

АЛИСТЪР РЕЙНОЛДС ПРОСТРАНСТВОТО НА ОТКРОВЕНИЯТА

Част 15 от „Пространството на откровенията“

Превод от английски: Красимира Матева, 2003

chitanka.info

ЕДНО

**Сектор Мантел, Северен Некхебет, Ризургам,
система Делта Павонис, 2551 година**

Наближаваше силна пясъчна буря.

Силвест стоеше на ръба на археологическите разкопки като се питаше дали нещо от целия му труд щеше да оцелее след тази нощ. Разкопките представляваха поредица от дълбоки четвъртити шахти, разделени със синори от пръст — класическата Уилърова решетка. Шахтите бяха дълбоки десетки метри и стените им бяха укрепени с прозрачна водоизолираща материя от хипердиамант. Това бяха милиони години напластена геоложка история. Една хубава пясъчна буря, обаче, беше достатъчна, за да ги запълни почти догоре.

— Потвърждение, сър — каза един човек от екипа му, след като се подаде от приведения силует на първия кролър. Гласът му звучеше глухо изпод маската за дишане. — Кювие току-що даде доста неприятна прогноза за цялата земна маса на Северен Некхебет. Съветват всички екипи, които работят на повърхността, да се върнат в най-близката база.

— Искаш да кажеш да си приберем нещата и да се върнем на Мантел?

— Бурята няма да ни прости, сър — мъжът придърпа яката на якето си по-плътно около врата. — Да дам ли нареждане за обща евакуация?

Силвест сведе поглед към решетката на разкопките; страните на всички шахти бяха ярко осветени от прожекторите, наредени в района. На тези ширини Павонис никога не се издигаше достатъчно високо, за да осигури толкова необходимото осветление; а сега, докато потъваше към хоризонта и бе обвит във валма от прах, той не беше нещо повече от ръждивочервено петно, върху което човек се фокусираше трудно. Скоро по степите Птеро щяха да се появят малките пясъчни торнада. И най-накрая окото на бурята щеше да се издигне като черна наковалня.

— Не — отговори той. — Няма причина да тръгваме. Тук сме добре заслонени — по тези каменни блокове няма почти никаква ерозия, в случай че не си забелязал. Ако бурята се усили прекалено, ще се подслоним в крольрите.

Мъжът погледна към камъните, поклащайки глава, сякаш не вярваше на ушите си.

— Сър, Кювие дава подобен съвет само веднъж на една-две години. Досега не сме чували толкова властно нареждане.

— Говори от свое име — заяви Силвест, без да пропусне как погледът на човека попадна неволно върху очите му и се отмести отново смутено. — Чуй ме. Не можем да си позволим да изоставим тези разкопки. Разбираш ли?

Мъжът погледна към решетката.

— Можем да предпазим откритите части като ги покрием, сър. После ще заровим транспондерите^[1]. Дори ако прахта покрие всички шахти, след това ще можем да открием мястото и да се върнем там, където сме сега. — Зад защитните очила очите на мъжа гледаха диво, умоляващо. — Когато се върнем, ще можем да сложим купол над цялата решетка. Няма ли така да е най-добре, сър, вместо да рискуваме хората и съоръженията?

Силвест направи крачка към своя събеседник, като така го принуди да отстъпи назад към най-близката шахта на решетката.

— Ето какво ще направиш. Уведоми всички екипи по разкопките да продължават да работят, докато не кажа нещо друго и че не трябва да се говори за връщане на Мантел. Междувременно искам в крольрите да бъдат занесени само най-чувствителните инструменти. Ясно ли е?

— Ами хората, сър?

— Хората трябва да правят това, за което са дошли тук — да копаят.

Силвест съзерцаваше укорно мъжа като почти го подканяше да постави под въпрос нареждането, но след дълго колебание той се завъртя на пети и забърза между изкопите, придвижвайки се между синорите с лекота, придобита в практиката. Разположени край решетката като насочени надолу оръдия, деликатните гравитометри се полюшваха леко, тъй като вятърът се бе усилил.

Силвест почака малко, след това започна да се придвижва по подобен на тръгналия преди малко човек начин. Близко до центъра на разкопките четири първоначални изкопа бяха разширени, за да се получи една шахта, широка и дълга трийсет метра и почти толкова дълбока. Силвест сви по стълбата, която водеше надолу към ямата. Беше изминавал пътя нагоре и надолу по тази стълба толкова пъти през последните седмици, че липсата на главозамайване бе сякаш посмущаваща от самото виене на свят. Слизаше през пластове, представлящи цели геоложки епохи. Деветстотин хиляди години бяха изминали от Събитието. Повечето от тези напластявания бяха вечно замръзнали — типично за субполярните ширини на Ризургам; вечно скована земя, която никога не се размразява. Много по-дълбоко, близо до самото Събитие, имаше пласт реголит, образуван под въздействие на последствията от него. Самото Събитие беше една-единствена тънка разделителна линия — пепелта от изгорелите гори.

Дъното на ямата не беше равно, а следваше стесняващите се стъпала до частта, чиято дълбочина достигаше четирийсет метра под повърхността. Бяха донесени допълнителни прожектори, за да осветяват по-добре дълбоката шахта. Кипеше фантастична активност и вятърът не достигаше дотук. Хората работеха почти в пълно мълчание, с толкова точни инструменти, които в друга епоха щяха да се използват в хирургията. Трима от тях бяха млади студенти от Кювие, родени на Ризургам. До тях стоеше помощник в очакване на нареждания. В началните етапи на разкопките се използваха машини, но никога не им се доверяваха за довършването на работата. В близост до тях седеше жена, която правеше сравнително описание на откритите черепи на амарантинци върху поставения в скута си компютърен бележник. Тя забеляза Силвест едва сега — той бе слязъл съвсем безшумно — и се изправи рязко, като затвори електронния си бележник. Беше с палто, черният ѝ бретон бе подрязан геометрично.

— Е, беше прав — каза тя. — Каквото и да е това, със сигурност е нещо голямо. И изглежда изумително добре запазено.

— Някакви теории, Паскал?

— Тук съм само за да правя коментари. — Паскал Дюбоа беше млада журналистка от Кювие. Отразяваше разкопките от самото начало като често ровеше в земята наред с археолозите и малко по

малко се запознаваше с техния занаят. — Телата обаче са ужасяващи, нали? Макар да са извънземни, болката им почти се усеща.

В едната страна на кладенеца бяха открили две облицовани с камък погребални камери. Макар погребението да бе осъществено преди деветстотин хиляди години, камерите бяха почти напълно запазени, а костите в тях все още носеха следи от анатомична близост помежду си. Това бяха типични амарантински скелети. На пръв поглед, за този, който не бе опитен антрополог, можеха да минат за човешки останки, тъй като въпросните създания бяха двуноги с четири крайника, точно със същите размери като хората с повърхностно подобен костен строеж. Обемът на черепната кухина също бе подобен, а органите за дишане, осезание и комуникация бяха разположени на аналогични места. Но черепите и на двамата амарантинци бяха издължени и подобни на птичи — с изпъкнал черепен ръб, който се издаваше напред между обемните очни кухини и надолу до върха на подобната на човка горна челюст. Костите бяха покрити тук-там с някаква кафява, изсъхнала тъкан, с която бяха превили телата им в мъчителни пози — или поне така изглеждаше. Те не бяха „изкопаеми“ в обичайния смисъл на думата: не се наблюдаваше никаква минерализация, а погребалните камери бяха останали празни с изключение на костите и на няколко предмета, с които бяха заровени.

— Може би е трябвало да помислим така — отвърна Силвест като протегна ръка и докосна единия череп.

— Не — отсече Паскал. — Когато изсъхва, тъканта изкривява позата на телата им.

— Освен ако не са били погребани по този начин.

Опипвайки черепа през ръкавиците си — те пропускаха тактилна информация до крайчетата на пръстите му — той се сети за една жълта стая високо в Казъм сити, с акватинти на метанови ледени пейзажи по стените. Сред гостите се движеха сервитьори с ливреи, разносящи сладкиши и напитки; драперии от цветен креп се спускаха от тавана; във въздуха висяха отвратителни ентоптики в стила на последната мода: серафими, херувими, колибри, феи. Помнеше и гостите: повечето бяха съдружници на семейството, хора, които или почти не познаваше, или презираше, тъй като сред поканените имаше малко негови приятели. Баща му закъсня, както обикновено; партито беше

вече към края си, когато Калвин благоволи да се появи. Тогава това беше нормално — той работеше върху последния си и най-голям проект и това само по себе си беше като бавна смърт; нищо чудно, че се бе самоубил точно при кулминацията му.

Помнеше как той извади една кутия, украсена със слонова кост във вид на виещи се рибонуклеинови вериги.

— Отвори я — беше му казал.

Силвест помнеше как пое кутията, как усети лекотата и. Отвори капака и пред погледа му се откри птиче гнездо от влакнеста материя. В него се виждаше кафяв купол на петънца. Това бе горната част на череп, очевидно човешки, с липсваща челюст.

Помнеше и тишината, която се възцари в цялото помещение.

— Това ли е всичко? — бе попитал Силвест, достатъчно силно, за да го чуят всички присъстващи. — Някакви стари кости? Е, благодаря ти, татко, смирявам се.

— Както би трябвало винаги да правиш — отговори Калвин.

И проблемът бе там, както бе осъзнал Силвест почти веднага, че баща му имаше право. Черепът беше невероятно ценен, на двеста хиляди години, на жена от Атапуерка, Испания, както разбра съвсем скоро. Времето на смъртта ѝ бе очевидно от контекста, в който бе погребана, но открилите я учени бяха доуточнили периода, използвайки най-съвременните и най-добрите съществуващи в момента техники: калиево-аргоново датиране на скалите в пещерата, където бе погребана, поредица от ураново датиране на травертиновите^[2] отлагания по стените им, разцепване на атома на вулканичните стъкла, термолуминисцентно датиране на изгорелите парчета кремък. Тези техники — със съответните подобрения в калибрирането и приложението — продължаваха да се използват и от екипите на Ризургам. Физиката не предлагаше кой знае колко методи за датиране на обектите. Силвест трябваше да види всичко това веднага и да разпознае истинската стойност на черепа като най-стария човешки обект на Йелоустоун, отнесен на системата Епсилон Еридани преди столетия и след това изгубен по време на бунтовете на колонията. Калвин бе извършил истинско чудо като бе успял да се добере до него.

Срамът му обаче се дължеше в по-малка степен на проявената неблагодарност, отколкото на факта, че бе разкрил така глупаво

незнанието си, когато лесно можеше да го прикрие. Никога повече нямаше да допусне тази слабост. Години по-късно черепът пропътува с него разстоянието до Ризургам, за да му напомня винаги за поетия обет.

Нямаше да го наруши точно сега.

— Ако това, за което намекваш, е така — каза Паскал, — тогава трябва да са погребани по този начин заради някаква причина.

— Може би като предупреждение — отговори Силвест и тръгна към тримата студенти.

— Страхувах се, че ще кажеш нещо подобно — продължи Паскал, която го последва. — И с какво може да е свързано това ужасно предупреждение?

Въпросът ѝ беше реторичен и той го знаеше много добре. Тя разбираше всичко, в което той вярваше във връзка с Амарантин. И освен това, очевидно ѝ беше приятно да го дразни за тези негови вярвания; сякаш като го принуждаваше да ги изрича многократно, щеше най-накрая да го накара да допусне някоя логическа грешка в своите теории, грешка, която дори той щеше да бъде принуден да признае, че ги подкопава сериозно.

— Събитието — промълви Силвест и прокара пръст по тънката линия зад най-близката водоизолация.

— Събитието се е случило на Амарантин — отговори Паскал. — И не е било нещо, зависещо от тях. Освен това е станало бързо. Не са имали време да погребват тела за потресаващи предупреждения, дори да са имали представа за ставащото с тях.

— Те са разгневили боговете — каза Силвест.

— Да. Вероятно всички сме единодушни в предположението, че са изтълкували Събитието като доказателство за божественото недоволство в рамките на своята система от вярвания; те обаче не са имали време да изразят това свое вярване в каквато и да било перманентна форма преди да умрат, още по-малко да погребват тела за благото на бъдещи археолози от другите човешки видове. — Тя вдигна качулката върху главата си — по дъното започваше да се наслаждава фина прах и въздухът тук вече съвсем не беше така спокоен както само преди няколко минути. — Но ти не мислиш така, нали?

Без да чака отговор, тя си сложи големи изпъкнали очила, като за момент развали формата на бретона си, и се вгледа в предмета, който

бавно се появяваше изпод инструментите на студентите.

Очилата на Паскал черпеха информация от въображаемите гравитометри, разположени около Уилъровата решетка, налагайки стереоскопичната картина на заровените маси върху нормалното зрение. Силвест трябваше само да инструктира очите си, за да постигне това. Земята, върху която стояха, стана стъклена, невестествена — матрица от дим, в която бе заровено нещо огромно. Това беше обелиск — гигантски обработен каменен блок, поставен в поредица от саркофази. Обелискът беше висок двайсет метра. Засега при разкопките бяха открили само няколко сантиметра от върха му. Имаше следи от писмо върху едната му страна, на едно от стандартните амарантински графични изображения от късния период. Но въображаемите гравитометри не можеха да правят пространствено разсейване, за да разкрият текста. За да научат повече, трябваше да изкопаят обелиска.

Силвест нареди на очите си да се върнат към нормалното зрение.

— Работете по-бързо — обърна се той към своите студенти. — Не е проблем, ако надраскате тук-там повърхността. В края на тази нощ искам от него да се вижда поне метър.

Един от студентите, все така коленичил, се обърна към него.

— Сър, чухме, че разкопките ще трябва да бъдат изоставени.

— И защо, по дяволите, да изоставям разкопките?

— Заради бурята, сър.

— По дяволите бурята.

Точно се обръщаше, когато Паскал го хвана малко грубовато за ръката под лакътя.

— Те се тревожат с право, Дан — тя говореше тихо, за да я чува само той. — Аз също чух за съвета. Трябва да се насочим обратно към Мантел.

— И да изгубим това?

— После ще се върнем.

— Може никога да не го открием, дори да закопаем транспондер.

Знаеше, че е прав; местоположението на разкопките не беше сигурно определено и картите на този район не бяха особено подробни. Бяха съставени набързо преди четирийсет години, когато „Лорийн“ бе долетял дотук от Йелоустоун. Двайсет години по-късно компютризираният сателит бе разрушен по време на бунтовете, когато

половината колонисти бяха предпочели да откраднат кораба и да се приберат по домовете си. Оттогава нямаше начин да определиш точно местоположението си на Ризургам. А много транспондери просто бяха отказвали да работят при някоя от пясъчните бури.

— Въпреки това не си заслужава да се рискува човешки живот — настоя журналистката.

— Това може да струва много повече, отколкото си мислиш. — Силвест щракна с пръст към студентите. — По-бързо. Използвайте помощника, ако трябва. Призори искам да видя върха на този обелиск.

Слюка, неговата студентка, която бе отговорник на изследването, измърмори нещо под нос.

— Искаш да кажеш нещо ли? — попита Силвест.

Слюка се изправи за първи път от часове. Забеляза напрежението в погледа ѝ. Малката шпатула, която използваше, падна на земята до краката ѝ. Младата жена свали маската от лицето си и задиша въздуха на Ризургам през няколко секунди, колкото да изрече:

— Трябва да поговорим.

— За какво, Слюка?

Младата жена пое дълбоко въздух от маската, преди да заговори отново.

— Играете си със съдбата, доктор Силвест.

— А ти току-що си захвърли късмета в пропастта.

Тя като че ли не го чу.

— Всички милеем за труда ви, както знаете. И споделяме вашите вярвания. Затова сме тук и превиваме денонощно гръб за вас. Но не би трябвало да ни смятате за нещо гарантирано. — Отмести за миг погледа си към Паскал. — Точно сега се нуждаете от всички съюзници, които можете да намерите, доктор Силвест.

— Това заплаха ли е?

— Изричане на факт. Ако обръщайте повече внимание на това, което става на другите места в колонията, щяхте да знаете, че Жирардио планира насочен срещу вас ход. Говори се, че този ход е много по-близо, отколкото си мислите.

Космите на тила му настръхнаха.

— За какво говориш?

— За преврат. За какво друго? — Слюка мина покрай него и се насочи към стълбата, по която щеше да се изкачи нагоре по кладенеца.

Когато постави крак на първото стъпало, тя се обърна към другите двама студенти; те вършеха съсредоточено работата си по изкопаването на обелиска. — Работете колкото си искате, но не казвайте, че никой не ви е предупредил. И ако не сте наясно какво е да се озовеш наред пясъчна буря тук, хвърлете поглед на Силвест.

Един от студентите вдигна смутено очи.

— Къде отиваш, Слюка?

— Да говоря с другите членове на екипа по разкопките. Може би не всички са чули за съвета, който ни е даден. Когато научат за него, мисля, че малцина биха пожелали да останат.

Понечи да продължи изкачването си, но Силвест протегна ръка и хвана тока на ботата ѝ. Слюка го погледна. Беше сложила отново маската, но тя не скри презрителното ѝ изражение.

— С теб е свършено, Слюка.

— Не — отвърна тя като продължи да се изкачва. — Тепърва започвам. Тревожа се по-скоро за теб.

Силвест изследва собственото си състояние и откри — това бе последното, което бе очаквал — че е абсолютно спокоен. Но това бе като спокойствието, съществуващо в металния водороден океан на гигантските газови планети отвъд Павонис — поддържано единствено от смазващия натиск отгоре и отдолу.

— Е? — обади се Паскал.

— Налага се да говоря с един човек — отговори Силвест.

Силвест се качи в своя кролър. Другият беше пълен с екипировка и кутии с открити при разкопките находки, с хамаци за неговите студенти, натъпкани в миниатюрните незаети ниши. Налагаше се да влизат в машините, защото някои от разкопките в сектора — като тази — се намираха на един ден път от Мантел. Кролърът на Силвест бе значително по-добре обзаведен като една трета от пространството бе отделена за лично негово ползване. В останалата част бяха струпани други товари и две по-скромни жилищни пространства за неговите главни работници или гости, в този случай — Паскал и Слюка. Сега обаче целият кролър бе само за него.

Ако човек видеше кабината му, нямаше да повярва, че се намира в кролър. Стените и бяха покрити с червено кадифе по полиците

стояха точни копия на научни инструменти и реликви. Сред тях бяха големи, елегантно надписани меркаторни карти на Ризургам, където бяха отбелязани местата с най-важните амарантински находки; други части от стената бяха покрити с бавно осъвременявани текстове: подготвяна научна документация. Неговото бета-ниво вече вършеше по-голямата част от мръсната работа по документацията; Силвест бе тренирал симулацията до степен, когато тя бе в състояние да имитира стила му по-добре от самия него, като се имат предвид отвличащите вниманието му събития, подобни на това сега, например. По-късно, ако имаше време, щеше да се наложи да докаже тези текстове, но засега не ги удостоверяваше с повече от един поглед, докато се придвижваше към писалището в помещението.

Силвест отвори едно чекмедже и извади един симулационен филм без никакво означение, подобен на керамична плочка патрон. Върху горната повърхност на писалището имаше тънък отвор. Беше достатъчно само да вкара патрона, за да повика Калвин. Въпреки това се поколеба. Беше минало известно време, поне месеци, откакто не бе викал Калвин от света на мъртвите, а последната им среща беше протекла невероятно зле. Беше си обещал да говори с него отново само при сериозна криза. Сега трябваше да прецени дали кризата бе настъпила действително и дали бе толкова сериозна, че да пристъпи към викането на духове. Проблемът с Калвин беше, че на съветите му можеше да се разчита само в половината случаи.

Силвест пхна патрона в отвора.

Насред стаята се очерта фигура от светлина: Калвин, седнал на голямо господарско кресло. Видението беше по-реално от холограма, до финия ефект от създаването на сянка, тъй като се генерираше посредством пряко манипулиране на зрителното поле на Силвест. Симулацията в бета-ниво представяше Калвин по начина, по който бе останал в спомените от периода на най-голямата си слава, по времето, когато бе само на петдесет години, неговият разцвет в Йелоустоун. Странно, изглеждаше по-възрастен от Силвест, макар образът му да беше с двайсет години по-млад във физиологичен смисъл. Силвест караше осмата година от третото си столетие, но средствата за увеличаване на дълголетието, от които се бе възползвал на Йелоустоун, бяха далеч по-напреднали от средствата, с които бяха разполагали по времето на Калвин.

Като се изключи това, чертите и структурата им бяха същите; устните и на двамата бяха непрекъснато развеселено завити нагоре. Косата на Калвин беше по-къса, а дрехите му — в префинения стил от демаршистката Бел епок, за разлика от Силвест, който се обличаше доста по-строго и утилитарно: широка риза и панталони на елегантно каре, долният край на които бе пъхнат в пиратски боти, по пръстите му блестяха скъпоценни камъни и метал. Безупречно оформената му брада приличаше по-скоро на ръждива сянка, подчертаваща извивката на челюстта му. Седналата му фигура бе наобиколена от малки ентоптики, символ на алгебрата на Бул и логиката с три стойности, както и дълги каскади от бинери. С едната си ръка попипваше наболата брада под брадичката си, а с другата си играеше с изобразяващата свитък дърворезба, с която завършваше облегалката на креслото му.

На лицето на проекцията се появи оживление, в погледа му блесна интерес.

Калвин вдигна пръсти в нещо като мързелив поздрав.

— Е... — измърмори той. — Проблемът е координатите да се напаснат с витлото.

— Прекалено се отдаваш на предположения.

— Няма нужда да правя предположения, момчето ми. Току-що се включих в мрежата и получих достъп до последните няколко новинарски репортажа. — Той изви врат, за да огледа кабината. — Хубаво местенце си имаш тук. Как са очите ти, между другото?

— Функционират толкова добре, колкото може да се очаква.

Калвин кимна.

— Резолуцията не е кой знае каква, но по-добро от това не можех да направя с инструментите, с които бях принуден да работя. Свързах отново вероятно само около четирийсет процента от зрителните ти нервни канали, затова беше безсмислено да се поставят по-добри камери. Ако на тази планета разполагаште с поне наполовина прилично хирургическо оборудване, може би щях да имам възможност да направя нещо. Не можеш обаче да дадеш на Микеланджело четка за зъби и да очакваш да ти направи страхотна Сикстинска капела.

— Продължавай да ми го натякваш.

— Не бих и помислил подобно нещо — отвърна невинно Калвин. — Казвам само, че след като позволи на Алиша да вземе

„Лорийн“, не можа ли поне да я убедиш да ни остави някакво медицинско оборудване?

Начело на бунта срещу него преди двајсет години бе застанала собствената му съпруга, факт, който Калвин никога не пропускаше да му напомни.

— Е, приеми, че направих саможертва — махна с ръка Силвест, за да накара образа да замълчи. — Съжалявам, не те призовах, за да си бърбим на свободни теми, Кал.

— Искан ми се да ме наричаш „татко“.

Силвест не му обърна внимание.

— Знаеш ли къде се намираме?

— В някакви разкопки, предполагам. — Калвин затвори за миг очи и докосна с пръсти слепоочията си, преструвайки се, че се концентрира. — Да. Чакай да помисля. Два експедиционни кролѐра от Мантел, близо до степите Птеро... Уилѐрова решетка... колко странно! Макар да предполагам, че това служи доста добре на целите ти. А какво е това? Гравитометрови секции... сеизмограми... значи си открил нещо, а?

В този момент от писалището се появи светъл образ, който го уведоми, че го търсят от Мантел. Силвест вдигна ръка, за да накара баща си да замълчи, докато размишляваше дали да приеме разговора. Човекът, който опитваше да се свърже с него, бе Хенри Жанекен, специалист по орнитология и един от малкото открити съюзници на Силвест. Но макар Жанекен да познаваше истинския Калвин, Силвест бе почти сигурен, че никога не е виждал бета-ниво то му... и определено не, когато синът му искаше съвет от него. Признанието, че се нуждае от помощта на Кал, че изобщо можеше да му мине през ума да го призове с тази цел, можеше да се приеме като ужасен признак за слабост.

— Какво чакаш? — попита Калвин. — Свързвай се.

— Той не знае за теб... за нас.

Калвин поклати глава и тогава, наистина шокиращо, Жанекен се появи в стаята. Силвест полагаще усилия да запази самообладание, но беше очевидно какво се бе случило. Калвин бе намерил начин да изпраща команди на частните функции на писалището.

„Винаги е бил и си остава истински дявол“ — помисли Силвест. Всъщност именно поради това продължаваха да го търсят.

Проекцията в цял ръст на Жанекен беше леко по-мъглива от тази на Калвин, тъй като образът му идваше от Мантиел посредством сателитната мрежа, която в най-добрия случай имаше доста кръпки. А камерите, които го снимаха, най-вероятно бяха видели и по-добри времена, както всичко останало на Ризургам.

— Ето те и теб — обяви Жанекен, като в началото забеляза само Силвест. — От един час опитвам да се свържа. Няма ли начин да те предупреждават, когато те търсят, докато се намиращ долу в ямата?

— Има — отвърна Силвест. — Но го изключвам. Прекалено ме отвлича от работата.

— О! — възкликна Жанекен; досадата му пролича съвсем леко. — Много умно наистина. Особено за човек в твоето положение. Ясно ти е за какво говоря, разбира се. Задават се проблеми, Дан, може би повече, отколкото би могъл... — В този момент той забеляза Калвин. Изследва фигурата в креслото известно време, преди да проговори отново: — Боже мой! Това си ти, нали?

Кал кимна безмълвно.

— Това е неговата симулация в бета-ниво — поясни Силвест.

Важно беше да разясни това, преди разговорът да продължи нататък; алфа- и бета-нивата се различаваха съществено и етикетът изискваше тази разлика да се зачита най-пунктуално. Силвест щеше да допусне непростимо светско прегрешение, ако позволише на Жанекен да помисли, че това е отдавна изгубения запис в алфа-ниво.

— Консултирах се с него... с това — додаде той.

Калвин направи физиономия.

— За какво? — поинтересува се Жанекен.

Той беше стар човек — най-стария на Ризургам. С всяка следваща година външността му като че ли се доближаваше все повече до идеала на човекоподобните маймуни. Бялата коса, брада и мустаци ограждаха дребното му розово лице като на някоя рядка маймунка мармозетка. На Йелоустоун нямаше по-талантлив специалист по генетика и някои го смятаха за много по-умен от който и да било друг експерт в тази област; геният му не беше с демонстративен характер, не бе резултат от някакъв мигновен проблясък, а добит с години тих, превъзходен труд. Той вече беше навлязъл стабилно в четвъртото си столетие и третирането с цел удължаване на живота започваше да отпада видимо пласт след пласт. Силвест предполагаше, че не след

дълго Жанекен щеше да стане първият човек на Ризургам, умрял от старост. Тази мисъл го натъжи. Макар двамата с него имаха разногласия по много въпроси, мнението им за най-важните неща винаги бе съвпадало.

— Открил е нещо — обяви Кал.

Очите на Жанекен светнаха, радостта от научното откритие го подмлади с години.

— Наистина ли?

— Да, аз...

Тогава се случи още нещо странно. Сега вече стаята я нямаше. Тримата стояха на един балкон, високо над това, което Силвест разпозна веднага като Казъм сити. Отново дело на Калвин. Писалището ги бе последвало като послушно куче. Ако Калвин имаше достъп до функциите му на лично ниво, несъмнено беше в състояние да управлява и стандартното обкръжение на писалището. Освен това симулацията беше добра, до лекия полъх на вятъра, който Силвест усещаше върху лицето си, и почти недоловимата миризма на града, която той не можеше никога да определи точно, но тя липсваше неизменно във всяко по-евтино обкръжение.

Това бе градът от неговото детство: разцветът на Бел епок. Вдъхващи страхопочитание златни структури помръдваха в далечината, подобни на изваяни от скулптор облаци, където се движеше въздушният трафик. По-долу, висящите паркове и градини предлагаха умопомрачителни гледки от зеленина и светлина, километри под краката им.

— Не е ли страхотно да видим старото местенце? — обади се Кал. — И като си помисля, че беше почти с нас — само трябваше да го вземем; напълно достижимо за нашия клан... как ли щяхме да променим нещата, ако бяхме държали юздите на града?

Жанекен се подпираше на перилата.

— Много хубаво, но не съм дошъл да се наслаждавам на красиви гледки, Калвин. Дан, какво се готвеше да ми кажеш, преди да бъдем толкова...

— Грубо прекъснати? — довърши Силвест. — Щях да кажа на Кал да изтегли информацията на гравитометъра от писалището, тъй като той очевидно има средства да чете личните ми файлове.

— В това наистина няма нищо за човек в моето положение — заяви Кал.

Миг по-късно се добра до не съвсем ясния образ на обелиска, който увисна пред тях, очевидно в реални размери.

— О, много интересно — възкликна Жанекен. — Наистина много интересно!

— Не е зле — допълни Кал.

— Не е зле ли? — повтори Силвест. — Това е по-голямо и по-добре запазено от всичко съществено, което сме намирали досега. То е ясно доказателство за един по-напреднал период от амарантинската технология... може би дори фаза, предшестваща истинска индустриална революция.

— Предполагам, че може да се окаже доста значимо откритие — призна неохотно Кал. — Ти... въз... планираш да го изровиш, предполагам?

— Допреди малко — да. — Силвест направи пауза. — Но нещо се случи току-що. Току-що бях... Току-що открих за себе си, че Жирардио вероятно възнамерява да направи ход срещу мен много по-скоро, отколкото се опасявах.

— Той не може да те докосне без мнозинство в експедиционния съвет — поясни Кал.

— Не, не може — потвърди Жанекен. — Ако ще го направи по този начин. Но информацията на Дан е вярна. Както изглежда Жирардио планира по-директни действия.

— Това би било равносилно на нещо като... преврат, струва ми се.

— Мисля, че техническият термин е този.

— Сигурен ли си? — Калвин се концентрира отново и по челото му се появиха тъмни линии. — Да... възможно е да се окажеш прав. През последния ден медиите са спекулирали непрекъснато по повод следващия ход на Жирардио и факта, че Дан е на някакви разкопки, докато колонията преминава през кризисен период във връзка с лидерството... и определено увеличаване на кодираните симпатизанти на Жирардио. Разбира се, не мога да проникна през тази кодировка, но мога да поразсъждавам върху причината за въпросното увеличение.

— Нещо се планира, нали?

„Слюка имаше право“ — помисли си Силвест. И в действителност му беше направила услуга, макар да бе заплашила да изостави разкопките. Ако не беше нейното предупреждение, никога нямаше да призове Кал.

— Така изглежда — обади се Жанекен. — Точно поради това опитвах да се свържа с теб. Всичко, което Кал каза за симпатизантите на Жирардио, само потвърди страховете ми. — Той стисна по-здраво парапета. Десенът на маншетите на сакото му, което висеше като торба на подобната му на скелет фигура, представляваше паунови очи. — Не мисля, че има смисъл да седим тук, Дан. Постарах се да поддържам контактите си с теб под подозрителното ниво, но имам пълно основание да предполагам, че разговорът ни се подслушва. Не би трябвало да казвам нищо повече. — Той обърна гръб на градския пейзаж и висящия обелиск, за да насочи вниманието си към седящия човек. — Калвин... беше ми приятно да те видя отново след толкова време.

— Грижи се за себе си — отвърна Калвин като вдигна ръка към Жанекен. — И късмет с пауните.

Изненадата на стария учен бе очевидна.

— Знаеш за малкия ми проект?

Калвин се усмихна, без да отговори. „Въпросът на Жанекен беше предостатъчен“ — помисли си Силвест.

Старият човек се ръкува с него — симулацията даваше възможност дори за дактилни взаимодействия — и след това излезе от обсега на въображаемия апартамент.

Двамата останаха сами на балкона.

— Е? — попита Кал.

— Не мога да си позволя да изгубя контрол върху колонията.

Силвест продължаваше да заема мястото на ръководител на експедицията до Ризургам, дори след измяната на Алиша. Технически, онези, които бяха избрали да останат на планетата, вместо да се върнат по домовете си с нея, трябваше да бъдат негови съюзници, което означаваше, че позицията му е затвърдена. Но не беше станало така. Не всички симпатизанти на каузата на Алиша бяха успели да се качат на „Лорийн“ преди да напусне орбитата на планетата. И мнозина от предишните симпатизанти на Силвест смятаха, че той се бе справил с кризата зле, дори престъпно. Неприятелите му твърдяха, че онова,

което Патърн Джъглърите бяха направили с главата му, преди да срещне Шраудърите, започваше едва сега да излиза наяве; според тях ставаше дума за граничещи с лудост патологии. Изследванията на амарантинците продължаваха, но с бавно стесняващ се обхват, докато политическите различия и неприязън растяха и вземаха непоправими размери. Тези, които бяха останали верни на Алиша, сред които на първо място Жирардио, се бяха обединили в Партията на Инундационистите^[3]. Археолозите на Силвест се изпълваха с все по-голяма горчивина, обзети от менталитета на обсадените. Имаше смъртни случаи и от двете страни, които не можеха да бъдат обяснени като злополуки. Сега напрежението бе достигнало върховия си момент, а Силвест нямаше представа как да се справи с кризата.

— Но не мога също така да се откажа от това — заяви той, като посочи към обелиска. — Имам нужда от твоя съвет, Кал. Ще ми го дадеш, защото зависиш напълно от мен. Ти си крехък, не го забравяй и за момент.

Калвин се размърда притеснено на креслото.

— Значи, с две думи, прехвърляш товара на стария си татко. Прелестно.

— Не — процеди Силвест през зъби. — Казвам само, че можеш да попаднеш в ръцете на неподходящи хора, ако не ми дадеш никакви насоки. В представите на тълпата ти си просто друг член на прочутия ни клан.

— Въпреки че ти не си съгласен с това, нали? За теб аз съм само една програма, едно привидение. Кога ще ме оставиш да поема отново командването на твоето тяло?

— На твоето място не бих си губил времето с подобни надежди.

Калвин вдигна назидателно пръст.

— Не ставай язвителен, синко. Ти ме призова, не аз теб. Върни ме обратно в лампата, ако искаш. Там не ми е зле.

— Ще го направя. След като ме посъветваш.

Калвин се приведе напред във фотьойла си.

— Кажи ми какво направи с моята симулация в алфа-ниво и може да помисля върху това. — Ухили се дяволито. — По дяволите, може да ти кажа дори някои неща за Осемдесетте, които не знаеш.

— Това, което е станало — каза Силвест, — е, че са умрели седемдесет и девет невинни човека. В това няма никаква мистерия. Но

няма да те държа отговорен. То би било същото като да обвиниш фотографията на някой тиранин за извършените от него военни престъпления.

— Аз ти дадох зрение, неблагодарен негодник такъв. — Креслото се завъртя, така че сега срещу Силвест се оказа масивната му облегалка. — Признавам, че очите ти съвсем не са това, което би трябвало да бъдат, но какво можеше да се очаква? — Горната част на креслото се завъртя отново. Сега Калвин беше облечен като сина си и косата му бе оформена по подобен начин. — Разкажи ми за Шраудърите. Разкрий ми престъпните си тайни, синко. Кажи ми какво се случи всъщност около шрауда на Ласкай вместо купищата лъжи, които разправяш, откакто си се върнал.

Силвест се приближи до писалището, готов да извади патрона.

— Чакай — обади се Калвин, като вдигна рязко длани. — Искаш ли съвета ми?

— Най-сетне стигнахме до някакво развитие.

— Не можеш да оставиш Жирардио да победи. Ако се подготвя преврат, трябва да се върнеш в Кювие. Там ще можеш да оглавиш малкото поддръжници, които са ти останали.

Силвест погледна през прозореца на кролъра към решетката на разкопките. По междите се движеха сенки — работниците изоставяха мястото и се придвижваха безшумно към другия кролър.

— Това може би е най-важната ни находка, откакто сме пристигнали.

— И може да се наложи да я жертваш. Ако държиш Жирардио на почтено разстояние, поне ще имаш лукса да се върнеш тук и да я потърсиш пак. Но ако Жирардио победи, нищо от това, което си намерил няма да струва и пукнат грош.

— Знам — отговори Силвест.

За момент враждебността помежду им бе изчезнала. Разсъжденията на Калвин бяха безупречни и би било несправедливо да твърди другояче.

— Значи ще последваш съвета ми?

Той посегна към писалището, готов да извади диска.

— Ще помисля над това.

[1] Съоръжения, които приемат радиосигнали и отвръщат с други радиосигнали — Б.пр. ↑

[2] Шуплест варовик — Б.пр. ↑

[3] От англ. inundation — наводнение. — Бел.ред. ↑

ДВЕ

На борда на лайтхъгър, междузвездно пространство, 2543 година

Проблемът с мъртвите, според триумвир Иля Вольова беше, че нямаха представа кога да млъкнат.

Току-що беше натоварила асансьора от моста, изморена след осемнайсетчасовите консултации с различни симулации на някога живели фигури от далечното минало на кораба. Беше опитала да ги хване в лъжа с надеждата поне един от тях да изпусне изобличаващ факт за произхода на тайната камера. Това се оказа изнурителна работа, не на последно място поради факта че някои от по-старите персони на бета-ниво не можеха даже да говорят съвременен норте, а кой знае поради каква причина управляващият ги софтуер не желаше да превежда. Вольова бе пушила цигара след цигара през цялото време, опитвайки да се справи с граматическите особености на средния нортски диалект, и нямаше намерение да спира да пуши сега. Всъщност, със схванат от нерви гръб в резултат на тези срещи, в този момент тя се нуждаеше от цигарите повече от когато и да било. Климатичната инсталация на асансьора беше доста несъвършена, така че ѝ бяха необходими само секунди, за да го опуши. Вольова повдигна маншета на мекото си кожено яке и заговори в гривната, обхванала кокалестата и китка.

— Капитанското ниво — нареди тя, обръщайки се към „Носталгия по безкрая“, което на свой ред щеше да въвлече една микроскопична своя част в примитивната задача за контрол над асансьора.

Миг по-късно подът потъна.

— Искате ли музикален акомпанимент за това преминаване?

— Не; това, което искам, е тишина, както ми се е налагало да напомням при предишните хиляда случая. Млъкни и ме остави да мисля.

Движеше се по гръбначната шахта, дълга четири километра, преминаваща през цялата дължина на кораба. Беше се качила някъде около номиналния връх на шахтата (имаше само 15 нива, за които знаеше) и сега слизаше със скорост десет палуби за секунда. Асансьорът беше целият от стъкло, увиснал сякаш във въздуха, от време на време стените на шахтата ставаха прозрачни, и това и позволяваше да преценява къде се намира без да прави справка с вътрешната карта в асансьора. Сега слизаше през гори: засадена в прави редици планетарна растителност — напълно изоставена, — която умираше, защото повечето от ултравиолетовите лампи, които някога бяха доставяли слънчева светлина, сега бяха счупени, и никой не си правеше труда да ги поправи. След горите профуча през горните осемстотин; обширни райони от кораба, предоставяни някога на разположение на екипажа, когато членовете му бяха няколко хиляди. Под тях асансьорът премина през вече неподвижната арматура, която отделяше въртящото се жизнено пространство на кораба и невъртящите се обслужващи секции, и след това се спусна през двеста нива криогенни складови отделения, достатъчни да поберат сто хиляди заспали, ако имаше толкова.

Вольова се намираше вече на повече от километър под стартовата точка, но налягането в кораба оставаше постоянно; системата за поддържане на живота бе сред малкото, които все още функционираха както бяха замислени. Някакъв остатъчен инстинкт обаче ѝ казваше, че ушите ѝ би трябвало да пукат при бързото слизание.

— Нива на преддверието — обяви асансьорът, използвайки един отдавна излишен запис от предишния план на кораба. — За вашите нужди от отмора и развлечение.

— Много забавно.

— Моля?

— Имам предвид, че дефиницията ти за отмора е доста странна. Освен ако представата ти за релаксация е да пребиваваш във вакуумирана броня и да гълташ разни разхлабителни вещества, докато си на специален режим на антирадиационна терапия. Кое не ми се струва особено приятно.

— Моля?

— Нищо — отвърна Вольова и въздъхна.

През целия следващ километър тя се носеше през места със слабо налягане. Усети, че теглото ѝ намалява и разбра, че преминава покрай двигателите, закрепени извън корпуса върху елегантни мачти. Зяпнали, те поглъщаха междузвездния водород и предаваха жътвата си на някакви невъобразими съоръжения. Никой, дори Вольова, не претендираше, че знае как действат те. Важното бе, че излъчваха постоянна радиация от частици и макар повечето от тях да се отблъскваха от защитната броня на кораба, някои успяваха да преминат. Ето защо асансьорът увеличи за момент скоростта си, когато минаваше покрай двигателите, но веднага след като отмина през опасната зона, възвърна нормалната си за слизване скорост.

Вече бе изминала две трети от пътя си надолу в кораба. Познаваше този район по-добре от който и да е от останалите членове на екипажа: Саджаки, Хегази и другите рядко слизаха толкова долу, ако нямаха наистина основателна причина. И кой можеше да ги вини? Колкото по-долу отиваха, толкова повече се приближаваха до Капитана. Единствено тя не се ужасяваше от самата мисъл за неговата близост.

Не, Вольова не само не се страхуваше от тази част на кораба, но я бе превърнала в своя империя. На ниво 612 можеше да дебаркира, да се придвижи до стаята-паяк и да я изведе извън корпуса, за да слуша призраците, обитаващи междузвездното пространство. Това винаги я бе изкушавало. Но имаше работа, беше дошла със специална задача, а призраците щяха да бъдат там и друг път. Когато на ниво 500 мина покрай оръжейната, се сети колко много проблеми олицетворяваше тя и едва устоя да спре, за да поогледа. След това слезе през тайната камера, едно от няколкото огромни пространства без поддържано налягане в кораба.

Камерата беше изключително голяма, половин километър от единия до другия край, но сега беше тъмна и Вольова можеше само да си представи четирийсетте неща, които съдържаше. Това никога не беше трудно. Макар да имаше много въпроси без отговор, свързани с функциите и произхода им, тя познаваше прекрасно техните форми и относителна позиция, сякаш бяха грижливо разположени мебели в спалнята на слепец. Дори сега в асансьора и се стори, че е достатъчно само да протегне ръка, за да погали металната обвивка на най-близкото от тях, само за да се успокои, че е все още там. Бе изучавала всичко, до

което се добере за нещата през повечето време от присъединяването си към Триумвирата, но не можеше да твърди, че се чувства спокойно в присъствието на което и да е от тях. Приближаваше се с нервността на нов любовник и със съзнанието, че знанието за тях, с което разполага до момента, беше съвсем повърхностно, и онова, което се намираше под него, можеше да разбие всичките и илюзии.

И никога не съжаляваше много, че излиза от тайната камера.

На 450 премина през друга арматура, разделяща обслужващата секция от коничната опашка на кораба, която продължаваше още един километър по-надолу. Асансьорът отново ускори скоростта, докато премине през радиационната зона, след това започна продължителното забавяне на скоростта, което щеше да завърши с окончателното му спиране. В момента минаваха през втората поредица от криогенни складови платформи, двеста и петдесет нива, където можеха да се съхраняват сто и двацет хиляди спящи, но разбира се в момента там имаше само един, ако някой бе достатъчно любезен, за да опише състоянието на Капитана като сън. Асансьорът забавяше ход все повече. В средата на криогенните нива спря и обяви сърдечно, че са достигнали целта.

— Пасажерски портиер на нивото за криогенен сън — каза асансьорът. — На вашите изисквания. Благодаря, че използвахте тази услуга.

Вратата се отвори, тя престъпи прага и погледна надолу към сливащите се, осветени стени на шахтата. Беше пропътувала почти цялата дължина на кораба (или височина — трудно беше да не мисли за него като за много висока сграда), но изглеждаше, че шахтата се спуска до безкрайни дълбочини. Корабът беше толкова голям, глупаво голям, че дори умът можеше да се изгуби в него.

— Да, да. А сега, ако обичаш, чупката.

— Моля?

— Върви си.

Не че той щеше да го изпълни, поне не с някаква друга цел освен да я успокои. Той нямаше да прави нищо друго освен да я чака. Тъй като бе единственият буден човек, Вольова единствена имаше причина да използва асансьора.

Разстоянието от гръбначната шахта до мястото, където държаха Капитана, не беше малко. Освен това тя нямаше да тръгне по най-

краткия път, тъй като цели участъци от кораба бяха недостъпни, съсипани от вируси, причинили сериозни функционални нарушения. Някои райони бяха наводнени с охлаждаща течност, защитните съоръжения в други бяха станали неуправляеми, затова бе най-добре да ги избягваш, освен ако не си в настроение да се подложиш на силни усещания. Трети бяха изпълнени с токсичен газ или вакуум, или с прекалено висока радиация, или се говореше, че са обитавани от призраци.

Волъова не вярваше на последното (макар, разбира се, да имаше свои собствени призраци, до които достигаше чрез стаята-паяк), но останалото приемаше много сериозно. В някои части на кораба би влязла само въоръжена. Познаваше обаче обкръжението на Капитана достатъчно добре, за да взема твърде големи предпазни мерки. Беше студено, затова вдигна яката на якето си, нахлупи още по-добре кепето и меката му тъкан задраска по наболата коса на черепа ѝ. Волъова запали нова цигара; всяко силно дръпване от нея унищожаваше вакуума в главата ѝ и го заменяше с ледено военно внимание. Не ѝ пречеше, че е сама. Нямахме нищо против човешката компания, но и не я очакваше с особен ентусиазъм. И определено не я очакваше с радост, ако тази компания означаваше да се справя със ситуацията Нагорни. Може би когато достигнеха системата Йелоустоун, щеше да реши да назначи нов Офицер на оръжейната.

Как се бе изплъзнала тази тревога от умственото ѝ подразделение?

Това, което я притесняваше сега, не беше Нагорни, а Капитанът. А ето че се бе приближила до него, или поне до външната изява на това, което той бе станал. Волъова събра силите си. От това, което трябваше да изследва, винаги и призляваше. За нея беше по-лошо, отколкото за другите; отвращението ѝ бе по-силно. Тя беше *брезгати*, гнуслива.

Истинско чудо бе, че отделението, където спеше Браниган, все още функционираше. То беше много стар модел, стабилно построен. И успяваше все още да поддържа клетките на тялото му в състояние на стаза, макар обвивката да бе набраздена с големи палеолитни пукнатини и през тях се показваше влакнесто метално образувание, подобно на гъбично нашествие. Онова, което бе останало от Браниган, бе съхранено около сърцето му.

Наоколо беше ужасно студено и Вольова скоро започна да трепери. Чакаше я обаче работа. Измъкна от якето си кюретка и с нея взе частица от образуването за анализ. Като се върнеше в лабораторията, щеше да го атакува с различни антивирусни средства с надеждата да открие кой вирус бе причина за появата на въпросното образуване. От опит знаеше, че това в огромната част от случаите бе безполезно — образуването притежаваше фантастичната способност да заразява молекулярните средства, с които го изследваше. Не че имаше причина да бърза: температурата, на която се намираше Браниган, бе само няколкостотин миликелвина над абсолютната нула и студът изглежда възпрепятстваше донякъде разпространението му. От друга страна Вольова знаеше, че нито едно човешко същество не се бе връщало към живота след съхранение при такъв студ, но това ѝ се струваше странно несвързано със състоянието на Капитана.

— Отвори файла ми за Капитана и приложи следната информация — обяви тихо в гривната си тя.

Гривната изписка, за да покаже, че е готова за действие.

— Трета проверка на състоянието на капитан Браниган от моето съживяване. Преценка за разпространението на...

Поколеба се, тъй като зле преценената фраза можеше да ядоса триумвир Хегази; не че това я вълнуваше особено. Смееше ли да я нарече „Смесената чума“, сега, след като жителите на Йелоустоун ѝ бяха дали име? Може би щеше да бъде неразумно.

— ... на болестта — състоянието изглежда непроменено от последния оглед. Навлизането ѝ не е на повече от няколко милиметра. Криогенните функции са все още зелени, по някакво чудо. Но мисля, че трябва да приемем неизбежното разваляне на отделението в някой бъдещ момент...

А когато това станеше, ако не преместеха бързо Капитана в нова камера, щяха да имат един проблем по-малко. Това щеше да сложи край и на неговите собствени проблеми, поне Вольова се надяваше искрено да е така.

— Затвори файла — изрече в гривната си тя. И добави, съжалявайки от все сърце, че не си беше запазила цигара за този момент: — Затопли вътрешността на мозъка на Капитана с петдесет миликелвина.

Опитът ѝ показваше, че това бе минималното увеличение на температурата, което бе необходимо. Не го ли направеха, мозъкът щеше да остане блокиран в замръзнала стаза. Увеличиха ли повече, болестта щеше да започне да го преобразява бързо според собствения си вкус.

— Капитане? — попита тя. — Чувате ли ме? Аз съм, Иля.

Силвест слезе от кролъра и се запъти обратно към решетката. По време на срещата с Калвин вятърът се бе увеличил забележимо; усещаше как го щипе по бузите и ги дращи с носещата се прах, подобно на милувка на вещица.

— Надявам се, че разговорът беше ползотворен — извика Паскал, като свали маската си, за да надвика вятъра. Тя знаеше всичко за Калвин, макар никога да не бе разговаряла директно с него. — Ти съгласи ли се най-после да се вразумиш?

— Доведи ми Слюка.

В друг случай тя най-вероятно щеше да откаже да изпълни подобна заповед от негова страна; сега просто прие настроението му и се насочи към другия кролър, откъдето не след дълго се появи заедно със Слюка и шепа от другите работници.

— Както разбирам си готов да ни изслушаш?

Слюка застана пред него, вятърът запрати измъкналото се кичурче коса в очилата ѝ. Тя си поемаше периодично въздух от маската, която държеше в едната си ръка; другата бе подпряла на хълбока си.

— Ако е така, ще се увериш, че можем да бъдем разумни. Всички сме наясно с твоята репутация. Никой няма да говори за това, след като върнем в Мантел. Ще кажем, че си наредил да се оттеглим. Заслугата ще бъде твоя.

— И ти мислиш, че всичко това има някакво значение в крайна сметка?

— Какво му е толкова важното на един скапан обелиск? — озъби се Слюка. — Какво изобщо толкова важно виждат в този Амарантин?

— Ти така и не успя да видиш голямата картина, нали?

Дискретно, но не чак толкова, че да не я забележи, Паскал бе започнала да заснема разговора им.

— Някои хора могат да кажат, че никога не е имало нищо за виждане — отвърна Слюка. — Че ти само си раздувал значението на Амарантин, за да осигуряваш работа за археолозите.

— Ти лично би казала така, нали, Слюка? Но ти всъщност никога не си била една от нас.

— Какво трябва да означава това?

— Че ако Жирардио бе пожелал да постави помежду ни размирник, ти би била великолепият кандидат.

Слюка се обърна към това, за което Силвест все по-често мислеше като за необузdana тълпа.

— Чуйте бедното копеле — вече затъва и в теории за конспирация. Сега добиваме представа какво е виждала години наред останалата част от колонията. — След това се обърна рязко към него. — Няма смисъл да се разговаря с теб. Тръгваме веднага, щом съберем екипировката... по-скоро, ако бурята се засили. Можеш да дойдеш с нас. — Пое си въздух през маската и цветът на лицето ѝ се възвърна. — Или можеш да видиш какво ще стане, ако останеш тук. Изборът е твой.

Той погледна зад нея, към тълпата.

— Вървете тогава. Тръгвайте. Не позволявайте нещо толкова тривиално като лоялност да се изпречва на пътя ви. Освен ако на някой измежду вас му стиска да остане и да довърши работата, за която е дошъл.

Той се взираше поотделно в лицата пред себе си, но срещаше само смутено извърнати погледи. Не знаеше почти никакви имена. Разпознаваше ги, но само в резултат на общите им преживявания напоследък; нито един от тях не бе дошъл с кораба от Йелоустоун; очевидно никой от тях не познаваше нищо друго освен Ризургам с шепата селища, пръснати из него като няколко рубина сред царуващата навсякъде пълна пустош. Сигурно им се струваше чудовищно атавистичен.

— Сър — обади се един от тях, може би онзи, който пръв го бе предупредил за идващата буря. — Сър, въпросът не е там, че не ви уважаваме. Но трябва да мислим и за себе си. Нима не можете да го разберете? Каквото и да е заровено тук, не си заслужава риска.

— Именно тук грешиш — отвърна Силвест. — Заслужава по-голям риск, отколкото би могъл да си представиш. Не разбираш ли?

Събитието не се е случило с амарантинците. Те са го причинили. Те са направили да стане така.

Слюка поклати бавно глава.

— Взривили са слънцето си? Ти наистина ли вярваш в това?

— С една дума — да.

— Тогава си много по-сбъркан, отколкото се опасявах — заяви Слюка и отново се обърна към тълпата зад себе си. — Включвайте крольрите. Тръгваме веднага.

— А оборудването? — обади се Силвест.

— Ако питаш мен, спокойно може да остане да ръждясва тук.

Тълпата започна да се пръска към двете тремави машини.

— Чакайте! — извика Силвест. — Чуйте ме! Достатъчно е да вземете само един крольр — в него има място за всички ви, ако оставите оборудването.

Слюка се обърна отново към него.

— Ами ти?

— Аз оставам тук — да довърша сам работата, заедно с всеки, който пожелае да остане.

Тя поклати глава, махна маската си и се изплю с отвращение на земята. Но все пак насочи бригадата си само към единия, по-близкия крольр, като остави другия, в който се намираше неговата кабина. Хората ѝ влязоха, някои носеха дребни неща от оборудването или поставени в кутии кости и предмети, намерени при разкопките: инстинктът на учения бе надделял дори при бунта. Силвест наблюдаваше как люковете на крольра се затвориха, след това машината се повдигна на краката си и се отдалечи от разкопките. След по-малко от минута вече не се виждаше, а шумът на двигателите му не се чуваше поради вятъра.

Той се огледа, да види кой е останал с него.

Насреща му стоеше Паскал, но това бе неизбежно — подозираше, че щеше да го преследва до гроб, ако очакваше да измъкне от него някоя хубава история. Шепа студенти, които се бяха възпротивили срещу Слюка; за свой срам трябваше да признае, че не знае имената им. Ако имаше късмет, може би още пет-шест човека бяха останали в решетката.

След като се поуспокои, щракна с пръсти към двама от останалите.

— Започвайте да демонтирате отразяващите гравитометри; вече няма да имаме нужда от тях. — После се обърна към други двама. — Започвайте да действате в задната част на решетката и да събирате инструментите, оставени от дезертъорите на Слюка заедно със записките и приборите в кутии находки. Когато приключите, ще можете да ме намерите в основата на голямата яма.

— Какво си замислил сега? — попита Паскал като изключи камерата си.

— Мислех, че е очевидно — отвърна Силвест. — Ще видя какво пише на онзи обелиск.

Казъм сити, Йелоустоун, система Епсилон Еридани, 2524 година

Звънът завари Ана Хури точно като си миеше зъбите. Тя излезе от банята с пяна по устните.

— Добро утро, Кейс.

Херметикът се плъзна в апартамента, пътническата му носилка бе украсена с изящна резба и на предната страна имаше миниатюрно тъмно прозорче. В един момент, когато светлината бе подходяща, тя успя да различи мъртвешки бледото лице на К. С. Нг зад дебелото три сантиметра зелено стъкло.

— Хей, изглеждаш страхотно — заяви той; гласът му прозвуча дрезгаво иззад решетката за общуване. — Къде мога да се сдобия с това, което ти помага да го постигаш?

— Заслугата е на кафето, Кейс. Повече, отколкото трябва от проклетото нещо.

— Шегувах се — рече Нг. — Изглеждаш като притоплен буламач.

Тя избърса с длан пяната от пастата за зъби от устните си.

— Току-що се събудих, копеле такова.

— Извинения.

Нг успяваше да звучи така, сякаш сутрешното събуждане бе демодиран физически акт, който той отдавна бе отстранил като ненужен апендикс. Кое то бе напълно възможно: Хури никога не бе имала възможност да разгледа добре човека в закритата носилка.

Херметиците бяха една от най-странните касти от епохата след чумата, появила се през последните няколко години. Убедени, че все още имаше остатъци от болестта дори в относителната чистота на Канъпи, те не излизаха никога от своите кутии-носилки, освен ако самото обкръжение не беше херметически изолирано, ограничавайки по този начин значително възможностите си за движение.

Гласът изхриптя отново:

— Извини ме, но за днес сутринта сме предвидили едно убийство, ако не греша. Спомняш ли си онзи Тараски, който опитваме да отстраним от два месеца? Сети ли се? Изключително важно е да си спомниш, тъй като ти си определена да сложиш край на мизерията му.

— Изобщо не си го мисли, Кейс.

— Вече разполагаме с вероятно място на убийството и предполагаемо време за настъпването на смъртта. Е, вече сигурно си олицетворение на съсредоточеността?

Хури си сипа няколко последни капки кафе и постави останалото върху печката да бъде готово за връщането ѝ. Кафето беше единственият ѝ порок; беше го придобила като войник. Номерът беше да изостри до краен предел вниманието и сетивата си, но не до такава степен, че да не може да насочи оръжието без ръката ѝ да трепери.

— Мисля, че намалих количеството на кръвта в кофеиновата си система до приемливо ниво, ако имаш предвид това.

— Тогава нека обсъждаме неща с окончателен характер, поне що се отнася до Тараски.

Нг започна да я информира за последните подробности около убийството. Повечето вече фигурираха в плана, а и тя се бе досетила за някои от нещата въз основа на предишния си опит в убийствата. Тараски щеше да бъде петото ѝ по ред, така че започваше да осъзнава по-големия мащаб на играта. Тя имаше свои правила, които макар и не винаги очевидни се повтаряха при всяко убийство. Вниманието на медиите не ги оставяше на мира, името ѝ се свързваше с кръговете на Шадоуплей все по-често, а Кейс очевидно подготвяше някакви сочни, нелеки мишени за следващите ѝ няколко лова. Ана усещаше, че е на път да се превърне в един от стоте върхови убийци на планетата; щеше да се озове в наистина елитна компания.

— Добре — каза тя. — Под Паметника, площад ниво осем, Западния анекс, един часа. Не би могло да бъде по-лесно.

— Не забравяш ли нещо?

— Вярно. Къде е оръжието за убийството, Кейс?

Нг кимна зад нея.

— Където го е оставила феята на сменящите се зъбки, скъпо момиче.

И тогава той обърна носилката си и се оттегли от стаята, оставяйки след себе си лек аромат на балсам. Хури се намръщи, бавно провря ръка под възглавницата на леглото си. Точно както бе казал Кейс. Когато си легна, там нямаше нищо, но тези неща почти не й правеха впечатление напоследък. Компанията винаги се бе отличавала с мистериозността си.

Скоро бе готова.

Извика кабелно такси от покрива, поставила оръжието за убийството под палтото си. Колата откри оръжието и наличието на импланти в главата ѝ и щеше да откаже да я вземе, ако тя не беше показала идентификацията си Омега Пойнт, намираща се под нокътя на десния ѝ показалец; миниатюрният холографски символ на мишена като че ли затанцува под кератина.

— Паметникът на Осемдесетте — каза Хури.

Силвест слезе до дъното на ямата и тръгна по стъпаловидната ѝ основа, докато стигна до обляния в светлина връх на обелиска. Слюка и един от другите археолози го бяха изоставили, но останалият работник, подпомаган от слугата, бе успял да открие почти метър от обекта, след като отстрани пластовете от каменния саркофаг, за да се добере до умело издялания масивен блок обсидиан, върху който бяха гравирани с точна ръка характерните амарантински графични изображения. Повечето от тях бяха текстове. Археолозите познаваха основите на амарантинския език, но нямаха Розетски камък^[1], който да им помогне. Амарантинците бяха осмата мъртва извънземна култура, открита от човечеството в радиус от петдесет светлинни години от Земята, но не съществуваха доказателства, че тези осем цивилизации някога бяха влизали в контакт една с друга. Нито пък Патърн Джъгълърите или Шраудърите можеха да помогнат с нещо: така и не бяха успели да открият нещо, поне наподобяващо писменост. Силвест,

който се бе свързал и с Джъглърите, и с Шраудърите — или поне с технологията на последните — подобно на всички ценеше това.

Затова пък компютрите бяха успели да проникнат в амарантинския език. Това бе отнело трийсет години съпоставяне на милиони находки, но най-накрая бе изграден последователен модел, който бе в състояние да определи широкия смисъл на повечето надписи. Допълнително предимство бе, че поне към края на тази цивилизация бе съществувал само един амарантински език, който се бе променял изключително бавно; в резултат на това същият модел можеше да превежда надписи, правени в продължение на десетки хиляди години. Разбира се, нюансите в значението бяха съвсем друга работа. Ето тук влизаха в действие човешката интуиция и теория.

Амарантинската писменост обаче не приличаше на нищо от човешкия опит. Всички текстове бяха стереоскопични — състояха се от преплитаци се редове, които трябваше да се слят в центъра на зрението в мозъчната кора на читателя. Предците на амарантинците наподобявали птици или по-скоро летящи динозаври, но с интелект на лемури. В някакъв момент от тяхното минало очите им се бяха разположили на противоположните страни на черепа и това довело до високообособен двукамерен мозък; всяко полукулбо синтезирало свой ментален модел на света. По-късно те станали ловци и развили бинокулярно зрение, но мисловният им апарат запазил следи от тази ранна фаза на развитие. Повечето находки отразяваха тяхната ментална двойственост и се отличаваха с изразена симетрия по вертикалната ос.

Обелискът не правеше изключение.

Силвест не се нуждаеше от специални очила като своите колеги, за да разчита амарантинските графични изображения: той лесно се приспособяваше на умствено ниво към стереоскопичното изображение, използвайки един от най-полезните алгоритми на Калвин. Но процесът на четене си оставаше мъчителен, тъй като изискваше напрегната концентрация.

— Освети насам — каза той и студентът откачи един от портативните прожектори и го насочи към обелиска.

— Можете ли да го разчетете, сър?

— Опитвам се — отвърна Силвест. — Това не е най-лесното нещо на света, както знаеш. Особено ако не държиш светлината

неподвижно.

— Извинете, сър. Правя каквото мога. Но тук е ветровито.

И беше точно така. На всичкото отгоре вятърът скоро щеше да се засили много, прахта във въздуха щеше да се сгъсти дотолкова, че да образува сива пелена. Нямаше да могат да работят дълго при тези условия.

— Аз се извинявам. Ценя помощта ти. — С усещането, че трябва да каже още нещо, той добави: — И ти благодаря, че избра да останеш с мен, вместо да тръгнеш със Слюка.

— Не беше трудно, сър. Съвсем не всички сред нас са готови да отрежат идеите ви.

Силвест вдигна поглед от обелиска.

— Всичките идеи ли имаш предвид?

— Поне приемаме, че трябва да бъдат изследвани. Все пак в интерес на колонията е да разбере какво се е случило.

— За Събитието ли говориш?

Студентът кимна.

— Ако наистина е било причинено от амарантинците и ако наистина съвпада с момента, когато осъществяват космическите си полети... тогава интересът към него не би трябвало да бъде единствено от научно естество.

— Ненавиждам тази фраза. „Научен интерес“... Като че ли всеки друг вид интерес е по-достоеен. Но имаш право. Трябва да научим.

Паскал се приближи.

— Какво точно да научим?

— Какво са направили, за да ги убие тяхното слънце. — Силвест се обърна към нея и я накара да се закове на място с огромните изкуствени сребристи фасетки на очите си. — За да не допуснем и ние същата грешка.

— Искаш да кажеш, че е станал инцидент?

— Силно се съмнявам, че са го направили нарочно, Паскал.

— Това ми е напълно ясно. — Знаеше, че тя мрази, когато ѝ говореше снизходително. Мразеше и себе си за тази постъпка. — Знам също така, че намиращите се в каменната епоха извънземни не са имали начин да повлияят някак си върху поведението на своята звезда, умишлено или случайно.

— Ние знаем, че са били по-напреднали — отвърна Силвест. — Знаем, че са познавали колелото и барута и зачатъците на оптиката, и са проявявали интерес към астрономията във връзка със земеделието. Човечеството изминава пътя от това ниво до космическите полети за не повече от пет столетия. Предразсъдък би било да се сметне, че друг вид не е способен на същото, нали?

— Но къде са доказателствата? — Паскал се изправи, за да изтърси събралата се в гънките на палтото ѝ прах. — О, знам какво ще кажеш — нито една от високотехнологичните находки не е оцеляла, тъй като естествено не са така устойчиви като тези от по-ранните периоди. Но дори това да са били доказателства, как това би променило нещата? Дори жителите на Конджоин не си играят със звездите, а те са много по-напреднали от останалата част на човечеството, в това число и от нас.

— Знам. И точно това не ми дава мира.

— А какво пише тук?

Силвест въздъхна и се обърна отново към обелиска. Беше се надявал прекъсването и отвличането на вниманието да позволи на подсъзнанието му да поработи над надписа и неговото значение изведнъж да му се изясни като отговорът на една от психологичните задачи, които им бяха поставили преди мисия „Шраудър“. Но мигът на прозрението упорито отказваше да дойде; графичните изображения все така криеха смисъла си. Или пък грешката бе в собствените му очаквания. Беше се надявал на нещо моментно, което да потвърди идеите му, колкото и ужасяващи да бяха.

По всичко изглеждаше обаче, че тези надписи просто увековечаваха нещо, случило се тук, нещо, което може би имаше голямо значение за историята на Амарантин, но което, на фона на неговите очаквания, щеше да се окаже съвсем посредствено. За да бъде сигурен в това, щеше да бъде необходим пълен компютърен анализ; но макар досега да бе успял да разчете само горния метър от текста, вече усещаше тежестта на разочарованието. Каквото и събитие да представляваше този обелиск, то вече не представляваше интерес за него.

— Нещо се е случило тук — каза Силвест. — Може би битка или поява на божество. Това не е нищо повече от маркиращ камък. Ще разберем повече, след като го изкопаем напълно и определим от кой

период е. Можем да направим нужните измервания и на самите находки.

— Не е това, което търсеше, нали?

— За известно време се надявах, че може би е.

Тогава той сведе поглед към най-долната оголена част на обелиска. Текстът свършваше на десетина сантиметра над най-горния слой и започваше нещо друго, което слизаше надолу и се скриваше от погледа. Беше нещо като диаграма — виждаха се горните дъги от няколко концентрични кръга. Това бе всичко.

Силвест не можеше и нямаше да започне да гадае. Бурята се засилваше. Вече не се виждаха никакви звезди, само обвиваща всичко пелена от прах, напомняща размахващо се над главите им крило на гигантски прилеп. Когато излезеха от ямата, щяха да се озоват в истински ад.

— Дай ми нещо, с което да копая — каза той.

И започна да изрива почвата около горния пласт на саркофага, като затворник, който щеше да копае цяла нощ тунел, водещ навън от килията. След минута Паскал и студентът присъединиха и своите усилия към него, докато бурята виеше над главите им.

— Не си спомням много — каза Капитанът. — Все още ли сме около Блоутър?

— Не — отвърна Вольова, опитвайки да не се издаде, че вече му е обяснявала това десетина пъти, всеки път, когато бе затопляла мозъка му. — Напуснахме Крюгер 60-А преди няколко години, щом Хегази успя да ни уреди с ледения щит, който ни бе толкова необходим.

— О! Къде сме тогава?

— На път за Йелоустоун.

— Защо?

Басовият глас на Капитана бучеше от високоговорителите, поставени на известно разстояние от безжизненото му тяло. Сложни алгоритми сканираха ставащото в мозъка му и превеждаха резултатите във вид на реч. Той всъщност нямаше право изобщо да бъде в съзнание — всяка дейност на нервните клетки би трябвало да е преустановена, когато температурата му падна под точката на замръзване. Мозъкът му обаче бе ограден от микроскопични съоръжения и в известен смисъл

сега мислеха именно те, макар да се намираха само на по-малко от половин келвин над абсолютната нула.

— Добър въпрос — отговори Вольова. Нещо я притесняваше и то не се обясняваше само с разговора. — Причината да се движим към Йелоустоун е...

— Да?

— Саджаки мисли, че там има човек, който може да ти помогне.

Капитанът се замисли над тези думи. На гривната си тя имаше карта на мозъка му: виждаше как цветовете пробягват през него като смесици се на бойното поле армии.

— Този човек трябва да е Калвин Силвест — заяви Капитанът.

— Калвин Силвест е мъртъв.

— Тогава другият — Дан Силвест. Него ли търси Саджаки?

— Не виждам кой друг може да е.

— Той няма да се съгласи лесно. Този човек не си губи времето. — Настъпи мълчание; колебанията в квантовата температура го караха да изпада отново в подсъзнателно състояние. — Саджаки трябва да е наясно с това — додаде той, след като съзнанието му се върна.

— Убедена съм, че Саджаки е обмислил всички възможности — отвърна Вольова по начин, показващ, че е убедена във всичко друго, но не и в това.

Трябваше обаче да внимава, когато говори срещу другия триумвир. Саджаки бе най-близкият адютант на Капитана — дружбата им беше много стара, много отпреди тя самата да се присъедини към екипажа. Доколкото ѝ бе известно, никой друг, в това число Саджаки, не разговаряше с Капитана, нито дори знаеше, че има начин да го направи. Нямаше смисъл обаче да поема глупави рискове, дори да знаеше, че на паметта на Капитана не може да се разчита.

— Нещо те притеснява, Иля. Винаги си ми се доверявала. За Силвест ли става дума?

— Има по-местен характер.

— Значи става дума за нещо, което се намира на борда на кораба?

Вольова знаеше, че никога няма да свикне напълно с посещенията си при Капитана, но през последните седмици към тях бе започнал да се добавя нюанс на нормалност. Сякаш посещенията на замразен в криокамера труп, заразен с поглъщаща всичко чума, чието

действие бе временно забавено, но носеше същата потенциална опасност, бе просто един от неприятните, но необходими елементи в живота; нещо, което всеки трябваше да прави от време на време. Сега обаче тя се готвеше да измести отношенията им крачка напред, да пренебрегне същия риск, заради който се бе въздържала да изрази опасенията си за Саджаки.

— Става въпрос за оръжейната — промълви тя. — Нали си спомняте? Помещението, от което може да се контролира скривалището за оръжието.

— Така ми се струва. Та какво за него?

— Ами, обучавах един новобранец да стане Офицер на оръжейната, да я поеме в свои ръце и да осъществява връзката със скривалището за оръжието посредством нервни импланти.

— Кой беше този новобранец?

— Някакъв човек на име Борис Нагорни. Не, никога не сте го виждали — той дойде в кораба неотдавна и аз се стараех да го държа по-далече от останалите, когато можех. Никога не бих го довела тук поради очевидни причини. — По-точно, тъй като заразната болест на Капитана можеше да проникне в имплантите на Нагорни, ако позволеше двамата да се доближат прекалено много. Вольова въздъхна. Ето че стигна до най-трудния момент в своята изповед. — Нагорни винаги е бил леко нестабилен, Капитане. В много отношения един пограничен психопат щеше да ми бъде по-полезен от напълно нормален човек... поне така си мислех тогава. Но явно подцених психозата на Нагорни.

— Състоянието му влоши ли се?

— Това започна малко след като му поставих имплантите и му позволих да влезе в оръжейната. Той започна да се оплаква от кошмари. Много лоши кошмари.

— Какъв лош късмет е имал горкият човек.

Вольова разбираше. На фона на това, което бе преживял и което продължаваше да преживява Капитанът, кошмарите на повечето хора изглеждаха като несъществени трудности. Не беше ясно дали изпитва болка, но какво беше болката пред мисълта, че нещо неизразимо чуждо те яде жив и същевременно те трансформира?

— Не мога да проумея какво точно представляваха тези кошмари — продължи тя. — Знам само, че за Нагорни, в чиято глава и преди се

въртяха предостатъчно за повечето от нас ужасии, това се оказа прекалено.

— И ти какво направи?

— Смених всичко — цялата система за връзка в оръжейната, дори имплантите в главата му. Нищо не помогна. Кошмарите продължиха.

— Сигурна ли си, че бяха свързани по някакъв начин с оръжейната?

— В началото опитвах да го отрека, но съществуваше явна връзка със случаите, когато го карах да седне на стола. — Запали нова цигара; оранжевото й огънче бе единственото топло нещо в близост до Капитана. Отварянето на пълния пакет цигари бе един от най-радостните й моменти през последните седмици. — И така, смених системата за пореден път, все така без желания резултат. Единствената промяна бе, че състоянието му се влоши още. — Замълча за момент. — Именно тогава разказах на Саджаки за проблемите си.

— И каква бе неговата реакция?

— Че трябва да прекратя експериментите поне, докато наближим Йелоустоун. Да оставя Нагорни да прекара няколко години в сън, с надеждата, че това ще излекува психозата му. Нямаше нищо против да продължавам да се занимавам с оръжейната, но не и да поставям отново Нагорни на стола.

— Съветът ми се струва много разумен. А ти, разбира се, не го прие.

Волвова кимна; парадоксалното бе, че изпита огромно облекчение, задето Капитанът се бе досетил за престъплението й и не й се бе наложило да го изрича.

— Аз се събудих една година преди другите — продължи тя. — За да имам време да прегледам системата и да държа под око твоето състояние. С това се занимавам вече от няколко месеца. Докато реших да събудя Нагорни.

— Нови експерименти?

— Да. Допреди един ден.

Дръпна силно от цигарата си.

— Това ми напомня вадене на зъб, Иля. Какво се случи вчера?

— Нагорни изчезна. — Ето, най-сетне го бе изрекла. — Преживя особено лош епизод и опита да ме нападне. Не му се дадох, но той се

измъкна. Несъмнено е някъде в кораба, но нямам представа къде точно.

Капитанът размишлява дълго над последното. Знаеше какво си мисли той. Корабът бе голям и в него имаше цели региони, където нищо не можеше да се проследи, където сензорите бяха престанали да работят. И дори още по-трудно щеше да бъде да намерят човек, който се крие.

— Ще трябва да го намериш — обяви най-накрая той. — Не можеш да го оставиш да прави каквото си иска и когато Саджаки и другите се събудят.

— И какво като го намеря?

— Вероятно ще трябва да го убиеш. Направи го чисто, после можеш да върнеш тялото му в камерата за сън и да развалиш хранващото я съоръжение.

— Да представя случилото се като злополука искаш да кажеш?

— Да.

Както обикновено, частта от лицето на Капитана, която можеше да види през прозорчето на ковчега, бе лишена от каквото и да било изражение. Той не бе в състояние да промени израза си, и това го правеше да прилича на статуя.

Това бе добро решение, за което, поради загрижеността си около случая, не се бе сетила. До този момент се бе страхувала от възможната конфронтация с Нагорни, тъй като тогава можеше да се наложи да го убие. Такъв изход ѝ се струваше неприемлив... но, както винаги никакъв изход не беше неприемлив за човек, стига само да го погледнеше от нужния ъгъл.

— Благодаря, Капитане — промълви Вольова. — Много ми помогнахте. А сега, с ваше разрешение, ще ви охладя отново.

— Ще дойдеш пак, нали? Нашите разговори са ми много приятни, Иля.

— Не бих ги пропуснала за нищо на света — увери го тя и след това каза на гривната си да свали температурата на мозъка му с петдесет миликелвина; само това бе нужно, за да го изпрати в лишената от сънища и мисли забрава. Поне така се надяваше.

Вольова допуши цигарата си в мълчание и след това отвърна очи от Капитана по посока на тъмната извивка на коридора. Някъде там,

някъде в кораба, Нагорни чакаше, изпълнен с най-горчивата възможна злоба. Сега той самият бе болен; проблемът му беше с ума.

Като куче, което трябваше да бъде убито.

— Мисля, че знам какво е това — обяви Силвест, когато последният пречещ каменен блок бе отделен от обелиска и най-горните му два метра вече се извисяваха безпрепятствено пред тях.

— Е?

— Това е карта на системата Павонис.

— Нещо ми подсказва, че вече си се бил сетил за това — каза Паскал като съзерцаваше примижала през очилата си сложния мотив, който приличаше на две донякъде перпендикулярни групи от концентрични кръгове.

При стереоскопичното смесване те образуваха една група, която като че ли висеше на известно разстояние над обидиана. Това несъмнено бяха планетарни орбити. Слънцето Делта Павонис се намираше в центъра, отбелязано с подходящия амарантински символ — петолъчна звезда. Орбитите на всички основни тела в системата бяха отбелязани правилно, а Ризургам бе маркиран с амарантинския символ за свят. И последните съмнения, че това може да са случайно наредени кръгове бе заличено от грижливо отбелязаните луни на най-големите планети.

— Имах своите подозрения — рече Силвест.

Беше много уморен, но свършената през тази нощ работа и поетият риск определено си заслужаваха. Изравянето на втория метър на обелиска им бе отнело много повече време от първия, а на моменти бурята им бе напомняла за воя на цял ескадрон зли духове, предвещаващи смърт. Но както бе ставало и преди, и със сигурност щеше да става и занапред, бурята така и не достигна предвещаваната от Кювие сила. Най-лошото вече бе отминало и макар огърлици от прах все още да се виеха по небето като тъмни банери, розовата зора започваше да гони нощта. Очевидно, въпреки всичко бяха отървали кожата.

— Но това не променя нищо — продължи Паскал. — Винаги сме знаели, че са разбирали от астрономия; това показва само, че в даден момент са открили хелиоцентричния модел на Вселената.

— То показва повече от това — отвърна внимателно Силвест. — Не всички от тези планети са видими за невъоръженото око, дори като имам предвид физиологията на амарантинците.

— Значи са използвали телескопи.

— До съвсем неотдавна ги описваше като извънземни, намиращи се в каменната ера на своето развитие. А сега си готова да приемеш, че са знаели как да правят телескопи.

Стори му се, че журналистката се усмихна; трудно можеше да се забележи обаче през дихателната ѝ маска. Тя вдигна глава към небето. Нещо бе пресякло разстоянието между синорите. Под прахта се движеше ярък делтоид.

— Мисля, че идва някой — каза тя.

Изкачиха бързо стълбата и когато стигнаха върха ѝ, бяха задъхани. Макар вятърът вече да не бе така силен, както преди няколко часа, все още беше истинско мъчение да се движиш изправен. Мястото на разкопките беше в пълен безпорядък, със съборени и счупени гравитометри, с пръснат на всички страни инструментариум.

Летателният апарат кръжеше над тях; Силвест разпозна незабавно, че е от Кювие — Мантиел не притежаваше нищо толкова голямо. Летателните апарати на Ризургам бяха ограничен брой, макар да бяха единственото средство за прекосяване на разстояния, по-големи от няколкостотин километра. Всички съществуващи сега летателни машини бяха произведени от местни суровини в ранните дни от съществуването на колонията. Но слугите-конструктори бяха унищожени или откраднати по време на бунта и в резултат останените от тях летателни апарати бяха несравнимо ценни за нея. Те се регенерираха сами, ако преживееха дребна злополука, и не се нуждаеха от поддръжка, но можеха да бъдат унищожени в резултат на саботаж или безразсъдство. С годините запасите от летателни апарати на колонията бяха намалявали постоянно.

Очите го заболяха от виждането в делтоида. Долната част на крилото му беше осеяна с хиляди топлинни елементи, нажежени до бяло; издигането се осъществяваше на термална основа. Контрастът беше прекалено голям за алгоритмите на Калвин.

— Кои са? — попита един от студентите.

— Ще ми се да знаех — отговори той.

Фактът, че самолетът идваше от Кювие, изобщо не го развеселяваше. Видя го как се снижи и се приземи. От него са разгъна стълбичка, по която заслизаха някакви фигури. Очите му превключиха към инфрачервено — сега виждаше ясно фигурите, които вървяха към него. Бяха облечени в черно, с дихателни маски, шлемове и меки ризници като изплетени от ремъци, носещи отличителните символи на Администрацията: най-близкото до милиция, с което разполагаше колонията. И носеха дълги, заплашително изглеждащи пушки с фенерче под всяка цев.

— Работата не изглежда добра — обади се Паскал.

Взводът спря на няколко метра от тях.

— Доктор Силвест? — извика глас, отслабен от все още доста силния вятър. — Сър, страхувам се, че нося лоша вест.

Не беше очаквал друго.

— Каква?

— Другият кролър, сър, онзи, който тръгна по-рано тази нощ.

— И какво?

— Така и не са стигнали до Мантел, сър. Намерихме ги.

— Слюка?

— Всички са мъртви, сър. — Под тежката дихателна маска на Администрацията човекът приличаше на слонско божество. — Съжалявам. Имате късмет, че не сте опитали да се върнете всички едновременно.

— Това е нещо повече от късмет — отвърна Силвест.

— Сър? Има още нещо. — Гвардеецът стисна по-здраво пушката си, като по-скоро подчерта присъствието ѝ, отколкото я насочи към него. — Вие сте арестуван, сър.

Хриптящият глас на К. С. Нг жужеше в кабината на кабелното такси като хваната в капан оса.

— Развила си вкус към него, а? Към красивия ни град имам предвид.

— Ти пък какво ли знаеш? — каза Хури. — Искам да кажа, кога за последен път си излизал от проклетата кутия, Кейс? Със сигурност не е било скоро.

Той, разбира се, не беше с нея — в кабелното такси нямаше място за нещо с размерите на неговата носилка. Колата беше избрана умишлено малка — нищо, което би могло да привлече вниманието, когато бяха толкова близо до края на преследването. Както беше паркирана върху покрива, тя приличаше на хеликоптер без опашка с частично прибрани ротори. Вместо чистачки на стъклата имаше дълги телескопични прикитици, завършващи с ужасно извити куки, наподобяващи нокти на ленивец.

След като Хури се качи в колата, вратата се затвори и я отдели от дъжда и ниския шумов фон на града. Обяви къде иска да отиде — в случая Паметника на Осемдесетте. Колата притихна за миг, очевидно пресмятайки оптималния маршрут въз основа на условията на трафика в момента и променливата топология на кабелните пътища, които щяха да я отведат там. Този процес отне няколко секунди, тъй като компютърният ѝ мозък не беше особено умен.

Тогава Хури усети, че центърът на гравитацията на колата леко се отмести. През горния прозорец на вратата видя как едната от трите ѝ ръце се протегна на почти два пъти по-голяма от първоначалната си дължина, докато успя да сграбчи един от кабелите, които минаваха над сградата. Сега една от другите ръце откри подобно място за захващане на съседен кабел и, след като се издигнаха рязко, те в известен смисъл полетяха. За момент колата се плъзна надолу по двата кабела, към които се бе прикрепила, но след няколко секунди вторият кабел се отклони прекалено далече и тя вече не можеше да го достига. Машината го пусна плавно, но точно преди да падне, третата ѝ ръка се протегна и сграбчи друг кабел, пресякъл пътя им. После се плъзнаха в продължение на още около секунда, отново паднаха, отново се издигнаха и Хури започна да усеща добре познатото потрепване в областта на стомаха. Положението не се подобряваше от факта, че прогресът на колата като че ли зависеше от случайното откриване на кабел в нужния момент. За да компенсира притеснението си, Хури започна да изпълнява дихателни упражнения, като опъваше неспокойно пръстите на черните си кожени ръкавици.

— Признавам, че от известно време вече не съм се излагал на местните ухания на града. Но въздухът не е чак толкова мръсен, колкото изглежда. Пречиствателите са едно от малкото неща, които продължават да работят след чумата.

Сега, след като кабелното такси отмина сградите, които очертаваха нейния квартал, пред погледа ѝ бавно се разкриваше по-значителна част от Казъм сити. Струваше ѝ се странно, че тази разкривена гора от деформирани структури някога е била най-проспериращият град в човешката история; мястото, където в продължение на почти два века се бяха раждали най-новите творения както в областта на изкуството, така и на науката. Сега дори местните жители признаваха, че градът им бе виждал и по-добри времена. И го наричаха иронично „Градът, който никога не се събужда“, тъй като хиляди от някогашните му богаташи лежаха замразени в криокрипти, пропускайки столетия с надеждата, че този период бе само временно отклонение от правия път на града.

Граница на Казъм сити бе естествен кратер с диаметър шейсет километра. Построеният в кратера град имаше формата на пръстен, обкръжаващ самата бездна. Осемнайсетте купола, под които се намираше, се простираха над стената на кратера и достигаха до самия им ръб над пропастта^[2]. Свързани в краищата, поддържани тук-там от подсилващи кули, куполите приличаха на увиснала драперия, покриваща мебелите на неотдавна починал човек. Местните ги наричаха „Мрежата за комари“, но това бе само едно от повече от десетте им имена. Куполите бяха жизненоважни за съществуването на града. Атмосферата на Йелоустоун — студена, хаотична смес от азот и метан, подправена с въглеродороди с дълги вериги — би причинила незабавна смърт. За щастие кратерът даваше убежище на града срещу най-силните ветрове и светкавичните приливи на метан, а бульонът от горещи газове, който се издигаше от бездната на гърлото му, можеше да бъде превръщан в годен за дишане въздух посредством сравнително евтина и не особено сложна технология. На Йелоустоун имаше още няколко селища, много подобни на Казъм сити, и всички те трябваше да полагат подобни усилия, за да осигуряват съществуването си.

Понякога, през ранния период от живота си в града, Хури бе питала неколцина от местните жители защо някой изобщо си бе направил труд да се установява на тази толкова негостоприемна планета. Краят на небето може и да имаше своите войни, но там поне можеше да се живее без куполи и системи за преработка на атмосферата. Бързо се бе научила да не очаква нищо, наподобяващо обстоятелствен отговор, ако въпросът не бъде сметнат за аутсайдерска

дързост. Едно обаче беше ясно: бездната бе привлякла първите изследователи и около тях се бе образувал постоянен лагер, а от него — нещо като погранично селище. Бяха надошли побъркани, авантюристи и мечтатели, водени от неопределени слухове за намиращи се на дъното на пропастта богатства. Едни се бяха върнали по домовете си, изгубили своите илюзии. Други бяха умрели в горещите токсични дълбини на бездната. Някои обаче бяха предпочели да останат, защото нещо в местонахождението на зараждащия се град действително им се бе понавило. И за двеста години обликът му бе станал това, което се виждаше днес.

Градът се простираше безкрайно във всички посоки или поне така изглеждаше — гъста гора от чепати, взаимосвързани постройки, които постепенно се губеха в мрака. Най-старите сгради бяха все още повече или по-малко недокоснати от времето; те представляваха подобни на кутии постройки, запазили формите си по време на чумата, тъй като не бяха съдържали системи за самопоправка или коригиране на дизайна. Затова пък съвременните сгради сега приличаха на странни дървесни трупи или сбръчкани стари дървета в последен етап на гниене. Някога тези небостъргачи имаха прав и симетричен вид, докато чумата ги превърна в безформени, сякаш родени от болно въображение израстъци и преплетени, прокажени придатъци. Всички тези постройки сега бяха мъртви, замръзнали във форми, сякаш специално замислени да предизвикват безпокойство. До тях се виждаха прилепени коптори, по-ниските нива се губеха надолу, образувайки схлупени квартали и паянтови базари, осветени от открити огньове. Миниатюрни фигурки влизаха в копторите, разхождаха се или бързаха по работа по несигурните пътища, построени върху старите руини. Повечето от движещите се съоръжения, които видя Хури, изглеждаха като задвижвани от пара.

Копторите никога не достигаха повече от десет нива покрай сградите, преди да се сгромолясат под собствената си тежест, така че през следващите двеста-триста метра проектите се издигаха гладко, относително незасегнати от причинените от чумата трансформации. Не се виждаха доказателства, че тези нива в средната част на града са обитавани; човешкото присъствие се усещаше само на най-горните от тях: наколни структури, наподобяващи гнезда на жерави сред клоните на обезформените сгради. Тези нови добавки се отличаваха с

набиващите се на очи доказателства за богатство и власт: яркоосветени прозорци на апартаменти и неоновы реклами. Висящите от стрехите прожектори от време на време осветяваха миниатюрните форми на други кабелни автомобили, пътуващи между различните райони. Кабелните коли се движеха през мрежа от фини клони, омотали сградите като в дантела. Местните жители имаха име и за този град на високи нива, издигнат вътре в другия град: Балдахина.

Хури бе забелязала, че тук никога не става напълно светло. На това място никога не можеше да се почувства напълно будна, тъй като градът тънеше във вечен полумрак.

— Кейс, кога според теб ще благоволят да изстъргват мръсотията от Мрежата за комари?

Нг се изхили; звукът напомняше удряне на чакъл в стените на кофа.

— Никога, вероятно. Освен ако някой не измисли начин да изкара пари от това.

— Я да видим кой злослови сега по адрес на града.

— Ние можем да си го позволим. След като приключи работата, можем да си плюем на петите и да се върнем обратно заедно с другите красавци.

— В техните кутии. Съжалявам, Кейс, не ме брой за член на това парти. Възбудата може да ме убие. — Сега вече виждаше бездната, тъй като колата приближаваше полегатия вътрешен ръб на купола. Нащърбените му от времето страни в началото се спускаха мързеливо надолу и изведнъж буквално се хвърляха вертикално към невидимото дъно. Към издигащата се оттам пара се спускаха тръби, осеяли склоновете като вени; другият им край стигаше до преработвателната станция, която осигуряваше въздух и топлина за града. — Като стана дума за това... за убийството, имам предвид... ще ми кажеш ли нещо повече за оръжието?

— Мислиш ли, че можеш да се справиш с него?

— Плащаш ми, за да се справя, и ще се справя. Но бих искала да знам с какво имам работа.

— Ако имаш такъв проблем, по-добре поговори с Тараски.

— Той ли уточни това?

— В най-големи подробности.

В този момент колата стигна до Паметника на Осемдесетте. Хури никога не го беше виждала точно от този ъгъл. Лишен от величието, което го съпровождаше, когато го гледаха от нивото на улицата, той изглеждаше съсипан от времето и тъжен. Представляваше четириъгълна пирамида, наподобяваща стъпаловиден храм, а до долните му нива бяха долепени паянтови постройки и укрепления. Близо до върха, в мрамора се виждаха прозорчета с рисувано стъкло, но части от тях бяха изпочупени или облицовани с метал; всички тези поражения не се виждаха от улицата. Очевидно това трябваше да бъде мястото за убийството. Необичайно беше да го знаеш предварително, освен ако също не беше включено в договора на Тараски. Договор за преследване от убиец от Шадоуплей подписваха само тези, които смятаха, че имат голям шанс да му избягат през включения в него период. По този начин буквално безсмъртните богати се справяха с отегчението — като принуждаваха обичайните им рамки на поведение да излизат извън предсказуемите релси. Освен това, така си осигуряваха нещо, за което да се хвалят, ако оцелеят, както ставаше в повечето случаи.

Хури можеше да каже съвсем точно кога се бе присъединила към Шадоуплей. Това бе станало в деня, в който бе съживена по време на движение в орбитата на Йелоустоун, при полет, направен по нареждане на Ледените просяци. Макар в близост до Края на небето да нямаше Ледени просяци, тя бе чувала за тях и знаеше нещичко за техните функции. Това бе доброволна религиозна организация, посветила се да помага на претърпелите травма при прекосяването на междוזвездното пространство, например амнезия при съживяването, разпространен страничен ефект на специалния възстановяващ сън.

Това само по себе си беше много лоша новина. Може би амнезията ѝ беше толкова дълбока, че бе изтрила години от предишния ѝ живот; Хури обаче не си спомняше дори да е тръгвала на междוזвездно пътуване. Последните ѝ спомени всъщност бяха съвсем конкретни. Намираше се в медицинска палатка на повърхността на Края на небето, легнала в едно легло до съпруга си Фазил. И двамата бяха ранени по време на престрелка; макар и да не вещаеха опасност за живота, беше най-добре раните им да се лекуват в някоя от орбиталните болници. Беше дошъл един санитар, за да ги подготви за краткото им потопяване във възстановителния сън. Щяха да ги

охлаждат, да ги пренесат в орбита със совалка, след това да ги съхраняват в криогенно отделение, докато болницата бъде в състояние да им осигури необходимата хирургическа намеса. Процесът можеше да отнеме месеци, но, както ги увери с усмивка санитарят, най-вероятно беше войната да продължава още и когато оздравееха, щяха да поемат отново военната си повинност. Хури и Фазил повярваха на санитаря. Все пак и двамата бяха професионални войници.

По-късно я съживиха. Но вместо в реанимацията на орбиталната болница, тя се намираше сред Ледени просяци с йелоустоунски акцент. Обясниха ѝ, че няма амнезия. Нито в процеса на приспиване бе получила нежелани странични ефекти. Положението ѝ беше значително по-лошо от това.

Беше допусната „чиновническа“ грешка, както предпочете да се изрази един от Просяците. Беше станала около Края на небето, след като криогенното отделение било улучено от ракета. Хури и Фазил бяха сред малцината щастливци, които не бяха убити, но в резултат на нападението беше изчезнала цялата информация, съхранявана там. Местните жители бяха направили всичко, зависещо от тях, за да идентифицират замразените хора, но неизбежно бяха допуснати грешки. Колкото до Хури, тя бе объркана с една демаршистка наблюдателка, отишла в Края на небето, за да изследва войната, и която била готова да се прибере у дома в Йелоустоун, когато станала жертва на въпросната ракетна атака. Хури била незабавно оперирана и след това качена на космически кораб, който трябвало да излети веднага. За нещастие не бяха допуснали същата грешка с Фазил. Докато спящата Хури пътувала към отстоящия на светлинни години Епсилон Еридани, Фазил бе остарявал, с по една година за всяка от нейните. Разбира се, казаха Просяците, грешката била открита бързо... но тогава вече било прекалено късно. Не се очаквало друг кораб да тръгне по същия маршрут през близките десетилетия. И дори ако Хури се бе върнала незабавно на Края на небето (което също бе невъзможно, както показваха предвидените маршрути на паркираните около Йелоустоун космически кораби), щяха да минат почти четирийсет години, преди да се видят отново с Фазил. И през повечето време той нямаше да има представа, че тя се прибира вкъщи; т.е. нямаше нищо, което да го възпре да опита да събере някак си счупените парчета на своя живот, да се ожени отново, да му се родят деца и може би дори

внуци, преди тя да успее да се върне — призрак от минал живот, за който той може би вече бе почти напълно забравил. Стига, разбира се, да не го бяха убили веднага след поемането на военните му задължения.

До момента, когато Просякът ѝ обясни положението, Хури никога не се бе замисляла колко е бавна светлината. Нищо друго във Вселената не се движеше по-бързо... но, както се убеди сега, това бе нищо в сравнение със скоростта, необходима за спасяването на любовта им. В мига на жестокото просветление тя осъзна, че това е всъщност основата на строежа на Вселената, нейните физически закони, които се бяха обединили, за да я доведат до този момент на ужас и загуба. Щеше да бъде толкова по-лесно, безкрайно по-лесно, ако знаеше, че е умрял. Вместо това, сега между тях стоеше ужасяващата бездна на раздялата, както във времето, така и в пространството. Гневът ѝ достигна такива размери и острота, че трябваше да му намери някакъв отдушник, иначе щеше да я убие.

По-късно същия ден, когато дойде онзи човек, за да ѝ предложи работа като наемен убиец, изведнъж откри, че е изненадващо лесно да приеме.

Името на човека беше Танър Мирабел; и той като нея беше бивш войник от Края на небето. Беше нещо като откривател на таланти за потенциални нови убийци. Информационната му мрежа бе получила данни за уменията ѝ като войник веднага щом бе размразена. Мирабел ѝ осигури бизнес контакт — някой си мистър Нг, виден херметик. Незабавно последва интервю с Нг, след това поредица от психометрични тестове. Оказа се, че убийците трябва да бъдат едни от психически най-здравите хора, с най-развит аналитичен ум на планетата. Те трябваше да знаят точно в кои случаи едно убийство е позволено и в кои преминава мъглявите граници на закона.

Тя издържа с лекота всички тестове.

Имаше и друг тип изпитания. Сключващите договори понякога поставяха в контракта изискването да бъдат езекутирани по почти чудотворен начин като същевременно се надяваха никога да не се стигне до това, защото се мислеха за достатъчно умни, за да надхитрят професионалния убиец, дори в продължение на седмици или месеци. Хури трябваше да се научи да се запознава с лекота с всевъзможните

оръжия и се оказа, че притежава в това отношение талант, за който никога не бе подозирала.

Но и никога не беше виждала нещо подобно на това, което бе оставила под възглавницата ѝ феята на сменящите се зъбки.

Беше ѝ необходима само около минута, за да разбере как се сглобява оръжието. То имаше форма на снайпер с невероятно дебела перфорирана цев. Пълнителят съдържаеше подобни на стрелички куршуми: черни риби меч. Около върха на всеки куршум се виждаше миниатюрен символ — холографски образ на череп с две пресечени кости. Този факт я учуди; никога досега не бе използвала отрова срещу някоя от своите мишени.

И каква беше тази работа с Паметника?

— Кейс — обади се Хури. — Има още едно нещо...

Но тогава колата се устреми надолу по улицата и хората върху рикшите трябваше да започнат да въртят диво педалите, за да избегнат инцидента. Щом видя цената на таксата за преминаване през улицата, тя прокара кутрето си по отвора на своя кредит, за да се възползва от секретната сметка, чиито следи не можеха да бъдат свързани с Омега Пойнт. Това бе изключително важно, тъй като всяка мишена със здрави връзки можеше лесно да проследи движенията на своя убиец посредством „вълничките“, които оставяше във финансовите системи на планетата. Трябваше да се използват всевъзможни средства за прикритие и заблуда на противника.

Хури избута назад люка и изскочи навън. Както винаги, тук долу ръмеше. „Вътрешен дъжд“, така го наричаха. Характерната миризма на Мълч я удари веднага в носа: това бе смесица от миризма на канализация и пот, готвено с подправки, озон и пушек. Шумът също бе неизбежен. Непрестанното дрънчене на рикши и звънът на техните камбанки и клаксони създаваше непрекъснат гръмък фон, подправен с виковете на уличните търговци и затворените в клетки животни, с песните на певците и холограмните изображения на най-различни езици, в това число съвременен нортски и каназки.

Тя си сложи шапка с широка периферия и закопча вдигнатата яка на дългото си до коленете палто. Кабелната кола се издигна и сграбчи един поклащащ се кабел. Скоро се изгуби сред другите точки, които се полюшваха под кафявите дълбини на покритото под купола небе.

— Е, Кейс — рече тя. — Твой ред е.

Сега гласът му премина през черепа ѝ.
— Довери ми се. Имам много хубаво усещане за този случай.

Иля Вольова смяташе, че съветът на Капитана бе наистина превъзходен. Действително единственото решение на случая бе да убие Нагорни. А Нагорни бе улеснил задачата ѝ безмерно, като пръв направи опит да я убие; така я бе спасил от евентуални морални съображения.

Беше се случило преди няколко корабни месеца и след това тя бе отлагала работата, която ѝ предстоеше сега. Но съвсем скоро корабът щеше да пристигне в Йелоустоун и останалите щяха да се събудят от продължителния си сън. А ако това станеше преди да е приключила с Нагорни, нямаше как да поддържа лъжата, че бе умрял по време на съня поради дефект в някоя от функциите на неговия ковчег.

Сега трябваше да събере сили и да действа. Иля седеше безмълвно в своята лаборатория и опитваше да си наложи да извърши това, което трябва. Жилището на Вольова не беше голямо по стандартите на „Носталгия по безкрая“; ако желаше можеше да живее в толкова стаи, колкото се побираха в огромна двуетажна къща. Но какъв смисъл имаше това? Почти цялото ѝ време бе посветено на оръжейните системи. Когато спеше, сънуваше оръжейни системи. Позволяваше си малкото лукс, който имаше време да използва — „да се наслади“ би било прекалено силно определение — и разполагаше с достатъчно пространство за нуждите си. Имаше легло и някои мебели с утилитарен дизайн, въпреки че корабът можеше да ѝ осигури всеки стил, който бе в състояние да си представи. Разполагаше с малко съседно помещение, където се намиреше лабораторията; единствено тук се забелязваше щедро внимание към детайлите. В лабораторията тя опитваше да създаде лекарство за Капитана; не желаше да споделя прекалено оригиналните си идеи с другите от екипажа, за да не събужда напразно надеждите им.

Именно тук съхраняваше главата на Нагорни, откакто го бе убила.

Тя беше замразена, разбира се; беше поставена в космически шлем със стар дизайн, който бе преминал към криозапазващ режим на работа в мига, в който установи, че обитателят му вече не е жив.

Вольова беше чувала за шлемове с остри като бръснач мембрани, вградени във вратната им част, които бързо и безупречно отделят главата от тялото при нежелани обстоятелства... но този не беше от тях.

Нагорни обаче бе умрял по интересен начин.

Вольова бе събудила Капитана и му беше обяснила цялата ситуация с него: как той като че ли си бе изгубил ума в резултат на нейните експерименти. Бе споделила с Капитана проблемите си около свързването му със системите на оръжейната чрез имплантите, които бе поставила в главата му. Бе споменала дори факта, че го притесняваха натрапчиви кошмари преди да премине бързо към опита му да я нападне, последван от изчезването му някъде на кораба. Капитанът не се бе спрял върху кошмарите и тогава Вольова се зарадва, тъй като не ѝ се искаше да ги обсъжда, още по-малко да анализира съдържанието им.

След това обаче откри, че ѝ е много по-трудно да не обръща внимание на този момент. Проблемът идваше оттам, че това не бяха случайни кошмари. Не, доколкото бе успяла да установи, кошмарите на Нагорни бяха изключително подробни и повтарящи се. И в по-голямата си част бяха свързани с някаква същност, наречена Сън Стийлър^[3]. Както изглежда Сън Стийлър беше личният мъчител на Нагорни. Не беше съвсем ясно как се бе проявил пред него, но без сянка на съмнение това видение явно носеше със себе си извънредно зла сила. Бе съзряла нещо от това в скиците, които бе намерила преди в жилището на Нагорни: трескаво надраскани с молив образи на отвратителни, подобни на птици същества, с празни очни орбити и оголени скелети. Ако това бе поглед към лудостта на Нагорни, как можеше да се обясни връзката между фантазиите му със сеансите в оръжейната? Какъв неподозиран пропуск от нейна страна бе причина за преминаването на енергийния поток в тази част от човешкия мозък, където се зараждаха ужасите? Сега, от позицията на времето, ѝ беше ясно, че бе действала прекалено прибързано, прекалено твърдо. Но пък тя просто бе следвала указанията на Саджаки за привеждането на оръжейната в състояние на пълна готовност.

И така, Нагорни не бе издържал и се бе скрил в корабните развъдници, които не се контролираха от системите. Препоръката на Капитана да го хване и да го убие съвпаднаше с това, което ѝ казваха

собствените инстинкти. Бяха й нужни обаче доста дни, през които тя разположи цели мрежи от сензори из десетки коридори, с надеждата да получи чрез тях някакви насоки за местонахождението на Нагорни. Цялата тази работа започваше да изглежда безнадеждна. Нагорни щеше да бъде още жив и на свобода, когато корабът пристигнеше в системата Йелоустоун и другите членове на екипажа се събудеха...

И тогава той бе допуснал две грешки — последен плод на лудостта му. Първата бе, че нахлу в жилището й и надраска на стената му послание със собствената си артериална кръв. Посланието бе съвсем просто. Можеше да се досети предварително кои щяха да бъдат двете думи, които щеше да й напише Нагорни:

СЪН СТИЙЛЪР.

А после, очевидно приключвайки със способността си да разсъждава, бе откраднал космическия й шлем, без да вземе останалата част от костюма. Нахлуването бе привлякло Вольова към кабината и макар да бе взела предпазни мерки, Нагорни пак успя да я атакува изневиделица. Измъкна неусетно пистолета й и я помъкна насила по един дълъг коридор към най-близката асансьорна шахта. Вольова опита да се съпротивлява, но той притежаваше типичната за психопата сила и я държеше като със стоманени клещи. Тя реши, че ще има възможност да избяга, когато Нагорни я отведе там, където си бе наумил, след пристигането на асансьора.

Той обаче нямаше намерение да чака асансьора. С оръжието й отвори вратата му и, без особени церемонии, дори без да й каже „довиждане“, я блъсна в зейналата дупка.

Но това бе ужасна грешка.

Шахтата пресичаше кораба от горе до долу; предстояха й няколко километра падане преди да стигне дъното. И в продължение на няколко мига, през които сърцето й престана да бие, тя си помисли, че точно това щеше и да стане. Щеше да пада, докато се удари в дъното... и не беше от значение дали това щеше да стане за няколко секунди или почти цяла минута. Стените на шахтата бяха прозрачни и абсолютно гладки, следователно нямаше никакъв начин да забави или спре напълно падането.

Щеше да умре.

Тогава — с безстрастие, което по-късно я шокира — част от ума ѝ направи светкавичен преглед на проблема. Беше се видяла, но не падаща през кораба, а неподвижна: плуваща в пространството в абсолютен покой спрямо звездите. Това, което се движеше, бе корабът — той се носеше стремително нагоре около нея. Сега тя не се движеше изобщо, не ускоряваше скоростта на падането си; единственото, което караше кораба да се ускорява, бе двигателят му.

Който тя контролираше от гривната си.

Вольова нямаше време да размишлява над подробностите. В мозъка ѝ се бе оформила — експлодирала — идея и тя знаеше, че или трябва да я осъществи незабавно, или да приеме съдбата си. Можеше да спре падането си, привидното си падане, като даде заден ход на кораба за толкова време, колкото ѝ е необходимо. Беше падала вероятно десетина секунди, докато мозъкът ѝ обработи това. В такъв случай десет секунди обратен ход ли трябваше да даде? Маневрата нямаше да навреди на другите от екипажа, намиращи се в безопасните пашкули на камерите за сън. Нямаше да навреди и на нея самата — просто щеше да види как бясно препускащите стени на шахтата ще забавят значително скоростта си.

Нагорни обаче не беше толкова добре защитен.

Не беше лесно — свистенето на въздуха почти заглушаваше гласа ѝ, докато даваше, крещейки, съответните команди в гривната си. Изминаха изпълнени с агония мигове, преди корабът да реагира.

И тогава той промени вярно движението си според нейните указания.

По-късно откри Нагорни. По принцип тази операция не би трябвало да бъде фатална и за него. Вольова обаче не беше свалила скоростта до нула отведнъж. Беше го постигнала по метода на опитите и грешките и при всеки импулс Нагорни бе отхвърлян между пода и тавана.

Тя също беше ранена; ударите в стените на шахтата при падането бяха счупили единия ѝ крак, но той вече беше здрав, а от болката бе останал само мъгляв спомен. Помнеше, че използва лазерната кюретка, за да отдели главата на Нагорни; знаеше, че трябва да я отвори, за да се добере до имплантите в мозъка му. Тези импланти бяха деликатни и тъй като бяха преминали през множество сложни процеси на

междинен молекулярен растеж, нямаше да ѝ бъде приятно, ако трябваше да бъдат дублирани.

А сега бе дошъл моментът да ги извади.

Измъкна главата от шлема и я потопи в течен азот. След това сложи на ръцете си чифт ръкавици, окачени над работната маса. Миниатюрните, лъскави медицински инструменти забръмчаха и се доближиха до черепа, готови да го нарежат на части, които след това щяха да се съберат отново с невероятна точност. Преди да сглоби черепа, Вольова щеше да вкара импланти-заместители, така че, ако главата някога бъде изследвана, да не разберат, че оттам е вадено нещо. Освен това трябваше да бъде свързана отново с тялото, но нямаше причина да се тревожи особено за това. Когато откриеха какво се е случило с Нагорни — т.е. това, което тя щеше да ги убеди, че се е случило с него — другите нямаше да се разбързат да го изследват с подробности. Суджик вероятно щеше да създаде проблеми — тя беше любовница на Нагорни, но полудяването му сложи край на тази връзка.

Иля Вольова просто щеше да прекоси моста, когато стигне до него.

А сега, докато бърникаше в главата на Нагорни, за да вземе това, което беше нейно, за първи път се замисли кой щеше да заеме неговото място.

Със сигурност не някой, който се намираше в момента на кораба. Но може би в Йелоустоун щеше да намери друг новобранец.

— Кейс, става ли топло?

Гласът прозвуча размътно и треперливо над масата на сградата над нея.

— Много топло, направо нажежено до бяло, скъпо момиче. Само се дръж и внимавай да не изгубиш отровните стрелички.

— Да, във връзка с тях, Кейс, исках...

Хури се наклони встрани, тъй като покрай тях минаха трима Нови Комузо; главите им бяха скрити в подобни на кошници ракидови шлемове. Шакухачита или бамбукови флейти, разсичаха въздуха пред тях като жезли на мажоретки, разпръсвайки група маймуни капуцини, които се скриха из сенките.

— Имах предвид — продължи тя, — защо да не използваме още някакво средство, за да се подсигуририм?

— Работата е гарантирана — отвърна Нг. — Токсинът е разработен специално съобразно биохимията на Тараски. Улучи с него който и да е друг на планетата и резултатът ще бъде само неприятна пробивна рана.

— Дори ако улуча двойника на Тараски?

— Мислиш ли, че може да стане така?

— Просто питам.

Кейс ѝ се стори необичайно напрегнат.

— А и ако Тараски има клонинг и убием него по погрешка, това ще бъде проблем на Тараски, не наш. Всичко това е като дребния шрифт. Човек трябва да го прочита от време на време.

— Когато ме обземе екзистенциална скука, може и да го опитам — отговори Хури.

В този момент тя настръхна, защото внезапно усети разликата. Нг мълчеше и вместо гласа му се чуваше ясен пулсиращ тон. Беше тих и злокобен, като ехолокационния пулс на хищник. Беше чувала този тон десетина пъти през последните шест месеца, всеки път сигнализиращ близостта ѝ до мишената. Това означаваше, че Тараски не беше на повече от петстотин метра. Това означаваше, че се намира в самия Паметник.

Сега движенията на играта се превръщаха в обществена собственост. Тараски явно го знаеше, тъй като същото устройство, имплантирано в сигурна клиника в Балдахина — генерираше подобни пулсации в неговата глава. Различните медийни мрежи в Казъм сити, които се концентрираха върху Шадоуплей, в този момент разпращаха екипите си до мястото на събитието. Някои късметлии сигурно вече се намираха в района.

Пътят долу бе напукан от пропадания на земни пластове, тъй като се намираше в опасна близост до пропастта. Първоначално под него бе имало подземен търговски комплекс, но долните нива се бяха наводнили и пропадналите алеи се бяха появили изпод водата с цвят на карамел. Пирамидалният Паметник се издигаше доста над пътя и наводнения площад благодарение на една по-малка, обърната пирамида, забита дълбоко в каменните основи. Към структурата имаше само един вход. Това означаваше, че Тараски все едно вече

беше мъртъв, стига да го хванеше вътре. Но за да стигне до него, трябваше първо да прекоси моста, минаващ над площада, и това нямаше да убегне на намиращия се в Паметника човек. Какви ли първични мисли се рееха из главата му в момента? В сънищата си често се бе озовавала в полуизоставен град, гонена от неуловим преследвач, но Тараски преживяваше този ужас в действителност. Хури помнеше, че в тези сънища на преследвача никога не му се налагаше да се движи бързо. Това бе част от най-неприятното нещо на преживяването. Тя тичаше отчаяно, като през гъст въздух с натежали крака, а бавното движение на преследвача бе резултат от безкрайно търпение и мъдрост.

Пулсирането се ускори, щом прекоси моста; настилката под краката ѝ беше мокра и мръсна. От време на време то се забавяше или се ускоряваше отново, доказателство, че Тараски се движеше из Паметника. Но вече нямаше почти никакъв шанс да се измъкне. Можеше да уреди да го вземат от покрива на Паметника, но ако използваше въздушен транспорт, щеше да наруши споразумението от договора. А срамът, който щеше да го преследва след това из луксозните гостни на Балдахина, вероятно щеше да бъде по-лош, отколкото да бъде убит.

Тя влезе в преддверието, което се намираше в поддържащата Паметника пирамида. Вътре беше тъмно и ѝ трябваше малко време, докато очите ѝ привикнат с мрака. Измъкна пистолета с отровните стрелички от джоба на палтото си и провери изхода, тъй като бе възможно Тараски да възнамерява да се измъкне тайно. Не се изненада като не го видя; преддверието беше почти празно, оплячкосано от крадци. Дъждът барабанеше върху метал. Тя вдигна поглед; от тавана, на медни кабели, висяха ръждясали, повредени скулптури. Няколко бяха паднали върху мраморната тераса; при удара крилата на металните птици се бяха забили в земята. Събралата се прах се белееше като хоросан между каменните им пера.

Хури погледна към тавана.

— Тараски? — извика тя. — Чуваш ли ме? Идвам.

За момент се запита защо хората от телевизията все още не бяха дошли. Странно беше осъществяването на този род убийство да е толкова близко и те да не са надушили миризмата на кръв и да не са

надошли заедно със случайната тълпа, която привличаха неизменно след себе си.

Той така и не ѝ отговори. Но тя знаеше, че е някъде над тавана. Прекоси преддверието и се запъти към спиралното стълбище, водещо нагоре. Изкачи го бързо, след това премести големите предмети, които успя да помръдне, за да препречи пътя за отстъпление на Тараски. Тук имаше колкото щеш съсипани експонати и мебели. Събра цял куп в горния край на стълбището. Той щеше само да забави, без да спре напълно пътя му към изхода, но тя се нуждаеше точно от това.

Беше едва на половината път, а вече плуваше в пот и гърбът я болеше. Поспря, за да събере сили и да се огледа; непрестанната пулсираща нотка в главата ѝ показваше, че Тараски е все така наблизо.

Горната част на пирамидата бе посветена на индивидуалните светилища в памет на Осемдесетте. Тези мемориали бяха изградени във вдлъбнатини на впечатляващите черни мраморни стени, издигащи се до главозамайващо високия таван заедно със стълбове, украсени с кариатиди в многозначителни пози. Арковидните корнизи ограничаваха полезрението ѝ до няколко десетки метра във всяка посока. Трите триъгълни страни на тавана бяха пробити на места; оттам навлизаше сива светлина. Дъждът падаше на непрекъснати струи през по-големите от тях. Хури забеляза, че много от светилищата бяха празни; очевидно или бяха обрани, или семействата на тези членове на Осемдесетте бяха решили да преместят мемориалите им на по-сигурно място. Може би около половината бяха все още там. И две трети от тях бяха подредени по подобен начин — картини, биографии и материални спомени за мъртвия, разположени по стандартен маниер. Други от експонатите бяха по-пищни. Сред тях имаше холограми или статуи и, в два-три случая — балсамираните трупове на самите хора; очевидно бяха подложени на някаква специална обработка, за да се противостои на най-големите вреди, нанесени им от убилата ги процедура.

Хури не обръщаше внимание на поддържаните параклиси и се заемаше само с празните и изоставените, но дори тогава изпитваше неприятното чувство, че това е акт на вандализъм от нейна страна. Бюстовете вършеха добра работа — бяха точно толкова широки, колкото трябваше, за да ги премести, като постави два пръста под основата. А след това ги пускаше върху купчината в горния край на

стълбите. Почти всички бяха останали без скъпоценните камъни, които изобразяваха очите. Много по-трудно беше да премести статуите в цял ръст и успя да се справи само с една от тях.

Скоро барикадата ѝ беше готова. Тя представляваше в по-голямата си част купчина от преобърнати глави, достойни лица, несмутени ни най-малко от това, което бе направила с тях. Купчината бе заобиколена от по-малки неща, които се мотаеха в краката на всеки, озовал се там: вази, Библии и верни слуги. Дори ако Тараски започнеше да ги отмества, за да се добере до стълбището, тя непременно щеше да го чуе и да се озове при него дълго преди да успееш да осъществи намерението си. Беше добре да го убие върху тази купчина от глави, защото това щеше да напомня Голгота.

През цялото време бе чувала стъпките му някъде зад разделящите ги черни стени.

— Тараски — извика отново тя. — Не го прави по-трудно за теб. Оттук не можеш да избягаш.

Отговорът му прозвуча впечатляващо силно и уверено.

— Нямах представа колко се лъжеш, Ана. Тук сме именно, за да избягаме.

По дяволите. Той не трябваше да знае името ѝ.

— Бягството е смъртта, нали?

— Нещо такова — отвърна видимо развеселен той.

Не ѝ се случваше за първи път да чува подобни дръзки слова. И по-скоро им се възхищаваше за това.

— Искаш да дойда да те намеря, така ли?

— Ами, след като сме стигнали дотук, защо не?

— Разбирам. Искаш да си получиш дължимото за парите. Договор с толкова много клаузи не може да е евтин.

— Клаузи ли?

Пулсът в главата ѝ се движеше постоянно.

— Това оръжие. Фактът, че сме сами.

— А — проточи Тараски. — Да. Това наистина не беше евтино. Но желанието ми бе за нещо по-лично. Когато се стигне до окончателните неща.

Хури започваше да се изнервя. Никога досега не бе водила истински разговор с мишените си. Обикновено това се оказваше невъзможно сред ревящата, опиянена от очакването на кръв тълпа,

която привличаше по принцип. Пригответи оръжието си и започна да се придвижва бавно по посока на гласа.

— И защо е тази клауза за уединението? — попита тя, неспособна да отреже контакта.

— Въпрос на достойнство. Може да съм се захванал с тази игра, но не е нужно покрай това да губя достойнството си.

— Много си близо — обади се Хури.

— Да, много близо.

— И не си уплашен?

— Естествено, че съм. Но от живота, не от смъртта. Бяха ми необходими месеци, докато достигна това състояние. — Стъпките му замряха. — Какво мислиш за това място, Ана?

— Мисля, че се нуждае от малко внимание.

— Добре е избрано, не може да не си съгласна.

Хури зави. Мишената ѝ стоеше до едно от светилищата с неестествено спокоен вид, почти по-спокоен от статуите, наблюдаващи срещата им. Фината бургундскочервена тъкан на дрехата му бе потъмняла от вътрешния дъжд, косата бе прилепнала върху челото. Изглеждаше по-млад от всичките ѝ досегашни мишени, което означаваше, че или наистина е млад или е достатъчно богат, за да си позволи най-добрите подмладяващи и удължаващи живота терапии. Неизвестно как Ана разбра, че става въпрос за първото.

— Помниш ли защо сме тук? — попита той.

— Помня, но не съм сигурна, че това ми харесва.

— Направи го, въпреки това.

Един от светлинните лъчи, падащи от тавана, като по магия се премести върху него. Това продължи само миг, но достатъчно дълго, за да вдигне токсичното оръжие.

Тя стреля.

— Добре се справи — каза Тараски; в гласа му не се усещаше болка. Протегна едната си ръка, за да се подпре на стената. С другата докосна стърчащата от гърдите му риба-меч и я измъкна, сякаш отделяше магарешки бодил от дрехата си. Тя падна на земята; в единия ѝ край проблясваше серум. Хури вдигна отново токсичното си оръжие, но Тараски вдигна окървавената си длан. — Не прекалявай — каза той. — Една би трябвало да е достатъчна.

Ана усети, че започва да ѝ се гади.

— Не трябваше ли да си мъртъв?

— Няма да стане веднага. До няколко месеца, за да бъде поточен. Токсинът е изключително бавнодействащ. Предостатъчно време за размисъл.

— Размисъл за какво?

Тараски прокара пръсти през мокрите си коси и избърса прахта и кръвта от ръката си в панталоните.

— Дали да я последвам.

Пулсирането престана и внезапната му липса беше достатъчна да ѝ се догади. Хури се строполи в полусъзнание на пода. Договорът беше приключен. Беше спечелила... отново. Но Тараски беше все още жив.

— Това беше майка ми — посочи към най-близкия параклис той; един от малкото добре поддържани. По алабастровия бюст на жената нямаше никаква прах, сякаш Тараски го бе почистил лично непосредствено преди срещата им. Очите-скъпоценни камъни бяха все още по местата си, аристократичните черти не бяха докоснати от драскотини или петна. — Надин Венгда Силва Тараски.

— Какво се е случило с нея?

— Умря, разбира се, в процеса на изследване. Разрушителното му действие беше толкова бързо, че половината ѝ мозък все още функционираше нормално, когато другата се разкъса.

— Съжалявам... макар да знам, че го е направила доброволно.

— Не съжалявай. Тя всъщност беше една от късметлийките. Историята позната ли ти е, Ана?

— Аз не съм от тук.

— И аз така чух — че някога си била войник и ти се е случило нещо ужасно. Е, нека ти я разкажа. Всички проучвания бяха успешни. Проблемът беше в софтуера, който трябваше да обработи и използва събраната информация; да даде възможност на алфа-лъчите да се придвижат напред във времето и да изпитат емоции, осъзнаване, спомени — всичко, което ни прави хора. Нещата се развиваха добре, докато бе изследван последният от Осемдесетте, година след първия. И тогава сред първите доброволци започнаха да се проявяват странни патологии. Те ги съсипваха непоправимо.

— Каза, че тя имала късмет?

— Неколцина от Осемдесетте все още са живи — отвърна Тараски. — Успяват да го правят вече век и половина. Дори чумата не

ги засегна — те вече бяха мигрирали в сигурни компютри в това, което сега наричаме „Ръждивия пояс“. — Спря да говори за момент. — Но от известно време вече не са в пряк контакт с реалния свят — излъчват се във все по-сложно симулирана среда.

— А майка ти?

— Предложи да отида при нея. Сканиращите технологии вече са по-съвършени; дори не трябва да те убиват.

— Какъв е проблемът тогава?

— Това няма да съм аз, нали? Само копие... и майка ми ще го разбере. Докато сега... — Докосна отново миниатюрната раничка. — Докато сега ще умра определено в реалния свят и копието ще бъде всичко, което ще остане от мен. Има достатъчно време да ме изследват, преди отровата да причини измеримо влошаване в нервната ми структура.

— Не можеше ли просто да я инжектираш?

Тараски се усмихна.

— Щеше да бъде прекалено клинично. Все пак аз се убивам — това не е нещо, което би трябвало да се приеме с лека ръка. Като въвлякох и теб, аз удължих възможността за вземане на решение и въведох елемент на шанс. Можех да реша, че предпочитам все пак да живея и да ти окажа съпротива, но ти пак можеше да победиш.

— Руската рулетка щеше да ти излезе по-евтино.

— Прекалено е бързо, прекалено се разчита на случайността и съвсем не е толкова стилна. — Той пристъпи към нея и, преди да бе успяла да се отдръпне, я хвана за ръката и се ръкува с нея; имаше вид на човек, който сключва благоприятна бизнес сделка. — Благодаря ти, Ана.

— „Благодаря“ ли каза?

Без да отговори, той премина покрай нея по посока на шума. Жертвената купчина от глави се сгромоляса, по стълбището се чуваха стъпки. Една кобалтова ваза се разби, когато барикадата се разтърси. Хури чу шепота на камерите, но когато хората се появиха, не видя очакваните лица. Това бяха почтително облечени хора, очевидно стара Балдахинова аристокрация. Трима от по-възрастните мъже носеха пончо, шапки с широка периферия и очила с кокалени рамки и вградени камери. Зад тях се издигаха две бронзови носилки, едната бе малка, колкото да побере дете. Някакъв мъж с виолетовосиньо яке

държеше миниатюрна камера. Две девойки носеха чадъри, изрисувани с жерави и китайски пиктограми. Между тях стоеше по-възрастна жена; лицето ѝ беше толкова безцветно, че можеше да мине спокойно за безжизнена оригами кукла — нагъната, бяла и лесно мачкаема. Тя падна на колене пред Тараски, плачейки. Хури не я беше виждала никога досега, но разбра интуитивно, че това беше съпругата му и че пълната с отрова стреличка ѝ го бе отнела.

Тя погледна към Ана; очите ѝ имаха пушечносив, воднист цвят. Когато проговори, гласът ѝ бе изпълнен с гняв.

— Надявам се, че са ти платили добре.

— Просто си свърших работата — отвърна Хури, но едва намери сили да огласи думите си.

Хората помагаха на Тараски да стигне до стълбището. Тя ги наблюдава как слизат, докато се изгубиха от погледа ѝ; съпругата се обърна, за да я изгледа укорително за последен път. После чу отекващите им стъпки. Изминаха минути и тя разбра, че е съвсем сама.

Докато нещо помръдна зад гърба ѝ. Ана се завъртя и вдигна автоматично отровното оръжие.

Измежду двете светилища се появи носилка.

— Кейс?

Свали оръжието — то и без това нямаше да свърши никаква работа, тъй като отровата в стреличките бе изработена специално за биохимията на Тараски.

Но това не беше носилката на Кейс. Беше черна, без никаква украса или означение. Тя се отвори — никога досега не беше виждала носилка да се отваря — и от нея излезе човек, който се приближи безстрашно към нея. Носеше виолетовосиньо яке, а не херметичното облекло, в което очакваше да види един страхуващ се от чумата човек. В едната си ръка той държеше моден аксесоар: миниатюрна камера.

— За Кейс се погрижиха — обясни мъжът. — Отсега нататък той вече не е твоя грижа, Хури.

— Кой сте вие — някой, свързан с Тараски?

— Не... Просто дойдох да видя дали репутацията ви има нещо общо с истината. — Лекият му акцент показваше, че не е местен жител — не беше родом от системата, от Края. — И, страхувам се, действително действате изключително ефективно. Което означава, че от този момент работите за моя работодател.

Ана се питаше дали да не му прати една стреличка в окото. Това нямаше да го убие, но може би щеше да понамали неприятната му самоувереност.

— И кой ще да е той?

— Мадмоазел.

— Никога не съм чувала за нея.

Той вдигна края на камерата с лупата. Тя се разтвори като особено изкусно изработено яйце на Фаберже и стотиците елегантни нефритови фрагменти се плъзнаха в ново положение. Внезапно тя се оказа лице в лице с насочено право към нея оръжие.

— Тя обаче е чувала за вас.

[1] Камък с надписи на три езика, в това число древноегипетски и гръцки, открит близо до Розета, край р. Нил, благодарение на който по-късно е било разчетено йероглифното египетско писмо — Б.пр. ↑

[2] Оттук идва и името на града — казъм (англ.) — бездна — Б.пр. ↑

[3] Крадец на слънце (англ. ез.) — Б.пр. ↑

ТРИ

Кювие, Ризургам, 2561 година

Събуди се от викове.

Провери часа на дактилния си настолен часовник, опипвайки стрелките му. Днес имаше среща; до нея оставаше по-малко от час. Суматохата навън бе изпреварила с минути звъна на будилника. Силвест отметна чаршафите и, изпълнен с любопитство, се отправи опипом към заградения с решетки прозорец. Сутрин, непосредствено след като се събудеше, винаги беше полусляп, докато очите му преминеха задължителния системен тест. Виждаше всичко в някакви особени основни цветове, сякаш стаята му бе боядисана през нощта от взвод суперентусиазирани кубисти.

Дръпна завесата. Макар да беше висок, очите му не достигаха до малкото прозорче, поне не до нужния за виждане ъгъл, ако не стъпеше на купчина от книгите на полицата. Кювие бе построен във и около един геодезичен купол, по-голямата част от който бе зает от шест- и седеметажни постройки, създадени през първите дни на мисията така, че да бъдат по-скоро издръжливи, отколкото приятни за окото. Нямаше самовъзстановяващи се сгради, а необходимостта да бъдат осигурени срещу евентуални повреди в купола бе причина проектите да издържат на силните бури и дори в тях да се създава индивидуално подходящото налягане. Сивите сгради с малки прозорчета бяха свързани с пътища, по които при нормални обстоятелства се движеха малко на брой електрически превозни средства.

Калвин бе дал на очите му уменията да отдалечават и приближават обектите и да правят записи; за да ги използва, обаче Силвест трябваше да се концентрира. Намиращите се плътно една до друга фигури, скъсени от ъгъла, се уголемяваха и се превръщаха в развълнувани особи, вместо аморфни елементи от някакво множество. Не можеше да разчита изражението или поне да разпознава лицата, но хората на улицата издаваха характера си по начина, по който се

движеха, и той бе станал много добър в разчитането на подобни нюанси. Основната маса се движеше по централната артерия на Кювие зад барикада от рекламни билбордове и импровизирани флагшоци. Като се изключат изпомазаните лицеви страни на няколко магазина и изкорененият храст край търговския център, тълпата не бе направила кой знае какви поразии. Онова, което не се виждаше обаче, бяха хората от милицията на Жирардио в другия край на търговския център. Току-що бяха слезли от един ван и закопчаваха камуфлажните си бронирани дрехи. След това нагласиха възможността за смяна на цвета така, че всички да бъдат с еднакъв, успокояващо действащ хромовожълт нюанс.

Силвест се изми с топла вода и гъба, след това подряза грижливо брадата си и върза косата си отзад. Облече кадифена риза и панталони, отгоре наметна кимоно, украсено с амарантински скелети. След това закуси — храната беше винаги пъхната през една пролука, когато будилникът го събудеше — и провери отново колко е часът. Тя щеше да дойде скоро. Оправи леглото и го вдигна, така че то се превърна в диван, тапициран с алена кожа.

Както винаги, Паскал бе придружена от бодигард-човек и двама въоръжени слуги, но те не я последваха в стаята. Последва я само леко жужене. Изглеждаше безопасно, но той знаеше, че бе достатъчно само да духне към авторката на биографии, за да получи още една цепнатина в центъра на челото.

— Добро утро — каза тя.

— Бих казал, че е всичко друго освен добро — отвърна Силвест, като кимна към прозореца. — Всъщност съм изненадан, че изобщо успя да се добереш дотук.

Тя седна на една табуретка с кадифена тапицерия.

— Имам връзки в средите на отговарящите за сигурността. Не беше трудно да дойда, въпреки полицейския час.

— Значи сега пък въведоха полицейски час?

Паскал беше с пурпурна шапка, геометричната форма на черния ѝ бретон подчертаваше още повече бледия цвят на безизразното ѝ лице. Сакото и панталоните на черни и пурпурни линии прилепваха плътно по тялото ѝ. Седна с прибрани колене и докосващи се стъпала, горната част на тялото ѝ бе наклонена леко напред, към него, както неговото бе наклонено към нея.

— Времената се промениха, докторе. Ти повече от всеки друг би трябвало да го оцениш.

И той действително го бе оценил. Беше вкаран в затвора в центъра на Кювие и му оставаха да лежи още десет години. Новият режим, установил се след преврата, бе станал също толкова непълноценен, колкото и предишният, след като измина известен период, както ставаше с всяка революция. Но докато политическият пейзаж бе както винаги разделен, това, което се намираше под повърхността, бе съвсем различно. По неговото време разколът беше между онези, които искаха да изучават амарантинската култура и другите, чието желание бе да трансформират Ризургам в подобие на Земята и по този начин да създадат устойчива човешка колония вместо временен изследователски преден пост. Дори Инундационистите-реформатори бяха готови да признаят, че Амарантин някога може би наистина бе заслужавал да бъде изучаван. Днешните политически фракции обаче се различаваха само по степента на оприличаване със Земята, която изискваха, и планове им варираха от бавно развиващи се във времето в продължение на столетия до толкова брутални алхимични въздействия върху атмосферата, заради които можеше да се наложи хората да бъдат евакуирани за известно време. Едно беше ясно: дори най-умерените предложения щяха да унищожат завинаги тайните на Амарантин. Но очевидно това вълнуваше малцина и повечето от тях не смееха да изразят мнението си. Като се изключи оскъдният брой огорчени и изключително зле финансирани изследователи, днес вече почти никой не проявяваше интерес към Амарантин. За десет години изучаването на изчезналата извънземна цивилизация се бе озовало в нещо като блато.

И положението щеше да става още по-лошо.

Преди пет години през системата бе преминал търговски кораб. Лайтхъгърът бе влязъл в орбита около Ризургам; на небето временно се бе появила нова ярка звезда. Неговият командир Ремилиод беше предложил на колонията невероятни технологични чудеса: нови продукти от други системи и неща, които не бяха виждали от времето на бунта. Но колонията не можеше да си позволи всичко, което продаваше той. Последваха разпалени спорове дали да се предпочете това пред онова: машини вместо лекарства, летателни апарати вместо средства за трансформиране на планетата в подобие на Земята. Както и

слухове за потайни сделки: търговия с оръжие и незаконни технологии и, макар в общи линии жизненият стандарт на колонията да беше по-висок, отколкото по времето на Силвест — свидетелство за това бяха слугите и имплантите, които Паскал вече приемаше за нещо гарантирано — сред Инундационистите се появиха непримирими противоречия.

— Жирардио трябва да е много уплашен — отбеляза Силвест.

— Нямам представа — отвърна прекалено бързо тя. — Единственото, което е от значение за мен, е крайният ни срок.

— За какво искаш да говорим днес?

Паскал сведе поглед към портативния компютър в скута си. След шествековно усъвършенстване, компютрите вече се произвеждаха във всички форми, които можеше да си представи човек, но плоските като плочи модели, в които можеше да се вкарва информация и чрез писане на ръка, рядко излизаха от мода за дълго.

— Бих искала да поговори за случилото се с баща ти — отвърна тя.

— Имаш предвид Осемдесетте? Цялата тази история не е ли вече достатъчно добре документирана за твоите нужди?

— Почти. — Паскал допря връхчето на писеца за компютъра до ярко червисаните си устни. — Изследвах всички стандартни изложения по случая, разбира се. В по-голямата си част те отговаряха на моите въпроси. Има само една дреболия, на която не успях да си отговоря задоволително.

— И тя е?

Той трябваше да ѝ подаде информацията. Начинът, по който му отговаряше, без следа от какъвто и да било интерес в гласа, подсказваше, че това е просто някаква неяснота, която трябваше да бъде изяснена. Това бе истинско умение и то почти приспиваше бдителността му.

— Става дума за записа на алфа-ниво на твоя баща — додаде тя.

— Да?

— Бих искала да знам какво е станало с него в действителност след това.

Човекът с така добре дегизираното оръжие поведе Хури под лекия вътрешен дъжд към чакащата кабелна кола. Тя беше също така незабележима и без каквато и да било маркировка като носилката, която бе изоставил в Паметника.

— Влизай.

— Само миг... — Но още преди да успее да отвори уста, той я сръга с пистолета в кръста. Не болезнено — направи го с цел да ѝ напомни за оръжието в ръката си, а не да ѝ причини болка. Нещо в това движение ѝ подсказа, че мъжът е професионалист и е много вероятно да използва пистолета, за разлика от някой, който би я сръгал агресивно. — Добре, ето, влизам. Коя е тази Мадмоазел все пак? Някой зад съперническа къща на Шадоуплей?

— Не. Вече ти казах да престанеш да мислиш така ограничено.

От него явно нямаше да научи нищо полезно; беше очевидно. Макар да бе сигурна, че това няма да я отведе никъде, тя попита:

— Кой си ти?

— Карлос Манукян.

Това я притесни повече от начина, по който боравеше с оръжието. Бе почти убедена, че не я лъжеше. Беше истинското му име, не псевдоним. А след като ѝ го казваше, макар очевидно да бе престъпник, колкото и смехотворно да звучеше това на фона на голямата престъпност в Казъм сити, значи възнамеряваше по-късно да я убие.

Вратата на кабелната кола се затвори. Манукян натисна бутона за пречистване на въздуха и те усетиха веднага нахлуването на свежа струя. Автомобилът вече се движеше.

— Кой си ти, Манукян?

— Помагам на Мадмоазел. — Сякаш това не бе повече от очевидно. — Отношенията ни са специални. И датират от доста време.

— И какво иска тя от мен?

— Мислех, че вече трябваше да ти е станало ясно. — Продължаваше да държи пистолета си насочен към нея, макар да наблюдаваше табло на колата. — Тя иска да убиеш един човек.

— Аз точно така си изкарвам прехраната.

— Да — усмихна се Карлос. — Разликата е в това, че този човек не е платил за убийството си.

Не е нужно да се уточнява, че биографията не беше идея на Силвест. Инициативата бе на последния човек, който той би предположил. Това бе станало преди шест месеца, при един от първите случаи, когато бе имал възможност да говори лице в лице с този, който го бе затворил. Нилс Жирардио повдигна темата почти между другото, просто спомена колко е изненадан, че никой досега не се бе заел с тази работа. Все пак петдесетте години на Ризургам почти се равняваха на един живот и макар епиготът му да бе по-скоро позорен, поне бе дал на годините му в Йелоустоун нова перспектива.

— Проблемът е там — бе казал Жирардио, — че предишните биографи се намираха прекалено близо до събитията, прекалено близо до обществената среда, която опитваха да анализират. Всички бяха покорени в една или друга степен от Кал или от теб, а колонията изпитваше такава клаустрофобия, че нямаше как да направи крачка назад и да види нещата от по-широка перспектива.

— Искаш да кажеш, че Ризургам не е толкова клаустрофобичен?

— Ами, очевидно не... най-малкото имаме предимството, което дава разстоянието, както пространствено, така и времево. — Жирардио беше набит, мускулист човек с оредяла червеникава коса. — Признай си, Дан: когато се замислиш за живота си в Йелоустоун, не ти ли се струва понякога, че всичко това се е случило с някой друг, в един много отдалечен от сегашния век?

На Силвест му се прииска да се изсмее пренебрежително... само дето за пръв път в живота си бе единомушен с Жирардио. За момент това го смути доста, сякаш бе нарушено основно вселенско правило.

— Все още не разбирам защо искаш да насърчиш едно такова мероприятие — каза Силвест и кимна към охраната, която слушаше целия този разговор. — Или се надяваш да имаш някаква полза от това?

Жирардио кимна.

— Това е част от цялото... може би по-голямата, ако искаш да знаеш истината. Може би от вниманието ти не е убягнало, че все още си обаятелна фигура за масите.

— Въпреки че за повечето от тях най-обаятелното би било да ме видят увиснал на бесилото.

— В това има истина, но вероятно първо биха настояли да се ръкуват с теб... преди да ти помогнат да се качиш на бесилото.

— И ти смяташ, че ще можеш да подхраниш този апетит?

Жиардио бе свил рамене.

— Очевидно новият режим определя кой ще има достъп до теб. Освен това притежаваме всичките ти записки и архивни материали. Това вече ни дава известно предимство. Имаме достъп до документи от годините в Йелоустоун, за чието съществуване не знае никой освен твоето семейство. Ще ги използваме с известна дискретност, разбира се. Но бихме били пълни глупаци, ако не им обърнем внимание.

— Разбирам — каза Силвест; внезапно всичко му се бе изяснило напълно. — Вие всъщност смятате да използвате това, за да ме дискредитирате, нали?

— Ако самите факти те дискредитират...

Жиардио остави забележката си да виси във въздуха.

— Когато ме свали от власт... това не ти ли беше достатъчно?

— То стана преди девет години.

— Което означава?

— Означава, че периодът е достатъчно дълъг, за да те забравят хората. Сега трябва лекичко да им бъде напомнено за теб.

— Особено ако във въздуха се носи нова вълна на недоволство.

Жиардио трепна, сякаш забележката бе проява на невероятно лош вкус.

— Забрави за Истинския път, особено ако смяташ, че може да се окажат истинското ти спасение. Те не биха се спрели пред възможността да те затворят.

— Добре — отвърна Силвест, който започна да изпитва отегчение от цялата тази работа. — Какво има за мен във всичко това?

— Смяташ, че трябва да има нещо ли?

— По принцип — да. Защо иначе ще си правиш труда да разговаряш с мен?

— Сътрудничеството ти може да бъде в най-добър твой интерес. Очевидно и материалът, до който се добрахме, ще ни свърши работа... но твоите прозрения по въпроса биха били безценни. Особено по най-неопределените епизоди.

— Нека изясним това още сега. Искаш от мен да дам зелена улица на някакво злословие? И не само да дам благословията си, ами и

да помогна да унищожите моя герой?

— Мога да направя така, че да оцениш това предложение. — Жирардио кимна към стаята, в която бе затворен Силвест. — Виж каква свобода дадох на Жанекен, за да продължава да се занимава с хобито си. Бих могъл да проявя същата гъвкавост и в твоя случай, Дан. Достъп до най-новите материали за Амарантин; възможността да общуваш с колегите си, да споделяш мнението си... може би дори от време на време излизане извън тази сграда.

— Работа на разкопките?

— Ще трябва да помисля върху това. Все пак става дума за нещо наистина мащабно... — Силвест осъзна внезапно и остро, че Жирардио играе. — Препоръчително би било да изчакаме малко. Върху биографията вече се работи, но ще минат още няколко месеца, преди да имаме нужда от теб. Може би половин година. Предлагам да изчакаме, докато започнеш да ни даваш това, от което се нуждаем. Ще работиш с автора на биографията, разбира се, и ако отношенията ви се развиват успешно — ако тя ги сметне за успешни — тогава може би ще можем да обсъдим възможността да ходиш понякога на разкопките. Говоря за обсъждане, отбележи, не за обещание.

— Ще се постарая да запазя ентусиазма си.

— Е, скоро ще имаш вест от мен. Искаш ли да ме питаш нещо, преди да си тръгна?

— Едно нещо. Както разбрах, биографът ще бъде жена. Може ли да попитам коя е тя?

— Жена, чиито илюзии, подозирам, скоро ще бъдат разбити.

Един ден Вольова работеше близо до оръжейната, потънала в мисли за оръжията, когато някакъв плъх-разсилен се спусна внимателно върху рамото ѝ.

— Компания — каза в ухото ѝ той.

Плъховете бяха странно хрумване на „Носталгия по безкрая“; напълно възможно бе да са уникални на борда на който и да е лайтхъгър. Те бяха незначително по-интелигентни от своите неопитомени предшественици, но това, което ги превръщаше от напаст в нещо полезно, бе биохимичното им свързване с командната матрица на кораба. Всеки плъх имаше специализирани феромонални рецептори

и трансмитери, благодарение на които можеше да получава команди и да предава информация обратно на кораба. Те се справяха с отпадъците, като изяждаха буквално всичко с органичен произход, което не диша. След това извършваха в храносмилателната си система известна предварителна преработка, преди да отидат на друго място в кораба, за да изхвърлят резултатите в по-големи рециклиращи системи. Някои от тях бяха снабдени дори с гласови кутии и малък лексикон от полезни фрази, които биваха вокализирани, когато външните стимули задоволява биохимично програмираните условия.

В случая Вольова бе програмираше плъховете да я предупредят, веднага щом започнат да обработват човешка материя — мъртви кожни клетки и други от този род — която не беше нейна. Щеше да разбере, когато другите членове на екипажа се събудят, дори да се намираше в друг район на кораба.

— Компания — изписка отново плъхът.

— Да, чух те първия път.

Тя свали малкия гризач на пода и след това изруга на всички езици, които бяха на нейно разположение.

Защитната оса, която съпровождаше Паскал, зажука малко по-близо до Силвест, когато долови напрегнатия тон на гласа му.

— Искаш да знаеш за Осемдесетте? Ще ти кажа. Не чувствам ни най-малко угризение за когото и да е от тях. Всички знаеха какви са рисковете. Освен това доброволците бяха седемдесет и девет, не осемдесет. На хората им е удобно да забравят, че осемдесетият беше моят баща.

— Трудно би могъл да ги обвиниш за това.

— Ако сметнем глупостта за наследствено качество, тогава наистина не мога. — Опитваше да се отпусне. Не беше лесно. По някое време на разговора милицията започна да пръска във въздуха навън, който всъщност се намираше под големите куполи, газ на страха. От него червеникавата дневна светлина потъмня значително. — Слушай — каза най-сетне Силвест. — Правителството си присвои Калвин, когато бях арестуван. Той е напълно способен да защитава сам своите действия.

— Аз не искам да те питам за неговите действия. — Паскал записа нещо в компютърния си бележник. — Интересува ме какво стана след това с него... с неговата симулация в алфа-ниво. Всяка от алфите, включени в областта на десет към мощта на осемнайсет байта информация — заяви тя, заграждайки нещо. — Записите, с които разполагат в Йелоустоун, бяха откъслечни, но все пак успях да понауча нещичко. Открих, че шейсет и шест от алфите живеят в орбитални информационни резервоари около Йелоустоун. Повечето от тях катастрофираха, разбира се, но никой не възнамеряваше да ги изтрие. Следите на други десетима проследих чрез не особено надеждни архивни документи. Остават четирима. Трима от тях са сред седемдесет и деветимата, наследници или на много бедни, или на изчезващи родове. Последният е алфа-записът на Калвин.

— Какъв е смисълът на всичко това? — попита Силвест, опитвайки да не издаде, че това го интересува особено силно.

— Просто не мога да приема, че Калвин е изгубен по същия начин като другите. Някак не пасва. Институтът „Силвест“ не се нуждае от кредитори или попечители за запазването на тяхната наследственост. До чумната епидемия това бе една от най-богатите организации на планетата. И така, какво стана с Калвин?

— Мислиш, че съм донесъл записа му на Ризургам?

— Не; фактите сочат, че се е загубил много преди това. Всъщност последния път, когато определено е присъствал в системата, е било един век преди потеглянето на експедицията за Ризургам.

— Според мен се лъжеш. Провери по-внимателно документацията и ще видиш, че алфата е преместена в някакво орбитално хранилище в края на двайсет и четвърти век. Институтът промени местонахождението си трийсет години по-късно, така че тогава той също е бил преместен. После, някъде през трийсет и девета или четирийсета, Институтът е атакуван от къщата „Рейвич“. И те отнасят същината на информацията.

— Не — отговори Паскал. — Изключих тези примери. Наясно съм, че през 2390 година около десет до осемнайсет байта от нещо са преместени в орбита от института „Силвест“ и същото количество е преместено другаде трийсет и седем години по-късно. Не е задължително обаче тези десет до осемнайсет байта да са Калвин.

Напълно е възможно да става дума за десет до осемнайсет байта метафизична поезия.

— Кое не доказва нищо.

Тя му подаде компютърния си бележник.

— Така е, но определено изглежда подозрително. Защо алфата изчезва горе-долу по времето, когато си отишъл да се срещнеш с Шраудърите, ако двете събития не са свързани?

— Искаш да кажеш, че аз имам нещо общо с това?

— Последвалото преместване на информация би могло да бъде фалшифицирано само от някой вътре в организацията „Силвест“. Ти си очевидният заподозрян.

— Не е зле да бъде намерен и мотив за това.

— О, не се притеснявай по този повод — възкликна Паскал и върна компютърния бележник в скута си. — Със сигурност ще се сетя поне за един.

Три дни след като плъхът-разсилен я предупреди за пробуждането на екипажа, Вольова се чувстваше достатъчно подготвена да се срещне с тях. Никога не бе очаквала с особено нетърпение това, тъй като, макар да не изпитваше неприязън към човешката компания, никога не бе имала проблеми с приспособяването към самотата. Но сега нещата бяха по-лоши. Нагорни беше мъртъв и другите вече несъмнено бяха установили този факт.

Ако не се смятаха плъховете и като се изключеше Нагорни, корабът носеше шестима членове на екипажа. Петима, ако не включваха Капитана. И защо да го включват, след като не беше в състояние да действа съзнателно, нито дори да общува? Вече почти не се и надяваше, че щеше да се оправи. Във всяко друго отношение реалният център на властта на кораба беше Триумвиратът. В него влизаха Юуджи Саджаки, Абдул Хегази и, разбира се, тя самата. Под Триумвирата в момента се намираха само двама членове на екипажа с еднакъв ранг. Те се казваха Кджарвал и Суджик — химерици^[1], присъединили се неотдавна към останалите. Най-ниският ранг беше на Офицера на оръжейната, ролята, с която Нагорни не бе успял да се справи. И тъй като сега той бе мъртъв, мястото бе, така да се каже, вакантно.

През активните си периоди, другите членове на екипажа обикновено стояха в определени участъци на кораба, като оставяха останалото на Вольова и нейните машини. Беше сутрин по корабно време; тук, в горните нива, обитавани от екипажа, светлините следваха някакъв денонощен режим, разделен на двацет и четири часа. Тя влезе първо в помещението на приспаните; то беше празно; всички камери-ковчези с изключение на една бяха отворени. Тя, разбира се, беше на Нагорни. След като прикрепи обратно главата, Вольова бе преместила тялото обратно в камерата и го бе охладила. След това бе предизвикала повреда в устройството на ковчега на Нагорни и в резултат температурата се бе покачила и тялото се бе затоплило. Той беше вече мъртъв, но само опитен лекар-патолог можеше да установи това. Очевидно никой от екипажа не бе пожелал да го огледа отблизо.

Сети се отново за Суджик. Двамата с Нагорни бяха близки известно време. Не трябваше да я подценява.

Вольова излезе от помещението с камерите за спане, изследва още няколко вероятни места за среща и се озова в края на една от горите. След като походи из гъсталаци от мъртва растителност, тя се озова на място, където ултравиолетовите лампи все още работеха. Приблужи се до една полянка и заслиза неуверено по грубото дървено стълбище, водещо към нея. Полянката беше наистина идилична, особено сега, когато гората бе лишена от живот. Снопове жълта слънчева светлина се провираха през клоните на палмите. В далечината се чуваше шум от водопад, чиито води се изливаха в лагуна със стръмни брегове. Папагали прелитаха от време на време от клон на клон или крещяха дрезгаво.

Вольова скръцна със зъби; цялата тази неестественост я изпълни с презрение.

Четиримата живи членове на екипажа закусваха около дълга дървена маса, отрупана с хляб, плодове, резени месо, сирене и кашкавал, шишета с портокалов сок и канички кафе. От другата страна на поляната холографските образи на двама рицари, сражаващи се на турнир, опитваха да се свалят един друг от конете.

— Добро утро — каза тя и стъпи от стълбата върху мократа от росата трева. — Предполагам, че не е останало кафе?

Четиримата вдигнаха глави, двама от тях се извиха на столовете си, за да я видят. Трима я поздравиха тихо; дискретното потракване на

приборите не спря за миг. Суджик не каза нищо, само Саджаки проговори на глас:

— Радвам се да те видя, Иля. — Взе една купа от масата. — Искаш ли грейпфрут?

— Благодаря, може би ще взема.

Приблѝжи се до тях и пое чинията с лъскавите захарни плодове, която ѝ подаде Саджаки. Седна нарочно между другите две жени: Суджик и Кджарвал. И двете сега бяха чернокожи и плешиви, ако се изключеа непокорните сплъстени кичури коса на темето им. Тези кичури бяха важни за ултрите: те символизираха броя подобни приспивания, които бяха преживели, случаите, когато почти се бяха докосвали до скоростта на светлината. Двете жени се бяха присъединили към тях, след като корабът им бе похитен от екипажа на Вольова. Ултрите търгуваха с лоялността си така, сякаш бе водният лед, вината и информацията, които използваха като валута. И двете бяха явни химерици, въпреки че техните трансформации бяха умерени в сравнение с тези, които претърпяваше Хегази. Ръцете на Суджик изчезваха под лактите в пищно гравирани бронзови дълги ръкавици с позлатени прозорчета, през които се виждаха холографски образи в непрестанно движение, а имитацията ѝ на длани завършваше с прекалено тънки пръсти с диамантени нокти. Тялото на Кджарвал в по-голямата си част беше органично, но очите ѝ представляваха червени елипси с продълговата котешка зеница, плоският ѝ нос нямаше ноздри, а само тесни цепнатини, сякаш бе приспособена да живее и във водата. Беше без дрехи, но като се изключат ноздрите, очите, устата и ушите, кожата ѝ беше абсолютно гладка, като абаносов неопрен. Гърдите ѝ няхаха зърна; пръстите бяха елегантни, но без нокти, а вместо пръсти на краката имаше по-скоро лек намек за тях, сякаш изваялият я скулптор не я беше довършил, бързайки да се захване с нова поръчка. Щом Вольова седна, Кджарвал я изгледа с безразличие, което бе прекалено подчертано, за да е истинско.

— Хубаво е, че си с нас — обади се Саджаки. — Била си много заета, докато спяхме. Случило ли се е нещо?

— Това-онова.

— Интригуващо — усмихна се той. — Това-онова. Съмнявам се, че между „това“ и „онова“ си забелязала нещо, което би могло да хвърли светлина върху смъртта на Нагорни?

— Чудех се къде е той. Сега ти отговори на въпроса ми.

— Но ти не отговори на моя.

Иля се захвана с грейпфрута си.

— Последния път, когато го видях, беше жив. Нямам представа... как е умрял?

— Неговата камера го е затоплила преждевременно. Това поставя началото на различни бактериологични процеси. Не мисля, че трябва да навлизаме в подробности, как смяташ?

— Не и по време на закуска. — Очевидно не го бяха огледали внимателно, иначе щяха да забележат нараняванията, причинили смъртта му, въпреки усилията й да ги прикрие. — Съжалявам — додаде тя, като погледна към Суджик. — Не го приемай като неуважение.

— Естествено — отвърна Саджаки и разчупи на две едно хлебче. Фиксира погледа на близко разположените си елипсовидни очи в Суджик, подобно на човек, съзерцаващ бясно куче. Татуировките, които си бе сложил по време на инфилтрирането си в Блоутър Скайджакс, вече ги нямаше, но по местата им се виждаха фини белезникави следи въпреки търпеливите манипулации, които бяха направили с него по време на специалния му сън. Може би той самият бе дал инструкции да се запазят известни следи за подвизите, които бе извършил сред блоутърианците, трофей от икономическите придобивки, които бе измъкнал от тях. — Сигурен съм, че всички освобождаваме Иля от отговорност за смъртта на Нагорни... нали, Суджик?

— Защо да я виня за случилото се, щом е злополука? — отговори Суджик.

— Точно така. И това слага край на въпроса.

— Не съвсем — обади се Вольова. — Сега може да не е най-подходящият момент да се повдига този въпрос, но... — Направи пауза. — Искам да извадя имплантите от главата му. Но дори ако ми бъде позволено да го направя, те най-вероятно са се повредили.

— Можеш ли да направиш нови? — попита Саджаки.

— Да, ако разполагам с време — отвърна с примирена въздишка тя. — Но ще имам нужда също така и от нов кандидат.

— Щом стигнем до Йелоустоун, ще можеш да потърсиш кандидат там, нали? — рече Хегази.

Рицарите продължаваха да се бият от другата страна на поляната, но сега никой не им обръщаше кой знае какво внимание, въпреки че единият имаше видими затруднения, защото в шлема му се бе забила стрела.

— Сигурна съм, че ще се появи подходящ кандидат — додаде Вольова.

Откакто бе дошла в Йелоустоун, Хури не беше дишала толкова чист въздух като този в къщата на Мадмоазел. Чист и студен, но не и благоуханен. По-скоро като миризмата, която помнеше от болничната палатка в Края на небето, напомняща за йод, зеле и хлор; това бе последният път, когато бе видяла Фазил.

Кабелната кола на Манукян ги бе прекарала през града, през частично наводнената повърхност на подземен акведукт. Озоваха се в подземна пещера. Там бяха влезли в асансьор; той се заизкачва нагоре със скорост, от която ушите ѝ започнаха да пищят. От асансьора влязоха в този тъмен, ехтящ коридор. Това най-вероятно беше акустичен трик, но на Хури ѝ се струваше, че се намира в огромен, неосветен мавзолей. Над главите им имаше някакви изящно украсени прозорци, но процеждащата се през тях светлина беше среднощно бледа. Ефектът бе смущаващ, тъй като навън бе още ден.

— Мадмоазел не си пада по дневната светлина — обясни Манукян.

— Сериозно? — Очите на Хури започваха да привикват с полумрака. Вече различаваше някакви масивни неща, издигащи се в залата. — Ти не си оттук, нали, Манукян?

— Така май ставаме двама.

— И теб ли чиновническа грешка те доведе в Йелоустоун?

— Не съвсем. — Хури усещаше, че той преценява какво може да ѝ каже. Това бе единствената му слабост. За наемен убиец или какъвто там беше, той говореше прекалено много. През цялото им пътуване се бе хвалил с подвизите си в Казъм сити; и ако бе чула всичко това от когото и да било друго, освен от този мъж с чуждестранен акцент и изкусно замаскирано оръжие, просто щеше да го приеме за измислица. Тревожното при него обаче бе, че много от тези неща действително можеха да са верни. — Не — повтори той; желанието да разкаже още

една история очевидно надделя над професионалните инстинкти, призоваващи към сдържаност. — Не беше чиновническа грешка. Но все пак беше грешка... или инцидент.

Тежките неща ставаха все повече. Трудно беше да различи формата им, но всички те се извисяваха върху тънки колове, излизаци от черни основи. Някои напомняха части от смачкани яйчени черупки. Всички имаха метален блясък, чийто цвят не можеше да се определи поради мъждивата светлина.

— Злополука ли си преживял?

— Не... не аз. Тя. Мадмоазел. Така се запознахме. Тя беше... Не би трябвало да ти казвам всичко това, Хури. Ако тя открие, с мен е свършено. А е много лесно да се отървеш от мъртво тяло в Мълч. Хей, знаеш ли какво открих там онзи ден? Няма да повярваш, но намерих цял един...

Хури пропускаше хвалбите му покрай ушите си. Прокара пръсти по една от скулптурите, почувства студената ѝ метална повърхност. Краищата бяха много остри. Сякаш двамата с Манукян бяха бягащи любовници, нахлули в музей посред нощ. Скулптурите от своя страна като че ли очакваха нещо... но не с безкрайни резерви от търпение.

Невероятно, но се радваше, че е в компанията на Манукян.

— Тя ли ги е направила? — прекъсна словоизлиянията му Хури.

— Може би — отвърна той. — И в този случай може да се каже, че е страдала в името на своето изкуство. — Спря и я докосна по рамото. — Така. Виждаш ли онези стълби?

— Предполагам искаш да ги използвам.

— Започваш да се учиш.

И завря леко пистолета в гърба ѝ — само за да ѝ напомни, че той все още е с тях.

През прозорчето в стената край камерата на мъртвия Вольова виждаше гигантска газова планета с цвят на мандарина, чиито потънал в сянка южен полюс проблясваше от вихреците се около него бури. Бяха навлезли навътре в системата Епсилон Еридани и се намираха под особен ъгъл с еклиптиката. До Йелоустоун оставаха само няколко дни път. От местния трафик, осъществяващ връзката между всички значими населени места или космически кораби в системата, ги дележа

само някакви си светлинни минути. Техният кораб също се бе променил. През същото прозорче Иля можеше да види предната част на един от двигателите. Те се бяха изместили автоматично към местата си в корпуса на кораба веднага, щом той бе намалил скоростта си, и плавно бяха трансформирали формата си според новото местонахождение и режим на работа. Източникът на енергия за увеличаване на скоростта бе само една от поредните мистерии на конджоинърската технология. Очевидно те все пак не можеха да действат по този начин безкрайно дълго, иначе никога нямаше да им се налага да зареждат гориво по време на междузвездния режим на работа...

Умът ѝ се щуреше насам-натам, опитвайки да се съсредоточи върху всичко, само не върху най-належащия в момента въпрос.

— Мисля, че тя ще създаде неприятности — заяви Вольова. — Сериозни неприятности.

— Не и ако я разчета както трябва. — Триумвир Саджаки я удостои с усмивка. — Суджик ме познава прекалено добре. Знае, че не бих си направил труда да я порица, ако предприеме нещо срещу член на Триумвирата. Не бих ѝ разрешил дори лукса да напусне кораба, щом пристигнем в Йелоустоун. Просто бих я убил.

— Това може би ще бъде малко сурово.

Гласът ѝ прозвуча безсилно и този факт я изпълни с презрение към самата нея, но уви, точно така се и чувстваше.

— Не може да се каже, че не ѝ симпатизирам. Все пак Суджик нямаше нищо лично срещу мен, преди аз... преди Нагорни да умре. Ако направи нещо, не можеш ли просто да я накажеш.

— Не си заслужава. Ако е решила да ти направи нещо, няма да се спре пред дребни усложнения. Ако само я накажа, ще намери начин да ти навреди трайно. Ще трябва да я убия, това ще бъде единственото разумно решение. Във всеки случай... изненадан съм, че виждаш нещата от нейната гледна точка. Не ти ли е минавало през ума, че някои от проблемите на Нагорни може да са се прехвърлили върху нея?

— Питаш ме дали мисля, че е напълно нормална?

— Това не е от значение. Тя няма да тръгне срещу теб — имаш думата ми. — Саджаки направи пауза. — Така, вече може ли да приключим с тази тема? Изприказвах за Нагорни толкова приказки, колкото ще ми стигнат за цял живот.

— Знам точно как се чувстваш.

Бяха минали няколко дни от първата ѝ среща с екипажа. Те стояха пред жилището на мъртвия, на осемстотин двайсет и първо ниво, готови да влязат в него. То беше запечатано, откакто бе умрял... по-дълго, както смятаха другите. Дори Вольова не бе влизала в стаите му, за да не размести нещо и така да издаде идването си.

— Разблокирай осигурителната забрана на жилището на Офицера на оръжейната — заговори в гривната си тя. — Оторизиране от Вольова.

Вратата се отвори пред тях и през нея заизлиза леденостуден въздух.

— Изпрати ги вътре — каза Саджаки.

На въоръжените слуги им бяха нужни само няколко минути, за да се уверят, че вътре няма никаква опасност. Това, разбира се, бе малко вероятно, тъй като Нагорни вероятно не бе планирал да умре по времето, когато го бе предвидила Вольова. Но когато ставаше дума за такива като него, човек никога не можеше да бъде сигурен.

Влязоха; слугите вече бяха активирали осветлението.

Подобно на повечето психопати, които бе срещала, Нагорни винаги бе изглеждал напълно щастлив в най-малкото от личните пространства. Неговото жилище бе определено много по-натъпкано от нейното. Тук царуваше придирчива подреденост, като негатив на полтъргайст. Повечето от неговите вещи, а те не бяха много, бяха закрепени сигурно, затова не бяха разместени от маневрите на кораба, които го бяха убили.

Саджаки направи гримаса и вдигна ръкав към носа си.

— Тази миризма.

— Това е борш. Цвекло. Мисля, че Нагорни си падаше по него.

— Напомни ми да не го опитвам.

Саджаки затвори вратата след тях.

Във въздуха се усещаше остатъчна студенина. Термометрите показваха, че вече цари стайна температура, но молекулите във въздуха като че ли носеха отпечатък от месеците на студ. Царуваният спартански дух бе в синхрон с този студ. В сравнение с това жилището на Вольова изглеждаше обширно и луксозно. И не ставаше въпрос за това, че Нагорни не бе вложил нищо лично, за да направи пространството свое. Той се бе провалил в опитите си да го направи

според нормалните стандарти и усилията му даже си противоречаха едни на други, в резултат на което стаята му изглеждаше даже още по-мрачна, отколкото ако беше празна.

Ковчегът не правеше положението по-добро.

Той бе единственото, което не е било привързано, когато бе убила Нагорни. Беше невредим, но Вольова усети, че преди бе стоял изправен и се бе извисявал величествено над всичко в стаята. Беше огромен и най-вероятно изработен от желязо. Металът беше черен и поглъщаше светлината като повърхността на шраудърско творение. Всичките му повърхности бяха покрити с барелефи с прекалено сложен рисунък, за да издадат тайните си от пръв поглед. Вольова се взираше безмълвно. „Да не искаш да кажеш, че Борис Нагорни е бил способен на това?“ — помисли си.

— Юуджи, това изобщо не ми харесва — заяви тя.

— И не те виня.

— Кой луд прави собствения си ковчег?

— Бил е изключително посветен на тази работа, ако питаш мен. Но той е тук и може би е единствената възможност, с която разполагаме, да надзорнем в ума му. Какво смяташ за тези „подобрения“?

— Несъмнено те са проекция на неговата психоза, конкретизиране. Би трябвало да обърна повече внимание на изображенията. Те ще ми дадат някаква представа. — Замълча и додаде: — За да не правим два пъти една и съща грешка, имам предвид.

— Предпазливо — рече Саджаки и коленичи. Погали с показалец гравиранията повърхност в стил рококо. — Имаме голям късмет, че в крайна сметка не си била принудена да го убиеш.

— Да — отвърна Иля и го изгледа странно. — Но какво мислиш за разкрасяването, Юуджи-сан?

— Бих искал да знам кой или какво е Сън Стийлър — каза той като привлече вниманието й върху тези думи, издълбани на кирилица върху ковчегата. — Това означава ли нещо за теб? В рамките на психозата, имам предвид. Какво означаваше то за Нагорни?

— Нямам ни най-малка представа.

— Нека опитам да отгатна. Бих казал, че в представите на Нагорни Сън Стийлър е представлявал някой от ежедневието му и

виждам две очевидни възможности.

— Той самия или аз — каза Вольова, тъй като знаеше, че не беше лесно да отвлечеш вниманието на Саджаки. — Да, да, това поне е очевидно... но не ни помага по никакъв начин.

— Напълно ли си сигурна, че никога не е споменава л този Сън Стийлър?

— Бих запомнила нещо такова.

Кое то беше напълно вярно. И тя наистина помнеше: той бе написал с кръвта си въпросните думи на стената на нейното жилище. Самите думи не означаваха нищо за нея, но това в никакъв случай не значеше, че ги чува за първи път. С наближаването на неприятния завършек на професионалните им отношения, Нагорни почти не беше говорил за нещо друго. Сънищата му бяха изпълнени със Сън Стийлър и, подобно на всички параноици, той виждаше доказателство за злонамереността му в повечето неприятности от своето ежедневие. Когато осветлението в някоя част на кораба се развалеше неочаквано или асансьорът го закараше на неподходящо ниво, това бе дело на Сън Стийлър. Никога не можеше да се предположи, че това е най-обикновена повреда; то бе неизменно доказателство за машинациите на някакво намиращо се зад сцената същество, чието присъствие само Нагорни можеше да установи. Вольова глупаво бе пренебрегвала всички признаци. Беше се надявала, всъщност беше се молила, доколкото нещо такова бе възможно за нея, неговият призрак да се върне в небитието на подсъзнанието му. Но Сън Стийлър бе останал с Нагорни до края; доказателство за това бе ковчегът на пода.

Да... не би забравила едно такова нещо.

— Сигурен съм, че би го запомнила — потвърди Саджаки. След това насочи отново вниманието си към издълбаните в ковчег а думи. — Мисля, че трябва да направим копие на тези означения. Може да ни помогнат, но не е лесно да се разчете с очите проклетият брайлов ефект. Какво е според теб това? — Той прокара длан по фигурата, наподобяваща спици на колело. — Птичи крила ли са това? Или слънчеви лъчи, падащи отгоре? На мен ми прилича повече на птичи крила. Защо ли в главата му ще са се въртели птичи крила? И що за език трябва да е това?

Вольова гледаше, но гледката, която представляваше този ковчег, бе прекалено много. Не можеше да се каже, че не бе заинтригувана —

напротив. Искаше обаче да разполага само с него и Саджаки да бъде колкото се може по-надалеч. Тук имаше прекалено много доказателства за дълбините, до които бе слязло съзнанието на Нагорни.

— Мисля, че това заслужава по-внимателно изследване — заяви предпазливо тя. — Ти каза „първо“. Каква възнамеряваш да бъде следващата крачка, след като направим копие?

— Мислех, че е очевидно.

— Ще унищожим проклетия предмет.

Саджаки се усмихна.

— Или ще го дадем на Суджик. Но аз лично съм за унищожаването му. Присъствието на ковчежи на един кораб не е особено добра идея. Особено пък на изработени в домашни условия.

Стълбите като че ли нямаха край. Хури обърка сметките след двеста. Но точно когато имаше чувство, че коленете ѝ ще се подкосят всеки момент, стъпалата свършиха рязко и тя се озова в един дълъг, дълъг бял коридор, чиито стени представляваха поредица от вдлъбнати арки. Впечатлението бе, че се намираше в осветена от луната галерия с колони. Хури тръгна по ехтящия коридор и спря пред двойната врата в другия му край. Тя беше украсена с черна органична дърворезба и стъклопис. От помещението зад нея се лееше лавандулова светлина.

Очевидно беше пристигнала.

Напълно бе възможно това да е някакъв капан и влизането в тази стая да бе равносилно на самоубийство. Но връщането назад също не беше решение — Манукян, въпреки големия си чар, ѝ бе дал да го разбере ясно. Така че Ана стисна дръжката на вратата и влезе. Нещо във въздуха погъделичка приятно носа ѝ; упойващият парфюм контрастираше със стерилността, която цареше в останалата част на къщата. Това ухание я накара да се почувства немита, макар да бяха минали само няколко часа, откакто Нг я беше събудил и ѝ беше казал да отиде да убие Тараски. Междувременно дъждът на Казъм сити, примесен със собствените ѝ пот и страх, я бе изцапал колкото за цял месец.

— Виждам, че Манукян е успял да ви докара цели — произнесе женски глас.

— Мен или себе си?

— И двамата, скъпо момиче — отвърна невидимата говорителка.
— И двамата имате еднакво впечатляваща репутация.

Двойната врата се затвори зад нея. Хури започна да оглежда обстановката, сред която се намираше, но това не беше лесно на странната розова светлина. Помещението имаше форма на чайник с два затворени с капаци прозореца, напомнящи котешки очи.

— Добре дошли в моето жилище — обади се отново гласът. — Чувствайте се като у дома си.

Ана се приближи до прозорците. От едната им страна имаше два ковчега за спане, които блестяха като сребърни. Единият беше затворен и работеше, другият бе отворен, подобен на какавида, готова да обвие пеперудата.

— Къде съм?

Капаците се отвориха.

— Където си била винаги — отговори Мадмоазел.

Пред нея се разкри гледка към Казъм сити, но от по-голяма височина, от каквата го беше виждала досега. Намираше се над Мрежата за комари, може би на петдесет метра над петнистата ѝ повърхност. Градът се разстиляше под мрежата като фантастично морско същество, запазено във формалдехид. Нямаше представа къде се намира, освен че това трябва да беше една от най-високите сгради, вероятно една от онези, които мислеше за необитаеми.

— Наричам това място „Шато де корбо“, „Къщата на гарваните“ — обади се Мадмоазел. — Заради черния ѝ цвят. Несъмнено си го виждала.

— Какво искаш? — попита най-сетне Хури.

— Искам да свършиш една работа за мен.

— Всичко това заради тази работа? Имам предвид, трябваше да ме отвлечеш, само за да ме помолиш да свърша някаква работа? Не можеше ли да действаш посредством обичайните канали?

— Работата не е обичайна.

Ана кимна към отворения спален ковчег.

— Къде е неговото място в нея?

— Не ми казвай, че то те притеснява. Все пак ти дойде в нашия свят именно с един от тях.

— Питам само какво означава.

— Всичко с времето си. Би ли се обърнала?

Хури чу леко свистене зад гърба си, наподобяващо звука при отваряне на кантонерка.

В стаята беше влязла носилка на херметик. Или бе стоял през цялото време там, скрита от някоя хитрост. Беше тъмна и ъгловата като метроном, без никаква украса. Нямаше никакви приставки или видими сензори, а прозорчето на предната ѝ част беше тъмно като око на акула.

— Несъмнено вече си запозната с хората от моя тип — разнесе се от носилката същият глас. — Не се смущавай.

— Не се смущавам — отвърна Хури.

Но лъжеше. В тази кутия имаше нещо смущаващо, нещо, което никога не бе усещала в присъствието на Нг или другите херметици, с които се бе запознавала. Може би то се дължеше на строгостта на кутията или на усещането, напълно подсъзнателно, че носилката рядко оставаше празна. Не ѝ помагаше и фактът, че прозорчето бе толкова малко, нито пък усещането, че зад тъмното му стъкло се крие нещо чудовищно.

— Не мога да отговоря на всичките ти въпроси сега — каза Мадмоазел. — Но не накарах да те доведат, само за да видиш затруднението ми. Ето. Може би това ще помогне.

До носилката се оформи някаква фигура, изобразена от самото помещение.

Това бе жена, разбира се, млада, но парадоксално облечена в онзи тип тоалети, които никой в Йелоустоун не бе носил от времето на чумата. Черната ѝ коса бе прибрана назад от благородното чело с шнола, изтъкана от светлина. Електриковосинята ѝ рокля бе с дръзко деколте и голи рамене. Там, където стигаше до пода, се замъгляваше и изчезваше.

— Ето как изглеждах — обади се гласът. — Преди.

— Не можеш ли все още да изглеждаш така?

— Рискът от напускането на кутията е прекалено голям... дори в светилищата на херметиците. Нямам доверие на предпазните им мерки.

— Защо ме доведе тук?

— Манукян не ти ли обясни напълно всичко?

— Не. Обясни ми напълно само колко вредно е за мен да не правя каквото ми казва.

— Колко неделикатно от негова страна. Но не и неточно, трябва да се признае. — На бледото ѝ лице се появи усмивка. — Каква според теб е причината да те повикам?

Хури знаеше, че, каквото и друго да се бе случило, беше видяла прекалено много, за да се върне към нормалния живот в града.

— Аз съм професионален убиец. Манукян ме видя по време на работа и заяви, че наистина съм била достойна за репутацията си. Та, може би правя прибързани предположения, но ми мина през ума, че не е изключено да искаш да убия някого.

— Да, много добре. — Фигурата кимна. — Но Манукян каза ли ти, че това убийство няма да е същото, както при другите договори, които си сключвала досега?

— Спомена за някаква важна разлика.

— И това би ли те смутило? — Мадмоазел я наблюдаваше напрегнато. — Интересен момент, нали? Наясно съм, че обичайните ти мишени се съгласяват да бъдат убити преди да се заемеш с тях. Те го правят обаче, мислейки, че ще ти се изплъзнат и след това ще се хвалят с този факт. Съмнявам се, че когато ги хванеш, се подчиняват без съпротива.

Ана се сети за Тараски.

— Обикновено не. Обикновено ме молят да не го правя, опитват да ме подкупят, неща от този род.

— И?

Ана сви рамене.

— Убивам ги въпреки това.

— Отношение на истински професионалист. Войник ли си била, Хури?

— Някога. — Наистина сега не ѝ се мислеше за това. — Какво знаеш от това, което се е случило с мен?

— Достатъчно. Че съпругът ти също е бил войник, казвал се е Фазил, и че сте се били заедно на Края на небето. И тогава става нещо. Чиновническа грешка. Качили са те на кораб, който трябвало да потегли за Йелоустоун. Никой не разбрал грешката, докато си се събудила, вече тук, двацет години по-късно. Тогава вече било прекалено късно да се връщаш на Края... дори ако си знаела, че Фазил е все още жив. Когато си щяла да се върнеш, той щял да бъде с четирийсет години по-стар от теб.

— Сега ти е ясно защо професията на убиец не ме държи будна нощем.

— Мога да си представя какво си чувствала. Че не дължиш нищо на Вселената... нито на някой от живеещите в нея.

Хури преглътна.

— За тази работа не е необходим непременно бивш войник. Ти дори нямаш нужда от мен: не знам кого искаш да премахнеш, но има по-добри. Имам предвид, че аз съм технически добра — улучвам деветнайсет от всеки двама изстрела. Познавам обаче хора, които улучват четирийсет и девет от всеки петдесет.

— Ти отговаряш на моите нужди по друг параграф. Нужен ми е някой, който гори от желание да напусне града. — Фигурата кимна към отворения спален ковчег. — Имам предвид дълго пътуване.

— Извън системата?

— Да. — Гласът ѝ звучеше спокойно и внушително, сякаш основите на този разговор бяха репетирани десетина пъти. — Поточно става въпрос за разстояние от двама светлинни години. Толкова отдалечена е оттук Ризургам.

— Не мога да кажа, че съм чувала за нея.

— Щях да се смутя, ако беше чувала. — Мадмоазел протегна лявата си ръка и на няколко сантиметра от дланта ѝ се появи малък глобус. Светът беше мъртвешки сив — нямаше океани, реки или зеленина. Само атмосфера, видима като фина дъга близо до хоризонта, и на две места мръснобели вечни ледове, от които ставаше ясно, че това не можеше да е някоя луна без въздух. — Тя не е дори някоя от по-новите колонии... във всеки случай не това, което наричаме „колония“. На цялата планета има само няколко изследователски поселища. До неотдавна Ризургам нямаше изобщо никакво значение. Но всичко това се промени. — Мадмоазел направи пауза, очевидно събираше мислите си; може би не можеше да реши какво да разкрие на този етап. — На Ризургам пристигна един човек на име Силвест.

— Името не е особено разпространено.

— Значи си наясно, че неговият клан се намира в Йелоустоун. Добре. Това опростява безкрайно нещата. Няма да ти бъде трудно да го намериш.

— Задачата ми няма да се изчерпи само с неговото намиране, нали?

— О, да — отвърна Мадмоазел. След това стисна глобуса в дланта си, смачка го между пръстите си и между тях се посипаха струйки пясък. — Задачата ти включва още много неща.

[1] Химерик — организъм с генетично променени тъкани, образуван от сливането на два ембриона в ранен стадий на развитие при ашладисване, мутиране и т.н. — Б.пр. [↑](#)

ЧЕТИРИ

Карусел Нова Бразилия, Йелоустоун, Епсилон Еридани, 2546 година

Вольова напусна совалката на лайтхъгъра и последва триумвир Хегази по водещия към изхода тунел. Той ги изведе до безтегловната сферична транзитна зала в сърцето на карусела.

Тук бяха представени всички видове на човешкия род, главозамайващо изобилие от цветове, стрелкащи се като тропически риби, гонещи трескаво храната си. Ултри, скайджакове, конджоинъри, демаршисти, местни търговци, пасажери от самата система, муфтаджии, механици, които, колкото и опасно близо да се намираха едни до други, никога не се конфронтираха. Тези, чиито телесен план го позволяваше, имаха пришити под ръкавите си или направо върху кожата прозрачни крила. Личните слуги притичваха из тълпата, носеха багаж и сгънати космически костюми, докато облечени в ливреи крилати торбести маймуни-капуцини ровеха за боклуци и пускаха това, което откриваха, в торбите под гърдите си. Във въздуха се носеше китайска музика; за необучения слух на Вольова това бе по-скоро звук от подухвани от лек ветреца камбанки. Йелоустоун, който се намираше на хиляди километри надолу, беше като зловещ жълто-кафяв екран на цялата тази трескава активност.

Вольова и Хегази стигнаха в далечния край на транзитната сфера и минаха през пропускаща материята мембрана в митническия район. Това бе друга свободно падаща сфера; намиращите се в нейните стени оръжия проследяваха всеки пристигащ. Централният обем бе изпълнен с прозрачни мехури; всеки три метра по дължината на разделящата го на две линия бяха отворени. Усетили новодошлите, два от мехурите се понесоха във въздуха и ги обгърнаха.

В мехура на Вольова висеше малък слуга с формата на малък японски шлем, с различни сензори и съоръжения за разчитане на информация, които се виждаха изпод ръба му. Тя усети някакво почти

недоловимо потръпване, сякаш някой пренареждаше внимателно цветя в главата ѝ.

— Усещам остатъчни рускоезикови структури, но правя извода, че стандартният ви език е съвременен нортски. Това достатъчно ли е за бюрократичните процедури?

— Да — отвърна Вольова, недоволна, че нещото бе доловило акцента на родния ѝ език.

— Тогава продължавам на нортски език. Като се изключат системите, посреднически за изпадане в сън, не долавам церебрални импланти или съоръжения за екзосоматична осезателна модификация. Искаш ли да ти бъде даден назаем имплант, преди да продължим това интервю?

— Дай ми само екран и едно лице.

— Много добре.

Под ръба на шлема се появи лице на бяла жена със съвсем леко загатнати монголоидни черти, чиято коса бе къса като на самата Вольова. Вероятно интервюиращият Хегази щеше да бъде тъмнокож, мустакат мъж, също като него самия.

— Удостовери самоличността си — каза жената.

Иля се представи.

— За последен път си посетила тази система през... чакай да видя. — Лицето погледна за момент надолу. — Преди осемдесет и пет години, през четиристотин шейсет и първа. Права ли съм?

Въпреки това, което ѝ диктуваше инстинктът, Вольова се приведе към екрана.

— Разбира се, че си права. Ти си симулация в гама-ниво. А сега си спести театралниченето и просто продължавай нататък. Имам стока за продаване и за всяка допълнителна секунда, за която ме задържаш, трябва да плащам такса за паркирането на кораба ни на вашата непотребна планета.

— Забелязва се нападателност — заяви жената и направи жест, сякаш записва нещо в невидим бележник. — За ваша информация, документацията на Йелоустоун е непълна в много области заради пораженията, нанесени от чумата. Зададох ви този въпрос, за да потвърдя един непроверен документ. — Замълча за момент. — Между другото, казвам се Вавилов. Седя с чаша престояло кафе и последната си цигара в един офис, където се гонят всички ветрове, вече осем часа

и до края на смяната ми остават още два. Шефът ще реши, че съм спала, ако днес не върна десет човека, а броят им до този момент е само пет. Търся начини през оставащите ми два часа да изпълня квотата си, затова, ако обичаш мисли внимателно, преди да избухнеш отново. — Жената дръпна от цигарата си и издиша дима към Вольова. — Така. Продължаваме ли?

— Съжалявам, помислих... — Иля не довърши изречението си. — Вие не използвате ли симулации за този тип работа?

— Някога го правехме — отвърна с измъчена въздишка Вавилов. — Проблемът със симулациите обаче е, че се примиряват с прекалено много неща.

От централната част на карусела Вольова и Хегази се качиха в асансьор с обичайни за къща размери и слязоха с него надолу по една от четирите спици на сферата, като теглото им нарастваше непрекъснато, докато стигнаха периферията. Гравитацията тук бе нормалната за Йелоустоун, почти еднаква със стандартната земна гравитация, приета от ултрите.

Каруселът Нова Бразилия обикаляше около Йелоустоун на всеки четири часа като правеше завой, за да избегне „Ръждивия колан“ — пръстени от отломки, появили се след чумата. Беше с най-разпространената за карусели конструкция — с форма на колело. Този, в който се намираха, беше с диаметър десет километра и ширина хиляда и сто метра; цялата човешка активност се развиваше по трийсеткилометровата ивица около колелото. Размерите бяха достатъчни за пръснатите тук-там градове, малки селца и миниатюрни пейзажи, дори за няколко грижливо отглеждани гори и сини планини със снежни калпаци, издялани върху издигащите се страни на ивицата, за да се създаде впечатление за разстояние. Извитият покрив около вдлъбнатата част на колелото беше прозрачен и се издигаше половин километър над ивицата. Повърхността му бе осеяна с метални релси, от които висяха издути изкуствени облаци, раздвижвани от компютър. Освен че симулираха планетарното време, облаците изпълняваха още една функция: прекъсваха смущаващата перспектива, която се създаваше от извивките на сферата. Вольова предполагаше, че са реалистични, но тъй като никога не беше виждала истински облаци, поне не отдолу, не можеше да бъде напълно сигурна.

От асансьора слязоха на една тераса, намираща се над главната колония на карусела, сблъсък от сгради в различен стил, струпани между стъпаловидната долина. Наричаха го Римтаун. Той представляваше мъчителна гледка за окото, тъй като множеството му стилове отразяваха поредицата от различни обитатели, минавали през него по време на дългата му история. Опашка от рикши чакаше на партерното ниво, собственикът на намиращата се най-близо до тях утоли жаждата си от кутия с бананов сок и след това я върна в коша, прикрепен към кормилната вилка на колелото. Хегази му подаде лист хартия, където бе написал адреса, който търсеха. Собственикът на рикшата го доближи до черните си, близко разположени очи, след това изсумтя в знак, че знае за какво става дума. Не след дълго вече се носеха сред превозните средства, задвижвани с електричество или чрез педали, които правеха всичко възможно да се изпреварват едни други, докато пешеходците се хвърляха смело в проходите, които се образуваха сред привидно непрекъсващия поток. Поне половината от хората, които видя Вольова, бяха ултраноти, за което свидетелстваше бледият цвят на косите и кожата им, издължените им, развяващи се телесни израстъци, щедрото използване на черна кожа, бляскави бижута и татуировки. Никой от ултрите, които виждаше, не беше краен химерик, може би с изключение на Хегази. Косите на повечето обаче бяха в типичния за ултрите стил; дебелите плитки показваха броя приспивания, които бяха преживели, а мнозина си бяха срязали дрехите, за да оголят протезите по тялото си. Докато наблюдаваше тези екземпляри, Вольова трябваше да си напомня непрестанно, че тя също е част от тази култура.

Ултрите, разбира се, не бяха единствената космическа фракция, създадена от човечеството. Скайджаковете, поне тук, представляваха значителна част от останалите, които виждаше. Те определено бяха обитатели на Космоса, но не се включваха към екипажите на междузвездните кораби, така че видът им се различаваше значително от вида на подобните на духове ултри със сплъстените си коси и старомодни изражения. Имаше и други. Айскомбърите бяха издънка на скайджаковете; бяха психически приспособени за изключителната самота, с която бе свързана работата им зоната на Койперовия пояс, и с ожесточена решимост не допускаха никого до себе си. Гилитата бяха хора, специално приспособени да дишат течен въздух, способни да

управляват кораби за близки разстояния; от техните среди излизаше значителна част от полицейските сили на системата. Някои гили бяха до такава степен неспособни да дишат и да се движат нормално, че когато не бяха на работа, се налагаше да се придвижват в огромни рибни цистерни.

Конджоинърите пък бяха наследници на една експериментална клика от Марс. Те бяха ъпгрейждали систематично мозъците си, бяха заменяли клетки срещу машини, докато се бе случило нещо внезапно и драстично. В даден момент се бяха издигнали до ново ниво на съзнание, това, което наричаха „транспросветлението“, и при този процес бяха предизвикали кратка, но ужасна война. Конджоинърите можеха да бъдат различени лесно сред тълпата: наскоро си бяха изработили огромни и красиви черепни кутии, специално приспособени да разсейват горещината, образувана от бясно работещата машинария в главите им. Напоследък бяха намалели, затова появата им винаги привличаше внимание. Другите човешки фракции, в това число и демаршистите, които отдавна се бяха съюзили с конджоинърите, ясно си даваха сметка, че единствено те знаеха как да изграждат машините, захранващи лайтхъгърите.

— Спри тук — каза Хегази.

Собственикът на рикшата отби встрани на улицата; на разположените там сгъваеми маси съсухрени старци играеха на карти и маджонг^[1]. Хегази тупна в месестата му длан парите за услугата и последва Иля на тротоара. Намираха се пред някакъв бар.

„Джъглърът и шраудърът“^[2] — прочете тя холографската табела над вратата. На нея бе изобразен излизащ от морето гол мъж, заобиколен от странни, фантасмагорични фигури, носещи се над вълните. На небето над него висеше черна сфера. — Нещо не е както трябва.

— Тук висят всички ултри. По-добре свикни с това.

— Добре, разбрано. Като се замисля, си давам сметка, че сигурно не бих се чувствала като у дома си в който и да е от баровете на ултрите.

— Ти не би се чувствала у дома си никъде, ако няма навигационна система, Иля.

— Според мен това е една много разумна дефиниция.

В този момент на улицата изскочиха младежи, със залепнали от пот дрехи и разлята бира, поне така се надяваше Вольова. Бяха играли канадска борба: единият от тях носеше измъкналата се от рамото му изкуствена ръка, другият стискаше пачка банкноти, които вероятно бе спечелил вътре. Имаха отговарящите на наредбата кичури и стандартните татуировки, които накараха Иля да се почувства едновременно стара и изпълнена със завист. Съмняваше се, че тревогите им се простираха по-далече от смущаващия въпрос как щяха да си осигурят следващото питие и къде щяха да спят тази вечер. Хегази ги изглежда — очевидно ги изпълни с респект въпреки явните им химерични аспирации, тъй като беше трудно да се каже кои от частите му не бяха механични.

— Хайде — каза той и влезе в бара. — Усмихни се и го понеси, Иля.

Вътре беше тъмно и задимено, и поради съчетанието между шума от музиката — пулсиращи бурундийски ритми и насложено върху тях нещо, което би могло да мине за човешко пеене — и парфюмираните, меки халюциногени в дима, на Вольова ѝ бяха необходими няколко мига, за да се ориентира. Тогава Хегази посочи към някаква, по чудо останала свободна маса в ъгъла, и тя го последва с минимален ентузиазъм.

— Нали все пак ще седнеш?

— Както виждам, нямам кой знае какъв избор. Трябва да даваме вид, че поне се понасяме, иначе хората ще станат подозрителни.

Хегази поклати глава и се усмихна.

— Явно харесвам нещо в теб, Иля, иначе щях да те убия отдавна. Тя седна.

— Не позволявай Саджаки да те чуе като говориш така. Той не приема леко заплахите, направени по адрес на член на Триумвирата.

— Не съм аз този, който има проблеми със Саджаки, в случай че си забравила. Какво ще пиеш?

— Нещо, което храносмилателната ми система може да преработи.

Хегази поръча напитките — физиологията му го позволяваше; трябваше да изчакат, докато работещата над главите им система им ги донесе.

— Все още си ядосана заради онази работа със Суджик, нали?

— Не се притеснявай — отвърна Вольова и скръсти ръце. — Суджик не е нещо, с което да не мога да се справя. Освен това, Саджаки сигурно няма да я търпи още дълго.

— Той може да ти даде възможност да избираш дали не искаш ти да се справиш с нея. — Напитките пристигнаха върху нещо като облак, висящи на количката, която се движеше по закрепените на тавана релси. — Мислиш ли, че наистина ще я убие?

Иля се нахвърли върху своето питие; определено имаше нужда от нещо, за да изплакне скърцащата по зъбите си прах от пътуването с рикшата.

— Не бих се доверила на Саджаки; той би убил всеки един от нас, ако се стигне дотам.

— Преди му вярваше. Какво те накара да се промениш?

— Саджаки не е същият, откакто Капитанът се разболя отново. — Огледа се нервно, тъй като си даваше сметка, че не е изключено Саджаки да е някъде наблизко. — Преди да стане това, двамата посетиха джъглърите. Ти знаеше ли го?

— Искаш да кажеш, че джъглърите са направили нещо с ума на Саджаки?

Сети се за голия мъж на табелата.

— Те точно с това се занимават, Хегази.

— Да, доброволно. Да не би да имаш предвид, че Саджаки е предпочел да стане по-жесток?

— Не само по-жесток. По-целенасочен. Тази работа с Капитана... — Вольова поклати глава. — Символична е.

— Разговаряла ли си скоро с него?

Тя прочете скрития смисъл във въпроса му.

— Не; не мисля, че е разбрал кого търси, но несъмнено ще открием не след дълго.

— А твоите търсения?

— Аз не търся определена личност. Единственото ми изискване е този, когото намеря, да бъде по-нормален от Борис Нагорни. А това не би трябвало да бъде кой знае колко трудно. — Хвърли поглед към посетителите на бара. Макар никой от тях да не изглеждаше психически болен, никой нямаше вид и на стабилен човек. — Поне така се надявам.

Хегази запали цигара и предложи и на нея. Тя я взе с благодарност и я пуши съсредоточено в продължение на пет минути, докато от нея остана почти само огънчето. Отбеляза си наум при следващата спирка да попълни запасите си от цигари.

— Но моето търсене тепърва започва — додаде тя. — И трябва да се заема деликатно с него.

— Имаш предвид — усмихна се с разбиране Хегази, — че няма да казваш на хората какво представлява работата преди да ги наемеш.

Волвова отвърна на усмивката му.

— Разбира се, че не.

Совалката със сапфирен корпус, в която пътуваше, не беше отишла далече: само един кратък интерорбитален полет от местата, обитавани от семейството на Силвест. Но дори това бе трудно да се уреди. Калвин бе силно против синът му да има някакъв контакт с онова, което се намирало сега в Института, сякаш умственото състояние на нещото можеше да зарази Силвест чрез някакъв тайнствен процес на породен от симпатията резонанс. Силвест обаче беше на двацет и една години. Сега той избираше с кого да сътрудничи. Калвин можеше да се вбеси или да си изгори невроните на пепел в лудостта, която щеше да причини на самия себе си и на своите седемдесет и девет ученици... но нямаше да диктува с кого да се вижда Силвест.

Той видя издигация се пред него Институт „Силвест“ за изследване на Шраудър (ИСИШ) и си помисли, че нищо от това не беше вярно; това бе просто добавен от автора елемент към биографията му. Паскал го бе помолила да даде свои коментари. Сега той го преживяваше, все така затворен между стените на своя затвор в Кювие, движейки се като призрак из собственото си минало, преследвайки самия себе си в младостта. Отдавна погребани спомени избликваха неканени. Към биографията, която все още съвсем не беше довършена, щеше да се подходи по много начини, от различни гледни точки и с различна степен на взаимодействие. Щеше да се получи нещо с множество лица, достатъчно подробно, така че човек можеше без проблеми да посвети повече от един живот на изследването само на част от неговото минало.

ИСИШ изглеждаше толкова реален, колкото си го спомняше. Организационният център на института се помещаваше в постройка с форма на колело от американските дни, макар да нямаше кубичен нанометър, който да не е бил подложен неведнъж на преработка през делящите ги от въпросния период векове. Главината на колелото се делеше на две сиви полусфери с форма на гъби, осеяни със скромните защитни системи, позволени от етиката на демаршистите. Краищата на колелото се заемаха от жилищни модули, лаборатории и офиси, поставени в матрица от хитинов полимер, свързани с лабиринт от тунели и хранващи тръби, вградени в колаген от акула.

— Хубаво е.

— Така ли мислиш?

Гласът на Паскал прозвуча някак отдалече.

— Така беше — промълви Силвест. — Така го почувствах, когато го посетих.

— Благодаря, аз... е, това досега не беше нищо — лесната част. Напълно документирана. Имаме плановете на ИСИШ и в Кювие дори има хора, познавали баща ти, като Жанекен. Трудната част е това, което е станало после; за него не разполагаме почти с нищо освен онова, което си им казал ти при завръщането си.

— Сигурен съм, че си свършила чудесна работа по този въпрос.

— Е, ще видиш... и по-вероятно е това да стане скоро, отколкото по-нататък във времето.

Совалката се скачи с мястото за паркиране. Слугите от отдела за сигурността на института чакаха, за да удостоверят самоличността му.

— Калвин няма да бъде очарован — каза Грегъри, икономът на института. — Но предполагам, че вече е прекалено късно да те връщаме обратно вкъщи.

През последните няколко месеца бяха извършвали този ритуал вече два-три пъти, като Грегъри винаги си измиваше ръцете от евентуалните последствия. Вече не беше необходимо някой да придружава Силвест през тунелите от колаген от акула до мястото, където го държаха — нещото.

— Няма за какво да се тревожиш, Грегъри. Ако баща ми ти създаде неприятности, просто му кажи, че аз съм ти наредил да ме разведеш.

Грегъри повдигна вежди и го погледна развеселено.

— А нима не правиш точно това, Дан?

— Стараех се да поддържам нещата в приятелски дух.

— Абсолютно безполезно, скъпо момче. Всички щяхме да бъдем много по-щастливи, ако просто следваше водачеството на баща си. Човек знае къде се намира, когато живее при добър тоталитарен режим.

В продължение на двацет минути се движеха из тунелите, приближавайки се към външния кръг, минавайки през научните отдели покрай екипи от мислители, както хора, така и машини, посветили се на неразрешимата загадка, обгръщаща шраудърите. ИСИШ бе изградил контролни станции в близост до всички открити засега шраудъри; по-голямата част от обработването и сортирането на информацията се извършваше около Йелоустоун. Тук се създаваха сложни теории, които се тестваха въз основа на фактите, които засега бяха оскъдни, но не можеха да се пренебрегват. Никоя от теориите обаче не бе издържала повече от няколко години.

Мястото, където съхраняваха нещото, което Силвест бе дошъл да види, беше една охранявана пристройка към външния кръг, доста обемна, като се имаше предвид липсата на доказателства, че нещото вътре бе способно да оцени този дар. Името на нещото — неговото име — беше Филип Ласкай.

Сега той нямаше много посетители. В началото, малко след завръщането му, те прииждаха масово. Но интересът бе намалял, когато стана ясно, че Ласкай не може да каже на разпитващите го нищо. Силвест обаче бе преценил бързо, че настоящата липса на интерес към Ласкай може да действа в негова полза. Но сравнително редките му посещения — един-два пъти месечно — се осъществяваха достатъчно далече от въпросната стая, за да се създаде помежду им някаква връзка... между него самия и нещото, в което се бе превърнал Ласкай.

Пристройката му се състоеше от градина под изкуствено небе в кобалтовосин цвят. Беше създаден дори лек бриз, достатъчно силен, за да гали китайските камбанки, окачени по дърветата, ограждащи градината.

Самата градина бе осеяна с пътечки, алпинеуми, хълмчета, беседки и езерца със златни рибки, в резултат на което се получаваше нещо като пасторален лабиринт, затова за откриването на Ласкай

винаги бе необходима около минута. Когато го намереше, почти винаги го заварваше в едно и също състояние: гол или полугол, мръсен до известна степен, с боядисани във всички цветове на дъгата пръсти от пастели и тебешери. Силвест знаеше, че неизменно усеща затопляне, когато види това, което бе надраскал върху каменната алея — или сложен симетричен мотив, или нещо, наподобяващо опит за имитиране на китайска или санскритска калиграфия, макар да не знаеше нито една буква. При други случаи нещата, които Ласкай чертаеше по пътеката, приличаха на диференциални уравнения от алгебрата на Бул или на семафор.

След това — то бе винаги въпрос единствено на време — бе достатъчно да завие зад някой ъгъл, за да види Ласкай, работещ върху нова рисунка или грижливо заличаващ вече направена шарка. Лицето му бе замръзнало в абсолютна вгълбеност и всеки мускул на тялото му бе напрегнат в процеса на рисуването, което се извършваше в абсолютно мълчание, нарушавано единствено от звъна на камбанките, тихия шепот на водата или скърцането на неговите пастели и тебешери по камъка.

Често се налагаше Силвест да чака часове, докато Ласкай усети присъствието му, но и тогава единствената му реакция бе да обърне за миг лице към него и после да продължи своето занимание. В този миг обаче неизменно се случваше едно и също нещо. Изражението му омекваше и бръчката около устата се изглаждаше, макар и само за секунди, от нещо като усмивка, усмивка на гордост, радост или друго, което Силвест не бе в състояние да определи.

След това Ласкай обръщаше цялото си внимание към своите тебешери. И нищо не навяваше на мисълта, че това бе човекът, единственият човек, единственото човешко същество, докоснало се някога до повърхността на Шрауд и завърнало се живо.

— Във всеки случай — каза Вольова, която все още не бе успяла да утоли напълно жаждата си, — не очаквам да бъде лесно, но не се съмнявам, че рано или късно ще намеря новобранец. Започнах да пускам реклами, където обявявам планираната от нас посока на движение. Колкото до самата работа, обяснявам само, че се нуждаем от човек с импланти.

— Но няма да вземеш първия, който се кандидатира — отвърна Хегази. — Нали?

— Разбира се, че не. Без знанието на моите кандидати, аз ще направя проучване дали притежават известен военен опит. Не искам човек, който ще се пречупи при първия намек за възникване на проблеми, или нежелаящ да се подчинява на строга дисциплина. — Най-после започваше да се отпуска след преживените около Нагорни затруднения. На сцената свиреше някакво момиче, изпълнявайки безкрайно количество индийски раги. Вольова никога не си бе падала особено по музиката. В тази, обаче, долови някаква математическа точност, която я накара да забрави за момент предразсъдъците си. — Убедена съм, че ще успеем. Нямаме друг повод за грижа освен Саджаки.

В този момент Хегази кимна към вратата; ярката дневна светлина, навлизаща през нея, накара Вольова да премигне. В рамката ѝ се очертаваше величествена фигура. Мъжът бе със стигаща до глезените му тъмна мантия и шлем с неясни очертания; нахлуващата светлина го обгръщаше със сияние и около главата му се образуваше нещо като ореол. В двете си ръце стискаше дълъг гладък прът.

Комузото пристъпи сред царящия в бара мрак. Това, което приличаше на бамбукова бойна пръчка, се оказа бамбуково шакухачи, традиционен музикален инструмент. С добре отработена сръчност той го пусна в калъфа, скрит между гънките на плаща му. След това с царствено бавни движения свали плетения си шлем. Трудно бе да се различат чертите на лицето му. Косата му бе намазана с брилянтин и спретнато хваната на опашка отзад. Очите му бяха скрити зад красиви гангстерски очила, чувствителните им към инфрачервена светлина стъкла му позволяваха да вижда в мрачното помещение.

Музиката престана рязко, изпълняващото я момиче бе изчезнало като по чудо от сцената.

— Мислят, че е нахлуване на полицията — прошепна Хегази; сега в бара беше достатъчно тихо, за да не се налага да повишава глас. — Местните ченгета изпращат своите „маши“, когато не искат да си цапат ръцете.

Комузото огледа стоята и погледът му се спря там, където седяха Хегази и Вольова. Главата му като че ли се движеше независимо от останалата част на тялото, подобно на някои видове бухали. След това

се насочи към тях, съпроводен от шумоленето на плаща; изглеждаше така, сякаш не ходи, а планира. Без да се впечатли, Хегази изрита нехайно един празен стол изпод масата и дръпна дълбоко от цигарата си.

— Радвам се да те видя, Саджаки.

Той пусна плетения шлем до чашите им и свали очилата. Отпусна се на празния стол и се завъртя не принудено към останалата част на бара. Направи жест, че иска нещо за пиене, молейки съдържателите да се заемат със своята работа, докато той върши своята. Постепенно разговорите в помещението се възобновиха, макар всички да продължаваха да следят тримата с ъгълчетата на очите си.

— Искан ми се обстоятелствата да заслужаваха да ги отпразнуваме с нещо за пиене — рече Саджаки.

— А не го ли заслужават? — попита Хегази; имаше толкова изумен вид, колкото го позволяваха безбройните изменения по лицето му.

— Не, определено не. — Новодошлият огледа почти празните чаши на масата, вдигна чашата на Вольова и пресуши останалото в нея незначително количество. — Аз се занимавах с шпиониране, както вероятно сте се досетили по дегизировката ми. Силвест не е тук. Не е в тази система. Всъщност не е тук вече от около петдесетина години.

— Петдесетина години? — подсвирна Хегази.

— Дирята е доста студена — обади се Иля.

Не искаше да звучи самодоволно, но винаги бе знаела, че подобен риск не е изключен. Когато бе наредил да насочат лайтхъгъра към системата Йелоустоун, Саджаки бе постъпил така въз основа на най-надеждната информация, с която разполагаше за момента. Но това бе станало преди десетилетия, а при получаването ѝ информацията също бе остаряла с няколко десетилетия.

— Да — съгласи се той. — Но не толкова студена, колкото може би си мислиш. Знам точно къде е отишъл и няма причина да се предполага, че е напуснал някога това място.

— И къде е то? — поинтересува се Вольова, усещайки, че стомахът ѝ се свива.

— На една планета, наречена Ризургам. — Саджаки остави чашата на масата. — Доста отдалечена е оттук. Но се опасявам, скъпи колеги, че това трябва да бъде следващото ни пристанище.

Пропадна отново в миналото си.

Този път по-дълбоко, до времето, когато бе на дванайсет години. Ретроспекциите на Паскал не бяха последователни; биографията не бе построена върху линейното протичане на времето. Първоначално той изгуби ориентация, макар да бе единственият човек във Вселената, който не би трябвало да плува по течението на собствената си история, без да знае какво го очаква. Объркването скоро бе изместено от осъзнаването, че това бе правилният начин, че миналото му наистина трябваше да се третира като разбъркана мозайка от сменящи се събития, като игра на отгатване на думи с множество еднакво правилни интерпретации.

Беше 2373 година, само няколко десетилетия, след като Бернсдотир бе открил първия Шрауд. Цели научни дисциплини и многобройни правителствени и частни изследователски агенции бяха създадени около централната мистерия. Институтът „Силвест“ за изследване на Шраудър беше само една от десетките подобни организации, но освен това зад нея стоеше една от най-богатите и влиятелни фамилии в цялата човешка общност. Но пробивът стана не чрез грижливо пресмятаните ходове на големите научни организации, а чрез произволната и отдадена лудост на един човек.

Той се казваше Филип Ласкай.

Той бе един от учените в ИСИШ и работеше в една от постоянните станции в близост до това, което сега се наричаше „Шрауд на Ласкай“, в сектора Тау Сети. Ласкай бе също така член на екипа, който се намираше в постоянна готовност, ако някога възникнеше нужда от делегати, които да отпътуват за Шрауд, макар никой да не смяташе, че има вероятност това да се осъществи. Но делегатите съществуваха така или иначе, а един кораб бе постоянно в готовност да ги пренесе през петстотинте милиона километра до границата, ако поканата пристигнеше някога.

Ласкай реши да не чака.

Той се качи сам на кораба за контакти на ИСИШ и го открадна. Когато стана ясно какво се е случило, вече бе прекалено късно да го спрат. Имаше възможност той да бъде унищожен, но Шрауд можеше да изтълкува това като акт на агресия, нещо, което никой не искаше да

рисува. Решиха да оставят съдбата да си каже думата. Никой не очакваше да види отново Ласкай жив. И макар в крайна сметка все пак да се беше върнал, съмняващите се оказаха в известен смисъл прави, тъй като голяма част от здравия му разум не се върна с него.

Той се беше приближил много до Шрауд, преди някаква сила да го изхвърли обратно, може би само на двайсет-трийсет хиляди километра от неговата повърхност, макар при това разстояние да не можеше да се определи точно къде свършва космосът и започва Шрауд. Никой не се съмняваше, че бе достигнал по-близо от което и да е друго човешко или по-точно — което и да е друго живо същество.

Но цената беше ужасяваща.

Не всичко, дори не по-голямата част от Филип Ласкай се бе върнала обратно. За разлика от онези, които бяха заминали преди него, тялото му не беше смазано и нарязано на ивици от вилнеещите около границата сили, които все още никой не бе успял да проумее. Но очевидно с ума му се бе случило нещо също толкова окончателно. Нищо не бе останало от неговата личност освен някои остатъци, които само подчертаваха още повече пълното заличаване на другото. Бяха му останали достатъчно мозъчни функции за поддържане на живота без помощта на машини, и контролът му върху движенията изглеждаше непокътнат. Не му бе останала обаче никаква интелигентност; нямаше индикации, че той осъзнава това, което го заобикаля, освен по най-опростенчески начин, че има представа за случилото се с него или дори за протичането на времето, нито че е запазил способността да запамятава новия си опит или да се възползва от онзи, който бе натрупал преди пътуването си до Шрауд. Бе запазил способността си да издава звуци, но думите и дори частите от изречения, които казваше понякога, никога нямаша смисъл.

Ласкай или по-скоро онова, което бе останало от него, бе върнат в системата Йелоустоун и след това — в ИСИШ, където специалистите медици отчаяно опитваха да разберат какво се е случило с него. Най-накрая, и това бе резултат по-скоро на отчаяние, отколкото на логика, те решиха, че огънатото, преструктурирано космическо време около Шрауд, не бе успяло да поддържа информационната плътност на мозъка му. При преминаването си през него, съзнанието му бе сведено до произволно квантово ниво, макар молекулярните процеси на тялото му да не бяха видимо засегнати. Той напомняше текст, който бе

преписан неточно, при което бе изгубена голяма част от неговото значение, и след това преписан отново.

Ласкай обаче не беше единственият човек, предприел подобна самоубийствена мисия. Около него се бе образувала нещо като секта, сред която се говореше, че въпреки външните признаци на деменция, преминаването му близо до Шрауд го бе потопило в нещо като нирвана. Един-два пъти на всеки десет години около известните Шрауди някой се опитваше да последва примера на Ласкай за пътуването до границата — резултатите бяха отчайващо еднакви и не бе постигнато нищо повече от това, което бе направил Ласкай. Късметлиите се връщаха с половината от ума си, а останалите изобщо не се връщаха или го правеха във вид на нещо като пастет от съомга, намиращ се в обезобразени до неузнаваемост кораби.

И докато сектата на Ласкай процъфтяваше, хората скоро забравиха за него самия. Може би разлигавената, мънкаща някакви безсмислици реалност беше прекалено неудобна.

Силвест обаче не го забравяше. Нещо повече, той бе обсебен от идеята да измъкне от него някаква несравнимо важна истина. Произходът му осигуряваше достъп до Ласкай винаги, когато пожелаеше, стига да не обръщаше внимание на недоволството на Калвин. И така, той го посещаваше редовно и чакаше с безкрайно търпение, докато Ласкай се отдаваше на вечните си рисунки, като непрестанно беше нащрек за следата, която знаеше, че той щеше да му покаже рано или късно.

В крайна сметка се оказа нещо повече от следа.

Трудно беше да си спомни колко бе чакал през въпросния ден, когато търпението му най-сетне бе възнаградено. Ставаше му все по-трудно да съсредоточава напълно вниманието си върху това, което правеше Ласкай. Беше равносилно на усилието да се взираш напрегнато в поредица от абстрактни картини — концентрацията на човек неизбежно започва да отслабва, колкото и да опитва да я поддържа. Ласкай се бе заел с шестата или седмата си безнадеждна тебеширена мандала за деня, на която се бе посветил изцяло, както на всеки знак, който чертаеше.

И тогава, без предупреждение, се бе обърнал към Силвест с думите:

— Джъглърите предлагат ключа, докторе. — Силвест бе прекалено шокиран, за да го прекъсне. — Обясниха ми го — продължи Ласкай. — Докато бях в Пространството на откровенията.

Силвест си наложи да кимне колкото се може по-естествено. Някаква все още спокойна част от съзнанието му разпозна току-що изречената фраза. Доколкото бяха разбрали, така сега Ласкай наричаше границата Шрауд — „пространство“, в което му бяха дадени някакви „откровения“, прекалено непонятни, за да бъдат преразказани.

Сега обаче езикът му явно се бе отвързал.

— Било време, когато шраудърите пътували между звездите — продължи той. — Горедолу така, както го правим сега ние, само дето те са древен вид и се придвижват в Космоса от много милиони години. Били са наистина извънземни. — Спря, за да смени червения тебешир със син, който постави между пръстите на крака си. И след това се съсредоточи отново върху мандалата. Но с ръката си започна да чертае нещо друго в близост до нея. Създанието, което изобрази, беше с множество крайници, пипала, защитни плочки, бодли, по-скоро несиметрично. То приличаше по-малко на представител на пътуваща в Космоса извънземна култура, отколкото на родено от най-мрачните фантазии чудовище.

— Това шраудър ли е? — попита изтръпнал Силвест. — Срещнал ли си се наистина с някой от тях?

— Не, така и не влязох в Шрауд. Но те контактувах с мен. Разкриха се в ума ми, споделиха голяма част от своята история и природа.

Силвест откъсна поглед от кошмарното създание.

— Къде е мястото на джъглърите във всичко това?

— Патърн джъглърите съществуват от много отдавна и могат да бъдат открити в много светове. Всички прекосяващи междувъзвездното пространство култури в тази част на галактиката ги срещат рано или късно. — Ласкай потупа скицата си. — Както ги срещнахме ние, както са ги срещнали и шраудърите, само че много по-рано. Разбираш ли какво говоря, докторе?

— Да... — Поне така мислеше. — Но не и смисъла му.

Ласкай се усмихна.

— Независимо кой... или какво посети джъглърите, те го запомнят. Запомнят го абсолютно, до последната клетка, до последната

синаптична връзка. Ето какви са джъглърите. Безкрайна биологично-архивираща система.

Това бе вярно, доколкото знаеше Силвест. Хората бяха узнали много малко значими факти за джъглърите, за техните функции или произход. Но онова, което бе станало ясно почти от самото начало бе, че те са в състояние да складират човешки личности в своята подобна на океан матрица, и всеки, който доплува в джъглъровото море и бъде разтворен и възстановен при този процес, достигаше нещо като безсмъртие. По-късно тези мотиви можеха да бъдат реализирани отново, да бъдат отпечатани временно в ума на друго човешко същество. Процесът беше объркан и биологичен, така че съхраняваните шаблони бяха замърсени с милиони други впечатления, които влияеха неуловимо едни на други. Дори в ранните дни на изследванията на джъглърите бе станало ясно, че океанът съхранява модели на извънземно мислене; намеците за разликата проникваха в мислите на плувците, но тези впечатления оставаха винаги неопределени.

— Значи шраудърите са били запомнени от джъглърите — промълви Силвест. — Но с какво ни помага това?

— С повече, отколкото си даваш сметка. Шраудърите може да изглеждат странно, но основният строеж на мозъците им не се отличава особено много от нашия. Игнорирай телесния план; вместо това осъзнай, че те са социални същества със словесен език и същата способност за възприемане на околния свят. Може да се направи така, че човек да започне да мисли до известна степен като шраудър, при това без да изгуби напълно човешкия си облик. — Ласкай вдигна отново поглед към своя събеседник. — Във възможностите на джъглърите е да предизвикат трансформация на невроните в човешка мозъчна кора, типична за шраудърите.

Това бе вледеняваща мисъл: осъществяване на контакт не посредством среща с извънземен, а чрез превръщането в такъв. Ако Ласкай имаше предвид точно това.

— И как би ни помогнало това?

— Ще накара Шрауд да престане да ви убива.

— Не те разбирам.

— Проумей, че Шрауд е защитна структура. Това, което се намира вътре, е... не просто самите шраудъри, а технологии, които са

прекалено мощни, за да се позволи да попаднат в неподходящи ръце. В продължение на милиони години шраудърите са кръстосвали галактиката в търсене на вредни неща, останали от унищожени култури, неща, които не знам как даже да ти опиша. Неща, които някога може да са служили и за добро, но които могат да се използват също така като оръжие за причиняване на невъобразими злини. Технологии и техники, които могат да се използват само от напреднали раси: средства за манипулиране на пространство-времето или за придвижване с по-голяма от светлинната скорост... и други неща, които умът ти просто не може да поеме.

Силвест се запита дали наистина бе така.

— В такъв случай Шраудите са... какво? Сандъци със съкровища, ключовете за които притежават само най-напредналите раси?

— Повече от това. Те се защитават срещу нежеланите посетители. Границата на Шрауд е почти жива. Тя реагира на мислите на онези, които навлизат в нея. Ако мисловните шаблони не приличат на тези на шраудърите... тя напада. Променя пространство-времето на съответното място и предизвиква ужасни огъвания в него. Тези огъвания се равняват на чисто гравитационно налягане, докторе. Те те разкъсват. Но подходящия тип умове... тях Шрауд ги допуска. Направлява ги отблизо, предпазва ги в джоб от спокойно пространство.

Това бяха разтърсващи новини за Силвест. Мисли като шраудър и ще преминеш през защитната стена... до бляскавата сърцевина на сандъка със съкровища. Какво от това тогава, ако хората не бяха напреднали достатъчно според стандартите на Шрауд, за да се доберат до това богатство? Ако бяха достатъчно умни, за да се доберат до сандъка, нямаше ли да могат да вземат това, което намерят? Ако се вярваше на Ласкай, шраудърите си бяха присвоили ролята на галактически иконом, когато бяха засекретили онези опасни технологии... но дали някой ги бе молил да го правят? Тогава в ума му се роди друг въпрос.

— Защо те оставиха да научиш всичко това, ако намиращото се в Шрауд трябва да се пази на всяка цена?

— Не знам дали е станало умишлено. Барриерата около Шрауд, която носи моето име, трябва да не е успяла да ме идентифицира като чужд елемент, дори само временно. Може да е била повредена, или

пък... умственото ми състояние... я е объркало. Веднъж щом започнах да прониквам в Шрауд, между нас започна да тече информация. Така научих тези неща. Какво съхранява Шрауд и как защитата му може да бъде надхитрена. Това не е номер, който машините са в състояние да научат. — Последната забележка като че ли дойде отникъде; тя увисна за момент във въздуха, преди Ласкай да продължи. — Но Шрауд явно заподозря, че съм чужд елемент. И ме отхвърли; отблъсна ме обратно в Космоса.

— Защо просто не те уби?

— Трябва да не е бил напълно убеден в преценката си. — Последва пауза. — В Пространството на откровенията усетих съмненията му. Около мен се носеха спорове, протичащи по-бързо от мисълта. В крайна сметка предпазливостта очевидно надделя.

Сега дойде ред на другия въпрос, този, който искаше да зададе, откакто Ласкай бе отворил уста.

— Защо чака досега, за да ни кажеш тези неща?

— Извинявам се за досегашната си необщителност. Но първо трябваше да преработя знанието, което вкараха в ума ми шраудърите. Това ставаше по техните условия, а не по нашите. — Поколеба се, вниманието му видимо бе привлечено от тебеширеното петно, нарушаващо математическата чистота на мандалата. Наплюнчи пръста си и го изтри. — Това беше лесната част. После трябваше да си припомня как общуват хората. — Ласкай погледна събеседника си; очите му бяха скрити под кичури сплъстена, чорлава коса. — Ти беше мил с мен, за разлика от другите. Беше търпелив. Помислих си, че това може да ти бъде от помощ.

Силвест усети, че тази яснота на съзнанието е само временно явление.

— Как точно да убедим джъглърите да оставят отпечатък точно от шраудърския модел на съзнание?

— Това е лесно. — Кимна към тебеширената си рисунка. — Запомни тази фигура и я дръж в съзнанието си, когато плуваш.

— Това ли е всичко?

— То е достатъчно. Вътрешната ти представа за тази фигура ще информира джъглърите за твоите нужди. По-добре им занеси някакъв подарък, разбира се. Те не правят безплатно нищо толкова значимо.

— Подарък ли?

Силвест се питаше какъв подарък би могъл да предложи на същност, приличаща на плуващ остров от водорасли и планктон.

— Ще измислиш нещо. Каквото и да е, непременно трябва да е плътно наситено с информация. Иначе ще ги отегчиш. А това не е желателно. — Силвест искаше да зададе и други въпроси, но Ласкай обърна цялото си внимание към своите тебеширени рисунки. — Това е всичко, което имам да кажа — додаде той.

И се оказа, че е точно така.

Ласкай не проговори никога повече нито на Силвест, нито на който и да било друг. След около месец го намериха мъртъв, удавен в езерцето с рибки.

— Ехо? Има ли някой там? — попита Хури.

Беше се събудила, това бе всичко, което знаеше. Не от лека дрямка, а от нещо значително по-дълбоко, по-продължително и по-студено. Почти сигурно сън в замразено състояние — това не беше от нещата, които можеш да забравяш, а на нея вече ѝ се бе случвало веднъж да се събуди от такъв сън край Йелоустоун. Физиологичните и нервните признаци бяха точно такива. Нямаше следи от спален ковчег — тя лежеше напълно облечена на някакъв диван, но съвсем не беше невъзможно някой да е я пренесъл там, преди да бе възвърнала напълно съзнание. Кой ли? И къде се намираше? Струваше ѝ се, че някой бе хвърлил граната в паметта ѝ и я бе разкъсал на части. Мястото, където се намираше сега, бе дразнещо познато.

Нечий вестибюл? Каквото и да беше това, беше пълно с грозни скулптури. Или беше минала покрай тях преди няколко часа, или бяха речесивни фрагменти от дълбините на ранното ѝ детство, ужасии от детската стая. Извитите им, назъбени и обгорени форми се извисяваха над нея и образуваха демонични сенки. Тя си помисли сънено, че тези неща някак си си подхождаха или поне някога си бяха пасвали, а сега вече бяха прекалено износени за това.

В помещението се разнесоха нечийи неуверени стъпки.

Тя изви глава, за да види кой беше това. Вратът ѝ бе по-вдървен от дърворезба. Опитът ѝ подсказваше, че и останалата част на тялото ѝ нямаше да бъде по-гъвкава след този сън.

— Аз съм — дочу се флегматичен глас. — Манукян. Мадмоазел реши, че би предпочела да видиш познато лице като се събудиш.

Тези имена ѝ прозвучаха познато, но беше трудно да каже на кого принадлежаха.

— Какво се е случило?

— От просто по-просто. Тя ти направи предложение, на което ти не устоя.

— Колко време съм спала?

— Двайсет и две години — отвърна Манукян ѝ подаде ръка. — А сега ще отидем ли да видим Мадмоазел?

Силвест се събуди пред черна стена, която поглъщаше половината небе — черното изглеждаше толкова пълно, че сякаш нулираше самото съществуване. Никога досега не бе забелязвал, но сега виждаше, или поне си мислеше, че вижда, че обичайната тъмнина между звездите всъщност има млечнобяло сияние. Но в кръговия басейн от празнота, който беше Шрауд на Ласкай, нямаше звезди; нямаше абсолютно никакъв източник на светлина, никакви фотони не пристигаха от която и да е част от различимия електромагнитен спектър, никакви неутрино с какъвто и да е аромат, никакви частици, екзотични или каквито и да било. Никакви гравитационни вълни, електростатични или магнитни полета, нито дори намек за лъчението на Хокинг, което, според малкото достигнали до хората теории на механиката на Шрауд, трябваше да изтичат от границата, отразявайки ентропичната температура на повърхността.

Нито едно от тези неща не се случиха. Единственото, което правеше един Шрауд, доколкото някой бе в състояние да каже, беше да възпрепятства щателно всяка форма на лъчение, опитваща да премине през границата. Както и другото, а именно да разкъсва на парченца всеки обект, дръзнал да се приближи прекалено до нея.

Бяха го събудили от съня в замразено състояние и сега изпитваше болезнената дезориентация, съпровождана рязкото съживяване, но беше достатъчно млад, за да се справи със страничните ефекти: физиологичната му възраст беше само трийсет и три години, въпреки че от раждането му бяха минали повече от шейсет.

— Добре ли съм? — успя да попита той медиците, занимаващи се с възстановяването на нормалните жизнени функции след събуждане, но вниманието му бе все така приковано към нищото отвъд прозореца на станцията.

— Почти напълно чист си — отвърна седналият до него лекар, вперил поглед в разпечатките, отразяващи състоянието на Силвест на всички нива като потупваше лекичко по долната си устна с химикалката за писане на компютърен бележник. — Но не и Валдес. Което означава, че Льофевр минава на първа линия. Мислиш ли, че можеш да работиш с нея?

— Малко е късничко за съмнения сега, а?

— Това е шега. Дан. Така, какво си спомняш? Амнезията при пробуждане е единственото, което още не съм проверил.

Въпросът му се стори глупав, но щом започна да разпитва паметта си, установи, че реагира мудро, като изтеглянето на документ от неефективна бюрократична система.

— Помниш ли Спиндрифт? — попита лекарят с нотки на загриженост в гласа. — Много е важно да си спомниш Спиндрифт...

Да, спомняше си го, но за момент не успя да го свърже с друг спомен. Това, което помнеше, последното, което помнеше ясно, беше Йелоустоун. Напуснаха го дванайсет години след Осемдесетте, дванайсет години след телесната смърт на Калвин; дванайсет години след като Филип Ласкай бе проговорил на Силвест, дванайсет години след като се бе удавил, явно изпълнил целта си.

Експедицията беше малка, но добре оборудвана — управляващ лайтхъгъра екипаж, частично химеричен, ултраноти, които рядко се смесваха с другите хора; двама учени, предимно от ИСИШ и четирима делегати за потенциални контакти. Само двама от четиримата в крайна сметка отпътуваха за Шрауд.

Шрауд на Ласкай бе тяхната окончателна, но не и първа цел. Силвест се бе вслушал в думите на Ласкай; Патърн джъглърите бяха жизненонеобходими за успеха на неговата мисия. Първо трябваше да ги посетят в техния свят, отстоящ на десетки светлинни години от Шрауд. Дори при това положение, обаче, Силвест нямаше почти никаква представа какво да очаква. Но се доверяваше на съвета на Ласкай. Вярваше, че той не бе нарушил дългото си мълчание за нищо.

Джъглърите бяха забележителност, привличаща всеобщото любопитство вече повече от век. Те съществуваха в няколко свята, всеки от които доминиран от единични океани с размерите на планета. Джъглърите бяха биохимично съзнание, разпределено във всеки от океаните, съставено от трилиони съвместно действащи микроорганизми, събрани на групи с размерите на острови. Всички Джъглърови светове бяха тектонично активни и съществуваше теория, че те черпят енергия от хидротермалните извори, бликащи на морското дъно; че горещината се преобразува в биоелектрическа енергия и се пренася до повърхността посредством органични свръхпроводници, преминаващи през километри от черен студ. Целта на джъглърите, ако се приемеше, че имат такава, оставаше напълно неизвестна. Ясно бе, че са в състояние да осъществяват връзка между биосферите на световите, в които бяха „посети“, действайки като единна, интелигентна маса от фитопланктон... но никой не знаеше дали това не беше вторична изява на някаква скрита, по-висша функция. Това, което бе известно, но все така непълно разбрано, беше, че джъглърите притежават способността да складираат и извличат информация, действайки като единна за цялата планета нервна мрежа. Тази информация се складираше на много нива от плуващите по повърхността, подобни на филизи, проводници, до свободно плуващите РНК. Невъзможно беше да се каже къде започва океанът и свършват джъглърите, така, както беше невъзможно да се каже дали всеки свят съдържа множество джъглъри или просто един всеобхватен индивид, тъй като самите острови бяха свързани от органични мостове. Това бяха живи хранилища на информация с големина на свят, обширни информационни гъби. Почти във всичко, което влезеше в джъглъровия океан, проникваха микроскопични мустачета-филизи и го разтваряха частично, докато структурните и химическите му свойства бъдат разкрити, а след това тази информация се прехвърляше в биохимичния склад на самия океан. Както бе намекнал Ласкай, джъглърите можеха да оставят отпечатък от тези шаблони и да ги кодират. Предполагаше се, че тези шаблони включваха и менталността на други видове, влизали в контакт с джъглърите, като например шраудърите.

Човешки научни екипи изследваха Патърн джъглърите десетилетия наред. Плуващите в джъглъровия океан хора бяха

успявали да изпращат отчети за организма, тъй като джъглърите микромустачета проникваха временно в човешкия неокортекс, установявайки подобие на синаптични връзки между умовете на плуващите и останалия океан. Казваха, че това било като да общуваш с чувствителни едноклетъчни водорасли. Опитните плувци докладваха, че усещат как съзнанието им се разширява до степен да включи целия океан, а паметта им става обширна и древна. Границите на сетивата им ставали гъвкави и адаптивни, макар да нямали усещане, че самият океан е напълно самоосъзнат, а по-скоро, че е огледало, отразяващо човешкото съзнание: крайна форма на егоцентризъм. Плувците правеха изумителни пробиви в областта на математиката, сякаш океанът увеличаваше творческите им способности. Някои дори съобщаваха, че тези състояния остават известно време след като напуснат океановата матрица и се върнат на суха земя или в орбита. Възможно ли бе в мозъците им да настъпваха някакви физически промени?

Така че, възникваше проблемът с трансформацията. С допълнително обучение плувците се научаваха как да избират конкретна форма на преобразуване. Разположените в света на джъглърите невролози опитваха да добият ясна представа за промените в мозъка, предизвиквани от извънземните, но засега само с частичен успех. Трансформациите бяха изключително фини и недоловими, наподобяващи по-скоро пренастройване на цигулка, а не разглобяването ѝ на парчета и сглобяването ѝ по нов начин. И рядко бяха постоянни — дни, седмици или дори понякога години по-късно, те изчезваха.

Това бяха познанията, с които разполагаха хората, когато експедицията на Силвест стигна в света на джъглърите, наречен Спиндрифт. Сега той, разбира се, си го спомни — океана, вълните, вулканичните вериги и постоянната, непреодолима миризма на водорасли, излъчвана от самия организъм. Миризмата отключваше останалото. И четиримата делегати за осъществяване на потенциален контакт с Шраудър бяха научили начертаната с тебешир диаграма на дълбоко ниво. След многомесечна тренировка с експерти-плувци, четиримата влязоха в океана и изпълниха умовете си с формата, която им бе дадена от Ласкай.

Джъглърът проникна в тях, разтвори частично умовете им и след това ги реструктурира в съответствие със собствения си модел.

Когато четиримата се появиха отново, първоначално решиха, че Ласкай все пак бе луд.

Те не се държаха по странен, извънземен начин, нито бяха придобили внезапно отговори на великите космически загадки. Никой от тях не сподели, че се чувства по особено различен начин, нито пък бяха по-наясно относно идентичността или природата на шраудърите. Но чувствителните неврологични тестове изследваха по-дълбоко от човешката интуиция. Пространствените и познавателните умения на четиримата бяха променени, но по трудно окачествими начини. С минаването на дните те съобщаваха, че изживяват състояния на ума, които бяха парадоксално едновременно познати и извънредно чужди. Очевидно нещо се бе променило, макар никой да не беше сигурен, че състоянията на умовете им имаха някаква връзка с шраудърите.

Въпреки това, трябваше да действат бързо.

Веднага след приключването на първоначалните тестове, четиримата делегати бяха замразени. Студът щеше да предотврати изчезването на трансформациите, осъществени от джъглърите, макар че те започваха да избледняват неизбежно след събуждането им въпреки сложния режим от експериментални невростабилизиращи лекарства, на който бяха подложени. Те проспяха пътуването до Шрауд на Ласкай и седмиците, през които се намираха в близост до обекта, докато станцията им правеше маневри, за да се приближи максимално в рамките на номиналното безопасно разстояние 3 AU. Делегатите бяха събудени едва в навечерието на пътуването им до повърхността.

— Аз... спомням си — промълви Силвест. — Спомням си Спиндрифт.

Лекарят продължи да потупва още известно време устната си с компютърния писец, асимилирайки изливащата се от медицинските системи за анализ информация, преди да кимне и да го провъзгласи като годен за мисията.

— Мястото се е променило значително — заяви Манукян.

И имаше право. Хури гледаше към нещо, в което едва разпозна Казъм сити. Мрежата за комари бе изчезнала. Сега градът отново бе

отворен за стихииите, сградите му, някога скрити под драперията на сводовете, се извисяваха оголени наред атмосферата на Йелоустоун. Черното шато на Мадмоазел вече не беше сред най-високите постройки. Чудовищни структури се врязваха в горещото кафяво небе като перки на акули, срязани от безчетните точици на прозорците, разположени във формата на символите на конджоинърите, напомнящи за алгебрата и логиката на Бул. Подобно на платна на яhti, сградите се издигаха от това, което бе останало от Мълч, на тънки мачти. От Балдахина и от старата чепата архитектура бяха останали намеци само тук-там. Подобният на гора стар град бе останал в историята, изместен от лъскавите, подобни на саби небостъргачи.

— Те отглеждат нещо в бездната — додаде Манукян. — Почти до самото й дъно. Наричат я „Лилията“. — Тонът му издаваше, че е едновременно отвратен и очарован. — Хората, които са я виждали, казват, че бездната напомняла огромни, дишащи вътрешности, нещо като стомаха на Господ. Това, което изригва оттам, е отровно, но сега вече въздухът на Лилията е почти годен за дишане.

— И всичко това само за двацет и две години?

— Да — отвърна някой.

Върху лъскавите черни капаци на прозорците се отрази някакво движение. Хури се обърна навреме, за да види току-що спрялата носилка. Щом я видя, се сети за Мадмоазел и още много неща. Стори й се, че от последната им среща не бе изминала повече от минута.

— Благодаря ти, че я доведе тук, Карлос.

— Това ли е всичко?

— Така мисля. — Гласът й оставяше леко ехо. — Времето е от голямо значение, както виждате. След всички тези години изнамерих екип, който се нуждае от някой като Хури, но те няма да чакат повече от няколко дни, преди да напуснат системата. Тя ще трябва да бъде обучена за ролята си и да им бъде представена преди да изпуснем тази възможност.

— Ами ако откажа? — попита Ана.

— Няма да постъпиш така, нали? Не и сега, когато знаеш какво мога да направя за теб. Нали си спомняш?

— Това не е нещо, което се забравя лесно.

Сега си припомни съвсем ясно какво й бе показала Мадмоазел: в другия спален ковчег имаше някой. И това бе Фазил, съпругът й.

Въпреки онова, което ѝ бяха казали, тя всъщност не бе разделяна от него. Двата бяха пристигнали заедно от Края на небето — чиновническата грешка се бе оказала значително по-дребна, отколкото беше мислила. Но измамата си оставаше факт. Намесата на Мадмоазел от самото начало беше очевидна. Хури беше наета прекалено лесно да работи като наемен убиец в Шадоуплей; сега като се замислеше, ѝ ставаше ясно, че целта на тази ѝ роля бе единствено да докаже, че е годна за очакващата я задача. А за осигуряването на сътрудничеството ѝ бе избран най-сигурният начин. Мадмоазел държеше Фазил. Ако Хури откажеше да направи каквото искат от нея, никога вече нямаше да види съпруга си.

— Знаех, че ще проявиш здрав разум — проговори отново Мадмоазел. — Това, което искам от теб, определено не е особено трудно, Хури.

— Какво представлява екипажът, който си открила?

— Просто търговци — намеси се Манукян. — Аз самият някога бях такъв. Така спасих...

— Достатъчно, Карлос.

— Съжалявам. — Той погледна към носилката. — Искам само да кажа, че не може да са чак толкова лоши.

По случайност или заради някакъв подсъзнателен импулс, това никога не се изясняваше напълно, летателният апарат за осъществяване на контакта на ИСИШ приличаше на символа за безкрайност: два подобни на месестата част на ухото модула, натъпкани с животоподдържаща апаратура, сензори и оборудване за осъществяване на комуникация, свързани с гердан, снабден с допълнителни двигатели и сензори. Всеки от модулите бе предназначен за двама души, а в случай на провал в мисията, единият или двата от тях можеха да бъдат изхвърлени.

Летателният апарат за осъществяване на контакт започна да пада към Шрауд, докато станцията започна да се оттегля на безопасно разстояние към чакащия лайтхъгър. В разказа си Паскал описваше как летателният апарат се отдалечавал все повече и повече, докато се превърнал в точица, излъчваща светлината от своите двигатели и след

това постепенно избледнял; мракът около нея я погълнал напълно като разливащо се мастило.

Никой не можеше да бъде сигурен за случилото се след това. Повечето от информацията, събрана от Силвест и Льофевр за последвалите събития при приближаването им, бе изгубена, включително и изпратената обратно към станцията и лайтхъгъра. Не само моментите във времето бяха несигурни; дори точният ред на събитията оставаше под въпрос. Всичко, което знаеха, бе онова, което си спомняше Силвест... а, както признаваше той самият, това бяха периоди на променено или намалено съзнание в близост до Шрауд, и затова спомените му не можеха да се приемат за чиста истина.

А ето какво бе известно.

Силвест и Льофевр се бяха приближили до Шрауд повече от което и да било друго човешко същество, дори Ласкай. Ако казаното от Ласкай бе вярно, тогава трансформацията им действително бе заблудила защитата на Шрауд, принуждавайки я да ги обгърне в нещо като въздушна яма от сплескано пространство-време, докато в останалата част от границата имаше непреодолимо насрещно течение. Никой, дори сега, не претендираше, че знае как се бе случило това, как механизмите на Шрауд бяха в състояние да изкривят пространство-времето посредством подобна безумна геометрия, когато за едно милиард пъти по-слабо огъване беше потребна повече енергия, отколкото се съдържаеше в цялата стабилна маса на галактиката. Нито пък разбираха как съзнанието може да протече в пространство-времето около Шрауд, така че Шрауд да разпознае що за умове опитват да се доберат до неговата сърцевина, и в същото време да придаде нова форма на мислите и спомените на същите тези умове. Очевидно съществуваше някаква скрита връзка между самата мисъл и лежащите под нея пространствено-времеви процеси, и едното влияеше на другото. Силвест бе открил документация за една древна теория, мъртва от векове, според която съществуваше връзка между квантовите процеси на съзнанието и квантово-гравитационните механизми, които крепяха пространство-времето посредством унифицирането на нещо, наречено Флексор на кривата на Уейл... но и сега разбирането на съзнанието не бе на по-високо ниво; теорията беше умозрителна както винаги. Но може би в близост до Шрауд и най-незначителната връзка между съзнание и пространство-време се

увеличаваше безкрайно. Силвест и Льофевр обмисляха пътя си наред бурята, преобразуваните им умове успокояваха гравитационните сили наоколо, само на метри от кораба им. Те бяха като змиеукротители, движещи се през пълна с кобри яма, докато изпълняваната от тях музика ги обгръщаше в нещо като малък мехур на безопасност. Безопасността обаче беше следствие единствено от звучащата — и то в хармония — музика; веднага след нейното замлъкване, змиите започваха да излизат от хипнотичното си спокойствие. Никога нямаше да се изясни напълно колко се бяха доближили Силвест и Льофевр до Шрауд, преди музиката да стане дисхармонична и кобрите на гравитацията да се раздвижат.

Силвест твърдеше, че никога не бяха влизали в самата гранична линия Шрауд — според него половината небе бе останало пълно със звезди. Малкото спасена информация от изследователския кораб обаче показваше, че контактният модул бе навлязъл доста навътре в пяната, обгръщаща Шрауд, доста навътре в безкрайно замъглената граница на обекта, в това, което Ласкай наричаше „Пространство на откровенията“.

Тя разбра, когато това започна да се случва. Ужасена, но с ледено спокойствие, съобщи новината на Силвест. Шраудърската ѝ трансформация започваше да се пропуква, булото върху чуждия ѝ за него начин на възприемане започваше да изтънява и на повърхността оставаха само човешки мисли. Ставаше точно това, от което се бяха страхували през цялото време и което се бяха надявали да не се случи.

Информираха незабавно изследователската станция и направиха психологически тестове, за да проверят това, което твърдеше тя. Истината беше повече от неприятна — трансформацията ѝ действително избледняваше. Само след минути умът ѝ щеше да остане без шраудърския компонент и нямаше да може повече да успокоява змиите, сред които се движеха. Тя започваше да забравя вълшебната музика.

Макар да се бяха молили това да не се случва, бяха взели и предпазни мерки. Льофевр се оттегли в противоположната половина на модула и направи манипулациите, нужни за отделянето на нейната част на кораба от тази на Силвест. По това време от трансформацията ѝ вече нямаше почти и следа. През аудио-визуалната връзка между двете отделни части на летателния апарат Льофевр го информира, че

вече усеща увеличаването на гравитационните сили, които започваха да извиват и опъват тялото ѝ.

Двигателите опитваха да придвижат модула ѝ през коагулираното пространство около Шрауд, но обектът беше прекалено голям, а тя — прекалено малка. След минути гравитацията започна да разкъсва корпуса на модула ѝ, но тя беше все още жива, свита в позиция на зародиш в последното останало спокойно пространство, съсредоточено в мозъка ѝ. Силвест изгуби връзка с нея непосредствено преди корабът да се разпадне окончателно. Декомпресията не стана достатъчно бързо, за да задуши писъците ѝ.

Силвест разбра, че Льофевр е мъртва. Но неговата трансформация все още държеше змиите встрани. Смело, по-самотен от което и да било човешко същество в историята, той продължаваше да слиза по-нататък в границата Шрауд.

След известно време той се събуди, обграден от пълната тишина на кораба си. Дезориентиран, опита да установи контакт с изследователската станция, която трябваше да очаква завръщането му. Отговор обаче не последва. Изследователската станция и лайтхъгърът бяха безжизнени, почти унищожени. Някакъв гравитационен спазъм ги беше изкормил по същия начин, по който това се бе случило с модула на Льофевр. Екипажът и другите членове на екипа му бяха убити мигновено, заедно с ултрите. Той единствен бе останал жив.

Но за какво? За да умре също, само че много по-бавно?

Силвест насочи модула си обратно към това, което бе останало от станцията и лайтхъгъра. За момент шраудърите излетяха от мислите му, концентрирани само върху борбата за оцеляване.

Живеейки и работейки сам в тясната спасителна капсула, Силвест се обучава седмици наред как да стартира развалената система за възстановяване на лайтхъгъра. Гравитационният спазъм беше изпарил или надробил хиляди тонове от масата му, но затова пък сега той трябваше да върне външи само един човек. Когато процесът на възстановителните работи най-после се задейства, той успя да заспи, все още без да смее да вярва, че е успял. И в сънищата си Силвест постепенно осъзна парализиращата истина. След като Карин Льофевр беше убита, и преди той да бе дошъл в съзнание, се бе случило нещо. Нещо бе достигнало до ума му и му бе говорило. Но

посланието, което му беше предадено, бе толкова чуждо, че той не бе в състояние да го изрази с човешки слова.

Силвест се бе озовал в Пространството на откровенията.

[1] Китайска хазартна игра — Б.пр. ↑

[2] „Жонгльорът и забуленият“ — Б.пр. ↑

ПЕТ

Карусел Нова Бразилия, Йелоустоун, Епсилон Еридани, 2546 година

— На бара съм — промълви в гривната си Вольова като спря пред входа на „Джъглърът и шраудърът“. Съжаляваше, задето предложи да се срещнат тук — презираше този бар почти толкова, колкото презираше и неговата клиентела; но не можеше да измисли нищо друго, когато уреждаше срещата си с новия кандидат.

— Наемникът там ли е? — прозвуча гласът на Саджаки.

— Не, освен ако е пристигнала много рано. Ако дойде навреме и срещата протече благоприятно, след час ще можем да потеглим.

— Ще бъда готов.

Иля изправи рамене, влезе и моментално направи умствена карта на хората вътре. Въздухът пак беше натежал от лепкав розов аромат. Дори пеещото на сцената момиче правеше същите нервни движения. Смущаващо хармонични звуци излизаха от кортекса ѝ, усилваха се от инструмента, на който свиреше, и след това се модулираха от натиска на пръстите ѝ по сложния му, богато оцветен, чувствителен на докосване гриф. Музиката ѝ представляваше подобни на стълби раги, след това се разпиляваше в изнервящи атонални пасажии, звучащи като стадо лъвове, прокаряващи острите си нокти по ръждясала ламарина. Вольова беше чувала, че трябва да имаш специални слухови импланти, за да започнеш да разбираш музиката, изпълнявана на този инструмент.

Настани се на един от високите столове край бара и си поръча водка; в джоба си имаше хомеопатично лекарство, което да я отрезви в мига, в който възникнеше нужда. Беше се примирила, че може да ѝ се наложи да чака дълго появата на новобранката. Обикновено това я караше да губи търпение, но за своя изненада се чувстваше спокойна и нащрек, въпреки обстановката наоколо. Може би във въздуха имаше психотропни химикали, но така добре не се беше чувствала от месеци.

Приятно ѝ беше да се намира отново сред хора, дори да ставаше дума за екземплярите, които посещаваха бара. В продължение на минути се взира в оживените им лица, изпаднала в нещо като транс от разговорите, които не можеше да чуе, представяйки си пътническите истории, които вероятно споделяха. Едно момиче пое дълбоко въздух от наргиле и издуха дима, преди да избухне в смях от вица, който разказваше партньорът му. Плешив мъж с татуировка на дракон върху главата се хвалеше как бе прелетял над атмосферата на газов гигант, докато другият пилот бе умрял, тъй като конфигурираният му от джъгълърите ум решавал уравненията за атмосферното течение така, сякаш бил роден по този начин. Друга група ултри с призрачен вид поради синьото осветление над нишата им, играеха разгорещено на карти. Единият трябваше да плати дълга си с един кичур коса. Приятелите му го държаха, докато победителят преряза плетената си награда с джобно ножче.

Как ли изглеждаше тази Хури?

Волъова извади картичката от джоба си, опипа я внимателно и се вгледа за пореден път в нея. Ана Хури, това бе името ѝ, и освен него бе добавена и друга информация. В тази жена нямаше нищо, което да я отличи на фона на който и да е нормален бар, но не и тук; тук тя щеше да изпъкне именно поради напълно обичайния си вид. Ако можеше да съди по снимката, тук тя щеше да изглежда дори още по не на място, отколкото самата Волъова, ако такова нещо изобщо беше възможно.

Не, че Иля имаше причина да се оплаче. Хури изглеждаше забележително подходящ кандидат за вакантното място. Волъова вече бе използвала хакерските си умения, за да почерпи информация от мрежата на системата, която продължаваше да функционира след чумата, и така се бе сдобила с кратък списък на хората, които биха подходили за нуждите ѝ. Хури бе една от тях; бивш войник от Края на небето. Откриването на следите ѝ обаче се оказа невъзможно и най-накрая тя се бе отказала и се бе концентрирала върху другите кандидати. Никой от тях не се оказа това, което търсеше, и тя изпаднаше във все по-голям песимизъм с всеки следващ провал. Саджаки неколkokратно предложи просто да отвлекат някого, сякаш наемането на човек по такъв начин бе по-малко престъпление. Но отвличането бе прекалено произволно; то не гарантираше, че по този начин щяха да намерят човек, с когото да може да работи.

И тогава Хури сама се бе свързала с тях. Беше чула, че екипажът на Вольова търси човек, който да се присъедини към тях, и бе готова да напусне Йелоустоун. Не спомена миналото си в армията, но Иля вече бе запозната с него; несъмнено Хури беше просто предпазлива. Странното бе, че тя им се обади едва след като Саджаки в съответствие със стандартния протокол на занаята обяви промяната в целта на пътуването.

— Капитан Вольова? Вие сте, нали?

Хури беше дребна, жилава и строго облечена и явно не беше привърженичка на модните тенденции на ултрите. Черната и коса беше само два-три сантиметра по-дълга от косата на Вольова, достатъчно къса, за да бъде ясно, че черепът ѝ не е пронизан от непохватно поставени жакове или проводници за осъществяване на допълнителна връзка между нервите. Това не гарантиаше, че главата ѝ не беше пълна с всевъзможни машинки, но определено не ставаше дума за нещо, с което парадираше. Лицето ѝ изразяваше преобладаващите гени в света, в който бе родена — Края на небето; хармонично, без да бъде поразяващо. Устата ѝ беше малка, права и безизразна, но цялата тази неутралност се компенсираше от очите ѝ. Те бяха тъмни, толкова тъмни, че почти нямаха цвят, но блестяха с обезоръжаваща вътрешна далновидност. За частица от секундата на Вольова ѝ се стори, че Хури вече бе прозряла през скалъпените от нея лъжи.

— Да — отвърна Иля. — А вие трябва да сте Ана Хури. — Говореше тихо, тъй като сега, след като се бе добрала до нея, не желаше някой друг да чуе за какво става дума и да предложи да тръгне с тях. — Разбрах, че сте се договорили с нашия търговски представител за възможностите да станете член на нашия екипаж.

— Аз всъщност току-що се добрах до карусела. Реших първо да опитам при вас, преди да се обърна към екипажите, които рекламират в момента.

Вольова помириса водката си.

— Странна стратегия, ако нямате нищо против да ви кажа мнението си.

— Защо? За другите обяви има толкова много кандидати, че ги интервюират само посредством симулации. — Отпи механично от водата си. — Предпочитам да работя с хора.

— О! — отвърна Вольова. — Нашият екип е съвсем различен, можеш да ми вярваш.

— Но вие сте търговци, нали?

Иля кимна ентусиазирано.

— Почти приключихме работата си край Йелоустоун. Но не беше особено продуктивна, трябва да призная. Икономиката е в затишие. Вероятно ще минем отново оттук след един-два века и ще видим дали нещата са тръгнали нагоре. Аз лично обаче не бих имала нищо против да не видя никога повече това място.

— Значи, ако искам да тръгна с вашия кораб, трябва да взема решение скоро?

— Разбира се, първо ние ще трябва да решим дали отговаряте на нашите изисквания.

Хури я изгледа внимателно.

— Има ли други кандидати?

— Нямам право да обсъждам този въпрос.

— Предполагам, че трябва да има. Имам предвид, все пак става дума за Края на небето... мнозина би трябвало да искат да отидат там, дори да трябва да станат членове на екипажа на кораба, за да си платят пътуването.

Края на небето? Вольова се стараеше да запази сериозно изражение, като не можеше да се начуди на късмета, който имаха. Именно това бе единствената причина Хури да кандидатства: тя все още мислеше, че отиват в Края на небето, а не в Ризургам. Някак си не бе разбрала за промяната в целта, обявена от Саджаки.

— Човек може да си представи и по-лоши места — рече тя.

— Е, аз съм склонна да застана първа в редицата от кандидати за вашия екипаж. — Между тях се носеше плексигласов облак, увиснал от тавана, натоварен с напитки и наркотици. — Какво точно представлява това място, което предлагате?

— Много по-лесно би било да обясня всичко на борда на кораба. Взели сте си багажа, нали?

— Разбира се. Искам това място.

Вольова се усмихна.

— Много се радвам да го чуя.

Кювие, Ризургам, 2563 година

Калвин Силвест се появи в луксозния си господарски стол в единия край на затворническата стая.

— Имам да ти кажа нещо интересно — заяви той, като поглади брадата си. — Макар да не мисля, че ще ти хареса.

— Давай по-бързо; Паскал ще пристигне всеки момент.

Вечно развеселеното изражение на Калвин стана още повесело.

— Всъщност, имах предвид точно Паскал. Ти си падаш по нея, нали?

— Не виждам какво те интересува дали си падам или не.

Силвест въздъхна. Знаеше, че цялата тази работа ще причини трудности. Биографията наближаваше вече своя край и той бе останал потаен за по-голямата част от нещата. Въпреки цялата си техническа точност, въпреки безбройните начини, по които можеше да бъде изпитана, тя си оставаше това, което бе планирал Жирардио: хитро замислено оръжие за пропаганда. През финия филтър на биографията нямаше как нито един аспект от неговото минало да бъде видян в благоприятна за него светлина; нямаше как да бъде избегнато обрисуването му като егоманиачен, тесногръд тиранин: с голям интелект, но използващ абсолютно безсърдечно хората около себе си. В това отношение Паскал беше ненадмината. Ако не познаваше фактите, Силвест също щеше да приеме безкритично тенденциозното преиначаване, на което бе подложила биографията.

Това само по себе си беше трудно за приемане, но дори още по-мъчително бе, че в голяма част този навреждащ му портрет бе оформен от свидетелските показания на познавали го хора. Главният сред тях — и най-вредният — беше Калвин. Силвест бе осигурил, макар и неохотно, достъп на Паскал до симулацията в бета-ниво. Беше го направил под натиск, но поне тогава бе имал нещо подобно на компенсация.

— Искам обелискът да бъде открит отново и изровен — заяви Силвест. — Жирардио ми обеща достъп до информацията от разкопките, ако му помогна при разрушаването на собствения ми образ. Аз удържах своята част от сделката. Сега остава правителството да изпълни своята.

— Няма да бъде лесно... — започна Паскал.

— Не, не, определено и масивното източване на инундационистки ресурси няма да бъде лесно.

— Ще говоря с него — отвърна бегло тя. — Стига ти да ми даваш възможност да говоря с Калвин винаги, когато пожелаея.

Това бе най-ужасната от всички договорки, още тогава му бе станало ясно. Но му се струваше, че си заслужава, дори и само заради възможността да види отново целия обелиск, а не само малката част, която бе открита преди преврата.

Забележителното бе, че Нилс Жирардио удържа на думата си. Това отне четири месеца, но един екип откри изоставените разкопки и извади обелиска. Не беше извършено старателно, но Силвест не беше и очаквал друго. Достатъчно бе, че го изровиха цял, а не на парчета. И сега той можеше да извиква холографския му образ в стаята си по всяко време, като всяка негова част се увеличаваше, за да може да я изследва. Текстът заблуждаваше, трудно можеше да му се направи морфологичен и синтактичен анализ. Сложната карта на слънчевата система се изписваше все така нервиращо точно пред вътрешния му взор. Под нея — прекалено дълбоко, за да бе имал възможност да го види преди — имаше нещо, което изглеждаше като същата карта, но в много по-голям мащаб, така че обхващаше цялата система до кометите. Павонис беше всъщност голяма двойна звезда: две звезди, отстоящи на десет светлинни часа една от друга. Амарантинците изглежда са знаели това, тъй като бяха отбелязали съвсем ясно орбитата на втората звезда. В първия момент Силвест се запита защо никога не я беше виждал нощем: тя щеше да бъде по-бледа от другата, но много по-ярка от останалите звезди на небето. След това се сети, че тя вече не светеше. Това бе неутронна звезда — изгорял труп на някога ярко тяло. Беше толкова тъмна, че присъствието ѝ не бе доловено преди първите междузвездни проучвания. Около орбитата на неутронната звезда се виждаха непознати графични изображения.

Нямаше представа какво означава това.

Още по-зле — по-долу по обелиска имаше подобни карти, които поне си съответстваха с другите слънчеви системи, макар да не можеше да докаже това. Как бяха достигнали до подобна информация амарантинците — за другите планети, за неутронната звезда, за другите системи — без възможността да летят в космоса като хората?

Може би най-важният въпрос бе за възрастта на обелиска. Земният слой показваше, че става дума за период преди деветстотин и деветдесет хиляди години, или хиляда години преди Събитието. Но за да потвърди тази теория, се нуждаеше от много по-точни изчисления. При последното посещение на Паскал я бе помолил да направи още едно специално измерване на обелиска и се надяваше при следващата си поява тя да му даде отговора.

— Беше ми полезна — отвърна той на Калвин, който го изгледа насмешливо. — Не очаквам да го разбереш.

— Може би. Но все пак бих могъл да ти кажа какво съм научил.

Нямаше смисъл да го отлага.

— Казвай.

— Фамилното ѝ име не е Дюбоа. — Калвин се усмихна, удължавайки с наслада очакването. — А Жирардио. Тя е негова дъщеря. И ти, скъпо момче, си попаднал в капана им.

Излязоха от „Джългърът и шраудърът“ в потната импресия на планетарна нощ на карусела. Поставените извън закона маймуни капучини слизаха от дърветата около търговския център, готови за поредния джебчийски сеанс. Отнякъде се чуваха бурундийски барабани. Неоновото осветление образуваше змиеподобни сенки под издутите облаци, увиснали от покривните греди. Хури бе чула, че понякога вали, но засега това преживяване ѝ бе спестено.

— Трябва само да вземем асансьора и да минем през задграничната митница, за да стигнем до нашата совалка — обяви Вольова.

Асансьорът, който взеха, беше незатоплен, раздрънкан и миришеше на урина, и освен тях двете в него имаше само един комузо с шлем, седнал замислено на една пейка, поставил шакухачито си между коленете. Хури предположи, че присъствието му бе накарало другите да изчакат следващия асансьор, който свързваше крайната с централната част на карусела.

Мадмоазел застана внушително до комузото, стиснала длани зад гърба си, облечена с дълга до земята електриковосиня рокля, с хванати назад в строг кок черни коси.

— Прекалено си напрегната — каза тя. — Вольова ще заподозре, че криеш нещо.

— Махай се.

Вольова я погледна.

— Каза ли нещо?

— Казах, че тук е студено.

На Вольова ѝ беше необходимо доста време, за да осъзнае това твърдение.

— Да — отвърна най-сетне тя. — Май наистина е студено.

— Не е нужно да говориш на глас — додаде Мадмоазел. — Не е необходимо дори да шепнеш едва чуто. Просто си представяй, че изговаряш това, което искаш да чуя. Имплантът долавя призрачните импулси, генерирани в центъра на речта в мозъка ти. Хайде, опитай.

— Махай се — представи си, че изрича Хури. — Обирай си крушите от главата ми. Това никога не е фигурирало в договора.

— Скъпа моя — отговори Мадмоазел, — никога не е имало никакъв договор, просто... как да го нарека? Джентълменско споразумение? — Погледна Ана право в очите, сякаш очакваше някаква реакция. Хури я съзерцаваше с отровен поглед. — О, добре тогава — додаде тя. — Но обещавам, че ще се върна не след дълго.

— Нямам търпение — промълви Хури.

— Моля? — обади се Вольова.

— Казах, че нямам търпение — отвърна Ана. — Имам предвид да излезем от проклетия асансьор.

Не след дълго стигнаха в центъра на карусела, минаха през митницата и се качиха на совалката, представляваща сфера с четири двигателя, разположени под прав ъгъл. Името ѝ беше „Меланхолия при отпътуването“, типичен пример за ироничните имена, които ултрите предпочитаха да дават на летателните си апарати. Вътрешността му напомняше набразден на ивици корем на кит. Вольова ѝ каза да върви напред през поредица от прегради и подобия на канавки, докато стигне до моста. Имаше няколко дълбоки седалки и една конзола, върху която можеха да се видят различни постижения на авиониката. Вольова докосна нещо и в едната страна на конзолата се появи нещо малко, подобно на поднос. На него имаше кийборд в стар стил. Пръстите ѝ затанцуваха по клавиатурата и на екрана се появи свързана със совалката информация.

Хури осъзна обезпокоено, че тази жена нямаше импланти, че пръстите ѝ бяха всъщност един от начините, по които контактува.

— Закопчай си колана — каза Вольова. — Около Йелоустоун лети какво ли не, нищо чудно да ни се наложи да правим рязко отклонение.

Хури направи каквото ѝ бе казано. Въпреки дискомфорта, който ѝ причини това, сега бе първата ѝ възможност от няколко дни да се отпусне. Много неща се бяха случили, откакто се бе събудила, повечето от тях — в трескава последователност. През цялото време, през което бе спала в Казъм сити, Мадмоазел бе очаквала пристигането на някакъв кораб, чиято цел бе Ризургам и, като се има предвид колко незначителен бе той в непрекъснато разширяващата се мрежа на междузвездната търговия, чакането бе дълго. Това бе проблемът с лайтхъгърите. Никой, колкото и влиятелен да бе, не можеше да притежава лайтхъгър, освен ако не притежаваше такъв вече от векове. Конджоинърите не произвеждаха повече трансмисии, а тези, които вече притежаваха лайтхъгъри, нямаха желание да ги продават.

Хури знаеше, че Мадмоазел бе търсила активно. Както и Вольова. Вольова, така бе казала Мадмоазел, бе пуснала сред информационната мрежа на Йелоустоун търсеща програма, наречена „хрътка“. Човек или компютризиран монитор не би могъл да засече „душенето“ на „кучето“. Но Мадмоазел очевадно не беше нито едното, нито другото, и го усещаше така, както карацията кънки по замръзналата повърхност на езеро усеща и най-леките неравности по нея.

Това, което предприе после, бе наистина умно.

Тя подсвирна на хрътката и я накара да дотича с радостни подскоци. След това несприудено ѝ счупи врата, но не преди да го разреже и да огледа информационните му вътрешности, за да се сдобие с фактологията, която бе изпратена да изнамери. Кучето бе натоварено да изтегли както се предполагаше, тайна информация, свързана с хора с опит в търговията с роби, точно това, което можеше да се очаква от група ултри, търсещи човек за вакантно място на кораба си. Имаше обаче още нещо. Нещо странно, което възбуди любопитството на Мадмоазел.

Защо търсеха някой с военно минало?

Може би бяха професионалисти, действащи едно ниво над нормалното за търговията, безскрупулни специалисти, които не се свенияха да използват и по-гъвкави начини, за да се сдобият с търсената от тях информация, и нямаше да имат нищо против да отпътуват до някоя забравена от Бога колония като Ризургам, ако видят възможност за значителна награда, понякога за след векове. Не беше изключено организацията им да почива на военни основи вместо на почти пълната анархия, съществуваща на повечето търговски кораби.

Засега нещата се развиваха добре, дори като се вземеше предвид странния факт, че Вольова не поправи Хури, когато издаде явното си незнание за истинската цел на кораба. Хури, разбира се, бе наясно през цялото време, че целта му е Ризургам; но ако ултрите разберяха, че искаше да отиде именно там, щеше да бъде принудена да използва една от няколкото резервни истории, за да обясни мотивите си за желанието да посети едно от най-затъntenите ъгълчета на Вселената. Беше готова да прибегне до някоя от въпросните истории веднага след като Вольова я коригира... но тя от своя страна пропусна да го направи, тъй като явно желаше новият член на екипажа да продължава да мисли, че ще отпътуват за Края на небето.

Това бе действително странно, макар и разбираемо, ако се предположеше, че те вече изпитваха отчаяно желание да наемат първия появил се кандидат. И то не говореше добре за почтеността им. Единственият плюс беше, че така на Хури ѝ се спестяваше необходимостта да разправя измислици. Реши, че няма причина да се тревожи. Положението обаче щеше да бъде съвсем различно, ако не беше това, което Мадмоазел бе поставила в главата ѝ по време на замразения сън. Имплантът беше миниатюрен и нямаше да предизвика подозрението на ултрите, тъй като бе замислен да прилича на и да действа като стандартна ентопична снадка. Ако станеха прекалено любопитни и извадеха проклетото нещо, всичките му издайнически части щяха да се самоизтрият или реорганизируют. Но въпросът не беше в това. Несъгласието на Хури с импланта не се дължеше на факта, че е рискован или ненужен, а защото последният човек, който искаше да бъде ежедневно в главата ѝ, бе Мадмоазел. Разбира се, това бе най-обикновена симулация в бета-ниво, конструирана така, че да имитира нейната личност, проектирайки образа ѝ в зрителното поле на Хури и дразнейки слуховия ѝ център, за да ѝ даде възможност да чува това,

което ѝ казва призракът. Никой друг нямаше да има представа за появите на Мадмоазел, и Хури щеше да има възможност да контактува безмълвно с нея.

— Наречи го „нужда от информираност“ — бе обяснил призракът. — Сигурна съм, че като бивш войник разбираш този принцип.

— Да, разбирам го — отвърна намусено Ана. — И то вони, толкова е гадно. Но не храня надежди, че ще извадиш проклетото нещо от главата ми, само защото не го харесвам.

Мадмоазел се усмихна.

— Да те товаря с прекалено много знания в този момент би означавало да рискувам да допуснеш някоя грешка, която да те издаде пред ултрите.

— Чакай малко — каза Хури. — Вече знам, че искаш да убия Силвест. Какво повече биха могли да открият?

Мадмоазел се усмихна отново, вбесяващо. Подобно на много симулации в бета-ниво, и тази разполагаше с малко възможности за лицеви изражения и повторенията ставаха неизбежни, също като лош актьор, който играе различните си герои по подобен начин.

— Страхувам се, че това, което знаеш сега, не е дори частица от цялата история — отговори Мадмоазел. — Дори незначителна частица.

Когато Паскал пристигна, Силвест се зае да изучава лицето ѝ и да го сравнява със спомените си за Нилс Жирардио. Както винаги се сблъска с ограниченията на зрението си. То не се справяше както трябва с извивките и в резултат виждаше нюансите на човешкото лице като приблизителна поредица от стъпаловидни равнини.

Но казаното от Калвин очевидно не беше невярно. Косата на Паскал беше черна и права, на Жирардио — къдрава и червеникава. Но костната структура имаше прекалено много общи моменти, за да бъдат отдадени на случайността. Ако не беше забележката на Калвин, Силвест може би никога нямаше да се досети... но сега, когато идеята бе налице, започваше да си обяснява много неща.

— Защо ме излъга? — попита той.

Въпросът му явно я изуми.

— За какво?

— За всичко. Като се започне от баща ти.

— Баща ми ли? — Последва мълчание. — А! Значи знаеш.

Той кимна, стиснал устни. И додаде:

— Това бе един от рисковете, на които се изложи като пожела да сътрудничиш с Калвин. Калвин е много умен.

— Трябва да е установил връзка с компютърния ми бележник, получил е достъп до лични файлове. Копелето.

— Сега знаеш как се чувствам. Защо го направи, Паскал?

— Първо, защото нямах избор. Искях да те изучавам. А единственият начин, по който можех да спечеля доверието ти, бе като си сменя името. Беше възможно; малцина знаеха за моето съществуване, още по-малко как изглеждам. — Направи пауза. — И се получи, нали? Ти ми се довери. И аз не предадох доверието ти.

— Такава ли е истината? Никога не си казвала на Нилс нищо, което би могло да му помогне?

Въпросът му явно я нарани.

— Ти получи предупреждение за преврата, спомняш ли си? Ако някой беше предаден в цялата тази история, това беше баща ми.

Силвест опита да открие гледна точка, която да докаже вината ѝ, макар да не беше сигурен, че наистина го иска. Може би това, което казваше Паскал, бе вярно.

— А биографията?

— Това бе идея на баща ми.

— Като средство да ме дискредитира ли?

— В биографията ти няма нищо невярно... освен ако имаш някаква друга информация. — Поспря да говори за момент. — Между другото тя е почти готова. Калвин ми беше от голяма помощ. Това ще бъде първата творба от такъв мащаб, първото произведение на изкуството, създадено на Ризургам, представяш ли си? След амарантинците, разбира се.

— Определено е произведение на изкуството. С истинското си име ли смяташ да я издадеш?

— Идеята ми открай време е била такава. Но, разбира се, се надявах да не разбереш дотогава.

— О, не се тревожи за това. То няма да се отрази върху работните ни взаимоотношения. Винаги съм знаел, че Нилс е

истинският автор зад нея.

— Това улеснява нещата за теб, нали? Да ме зачеркнеш поради несъвместимост?

— Разполагаш ли с датите, които ми обеща?

— Да. — Подаде му някаква картичка. — Аз спазвам обещанията си, докторе. Но се опасявам, че малкото уважение, което изпитвам към теб, е на път да се изпари окончателно.

Силвест погледна картичката, която бе огънал между палеца и показалеца на ръката си. Част от ума му бе напълно неспособна да се отдели от това, което представяха цифрите, дори докато говореше с Паскал.

— Когато съобщи за биографията, баща ти ми каза, че илюзиите на нейната авторка щели в най-скоро време да се разбият.

Тя се изправи.

— Мисля, че би трябвало да оставим това за някой друг път.

— Не, почакай. — Силвест се протегна и я хвана за ръката. — Извинявай, опитах да поговоря с теб за това, не разбираш ли?

Паскал трепна при контакта, после бавно се отпусна. Изражението ѝ бе все така бдително.

— За какво?

— За това. — Потупа с палец по извлечението върху картичката. — Много е интересно.

Совалката на Вольова наближаваше някаква корабостроителница, близо до точката на Лагранж между Йелоустоун и неговата луна, Окото на Марко. В двора ѝ бяха паркирали десетина лайтхъгъра, повече, отколкото Хури бе виждала през живота си. В центъра се намираше огромен карусел, по-малките му части бяха закрепени за външната рамка като сучещи прасенца. Няколко от лайтхъгърите бяха поставени в подпорни скелетоподобни структури за по-основен ремонт (тук имаше също така кораби на конджоинърите: лъскави и черни, сякаш изсечени от самия космос); останалите звездни кораби предимно дрейфираха, въртейки се бавно около центъра на гравитация на точката на Лагранж. Хури предположи, че трябва да съществува сложен правилник, според който бяха паркирани корабите; кой от чий път трябва да се отдръпне, за да избегне сблъсък, който

един компютър би могъл да предвиди дни по-рано. Разходите за горивото, което можеше да се наложи да бъде изразходено, за да се избегне сблъсъка, щяха да бъдат незначителни в сравнение с възможностите за печалба, които даваше в общия случай престоят на търговските кораби... но загубеното уважение можеше да се възстанови много по-трудно. В близост до Края на небето никога не бе имало толкова много кораби, но дори там бе чувала за съперничеството между екипажите за паркирането и правото да се търгува. Повсеместно бе разпространено невярното мнение, че ултрите бяха хомогенна отломка на човечеството. В действителност те бяха също толкова разделени и параноично настроени едни към други, както всеки друг човешки подвид.

Вече наближаваха кораба на Вольова.

Подобно на всички останали лайтхъгъри, той вероятно имаше аеродинамична форма. При ниска скорост пространството придобиваше свойства на вакуум. При висока скорост, близка до тази на светлината, в която тези кораби прекарваха по-голямата част от времето си, се получаваше ефект като врязване в ревяща буря. Ето защо изглеждаха като кама: коничен корпус, изострящ се като игла при носа, за да разсича по-лесно междузвездното пространство, с два конджоинърски двигателя, разположени отзад на лонжерони. Совалката заслиза към кораба на Вольова и за момент Хури се изпълни със страхопочитание пред неговите размери. Това беше истински летящ град, а не летателен апарат. В този момент в корпуса се отвори врата и разкри осветен паркинг. Вольова насочи совалката натам, като докосваше умело различни бутони на контролното табло, и я приземи. Хури дочу тъпи удари от падащите върху совалката снадки, които трябваше да я закрепят неподвижно за лайтхъгъра.

Вольова се изправи първа.

— Тръгваме ли? — попита тя, но не с любезността, която бе очаквала Ана.

Прекосяха совалката и се озоваха в просторния кораб. В края на дългия коридор, по който тръгнаха, Хури виждаше съчетание от стационарни и въртящи се участъци.

Започваше да ѝ се гади, но за нищо на света нямаше да позволи Вольова да го разбере.

— Преди да продължим нататък — обади се ултрата, — трябва да се запознаеш с един човек.

Гледаше през рамото на Хури назад по коридора, който водеше до докаралата ги совалка. Звукът, който се чуваше оттам, можеше да означава само едно — че на нея имаше още някой.

Нещо не беше наред.

Поведението на Вольова не беше на човек, опитващ да впечатли потенциален кандидат. То по-скоро говореше, че не ѝ пука какво мисли Хури, сякаш това нямаше никакво значение и не можеше да промени нищо. Ана се огледа навреме, за да види комузото, който бе влязъл с тях в асансьора. Лицето му бе скрито под шлема, който носеха всички като него. Носеше шакухачито си в гънката на ръката.

Хури понечи да каже нещо, но Вольова я накара да замълчи.

— Добре дошла на борда на „Носталгия по безкрая“, Ана Хури. Ти току-що стана нашият Офицер на оръжейната ПСМ. — След това кимна към комузото. — Би ли ми направил една услуга, триумвир?

— Нещо конкретно?

— Удари я, за да изгуби съзнание, преди да е убила някой от нас.

Последното, което видя Хури, бяха златистите размазани очертания на бамбуковата пръчка.

Силвест усети парфюма на Паскал, преди да я различи сред тълпата пред затвора. Инстинктивно направи крачка към нея, но двамата широкоплещести милиционери, които го придружаваха, откакто бе напуснал стаята си, го задържаха. Силвест почти не забеляза сподавените обиди, които се разнесоха от удържаната зад опънатото въже тълпа.

Паскал го целуна дипломатично, като скри наполовина с ръката си в дантелена ръкавица моментното сливане на устните им.

— Преди да си ме попитал — каза тя; той едва я чу сред шума на човешкото множество, — и аз като теб нямам представа какво означава всичко това.

— Нилс ли стои зад него?

— Кой друг? Само той има властта да те извади от онова място за повече от един ден.

— Жалко, че не пожела и да ми попречи да се върна там.

— О, може би и щеше да го направи... ако нямаше да се налага да успокоява и своите хора, и опозицията. Крайно време е да спреш да мислиш за него като за най-лошия си враг, знаеш ли. — Влязоха сред стерилната тишина на чакащата кола. Тя бе адаптация от един от по-малките двуместни автомобили за изследвания на повърхността, с четири балоноподобни колела в краищата на аеродинамичното тяло. Беше боядисана в инундационистко пурпурен цвят.

— Ако не беше баща ми — продължи Паскал, — ти щеше да умреш по време на преврата. Той те предпази от най-злите ти врагове.

— Това не го прави особено компетентен революционер.

— А какво говори това за режима, който успя да прекатури?

Силвест сви рамене.

— Добър отговор.

Един пазач седна на предната седалка, разделена с бронирано стъкло, и те потеглиха; профучаха между тълпата и се насочиха към края на града. Минаха през една от ботаническите градини, след това заслизаха по един от склоновете. Придружаваха ги още две правителствени коли, също адаптации на действащи по повърхността двуместни автомобили, но боядисани в черно. След като измина около километър през неосветен тунел, конвойт пристигна в една херметическа камера и спря, докато годният за дишане въздух на града бъде сменен с атмосферата на Ризургам. Пазачите останаха на постовете си, като оставиха оръжието, само за да си наместят дихателните маски и очилата. След това колите се заизкачваха отново към повърхността. Излязоха, заобиколени от сивкав утринен сумрак и бетонни стени, и нашарен от червени и зелени светлини път.

Очакваше ги летателен апарат, паркиран на площадката пред хангара; долната страна на крилете му беше толкова ярка, че бе болезнено за очите да я гледаш — граничният слой въздух под тях вече беше започнал да се йонизира. Шофьорът бръкна в някакво отделение на контролното табло и извади дихателните маски, подаде ги през решетъчното прозорче в бронираното стъкло и им направи знак да ги поставят.

— Не, че е наложително — каза той. — Кислородът се е увеличил с двеста процента, откакто сте излезли за последен път от Ризургам сити, доктор Силвест. Има хора, дишали по десет минути атмосферен въздух без никакви дълготрайни последствия.

— Това трябва да са дисидентите, за които слушам непрекъснато — отвърна Силвест. — Ренегатите, предадени от Жирардио по време на преврата. Онези, които се предполага, че контактуват с лидерите на Истинския път в Кювие. Не им завиждам. Прахта сигурно е блокирала белите им дробове така, както и мозъците им.

Ескортиращият не изглеждаше впечатлен.

— Пречистващите ензими се справят с прашните частици. Това е стара марсианска биотехнология. Във всеки случай нивото на прахта е снижено. Влагата, която изпомпахме в атмосферата, позволи на частиците на прахта да се свържат в по-големи зрънца, които не се пренасят така лесно от вятъра.

— Много добре — похвали Силвест. — Жалко, че градът изглежда все такава мизерна дупка.

Постави маската на лицето си и зачака отварянето на вратата. Духаше средносилен вятър, нищо особено.

Летателният апарат беше оазис от простор и спокойствие, пищният му интериор бе издържан в пурпурния цвят на правителството. Пасажерите на другите две коли влязоха през друга врата, Силвест зърна Жирардио, който пресече площадката. Той се движеше с поклащане, започващо някъде откъм раменете. В него се усещаше някаква мощ, като ледник, компресиран до човешки размери. Лидерът изчезна от ползрението му, а след няколко минути видимият край на по-близкото крило стана виолетов, обвит в ореол от възбудени йони, и летателният апарат подскочи от площадката.

Силвест си очерта прозорец и започна да наблюдава през него как Кювие или Ризургам сити, както го наричаха сега, се смалява. За първи път го виждаше в целостта му от преврата насам, след повялянето на статуята на френския натуралист. Някогашната непринуденост на колонията бе изчезнала. Извън купола бяха изникнали жилища; херметически затворените за въздуха постройки бяха свързани помежду си с покрити улици и алеи. Имаше множество по-малки куполи, позеленели от растителността. Виждаха се дори експериментални открити плантации в болезнени за окото прави геометрични форми.

Заобиколиха града и поеха в северна посока. По-долу бе осеяно с каньони. Понякога прелитаха над малко селище, обикновено само един полупрозрачен купол или хижа с аеродинамична форма — сиянието от

крилата осветяваше незабавно всичко, което се изпречеше пред погледа им. Това бе предимно пустееща земя, непресечена от пътища, канализация или електропроводи.

Силвест задремваше от време на време, събуждаше се, за да види тропическите ледени пустини и внесената тундра. Точно сега на хоризонта се появи някакво селище и започнаха да се приземяват към него, правейки спираловидни кръгове. Силвест премести прозореца си, за да вижда по-добре.

— Районът ми е познат. Тук открихмеobeliska.

— Да — съгласи се Паскал.

Пейзажът беше скалист и почти без никаква растителност. Докъдето стигаше погледът, се различаваха счупени арки и невероятни каменни стълбове, които до един изглеждаха така, сякаш всеки момент щяха да се срутят. Равна земя почти нямаше, само дълбоки пукнатини, като калцирано неоправено легло. Минаха над втвърден поток от лава и кацнаха върху равен шестоъгълен терен, заобиколен от армирани повърхностни постройки. Беше обедно време, но прахта във въздуха намаляваше светлината дотолкова, че площадката, на която кацнаха, бе осветена с мощни прожектори. Представители на милицията се спуснаха да ги посрещнат, като прикриваха очите си от блясъка на долната част на крилата на летателния апарат.

Силвест грабна своята маска, погледна я с презрение и я остави на седалката. Нямаше нужда от помощ, за да измине краткото разстояние до сградата, а дори да имаше, никой не разбра.

Милиционерите ги придружиха вътре. Силвест не се бе намирал толкова близо до Жиардио от години. Шокира се като видя колко дребен изглежда сега противникът му. Имаше структура на тумбесто миньорско съоръжение. Изглеждаше способен да си проправи път през солиден базалт. Червеникавите му коси бяха къси и твърди като тел, посипани с бяло. Широко разположените му очи гледаха присмехулно и напомняха за стреснат пекинез.

— Странна преданост — каза той, когато един от охраната затвори вратата след тях. — Кой би помислил, че ще открием толкова общи неща с теб, Дан?

— По-малко са, отколкото си представяш — отвърна Силвест.

Жиардио водеше групата нататък през коридор, покрай стените на който бяха наредени спрени от работа машини, мръсни до

неузнаваемост. — Предполагам, че се питаш за какво е всичко това.

— Имам моите подозрения.

Смехът на Жирардио избумтя наред изоставената екипировка около тях.

— Помниш ли онзи обелиск, който изкопаха някъде насам? Разбира се — нали ти обърна внимание върху феноменологичните трудности, които създаваше използваният метод за датиране на скалите.

— Да — отвърна хапливо Силвест.

Заклученията от този вид датиране бяха огромни по своето значение. Нито една естествена кристална структура не беше напълно съвършена в решетъчната си геометрия. В нея винаги се наблюдаваха празнини с липсващи атоми и в тези дупки с времето се струпваха електрони, отделени от решетката посредством обстрелване с космически лъчи и естествена радиоактивност. Тъй като дупките се запълваха с електрони с постоянна скорост, броят на намиращите се там частици стоеше в основата на метода за датиране, който можеше да се използва за откритите предмети с неорганичен характер. Разбира се, не липсваше и съответната уловка: методът можеше да се използва, само ако запълнените дупки или „капани“ са били изпразнени или „избелени“, както се казваше, в някой момент в миналото. За щастие, обстрелването или излагането на светлина беше достатъчно, за да се изпразнят външните „капани“ в кристала. Този анализ на обелиска бе показал, че всички „капани“ в повърхностния слой са били изпразнени по едно и също време, което по една случайност бе точно преди деветстотин и деветдесет хиляди години плюс-минус допустимите грешки при измерванията. Само нещо като Събитието би могло да има такъв ефект върху предмет с размерите на обелиска.

В това нямаше нищо ново: хиляди открити амарантински предмети бяха датирани също по времето на Събитието посредством тази техника. Но нито един от тях не бе заровен умишлено. Обелискът обаче бе поставен умишлено в каменен саркофаг, след като бе „избелен“.

След Събитието.

Дори при новия режим този факт бе достатъчен, за да привлече вниманието към него. Така през последната година интересът към надписите върху него се бе подновил. Сама по себе си,

интерпретацията на Силвест беше в най-добрия случай повърхностна, но сега това, което бе останало от общността на археолозите, му се притичваше на помощ. В Кювие се усещаше някаква нова свобода: режимът на Жирардио бе премахнал някои от забраните си за изследването на амарантинската култура, макар опозицията на Новия път да ставаше все по-фанатична.

Странна преданост, както бе казал Жирардио.

— Веднъж щом добихме известна представа за това, което ни информира обелискът — продължи той — отрязяхме целия участък и копахме на шейсет-седемдесет метра дълбочина. Намерихме десетки като него — всичките „избелени“ преди да бъдат заровени, всичките с горе-долу същите надписи. Не става дума за нещо, което се е случило в този район, а за нещо, което е заровено тук.

— Нещо голямо — съгласи се Силвест. — Нещо, което трябва да са планирали преди Събитието, може би дори са заровили преди него, а след това са поставили маркерите. Последният културен акт на едно общество, преди да бъде унищожено. Точно колко голямо, Жирардио?

— Много голямо.

И тогава Жирардио му разказа как бяха наблюдавали района първоначално със съоръжения, които генерират проникващи в земята вълни на Рейли, чувствителни към плътността на заровените обекти. Беше се наложило да използват най-големите, което означаваше, че дълбочината, на която се намираха търсените обекти, бе максималната, за която бе приспособена тази техника — стотици метри. По-късно бяха докарали най-чувствителните гравитометри на колонията и едва тогава бяха добили известна представа за това, което търсеха.

То определено не беше малко.

— Тези разкопки свързани ли са с инундационистката програма?

— Напълно са независими. Чиста наука, с други думи. Това изненадва ли те? Винаги съм обещавал, че няма да изоставим изследването на амарантинците. Може би, ако ми беше повярвал преди всички тези години, сега щяхме да работим заедно и да бъдем опозиция на Пътя на истината — истинският враг.

— Ти не проявяваше никакъв интерес към Амарантин до откриването на обелиска — отвърна Силвест. — Но това те уплаши, нали? Тъй като най-после то бе неоспоримо доказателство, а не нещо, което бих могъл да фалшифицирам или манипулирам. Този път

трябваше да допуснеш възможността да съм бил прав през цялото време.

Влязоха в обширен асансьор с плюшени столове и инундационистки офорти по стените. Дебелата метална врата се затвори с меко плъзгане. Един от адютантите на Жирардио отвори някакъв панел и натисна бутон. Започнаха да слизат надолу и това, както винаги, бе съпроводено с неприятно усещане.

— Колко дълбоко слизаме?

— Не много. Само два километра.

Когато Хури се събуди, вече бяха излезли от орбитата около Йелоустоун. Виждаше планетата през един от люковете в стаята си — беше много по-малка, отколкото ѝ се бе сторила преди. Районът около Казъм сити беше като петънце на повърхността ѝ. Ръждивият пояс представляваше само пръстен кафяв дим, намиращ се прекалено далече, за да се видят изграждащите го структури. Сега вече корабът не можеше да бъде спрял: той щеше да набира скорост, докато излезе напълно от системата Епсилон Еридани и щеше да продължава да я увеличава, докато достигне определена точка съвсем малко под скоростта на светлината. Неслучайно наричаха тези летателни апарати „лайтхъгъри“^[1].

Бяха я изиграли.

— Усложнение — произнесе се Мадмоазел след дълго мълчание.
— Но нищо повече.

Хури потърка болезнената буца на черепа си, където я бе ударил с шакухачито си комузото — вече знаеше, че името му е Саджаки.

— Какво искаш да кажеш с това „усложнение“? — изкрещя тя.
— Та те ме отвлякоха, глупава кучко!

— Внимавай с тона, скъпо момиче. Сега те не знаят за мен и няма причина да научат и в бъдеще. — Ентоптичният образ се усмихна. — Всъщност, сега аз съм може би най-добрият ти приятел. Би трябвало да направиш всичко възможно, за да запазиш нашата тайна. — Огледа ноктите си. — Така, нека сега разгледаме случилото се рационално. Каква беше целта ни?

— Знаеш много добре.

— Да. Ти трябваше да се промъкнеш в този екипаж и да отпътуваш с него до Ризургам. Какъв е статусът ти сега?

— Кучката Вольова продължава да ме нарича „свой новобранец“.

— С други думи, инфилтрирането ти е извършено забележително успешно. — Сега Мадмоазел се разхождаше безгрижно из стаята, поставила едната ръка на хълбока си, а с показалеца на другата се потупваше по долната устна. — И накъде точно сме се насочили?

— Нямам причина да подозирам, че не е все така към Ризургам.

— Следователно не се е случило нищо, което да компрометира мисията.

На Хури ѝ се прииска да я удуши, но това щеше да бъде като да души мираж.

— Минавало ли ти е през ума, че те може да имат свои планове? Знаеш ли какво каза Вольова непосредствено преди да ме чукнат по главата? Каза, че съм новият Офицер на оръжейната ПСМ. Какво според теб е имала предвид?

— Това обяснява защо са търсили човек с военно минало.

— И какво ще стане, ако не се съглася с плановете ѝ?

— Съмнявам се, че това има значение за нея. — Мадмоазел спря да се разхожда и придоби сериозното изражение, доставено ѝ от запаса с лицеизражения. — Те са ултри, както знаеш. А ултрите имат достъп до технологии, смятани за табу в колониалните светове.

— Като?

— Нищо чудно сред тях да има инструменти за манипулиране на лоялността.

— Е, благодаря ти, че ми даде предварително тази важна информация.

— Не се притеснявай — винаги съм знаела, че съществува такава вероятност. — Мадмоазел спря и докосна едната страна на главата си. — И взех съответни мерки.

— Какво облекчение.

— Имплантът, който сложих в главата ти, ще изработва антигени срещу техните средства. Нещо повече, той ще излъчва възвишени затвърждаващи послания към подсъзнанието ти. Терапиите за лоялност на Вольова ще бъдат напълно неутрализирани.

— Защо тогава изобщо си направи труда да ми кажеш за тази възможност?

— Защото, скъпо момиче, веднъж щом Вольова започне тази терапия, ще трябва да я оставиш да мисли, че действа.

Слизането продължи само няколко минути, налягането и температурата на въздуха бяха запазени същите като на повърхността. Асансьорната шахта бе облицована с диамант. От време на време се виждаха подобия на килери, складове за екипировка или малки помещения за извършване на определени операции, или места, където два асансьора можеха да преминат един покрай друг, преди да продължат необезпокоявани пътуването си. По диаманта работеха слуги и го пресоваха нишка по нишка, всяка от които с дебелина един атом. Нишките се задържаха здраво по местата си под въздействието на молекулярни машинки. Погледната през стъкления покрив, леко прозрачната шахта като че ли се простираше до безкрая.

— Защо не ми каза, че си намерил това? — попита Силвест. — Трябва да си тук най-малко от няколко месеца.

— Да кажем просто, че твоята намеса не беше от критична важност — отвърна Жирардио и добави: — Досега, искам да кажа.

В дъното на шахтата излязоха в друг коридор, облицован в сребро, по-чист и по-прохладен от онзи, по който бяха минали на нивото на земята. От прозорците му се разкриваше гледка към необятна пещера, пълна с геодезични скелета и индустриални постройки. Силвест успя да запамети гледката с очите си, след това да извърши обработка на образа и да уголеми запаметеното, докато продължаваше да върви по-нататък в коридора. За тази възможност благодари, макар и неохотно, на Калвин.

Онова, което видя, бе достатъчно, за да му ускори пулса.

Минаха през две бронирани врати, до които се намираха охранителни ентоптики — гърчещи се змии, които като че ли съскаха и плюеха по групичката. Преминаха през друго преддверие с още една поредица от врати, охранявани от милицията. Жирардио им махна да направят път, след това се обърна към Силвест. Окръглеността на очите му, наподобяващите му пекинез черти, внезапно го накараха да се сети за нарисуван японски дявол, застанал край бушуващ огън.

— А сега идва ред на момента — обади се Жирардио, — когато или си искаш обратно парите, или заставаш в благоговейно мълчание.

— Впечатли ме — отвърна Силвест с цялото развеселено безгрижие, което успя да събере въпреки ускорения си пулс и трескаво вълнение.

Жиардио отвори задните врати. Влязоха в стая, наполовина колкото асансьора, в която нямаше нищо друго освен няколко писалища, вградени в стената. На едно от тях лежах слухалки и микрофон и компютърен бележник, на който бе изобразена някаква диаграма. Стените се накланяха полегато навън, така че площта на тавана бе по-голяма от площта на пода. Това създаде в Силвест впечатлението, че се намира на въздушен кораб, пътуващ през беззвездно небе из океан, ненанесен в никаква карта.

Жиардио изгаси осветлението и така им позволи да видят това, което се намираше от другата страна на стъклото.

От покрива на помещението от другата страна висяха прожектори, сочещи към амарантинския обект под тях. Той се подаваше от почти прозрачната стена — чисто черна полусфера, обкръжена от геодезично скеле. По нея все още се виждаха неравни буци втвърдена лава, но по широките участъци, където магмата беше изсечена, нещото беше гладко и тъмно като обсидиан. Намиращата се отдолу форма беше сферична, широка над четиристотин метра, но повече от половината бе все още погребана.

— Знаеш ли кой го е направил? — обади се Жиардио, този път шепнешком. Продължи, без да чака отговор: — По-старо е от човешкия език, но проклетият ми венчален пръстен е по-надраскан от него.

Жиардио поведе групата обратно към асансьорната шахта за последната част от слизането в издълбаната зала. Слизането продължи не повече от трийсет секунди, но на Силвест му се стори мъчително бавно като Омировата „Одисея“. Имаше усещането, че това нещо бе личната му награда, така трудно спечелена, сякаш я бе изровил сам с окървавени нокти. И сега то се издигаше над тях, закръглената му страна се извисяваше неподдържана от нищо във въздуха. Около него бе издълбана бразда, минаваща от единия до другия край. Оттам, където се намираха, тя изглеждаше плитка и тънка, но беше широка около метър и вероятно толкова дълбока.

Жиардио ги поведе към най-близкото скеле: бетонна постройка със собствени помещения и различни нива, достигащи до самия обект.

Вътре взеха друг асансьор. Стомахът на Силвест се свиваше от конфликтните импулси на клаустро- и агорафобията. Чувстваше се като хванат в капан между невъобразимото количество тонове скална маса на стотиците метра земя над главата си и в същото време жертва на световъртеж, докато се издигаха с асансьора на скелето до горната страна на обекта.

Във всички посоки се виждаха малки колиби, пълни с екипировка. Асансьорът спря при една от тях и те се озоваха в комплекс от стаи, в които все още се усещаха следи от доскоро кипяла трескава дейност. Предупредителните знаци бяха изписани — всичко беше в голяма степен импровизирано, за да има място за ентоптични генератори.

Минаха по потрепващ под стъпките им метален мост, който свързваше различни части от скелето, намиращи се до самия амарантински предмет. Бяха някъде по средата на неговата височина, на едно ниво с браздата. Обектът вече не изглеждаше сферичен; бяха прекалено близо, за да имат подобно впечатление. Това бе черна стена, препречваща пътя им, безкрайна и бездънна като гледката от Шрауд на Ласкай, който си спомняше след завръщането си от Спиндрифт. Вървяха по моста, докато ги отведе до жлеба.

Пътеката сви веднага надясно. От три страни — вляво, отгоре и отдолу — бяха заобиколени от чистата черна повърхност на обекта. Вървяха по пътека във вид на решетка, закрепена специално за целите на изследването, тъй като материалът, от който бе направен обектът, бе почти напълно лишен от триене и по него не можеше да се ходи. Вдясно, на височината на кръста, имаше осигурителни перила и след това — няколкостотин метра нищо. На всеки пет-шестстотин метра на вътрешната стена имаше лампа, закрепена чрез епоксидни уплътнители, а на всеки двадесетина метра се виждаше панел, маркиран със загадъчни символи.

Продължиха да се движат по стръмния наклон на жлеба около три-четири минути, докато Жирардио даде знак да спрат. Тук се намираше звено с преплетени захранващи кабели, лампи и комуникационни конзоли. Жлебът навлизаше в стената от лявата им страна.

— Бяха ни необходими седмици, докато намерим пътя натам — обясни Жирардио. — Първоначално проходът е бил запушен с базалт.

Едва след като отлющихме всичко, открихме това място, откъдето базалтът явно продължаваше нататък, сякаш запушвайки нещо като радиален тунел, излизащ в жлеба.

— Виждам, че сте имали много работа.

— Наистина беше трудно — съгласи се Жирардио. — Изравянето на жлеба беше лесно в сравнение с него, тъй като тук трябваше да дълбаем и да изнасяме материала през тази малка дупка. Някои искаха да направим няколко второстепенни тунела, за да си улесним задачата, но не стигнахме дотам. А бормашините ни не можеха да се справят с това нещо.

Научното любопитство на Силвест за момент надделя над желанието да омаловажи опитите на Жирардио да го впечатли.

— Знаете ли какъв е този материал?

— Предимно въглерод, с малко желязо и ниобий и някои редки метали в извънредно ниски дози. Но строежът ни е непознат. Това не е просто алотропна форма на диаманта, която все още не сме изобретили, нито дори свръхдиамант. Може би горните няколко десети от милиметъра са с близък до диаманта строеж, но веществото изглежда е преминало сложна трансформация на своята решетка на по-дълбоко ниво. Окончателната форма, много по-дълбоко, отколкото сме успели да вземем образци, може дори изобщо да не е истински кристал. Не е изключено решетката да се разпада на трилиони макромолекули с атомно тегло на въглерода, работещи заедно като единна маса. Понякога тези молекули изглежда си проправят път до повърхността и само тогава можем да ги видим.

— Говориш така, сякаш всичко това е направено целенасочено.

— Може би. Може би молекулите са нещо като ензими, предназначени да поправят кората на диаманта, когато се повреди. — Сви рамене. — Но никога не сме изолирали макромолекула, поне не в стабилна форма. Те явно губят сцеплението си веднага щом бъдат отстранени от решетката. Разпадат се, преди да успеем да надзорнем вътре в тях.

— Това, което описваш, прилича много на вид молекулярна технология — промълви замислено Силвест.

Жирардио му се усмихна, очевидно в знак, че си дава сметка за играта, която бяха започнали.

— Само дето знаем, че амарантинците са били прекалено примитивни за такова нещо.

— Разбира се.

— Разбира се. — Жирардио се усмихна отново, но този път на групата като цяло. — Ще продължаваме ли навътре?

Придвижването по системата от тунели, водеща от жлеба навътре, се оказа по-проблемно, отколкото си бе помислил в началото Силвест. Беше предположил, че тунелът продължава навътре колкото да прекоси черупката на предмета и тогава щяха да се озоват в кухнята му вътрешност. Но не се оказа така. Обектът беше специално създаден лабиринт. Пътеката действително напредваше радиално, може би за около десетина метра, но след това правеше рязък завой вляво и скоро извеждаше до система от множество тунели. Маршрутите бяха кодирани с различни цветове, но системата беше прекалено неразбираема за Силвест. След пет минути той се дезориентира напълно, макар да подозираше, че не бяха навлезли особено дълбоко в нещото. Системата от тунели беше като че ли дело на побъркана личинка на муха, предпочитаща намиращата се непосредствено под кората на ябълката част. По някое време прекосиха нещо, което приличаше на най-обикновена цепнатина в обекта. Жирардио обясни, че строежът му обхващал поредица от концентрични обвивки. Продължиха да се движат през поредната объркваща система от тунели, докато Жирардио им разказваше подозрителни истории за първоначалното изследване на обекта.

Знаеха за него от около две години, откакто Силвест бе привлякъл вниманието на Паскал към странната последователност, в която бе заровен обелискът. Изравянето на камерата бе отнело голямата част от този период; на детайлното изследване на вътрешността му бяха посветени едва последните няколко месеца. В началото бяха имали няколко смъртни случая. В крайна сметка се бе изяснило, че в тях няма нищо мистериозно — просто екипи, изгубили се във все още неотбелязани на картата части на лабиринта и озовали се във вертикални шахти, където все още не беше поставен осигурителен под. Една от работещите по обекта бе умряла от глад, когато се бе осмелила да се отдалечи прекалено много без да остави зад себе си дيريا от хлебни трохи — слугите я открили две седмици,

след като изчезнала. Беше се движила в безкрайна поредица от кръгове, понякога само на минути разстояние от обезопасените зони.

Напредъкът през последната концентрична черупка беше побавен и предпазлив, отколкото през другите четири, които вече бяха прекосили. Придвижваха се надолу и най-сетне стигнаха блажено хоризонтален участък от тунела, в далечния край на който се лееше млечнобяла светлина.

Жирардио каза нещо в ръкава си и светлината понамаля.

Движеха се в полумрак. Постепенно дъхът преставаше да създава ехо в стените, тъй като пространството около тях се разширяваше. Единственият звук се носеше от отруденото мъркане на близките въздушни помпи.

— Задръжте — обади се Жирардио — Ето го.

Силвест се приготви за неизбежната дезориентация, когато светлината се увеличи. Този път нямаше нищо против театралниченето на Жирардио. То му позволяваше да изпита донякъде усещането, че сам прави откритието макар и втора ръка. Разбира се, той единствен разбираше цялата му игра. Но не завиждаше на другите за момента. Така те можеха да бъдат измамени, тъй като не знаеха какво е усещането от истинското откритие. Почти ги съжаляваше, но гледката, която се разкри пред него в този момент, заличи всяка нормална мисъл.

Това бе град на извънземни.

[1] Прегръщащи светлината — Б.пр. ↑

ШЕСТ

На път за Делта Павонис, 2546 година

— Очаквам да сте един от онези, иначе рационални хора, които се гордеят, че не вярват в призраци — рече Вольова.

Хури я гледаше леко намръщена. Вольова бе разбрала от самото начало, че тази жена не е глупава, но ѝ беше интересно да види реакцията ѝ на въпроса.

— Призраци ли, триумвир? Не говорите сериозно.

— Едно от нещата, които ще научиш бързо за мен е, че много рядко съм друга освен напълно сериозна. — След това Иля посочи вратата, пред която стояха, поставена в една от ръждивочервените вътрешни стени на кораба. Тя беше тежка и масивна, със стилизирано изображение на паяк, отчасти закрито под петна и корозирали пластове. — Върви напред. Аз идвам след теб.

Хури се подчини без колебание. Вольова остана доволна. През трите седмици, откакто тази жена бе отвлечена — или наета, ако трябваше да се изразяват учтиво — я бе подложила на сложен режим от променящи лоялността терапии. Той бе почти завършен, ако не се смятаха допълващите дози, които щяха да се дават постоянно. Скоро предаността на жената щеше да достигне такива размери, че да премине над простото послушание, и щеше да се превърне в непреодолим импулс, на който тя нямаше да има сила да не се подчини, така, както рибата не можеше да избере да престане да живее във водата. При екстремни обстоятелства, до които Вольова се надяваше да не се стигне, Хури можеше да бъде накарана не само да желае това, което бе воля на екипажа, но и да ги обича, задето ѝ бяха дали този шанс. Сега обаче щеше да намали темпото, преди да я програмира толкова дълбоко. След безплодния опит с Нагорни беше нащрек да не създаде още едно не подлагащо нищо под въпрос морско свинче. Нямаше да ѝ бъде неприятно Хури да запази следа от собствено мнение и недоволство.

Както бе обещала, Вольова влезе след нея през вратата. Новобранката бе спряла на няколко метра от прага, осъзнала, че няма как да отиде по-нататък.

Иля затвори тежката желязна врата зад тях.

— Къде сме, триумвир?

— Това е донякъде лично мое местенце, където обичам да се усамотявам — отвърна Вольова.

Каза нещо на гривната си и веднага се запали светлина, но интериорът остана в полумрак. Помещението имаше форма на дебело торпедо, два пъти по-дълго и по-широко. Обстановката беше разкошна, с четири закрепени за пода удобни стола с алени възглавнички, разположени един до друг, и отзад място колкото за още два, но от тях бяха останали само местата, на които са били заstopорени за пода. Там, където не бяха тапицирани с кадифе, стените бяха блестящи и тъмни, сякаш бяха направени от обсидиан или черен мрамор. Към страничната облегалка за ръцете на първия стол бе прикрепена конзола от черен абанос. Вольова се настани в него. Издърпа конзолата, огледа я, за да си я припомни. Всички бутони бяха от месинг или мед, грижливо надписани, украсени с цветисти завъртулки от слонова кост или различен вид дърво. Не че имаше нужда от кой знае какво припомняне, тъй като посещаваше редовно стаята-паяк; доставяше ѝ удоволствие обаче да докосва с върховете на пръстите си командното табло.

— Предлагам ти да седнеш — каза тя. — Ще се движим.

Хури се подчини и се настани до Вольова, която дръпна няколко дръжки от слонова кост; няколко дисплея светнаха с розова светлина, стрелките им потрепваха успоредно с навлизането на захранването в системите на стаята-паяк. Изпитваше садистично задоволство при вида на дезориентираната Хури, тъй като тя очевидно нямаше представа къде в кораба се намират, нито какво щеше да стане. Разнесоха се звуци и те внезапно се раздвижиха, сякаш стаята бе спасителна лодка, току-що останала без въжетата, които я прикрепват към кораба.

— Движим се — обяви Хури. — Какво е това — нещо като луксозен асансьор за триумвирата?

— Нищо толкова упадъчно. Намираме се в една стара шахта, водеща към външната част на корпуса.

— Нужна ви е цяла стая, за да стигнете до там?

Отново се проявяваше презрението на Хури към прекалените удобства, които си осигуряваха ултрите. На Вольова това ѝ достави перверзно удоволствие. Реакцията показваше, че терапиите за лоялност не бяха унищожили личността на жената, само я бяха пренасочили в друга посока.

— Не отиваме към корпуса — обясни тя. — Иначе щяхме да го направим ходейки.

Движението вече бе плавно, но от време на време пак се чуваше потракване, когато системите за придвижване им асистираха. Стените на шахтата си оставаха напълно черни, но, както знаеше Иля, всичко това щеше да се промени. Междувременно тя не изпускаше от погледа си Хури, опитвайки да реши дали бе уплашена или просто любопитна. Ако имаше малко разум, щеше да си даде сметка, че Вольова бе инвестирала прекалено много време в нея, за да я убива просто така... но от друга страна, военното ѝ обучение в Края на небето може би я бе научило да не приема абсолютно нищо за гарантирано.

Видът ѝ се бе променил значително, откакто я бяха наели, но то почти не се дължеше на терапиите. Винаги късата ѝ коса сега липсваше напълно. Само отблизо можеха да се забележат наболи косъмчета. По черепа ѝ се виждаха фини, яркорозови белези. Там Вольова бе правила разрезите, за да постави имплантите, пребивавали преди в главата на Борис Нагорни.

Това не бяха единствените хирургически процедури. Тялото на Ана Хури бе осеяно с парченца от шрапнели от дните ѝ като войник и почти изцяло заздравели белези на места с по-сериозни наранявания. Някои от парченцата от шрапнел бяха проникнали дълбоко, очевидно прекалено дълбоко, за да бъдат извадени от лекарите от Края на небето. И в по-голямата си част нямаше да ѝ навредят, тъй като представляваха биологично неактивни вещества и не се намираха близо до жизненоважни органи. Лекарите обаче бяха проявили немарливост. Близо до кожата Вольова откри няколко парченца, които би трябвало да бъдат извадени. Направи го вместо тях, като огледа всяко едно поотделно, преди да го остави на съхранение в лабораторията си. Всички те, с изключение на едно, нямаше да създадат проблеми на системите ѝ; неметалните нямаше да бъдат усетени от чувствителните детекторни полета на оръжейната. При

вида на металната частица се намръщи и, като прокле лекарите, я постави до останалите.

Това беше проблемна работа, но не толкова, колкото другата, свързана с нервната система. От векове най-често използваните форми импланти или се отглеждаха направо на съответното място, или бяха направени така, че да отиват безболезнено сами по местата си чрез някой от съществуващите по тялото отвори, но тези процедури бяха неприложими за уникалните импланти на оръжейната. Единственият начин да бъдат сложени или извадени бе чрез използването на костен трион, скалпел и много чистене. Работата бе още по-странна поради рутинните импланти, които вече се намираха в черепа на Ана, но след като ги огледа внимателно Вольова не видя причина да ги маха. Ако сега ги бе извадила, рано или късно щеше да ѝ се наложи да постави подобни на тях, така че Хури да може да функционира нормално извън оръжейната. Имплантите се прихванаха добре и след един ден, през който Хури беше в безсъзнание, Вольова я постави на стола в оръжейната, за да се увери, че корабът е в състояние да говори на нейните импланти и обратно. По-нататъшното тестване трябваше да почака до завършването на терапиите за лоялност. Това щеше да се прави предимно по времето, когато останалата част от екипажа спеше.

„Предпазливост“, това бе мотото на Вольова напоследък. То бе резултат от всички неприятности с Нагорни.

Нямаше да допусне отново тази грешка.

— Защо ми се струва, че това е нещо като тест? — обади се Хури.

— Не е. Това е просто... — Иля махна пренебрежително с ръка.
— Би ли ми направила тази услуга? Не искам кой знае какво.

— Как да я направя? Като твърдя, че виждам призраци ли?

— Не като ги виждаш, Хури. Като ги чуваш.

Сега вече отвъд черните стени на движещата се стая се виждаше светлина. Разбира се, стените бяха стъклени и до този момент бяха заобиколени единствено от неосветения метал на шахтата, в която се намираше помещението. Но сега от приближаващия ѝ край нахлуваше светлина. Останалата част от краткото пътешествие премина в мълчание. Скоро ледено синята луминесцентна светлина проникваше от всички ъгли. Стаята излезе извън корпуса.

Хури стана от мястото си и се приближи до прозореца, изпълнена с трепет. Стъклото беше, разбира се, свръхдиамант, и нямаше опасност да се пръсне или Хури да се спъне и да пропадне през него. Но изглеждаше абсурдно тънко и чупливо, а човешкият ум не беше пригоден да приеме това на доверие. Ако беше погледнала странично, щеше да види разчленените осем паякообразни крака, придържащи стаята към външната част на корпуса на кораба. И щеше да разбере защо Вольова наричаше това място „стаята-паяк“.

— Не знам кой или какво я е направило — заговори Иля. — Предполагам, че са я инсталирали още при построяването на кораба или когато е трябвало да смени собственика си, ако предположим, че някой някога би могъл да си позволи да го купи. Мисля, че тази стая е замислена като мощно средство за впечатляване на потенциалните клиенти, което обяснява и лукса в нея.

— Някой я е използвал като примамка?

— Поне звучи разумно... ако приемем, че някой някога има нужда да излиза извън кораб като този. Всяка наблюдателна капсула, изпратена навън, трябва да бъде изложена на същото странично натоварване като самия кораб, иначе ще изостане. Това не е проблем, ако в нея няма хора, но качи ли се дори един човек, положението се усложнява значително; някой все пак трябва да управлява проклетото нещо или, най-малкото, да знае как да програмира автопилота да изпълнява желанията му. Стаята-паяк избягва това затруднение, тъй като се прикрепва физически за кораба. А управлението ѝ е детска играчка: също като да пълзи на осем крака...

— А какво ще стане ако...

— Се изпусне? Е, това никога не се е случвало... но дори да се случи, разполага с различни магнитни и пробиващи корпуса уреди; а ако дори те откажат, което, уверявам те, не би станало никога, стаята може да се придвижва самостоятелно, със сигурност достатъчно дълго, за да догони кораба. А ако дори това се провали... — Вольова направи пауза. — Е, ако се провали дори това, ще помисля дали да не разменя някоя и друга мисъл с предпочитаната си богиня.

Макар никога да не бе извеждала стаята на повече от няколко метра от изходната ѝ точка в корпуса, не беше изключено тя да е в състояние да пропълзи по цялата дължина на кораба. Това обаче не беше мъдро, тъй като при обичайната си скорост

преминаваше през силна радиация, обикновено екранирана от изолацията на корпуса. Тънките стени на стаята-паяк предпазваха само от част от нея и това превръщаше цялото занимание на излизането навън в странно и никому ненужно геройство.

Стаята-паяк бе нейната малка стая; тя не фигурираше в основните планове и доколкото знаеше, останалите нямаха представа за нейното съществуване. В един идеален свят Иля щеше да запази това положение, но проблемите с оръжейната я бяха принудили да допусне известна, необходима недискретност. Дори при плачевното състояние на кораба, мрежата от средства за надзор на Саджаки беше впечатляваща; стаята-паяк бе едно от малкото места, където Вольова можеше да си гарантира пълно усамотение, когато се налагаше да обсъжда по-чувствителна тема с някой от своите наемници, нещо, за което другите триумвири не желаете да научават. Беше принудена да разкрие съществуването на тази стая на Нагорни, за да може да разговаря открито с него за проблема със Сън Стийлър, и в продължение на месеци, докато състоянието му се влошаваше, бе съжалявала за тази постъпка, живееща в непрестанен страх той да не издаде съществуването ѝ на Саджаки. Но не бе трябвало да се тревожи. Накрая Нагорни беше прекалено обсебен от своите кошмари, за да се отдаде на някакви фини маневри в корабната политика. А и вече бе отнесъл тайната в гроба си и засега Вольова бе в състояние да спи спокойно, тъй като нямаше кой да издаде светилището ѝ. Може би по-късно щеше да съжалява за това, което правеше сега — беше си дала клетва да не нарушава повече тайната на стаята... но, както винаги, обстоятелствата я бяха принудили да не се съобрази с взетото по-рано решение. Налагаше се да обсъди нещо с Хури; призраците бяха само претекст, така че тя да не прояви прекалена подозрителност към по-дълбоките мотиви на Вольова.

— Все още не виждам никакви призраци — заяви Ана.

— Ще ги видиш или по-точно — ще ги чуеш скоро — отвърна Вольова.

„Триумвирът действа странно“ — помисли си Хури. Неведнъж бе намеквала, че тази стая е нейното местенце за усамотяване на кораба и че другите — Саджаки, Хегази и останалите две жени — дори не подозираха за нейното съществуване. Наистина беше странно, че бе готова да я разкрие на Хури толкова скоро след началото на

съвместната им работа. Вольова бе самотна, обзета от фиксидеи фигура, дори за кораб, чийто екипаж се състоеше от милитаристично настроени химерици, а не човек с естествен инстинкт да се доверява, поне така смяташе Хури. Усещаше нещо изкуствено във всичките й усилия да създаде приятелска атмосфера помежду им... бяха прекалено планирани, прекалено лишени от каквото и да е подобие на спонтанност. Всеки опит за приятелска увертюра към Хури — размяна на корабна клюка или шега например — я изпълваше с чувството, че Вольова бе репетирала това часове наред с надеждата да звучи по-естествено. Ана познаваше хора от този тип в армията; в началото изглеждаха естествени, но в крайна сметка именно те се оказваха шпиони на неприятеля или подставени от командването лица за събиране на вътрешна информация. Вольова правеше всичко възможно да говори непринудено за тази стая-паяк, но очевидно историята за призраците съвсем не беше това, което изглеждаше. Обзеха я обезпокоителни мисли, на първо място подозрението, че може би Вольова я бе довела в тази стая с намерението да не я пусне да излезе оттам... или поне не жива.

Но се оказа, че случаят не е такъв.

— О, исках да те питам нещо — додаде оживено Иля. — Фразата „Сън Стийлър“ да ти е позната?

— Не. Трябва ли?

— О, няма причина за това... просто питах. Прекалено досадно е да обяснявам защо, разбира се. Не се тревожи за това.

Звучеше почти толкова убедително, колкото ясновидец от Мълч.

— Не — отвърна Хури, — няма да се притеснявам. — И додаде: — А защо каза „засега“?

Вольова изруга наум — нима се бе издала така глупашки? Може би не; беше изрекла въпроса толкова весело, колкото бе посмяла, а и нищо в държанието на Хури не издаваше, че го бе приела като нещо повече от най-непринудено запитване... и въпреки това... сега определено не беше моментът да започне да допуска грешки.

— Така ли съм казала? — учуди се тя с надеждата, че влага в гласа си вярната пропорция изненада и безразличие. — Изплъзнало се е несъзнателно от езика ми, нищо повече. — И побърза да смени темата. — Виждаш ли онази звезда, бледочервената?

Сега, когато очите им бяха привикнали към нивото на осветеност на междувездното пространство и дори синкавата радиация от отработеното от двигателя гориво вече като че ли не закриваше всичко, се виждаха няколко звезди.

— Това слънцето на Йелоустоун ли е?

— Епсилон Еридани, да. Три седмици, откакто напуснахме системата. Съвсем скоро няма да е толкова лесно да я открием на небето. Засега се движим само с няколко процента от скоростта на светлината, но ускоряваме непрекъснато. Скоро видимите звезди ще се раздвижат, съзвездията ще се деформират, докато всички звезди на небето се сгрупат пред и зад нас. Все едно се намираме в средата на тунел с нахлуваща от двата му края светлина. Освен това звездите ще променят цветовете си. Не е просто, тъй като окончателният цвят зависи от спектралния тип на съответната звезда и колко енергия излъчва, от различните енергии, включително инфрачервена и ултравиолетова. Но тенденцията ще бъде намиращите се пред нас звезди да преминат към синьото, а зад нас — към червеното.

— Сигурна съм, че ще бъде много красиво — отвърна Хури като развали донякъде мига. — Но не съм сигурна къде точно е мястото на призраците в това.

Вольова се усмихна.

— Почти забравих за тях. Щеше да бъде жалко.

И тогава каза нещо в гривната си, толкова тихо, че Ана не чу какво бе поискала от кораба.

Помещението се изпълни с гласовете на прокълнатите.

— Призраците — заяви Вольова.

Силвест висеше във въздуха над погребания град, безтелесен.

Ограждащите го стени се издигаха около него, плътно гравирани с равностойността на десет хиляди напечатани тома амарантинско писмо. Макар графичните изображения на писмеността да бяха високи само по няколко милиметра, а той да висеше на стотици метри от стената, беше достатъчно само да се фокусира в дадена част, за да види ясно думите. При това успоредно действащи преводачески алгоритми обработваха текста в нещо подобно на каназки, а бързият полуинтуитивен мисловен процес на Силвест правеше същото. В

повечето случаи той бе съгласен с програмите, но понякога те пропускаха някоя изключително важна тънкость, зависеща от контекста.

Междувременно, в жилището си в Кювие, той водеше бележки, попълвайки страница след страница. Предпочиташе при всяка възможност химикала и хартията пред по-модерните съоръжения за писане. По-късно те можеха да бъдат манипулирани много по-лесно от неговите врагове. Така поне, ако бѣдеха унищожени, записките му щяха да изчезнат завинаги, вместо да се върнат и да го преследват, дегизирани така, че да служат на нечия идеология.

Приключи превода на един раздел, чийто край бе означен с гравираното изображение на свити криле. Отдрѣпна се от предизвикващата световъртеж текстова бездна.

Мушна лист попивателна хартия в бележника си и го затвори. Опипом го намести на една полица и извади следващия.

Отвори го на страницата, отбелязана от попивателната му хартия, след това прокара прѣсти по листа, докато престана да усеща грапавината от мастилото. Постави го успоредно с бюрото и разположи химикалката в началото на първия празен ред.

— Прекалено много работиш — обади се Паскал.

Беше влязла в стаята, без да я чуе; сега трябваше да я визуализира, застанала до него... или седнала.

— Мисля, че стигам до някакви изводи — отвърна той.

— Все още ли си блѣскаш главата по тези стари надписи?

— Единият от нас започва да не издържа. — Извърна безтелесната си зрителна точка от стената към центъра на затворения град. — Но не мислех, че ще отнеме толкова време.

— Нито пък аз.

Знаеше какво има предвид тя. Бяха минали осемнайсет месеца, откакто Нилс Жирардио му бе показал заровения град, и година, откакто решиха да се оженят и след това отложиха сватбата до момента, когато успее да осъществи по-значителен напредѣк в преводите си. Сега правеше точно това... и то го плашеше. Нямаше повече извинения и тя го знаеше не по-зле от него самия.

Защо това бе толкова голям проблем? И не беше ли проблем, само защото той бе избрал да го класифицира като такѣв?

— Отново се намръщи — обади се Паскал. — Да нямаш проблеми с надписите?

— Не. Те вече не са проблем.

И наистина беше така; вече се беше превърнало в негова втора природа да слива бимодалния поток на амарантинското писмо в едно цяло като картограф, изучаващ стереографски образ.

— Я да видя.

Чу я да прекосява стаята и да се насочва към писалището като му дава команда да отвори паралелен канал за нейната нервна система. Конзолата — както и пълният достъп на Силвест До фактологията за модела на града — бе дошла малко след първото им посещение. Този път идеята не беше на Жирардио, а на Паскал. Успехът на „Слизане в мрака“, неотдавна публикуваната биография, и предстоящата сватба, бяха увеличили нейното влияние върху баща ѝ, а Силвест имаше достатъчно опит, за да не спори, когато тя му предложи — буквално — ключовете на града.

Сега сватбата бе главната тема на разговор в колонията. В по-голямата си част клюките, които достигаха обратно до него, предполагаха, че мотивите за нея са изцяло от политическо естество; че беше ухажвал Паскал като начин да си върне в голяма степен някогашната власт; че сватбата бе само средство за постигане на определена цел, а именно — експедиция на колонията до Цербер/Хадес. Може би, за възможно най-краткия миг, Силвест сам се бе запитал дали подсъзнанието му не бе измислило любовта към Паскал, водено от тази по-дълбока амбиция. Може би в това имаше съвсем малко зрънце истина. Но, слава Богу, беше невъзможно да каже от настоящата си позиция. Определено смяташе, че я обича — което, доколкото можеше да каже, бе същото като да я обича — но не беше сляп за предимствата, които щеше да донесе този брак. Сега издаваше отново — скромни изследвания, базиращи се върху малки порции преведени амарантински текстове, в съавторство с Паскал. Жирардио признаваше, че им е помагал в работата. Силвест отпреди петнайсет години щеше да бъде ужасен, но напоследък му беше трудно да изпита отвращение към себе си. Важното беше, че градът е на крачка от разбирането на Събитието.

— Тук съм — заяви Паскал вече по-силно, но също така безтелесно като него. — Една и съща гледна точка ли споделяме?

— Ти какво виждаш?

— Шпила... храма... както и да го наричаш.

— Добре.

Храмът беше геометричният център на града, оформен като горната трета на яйце. Горната му точка се издължаваше, образувайки шпилоподобна кула, която се издигаше като същевременно се стесняваше към покрива на градската камара. Сградите около храма напомняха плетени гнезда; може би това бе израз на някакъв еволюционен импулс. Те бяха струпани като безформени молитви пред централния шпил, който се издигаше от храма.

— Нещо притеснява ли те тук?

Завиждаше й. Паскал бе посещавала десетки пъти истинския град. Дори бе изкачвала шпила, следвайки спираловидния коридор, който се виеше по височината му.

— Фигурата на шпила. Не пасва.

Изглеждаше малка, изящна фигурка в сравнение с останалата част на града, но все пак беше висока десет-петнайсет метра, сравнима с египетските статуи в Храма на царете. За да бъде съразмерна с мащабите на погребания град, тази фигура трябваше да бъде висока поне четирийсет метра. Но ако този град някога бе съществувал на повърхността, щеше да е имал късмет, ако бе оцелял въпреки пожарищата на Събитието, още по-малко при последвалите деветстотин и деветдесет хиляди години, подложили планетата на капризите на времето, ледников период, метеоритни попадения и тектонични вълнения.

— Не пасва ли?

— Не е амарантинска... поне не от видовете, които съм виждал.

— Може би тогава е нещо като божество?

— Може би. Но не разбирам защо са й сложили криле?

— А! И това проблематично ли е?

— Огледай стената на града, ако не ми вярваш.

— По-добре ме заведи ти, Дан.

Еднакво насочените им гледни точки се отклониха от шпила и увиснаха надолу.

Волъова наблюдаваше ефекта на гласовете върху Хури, убедена, че някъде в самоуверената й броня има пропукване, причинено от страх и съмнения — мисълта, че това все пак може би наистина бяха

призраци и че Вольова бе намерила начин да се настройва към техните еманации.

Звуците, които издаваха, бяха подобни на стенания; продължителен вой, толкова тих, че по-скоро го усещаха, отколкото чуваха. Това напомняше най-лекия зимен вятър, който може да си представи човек; звукът, който би издал вятърът, след като се носи хиляда мили из пещера. Но това определено не бе природен феномен, не беше вихърът от частици, носещи се покрай кораба, преведен във вид на звук; не бяха дори колебания в деликатно балансираните реакции на двигателите. Призрачният вой имаше душа; това бяха зовящи сред нощта гласове. Макар да не се различаваха думи, в стенанието се долавяше непогрешимо строежът на човешки език.

— Какво мислиш? — попита Вольова.

— Това са гласове, нали? Човешки гласове. Но звучат толкова... изтощено, толкова тъжно. — Хури се вслушваше внимателно. — Струва ми се, че от време на време разбирам по някоя дума.

— Разбира се, знаеш какво представляват — рече Иля и намали звука, докато призраците се сляха в нещо като приглушен, безкрайно болезнен хор. — Екипаж. Като теб и мен. Хора, намиращи се в други кораби, разговарящи през бездната.

— Тогава защо... — Ана се поколеба. — О, почакай малко. Сега разбирам. Те се движат по-бързо от нас, нали? Много по-бързо. А гласовете им звучат по-бавно, защото часовниците вървят по-бавно в корабите, които се движат с близка до светлинната скорост.

Вольова кимна, леко натъжена, че Хури бе разбрала толкова бързо.

— Разтегляне на времето. Разбира се, някои от тези кораби се движат към нас, така че ефектът се намалява от отместването към синия спектър на светлината и от Доплеровия ефект, но факторът на разтягането обикновено надделява... — сви рамене, разбрала, че Ана още не беше готова за трактат върху по-фините принципи на релативистичната комуникация^[1]. — Разбира се, „Носталгия по безкрая“ коригира това, премахва изкривяванията от Доплеровия ефект и разтягането, и в резултат ни дава нещо, което звучи напълно разбираемо.

— Покажи ми.

— Не. Не си заслужава. Крайният продукт е винаги един и същ. Тривиални, технически разговори, самохвална реторика, позната до болка на всички от занаята. И това е интересният край на спектъра. В скучния му край чуваш параноидни клюки или как същества с увреден мозък оголват душите си. В повечето случаи става дума най-вече за два поздравяващи се кораба, които се разминават в нощта и разменят банални любезности. Рядко става въпрос за някакво взаимодействие, защото разстоянието, което дели корабите, не може да бъде изминато за по-малко от месеци. Освен това в половината случаи гласовете са просто предварително записани послания, тъй като екипажът обикновено спи замразен.

— С други думи, обичайното човешко дрънкане.

— Да. Носим го с нас, където и да отидем.

Волъова се отпусна назад на стола си и инструктира звуковата система да възпроизведе тъжните, разтеглени от времето гласове дори още по-силно. Този знак за човешко присъствие може би трябваше да направи звездите да изглеждат не толкова отдалечени и студени. Ефектът обаче бе тъкмо обратният, така както разказването на истории за духове около огъня само подсилва още повече тъмнината край пламъците. За момент — който я изпълни с очарование, каквото и да мислеше за това Хури — ѝ бе възможно да повярва, че междузвездните пространства зад стъклото наистина са обитавани от духове.

— Забеляза ли нещо? — попита Силвест.

Стената бе изградена от гранитни блокове във формата на прави и обърнати V-та с пет големи порти. Над портите се издигаха скулптури на амарантински глави в не особено реалистичен стил, напомнящ юкатанско изкуство. По външната стена имаше изображение, направено от керамични плочки, на което се виждаха амарантински функционери, изпълняващи сложни обществени задължения.

Паскал не отговори веднага; погледът и пробягваше по различните фигури на фреската.

Те носеха фермерски инструменти, които изглеждаха почти като земеделските сечива от човешката история или оръжие — пики, лъкове

и вид мускети, макар позите им да не бяха на воюващи воители, а по-формални и вдървени като египетски фигури.

Бяха изобразени също така амарантински хирурзи и каменотелци, астрономи — те бяха изобретили отразяващи и пречупващи светлината телескопи, както се потвърждаваше от последните разкопки — и картографи, майстори на стъкло и на хвърчила и художници, и над всяка символична фигура се виждаше бимодална поредица от графични изображения в златен и кобалтовосин цвят, описваща функцията на представителната фигура.

— Никой от тях няма криле — обяви Паскал.

— Не — съгласи се Силвест. — Това, което е било криле, се е превърнало в ръце.

— Но какво лошо има в статуя на бог с криле? Хората никога не са имали криле, но това никога не им е пречело да даряват ангелите с криле. Според мен вид, който някога действително е имал криле, би трябвало да има още по-малко задръжки в това отношение.

— Да, само дето забравяш мита за сътворението.

Основният мит бе разбран от археолозите едва през последните години; той бе последван от десетки по-късни, разкрасени версии. Според него амарантинците някога делели небето с други, подобни на птици същества, които все още съществували на Ризургам по време на тяхното царуване. Но ятата от онова време били последните, познаващи свободата на полета. Те се споразумели с бога, когото наричали „Създателя на птиците“, да заменят крилето си за дара на осъзнаването. През този ден те вдигнали крилето си към небето и наблюдавали как огънят ги превърнал в пепел, и така загубили завинаги контакта си с въздуха.

За да не забравят тази уговорка, Създателят на птиците им дал безполезни, подобни на клещи пънчета от криле, достатъчни, за да им напомнят това, което са отхвърлили и да им дадат възможност да започнат да записват своята история. Огънят горял и в умовете им, но това бил неугасимият огън на съществуването. Тази светлина щяла да гори винаги, така им казал Създателят на птиците... стига да не опитат да предизвикат отново волята му като пожелаят да се върнат на небето. Тогава той щял да им отнеме душите, които им бил дал в Деня на изгорените криле.

Силвест знаеше, че това бе просто опит на една култура да си направи огледало. Това, което го правеше значим, бе до каква степен бе проникнал навсякъде — така бе създадена една-единствена религия, надживяла всички останали и устояла в продължение на необозрим брой векове. Несъмнено това бе оформило тяхното мислене и поведение, може би по прекалено сложни начини, за да има как да се отгатне.

— Разбирам — рече Паскал. — Като вид те не могат да се справят с факта, че не могат да летят, затова измислят историята за Създателя на птиците; това им помага да се чувстват по-висши от птиците, които все още имат способността да летят.

— Да. И макар вярата им да свършва работа, постига се и един страничен ефект: те не правят никога повече опит да полетят. Също като мита за Икар, само че с още по-силно въздействие върху колективната психика.

— Но в такъв случай фигурата на шпила...

— Е голям поздрав с два пръста за бога, в който са вярвали, който и да е той.

— Защо биха го направили? Религиите просто отмират постепенно и се заменят с нови. Не мога да повярвам, че са построили този град, всичко в него, само за да обидят стария си бог.

— Нито пък аз. А това навява на нова мисъл.

— Каква?

— Че се е появил нов бог. С криле.

Волвова бе решила, че е време да покаже на Хури инструментите на нейната професия.

— Почакай — каза тя, когато асансьорът наближи скривалището. — На хората това обикновено не им допада от първия път.

— Божичко — възкликна Хури и се притисна инстинктивно в задната стена, тъй като гледката изведнъж се разшири шокиращо; асансьорът бе миниатюрен скакалец, пълзящ по долния край на разкрилата се пред нея безкрайна шир. — Изглежда прекалено голяма, за да се побере.

— О, това е нищо. Има още четири толкова големи камери. Камера номер две е където опитваме различните възможности за

организиране на пространството, с което разполагаме. Две са празни или с двойно по-ниско налягане; в четвъртата се съхраняват совалките и превозните средства за системата. Тази единствена е предназначена да помещава скривалището.

В камерата имаше четирийсет оръжия, напълно различни едно от друго. В стила на строежа им обаче се долавяше определена прилика. Всяка машина се съхраняваше в метален сандък със зеленикавобронзов оттенък. Макар всяко едно от тях да беше достатъчно голямо, за да бъде летателен апарат със средни размери, нищо не показваше, че именно това е функцията му. По това, което би могло да бъде корпусът им, не се виждаха нито врати, нито прозорци, нито маркировка, нито системи за комуникация. И макар някои да имаха подобия на реактивни двигатели, те бяха тук единствено, за да помагат при вътрешното движение и разположението на оборудването, така както задачата на бойния кораб не беше да разнася хора или стока, а да се придвижи до нужното място и да насочи големите си оръдия.

Разбира се, намиращите се в скривалището съоръжения представляваха точно това.

— Адска класа — обясни Вольова. — Така ги наричат техните създатели. Разбира се, тук се връщаме няколко века назад.

Иля наблюдаваше как наемничката преценява титаничните размери на най-близкото оръжие. Окачено вертикално, така че дългата му ос да бъде на една линия с оста на движение на кораба, то приличаше на церемониален меч, който се поклаща от тавана на рицарски замък. Както всички оръжия, и то бе обкръжено от рамка, добавена от един от предшествениците на Вольова, към която бяха прикрепени различни системи за контрол и управление. Всички оръжия бяха свързани с писти — триизмерни лабиринти от разклонения и връзки — които се сливаха по-долу в камерата и още по-нататък, директно отдолу, се събираха в много по-малък обем, голям колкото да побере само едно оръжие. Оттам те можеха да бъдат разгърнати под корпуса, в пространството.

— И кой ги е създал? — попита Хури.

— Не знаем със сигурност. Може би конджоинърите в едно от най-тъмните си vyplъщения. Знаем само как ги намерихме — скрити в един астероид, обикалящ около едно толкова тъмно кафяво джудже, че има само каталожен номер.

— Била си там?

— Не; това е станало много преди моята поява тук. Аз просто ги наследих от последния, който се е грижил за тях... а той — от своя предшественик. Изучавам ги, откакто съм тук. Успях да получа достъп до контролните системи на трийсет и едно и си изясних, но съвсем повърхностно, около осемдесет процента от кодовете за активиране. Тествала съм обаче само седемнайсет от оръжията и от тях — само две в реална бойна обстановка.

— Искаш да кажеш, че сте ги използвали?

— Това не беше нещо, което стана по моя инициатива.

Нямаше нужда да обременява Хури с подробности от минали жестокости... поне не веднага. С времето тя щеше да опознае оръжията от скривалището така добре, както ги познаваше самата Вольова... може би дори още по-отблизо, тъй като Хури щеше да се запознае с тях чрез оръжейната, посредством пряко нервно взаимодействие.

— Какво могат да правят те?

— Някои от тях като на шега могат да разцепят цели планети. Други... дори не ми се ще да гадая. Не бих се изненадала, ако някои са в състояние да направят неприятни неща на звездите. Кой би искал да използва подобни оръжия...

Не довърши мисълта си.

— А вие срещу кого ги използвахте?

— Срещу неприятели, разбира се.

Хури я наблюдава продължително в мълчание.

— Не знам дали да изпитвам ужас, защото съществуват такива неща... или облекчение, че поне са в наши ръце.

— Заложи на облекчението — отвърна Вольова. — Така е много по-добре.

Силвест и Паскал се върнаха към шпила. Крилатият амарантинец изглеждаше точно така, както го бяха оставили, но сега като че ли размишляваше мрачно над града, излъчващ властно пренебрежение. Изкусително бе да мислят, че наистина се бе промъкнал нов бог — какво друго би могло да вдъхнови изграждането на подобен монумент,

ако не страх от божеството? Но придружаващият го текст бе влудяващо труден за разгадаване.

— Тук се споменава за Създателя на птиците — обади се Силвест. — Така че не е изключено шпилът да има нещо общо с мита за изгорените криле, макар крилатият бог очевидно да не е изображение на Създателя на птиците.

— Да — промълви Паскал. — А до графичното изображение за криле виждам графичния знак за огън.

— Какво друго виждаш?

Паскал се концентрира известно време, преди да отговори:

— Споменава се нещо за ято от дезертъори.

— В какъв смисъл дезертъори?

Той я изпитваше и тя го знаеше, но упражнението беше ценно само по себе си, тъй като интерпретациите ѝ щяха да му посочат доколко субективни бяха собствените му анализи.

— Ято дезертъори, които не се съгласили на сделката със Създателя на птиците... или са дезертирали после.

— Точно така си мислех и аз. Притеснявах се, че може да съм допуснал някоя грешка.

— Каквито и да са били, нарекли са ги „прокудените“. — Тя четеше напред-назад, изпробвайки хипотези и преглеждайки собствените си интерпретации. — Както изглежда първоначално са били част от ятото, съгласило се на условията на Създателя на птиците, която по някое време след това си е променила мнението.

— Можеш ли да разчетеш името на техния водач?

— Съпровождаше ги личност, наречена... — започна тя. Последва дълга пауза. — Не, не мога да го превода; поне не веднага. Какво означава това, между другото? Мислиш ли, че наистина са съществували?

— Може би. Възможно е да са били невярващи, осъзнали, че митът за Създателя на птиците е точно това — мит. Разбира се, останалите фундаменталистки ята не са приели това добре.

— И заради това са били прокудени?

— Ако приемем, че изобщо са съществували. Но все ми се върти в главата, ами ако са били нещо като технологична секта, нещо от рода на анклав от учени? Амарантинци, готови да експериментират, да поставят под въпрос природата на своя свят?

— Като средновековни алхимици?

— Да. — Тази аналогия му допадна незабавно. — Може би дори са се опитали да летят, подобно на Леонардо. На фона на амарантинската култура това е било равносилно на изплюване в окото на Бог.

— Съгласна съм. Но ако предположим, че са съществували наистина — и са били прокудени — какво е станало с тях? Просто са измрели ли?

— Не знам. Но едно е ясно. Прокудените са били важни; съставлявали са нещо повече от незначителен детайл в историята около мита за Създателя на птиците. За тях се споменава по целия шпил; навсякъде из този проклет град всъщност — много по-често, отколкото в която и да е друга амарантинска реликва.

— Но този град е от късния период — додаде Паскал. — Това е най-новата реликва, която сме открили. Датираща някъде от времето на Събитието. Защо прокудените изникват внезапно отново, след толкова дълго отсъствие?

— Ами, може би са се върнали.

— След... какво? Десет хиляди години?

— Може би. — Силвест се усмихна като че ли на себе си. — Ако все пак са се върнали и то след толкова дълго време... това събитие може би е вдъхновило изграждането на статуята.

— В такъв случай статуята... мислиш ли, че изобразява техния лидер? Онзи, който бил наречен... — Паскал се взря отново в графичните изображения. — Е, това е символът на слънцето, нали?

— А останалото?

— Не съм сигурна. Прилича ми на изображението за акта на кражба... но как е възможно това?

— Но какво се получава от двете заедно?

Представи си я как свива уклончиво рамене.

— Този, който краде слънца? Сън Стийлър? Какво означава това? Силвест сви рамене на свой ред.

— Точно това се питам и аз цяла сутрин. Както и много други неща.

— Например?

— Защо ми се струва, че вече съм чувал това име.

След оръжейната камера трите се качиха в друг асансьор, който ги заведе в сърцето на кораба.

— Добре се справяш — каза Мадмоазел. — Вольова вярва искрено, че те е привлякла на своя страна.

Повече или по-малко тя бе с тях почти през цялото време — бе наблюдавала безмълвно, докато Иля развеждаше Ана из кораба, като само от време на време бе вмятала по някоя забележка или възклицание, доловимо само за ушите на Хури. Това бе изключително обезпокояващо; Хури така и не бе успяла да се отърси от чувството, че Вольова също бе свидетел на тази размяна на информация.

— Може би тя е права — отговори мислено Ана. — Може би е по-силна от теб.

— Ти чу ли изобщо нещо от това, което ти казах? — попита подигравателно Мадмоазел.

— Като че ли имам избор.

Да накара Мадмоазел да млъкне, когато искаше да ѝ каже нещо, бе все едно да опитва да спре настойчиво звучащ в главата ѝ рефрен. Нямаше спасение от нейното видение.

— Слушай — продължи тя. — Ако моите контрамерки се провалят, лоялността ти към Вольова ще те накара да ѝ разкажеш за моето съществуване.

— Изкушавам се да го направя.

Мадмоазел я изгледа подозрително и Хури усети тръпка на задоволство. В някои отношения Мадмоазел или по-скоро нейното инсталирано в импланта подобие, изглеждаше всезнаещо. Но освен знанието, което му бе дадено при неговото създаване, възможностите за научаване на импланта бяха ограничени напълно до онова, което можеше да долови посредством сетивата на Хури. Може би той бе в състояние да се включва към информационни мрежи дори без участието на самата Хури, но макар да не бе изключен, този вариант изглеждаше малко вероятен; съществуваше прекалено голям риск имплантът да бъде уловен от същите системи. И въпреки че можеше да чете мислите ѝ, когато Хури решише да контактува с него, не бе в състояние да разчита душевното ѝ състояние освен посредством най-повърхностните биохимични показатели в нервното обкръжение, в

което плуваше. Така че, съществуваше необходим елемент на съмнение относно ефикасността на контрамерките на импланта.

— Вольова ще те убие. Убила е последния си наемник, ако все още не си се досетила сама.

— Може би е имала основателни причини.

— Ти не знаеш нищо за нея... или за който и да е от тях. Нито пък аз. Още не сме срещнали дори нейния капитан.

По това не можеше да се спори. Името на капитан Браниган бе споменато веднъж-дваж, когато Саджаки или някой от другите бе проявил недискретност в присъствието на Хури, но по принцип не говореха често за своя водач. Очевидно не бяха ултри в обичайния смисъл, но поддържаха безупречна фасада, през която дори Мадмоазел не можеше да прозре. Измислицата беше свършена и те изпълняваха професионалните си задължения като който и да било друг екипаж от ултри.

Но каква беше действителността зад фасадата?

Офицер на оръжейната, така бе казала Вольова. А сега Хури бе видяла и малко от скривалището, където се съхраняваше оръжието на кораба. Носеха се слухове, че много търговски кораби имаха дискретно въоръжение, за да се справят с най-трудно решимите конфликти с клиентите или направо за да прибегват до пиратски действия спрямо други кораби. Но тези оръжия изглеждаха прекалено мощни, за да се използват за подобни дребни конфликти, а и корабът разполагаше с конвенционално оръжие точно за такива случаи. За какво тогава се използваше този арсенал? Саджаки трябва да имаше някакъв дългосрочен план и това вече бе достатъчно смущаваща мисъл... но дори още по-смущаваща беше идеята, че не съществуваше никакъв план; че Саджаки щеше да пренася оръжието, докато намери извинение, за да го използва, като добре обучен в занаята побойник, който само търси повод да се сбие с някого.

През седмиците, откакто беше на кораба, Хури бе създавала и отхвърляла няколко теории без дори да се доближи до нещо, звучащо приемливо. Онова, което я смущаваше, разбира се не беше военният характер на кораба. Тя бе обучена да воюва; войната беше естествената ѝ среда и макар да бе готова да помисли върху възможността да съществува и друг, по-приятен начин на съществуване, нищо свързано с нея не ѝ се струваше чуждо. Трябваше обаче да признае, че видовете

война, с които се бе запознала на Края на небето, не можеха изобщо да се сравняват с който и да е от сценариите, в които можеше да се използва оръжието от скривалището. Въпреки че Краят на небето бе свързан с междувездната търговска мрежа, средното технологично ниво на воденето на битки на повърхността изоставаше с векове зад ултрите, които понякога паркираха корабите си в орбита. Кампанията можеше да бъде спечелена само от страна, успяла да открадне някое от техните оръжия... но тези оръжия бяха рядкост, понякога прекалено ценни дори, за да ги употребяват. Дори ядреното оръжие бе използвано само няколко пъти в историята на колонията, преди раждането на Хури. Беше виждала някои грозни неща, които я преследваха и досега, но никога нещо, способно да причини незабавна, геноцидна смърт. Оръжието от скривалището на Вольова бе много по-лошо.

И нищо чудно вече да бе използвано, един или два пъти. Вольова бе намекнала нещо подобно — може би в пиратски операции. Съществуваха много слабо населени системи, съвсем повърхностно свързани с търговските мрежи, където бе напълно възможно да избиеш враговете си до крак без някой някога да разбере. И не бе изключено някои от тези врагове да са толкова аморални, колкото и екипажът на Саджаки, с изпълнено с жестокост минало. Да, съвсем вероятно бе част от оръжието да е изпробвано. Хури обаче подозираше, че всичко това се правеше с някаква цел: самозащита или тактически удари срещу неприятели с ресурси, от които се нуждаеха. По-тежкото оръжие от скривалището не можеше да е тествано. Какво възнамеряваха да направят в крайна сметка със съдържанието на скривалището и как смятаха да използват способното да разтърси Вселената оръжие, което притежаваха, все още не беше ясно, може би дори на Саджаки. И може би върховната власт не беше в него. Може би, неизвестно по какъв начин, Саджаки продължаваше да служи на капитан Браниган.

Който и да беше тайнственият Браниган.

— Добре дошла в оръжейната — каза Вольова.

Намираха се някъде по средата на кораба. Вольова бе отворила дупка в тавана, разпънала бе с натискане на бутон сгъваема стълба и бе подканила Хури да изкачи плоските ѝ стъпала.

Ана подаде глава в някаква голяма, сферична стая със свързани помежду си машини. В центъра на този сребристосин ореол се виждаше четириъгълен черен стол с качулка, заобиколен от всички страни с машинария и на пръв поглед безразборно заплетени кабели. Столът се намираше сред поредица от елегантни жироскопични оси, наредени така, че движението им да не се влияе от движението на кораба. Кабелите се криеха в плъзгащи се брони, които предаваха захранването на всяка една от концентричните обвивки, преди последният от тях, дебел колкото човешко бедро, да изчезне в закритата от машинарията стена на помещението. Въздухът бе пропит с миризма на озон.

Нищо тук не изглеждаше да е много по-младо от няколкостотин години, а голяма част от нещата имаха вид на значително по-стари. За всичко обаче се полагаха завидни грижи.

— Всичко останало е заради това, нали?

Хури се плъзна между заоблените скелетоподобни обвивки в сърцето на камерата, докато стигна до стола. Колкото и масивен да беше, той като че ли я мамеше с обещания за комфорт и сигурност. Не се въздържа и се намести в него; усети как я обгръща нежно, съпроводен от мъркането на скритите механизми.

— Как е?

— Сякаш съм била тук и преди — отвърна учудено Ана; гласът ѝ звучеше променено от черния шлем, който се бе спуснал върху главата ѝ.

— Била си — отговори Вольова. — Докато все още не беше дошла напълно на себе си. Освен това свързаният с оръжейната имплант в главата ти вече знае как да се оправя тук — на това отчасти се дължи чувството, че ти е познато.

Наистина беше така. На Хури ѝ се струваше, че този стол ѝ бе познат до болка, че бе отраснала край него и познаваше всяка негова драскотина. Вече се чувстваше невероятно отпусната и спокойна и импулсът да направи нещо, по-точно да използва силата, с която я свързваше столът, нарастваше с всяка изминала секунда.

— Мога ли да контролирам оръжието в скривалището оттук?

— Това е замисълът — отвърна Иля. — Но не само скривалището, разбира се. Ти ще управляваш също така всички други важни оръжейни системи на борда на „Безкрая“ с такава лекота, сякаш

са просто част от теб самата. Когато се включиш напълно към оръжейната, точно така и ще се чувстваш — представата за собственото ти тяло ще се разшири до степен да обгърне целия кораб.

Хури вече бе започнала да усеща нещо подобно; поне чувството, че очертанията на тялото ѝ се разтапят в стола. Колкото и предизвикателно да звучеше това, не ѝ се искаше чувството на сливане да продължава нататък. Със съзнателно усилие се изправи от стола; обгърналата я мекота се отдели с бръмчене от нея.

— Не съм сигурна, че това ми харесва — промърмори Мадмоазел.

[1] Описвана напълно единствено от теорията на относителността — Б.пр. ↑

СЕДЕМ

На път за Делта Павонис, 2546 година

Без да забравя нито за момент, че се намира на борда на кораб (това се дължеше на недоловимо неравномерния модел на изкуствено създаваната гравитация, причиняван от миниатюрни отклонения в равновесното положение на двигателите, което на свой ред се отразяваше върху загадъчните квантови капризи в недрата на конджоинърските двигатели), Вольова излезе пред зелената поляна сама и се поколеба на върха на грубото стълбище, което водеше надолу към тревата. Дори да бе усетил присъствието ѝ, Саджаки не го показваше по никакъв начин. Той бе коленичил безмълвно и неподвижно край чепатия пън на едно дърво, мястото на неофициалната им среща. Вольова знаеше, че той бе посетил Патърн джъглърите във водния свят Уинтърсий, придружавайки капитан Браниган по времето, когато той все още бе в състояние да напуска кораба. Тя не знаеше каква е била целта на това пътуване, за който и да е от двамата, но се носеха слухове, че Патърн джъглърите бяха поработили върху неговия неокортекс и бяха създали нервни пътеки, водещи до необичайна пространствена осъзнатост: способността да мисли четири- и петизмерно. Тази намеса бе сред редките трансформации, осъществявани от джъглърите — тя бе трайна.

Иля слезе по стълбата и стъпи на последното стъпало така, че да изскърца. Саджаки се обърна и я погледна без видима изненада.

— Случило ли се е нещо? — попита той.

— Става дума за *ставленника* — отвърна тя, като за момент премина на руски език. — Имам предвид протежето.

— Разкажи ми за това — помоли разсеяно Саджаки.

Беше с пепелявосиво кимоно, станало маслиненочерно на коленете от мократа трева. Шакухачито му лежеше върху огледално гладката, излъскана от лакти повърхност на пъна. Той и Вольова бяха

единствените членове на екипажа, които все още влизаха в камерите за спане, когато до Йелоустоун им оставаха два месеца.

— Сега вече тя е една от нас — заяви Иля като коленичи срещу него. — Основната част от работата по внушаването на необходимото в съзнанието ѝ приключи.

— Приветствам тази новина.

В другия край на поляната изграчи едър пъстър папагал, после излетя сред облак ярки цветове.

— Можем да я представим на капитан Браниган.

— По-подходящ момент не би могъл да се намери — отговори Саджаки и пригладя една гънка на кимоното си. — Или не си убедена?

— За срещата с Капитана ли? — Вольова се изсмя нервно. — Нищо подобно.

— Тогава значи е още по-дълбоко.

— Какво?

— Това, което имаш на ум, Иля. Хайде, изплюй камъчето.

— Става дума за Хури. Вече не съм съгласна да рискувам и тя да стане жертва на същите психарски епизоди като Нагорни. — Спря като очакваше, дори се надяваше, Саджаки да реагира по някакъв начин. Единственото, което получи обаче, бяха монотонните звуци на водопада и пълна липса на изражение от страна на другия член от екипажа. — Това, което имам предвид — продължи тя, почти заеквайки поради собствената си несигурност, — е следното: вече не съм сигурна, че на този етап тя е подходяща за тази работа.

— На този етап ли?

Саджаки говореше толкова тихо, че ѝ се налагаше да чете по устните му.

— Имам предвид да отиде в оръжейната непосредствено след Нагорни Прекалено е опасно, а ми се струва, че Хури е изключително ценна, за да я рискуваме така. — Направи пауза, преглътна с усилие и напълни дробовете си с въздух, за да се подготви за това, което, както знаеше, щеше да ѝ бъде най-трудно да изрече. — Мисля, че имаме нужда от още един наемник... не толкова талантлив. С този междинен наемник ще бъда в състояние да изгладя останалите гънки, преди да продължа напред с Хури като основен кандидат.

Саджаки вдигна шакухачито си и го изгледа замислено по дължината му. В края на бамбука имаше малка издатинка, може би от

онзи случай, когато бе използвал пръчката, за да удари Хури. Потри я с палеца си.

Когато заговори, абсолютното му спокойствие бе по-лошо от каквато и да било проява на гняв.

— Предлагаш да потърсим друг наемник?

В неговата уста предложението й звучеше като най-абсурдното, най-малоумното нещо на света.

— Само за междинния период — отвърна тя, давайки си сметка, че говори прекалено бързо; мразеше се заради това, презираше внезапно появилата се в нея почтителност към този човек. — Само докато всичко се стабилизира. Тогава ще можем да използваме Хури.

Саджаки кимна.

— Е, това звучи разумно. Един Господ знае защо не се сетихме за тази възможност по-рано — вероятно защото си имахме други грижи. — Остави шакухачито, но ръката му не се отдалечи много от него. — Но това не може да бъде поправено. Сега просто трябва да намерим друг наемник. Не би трябвало да е прекалено трудно, нали? Искам да кажа, че се сдобихме с Хури без никакви усилия. Вярно, че от два месеца се намираме в междוזвездното пространство и следващата ни спирка е някакво колониално селище, за което никой не е чувал... но не смятам, че това е особен проблем за намирането на друг кандидат. Даже ми се струва, че ще ни се налага да ги връщаме на групички, как смяташ?

— Бъди разумен.

— В какъв смисъл съм нещо друго освен разумен, триумвир?

Преди малко се беше уплашила; сега вече беше ядосана.

— Ти не си същият, Юуджи-сан. Не и откакто...

— Не и откакто какво?

— Не и откакто с Капитана посетихте джъглърите. Какво стана там, Юуджи? Какво направиха с главата ти извънземните?

Той я изгледа странно, сякаш това бе един стойностен въпрос, който той самият не се бе сетил да си зададе. Но това бе хитрост. Саджаки се придвижи светкавично с шакухачито, така че единственото, което видя Волвова, бе нещо като кафеникава мъгла от бързото му движение във въздуха. Ударът беше относително мек — Саджаки трябва да се бе отдръпнал в последния миг — но, след като се стовари върху едната й страна, той я повали в тревата. В първия миг

надделя не болката или шокът, че бе атакувана от него, а щипещо студената влага на тревата в ноздрите ѝ.

Той пристъпи непринудено към пъна.

— Винаги задаваш прекалено много въпроси — заяви Саджаки и след това измъкна от кимоното си нещо, което приличаше на спринцовка.

Провлакът Некхебет, Ризургам, 2566 година

Силвест бръкна тревожно в джоба си за шишенцето, което нямаше да намери, беше сигурен в това.

Докосна го; истинско чудо.

Долу сановниците се събираха, вървейки бавно към храма в сърцето на амарантинския град. Откъси от разговорите им достигаха до него с абсолютна яснота, но никога за по-дълго, отколкото да чуе няколко думи. Намираще се на стотици метри над тях, върху поставената от хората балюстрада, закрепена за черната стена на обгръщащото града яйце.

Това бе сватбеният му ден.

Неведнъж беше виждал на симулации храма, но не беше посещавал самото място от толкова време, че бе забравил невероятното въздействие на размерите му. Това бе един от странните, упорити ефекти от симулациите: колкото и точни да бяха, участникът не забравяше и за миг, че не е самата действителност. Силвест беше стоял под покрива на амарантинския храм-шпил, загледан в мястото, където ъгловатите каменни арки се свързваха на стотици метри височина, без да усети ни най-слаб световъртеж или страх, че старата като света постройка ще избере точно този момент, за да се срути върху му. Но сега, когато посещаваше погребания град лично едва за втори път, бе обзет от сразяващото чувство за собствената си нищожност. Яйцето, в което бе построен градът, бе смущаващо голямо, но това поне бе продукт на разработена технология... макар инундационистите да предпочитаха да пренебрегват този факт. Градът, който се бе сгушил в него, от друга страна, приличаше по-скоро на продукт на трескавите блянове на живял през петнайсети век фантазьор, не на последно място заради приказната крилата фигура на

върха на храма. И колкото повече гледаше, толкова повече му се струваше, че всичко това съществува, само за да отпразнува завръщането на Прокудените.

Нищо от това нямаше смисъл. Но поне отвличаше ума му от предстоящата церемония.

Колкото повече гледаше, толкова повече си даваше сметка — за разлика от първото си впечатление — че крилатото същество наистина бе амарантинец или по-точно — нещо като хибрид амарантинец-ангел, изобразен от скулптор с дълбоко разбиране за всичко, до което води притежаването на криле. Видяна без зум-способността на очите му, статуята шокиращо наподобяваше кръст. Увеличена, формата на кръст се превръщаше в кацнал амарантинец с великолепно, широко разперени криле. Крилете бяха в различни цветове, всяко перо блестеше в леко по-различен нюанс. Подобно на човешката представа за ангел, крилете не заместваха просто ръцете на създанието, а бяха равностоен трети чифт крайници.

Но статуята изглеждаше по-реална от всички ангели, които Силвест бе виждал в човешкото изкуство. Тя изглеждаше — тази мисъл му се струваше абсурдна — анатомично правилно изградена. Скулпторът не само беше „присадил“ криле на основната амарантинска форма, ами бе преобразил неуловимо физиката на създанието. Манипулативните горни крайници бяха преместени леко по-долу на торса, който бе издължен, за да компенсира тази добавка. Гърдите на торса бяха малко по-широки от нормата, доминирани от подобна на ярем скелетно-мускулна форма в раменната област. От ярема израстваше крилото, образувайки триъгълна форма, наподобяваща хвърчило. Вратът на съществото бе по-дълъг от нормалното, а главата изглеждаше дори още по-аеродинамична в профил. Очите гледаха напред — въпреки че, подобно на всички амарантинци, бинокулярното му зрение беше ограничено — но бяха поставени в дълбоки костни канали. Ноздрите бяха по-дълги и широки, сякаш за да успеят да поемат повечето въздух, необходим за работата на крилете. И все пак не всичко беше както трябва. Ако се приемеше, че тялото на това същество имаше приблизително еднаква с амарантинската норма маса, дори тези криле изглеждаха недостатъчни за осъществяване на летене. Какво бяха те в такъв случай? Просто орнамент? Нима прокудените се бяха подложили на радикалната

намеса на биоинженерството, само за да се обременят с абсурдно непрактични криле?

Или целта беше друга?

— Някакви съмнения ли те измъчват? — Гласът го извади рязко от размислите му. — Все още не смяташ, че идеята е добра, нали?

Той се обърна.

— Малко е късно да изразявам каквито и да било несъгласия, струва ми се.

— На сватбения си ден? — Жирардио се усмихна. — Е, все още имаш възможност да се откажеш, Дан.

— И ти как би го приел?

— Много зле, предполагам.

Жирардио беше облечен официално, с колосана риза. Той хвана Силвест за ръката и го поведе по-навътре от ръба.

— От колко време сме приятели, Дан?

— Не бих нарекъл това приятелство, а по-скоро нещо като взаимен паразитизъм.

— О, хайде де — отвърна разочаровано Жирардио. — Нима през последните двайсет години направих живота ти по-лош, отколкото бе стриктно необходимо? Да не мислиш, че ми беше особено приятно да те държа в затвора?

— Нека кажем, че се зае с тази задача с немалък ентусиазъм.

— Само защото твоите най-добри интереси ми бяха на сърце. — От балкона влязоха в един от ниските тунели, които прорязваха черната обвивка на града. Застланият под поглъщаше звука от стъпките им. — Освен това — продължи Жирардио, — ако не е било повече от ясно, нека ти кажа, Дан, че тогава във въздуха се носеше нещо като лудост. Ако не те бях задържал, тълпата рано или късно щеше да излее гнева си върху теб.

Силвест слушаше мълчаливо. Знаеше, че голяма част от онова, което казва Жирардио, теоретично бе вярно; нямаше обаче гаранции, че мотивите му и тогава са били наистина тези.

— Политическото положение по онова време беше далеч по-просто. Тогава Истинският път го нямаше, за да ни създава неприятности. — Стигнаха до асансьорна шахта, качиха се в асансьор с антисептичен и нов интериор. На стените висяха гравюри, показващи изгледи от Ризургам преди и след трансформациите на

инундационистите. Имаше дори една от Мантел. Високото плато, обградено от стръмни скали, където се намираше изследователският лагер, беше обвито в зеленина, от най-високата част се спускаше водопад, над него се извисяваше синьото, раздвижено с облачета небе. В Кювие съществуваше цяла индустрия, занимаваща се със създаването на образи и симулации на бъдещия Ризургам, като се започне от акварелисти и се стигне до умели дизайнери, които включваха в имитациите всичките сетива на възприемащия.

— От друга страна — продължаваше Жирардио, — виждаме как се появяват радикални научни елементи. Миналата седмица един от представителите на Истинския път бе застрелян в Мантел и, повярвай ми, това не е дело на някой от нашите агенти.

Силвест усети, че асансьорът започна да слиза към нивото на града.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че както сме обградени с фанатици и от двете страни, и двамата с теб започваме да изглеждаме като представители на най-умерените. Депресираща мисъл, нали?

— Вече не сме сред радикалите от нито една страна, така ли?

— Нещо такова.

Излязоха през черните стени на градската черупка, за да се озоват сред малка тълпа от пратеници на медиите, които правеха последните си приготовления за събитието. Репортерите носеха бежови очила-камери, които управляваха висящите около тях като балони на парти основни камери. Един от генетично разработените пауни на Жанекен кълвеше край групата и опашката му го следваше с шумолене. Двама офицери от охраната, пристъпиха напред; бяха облечени в черно, със златни инундационистки знаци на раменете, заобиколени от ята заплашителни ентоптики. Зад тях пристъпваха слуги. Те направиха пълно сканиране на Силвест и Жирардио, след това им дадоха знак да вървят към една малка временна постройка, издигната близо до група подобни на гнезда амарантински жилища.

Вътре тя бе почти празна, с изключение на една маса и два скелетоподобни стола. На масата имаше бутилка червено вино и две винени чаши, инкрустирани с пейзажи.

— Седни — подкани го Жирардио. После се приближи до масата и сипа по една мярка във всяка от чашите. — Не разбирам защо си

толкова нервен. Не може да се каже, че това ти е първият път.

— Всъщност ми е четвъртият.

— Все стоунърски церемонии ли бяха?

Силвест кимна. Сети се за първите си два брака: бяха все незначителни връзки с жени от второстепенната стоунърска лига, чиито лица почти не можеше да отдели в спомените си. И двете бяха сразени под блясъка на публичността, която фамилното име неизменно привличаше. Затова пък бракът му с Алиша, последната му съпруга, се оформи като публичен ход още от самото начало. Той фокусира вниманието върху предстоящата експедиция до Ризургам и му осигури финалния паричен тласък, от който се нуждаеха. Фактът, че бяха влюбени, бе почти без значение, просто щастливо допълнение към съществуваща договорка.

— Това е прекалено голям товар за ума точно сега — заяви Жирардио. — Не ти ли се иска понякога да можеш всеки път да се избавяш от миналото?

— Ти смяташ, че церемонията е необичайна.

— Може би. — Жирардио избърса червеното винено петно от устните си. — Аз никога не съм бил част от стоунърската култура.

— Ти дойде с нас от Йелоустоун.

— Да, но не съм роден там. Семейството ми е от Гран Тьотон. Пристигнах в Йелоустоун само седем години преди потеглянето на експедицията за Ризургам. Този период определено не бе достатъчен, за да се адаптирам към стоунърската традиция. Дъщеря ми, от друга страна... ами Паскал не познава друго освен стоунърското общество. Или поне неговия вариант, който донесохме тук. — Жирардио понижи глас. — Предполагам, че шишенцето вече е в теб. Може ли да го видя?

— Няма как да ти откажа.

Силвест бръкна в джоба си и извади малкия стъклен цилиндър, който бе носил цял ден. Подаде го на своя събеседник, който го повъртя нервно в ръцете си, като го наклоняваше ту на едната, ту на другата страна. Взираше се в мехурчетата, които се плъзгаха нагоре-надолу. Нещо тъмно и влакнесто висеше в течността.

Постави шишенцето на масата; то издаде деликатен стъклен звън при контакта си с повърхността ѝ. Жирардио го съзерцаваше със зле прикрит ужас.

— Беше ли болезнено?

— Разбира се, че не. Ние не сме садисти.

Силвест се усмихна, наслаждавайки се тайно на дискомфорта на своя събеседник.

— Прибери го.

Той плъзна шишенцето обратно в джоба си.

— Кажы сега кой е нервният, Нилс.

Жирардио си наля още една мярка от виното.

— Съжалявам. Охраната е дяволски напрегната. Не знам какво ги притеснява толкова, но очевидно тревогата им се е предала и на мен.

— Не забелязах нищо.

— Няма и да забележиш — сви рамене Жирардио; това бе подобно на мах движение, което започваше някъде под корема. — Твърдят, че всичко е нормално, но след два̀сет години прозирам през тях по-добре, отколкото предполагат.

— Аз не бих се тревожил. Хората ти в полицията са изключително ефективни.

Жирардио поклати глава с такава физиономия, сякаш бе отхапал много кисел лимон.

— Не очаквам въздухът помежду ни да се проясни някога напълно, Дан. Но би могъл поне да не ме виниш поради липса на доказателства. — Кимна към отворената врата. — Не ти ли дадох пълен достъп до това място?

Да, и резултатът бе заместването на десетината въпроса с още хиляда.

— Нилс... — започна той. — Какво е състоянието на ресурсите на колонията напоследък?

— В какъв смисъл?

— Знам, че нещата не са лесни от Ремилиод насам. Неща, които биха били немислими по мое време... сега е възможно да се направят, стига да има политическа воля за това.

— Какви неща имаш предвид? — попита подозрително Жирардио.

Силвест посегна отново към сакото си, но този път, вместо шишенце, извади лист хартия, която постави пред своя събеседник. Върху листа се виждаха сложни фигури.

— Познаваш ли тези знаци? Намерихме ги върху обелиска и из целия град. Това са карти на слънчевата система, направени от амарантинците.

— Сега, след като открихме този град, ми е някак си по-лесно да го повярвам, отколкото преди.

— Добре, тогава ме изслушай. — Силвест прокара пръст по най-широкия кръг. — Това представлява орбитата на неутронната звезда Хадес.

— Хадес ли?

— Дали са й това име още в началото, когато са започнали да изучават системата. Около нея обикаля някаква каменна буца, приблизително с размерите на планетарна луна. Наричат я Цербер. — След това прокара пръст по графичните изображения, струпани около двойната система неутронна звезда-планета. — Кой знае защо и как това е било много важно за амарантинците. И мисля, че може да има някаква връзка със Събитието.

Жирандио покри театрално лице с дланите си, след това погледна отново Силвест.

— Сериозно ли говориш?

— Да. — Постепенно, без да си позволява да отделя поглед от очите на своя събеседник, той сгъна листа и го върна в джоба си. — Трябва да изследваме тази възможност и да открием какво е убило амарантинците. Преди да е убило и нас.

Саджаки и Вольова отидоха в жилището на Хури и й казаха да облече нещо топло. Тя забеляза, че и двамата бяха сложили по-тежко облекло от обикновено — Вольова беше с дебело яке със затворен догоре цип, Саджаки — с термооблекло с висока яка.

— Провалих се, нали? — попита Хури. — Резултатите ми от бойните симулации не са достатъчно добри. Смятате да се отървете от мен.

— Не ставай глупава — отвърна Саджаки; само носят и челото му се показваха над кожената яка. — Мислиш ли, че ако смятахме да те убиваме, щяхме да се тревожим да не настинеш?

— И — додаде Вольова, — приключихме с внушенията ти преди седмици. Сега ти си един от нашите активни. Да те убием сега, означава

да извършим предателство спрямо самите себе си.

Изпод шапката ѝ се виждаха само устата и брадичката; тя допълваше съвсем точно Саджаки, така че двамата заедно образуваха едно цяло лице.

— Приятно е да знаеш, че някой се интересува от теб.

Все още несигурна за положението си — вероятността да замислят нещо лошо срещу нея още ѝ се виждаше голяма — тя започна да тършува из онова, което минаваше за нейно притежание, докато намери някакво термояке. Произведено на кораба, то бе досущ като това на Саджаки, само дето ѝ стигаше почти до коленете.

След пътуването с асансьора се озоваха в неизследван район на кораба... поне доста отдалечен от онова, което Ана смяташе за позната територия. Трябваше да сменят на няколко пъти асансьорите, да вървят из взаимно свързани тунели, защото, както обясни Вольова, пораженията от вируса бяха оставили големи участъци без система за връзка. В декора и технологичното ниво на пешеходните зони се долавяха тънки разлики и това за Хури бе доказателство, че са били изоставяни през различни периоди през последните няколко века. Беше все така нервна, но нещо в поведението на Саджаки и Вольова ѝ подсказваше, че те имаха пред вид по-скоро нещо като церемония за посвещаване, отколкото студена екзекуция. Напомняха ѝ деца, предприели някаква лудория — поне Вольова, тъй като Саджаки имаше вид на и действаше по-авторитарно, като функционер, натоварен с мрачна гражданска отговорност.

— Тъй като сега си една от нас — заяви той, — време е да научиш малко повече за положението. Може би също така не би имала нищо против да знаеш каква е нашата причина да ходим на Ризургам.

— Мислех, че става дума за търговия.

— Това бе прикритието, но нека си го кажем направо, то никога не е било особено убедително. Ризургам няма кой знае каква икономика — целта на съществуването на колонията е чисто изследователска — и определено не разполага със средства, за да купи кой знае какво от нас. Разбира се, информацията ни за нея е неизбежно остаряла и щом веднъж стигнем там, ще продадем каквото можем, но това никога не е било единствената причина за пътуването ни.

— Каква е тогава?

Асансьорът, в който се намираха, започваше да намалява скоростта си.

— Името Силвест говори ли ти нещо? — попита Саджаки.

Хури правеше всичко възможно да действа нормално, сякаш въпросът бе разумен, сякаш не се бе възпламенил в черепа ѝ като бенгалски огън.

— Ами разбира се. Всички на Йелоустоун знаеха за Силвест. Този човек бе направо бог за тях. Или може би дявол. — Направи пауза; надяваше се, че реакцията ѝ бе нормална. — Чакайте малко; за кой Силвест говорим? За по-стария ли, този, който оплеска онези експерименти с безсмъртието? Или за сина му?

— Технически казано — и за двамата — отвърна Саджаки.

Асансьорът спря. Когато вратите се отвориха, все едно че я плеснаха през лицето със студен мокър парцал. Сега вече Хури оцени колко полезен бе съветът да се облече топло, макар пак да се чувстваше смразена до смърт.

— Работата е там — продължи тя, — че не всички са били мръсници. Лорийн, бащата на стария, е все още нещо като национален герой, дори след смъртта си, и след като старият... как му беше името?

— Калвин.

— Точно така. След като Калвин убил всички онези хора. Тогава синът на Калвин, Дан, опитва да изплати грешката на баща си с онази шраудърска история. — Хури сви рамене. — Тогава аз, разбира се, още не съм била там. Знам само това, което са ми казвали.

Саджаки ги водеше през мрачни, осветени в сиво-зелено коридори, през които щом усетеха приближаването им пробягваха огромни плъхове-разсилни, очевидно мутанти. Това, в което ги въведе, приличаше на трахея на болен от холера — коридорите бяха лепкави и набъбнали от мръсния, покрил всичко лед; осеян с жилки от погребаните каналчета и хранващи линии, хлъзгав от нещо гадно, напомнящо слуз. „Корабна мръсотия“, така го нарече Вольова — органична секреция, причинена от лошо функциониращи биологични рециклиращи системи на някое съседно ниво.

Хури обаче се впечатли най-вече от леда.

— Участието на Силвест в нещата е доста сложно — каза Саджаки. — Ще бъде нужно време, докато го обясня. Първо обаче бих искал да се запознаеш с Капитана.

Силвест се огледа внимателно като обиколи няколко пъти, за да се увери, че всичко е както трябва. Доволен, той изключи образа и отиде при Жирардио във вестибюла. Музиката се усилваше, после дойде ред на някакъв клокочещ рефрен. Светлините се промениха, гласовете притихнаха.

Излязоха заедно на яркоосветеното място в полето на басовите звуци на органа. Виеща се пътека водеше към централния храм, застлана с килим за случая. От двете страни се издигаха дървета-камбанки, затворени в предпазни куполи от прозрачна пластмаса. Дърветата-камбанки бяха издължени скулптури, по чиито многобройни клони бяха разположени криви цветни огледала. В определени моменти те изщракваха и променяха конфигурацията си, движени от часовник върху пиедестали, който изглеждаше на един милион години. Смяташе се, че дърветата са били елементи от някаква семафорна система, обхващаща целия град.

Звуците от органа се усилиха, щом пристъпиха в храма. Яйцевидният купол бе целият в пищен стъклопис, останал по някакво чудо невредим въпреки бавния, но неумолим ход на времето и гравитацията. Филтрираният през цветното стъкло въздух изглеждаше напоен с успокояващо розово лъчение. Централната част на огромното помещение бе заета от издигащите се основи на кулата-шпил, която се извисяваше над храма; широка като долната част на стъбло на секвоя. Там бяха поставени временно седалки за стоте върховни сановници на Кювие, слизащи ветрилообразно от едната страна на колоната, които сградата побираше с лекота. Силвест прокара поглед през наблюдателите; разпозна около една трета от тях. Може би около една десета бяха негови съюзници преди преврата. Повечето носеха тежки горни облекла, предимно от кожа. Сред тях разпозна Жанекен, наподобяващ мъдрец със сиво-бялата си козя брадичка и дългата сребриста коса, падаща като водопад от плешивото му теме. Приличаше на маймуна повече от всякога. Някои от птиците му бяха в залата, пуснати от десетина бамбукови кутии. Силвест трябваше да признае, че това бяха изумително добри копия, до гребените и бляскавото тюркоазено оперение. Бяха адаптирани от съвсем малки пиленца посредством грижливо манипулиране на гените.

Присъстващите, повечето от които не бяха виждали пауните до този момент, ги аплодираха. Жанекен придоби цвят на окървавен сняг и очевидно бе обзет от силното желание да потъне в брокатената си горна дреха.

Жирардио и Силвест се доближиха до стабилната маса, намираща се във фокусната точка на присъстващите. Масата определено бе много стара: дърворезбата във вид на орел и надписите на латиница бяха от времето на първите американски заселници на Йелоустоун. Върху нея имаше лакирана махагонова кутия, запечатана с деликатни златни ключалки. Зад масата стоеше жена със сериозно изражение, облечена в електриковобяла рокля. Токата на роклята представляваше сложен двоен знак, съчетаващ печата на Ризургам сити и инундационисткото правителство с емблемата на миксмастърите: две ръце, държащи въженце, изобразяващо ДНК. Силвест знаеше, че тя не беше истински миксмастър. Миксмастърите бяха гилдията на стоунърските биоинженери и генетици и никой от тях не бе отпътувал за Ризургам. Техният символ обаче, който бе отпътувал, беше знак за майсторство в областта на свързаните с живота науки: генетична скулптура, хирургия или медицина.

Неусмихнатото се лице на жената имаше нездрав жълтеникав цвят на приглушената светлина, прибраната на кок коса бе пронизана от две спринцовки.

Музиката притихна.

— Аз съм ординатор Масинджър — заяви тя и гласът ѝ звънна като камбана из залата. — Натоварена съм от експедиционния съвет на Ризургам да женя хора от това селище, освен ако подобен съюз е в разрез с генетичното здраве на колонията.

Ординаторът отвори махагоновата кутия. Под капака лежеше някакъв подвързан с кожа предмет с размерите на Библия. Тя го извади и го постави върху масата, след това го отвори. Оголените повърхности бяха матовосиви като мокри гранитни плочи, осеяни с микроскопични устройства.

— Поставете едната си ръка върху по-близката до вас страница, господа.

Двамата поставиха дланите си, където им бе казано. Блеснаха флуоресцентни светлини при вземането на отпечатъците им, последвани от кратко гъделичкане от вземането на биопсии. Когато

това приключи, Масинджър взе книгата и притисна своята длан към повърхността ѝ.

След това тя помоли Нилс Жирардио да се представи пред събралото се множество. Силвест видя как по лицата пробягнаха усмивки. Все пак във всичко това имаше нещо абсурдно, но самият Жирардио не остана безизразен.

След това Масинджър помоли за същото и Силвест.

— Аз съм Даниъл Калвин Лорийн Сутейн-Силвест — отвърна той. Тази форма на името му се използваше толкова рядко, че се наложи да се понапегне, за да си я спомни. — Единствен биологичен син на Розалин Сутейн и Калвин Силвест и двамата от Казъм сити, Йелоустоун. Роден съм на седемнайсети януари сто двацет и първа стандартна година след пренаселването на Йелоустоун. Календарната ми възраст е двеста двацет и три години. Благодарение на специалните програми според скалата на Шарави съм на шейсет години.

— Как се проявявате съзнателно?

— Съзнателно се проявявам само в едно превъплъщение — сега говорещата биологична форма.

— И потвърждавате, че не се проявявате умишлено посредством алфа-ниво или друга тюрингова симулация в тази или която и да е друга слънчева система?

— Аз поне не знам за такова нещо.

Масинджър записа нещо в книгата с острие. Беше задала на Жирардио съвсем същите въпроси: те бяха стандартна част от стоунърската церемония. След случая с Осемдесетте стоунърите бяха по принцип силно подозрителни към симулациите, особено онези от тях, които претендираха, че съдържат същината на душата на съответния индивид. Едно от нещата, които не им допадаха особено, бе идеята, че една проява на даден индивид, биологична или не, може да сключва договори, към които другите прояви не се задължават с нищо, като например брак.

— Тези подробности са наред — заяви Масинджър. — Булката може да дойде.

Паскал се появи на розовата светлина. Беше придружена от две жени с пепеляви вимпели, ескадрон от летящи камери и оси за лична охрана, както и полупрозрачен антураж от ентоптики: нимфи,

серафим, летяща риба и колибри, пеперуди и блестяща като звезди роса, които се въртяха бавно около булчинската ѝ рокля. Те бяха творение на най-търсените ентоптични дизайнери в Кювие.

Жирандио вдигна едрите си ръце и подкани дъщеря си напред.

— Много си красива — прошепна той.

Онова, което виждаше Силвест, бе красота, сведена до дигитална точност и съвършенство. Знаеше, че Жирандио вижда нещо несравнимо по-нежно и по-човешки като разликата между лебед и скулптура на лебед от твърдо стъкло.

— Поставете длан върху книгата — обади се ординаторката.

Влажният отпечатък от ръката на Силвест все още се виждаше, подобно на по-широка крайбрежна ивица около бледата длан на Паскал. Ординаторката провери самоличността ѝ по същия начин, както бе направила с Жирандио и Силвест. Случаят с Паскал бе много прост: тя не само беше родена на Ризургам, но и никога не бе напускала планетата. Ординатор Масинджър бръкна по-надолу в махагоновата кутия. В това време Силвест оглеждаше присъстващите. Видя Жанекен, който изглеждаше по-блед от всякога. Дълбоко в кутията, излъскана до антисептичен синкав блясък, лежеше някакво съоръжение, напомнящо кръстоска между старовремски пистолет и ветеринарна спринцовка за подкожни инжекции.

Въпреки проникващия до костите студ, Хури скоро престана да забелязва температурата освен като някакво абстрактно качество на въздуха. Прекалено странната история, която ѝ разказваха другите двама членове на екипажа, я бе погълнала напълно.

Стояха близо до Капитана. Вече знаеше, че името му е Джон Армстронг Браниган. Беше стар, невъобразимо стар. В зависимост от системата, която се използваше за измерване на възрастта, той беше някъде между двеста- и петстотингодишен. Подробностите около раждането му бяха неясни, безнадеждно примесени с противоречивите истини на политическата история. На едно място се казваше, че е роден на Марс, но бе също толкова възможно да е роден на Земята, осеяната с градове Луна на Земята или неколкостотинте населени места, които са се носили в пространството между Земята и нейната Луна през онези дни.

Бил е вече над стогодишен, когато е напуснал Слънчевата система — обясни Саджаки. — Изчакал е това да стане възможно и бил сред първите хиляда, тръгнали оттам, когато конджоинърите пускат първия кораб от Фобос.

— Поне на този кораб е имало човек на име Джон Браниган — добави Вольова.

— Не — отвърна Саджаки, — в това няма съмнение. Знам, че е бил той. След това... вече става по-трудно да се установи къде е бил, разбира се. Възможно е да е замаскирал умишлено миналото си, за да стане недосегаем за неприятелите, които сигурно си е създал за цялото това време. Има множество сведения, че е виждан на много различни системи, разделени една от друга с десетилетия... но нищо определено.

— Как е станал ваш Капитан?

— Векове по-късно се появява — след като няколко пъти е виждан със сигурност другаде и е зърван още десетки пъти ту тук, ту там, но вече без доказателства — в края на системата Йелоустоун. Остарявал бавно в резултат на релативистичния ефект на междувездните полети, но все пак остарявал, а техниките за удължаване на живота не са били така добре развити, както в наши дни. — Саджаки направи пауза. — Голяма част от тялото му е била вече изкуствена. Казваха, че Джон Браниган вече нямал нужда от космонавтски костюм, когато напуска кораба; че дишал вакуум, че бил в състояние да стои на непоносима горещина или студ, и че сетивният му обхват включвал всеки спектър, който можеш да си представиш. Казват, че от мозъка, с който се родил, било останало съвсем малко, че главата му била просто гъсто запълнена с кибернетика, миниатюрни мислещи машинки и безценно малко органичен материал.

— А колко от това е вярно?

— Може би повече, отколкото на хората им се ще да вярват. Разбира се, имаше и лъжи, например че посетил джъглърите на Спиндрифт години, преди да бъдат открити; че извънземните постигнали чудотворни трансформации с това, което останало от ума му, и че общувал поне с два, засега неизвестни на останалата част от човечеството вида.

— Той действително се е срещнал с джъглърите в крайна сметка — добави Вольова. — Триумвир Саджаки е бил с него тогава.

— Това беше много по-късно — тросна се Саджаки. — Единственото, което е от значение сега, е връзката му с Калвин.

— Как са се срещнали?

— Никой не знае — отвърна Вольова. — Единственото, което ни е известно със сигурност, е, че той бил ранен или при злополука, или при някаква провалила се военна операция. Животът му не бил в опасност, но се нуждаел от спешна помощ, а да отиде при някоя от официалните групи в Йелоустоунската система било равносилно на самоубийство. Бил си създал прекалено много врагове, за да повери живота си в ръцете на която и да било организация. Това, от което се нуждаел, бил някой по-уединен човек, на когото да се довери. Очевидно Калвин бил такъв.

— Калвин имал ли е връзка с ултри?

— Да, въпреки че никога не би го признал открито. — Вольова се усмихна; под козирката на шапката ѝ се появи широк озъбен полумесец. — По онова време Калвин бил млад и пълен с идеали. Когато този ранен човек му бил изпратен, той видял в него пратеник на Бога. Дотогава нямал възможност да изследва по-чудноватите си идеи. Сега разполагал с идеалния пациент, единственото изискване била пълната секретност. Разбира се и двамата спечелили от това: Калвин имал възможност да изпробва радикалните си кибернетични теории върху Браниган, а Браниган не само се оправил, ами и станал нещо повече, отколкото бил преди намесата на Калвин. Съвършена симбиоза, така да се каже.

— Искаш да кажеш, че Капитанът бил морско свинче за изпробване ужасиите на онзи мръсник?

Саджаки сви рамене; движението му ѝ напомни марионетка, както бе омотан с дебелиите дрехи.

— Браниган не е виждал така нещата. Що се отнася до останалата част от човечеството, той вече е бил чудовище и преди злополуката. Калвин просто задълбочил тази тенденция. Докарал я до по-високо ниво така да се каже.

Вольова кимна, но нещо в изражението ѝ показваше, че не е съвсем убедена в това.

— Във всеки случай, това е станало преди Осемдесетте. Името на Калвин не е било омърсено. А според най-крайните ултри

трансформацията, претърпяна от Браниган, била съвсем малко над нормата — обясни с отвращение тя.

— Давай нататък.

— Минава почти век преди следващата му среща с клана Силвест — додаде Саджаки. — По това време той вече командвал този кораб.

— Какво се случило?

— Пострадал отново. Този път — сериозно.

Непохватно, сякаш опитваше да се тества над пламък на свещ, той прокара пръсти покрай сребристия тумор на Капитана. По краищата на Капитана имаше нещо като пяна, подобна на това, което може да се види след оттеглянето на голяма вълна. Саджаки изтри деликатно пръсти в предницата на якето си, но Хури знаеше, че не ги чувстваше чисти, че го сърбяха поради проникналата под кожата му зловредност.

— За нещастие — додаде Вольова, — Калвин беше мъртъв.

Разбира се. Беше умрял по времето на Осемдесетте; всъщност бе един от последните, загубил телесната си изява.

— Така е — обади се Хури. — Но е умрял, докато са сканирали мозъка му в компютър. Не можете ли просто да откраднете записа и да го убедите да ви помогне?

— Щяхме да го направим, ако беше възможно. — Тихият глас на Саджаки се отразяваше някъде около чупката на коридора. — Неговият запис, симулацията му в алфа-ниво, е изчезнала. И няма дубликати — алфите имат специална протекция срещу създаване на копия.

— С две думи — рече Хури с надеждата да разчупи достойната за морга атмосфера, — без Капитана сте като бита карта.

— Не точно — отговори Вольова. — Всичко това се случи през един интересен период от йелоустоунската история. Даниъл Силвест току-що се бе завърнал от шраудърите и не беше нито побъркан, нито мъртъв. Компаньонката му не бе имала подобен късмет, но нейната смърт правеше завръщането му дори още по-героично. — Направи пауза и след това попита разгорещено: — Чувала ли си някога за „трийсетте му дни сред пустошта“, Хури?

— Може би един път. Припомни ми.

— Той изчезнал в продължение на месец преди един век — намеси се Саджаки. — В един миг бил сред каймака на стоунърското общество, в следващия миг изчезнал вдън земя. Носели се слухове, че излязъл изпод купола на града със специален костюм, за да изкупи греховете на баща си. Жалко, че не се оказа вярно; щеше да бъде наистина трогателно. Всъщност — Саджаки кимна към пода, — той дойде тук за един месец. Ние го приехме.

— Отвлекли сте Даниъл Силвест?

Хури за малко не се изсмя, поразена от дързостта им. Но се сети, че говореха за човека, когото трябваше да убие. Желанието ѝ да се смее се изпари моментално.

— Вероятно е по-точно да се каже, че го поканихме на борда на кораба — уточни Саджаки. — Макар да признавам, че той нямаше кой знае какъв избор по въпроса.

— Нека си изясня това — настоя Хури. — Вие сте отвлекли сина на Кал, така ли? Какво спечелихте от това?

— Калвин взел някои предпазни мерки преди да се подложи на сканирането. Първата била съвсем проста, но трябвало да се приложи десетилетия преди кулминацията на проекта. Просто казано, той уредил всяка секунда от живота му да се следи от записващи системи. Всяка секунда, независимо дали ходи, спи, каквото и да прави. С годините машините се научили да подражават на поведението му. При всяка ситуация те могли да предвидят реакциите му с изумителна точност.

— Симулация в бета-ниво.

— Да, но много по-сложна и съвършена от която и да било, създадена дотогава.

— В много отношения тя била вече съзнателна — намеси се Вольова. — Калвин бил вече превъплътен. Той може и да не го вярва, но в действителност продължава да усъвършенства симулацията. Тя може да проектира образа му, който е толкова реален, колкото и истинския човек, така че няма как да не повярваш, че се намираш пред самия него. Но Калвин отива дори още по-далеч. Той има още една форма на презастраховка.

— И тя е?

— Клониране — усмихна се Саджаки и кимна почти незабележимо към Вольова.

— Той се е клонирал — продължи тя. — Използвайки незаконни черни генетични техники, искайки услуга от някои от най-тъмните си клиенти. Някои от тях са били ултри, само така цялата тази информация достигна до нас. Клонирането е забранена технология на Йелоустоун; младите колонии почти винаги го поставят извън закона, за да си осигурят максимално генетично разнообразие. Но Калвин бил по-умен от властите и по-богат от онези, които бил принуден да подкупва. По този начин успял да представи клонинга си като свой син.

— Дан — промълви Хури; стори й се, че едносричната дума изрязва ъгловатата си форма в замръзналия въздух. — Искате да кажете, че Дан е клонинг на Калвин?

— Не, че Дан знае това — отвърна Вольова. — Той е последният, който Калвин би искал да го разбере. Не, Силвест е жертва на лъжата също толкова, колкото и всеки друг член на населението.

— И не си дава сметка, че е клонинг?

— Не, и с времето вероятностите да го научи стават все по-малки и по-малки. Освен съюзниците-ултри на Калвин, за това не е знаел почти никой и Калвин е използвал стимули, за да накара знаещите да си мълчат. Получило се и неизбежно изтичане на информация — Калвин нямал друг избор освен да наеме един от най-добрите генетици на Йелоустоун... и Силвест избира същия човек за експедицията до Ризургам, без да си дава сметка за тази връзка помежду им. Съмнявам се обаче, че след това е научил истината или дори се е доближил до нея.

— Но всеки път, когато се погледне в огледалото...

— Той вижда себе си, не Калвин. — Вольова се усмихна, виждайки как тяхното разкритие бе разтърсило едно от основните неща, които Хури бе смятала за сигурни. — Той е клонинг, но това не означава, че непременно трябва да прилича на Кал до последната поричка по кожата си. Генетикът Жанекен е знаел как да създаде козметични разлики между Кал и Дан, достатъчни хората да виждат само очакваните семейни характерни черти. Очевидно е вложил в него също така и черти от жената, която се смятала за негова майка — Розалин Сутейн.

— Останалото било просто — намеси се Саджаки. — Калвин отглежда своя клонинг в среда, грижливо структурирана така, че да

имитира обкръжението, което самият той познавал като момче... до определени периоди в развитието му, защото Кал не можел да бъде сигурен кои от личностните му черти се дължали на природата и кои — на средата.

— Добре — заяви Хури. — Да приемем за момент, че всичко това е вярно — каква е била целта? Кал трябва да е знаел, че Дан няма да следва същия път на развитие, колкото и отблизо да манипулира живота му. Ами всички решения, които се вземат в утробата? — Хури разтърси глава. — Това е лудост. В най-добрия случай би получил грубо подобие на себе си.

— Мисля, че Кал не се е надявал на нищо повече — отговори Саджаки. — Клонирал се е като предпазна мярка. Знаел е, че процесът на сканиране, който ще трябва да изтърпи заедно с останалите членове на Осемдесетте, ще разруши материалното му тяло, затова искал тяло, в което да може да се върне, ако се окаже, че животът в машината не му допада.

— И не му ли допаднал?

— Може би, но не за това става дума. По времето на Осемдесетте операциите за преместване в друго тяло са се намирали все още на по-ниско ниво от повечето съвременни технологии. А и Кал нямал повод за бързане: винаги можел да постави клонинга си в състояние на замразен сън, докато се появи нужда от него или просто да клонира още едно същество от клетките на клонинга. Той определено мислел в далечна перспектива.

— Ако преместването от едно тяло в друго изобщо някога стане възможно.

— Е, Калвин е знаел, че в цялата тази схема има и някои неизвестни. Важното е, че освен трансфера в друго тяло е имал още една подсигуровка.

— И тя е?

— Симулацията в бета-ниво. — Гласът на Саджаки бе станал толкова бавен и леден като въздуха в камерата на Капитана. — Макар и формално да не е съзнателна, тя си остава невероятно подробно копие на Калвин. Относителната ѝ простота улеснява кодирането на нейните правила в ума на Дан. Много по-лесно от отпечатването на нещо неуловимо като алфата.

— Знам, че първоначалният запис, алфата, е изчезнал — рече тя. — Калвин вече го нямало, за да води шоуто. И предполагам, че Дан е започнал да действа малко по-независимо, отколкото може би е искал той.

— Меко казано — кимна Саджаки. — Осемдесетте бележат началото на упадъка на института „Силвест“. Дан скоро се отскубва от неговите окови, тъй като се интересува повече от загадката на шраудърите, отколкото от кибернетичното безсмъртие. Той притежава симулацията в бета-ниво, макар така и да не е осъзнал точното ѝ значение. Мисли за нея повече като за наследство, отколкото като за нещо друго. — Триумвирът се усмихна. — Мисля, че щеше да я унищожи, ако си бе дал сметка какво представлява, което е всъщност собственото му унищожение.

„И напълно разбираемо“ — помисли си Хури. Симулацията в бета-ниво бе като хванат в капан демон, чакащ да се засели в ново тяло. Не напълно съзнателна, но въпреки това опасно мощна поради тънката изобретателност, с която имитира истинския интелект.

— Предпазната мярка на Кал се оказа полезна за нас — продължи Саджаки. — В бетата са кодирани достатъчно от познанията му, за да бъде излекуван Капитана. Единственото, което трябва да направим, е да убедим Дан да позволи на Калвин да се всели временно в неговите ум и тяло.

— Дан трябва да е заподозрял нещо, когато е заработила толкова лесно — предположи Хури.

— Никога не е било лесно — поправи я Саджаки. — Ни най-малко. Периодите, когато Кал „поема командването“, приличат по-скоро на насилствено обладаване. Моторният контрол се оказва проблем: за да потиснем личността на Дан, трябваше да му дадем коктейл от нервни инхибитори. Което означава, че когато Кал най-после получи каквото искаше, тялото, в което се озова, вече бе полупарализирано от нашите лекарства. Подобна би била ситуацията, ако блестящ хирург извършва операция, давайки нареждания на пиян човек. А преживяването определено не беше приятно за Дан. Било много болезнено, така каза.

— Но се получи.

— На косъм. Но това беше преди едно столетие и вече е време за още едно посещение при лекаря.

— Вашите шишенца? — помоли ординаторката.

Една от забулените помощнички от групичката на Паскал пристъпи напред, за да подаде шишенце с идентични размери и форма на това, което Силвест извади от джоба си. Те не бяха с еднакъв цвят: течността в шишенцето на Паскал беше червена, докато тази на Силвест бе жълтеникава. Вътре се въртеше някаква тъмна материя. Ординаторката взе и двете шишенца и ги поддържа няколко секунди високо пред лицето си, преди да ги постави едно до друго върху масата, пред погледите на всички присъстващи.

— Готови сме да започнем бракосъчетанието — обяви тя.

След това изпълни обичайното за такъв случай задължение, като попита дали някой от присъстващите знае причина от биоетично естество, поради която този брак не би трябвало да се осъществява.

Разбира се, нямаше никакви възражения.

Но през този странен, зареден с напрежение момент, когато бе възможно да изникнат всевъзможни неподозирани вероятности, Силвест забеляза как една забулена жена от присъстващите бръкна в чантата си и отвори красиво изработеното си, украсено със скъпоценни камъни шишенце с парфюм.

— Даниъл Силвест — изрече ординаторката. — Вземате ли тази жена за своя съпруга по закона на Ризургам, докато времето на този брак бъде отменено при тази или друга преобладаваща правна система?

— Да — отвърна Силвест.

Тя повтори въпроса си към Паскал.

— Да — отговори Паскал.

— Тогава нека свързването да стане факт.

Ординатор Масинджър извади сватбения пистолет от махагоновата кутия и го отвори с щракване. Зареди червеникавото шишенце, предадено от групичката на Паскал, и затвори инструмента. За момент той бе обвит от ореол от статични ентоптики. Жирардио постави длан върху ръката на Силвест, за да му даде сила, когато ординаторката допря коничния край на инструмента в слепоочието му, непосредствено над нивото на очите. Силвест имаше право като каза на Жирардио, че церемонията не е болезнена, но не е и приятна.

Усещането от тази процедура бе като внезапно нахлуване на студ, сякаш в кортекса е изстрелян течен хелий. Дискомфортът обаче беше кратък, а синината с големина на палец върху кожата изчезваше до няколко дни. Иммунната система на мозъка бе слаба в сравнение с цялостната имунна система на тялото, и клетките на Паскал, плуващи в бульон от подпомагащи вещества, скоро щяха да се свържат с тези на Силвест. Обемът беше много малък — не повече от една десета от процента от масата на мозъка — но трансплантираните клетки носеха незаличим отпечатък от последния си приемник: призрачни нишки от холографски разпределяна памет и индивидуалност.

Ординаторката извади изпразненото шишенце и сложи на мястото му това с жълтеникавата течност. Това бе първото бракосъчетание на Паскал според стоунърския обичай и тя не бе в състояние да прикрие страха си. Жирардио я хвана за ръцете, докато ординаторката изстреля в мозъка ѝ нервния материал; Паскал видимо потрепери.

Силвест остави Жирардио да мисли, че имплантацията е постоянна, но в действителност не беше така. Нервната тъкан беше маркирана с безвредни радиоизотопни олигоеlementи, и това позволяваше, ако се налага, да бъде унищожена от вирусите на развода. Досега Силвест никога не бе прибегвал до тази възможност и се надяваше никога да не му се наложи. Той носеше същностни елементи от всичките си съпруги, така, както и те носеха неговите, така, както занапред щеше да носи и тези на Паскал. Нещо повече, сега вече Паскал носеше следи от неговите предишни съпруги.

Това беше стоунърското бракосъчетание.

Ординаторката върна внимателно пистолета в кутията му.

— Според закона на Ризургам — обяви тя, — бракът е легализиран. Вие можете...

Именно тогава парфюмът достигна до птиците на Жанекен.

Жената, която бе отворила скъпоценното шишенце, бе изчезнала; мястото ѝ зееше празно. Есенният аромат на парфюма подсети Силвест за паднали листа; прикиха му се.

Нещо не беше наред.

Стаята стана тюркоазеносиня, сякаш току-що се бяха отворили стотици пастелни ветрила. Пауновите опашки се бяха отворили милион изрисувани очи.

Въздухът посивя.

— Залегнете! — изкрещя Жирардио.

Той се чешеше лудо по врата. В него се бе впило нещо, нещо дребно и бодливо. Силвест сведе вцепенен поглед към туниката си и видя по нея пет-шест подобни неща с форма на запетайка. Не бяха разкъсали плата, но той не посмя да ги докосне.

— Средства за убийство! — извика Жирардио.

Смъкна се под масата като помъкна Силвест и Паскал със себе си. В храма цареше пълен хаос, полудялата човешка маса търсеше начин да се измъкне.

— Птиците на Жанекен! — Жирардио почти изкрещя в ухото на Силвест. — Отровни стрелички... в опашките им.

— Улучен си — каза Паскал, прекалено стъписана, за да говори с някаква емоция.

Над главите им лумна светлина и дим. Чуха се писъци. Съгълчето на окото си Силвест видя жената с парфюма, стиснала пистолет в двете си ръце. Беше го насочила към множеството, а дулото му плюеше студени енергийни пулсации. Летящите камери се въртяха около нея, записвайки безстрастно клането. Силвест никога не бе виждал нещо подобно на това оръжие. Знаеше, че не може да е произведено на Ризургам, следователно оставаха само две възможности. Или бе дошло от Йелоустоун с първоначалните заселници, или бе продадено от Ремилиод, търговецът, минал през системата след преврата. Стъкло, амарантинско стъкло, оцеляло хиляди столетия, се счупи шумно някъде отгоре и полетя към хората. Силвест наблюдаваше безпомощно как парчетата се забиват в плътта им като замръзнали светкавици. Уплашените вече викаха достатъчно силно, за да заглушат виковете от болка.

Онова, което бе останало от охраната на Жирардио, се мобилизираше, но ужасяващо бавно. Четирима от милиционерите бяха повалени със забити в лицата стрелички. Един бе успял да се добере до жената с оръжието и се бореше с нея. Друг откри огън по птиците на Жанекен.

Междувременно Жирардио започна да охка. Очите му се въртяха лудо, налети с кръв, ръцете му опитваха да стиснат въздуха.

— Трябва да се махаме оттук — извика Силвест в ухото на Паскал.

Тя изглеждаше все още зашеметена от нервната трансплантация и като че ли не си даваше сметка за ставащото.

— Но баща ми...

— С него е свършено.

Силвест постави тежкото тяло на Жирардио на студения под на храма като внимаваше да не се подаде изпод прикритието на масата.

— Тези стрелички са предназначени да убиват, Паскал. Нищо не можем да направим за него. Ако останем, само ще го последваме.

Жирардио изграчи нещо. Може би беше „Вървете!“, може би това бе последният му дъх.

— Не можем да го оставим! — заяви Паскал.

— Тогава неговите убийци ще победят.

По бузите ѝ потекоха сълзи.

— Къде можем да отидем?

Силвест се огледа трескаво. Помещението бе изпълнено с дим от гранати, вероятно хвърлени от хората на Жирардио. Той се носеше на мързеливи пастелни спирали като размятани от танцьорка шалове. Точно когато стана почти прекалено тъмно, за да се вижда, залата потъна в пълен мрак. Очевидно лампите извън храма бяха изгасени или счупени.

Паскал хлъцна.

Очите на Силвест преминаха на инфрачервен режим, почти без да му се налага да мисли за това.

— Аз виждам и на тъмно — прошепна в ухото ѝ той. — Стига да сме заедно, няма защо да се тревожиш заради тъмнината.

Като се молеше опасността от птиците да е отминала, той се изправи бавно. Жената с парфюма беше мъртва, в хълбока ѝ зееше дупка с големина на юмрук. Скъпоценното ѝ шишенце лежеше стъпкано в краката ѝ. Вероятно съдържаше някакъв аромат, действащ на хормонално ниво, съобразен с рецепторите, които Жанекен бе вложил в своите птици. Тогава сигурно и той самият бе участвал в заговора. Силвест се огледа... Жанекен също бе мъртъв. В гърдите му бе забита малка кама, по брокатеното му сако течаха горещи червени вадички.

Силвест стисна Паскал за ръката и я поведе към изхода, сводеста арка, украсена с амарантински фигури и барелефни графични изображения. Както изглежда, жената с парфюма бе единственият

присъстващ тук убиец, ако изключежа Жанекен. Но точно в този момент започнаха да влизат нейните приятели в камуфлажно облекло. Носеха маски и инфрачервени очила.

Силвест бутна Паскал зад купчината преобърнати маси.

— Търсят нас — изсъска той. — Но вероятно мислят, че вече сме мъртви.

Оцелелите хора от охраната на Жирардио бяха заели отбранителна позиция и бяха коленичили. Новодошлите обаче носеха много по-тежки оръжия. Милицията на Жирардио разполагаше с лазери с малка мощност и неприятелят се справяше с тях с обезкуражаваща лекота. Поне половината от присъстващите бяха в безсъзнание или мъртви, жертва на отровния залп на пауните. Тези птици определено не бяха най-точното оръжие, но пък бяха допуснати в залата без никаква проверка. Силвест забеляза, че две от тях бяха още живи, въпреки очакванията му. Възбуждани от носещите се във въздуха молекули от парфюма, опашките им се отваряха и затваряха като ветрилата на нервни куртизанки.

— Баща ти носеше ли оръжие? — попита Силвест и веднага съжали, че използва минало време. — Имам предвид, от преврата насам.

— Не мисля — отвърна Паскал.

Разбира се. Жирардио никога не бе споделил с нея подобно нещо. Силвест прокара пъргаво длани около мъртвото му тяло с надеждата да напипа оръжие под церемониалното му облекло.

Нищо.

— Ще трябва да минем без оръжие — заяви той, сякаш изричането на проблема щеше някак да го намали. — Ще ни убият, ако не бягаме — додаде най-сетне той.

— В лабиринта ли?

— Ще ни видят — отвърна Силвест.

— Но може би няма да помислят, че сме ние. Може би не знаят, че ти виждаш в тъмното. — Макар в този мрак да бе сляпа, Паскал успя да го погледне право в лицето. Устата ѝ беше отворена, липсваше каквото и да било изражение, дори на надежда. — Нека първо се сбогувам с баща си.

Откри тялото му в мрака, целуна го за последен път. Силвест погледна към изхода. В този момент пазещият го войник бе убит от

изстрел от някой от останалите милиционери на Жирардио. Маскираната фигура се свлече на земята.

Пътят беше чист за момента. Паскал намери ръката му и двамата хукнаха натам.

ОСЕМ

На път за Делта Павонис, 2546 година

— Предполагам си чула новината за Капитана — рече Хури, когато Мадмоазел се изкашля дискретно зад нея.

Като се изключи илюзорното присъствие на Мадмоазел, тя бе сама в жилището си и опитваше да смели онова, което бе научила за мисията си от Вольова и Саджаки.

Усмивката на Мадмоазел бе изпълнена с търпение.

— Това по-скоро усложнява нещата, нали? Признавам, че ми е минавала през ума възможността този екипаж да има някаква връзка с него. Звучи логично като се има предвид решимостта им да пътуват до Ризургам. Но не съм предполагала, че става дума за нещо толкова заплетено.

— Мисля, че това е само едно от определенията, които могат да се дадат на ситуацията.

— Връзката им е... — призракът търсеше точната дума, но Хури знаеше, че това е само досадна преструвка. — Интересна. И може да ограничи възможностите ни в бъдеще.

— Все още ли си сигурна, че искаш да бъде убит?

— Абсолютно. Новината само увеличи още повече тази необходимост. Сега съществува опасност Саджаки да опита да качи Силвест на кораба.

— Няма ли да бъде по-лесно да го убия тогава?

— Определено, но тогава убийството му няма да бъде достатъчно. Тогава ще трябва да намериш начин да унищожиш самия кораб. А дали при това ще намериш начин да се спасиш, е вече твой проблем.

Хури се намръщи. Не виждаше почти никакъв смисъл в цялата тази история.

— Но ако гарантирам, че Силвест е мъртъв...

— Това няма да бъде достатъчно — отвърна Мадмоазел с непривична за нея прямота. — Убийството му е част от това, което трябва да направиш. То трябва да се извърши по конкретен начин.

Хури стоеше в очакване да чуе какво има да й каже нейната събеседничка.

— Той не трябва да разбере какво го очаква, дори секунда преди убийството му да бъде извършено. Освен това трябва да го убиеш в изолация.

— Планът е такъв от самото начало.

— Добре. Но имай предвид, че говоря съвсем сериозно. Ако не е възможно да се осигури усамотение за целия процес, ще трябва да отложиш смъртта му дотогава, докато това стане възможно. И никакви компромиси, Хури.

За първи път обсъждаха начина на смъртта му по-подробно. Очевидно Мадмоазел бе решила, че Ана вече можеше да научи малко повече отпреди, ако не и всичко.

— Ами оръжието?

— Можеш да използваш каквото искаш, стига да не включва кибернетични компоненти над определено ниво на сложност, което ще обявя в по-късен момент. — Преди Хури да успее да каже каквото и да било, тя добави: — Лазерно оръжие е допустимо, стига да не се оказва в близост до обекта, на който и да било етап. Метателни и експлозивни оръжия също вършат работа.

Като имаше предвид характера на лайтхъгъра, Хури бе сигурна, че в него имаше предостатъчно подходящи за нея оръжия. Когато настъпеше моментът, щеше да има възможност да се сдобие с нещо умерено смъртоносно и да разполага с време, за да се запознае с подробностите около неговата употреба, преди да го пусне в действие срещу Силвест.

— Вероятно ще мога да намеря нещо.

— Не съм свършила. Не трябва да се приближаваш до него, нито да го убиваш, когато е в близост до кибернетични системи; отново ще уточня условията си, когато му дойде времето. Колкото по-изолиран е, толкова по-добре. Ако успееш да го направиш, когато е сам и далеч от евентуална помощ, на повърхността на Ризургам, ще изпълниш задачата си по най-задоволителния за мен начин. — Мадмоазел направи пауза. Очевидно всичко това бе изключително важно за нея и

Хури се стараеше да го запомни, но засега то не ѝ звучеше по-логично от средновековна рецепта срещу треска. — В никакъв случай не трябва да му бъде позволено да напусне Ризургам. Проумей го добре, защото когато около Ризургам се появи лайтхъгър, дори този, Силвест ще опита да намери начин да се качи на борда му. Това не трябва да се допуска при никакви обстоятелства.

— Разбирам. Трябва да го убия там. Това ли е всичко?

— Не още. — Призракът се усмихна, този път ужасяващо. Може би Мадмоазел все още не беше изчерпала целия си репертоар от изражения и пазеше няколко от тях в запас за моменти като този. — Разбира се, искам доказателство за смъртта му. Този имплант ще запише събитието, но при завръщането си на Йелоустоун искам да носиш също така физическо доказателство, съответстващо на записа на импланта. Искam останки, при това нещо повече от пепел. Запази каквото можеш във вакуум. Дръж останките запечатани и изолирани от кораба. Зарови ги в камък, ако това те устройва, но ми ги донеси. Трябва да имам доказателство.

— И тогава?

— Тогава, Ана Хури, ще ти дам твоя съпруг.

Силвест не спря да си поеме въздух преди с Паскал да преминат през абаносовата черупка около амарантинския град, като дори прекосиха част от забъркания лабиринт. Той избираше посоката толкова случайно, колкото бе по силите на човек, без да обръща внимание на поставените от археолозите знаци, опитвайки отчаяно да не следва предвидим път.

— Не толкова бързо — обади се Паскал. — Притеснявам се, че ще се загубим.

Силвест постави длан върху устата ѝ, макар да знаеше, че нуждата ѝ да говори бе само начин да се справи със съвсем прясната кончина на баща си.

— Не трябва да говорим. Напълно е възможно в черупката представителите на Истинския път да са поставили съоръжения, с които да откриват избягалите. А последното ни желание е да привлечем вниманието им.

— Но ние се изгубихме — отвърна тя, този път шепнешком. — Дан, тук са умирали хора от глад, защото не са намирали пътя.

Силвест я побутна напред към един стесняващ се отвор, където тъмнината като че ли ставаше още по-плътна. Тук стените бяха хлъзгави; не беше поставена подова настилка, осигуряваща триене.

— Единственото сигурно нещо е, че няма да се изгубим — заяви той по-спокойно, отколкото се чувстваше. — Тупна се по очите, макар да беше прекалено тъмно, за да може Паскал да забележи жеста му. Като зрящ сред слепи, на него му бе трудно да проумее колко голяма част от несловесната му комуникация се губеше. — Мога да възстановя всяка стъпка, която сме направили. А стените отразяват доста добре инфрачервените лъчи от нашите тела. Тук за нас е по-безопасно, отколкото в града.

В продължение на няколко минути той не чуваше нищо друго освен учестеното ѝ дишане. Най-сетне тя измърмори:

— Надявам се това да не е един от редките случаи, когато грешиш. Би било особено злокобно начало за брака ни, не мислиш ли?

Не му беше до смях; клането в храма все още бе прекалено пряно в ума му. Въпреки това се засмя и това като че ли направи случилото се някак си по-нереално. А съмненията на Паскал бяха напълно оправдани, когато се замислеше рационално. Дори да знаеше точно как да излязат от лабиринта, това знание можеше да се окаже неизползваемо, ако тунелите бяха прекалено хлъзгави, за да ги изкачат или ако, както се говореше, лабиринтът променяше от време на време конфигурацията си. Тогава, със или без магически очи, щяха да си умрат от глад тук заедно с всички нещастници, отдалечили се от маркираната пътека.

Навлязоха по-дълбоко в тунела, който се виеше в една от вътрешните черупки. Разбира се, паниката беше също толкова голям враг, колкото и загубата на посоката. Но не беше лесно да си наложиш да запазиш спокойствие.

— Колко според теб трябва да останем тук?

— Един ден — отвърна Силвест. — Тогава ще излезем след тях. По това време от Кювие вече ще са пристигнали подкрепления.

— Работещи за кого?

Точно в този момент стигнаха до място, откъдето пътят се отклоняваше в три посоки. Силвест хвърли мислено ези-тура и избра

левия.

— Добър въпрос — промърмори той, достатъчно тихо, за да не го чуе съпругата му.

Какво щяха да правят наистина, ако инцидентът бе част от осъществен в цялата колония преврат, а не изолиран терористичен акт? Напълно възможно беше Кювие вече да не се намира под контрола на правителството на Жирардио, а да бе паднал в ръцете на Истинския път? Смъртта на Жирардио оставяше тежка партийна машина, на всичкото отгоре голяма част от неговите колеги и съмишленици бяха присъствали на сватбената церемония. В този момент на слабост революционерите разполагаха с по-големи възможности от когато и да било. Може би вече бяха детронирали някогашните врагове на Силвест и сега властта се намираше в ръцете на непознати нови лица. В такъв случай чакането в лабиринта щеше да се окаже напълно безполезно. Дали представителите на Истинския път щяха да гледат на него като на враг или като на нещо много по-многозначително: враг на техния враг?

Не, че както се оказа в крайна сметка, с Жирардио някога са били врагове.

Най-накрая се озоваха в гърло с плосък под, където се събираха няколко тунела. Имаше място да седнат, а и въздухът беше свеж и се движеше; очевидно дотук достигаха задвижваните с помпи въздушни течения. Силвест видя как Паскал се отпусна предпазливо на земята, като опипа с длани гладката му повърхност за плъхове, остри камъни или ухилени черепи.

— Всичко е наред — каза той. — Тук сме в безопасност. — Сякаш произнасянето на тези слова ги превръщаше във факт. — Ако някой дойде, можем да се измъкнем през някой от другите тунели. След това ще легнем на земята и ще чакаме да видим какво ще стане.

Разбира се, сега, когато надвисналата над главите им опасност бе отминала, поне временно, тя щеше да се сети отново за баща си. А той не искаше това да се случва, не веднага.

— Глупавият Жанекен — възкликна той, с надеждата да отклони поне отчасти мислите ѝ от случилото се. — Трябва да са го изнудили по някакъв начин. Не става ли винаги така.

— Какво? — попита притеснено тя. — Какво дали не става винаги така?

— Чистите ги корумпират. — Говореше толкова тихо, че гласът му всеки момент щеше да се превърне в шепот. Използваният при нападението газ не бе достигнал както трябва до белите му дробове, но все още усещаше въздействието му върху ларинкса си. — Жанекен работеше върху тези птици от години, откакто се запознах с него на Мантел. Започна ги като невинни живи скулптури. Казваше, че всяка колония, обикаляща около звезда на име „Павонис“^[1], трябва да има поне няколко пауна. И тогава някой се е сетил, че може да ги използва по по-добър начин.

— Може би те всичките са били отровни — отвърна Паскал. — Превърнати във вървящи малки бомби.

— Някак си се съмнявам, че го е направил с повече от няколко от тях.

Може би това се дължеше на въздуха, но Силвест се почувства изведнъж уморен и изпита силна нужда от сън. Знаеше, че засега са в безопасност. Ако убийците ги следяха — а убийците може би нямаха представа, че те не са сред мъртвите — вече щяха да са достигнали тази част от черупката.

— Никога не съм вярвала, че той има истински врагове — каза Паскал и изречението ѝ като че ли увисна самотно в ограниченото пространство. Представи си страха ѝ: без да вижда нищо, разчитайки единствено на неговите уверения, това тъмно място трябва да ѝ изглеждаше страховито. — Никога не съм предполагала, че някой би го убил заради това, което иска. Не мисля, че нещо може да струва толкова много.

Заедно с останалата част от екипажа, Хури щеше да прекара в състояние на сън огромна част от времето, необходимо на кораба, за да стигне до Ризургам. Но дотогава прекарваше почти всичките си будни часове в оръжейната, подлагана на безкрайни симулации.

След известно време те започнаха да проникват в сънищата и до такава степен, че „отегчение“ не беше вече подходящият термин за обрисване на повторемостта на упражненията, които измисляше за нея Вольова. Въпреки това, възможността да се изгуби сред оръжейната се превърна в нещо, което тя започна да приветства, тъй като ѝ даваше временен отдых от собствените ѝ тревоги. Там целият

проблем около Силвест се превръщаше в незначително притеснение, нищо повече. Все така си даваше много добре сметка, че се намира в невъзможна ситуация, но този факт вече не ѝ се струваше критичен. Оръжейната беше всичко и затова не се страхуваше от нея. След сеансите оставаше отново самата себе си и започна да мисли, че оръжейната надали има някакво значение, че в крайна сметка тя нямаше да се отрази по никакъв начин на мисията ѝ.

Всичко това се промени, когато се появили кучетата.

Това бяха хрътките на Мадмоазел: кибернетични агенти, които тя пусна в оръжейната при един от сеансите на Хури. Бяха проникнали в системата посредством общите невронни точки, възползвайки се от слабостта ѝ. Вольова я бе подсилила срещу софтуерни атаки, но очевидно не ѝ бе минавало през ума, че атаката може да бъде нанесена посредством мозъка на включения в оръжейната човек. Кучетата залаяха в уверение на това, че са навлезли в сърцевината на оръжейната. Не се върнаха при Хури по време на сеанса, при който бяха пуснати, тъй като им бяха нужни доста повече от няколко часа, за да подушат всяко ъгълче и цепнатина на структурата на оръжейната във византийски стил. И така, те останаха в системата повече от един ден, докато Вольова включи Хури отново.

След това кучетата се върнаха при Мадмоазел, тя ги разкодира и извлече плячката, която ѝ бяха донесли.

— Тя има пътник без билет — заяви Мадмоазел, когато с Хури останаха сами след сеанса. — Нещо се е скрило в системата на оръжейната и съм готова да се хвана на бас, че тя не знае нищо за него.

Именно тогава Хури престана да гледа на оръжейната с такова пълно спокойствие.

— Продължавай — рече тя, усещайки как кръвта ѝ се смразява.

— Някаква информационна единица, дотолкова съм в състояние да го опиша.

— Нещо, на което са се натъкнали кучетата ли?

— Да, но... — на Мадмоазел като че ли отново не ѝ достигнаха думите. Хури подозираше, че понякога това бе наистина така: имплантът трябваше да се справя със ситуация, отстояща на светлинни години от това, което можеше да се очаква от Мадмоазел. — Не че са го видели или са видели дори част от него. То е достатъчно неуловимо, иначе системите на Вольова щяха да го засекат. По-скоро са усетили

липсата му там, където е било току-що; усетили са раздвижването на въздуха, породено от движението му.

— Направи ми една услуга — рече Хури. — Постарай се да не го представяш толкова плашещо.

— Съжалявам — отвърна Мадмоазел. — Но не мога да отрека, че присъствието на това нещо е смущаващо.

— Смущаващо за теб, така ли? А как мислиш, че се чувствам аз? — Хури поклати глава, смаяна от непрекъснатото усложняване на ситуацията. — Добре, какво е според теб това? Някакъв вирус, като всички останали, които разяждат този кораб ли?

— Това нещо изглежда прекалено напреднало, за да бъде вирус. Защитните механизми на Вольова поддържат оперативните възможности на кораба въпреки другите вируси, дори се е справила със Смесената чума. Но това... — Мадмоазел я изгледа с убедително подобие на страх. — Кучетата се изплашиха от него, Хури. По начина, по който им се е изплъзвало, то се представя като по-умно от почти всичко, с което съм запозната. Но не ги е атакувало и това ме притеснява дори още повече.

— Да?

— Защото говори, че нещото изчаква своя момент.

Силвест така и не разбра колко бяха спали. Може би само минути, изпълнени с трескави, предизвикващи отделяне на адреналин сънища, или часове, или дори голяма част от деня. Нямаше как да разбере. Едно бе ясно — не бяха заспали в резултат на естествена умора. Разбуден от нещо, Силвест осъзна внезапно, че бяха дишали приспивателен газ, изпомпван в системата от тунели. Нищо чудно, че въздухът му се бе сторил толкова уханен и раздвижен.

Дочу се звук като от плъх.

Побутна Паскал, за да я събуди; тя дойде на себе си с жален стон, осъзнавайки къде се намира и спомняйки си какво се бе случило с нежелание да признае действителността. Вгледа се в лицето ѝ, върху което неутралността премина в изразителна смесица от страх и разкаяние.

— Трябва да се махаме — обясни той. — Те са след нас — обгазили са тунелите.

Драскащият звук се приближи. Паскал се намираше все още в някакво междинно полубудно-полузаспало състояние, но успя да отвори уста и да го попита сякаш през дебел пласт вата:

— Накъде?

— Натам — отвърна той, като я стисна за ръката и я помъкна напред, към най-близкия отвор.

Тя се хлъзна по гладкия под. Силвест ѝ помогна да стане и я хвана отново за ръката. Очите му пробиваха само няколко метра от простиращия се пред тях мрак. Осъзна, че всъщност не е кой знае колко по-зрящ от съпругата си.

Но това все пак беше по-добре от нищо.

— Почакай — обади се Паскал. — Зад нас има някаква светлина, Дан!

И гласове. Сега вече чуваше безсловесното им, припряно бърбене. Подрънкване на стерилен метал. Химическите сензори вероятно вече ги бяха усетили, феромоналните апарати се готвеха да пуснат във въздуха веществата, предизвикващи паника у хората, връщайки обратна информация директно в сензорния апарат на преследвачите.

— По-бързо — прошепна Паскал.

Той хвърли бърз поглед назад; новата светлина заля за момент очите му. Синкавото лъчение се носеше от далечния край на шахтата, потрепвайки, сякаш някой държеше фенерче. Силвест опита да ускори движението, но тунелът ставаше все по-стръмен и им ставаше все по-трудно да намират опорни точки в гладките му като стъкло стени; все едно опитваха да се качат в леден комин.

Задъхано дишане, простъргване на метал по стените, лаене на команди.

Вече беше прекалено стръмно. Запазването на равновесие се бе превърнало в непрестанна борба, предотвратяването на хлъзгането назад изискваше големи усилия.

— Застани зад мен — заяви той, като се обърна с лице към синята светлина.

Паскал се втурна зад него.

— Ами сега?

Светлината потрепна, засили се.

— Нямаме избор — отвърна Силвест. — Не можем да ги изпреварим. Трябва да се обърнем и да ги посрещнем лице в лице.

— Това е самоубийство.

— Може би няма да ни убият, ако видят лицата ни.

Той си помисли, че четири хилядите години човешка цивилизация доказваха колко неоснователна е тази надежда; но като се имаше предвид, че нямаха друга, беше без значение колко е окаяна. Паскал го прегърна през гърдите и притисна главата си в неговата. Неравномерното дишане издаваше ужаса й. Силвест не се съмняваше, че и неговото дишане звучеше по същия начин.

Врагът вероятно подушваше страха им.

— Паскал — рече той. — Трябва да ти кажа нещо.

— Сега?

— Да, сега. — Вече не можеше да отдели собственото си учестено дишане от нейното. — В случай, че нямам шанс да кажа на никой друг. Една тайна, която пазих прекалено дълго.

— Имаш предвид, в случай че умрем ли?

Избягна да отговори директно на въпроса й; част от ума му опитваше да отгатне колко секунди им оставаха. Може би не бяха достатъчно за това, което искаше да каже.

— Аз излъгах — промълви той. — За случилото се около Шрауд на Ласкай. — Тя понечи да каже нещо. — Не, почакай — пресече я Силвест. — Чуй ме. Трябва да се освободя от него.

— Кажи — промълви едва чуто тя.

— Всичко, което съм разказвал за там, е вярно. — Сега тя го гледаше с широко отворени очи; овални празнини на топлинната карта, която представляваше лицето й за инфрачервеното му зрение. — Просто всичко стана точно обратно. Когато наближихме Шрауд, трансформацията на единия от нас наистина започна да избледнява, само че не на Карин Льофевр.

— Какво?

— Моята трансформация не издържа. Заради мен едва не убиха и двама ни. — Направи пауза, в очакване или Паскал да каже нещо, или преследвачите им да изникнат наред бавно приближаващата се синкава светлина. Тъй като не се случи нито едното, нито другото, той продължи; това бе неговият миг за изповед. — Трансформацията, която ми бяха дали джъглърите, започна да се изпарява.

Гравитационните полета около Шрауд започнаха да ни атакуват. Карин щеше да умре, ако не отделях моята от нейната половина от контактния модул.

Представяше си как Паскал опитва да намести това откритие към онова, което вече знаеше, част от историята, която знаеше, откакто се бе родила. Това, което казваше, не беше, не можеше да бъде, не би трябвало да е истина. Така, както го знаеха всички, беше много по-просто. Трансформацията на Льофевр бе започнала да се разрушава; Льофевр бе извършила върховната саможертва, отделяйки своята половина от контактния модул, за да даде на Силвест шанс да се спаси. Не можеше да бъде по друг начин. Тя го знаеше така.

Само дето то бе абсолютно невярно.

— И аз точно това и трябваше да направя. Лесно е да се каже сега, след случилото се. Но аз не можах да го направя, не и тогава. — Паскал не можеше да види изражението му и той не беше сигурен дали това му допаднаше или не в този момент. — Не можех да задействам механизма за разделяне.

— Защо?

„Тя иска да чуе, че това не е било възможно физически — помисли си Силвест. — Че пространството е станало прекалено ограничено за осъществяване на каквото и да е физическо движение. Че гравитацията ме е направила неподвижен, като същевременно ме е разпъвала, за да откъсне плътта ми от костите.“ Но това означаваше да излъже, а той повече не бе способен на това.

— Бях уплашен — отговори Силвест. — По-уплашен, отколкото някога съм бил в живота си. Уплашен от перспективата да умра на някакво непознато място. Уплашен от това, което щеше да се случи с душата ми на това място. Мястото, което Ласкай наричаше „Пространството на откровенията“. — Изкашля се; знаеше, че не му остава много време. — Знам, че е ирационално, но точно така се чувствах. Симулациите не ни бяха подготвили за ужаса.

— Но въпреки това си се справил.

— Гравитацията разкъса кораба; всъщност свърши работата, която трябваше да задействам аз. Аз не умрях... и точно това не разбирам, тъй като трябваше да умра.

— А Карин?

Преди да успее да отговори — сякаш имаше какво да отговори — до тях достигна неприятно сладникава миризма. Това бе отново приспивателен газ, само че този път в много по-големи дози. Той нахлу в дробовете му. Прииска му се да кихне. Силвест забрави за Шрауд на Ласкай, забрави за Карин, забрави своето участие в онова, което се бе случило с нея. Кихането внезапно се превърна в най-важното нещо в неговия свят.

На фона на синята светлина се очерта фигурата на някакъв човек. Изражението му беше неразгадаемо под маската, но стойката му не издаваше нищо повече от отегчено безразличие. Той вдигна апатично лявата си ръка. В началото им се стори, че държи мегафон, но начинът, по който го държеше, беше доста по-целенасочен. Прицели се спокойно, докато насочи оръжието право към очите на Силвест.

Направи нещо съвсем беззвучно и мозъкът на Силвест пламна в неопишуема агония.

[1] Паун (лат.) — Б.пр. ↑

ДЕВЕТ

Мантел, Северен Некхебет, Ризургам, 2566 година

— Съжалявам за очите — каза гласът след цяла вечност на болка.

За момент Силвест се понесе на вълните на обърканите си мисли, опитвайки да подреди последните събития. Някъде в близкото му минало се намиреше сватбата, убийствата, бягството им из лабиринта, приспивателният газ, но нищо не се свързваше с нещо друго. Чувстваше се така, сякаш опитва да сглоби биография от шепаненомерирани фрагменти, биография, чиито събития му се струваха смущаващо познати.

Непоносимата болка в главата, когато човекът бе насочил оръжието към него...

Той беше спял.

Светът бе изчезнал, заместен от неподвижна сива мозайка; беше се задействало аварийното изключване на зрението му. Творението на Калвин бе претърпяло сериозно увреждане. Очите не просто бяха отказали да действат; те бяха унищожени.

— По-добре беше да не ни виждаш — продължи гласът, сега вече съвсем отблизо. — Можехме да ти завържем очите, но не бяхме сигурни на какво са способни те. Нищо чудно да бяха в състояние да виждат през всяка материя, която използваме. Така беше по-просто. Фокусирани магнитни пулсации... вероятно те е позаболяло малко. Блокирало е някоя и друга верига. Съжалявам за това.

В гласа обаче не прозвуча никакво съжаление.

— А съпругата ми?

— Детето на Жирардио ли? С нея всичко е наред. В нейния случай не се наложи да използваме нищо толкова драстично.

Може би защото беше спял, Силвест бе по-чувствителен към движението около себе си. Явно бяха в летателен апарат, който се провираще из каньони и долини, за да избегне пясъчните бури.

Интересно кой бе притежателят му, кой разполагаше с него сега. Дали Кювие се държеше все още от силите на Жирардио или цялата колония бе паднала в ръцете на привържениците на Истинския път? Нито един от вариантите не му се струваше особено привлекателен. Може и да се бе сродил с Жирардио, но сега той бе мъртъв, а Силвест винаги бе имал неприятели измежду структурите на властта на инундационистите; това бяха хора, недоволни, че Жирардио го бе оставил жив след преврата.

Но, така или иначе, той беше жив. И беше ослепявал и преди. Това състояние не му беше непознато; знаеше, че може да живее с него.

— Къде отиваме? — попита Силвест. Бяха го вързали здраво, така че кръвообращението му беше силно затормозено. — В Кювие ли се връщаме?

— И какво, ако е така? — попита гласът. — Бих се изненадал, ако бързаш особено да се върнеш там.

Самолетът се наклони силно на една страна, след това се раздруса като попаднала наскред ураган яхта. Силвест опитваше да свързва завоите с картата на системата от каньони около Кювие, която носеше в съзнанието си, но задачата му се оказа безнадеждна. Вероятно се намиреше по-близо до амарантинския град, отколкото до Кювие, но вече можеше да е стигнал със същия успех до която и да е друга точка на планетата.

— Вие... — Поколеба се. Запита се дали да не се престори, че няма представа какво става, но се отказа от тази идея. Нямаше полза от преструвки. — Вие инундационисти ли сте?

— Ти какво мислиш?

— Мисля, че сте от Истинския път.

— Аплодисменти за този човек.

— Вие ли водите парада сега?

— Цялото шоу.

Човекът възнамеряваше отговорът му да прозвучи като хвалба, но Силвест долови колебанието в гласа му. Несигурността. Вероятно нямаха точна представа доколко добре върви превратът. Казаното от него може би беше вярно, но тъй като средствата за комуникация на планетата сигурно бяха увредени, нямаше как да знаят, нямаше как да проверят до каква степен контролират положението. Не беше

изключено верните на Жирардио сили да държат столицата или друга част. Тези хора може би действаха така, водени единствено от вярата, че съюзниците им също са успели.

И, разбира се, може би бяха напълно прави.

Някакви пръсти наместиха маската върху лицето му, твърдите ѝ краища се врязваха в кожата. Дискомфортът беше поносим; по-скоро не го отчиташе изобщо на фона на постоянната болка в очите.

Дишането с маската обаче изискваше известни усилия. Не беше лесно да вдишва през праховия ѝ филтър. Две трети от кислорода, който влизаше в белите му дробове, сега щеше да идва от атмосферата на Ризургам, а останалата една трета — от бутилката, където се намираше под високо налягане. Съдържаше достатъчно въглероден двуокис, за да предизвика дихателната реакция на тялото.

Почти не усети приземяването на летателния апарат; дори не беше сигурен, че са пристигнали някъде, докато вратата не се отвори. Сега пазачът го развърза и го блъсна безапелационно към студа и вятъра навън.

Ден ли беше или нощ?

Нямаше представа, нямаше как да разбере.

— Къде сме? — извика Силвест.

Маската заглушаваше гласа му и го караше да звучи малоумно.

— Да не мислиш, че това променя нещо? — Гласът на пазача не беше изкривен; очевидно дишаше въздуха направо. — Дори градът да беше достатъчно близо, за да стигнем там пеша — а случаят не е такъв — ти не би могъл да направиш и крачка от мястото, където се намираш в момента, без да се убиеш.

— Искам да говоря със съпругата си.

Гардът го стисна за ръката и я завъртя дотам, откъдето нататък вече щеше да я извади от ставата. Силвест се олюля, но онзи не го остави да падне.

— Ще говориш с нея, когато приключим с теб. Нали вече ти казах, че тя е добре? Не ми вярваш или какво?

— Съвсем скоро видях как убихте тъста ми. Вие как смятате?

— Смятам, че трябва да си наведеш главата.

Една ръка го натисна надолу, за да го накара да влезе в някакъв заслон. Вятърът престана да щипе ушите му; гласовете внезапно придобиха ехо. Отзад се плъзна врата и ги отрязва от фученето на бурята. Макар да бе сляп, Силвест усещаше, че Паскал не е наблизо; оставаше му само да се надява, че похитителите му не го бяха излъгали, като го увериха, че тя е в безопасност.

Някой махна грубо маската от лицето му.

Последва насилствено придвижване надолу по тесни коридори, вонящи поради лоша хигиена. Придружаващият го му помогна да слезе по някакви разхлопани стълби и да слязат с два асансьора до неизвестно разстояние. Озоваха се в някакво ехтящо подземно пространство с метален въздух. Минаха покрай въздухопровод, по който се носеха острите възвания на вятъра. От време на време до слуха му достигаха гласове и макар да му се струваше, че разпознава интонациите им, не успя да свърже звуците с конкретни имена.

Най-сетне стигнаха в някаква стая.

Беше сигурен, че е боядисана в бяло. Почти усещаше безцветния натиск на стените и.

Някой пристъпи към него; дъхът му миришеше на зеле. Някакви пръсти докоснаха деликатно лицето му. Бяха в ръкавици с мирис на дезинфектант. Пръстите докоснаха очите му, почукаха по фасетите им с нещо твърдо.

Всяко почукване изпращаше нова вълна от болка към слепоочията му.

— Оправи ги, когато кажа — заяви гласът, който, извън всякакво съмнение, му беше познат. Беше женски, но толкова гърлен, че приличаше по-скоро на мъжки. — Засега го дръжте сляп.

Силвест чу отдалечаване на стъпки; говорещата трябва да бе освободила придружителя му с безмълвен жест. Останал сам, без отправна точка, той усети как губи равновесие. Както и да се движеше, сивата матрица оставаше пред него. Краката му бяха безсилни, но нямаше в какво да се опре. Струваше му се, че стои на дъска на десет етажа над пода.

Започна да се свлича, размахвайки безпомощно ръце.

Нещо го хвана за ръката и го стабилизира. Чу хъркане като рязане на дърва с трион.

Собственото му дишане.

Чу влажно щракване и разбра, че тя бе отворила уста, за да заговори отново. Сега сигурно се усмихваше като го съзерцаваше.

— Коя сте вие? — попита Силвест.

— Безпомощно копеле такова. Дори не си спомняш гласа ми.

Пръстите ѝ задълбаха в ръката му над лакътя като напипваха опитно нервите му и ги защипваха точно където трябва. Звукът, който се изтръгна от гърлото му, напомняше кучешки лай; това бе първият физически стимул, който го накара да забрави болката в очите.

— Кълна се — каза той, — не ви познавам.

Тя намали натиска. Връщането на нервите и сухожилията му по местата им бе съпроводено от още болка, която постепенно премина в неприятно изтръпване, обвило като с ръкавица цялата му ръка и рамото.

— А би трябвало — отвърна гласът. — Ти ме мислиш за отдавна умряла, Дан, погребана под останките на летателен апарат.

— Слюка — промълви той.

Вольова бе на път към Капитана, когато се случи смуцаващото нещо. Сега, когато останалата част от екипажа, в това число и Хури, прекарваше пътя до Ризургам в сън, тя се бе върнала към стария си навик да разговаря с леко затопления Капитан; вдигаше температурата на главния му мозък с част от келвина, колкото да му позволи да си възвърне частичка от съзнанието. Това се беше превърнало в рутинна практика през изминалите почти две години и щеше да продължи още около две години и половина, докато корабът наближеше Ризургам и другите бъдеха събудени. Разбира се, разговорите бяха рядкост — Иля не можеше да рискува да затопля прекалено често Капитана, тъй като всеки път чумата обсебваше още малко от него самия и от околната материя — но бяха малки оазиси на човешко взаимодействие в седмиците, запълнени единствено със съзерцание на вируси, оръжие и темата за боледуването на кораба.

Затова, по свой начин, тя очакваше с нетърпение тези разговори, макар Капитанът рядко да показваше, че помни за какво са говорили при последната им среща. Още по-зле — напоследък в отношенията им се наблюдаваше известно охлаждане. То се дължеше отчасти на неуспеха на Саджаки да открие Силвест в Йелоустоунската система,

което обричаше Капитана на най-малко още половин столетие мъки... или повече, ако не откриеха Силвест и на Ризургам, което Вольова смяташе за поне теоретично възможно. Нещата се усложняваха, тъй като Капитанът я питаше постоянно как върви издирването на Силвест, и тя трябваше да му отговаря всеки път, че не върви така, както би им се искало. Тогава Капитанът се начумерваше, за което тя не можеше да го вини, и разговорът помръкваше, а понякога дори замираще напълно. Когато след дни или седмици Иля опитах да разговаря отново с него, той вече бе забравил онова, което му бе казала преди, и те преминаваха за пореден път през целия процес, само дето този път Вольова се стараеше да извести лошата новина по-внимателно или да ѝ придаде известен оптимизъм.

Другото, което хвърляше сянка върху разговорите им, идваше от страна на Вольова — това бе натрапчивата ѝ настойчивост да разпитва Капитана за посещенията му при Патърн джъглърите заедно със Саджаки. Едва през последните няколко години тя бе започнала да проявява интерес към подробностите от това пътуване, защото напоследък ѝ се струваше, че промяната в личността на Саджаки датираше горе-долу от същото време. Разбира се, целта му беше именно промяната на съзнанието, но защо Саджаки им бе позволил да го променят към по-лошо? Сега той бе по-жесток отпреди — деспотичен и тесногърд, докато преди беше твърд, но справедлив предводител, високо ценен член на Триумвирата. А сега тя му нямаше почти никакво доверие. Но вместо да хвърли известна светлина върху тези промени, Капитанът отклоняваше въпросите ѝ агресивно и в резултат мисълта за онова, което се бе случило, я обсебваше все по-силно.

Сега тя отиваше да разговаря отново с него, угрижена от същите неща — чудеше се как щеше да се справи с неизбежния въпрос за Силвест и какъв нов подход да опита, за да измъкне информация от Капитана за джъглърите. И тъй като бе тръгнала по обичайния си маршрут, отново щеше да ѝ се наложи да мине през скривалището.

Тогава видя, че едно от оръжията, при това именно най-страховитото, очевидно се бе преместило.

— Има развитие, както положително, така и отрицателно — заяви Мадмоазел.

Беше изненадващо, че е в съзнание, още повече — да чуе Мадмоазел. Последното, което помнеше Хури, бе влизането в камерата за сън в замразено състояние, и погледа, който Вольова бе насочила към нея, давайки команди в гривната си. Сега не можеше нито да види, нито да усети нещо, дори студ, но някак си знаеше, че е все още в камерата и е заспала в известна степен.

— Кога... къде съм?

— Все още на борда на кораба, горе-долу на половината път до Ризургам. Сега се движим бързо, с по-малко от един процент по-бавно от светлината. Повиших лекичко температурата на нервните ти тъкани, колкото да можем да разговаряме.

— Вольова няма ли да забележи?

— Страхувам се, че това ще е най-малкият ни проблем. Спомняш ли си скривалището, как открих нещо, което се крие в оръжейната? — Мадмоазел не изчака отговора ѝ. — Посланието, което донесоха хрътките, не беше лесно за дешифриране. През следващите три години се занимавахме с това... и сега вече сме по-наясно с предсказанието.

Хури си представи как Мадмоазел изкормва кучетата и изучава топологията на вътрешностите им.

— И какво, наистина ли има пътник без билет?

— О, да. При това враждебно настроен, но ще стигнем до него след малко.

— Имаш ли идея какво може да е това?

— Не — отвърна предпазливо Мадмоазел. — Но онова, което научих, е изключително интересно.

Онова, което имаше да сподели Мадмоазел, бе свързано с топологията на оръжейната. Оръжейната бе изключително сложен компютърен комплекс: множество пластове, добавяни в продължение на десетилетия корабно време. Съмнително бе, че само един мозък — дори този на Вольова — бе в състояние да обхване нещо повече от основите на тази топология: как различните нива проникват едно в друго и си взаимодействат. Съвсем не беше лесно обаче да се обхване с един поглед оръжейната, тъй като бе почти напълно откъсната от останалата част на кораба, и поради това до повечето по-сложни функции на скритото в нея оръжие имаше достъп само седналият в

специалния стол. Тя бе заобиколена от специална стена, позволяваща преминаване на информация само в една посока — от останалата част на кораба към нея. Причините за това бяха тактически: тъй като оръжията от оръжейната (и не само онези в скривалището) щяха да се целят извън кораба, ако бъдат използвани, съществуваше потенциалната опасност вражеското оръжие да проникне в кораба посредством вируси. Затова оръжейната беше изолирана и защитена от останалото информационно пространство на кораба с „врата“, през която можеше да се минава само в едната посока. През нея можеше да преминава само информация от останалата част от кораба; нищо от самата оръжейна не можеше да мине навън.

— И така — продължи Мадмоазел, — като знаеш, че открихме нещо в оръжейната, те подканвам да направиш логическо заключение.

— Онова, което се намира вътре, каквото и да е то, е влязло там по погрешка.

— Да — отвърна видимо доволна Мадмоазел, сякаш тази мисъл не ѝ бе минала през ума. — Би трябвало да огледаме възможността това нещо да е влязло в оръжейната посредством оръжието, но според мен е много по-вероятно да е влязло през отварящата се само в едната посока врата.

— Преди колко време?

— Осемнайсет години. — Преди Хури да успее да издаде звук, Мадмоазел побърза да добави: — Корабно време. В световно време вероятно осемдесет-деветдесет години преди твоята поява там.

— Силвест — промълви замислено Ана. — Саджаки каза, че изчезването на Силвест имало една-единствена причина — те го довели на кораба, за да оправи проблемите на капитан Браниган. Датите връзват ли се?

— Определено. Това трябва да е станало през 2460 година, двайсетина години след завръщането на Силвест от шраудърите.

— И мислиш, че е донесъл... каквото и да е това там, със себе си?

— Знаем само онова, което ни каза Саджаки, а именно че Силвест приел симулацията на Калвин, за да излекува капитан Браниган. В някакъв момент по време на операцията Силвест трябва да е бил свързан с база данни на кораба. Може би пътникът без билет

се е озовал тук именно по този начин. А след това, предполагам много скоро след това, е влязъл в оръжейната през еднопосочната врата.

— И се намира там оттогава?

— Така изглежда.

Това вече се бе превърнало в шаблон: всеки път, когато Хури решише, че е подредила нещата в главата си, някакъв нов факт разбиваше всичко на пух и прах. Чувстваше се като средновековен астроном, създаващ все по-сложни космологии, за да вмести в тях всяка нова наблюдавана странност. Сега се оказваше, че по някакъв неразгадаем за нея начин Силвест бе свързан с оръжейната. Поне можеше да получи утеха от незнанието си. Дори Мадмоазел явно се бе озовала в задънена улица.

— Спомена, че нещото било враждебно настроено — изрече предпазливо тя; не беше сигурна, че желае да задава още въпроси, тъй като отговорите можеха да се окажат прекалено трудни за асимилиране.

— Да. — Последва колебание. — Кучетата се оказаха грешка. Действах прекалено прибързано. Трябваше да си дам сметка, че Сън Стийлър...

— Сън Стийлър ли?

— Така се нарече то. Пътникът без билет, искам да кажа.

Това вече беше лошо. Как бе научила името на нещото?

Спомни си, че Волвова я бе попитала веднъж дали това име означава нещо за нея. Но то не беше всичко. Като че ли от известно време чуваше името в сънищата си. Хури отвори уста да каже нещо, но Мадмоазел я изпревари.

— То използва кучетата, за да избяга, Хури. Или поне част от него. То ги използва, за да влезе в главата ти.

Силвест нямаше как да отбелязва времето в новия си затвор. Беше сигурен само, че бяха изминали много дни, откакто го бяха пленили. Подозираше, че му дават наркотици, от които потъваше в подобен на кома сън без сънища. Когато все пак сънуваше, а това се случваше рядко, имаше зрение, но сънищата му винаги се въртяха около приближаващото ослепяване и осъзнаването на това колко безценно е зрението. Когато се събуждаше, виждаше само сиво, но

след известно време, вероятно дни, сивото изгуби геометричния си строеж. Шаблонът бе наложен върху мозъка му прекалено дълго; сега той просто го филтрираше. Беше останала някаква безцветна безпределност, вече не познатото сиво, а просто ярко отсъствие на оттенък.

Питаше се дали изобщо изпуска нещо. Може би обкръжението му беше толкова безинтересно и спартанско, че съзнанието му рано или късно щеше да осъществи същия филтриращ номер, дори да имаше зрение. Усещаше единствено скалите, които го обгръщаха от всички страни, мегатонове скали. Мислеше непрестанно за Паскал, но с всеки следващ ден му ставаше по-трудно да я задържи в ума си. Сивото изглежда се процеждаше в спомените му, замазваше ги и ги превръщаше в нещо като мокър цимент. И тогава настъпи денят, когато, непосредствено след като Силвест изяде порцията си, вратата на килията се отключи и той чу два гласа.

Първият беше на Джилиан Слюка.

— Направи каквото можеш с него — изграчи тя. — В определените рамки.

— Би трябвало да бъде упоен, докато оперирам — отвърна другият глас, мъжки, точещ се като гъст захарен сироп.

Силвест разпозна зелевия дъх на мъжа.

— Би трябвало, но няма да бъде. — Гласът на Слюка се поколеба, след това додаде: — Не очаквам чудеса, Фолкъндър. Искam само копелето да ме види.

— Дай ми няколко часа — отговори Фолкъндър. Последва тежко тупване, тъй като човекът постави нещо върху масата в килията. — Ще се постарая — почти измънка той. — Но доколкото разбрах, тези очи не са били нищо особено и преди да наредиш да го ослепят.

— Един час.

Тя затръшна вратата след себе си. Силвест, обвит в мълчание откакто бе пленен, усети как реверберацията от трясъка се удари в черепа му. Прекалено дълго бе напрягал слух, за да долови и най-тихите звуци, опитвайки да разгадае по тях каква ще бъде съдбата му. Единственият резултат от всичко това бе, че получи свръхчувствителност към тишината и шума.

Подуши миризмата на Фолкъндър от по-близо.

— Удоволствие е, че ще работя с вас, доктор Силвест — изрече почти свенливо той. — Уверен съм, че ще успея да оправя по-голямата част от уврежданията, които ви е причинила, стига да разполагам с време.

— Тя ви даде един час — отвърна Силвест. Собственият му глас прозвуча като чужд; от доста време не бе издавал други звуци освен несъзнателното мънкане по време на сън. — Какво бихте могли да направите за един час?

Чу как онзи рови из инструментите си.

— Най-малкото да направя нещата по-добри за вас. — Подчертаваше забележките си с щракане. — Разбира се, мога да направя и повече, ако не се съпротивлявате. Но не мога да обещаю, че ще бъде приятно.

— Сигурен съм, че ще направите всичко, което можете.

— Винаги съм се възхищавал от баща ви, знаете ли. — Още едно щракване, което му напомни за птиците на Жанекен. — Добре известно е, че той ви е измайсторил тези очи.

— Неговата симулация в бета-ниво — поправи го Силвест.

— Разбира се, разбира се. — Представяше си как Фолкъндър заличава с небрежен жест тази мъглява разлика. — Не алфа-ниво — всички знаем, че е изчезнало преди доста години.

— Продадох го на джъглърите — заяви директно Силвест.

След като бе държал истината толкова дълго в себе си, сега тя бе излязла навън сама.

Фолкъндър издаде странен гърлен звук; Силвест реши, че това бе начинът му да се смее.

— Разбира се, разбира се. Знаете ли, изненадан съм, че никой досега не ви е обвинил в това. Но то е типично за човешкия цинизъм. — Въздухът се изпълни с остро бръмчене, последвано от убийствена за нервите вибрация. — Мисля, че можете да се сбогувате с различаването на цветовете — рече Фолкъндър. — Едноцветното зрение е най-доброто, с което съм в състояние да се справя.

Хури се бе надявала на известно време, на отсрочка, през която да успее да събере мислите си и да послуша безмълвно дишането на

агресивното присъствие в главата си. Но Мадмоазел продължаваше да говори:

— Мисля, че Сън Стийлър веднъж вече е предприемал това. Имам предвид твоя предшественик, разбира се.

— Искаш да кажеш, че пътникът без билет е опитал да влезе в главата на Нагорни?

— Точно така. Само дето в случая с Нагорни не е имало хрътки, чрез които да го направи. Сън Стийлър трябва да е прибягнал до нещо по-грубо.

Хури се замисли върху онова, което бе научила от Вольова за целия този случай.

— Достатъчно грубо, за да подлуди Нагорни ли?

— Очевидно — кимна нейната събеседничка. — Бягството от оръжейната е било невъзможно, затова Сън Стийлър просто опитал да превърне Нагорни в своя марионетка. Може би го е постигнал посредством подсъзнателно внушение, докато се е намирал в оръжейната.

— Колко точно сериозен е проблемът за мен?

— Не особено, засега. Кучетата бяха само няколко — недостатъчно, за да му дадат възможност да причини кой знае какви щети.

— Какво стана с тях?

— Дешифрирах ги, разбира се... научих посланието, което носеха. Но докато го правех, се отворих за него — за Сън Стийлър. Кучетата трябва да са го ограничили до известна степен, защото атаката му срещу мен съвсем не беше фина. И слава Богу, тъй като иначе може би нямаше да използвам защитите си навреме. Не беше особено трудно да го сразя, но имах работа само с незначителна негова част.

— Тогава значи съм в безопасност?

— Е, не съвсем. Изгоних го... но само от импланта, в който пребивавам. За жалост защитите ми не се простират до другите ти импланти, в това число и инсталираните от Вольова.

— И той е все още в главата ми?

— Може би дори нямаше да има нужда от моите кучета — продължи Мадмоазел. — Могел е да влезе в имплантите на Вольова веднага щом те е включила в оръжейната за първи път. Но е намерил

предимство в кучетата. Ако не беше опитал да нахлуе в мен с тях, може би нямаше да доловя присъствието му в другите ти импланти.

— Аз се чувствам като преди.

— Добре. Това означава, че контрамерките ми са ефикасни. Спомняш ли си как използвах контрамерки срещу терапиите за лоялност на Вольова?

— Да — отвърна Хури, давайки си мрачно сметка, че те май не бяха подействали така добре, както на Мадмоазел й се искаше да вярва.

— Е, тези са горе-долу същите. Единствената разлика е, че сега ги използвам срещу онези места в мозъка ти, които са окупирани от Сън Стийлър. През последните две години водихме нещо като... — Тя направи пауза и след това като че получи просветление. — Вероятно би могла да го наречеш „студена война“.

— Няма как да не е била студена.

— И бавна — додаде Мадмоазел. — Студът ни ограбваше енергията, необходима за нещо повече. И, разбира се, трябваше да внимаваме да не пострадаш. Твоето нараняване не би било от полза нито за мен, нито за Сън Стийлър.

Хури се сети защо на първо място воденето на този разговор бе станало възможно.

— Но сега, след като вече съм затоплена...

— Разбираш добре. Нашата кампания се засили, след като бе затоплена. Нищо чудно дори Вольова да е заподозряла нещо. Даже в този момент мозъкът ти се следи от специален скенер. Напълно възможно е да е засякъл войната на нерви, която водихме със Сън Стийлър. Може би трябваше да намаля темпото... но тогава пък Сън Стийлър щеше да се възползва от момента, за да се справи с моите контрамерки.

— Но можеш да го държиш настрана...

— Така смятам. Но мисля, че би трябвало да знаеш какво ще се случи, ако все пак не успея да задържа Сън Стийлър.

Това бе разумно: по-добре беше да знае, че то е в нея, отколкото да се заблуждава, че е чиста.

— Исках също така да те предупредя. Огромната част от него остава в оръжейната. Не се съмнявам, че ще опита да влезе в теб изцяло или дотолкова, доколкото е възможно, стига да намери начин.

— Искаш да кажеш — следващия път, когато бъда там.

— Признавам, че възможностите са ограничени. Но реших, че е най-добре да си напълно наясно със ситуацията.

Хури си помисли, че все още бе много далеч от това състояние. Но казаното от призрака бе вярно. По-добре беше да е наясно с опасността, отколкото да я пренебрегва.

— Знаеш ли — каза тя, — ако Силвест наистина е отговорен за това, за мен не би било кой знае какъв проблем да го убия.

— Добре. И новината не е само лоша, уверявам те. Заедно с кучетата изпратих в оръжейната и свой аватар^[1]. И от докладите, донесени от кучетата знам, че Вольова не е засякла моя аватар, поне тогава. Разбира се, става въпрос за преди повече от две години. Нямам причини обаче де подозирам, че той е бил открит след това.

— Стига да не е бил унищожен от Сън Стийлър.

— Разумен довод — съгласи се Мадмоазел. — Но ако е толкова интелигентен, колкото подозирам, Сън Стийлър не би направил нещо, което да привлече вниманието към себе си. Той не може да знае със сигурност дали този аватар не е изпратен в системата от Вольова. Все пак тя също има своите съмнения.

— Защо го направи?

— За да мога, ако се наложи, да взема в свои ръце контрола върху оръжейната.

Ако Калвин имаше гроб, тогава сигурно се въртеше в него побързо, отколкото Цербер около неутронната звезда Хадес, поразен от мъка по разрушаването на собственото му творение, мислеше си Силвест. Само дето Калвин бе вече мъртъв или поне нямаше телесна форма доста преди симулацията му да върне така майсторски зрението на сина му. Подобни мисловни игри отдалечаваха болката, поне през част от времето. Освен това, откакто бе пленен, не бе имало и миг, когато да не бе изпитвал някаква болка. Фолкхъндър се ласкаеше, ако мислеше, че хирургическата му намеса изостря значително агонията на Силвест.

Най-сетне, и това бе истинско чудо, тя започна да намалява.

Все едно, че в ума му се отвори вакуум, студена, изпълнена с празнота камера, каквато не бе имало преди. Отнемането на болката бе

като махането на някаква вътрешна опора. Силвест усети, че се сгромолясва, че крайгълните камъни на психиката му се откъртват под внезапно неподдържаната си от нищо собствена тежест. Трябваше да положи значително усилие, за да възстанови поне отчасти вътрешното си равновесие.

Сега виждаше безцветни, мимолетни призраци.

След секунда те се превърнаха в устойчиви форми. Стени на стая — гола и без мебелировка, както си я бе представял — и маскирана фигура, надвесена над него. Ръката на Фолкъндър беше скрита в нещо като хромова ръкавица и не завършваше с пръсти, а с нещо като щипка на рак с много малки манипулатори. Едното му око беше с монокъл и система от лещи, свързани с ръката посредством сегментиран стоманен кабел. Кожата му беше бледа като корем на гущер: единственото му видимо око беше нефокусирано. Челото му бе напръскано със сухи капчици кръв. Кръвта беше сиво-зелена, но Силвест знаеше много добре какво е това.

Всъщност всичко, което виждаше, беше сиво-зелено.

Фолкъндър измъкна ръкавицата с другата си ръка. Дланта, която бе скрита от нея, бе намазана с някакъв лубрикант.

Той започна да прибира нещата си.

— Е, не съм обещавал чудеса — рече той. — И ти не би трябвало да очакваш такова нещо.

Движенията му бяха отсечени и на Силвест му беше нужно известно време, докато осъзнае, че зрението му долавя само три от всеки четири образа за секунда. Светът се движеше със запъващи се движения, подобно на картинките, които децата рисуваха с молив по ъглите на учебниците си и оживяваха с бързо прелистване на страниците между палеца и показалеца. На всеки няколко секунди се появяваха смущаващи инверсии в дълбочината, когато Фолкъндър заприличваше на издълбан в стената на килията килер с човешка форма, а понякога част от зрителното му поле правеше засечка и не се променяше в продължение на десет или повече секунди, дори Силвест да погледнеше към друга част на помещението.

Въпреки всичко, това бе зрение или поне братовчед-идиот на зрението.

— Благодаря — промълви Силвест. — Това е... подобрение.

— Мисля, че е по-добре да тръгваме — каза Фолкъндър. — И без това изоставаме с пет минути от графика.

Силвест кимна и само това движение бе достатъчно, за да пламне главата му в пулсираща мигрена. Но и тя бе нищо в сравнение с това, което бе изпитвал до появата на Фолкъндър.

Стана от кушетката и се запъти към вратата. Може би защото сега се движеше към нея с определена цел, защото за първи път очакваше да мине през нея, но това действие внезапно му се стори чуждо и перверзно. Почувства се така, сякаш несприетно прекрива над пропад. Беше загубил равновесието си. Сякаш вътрешното му равновесие беше свикнало с липсата на зрение. Световъртежът отзвуча, точно когато от коридора се появиха двама от Истинския път и го хванаха за лактите.

Фолкъндър ги последва.

— Бъди внимателен. Възможно е да има празнини в зрителното възприятие...

Но макар Силвест да чу тези думи, те не означаваха нищо за него. Вече знаеше къде се намира и този факт за момент се оказа повече, отколкото бе в състояние да понесе. Беше си отново вкъщи, след повече от двайсетгодишно изгнание.

Затворът му беше Мантел, който не беше виждал и почти не бе посещавал в спомените си от преврата.

[1] Въплъщение, обикновено на божество — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Приближаване към Делта Павонис, 2564 година

Вольова седеше сама в огромната сфера на моста под холографското изображение на системата на Ризургам. Мястото ѝ, подобно на празните места наоколо, бе повдигнато от дълга, телескопична, многоставна ръка, достигаща почти до всяка точка на сферата. Подпряла брадичка върху дланта си, тя се взираше вече часове наред в планетариума като хипнотизирано от лъскава играчка дете.

Делта Павонис бе кълбо от топлочервена амбра, увиснало в средата и единайсетте големи планети на системата се въртяха около нея по орбитите си, разположени в действителната си позиция; комети и астероидни отломки следваха своите елипси; всичко това бе оградено като с ореол от Койперовия пояс от ледени късове. Присъствието на неутронната звезда, тъмния близък на Павонис, създаваше лека асиметрия. Картината бе асимилация, а не увеличение на това, което се намираще пред тях. Сензорите на кораба бяха достатъчно остри, за да уловят информация от такова разстояние, но картината щеше да се изкриви под въздействието на закона за относителността и, още по-лошо, щеше да представлява отпечатък на системата такава, каквато е била преди години и относителното положение на планетите нямаше да отговаря на действителното в момента. Тъй като стратегията за приближаване на кораба щеше да зависи в голяма степен от използването на по-големите газови гиганти на системата за камуфлаж и спирачка на гравитацията, Вольова трябваше да знае какви ще са нещата, когато отидат там, а не какви са били преди пет години. И не само това. Преди да пристигне в системата на Ризургам, корабът щеше да изпрати авангард, който да се приближи невидимо, и беше от изключително значение преминаването му да стане при оптимално подреждане на планетите.

— Пусни чакъла — заяви тя, най-сетне доволна, след като бе прегледала достатъчно симулации.

„Носталгия по безкрая“ се подчини на командата ѝ и изстреля пред намаляващия скоростта си кораб хиляда сонди, които се разтвориха бавно като ветрило. Иля изрече някаква заповед в гривната си и пред нея се отвори прозорец, завършващ с камера. Ансамбълът от камъчета се сви в далечината, очевидно теглен от някаква невидима сила. Облакът намаля, тъй като се отдалечаваше все повече пред кораба. Най-накрая Волъова не виждаше нищо друго освен едно размазано петно, което бързо се смаляваше. Камъчетата се движеха почти със скоростта на светлината и щяха до достигнат системата на Ризургам месеци преди кораба. Дотогава роякът щеше да бъде поширок от орбитата на планетата около слънцето. Всяка миниатюрна сонда щеше да се насочи към Ризургам и да улови фотони от целия електромагнитен спектър. Информацията, събрана от камъчетата, щеше да бъде изпратена обратно към кораба посредством силно концентрирана лазерна пулсация. Резолуцията на всяка една част от рояка щеше да бъде незначителна, но посредством комбинирането на резултатите можеше да се събере доста ясна и подробна картина за Ризургам. По този начин Саджаки нямаше да разбере къде се намира Силвест, но щеше да добие представа къде е най-вероятно да се намират центровете на властта на планетата и, още по-важно — с какви средства за защита разполагаха.

Това бе единственото, за което Саджаки и Волъова бяха напълно единомислени. Дори да откриеха Силвест, малко вероятно бе той да се съгласи да се качи на кораба без принуда.

— Знаеш ли какво са направили с Паскал? — попита Силвест.

— Тя е в безопасност — отвърна очният хирург, докато го водеше по издълбаните дълбоко в скалите на Мантел тунели. — Поне така чух — додаде той, с което създаде още по-силно напрежение у Силвест. — Но може и да греша. Не мисля, че Слюка би накарала да я убият без основателна причина, но нищо чудно да я е замразила.

— Замразила ли?

— Докато имаме нужда от нея. Сигурно вече си разбрал, че Слюка мисли в дългосрочна перспектива.

Вълните на гадене следваха една след друга и заплашваха да го победят всеки миг. Очите го боляха, но той непрестанно си напомняше, че така поне вижда нещо. Без зрение беше безпомощен, дори не бе в състояние да не се подчинява ефикасно. С него бягството може би си оставаше все така невъзможно, но поне му бе спестено препъването. Зрението му обаче би било срам и за най-низшите гръбначни. Пространствената му ориентация зависеше напълно от случайността, а цветовете съществуваха само в спектъра на сиво-зелените нюанси.

Онова, което знаеше — което си спомняше — беше следното.

Не беше виждал Мантел от нощта на преврата преди двайсет години. „Първия преврат“ — поправи се той. Сега, когато Жирардио на свой ред бе свален, Силвест трябваше да свикне да мисли за собственото си детрониране в чисто исторически план. Режимът на Жирардио не беше затворил веднага мястото, макар изследването на амарантинската култура да противоречеше на стремежите на инундационистите. В продължение на пет-шест години след преврата Мантел бе продължил да съществува, но най-добрите учени-изследователи бяха привиквани малко по малко в Кювие и замествани от екоинженери, ботаници и геолози. Най-накрая от него бе останала само някаква изпитателна станция, цели части от която бяха изоставени. И щеше да си остане така, но се бяха появили нови елементи. От години се говореше, че лидерите на Истинския път в Кювие, Ризургам сити или както го наричаха сега, се ръководеха от намиращи се под земята хора, клика от някогашни симпатизанти на Жирардио, изместени в машинациите при първия преврат. Предполагаше се, че тези негодници бяха сменили физиологията си, за да могат да живеят сред прашната, бедна на кислород атмосфера извън куполите, използвайки купени от капитан Ремилиод биотехнологии.

Истории като тези можеха да се очакват. Но след спорадични атаки срещу няколко предни постове, те станаха по-активни. Както знаеше Силвест, Мантел бе изоставен в някакъв момент и това означаваше, че неговите обитатели можеха да се намират тук много отпреди убийството на Жирардио. Месеци или дори години.

Те определено се държаха така, сякаш това място им принадлежи. Когато влязоха в някакво помещение, той разбра, че то бе същото, в което го бе заговорила Джилиан Слюка, макар да не знаеше

преди колко време се бе случило това. Но не го разпозна; напълно беше възможно някога да го бе познавал добре, но там вече нямаше нищо, което да му помогне. Украсата и обзавеждането на стаята, доколкото имаше такива, бяха съвсем други. Тя стоеше с гръб към него, до някаква маса, скръстила скромно ръце пред себе си. Носеше дълго до коленете яке с кожени парчета на раменете, чийто цвят в неговите очи изглеждаше маслинозелен. Косата ѝ бе събрана на плитка, паднала свободна между лопатките. Около нея не се носеха ентоптики. От всички страни в стаята се въртяха глобуси на планетата, кацнали върху поставки, напомнящи лебедова шия. От тавана се носеше подобие на дневна светлина, която неговите очи лишаваха от всякаква топлина.

— Когато разговаряхме за първи път след твоето залавяне — заяви с грачещия си глас тя, — почти останах с впечатлението, че не се сещаш коя съм.

— Винаги съм мислел, че си мъртва.

— Така искаха да мислиш хората на Жирардио. Историята, че крольърът ни е смазан от земно свличане, бе измислица. Атакуваха ни — разбира се, мислеха, че ти си на борда.

— Защо не ме убиха след това, като ме откриха при разкопките?

— Дадох си сметка, че си им по-полезен жив, отколкото мъртъв. Жирардио не беше глупав — винаги те е използвал за себе си.

— Ако беше останала на разкопките, всичко това нямаше да се случи. Как оцеля все пак?

— Някои от нас успяха да излязат от крольъра преди поддръжниците на Жирардио да дойдат. Взехме каквото успяхме; добрахме се до каньона Птичи нокът и си направихме палатки. Това бе единственото, което виждах в продължение на година — вътрешността на една палатка. При нападението бях ранена много тежко.

Силвест прокара пръсти по пъстрата повърхност на един от поставените върху поставки глобуси на Слюка. Сега вече видя, че те представяха топологията на Ризургам през различни епохи от планираната от инундационистите програма за уподобяване на Земята.

— Защо не се присъединихте към Жирардио в Кювие? — попита той.

— Смяташе, че е прекалено смущаващо да ни пусне обратно сред своите хора. Беше готов да ни остави да живеем, но само защото с

убийството ни щеше да привлече прекалено много внимание. Имаше линии за връзка, но те се развалиха. — Слюка направи пауза. — Слава Богу, взехме някои от джунджуриите на Ремилиод. Най-полезни бяха хранещите се с отпадъци ензими. Прахта не ни вреди.

Той спря отново въртенето на глобуса. С несъвършеното си зрение можеше само да се досеща за цветовете на планетарните пейзажи, но предполагаше, че сферите представят постоянно увеличаване на синьо-зелената растителност. Това, което сега представляваше просто извисяващо се над повърхността плато, щеше да се превърне в издигащи се над океана земни маси. Степите щяха да се редуват с гори. Стоящите по-нататък глобуси представяха далечен вариант на Ризургам, от който ги делиха няколко столетия. Намиращите се в нощната част градове образуваха бляскави огърлици, планетата беше осеяна с мрежа от селища. Подобни на паяжина звездни мостове свързваха екватора с орбита. Как щеше да се отрази на това крехко видение за бъдещето едно евентуално ново изригване на слънцето на Ризургам, както вече бе станало преди деветстотин и деветдесет хиляди години, точно когато амарантинската цивилизация се беше доближила до нивото на днешната човешка култура?

Със сигурност не особено добре, реши Силвест.

— Какво друго ви даде Ремилиод освен биотехнологиите? — попита той. — Любопитен съм да разбера.

— Не си ме питал за Кювие. Това ме изненадва. Нито за съпругата си — заяви вместо отговор Слюка.

— Фолкъндър ми каза, че Паскал е в безопасност.

— И наистина е в безопасност. Може би ще ти дам възможност в някой момент да отидеш при нея. Засега искам вниманието ти. Не сме си подсигурили столицата. Останалата част от Ризургам е наша, но хората на Жирардио все още държат Кювие.

— Градът все още ли е непокътнат?

— Не — отвърна тя. — Ние... — Погледна през рамото си право към Фолкъндър. — Ще доведеш ли Делони? И му кажи да донесе един от подаръците на Ремилиод.

Фолкъндър излезе и ги остави сами.

— Както разбрах двамата с Нилс сте се споразумели — продължи Слюка. — Макар слуховете, които стигнаха до мен, да са

прекалено противоречиви, за да имат смисъл. Имаш ли нещо против да ме осветлиш по въпроса?

— Не е имало никога нищо официално. Независимо какво може да си чула.

— Разбрах, че дъщеря му те обрисувала в доста непривлекателна светлина.

— Разбираемо е — отвърна уморено Силвест. — Има нещо забележително във факта, че биографията е написана от член на семейството, което ме държеше затворник. А и Паскал беше млада, но не чак толкова млада, че да не остави своя отпечатък. Никой не изгуби: имаше някаква вероятност Паскал да се провали, но справедливостта изисква да ѝ се признае, че се справи със задачата блестящо. — Той потрепна вътрешно като си спомни как за малко не бе разкрила истината за симулацията на Калвин в алфа-ниво. Повече от всякога бе убеден, че тя бе отгатнала правилно фактите, но се бе въздържала да ги отбележи в биографията. Сега, разбира се, Паскал знаеше много повече: какво се бе случило около Шрауд на Ласкай и че смъртта на Льофевр съвсем не бе пределно ясният факт, който той бе представил при завръщането си в Йелоустоун. Не беше разговарял обаче с нея, след като бе направил това признание. — Колкото до Жирардио, за него беше останало удовлетворението да вижда дъщеря си свързана с един наистина изключително важен проект. Без да споменаваме, че бях отворен за света, който така получавахе възможност да се взре поотблизо в моята особа. Аз бях най-ценната пеперуда от неговата колекция... но преди завършването на биографията ми той нямаше как да ме показва наляво и надясно.

— Аз се запознах с биографията — рече Слюка. — И не съм сигурна, че Жирардио е получил каквото иска.

— Въпреки това той обеща да удържи думата си.

Със зрението му стана нещо и за момент събеседничката му заприлича на изрязана наскреда обема на стаята дупка с форма на жена, дупка, през която прозираше безкрайността. Странният момент премина. Той продължи:

— Аз исках достъп до Цербер/Хадес. Мисля, че към края Нилс бе почти готов да изпълни желанието ми, стига колонията да има средства за това.

— Мислиш, че там има нещо?

— Ако си запозната с моите идеи, трябва да признаеш, че звучат логично.

— Намирам ги интригуващи... като всяка конструкция, изградена върху халюцинации.

В този момент вратата се отвори и влезе човек, който Силвест не бе виждал досега, следван по петите от Фолкъндър. Новата особа, която вероятно беше Делони, изглеждаше здрав като булдог. Имаше неколкодневна брада и пурпурна барета върху голата глава. Около очите му имаше червени кръгове, очевидно следи от висящите на врата му очила. На гърдите му имаше кръстосани колани, а краката му бяха пъхнати в охреножълти боти.

— Покажи онази гадост на нашия гост — подкани го Слюка.

Делони носеше в едната си ръка очевидно тежък черен цилиндър с дебела дръжка.

— Вземи го — обърна се Слюка към Силвест.

Той се подчини; наистина беше тежък. Дръжката беше прикрепена към горната му част, под нея имаше зелен ключ. Силвест постави цилиндъра върху масата; беше прекалено тежък, за да се държи безпроблемно дори за кратко време.

— Отвори го — каза Слюка.

Той натисна ключа — не виждаше какво друго би могъл да направи — и цилиндърът се отвори като матрьошка; горната половина се повдигаше от четири метални подпорки, които ограждаха един малко по-малък цилиндър, скрит в първия. След това вътрешният цилиндър се отвори по подобен начин, разкривайки трети, още по-малък, който се намираше в него, и процесът се повтори още няколко пъти, като по този начин се откриха шест-седем метални обвивки.

Най-вътре се намираше тънка сребърна колонка. От едната ѝ страна имаше миниатюрно прозорче, през което се виждаше осветена вдлъбнатинка. Във вдлъбнатинката имаше нещо като карфица с подобна на луковица глава.

— Вероятно вече си разбрал какво е това — обади се Слюка.

— Мога да предположа, че не е произведено тук — отговори Силвест. — И знам, че не донесохме нищо подобно от Йелоустоун. В такъв случай остава прекрасният ни благодетел Ремилиод. Той ли ви го продаде?

— Заедно с още девет. Вече осем, тъй като използвахме десетото срещу Кювие.

— Това оръжие ли е?

— Хората на Ремилиод го наричаха „гореща прах“. Антиматерия. В главата на карфицата се съдържа само една двайсета грам антилитий, но той е достатъчен за нашите цели.

— Нямах представа, че съществуването на подобно оръжие е възможно — призна той. — Имам предвид — нещо толкова малко.

— Това е разбираемо. Технологията е поставена извън закона вече от толкова отдавна, че почти никой не си спомня как всъщност се произвежда.

— Колко полезна работа има?

— Около два килотона. Достатъчно да остави на мястото на Кювие само една дупка.

— И така, както виждаш — продължи тя, — никой не би трябвало да ни подценява, още по-малко онези, които все още се чувстват свързани с управлението на Жирардио.

— За какво смяташ да използваш другите?

— За инфилтриране. Ако обвивката се махне, главичката на карфицата е достатъчно малка, за да бъде поставена в зъб. Може да бъде открита единствено при извънредно детайлно сканиране.

— Това ли е планът ти? — попита Силвест. — Да намериш осмина доброволци, в които да имплантират по хирургически път тези неща? И да накараш осмината да се инфилтрират отново в столицата? Този път ще ти повярват, така мисля.

— Само дето дори нямаме нужда от доброволци. Може би те са за предпочитане, но не е необходимо да се прибегва до тях.

Пренебрегвайки здравия разум, Силвест заяви:

— Джилиан, преди петнайсет години те харесвах повече.

— Можеш да го върнеш в килията му — обърна се тя към Фолкхъндър. — Започна да ми писва от него.

Той усети, че хирургът го дръпна за ръкава.

— Мога ли да посветя повече време на очите му, Джилиан? Бих могъл да направя повече по въпроса, но за сметка на по-голям дискомфорт.

— Прави каквото искаш — отвърна Слюка. — Но не се чувствай задължен по никакъв начин. Сега, когато той е в ръцете ми, трябва да

призная, че съм малко разочарована. Мисля, че и аз го харесвах повече в миналото, преди Жирардио да го превърне в мъченик. — Сви рамене. — Прекалено е ценен, за да бъде изхвърлен, но при липсата на нещо по-добро може да накарам да го замразят, докато открия за какво да го използвам. Дотогава може да минат една или пет години. Искам само да кажа, че би било жалко да инвестираме много време в нещо, което скоро може да ни омръзне, доктор Фолкхъндър.

— Хирургията дава своето възнаграждение — отвърна той.

— Вече виждам доста добре — намеси се Силвест.

— О, не — настоя Фолкхъндър. — Мога да направя много повече за вас, доктор Силвест. Много повече. Едва започвам.

Волъова беше долу с капитан Браниган, когато един плъх-разсилен я информира, че чакълът бе изпратил своя отчет. Тя събираше нови проби от периферията на Капитана, насърчена от неотдавнашния успех на един от ретровирусните й щамове срещу чумата. Вирусът й беше адаптиран от един от военните кибервируси, поразили кораба, променени така, че да придобият съвместимост с чумата. Изумителното беше, че той май наистина действаше... поне срещу миниатюрните проби, с които го бе изпробвала досега. Колко неприятно бе да бъде откъсвана от работата си в такъв момент от нещо, което бе пуснала в действие преди девет месеца и за което междувременно бе забравила. За момент не можа да повярва, че бе изминало толкова много време. Същевременно се вълнуваше от мисълта за нещата, които може би щеше да научи.

Взе асансьора, за да се качи на горните нива на кораба. Девет месеца, да. Струваше й се наистина невъзможно — винаги ставаше така, когато работиш. С разума си знаеше, че е минало толкова време, но информацията не бе успяла да си проправи път до онази част от съзнанието й, където обработваше този род неща. Всичко около нея обаче говореше за изминаването на времето. Корабът вече се движеше едва с една четвърт от скоростта на светлината. След стотина дни щяха да навлязат окончателно в орбитата на Ризургам и тогава щяха да имат нужда от съответна стратегия. Ето там щеше да им потрябва информацията от чакъла.

Получаваха снимки от Ризургам и космическото пространство около него. Това бе първият скорошен поглед към един евентуален противник. Вольова остави по-забележителните факти да навлязат по-дълбоко в съзнанието ѝ, за да може да си ги спомни ясно при една евентуална криза. Чакълът бе прелетял покрай всички страни на Ризургам, така че разполагаха с факти както за дневната, така и за нощната му страна. Освен това, чакъленият облак се бе издължил така, че между прелитането на първата и последната му частица през системата бяха изминали петнайсет часа и това бе позволило цялата повърхност на Ризургам да бъде зърната, както осветена, така и на тъмно. Миналият при дневна светлина чакъл гледаше обратната на Делта Павонис страна и следеше за изтичане на неутрино и антиматерия от намиращите се по повърхността енергийни централи. Прелетелите от тъмната страна камъчета следяха за топлинни индикации, за наличие на население и за орбитални станции. Други сензори се занимаваха с атмосферата, измерваха нивото на кислорода, озона и азота, за да установят до каква степен жителите на колонията се бяха намесили в естествените условия.

Като се имаше предвид, че колонистите бяха тук само от около половин век, беше наистина изумително без колко много неща бяха съумели да живеят. В орбита нямаше големи структури; нямаше доказателства за космически полети в рамките на системата. Около планетата имаше само няколко сателита и, като се имаше предвид липсата на мащабно индустриализиране по повърхността, надали можеха да бъдат поправени или заменени с нови, ако се повредят. Нямаше да бъде трудно да обезвредят или да объркат онези, които бяха останали, ако това бе в съответствие с все още несъздадения им план за действие.

Но все пак не бяха бездействали; атмосферата показваше признаци на значителна промяна и свободният кислород сега бе доста над нивото, което очакваше Вольова. Инфрачервените сензори долавяха наличието на геотермални кранове, извеждащи вода от дълбините на планетата от пролуки в земната кора. Изтичането на неутрино от полярните зони говореше за наличие на фабрики за кислород — станции, разбиващи молекули воден лед, за да извличат от тях кислород и водород. Кислородът сигурно се освобождаваше в атмосферата или се изпомпваше в намиращите се под куполи селища,

а водородът се връщаше обратно в станциите. Вольова забеляза над петдесет селища, но повечето бяха малки и нито едно от тях не се доближаваше до размерите на основното. Предполагаше, че има и други, още по-малки — обслужвани от едно семейство станции и предни постове — но чакълът, разбира се, не ги беше регистрирал.

Какво трябваше да докладва в такъв случай? Липса на орбитална защита, почти сигурна невъзможност за осъществяване на космически полети и по-голямата част от обитателите на планетата бяха все още натъпкани на едно място. Вероятно всичко това имаше плюса, че нямаше да им бъде трудно да убедят ризургамците да се откажат от Силвест.

Имаше обаче още нещо.

Ризургамската система беше донякъде двойствена. Делта Павонис беше даващата живот звезда, но, доколкото знаеше, тя имаше мъртъв близък. Тъмният компаньон беше неутронна звезда, отстояща на десет светлинни часа от Павонис, достатъчно далеч, за да бъде възможно и двете звезди да имат планети със стабилни орбити. Неутронната звезда имаше една планета. Тя знаеше за съществуването на тази планета още преди да получи отчета от чакъла. Единствената информация, с която разполагаше за нея корабът, бе един-единствен ред с коментар и никакви цифри. Тези светове бяха неизменно безинтересни в химическо отношение, без атмосфера и биологически инертни, стерилизирани от вятъра, който бе създала неутронната звезда в състоянието си на пулсар. Те не бяха кой знае какво повече от безинтересна буца втвърдена лава, реши Вольова.

Но близо до този свят имаше източник на неутрино. Той беше слаб, почти на границата, под която не можеше да бъде доловен, но не бе нещо, което можеше да пренебрегне. Иля размишлява известно време над този факт, преди да го класира като незначителен, но доста смущаващ. Само машина можеше да създаде нещо от този род.

И именно това я притесняваше.

— Наистина ли си била будна през цялото това време? — попита Хури малко след като се събуди, докато с Вольова пътуваха към камерата на Капитана.

— Не буквално — отвърна Вольова. — Дори моето тяло се нуждае понякога от сън. Веднъж опитах да мина без него; за тази цел се предлагат специални лекарства. И импланти, които се поставят в отговарящия за съня участък в главния мозък... Но пак остава необходимостта от изчистване на отровите от умората.

Тя потрепна. На Хури ѝ стана ясно, че темата за имплантите ѝ бе приятна като зъбобол.

— Много неща ли се случиха? — попита тя.

— Нищо, за което би трябвало да се притесняваш — отговори Иля и дръпна от цигарата си. Ана реши, че това е краят на темата, но тогава събеседничката ѝ я погледна смутено. — Е, след като стана дума... да, имаше нещо. Две неща всъщност, макар да не съм сигурна кое е по-значимото. Първото не е причина за незабавна тревога. Колкото до второто...

Хури търсеше по лицето на Вольова конкретни доказателства за седемте допълнителни години, с които бе остаряла, откакто я бе срещнала. Нямахше дори намек за подобно нещо и това показваше, че тя ги бе балансирила с преливане на лекарства против стареене. Изглеждаше по-различно, но само защото бе оставила косата си да порасне повече от обикновено. Пак беше къса, но допълнителната дължина омекотяваше острите линии на челюстта и скулите. Според Хури сега Вольова изглеждаше по-скоро подмладена, отколкото остаряла. Не за първи път опита да определи биологичната ѝ възраст и позорно се провали.

— Какво беше то?

— Докато ти спеше в камерата, с невронната ти дейност се случи нещо необикновено. Не трябваше да има никаква активност от този род. Но онова, което видях, не изглеждаше нормално дори за буден човек. Сякаш в главата ти се водеше малка война.

Асансьорът пристигна на нивото на Капитана.

— Интересна аналогия — заяви Хури и излезе в леденостудения коридор.

— Стига да е само аналогия. Съмнявам се обаче, че си усетила кой знае какво.

— Не си спомням нищо — отвърна Ана.

Вольова мълча, докато стигнаха човешката мъглявина, на каквато приличаше Капитанът. Лъскав и неприятно олигавен, той

наподобяваше човешко същество по-малко от ангел, паднал от небето върху твърда повърхност. Старият ковчег, в който се бе намирал до неотдавна, беше вече целият пропукал. Все още функционираше, но едва-едва, и студът, който осигуряваше, не бе в състояние да задуши неумолимата чума. Капитан Браниган беше пуснал десетина подобни на ластари корена в кораба и макар да ги беше видяла, Вольова нямаше как да им попречи да се разпространяват. Можеше да ги отсече, но как щеше да се отрази това върху Капитана? Доколкото знаеше, корените бяха единственото, което го поддържаше жив сега, ако смееше да окачества състоянието му по този начин. В крайна сметка те щяха да проникнат из целия кораб и тогава вероятно нямаше да бъде разумно да се прави разлика между него и Капитана. Разбира се, ако искаше, тя можеше да прекрати това разпространение, просто като отдели тази част, като я отреже напълно от останалия кораб, така както вероятно бяха правили в стари времена хирурзите с особено лакомите тумори. Засега Капитанът не беше пуснал корени в особено голям обем от вътрешното пространство и корабът определено можеше да мине и без него. Несъмнено трансформацията му щеше да продължи, но при липсата на поддържащ материал навън, тя щеше да се обърне навътре, докато ентропията отнемеше живота от онова, в което се бе превърнал.

— Мислила ли си дали да не го направиш? — поинтересува се Хури.

— Помислила — да — отговори Вольова. — Но се надявам да не се стигне до там. Всички проби, които съм взела... мисля, че този път наистина напипах нещо. Открих контраагент — ретровирус, който изглежда по-силен от чумата. Той я разрушава по-бързо, отколкото тя него. Засега съм го тествала само върху съвсем малки проби. И не виждам как бих могла да направя нещо повече, тъй като тестването върху Капитана е вече от компетенцията на лекар, а аз не съм квалифицирана за това.

— Разбира се — побърза да се съгласи Хури. — Но ако не го направиш, значи оставяш всичко на Силвест, така ли?

— Може би, но човек не трябва да подценява уменията му. Или на Калвин, би трябвало да кажа.

— И той ще ви помогне просто така?

— Не, но първия път пак не помогна по свое желание, просто ние намерихме начин.

— Убедихте го, искаш да кажеш?

Вольова не отговори, докато изстърга проба от един от подобните на тръбичка ластари, точно там, откъдето проникваше в чревоподобната маса от корабна канализация.

— Силвест има своите мании — отвърна след това тя. — А този тип хора са по-лесни за манипулиране, отколкото си мислят. Те са така вкопчени в целите си, че невинаги забелязват как ги е подчинила нечия чужда воля.

— Като твоята например.

Иля прибра мострата, за да я подложи след това на анализ.

— Саджаки ти каза, че го доведохме на кораба през месеца, в който бе изчезнал, нали?

— Трийсет дни в пустошта.

— Какво глупаво име са му измислили — скръцна със зъби Вольова. — Непременно ли е трябвало да го направят да звучи толкова библейски? Той и без това вече имаше месиански комплекс, ако питаш мен. Така или иначе, да, точно тогава го доведохме на кораба. И интересното беше, че това се случи цели трийсет години преди потеглянето от Йелоустоун на експедицията за Ризургам. Сега ще ти разкрия една тайна. Преди да се върнем на Йелоустоун, за да те включим към нашия екипаж, дори не знаехме за съществуването на тази експедиция. Очаквахме да намерим Силвест на Йелоустоун.

От собствения си опит с Фазил, Хури беше запозната много добре с трудностите, пред които трябва да се бе изправил екипажът на Вольова, но реши, че е по-добре да се престори на несведуща.

— Постъпили сте необмислено, като не сте проверили предварително.

— Ни най-малко. Всъщност ние проверихме — просто информацията ни беше остаряла с няколко десетилетия, когато стигна до нас. А когато, водени от нея, стигнахме до Йелоустоун, вече бе двойно по-стара.

— Струва ми се, че предположението ви не е било толкова невероятно. Семейството му винаги е било свързано с Йелоустоун. Нищо чудно, че сте очаквали да заварите богатия младок на познатото старо място.

— Но се излъгахме. Интересното обаче е, че, както изглежда, изобщо сме можели да си спестим цялото това разкарване. Силвест

сигурно е замислял експедицията до Ризургам още когато го доведохме за първи път на кораба. Само ако се бяхме вслушали, щяхме да отидем директно там.

Докато прекосяваха сложната поредица от асансьори и тунели, водещи от коридора на Капитана към поляната, Вольова говори шепнешком на гривната, която никога не сваляше от китката си. Хури знаеше, че се обръща към някоя от многото изкуствени персони на кораба, но нямаше как да разбере за какво става дума.

Зелената светлина на поляната бе пир за сетивата след студения мрачен коридор на Капитана. Въздухът беше топъл и свеж като букет и яркооцветените птици бяха прекалено крещящи за свикналите с тъмнината очи на Хури. Поразена от тази гледка, в първия момент тя не забеляза, че с Вольова вече не бяха сами. Тогава видя другите трима. Те стояха един срещу друг около някакъв пън, коленичили в мократа от роса трева. Един от тях беше Саджаки, но прическата му не беше същата, с която Ана го бе виждала преди: беше напълно плешив, ако не се смята кичурът на върха на главата му. Вторият човек, когото забеляза, бе самата Вольова, с къса коса, която подчертаваше ъгловатия ѝ череп и я правеше да изглежда по-възрастна от версията на Вольова, която стоеше до Хури. Третият човек беше самият Силвест.

— Да отидем ли при тях? — попита Вольова и тръгна към разнебитените стълби, които водеха надолу към поляната.

Ана я последва.

— Това е от... — Спря, за да си припомни датата, когато Силвест бе изчезнал от Казъм сити. — Около 2460 година, нали?

— Съвсем точно — отвърна Иля, после се обърна и изгледа леко развеселена своята събеседничка. — Ти да не си специалист за датите в живота на Силвест? О, няма значение. Записахме Цялото му посещение и аз помнех, че една негова забележка беше по-специална... е, в светлината на онова, което знаем сега, тя ми се струва любопитна.

— Интригуващо.

Хури подскочи, тъй като не беше отговорила тя и гласът прозвуча някъде зад нея. Едва тогава забеляза Мадмоазел, която стоеше малко по-горе на стълбите.

— Трябваше да се досетя, че ще си покажеш грозната физиономия — каза Хури, без да си прави труда да говори беззвучно,

тъй като постоянният брътвеж на птиците маскираше думите ѝ от Вольова, която бе тръгнала напред към другите. — Постоянното ти присъствие е наистина досадно.

— Поне знаеш, че все още съм тук. Ако не бях, щеше да имаш основателни причини за тревога. Това щеше да означава, че Сън Стийлър е преодолял контрамерките ми. Следващото, с което щеше да се захване, е разумът ти, и не ми се иска да мисля как щеше да се отрази това на перспективите ти за работа що се отнася до Вольова.

— Млъкни и ме остави да се съсредоточа върху това, което ще каже Силвест.

— Заповядай — отвърна лаконично Мадмоазел без да се отделя от наблюдателния си пост.

Хури се присъедини към Вольова и триото.

— Разбира се — каза изправената Вольова, като се обърна към Ана, — можех да възпроизведа този разговор във всяка точка на кораба. Но той се състоя тук, затова предпочетох да го възпроизведа пак тук. — Докато говореше, тя бръкна в джоба на якето си и извади чифт очила със сиви стъкла, които сложи пред очите си. Хури разбра: тъй като нямаше импланти, Иля можеше да види този запис само с помощта на директна ретинова проекция. Преди да постави очилата, тя нямаше изобщо да види фигурите.

— Както виждаш — казваше в този момент Саджаки, — в твой интерес е да направиш каквото искаме. В миналото вече си се възползвал от елементи на ултрите, например при пътуването си до Шрауд на Ласкай, и е твърде вероятно да поискаш да го направиш отново в бъдеще.

Силвест подпря лакти върху пъна. Хури се взря в него. Вече беше виждала неведнъж образа му, но никога досега той не ѝ се беше струвал толкова реален. Вероятно се дължеше на това, че той разговаряше с двама души, които тя познаваше, а не с анонимни фигури от йелоустоунската история. Това създаваше значителна разлика. Беше красив, невероятно красив според нея, но се съмняваше, че образът му бе претърпял козметична намеса. Дългата коса висеше разчорлена от двете страни на авторитетното му чело. Очите му бяха яркозелени. Дори да трябваше да го погледне в очите, преди да го убие — а уточненията, които бе направила Мадмоазел за неговото убийство,

не правеха това невъзможно — пак си заслужаваше да го направи, за да види тези очи в действителност.

— Това прилича страшно много на изнудване — каза Силвест; той говореше най-тихо от тримата. — Като ви слуша, човек ще реши, че вие, ултрите, имате някакво обвързващо ви споразумение. Това може би ще заблуди някои, Саджаки, но, страхувам се, аз не съм от тях.

— Тогава те очаква изненада следващия път, когато опиташ да привлечеш помощта на ултри — отговори Саджаки, който си играеше с парченце дърво. — Нека бъдем пределно ясни по този въпрос. Ако ни откажеш, освен всичко останало, което това би могло да ти навлече, никога повече няма да можеш да напуснеш своята планета.

— Съмнявам се, че това би ми създавало кой знае какво неудобство.

Вольова, седналият ѝ вариант, поклати глава.

— Нашите шпиони ни информират за съвсем други неща. Носят се слухове, че опитвате да осигурите финансирането на експедиция към системата Делта Павонис, доктор Силвест.

— Ризургам? — изсумтя Силвест. — Не мисля. Там няма нищо.

Истинската, правата Вольова, каза:

— Определено лъже. Сега е очевидно, макар тогава да реших, че слуховете, които бях чула, са неверни.

Саджаки беше отвърнал на Силвест и сега той заговори отново:

— Вижте. Не ме интересува какви слухове сте чували — по-добре не им обръщайте внимание. Няма никаква причина да ходя там. Проверете записките, ако не ми вярвате.

— Но точно това е странното — промълви правата Вольова. — Направих това и той наистина имаше право. Въз основа на онова, което се знаеше тогава, нямаше абсолютно никаква причина да се организира експедиция до Ризургам.

— Но ти току-що каза, че той е излъгал...

— И той наистина излъга — историята го доказва. — Иля поклати глава. — Знаеш ли, никога не съм се замисляла за това, но то е действително много странно... даже парадоксално. Трийсет години след този разговор потегля експедицията за Ризургам, което показва, че слуховете все пак са били верни. — Тя кимна към Саджаки, отдаден на разгорещено обсъждане със седналият ѝ образ. — Но тогава никой не

знаеше за амарантинците! Какво му е дало идеята да отиде на Ризургам?

— Може би е знаел, че там ще намери нещо.

— Преди експедицията са провеждани автоматизирани изследвания на системата, но нито едно от тях не е било особено задълбочено. Доколкото знам, нито едно от тях не е сканирало планетарните повърхности достатъчно отблизо, за да открие доказателства, че някога на Ризургам е имало разумен живот. Силвест обаче е знаел.

— Кое то няма смисъл.

— Знам — съгласи се Вольова. — Повярвай ми, знам.

Тук тя се доближи до близначката си край пъна и се надвеси толкова близо до Силвест, че Хури видя отражението на зелените му очи в сивите стъкла на очилата ѝ.

— Какво знаеше? — попита тя. — И, още по-важно, откъде го знаеше?

— Няма да ти каже — обади се Хури.

— Може би — съгласи се Вольова. И след това се усмихна. — Но не след дълго тук ще седи истинският. И тогава може да получим някои отговори.

В този момент от гривната ѝ се разнесе звучна мелодия. Беше непозната, но очевидно означаваше аларма. Синтетичната дневна светлина наоколо постепенно стана кървавочервена и започна да пулсира в ритъма на мелодията.

— Какво е това? — попита Хури.

— Спешна ситуация — отвърна Вольова и приближи гривната до челюстта си.

Свали очилата за ретинална проекция и се вгледа в малкия дисплей. Гривната също пулсираше в червено, в абсолютен синхрон с небето и мелодията. Хури виждаше, че по дисплея се изписват една след друга някакви думи, но не можеше да ги разчете от мястото си.

— Спешна ситуация от какъв характер? — попита шепнешком тя, за да не отвлича вниманието ѝ.

Триото бе изчезнало незабелязано в тази част от корабната памет, която го бе породила.

Вольова вдигна лице от гривната; беше пребледняла.

— Едно от оръжията в скривалището.

— Да?

— Зарежда се.

ЕДИНАЙСЕТ

Приближаване към Делта Павонис, 2565 година

Тичаха по някакъв извит коридор, който водеше от поляната до най-близката асансьорна шахта.

— Какво искаш да кажеш? — извика Хури, за да бъде чута над глъчката. — Какво искаш да кажеш с това, че се зареждало?

Вольова не си изхаби дъха, за да отговори, преди да стигнат до чакащия асансьор, на който нареди да ги изстреля до най-близката гръбначна шахта без да обръща внимание на обичайните ограничения за ускоряването. Понесоха се така стремително, че двете жени се блъснаха в задната стъклена стена, останали окончателно без въздух. Светлините в асансьора пулсираха в кървавочервено; Вольова усети как сърцето ѝ започва да пулсира в същия ритъм в знак на симпатия. Но все пак успя да заговори:

— Точно това, което казах. Специални системи следят всяко индивидуално оръжейно скривалище и една от тях току-що е доловила увеличаване на напрежението в своето оръжие.

Иля не добави каква бе причината да инсталира въпросните монитори, а именно — очевидното придвижване на едно от оръжията. Оттогава живееше с надеждата, че това движение е плод на въображението ѝ, халюцинация, родена от самотното ѝ бдение; сега обаче вече бе убедена, че всичко е било съвсем реално.

— Как може да се зарежда само?

Въпросът бе напълно разумен. Именно за него Вольова не разполагаше с удобни отговори.

— Надявам се проблемът да е в системата за следене — отвърна тя, само за да каже нещо. — Не в самото оръжие.

— Защо ще се зарежда?

— Не знам! Не ти ли направи впечатление, че не приемам случващото се особено спокойно?

Асансьорът намали рязко скоростта и се прехвърли в съседната шахта посредством поредица от неприятни залитания. След това започнаха да се спускат толкова бързо, че привидното им тегло като че ли почти се изравни с нулата.

— Къде отиваме?

— В скривалищната камера, разбира се. — Вольова изгледа наемницата. — Не знам какво става, Хури, но каквото и да е, искам визуално потвърждение. Искam да видя какво правят в действителност проклетите неща.

— То се зарежда, какво друго може да прави?

— Не знам — отговори Иля с най-голямото спокойствие, на което бе способна. — Опитах всички процедури за спиране — нищо не се получи. Не съм очаквала подобна ситуация и не съм подготвена за нея.

— Но то със сигурност не може да си намери само мишена и да стреля, нали?

Вольова погледна към гривната си. Може би данните не бяха верни; може би в системата за следене действително бе възникнал проблем. Надяваше се да е така, защото това, което показваше в момента гривната, бе наистина изключително лошо.

Оръжието се движеше.

Фолкъндър остана верен на думата си: операциите, които направи на очите на Силвест, рядко бяха приятни и често — много по-зле от това, като от време на време го потопяваха в непоносима агония. Вече от дни хирургът на Слюка изследваше границите на собствените си умения, обещавайки да възстанови такива основни човешки функции като усещане за цвят, дълбочина и гладко движение, но без да успее да убеди Силвест, че притежава средствата или опита за това. Силвест му бе казал, че очите му още в началото не са били съвършени; инструментите на Калвин бяха прекалено ограничени, за да бъде другояче. Но дори несъвършеното зрение, което му бе дал баща му, бе за предпочитане пред блудкаво оцветената пародия с резки движения на света, през която се движеше сега. Не за първи път Силвест бе изпълнен със съмнения, че резултатите щяха да оправдаят дискомфорта от операциите.

— Мисля, че е по-добре да се откажеш — каза той.

— Аз оправих Слюка — отвърна Фолкъндър, който представляваше в зрителното поле на своя пациент движеща се синьо-зелена плоска ламарина с човешки очертания. — Вие не сте кой знае какво предизвикателство.

— Какво от това, ако възстановиш зрението ми? Не мога да видя съпругата си, защото Слюка няма да ни позволи да бъдем заедно. А стената на килията си е стена на килия, колкото и ясно да я виждаш. — Спря, тъй като по слепоочията му се разля вълна от болка. — Всъщност не съм сигурен дали не е по-добре да си остана сляп. Така поне действителността не се набива в очния ти нерв всеки път, когато отвориш очи.

— Вие нямате очи, доктор Силвест. — Фолкъндър усука нещо и пред очите на неговия пациент се появиха розови петна от болка. — Затова престанете да се самосъжбявате, ако обичате; не ви подхожда. Освен това е напълно възможно да не ви се наложи да гледате още дълго въпросните стени.

Силвест се надигна.

— Какво означава това?

— Означава, че нещата скоро може да се задвижат, ако това, което чух, е само наполовина истина.

— Изключително информиращи думи.

— Чух, че скоро може да имаме гости — отговори Фолкъндър и думите му бяха съпроводени от нов пристъп на болка.

— Престани с тази загадъчност. Като казваш „ние“ коя фракция имаш предвид? И какви гости?

— Това, което съм чувал, са само слухове, доктор Силвест. Сигурен съм, че Слюка ще ви уведоми, когато му дойде времето.

— Не разчитай на това. — Силвест не си правеше никакви илюзии; знаеше, че е безполезен от гледна точка на Слюка.

От пристигането си в Мантел бе стигнал до убедителното заключение, че тя го държеше, само защото той бе за нея нещо като преходно развлечение; нещо като пленен приказен звяр със съмнителни възможности за използване, но несъмнено представляващ някаква новост. Почти беше сигурно, че тя никога нямаше да му се довери за нещо сериозно, а дори да го направеше, щеше да се води от една от две възможни причини: или защото иска да говори с нещо

друго освен със стена, или защото бе изнамерила нов начин да го измъчва словесно. Неведнъж бе споменавала, че ще го приспи, докато намери за какво да го използва.

— Добре направих, че те плених — бе казала тя. — И не твърдя, че няма за какво да бъдеш използван — просто аз не мога да го открия веднага. Но не виждам защо някой друг да бъде оставен да те експлоатира.

При подобна гледна точка, както той скоро си даде сметка, за Слюка не беше от особено значение дали ще го запази жив. Ако останеше жив, щеше да ѝ осигури известно развлечение, а и винаги съществуваше възможност да ѝ стане необходим в бъдеще, тъй като равновесието на властта в колонията се бе разместило. Но същевременно за нея нямаше да е кой знае какво неудобство да нареди да го убият още сега. Така поне той никога нямаше да се превърне в пасив; никога нямаше да може да се обърне срещу нея.

Най-сетне настъпи краят на болката, която му причиняваше въпреки внимателното си пипане, и светът се изпълни с по-спокойна светлина и почти правдоподобни цветове. Силвест протегна ръка пред очите си и я заобръща бавно, поглъщайки зрителното ѝ възприемане. По кожата му имаше ажурни рисунки и бръчки, за които почти бе забравил, макар от ослепяването му в амарантинския тунел със сигурност да не бяха минали повече от няколко седмици.

— Като нови — заяви Фолкъндър и подреди инструментите си по местата им.

Последна свали странната ръкавица; тя се сви и се сгърчи като изхвърлена на брега медуза.

— Дайте осветление насам — заяви Вольова в гривната си, щом асансьорът влезе в оръжейната камера.

Двете възвърнаха теглото си, когато асансьорът намали рязко скоростта и спря. Те премигнаха, тъй като осветлението в камерата блесна и се отрази в огромните форми на оръжията.

— Къде е въпросното? — поинтересува се Хури.

— Почакай. Трябва да се ориентирам.

— Не виждам нищо, което се движи.

— Нито пък аз... и въпреки това.

Волъова се бе облегнала на стъклената стена на асансьора, опитвайки да надникне зад ъгъла към оръжието, което беше най-голямо. Изруга, накара асансьора да слезе още двайсет-трийсет метра, след това откри командата, която спря пулсиращото червено осветление и алармата.

— Виж — каза Хури в относителното спокойствие, което настана. — Това ли е нещото, което се движи?

— Къде?

Ана посочи почти вертикално надолу. Волъова се вгледа натам, премигвайки, след това заговори отново в гривната си.

— Допълнително осветление — скривалищна камера, пети квадрант. — После се обърна към Хури. — Нека видим сега какво става.

— Ти не говореше сериозно, нали?

— За какво?

— За грешка в системата за следене.

— Не — отвърна Иля и премигна още по-силно, заслепена от допълнителните светлини, насочени към участък от камерата далеч под краката им. — Това се нарича оптимизъм... но нещо започвам да го губя застрашително бързо.

Въпросното оръжие, както обясни Волъова, било едно от тези, които били в състояние да унищожат цяла планета. Не беше сигурна как точно действа, още по-малко — на какво бе способно. Но имаше своите подозрения. Беше го тествала преди години на най-слабата му мощност... срещу някаква малка луна. Посредством екстраполация, а тя бе изключително добра в екстраполирането, бе достигнала до извода, че за това оръжие нямаше да бъде проблем да разруши планета дори с големина на стотици астрологични единици. Някои неща в него имаха гравитационните сигнатури на квантови черни дупки, но въпреки това не се изпаряваха. Неизвестно как оръжието създаваше стояща вълна в геодезичната структура на пространство-времето.

И сега то се бе оживило без нейно нареждане. Плъзгаше се из камерата по мрежата от пътеки, които в крайна сметка щяха да го отвеждат в открито пространство. Усещането бе подобно на това, което би изпитал човек, ако гледа как един небостъргач пълзи из града.

— Можем ли да направим нещо?

— Отворена съм за предложения. Какво имаш предвид?

— Ами, трябва да призная, че не съм се замисляла особено по този въпрос...

— Казвай, Хури.

— Можем да опитаме да му блокираме пътя. — Ана бе сбърчила чело, сякаш като капак на всичко внезапно бе атакувана от мигренозен пристъп. — Тук имате совалки, нали?

— Да, но...

— Тогава използвай една от тях, за да му препречиш пътя. Или това ти се струва прекалено недодялано?

— Точно сега изразът „прекалено недодялано“ не съществува в речника ми.

Вольова погледна гривната си. През цялото това време оръжието се придвижваше надолу към стената на камерата, подобно на брониран плужек. В дъното на камерата се отваряше широк отвор; през него се минаваше в тъмното помещение, намиращо се след тази стая. Оръжието беше вече почти на едно ниво с отвора.

— Мога да придвижа една от совалките... но ще отнеме прекалено много време, докато я изведа извън кораба. Не мисля, че ще стигнем там навреме...

— Направи го! — настоя Хури; всяко мускулче на лицето ѝ бе напрегнато до крайност. — Помотай се още малко и няма да ни остане дори тази възможност!

Вольова кимна и я изгледа подозрително. Какво знаеше тя за всичко това? Изглеждаше по-малко смаяна от Вольова, макар същевременно да бе много по-развълнувана, отколкото бе очаквала от нея. Но имаше право: заслужаваше си да опитат идеята със совалката, въпреки че надали щеше да успее.

— Трябва ни още нещо — промълви тя и повика механичната субперсона, отговаряща за контрола над оръжието.

То вече бе преминало донякъде през отвора и едната му половина се намираще в другото помещение.

— Още нещо ли?

— В случай, че това не свърши работа. Проблемът е в оръжейната, Хури... и може би трябва да го атакуваме именно там.

Ана пребледня.

— Какво?

— Искам да седнеш на стола.

Докато слизаха към оръжейната с такава скорост, че подът се превъртя и се превърна в таван — а Хури имаше усещането, че стомахът и бе направил нещо подобно — Вольова шепнеше трескаво инструкции на гривната си. Бяха нужни няколко влудяващи секунди, докато се свърже с необходимата субперсона, още няколко, докато се справи с подсигуровките, които предпазваха от неоторизирано дистанционно управление на совалките. И още няколко, докато загреят двигателите на една от совалките, после още малко, докато тя се отдели от задържащите я на място ограничители. Проклетото нещо се държеше така, сякаш все още беше полузаспало, както се изрази Вольова. Скоростта, с която се движеше лайтхъгърът, усложняваше допълнително маневрата.

— Онова, което ме притеснява — рече Хури, — е какво смята да прави оръжието, след като излезе. Намираме ли се в обсега на нещо?

— Ризургам, предполагам. — Иля вдигна поглед от гривната си. — Но може би сега няма да има възможност да направи каквото и да било.

Мадмоазел избра именно този момент, за да се появи, като успя да се намести в асансьора, без да смути Хури и триумвира.

— Тя греша. Това няма да подейства. Аз контролирам повече, не само оръжейното скривалище.

— Значи сега го признаваш, така ли?

— Защо да отричам? — усмихна се горделиво Мадмоазел. — Спомняш ли си, че заредих един свой аватар в оръжейната? Е, сега моят аватар контролира скривалището. Нищо от това, което аз мога да направя, не е в състояние да повлияе на действията му. Той е така недосегаем за мен, както аз съм недосегаема за оригиналното си аз на Йелоустоун.

Асансьорът започна да забавя скорост. Вольова бе потънала в разчитането на сложните писания, които се появяваха по гривната ѝ. Едно схематично изображение показваше движещата се покрай корпуса на кораба совалка, подобна на миниатюрна рибка, плуваща покрай гладкия хълбок на акула.

— Но ти му даде нареждания — отвърна Хури. — Знаеш какво е замислил, нали?

— О, нарежданията му бяха съвсем прости. Ако контролът на оръжейната, поставена под негово разпореждане, е в състояние да ускори изпълнението на мисията, той има право да направи необходимото, за да го постигне.

Ана поклати невярващо глава, отвратена до дъното на душата си.

— Мислех, че искаш да убия Силвест.

— Оръжието е в състояние да направи това много по-скоро, отколкото предвиждах.

— Не — заяви Хури, след като осъзна какво означава тази забележка. — Ти не би унищожила цяла планета, само за да убиеш един човек.

— Внезапно откри съвест в себе си, така ли? — Мадмоазел поклати глава и присви устни. — Не показва никакви угризения заради Силвест. Защо смъртта на другите те притесни толкова много? Или е просто въпрос на мащаб?

— Просто... — Ана се поколеба; знаеше, че това, което щеше да каже, нямаше да смути Мадмоазел. — Просто е нечовешко. Но не очаквам ти да го разбереш.

Асансьорът спря, вратата се отвори и те видяха, че коридорът е залят от вода. На Хури ѝ бе необходимо известно време, докато осъзнае къде се намира. Откакто бе започнало това слизание, я измъчваше най-ужасното главоболие, което бе възможно да съществува. То като че ли поотслабна сега, но тя нямаше желание да мисли какво би могло да го причинява.

— Бързо — рече Вольова и се измъкна навън.

— Това, което не разбираш — продължи Мадмоазел, — е защо съм готова да прибягна към унищожаването на цяла една колония, за да осигуря смъртта на един човек.

Хури последва Вольова, ботушите ѝ газеха до коленете във вода.

— Дяволски права си, не разбирам. И ще опитам и ще те спра, независимо дали разбирам или не.

— Не и ако беше осъзнала фактите, Хури. Тогава ти сама щеше да ме поощряваш да го направя.

— Тогава грешката е твоя, че не ми казваш.

Отвориха няколко херметически врати и заедно с рукналата през тях вода заприичаха трупове на плъхове-разсилни.

— Къде е совалката? — провикна се Ана.

— Паркирана е зад вратата към космоса — отвърна Вольова като се обърна, за да погледне събеседницата си в очите. — А оръжието все още не се е измъкнало.

— Това означава ли, че сме победили?

— Означава, че все още не сме загубили. Но продължавам да искам да отидеш в оръжейната.

Мадмоазел бе изчезнала, но безтелесният ѝ глас бе останал, лишен от ехо, макар да се намираха в коридор.

— Това няма да ви помогне. Няма система в оръжейната, с която да не мога да се справя, така че присъствието ти там ще бъде напълно безполезно.

— Защо тогава полагаш такива усилия да ме уговориш да не ходя там?

Мадмоазел не отговори.

След като минаха през още две херметически затворени врати, стигнаха до мястото на тавана, което водеше към камерата. Вече тичаха. Трябваше да минат няколко секунди, преди водата да престане да се плиска нагоре-надолу по ъглите на коридора. Когато тя се успокои, Вольова се намръщи.

— Горе има нещо! — рече тя.

— Какво?

— Не го ли чуваш? Чува се някакъв шум. — Наклони глава на една страна. — Струва ми се, че идва от самата оръжейна.

Сега вече и Хури го чуваше. Това бе някакъв високочестотен механичен звук, като побъркала се индустриална машина от стари времена.

Какво е това?

Не знам. — Иля направи пауза. — Поне се надявам, че не знам. Да влизаме.

Вольова се протегна нагоре към вратата, отвори я и оттам като поток рухна вода, примесена с кал, която опръска раменете им. Металната стълба се спусна, индустриалният шум се засили. Очевидно идваше от оръжейната. Ярките ѝ светлини бяха включени, но изглеждаха нестабилни, сякаш нещо се движеше вътре и пресичаше светлинните лъчи. Каквото и да бе, то определено се движеше бързо.

— Иля — промълви Хури. — Не съм сигурна, че това ми харесва.

— Добре дошла в клуба.

Гривната на Вольова пропя. Тя тъкмо се наведе, за да види какво е изписано на дисплея ѝ, когато невероятно силен трус разтърси целия кораб. Двете се плъзнаха и паднаха върху хлъзгавите стени на коридора. Хури се бореше да се изправи, когато малка приливна вълна от корабна кал се изсипа отгоре ѝ. Тя падна на земята. За момент ѝ се стори, че ще се нагълта с тази гадост. Вольова я хвана за лактите и я издърпа на крака. Хури се задави и изплю мътилката, но ужасният вкус остана.

Гривната на Иля отново пицеше.

— Какво, по дяволите...

— Совалката — обясни Вольова. — Току-що я изгубихме.

— Какво?

— Искам да кажа, току-що бе взривена. — Иля се закашля. Лицето ѝ беше мокро; тя самата сигурно също бе глътнала от противната каша. — Доколкото разбирам, оръжието от скривалището дори не трябва да си пробие път навън. Тази работа са свършили вторичните оръжия — нахвърлили са се върху нея.

От оръжейната над тях продължаваше да се разнася ужасяващ шум.

— Искаш да отида там, нали?

Иля кимна.

— Сядането ти на стола е единствената възможност, която ни остава. Но не се притеснявай. Аз ще бъда до теб.

— Чуй я само — обади се внезапно Мадмоазел. — Готова да те накара да направиш това, която на нея самата не ѝ стиска да направи.

— Или имплантите — изкрещя Хури.

— Какво? — попита Вольова.

— Нищо. — Хури постави единия си крак върху най-долното стъпало. — Просто казвах на една стара приятелка да си гледа работата.

Кракът ѝ се плъзна по калното стъпало. При следващия опит тя успя да се задържи и постави и другия си крак на същото стъпало. Главата ѝ се подаде леко в малкия тунел, водещ към оръжейната, която се намираше на не повече от два метра по-нагоре.

— Няма да влезеш — заяви Мадмоазел. — Аз контролирам стола. Пъхнеш ли си главата в камерата, смятай, че си я загубила.

— В такъв случай бих искала да ти видя изражението.

— Хури, все още ли не си разбрала какво става? Загубата на твоята глава няма да е нищо повече от незначително неудобство.

Сега главата ѝ се намираше непосредствено над входа към камерата. Вече виждаше стола, който се движеше дъговидно из помещението. Той не беше предназначен за подобни акробатични номера; Ана усещаше мириса на озон от прегарящите хранващи системи във въздуха.

— Вольова — извика надолу тя. — Ти си авторът на тази обстановка. Можеш ли да прекъснеш хранването на стола отдолу?

— Да прекъсна хранването на стола ли? Разбира се... Но какво ще ни помогне това? Нужно е да се свържеш с оръжейната.

— Не всичко... само колкото да прекратиш движението на копелето.

Последва кратка пауза; Хури си представи как Вольова опитва да си припомни старата диаграма на хранването. Тази жена бе конструирала лично оръжейната, но това сигурно бе станало преди доста десетилетия и след това вероятно никога не се бе налагало нещо толкова вулгарно като обновяване на главното хранване.

— Да-а — промълви Иля. — Тук има една главна хранваща линия... Предполагам, че бих могла да я прекъсна...

Вольова тръгна нанякъде и бързо се изгуби от погледа ѝ. Звучеше просто — прекъсване на хранването. Може би трябваше да донесе специален прекъсвач отнякъде. Но не, тя явно имаше нещо. Малкият лазер, с който отделяше проби от капитан Браниган. Винаги го носеше. Минаха изпълнени с агония секунди; Ана мислеше как оръжието от скривалището си проправя бавно път към корпуса на кораба, как излиза в открито пространство. Вече сигурно се прицелваше в Ризургам, готвейки се да изпрати пулсация от гравитационна смърт.

Горе шумът престана.

Всичко замлъкна, светлината стана постоянна. Столът застина неподвижно.

— Хури, има допълнителен източник на хранване — провикна се Вольова. — Оръжейната може да черпи от него, ако усети, че главното хранване пресъхва. Това означава, че може би не разполагаш с особено много време, за да се добереш до стола...

Ана се хвърли към оръжейната с цялата си тежест. Движеше се бързо, прокрадвайки се между хранващите линии, подскачайки тук и там. Столът бе все още статичен, но колкото повече приближаваше, с толкова по-малко място щеше да разполага, ако се раздвижеше отново. „Ако това се случи сега — помисли си тя, — стените бързо ще се оцветят с лепкава, съсирваща се червена боя.“

Миг по-късно се озова в него. Закопча колана и в следващата секунда той подскочи и се спусна напред. Движеше се с главоломна скорост във всички посоки, обръщаше се с главата надолу и скоро тя изгуби всякаква ориентация. Това определено беше безумно пренебрежение и Хури усети как очните ѝ ябълки изпъкват напред при всяко рязко преобръщане.

„Тя иска да ме разубеди, но не и да ме убие... все още“ — помисли си.

— Изобщо не прави опит да се включваш — предупреди я Мадмоазел.

— Защото това може да съсипе планчето ти ли?

— Ни най-малко. Може ли да ти напомня за Сън Стийлър? Е, той чака там.

Столът продължаваше да хвърля къчове, но не толкова силни, че да възпрепятства съзнателното мислене.

— Може би той не съществува — отвърна Хури. — Може би си го измислила, за да имаш повече козове срещу мен.

— Тогава давай.

Ана започна да спуска шлема над главата си, препречвайки гледката на въртящата се стая пред очите си. Задържа длан върху контролния панел. Беше достатъчен съвсем лек натиск, за да задейства свързването, да затвори веригата и така да позволи психиката ѝ да бъде засмукана във военната фактологична абстракция, известна като „оръжейно пространство“.

— Не можеш да го направиш, нали? Защото ми вярваш. Осъществиш ли веднъж това свързване, няма да има връщане назад.

Хури увеличи натиска, усещайки лекото вдаване напред на бутона, който щеше да се включи всеки момент. И тогава или посредством несъзнателно неврологично потрепване, или защото част от нея знаеше, че това трябва да бъде направено, тя затвори веригата. Оръжейната я обгърна, както бе ставало при стотиците тактически

симулации. Първо се появи космическа информация: образът на собственото ѝ тяло стана облакообразен и бе заменен от лайтхъгъра и непосредственото му обкръжение, последвано от йерархичното наслагване една върху друга на различни тактико-стратегически ситуации, непрекъснато осъвременявани, самопроверяващи своите предположения, провеждащи трескави екстраполативни симулации в реално време.

Тя се уподобяваше.

Оръжието се намираше на няколкостотин метра извън корпуса, насочено по посока на полета, право към Ризургам, съобразено с леките изкривявания на светлината, причинени от умерената им скорост. Близко до вратата, от която бе излязло оръжието, совалката бе оставила черно петно по страната на корпуса. По него имаше поразени точки; Хури ги усети като лек дискомфорт, като изтръпване, докато авторемонтните системи са справяха с тях. Гравитационните сензори долавяха излъчващите се от оръжието вълнички. Ана усещаше периодично и ускоряващо се полъхване. Черните дупки в оръжието сигурно се въртяха около осите си, обикаляйки все по-бързо и по-бързо по орбитите си.

Някакво присъствие я усети, не отвън, а отвътре, от самата оръжейна.

— Сън Стийлър долови влизането ти в системата — обади се Мадмоазел.

— Няма проблем. — Хури достигна оръжейното пространство и пхна абстрактни ръце в кибернетично реализирани ръкавици. — Получавам достъп до защитата на кораба. Нуждая се само от няколко секунди.

Но нещо не беше наред. Усещаше оръжията по различен начин, не като при симулациите; те не искаха да се подчинят на желанието ѝ. Те водеха битка и тя просто се включваше.

Мадмоазел, или по-скоро нейният аватар, опитваше да блокира защитата на корпуса, за да не позволи да бъде насочена срещу голямото оръжие от скривалището. То самото бе недосегаемо за Хури, забулено от множество огнени стени. Но кой — или какво — се съпротивляваше срещу опитите на Мадмоазел да насочи оръжията? Сън Стийлър, разбира се. Вече го усещаше. Обширен, мощен, но същевременно твърдо решен да остане невидим и потаен, да прикрива

действията си зад рутинни движения на фактите. Години наред това бе действало и Вольова така и не бе разбрала за неговото присъствие. Но сега Сън Стийлър бе загубил търпение, като рак, принуден от отлива да изпълзва от едно до друго скривалище. Нищо дори напомнящо за човешко присъствие, никакво усещане, че това трето присъствие в оръжейната бе светско явление като друга заредена симулация на нечия личност. Впечатлението, което създаваше Сън Стийлър, бе за чиста менталност, сякаш това фактологично представяне бе единственото, което е бил някога, единственото, което щеше да бъде някога.

Усещането бе, че е пълно нищо, геометрична точка от нищо, достигнала някак си ужасяваща степен на организация.

Сериозно ли смяташе да обедини сили с това нещо?

Може би. Ако това бе необходимо, за да възпре Мадмоазел.

— Все още можеш да се откажеш — обади се тя. — В момента той е зает — не може да отдели енергия, за да нахлуе в теб. Но след малко положението ще се промени.

Сега поне насочващите системи бяха под неин контрол, но действията муднo. Обгърна цялото оръжие в потенциална сфера на унищожение. Единственото, което трябваше да стане сега, бе Мадмоазел да се откаже от контрола над оръжията, дори и само за микросекундата, която им беше необходима, за да се обърнат, да се прицелят и да стрелят.

Усети ги как се разхлабват. Тя, или по-скоро — двамата със Сън Стийлър, побеждаваха.

— Не прави това, Хури. Не знаеш какъв е залогът...

— Осветли ме тогава, кучко. Кажи ми какво е толкова важно.

Оръжието от скривалището се отдалечаваше от корпуса, сигурен знак, че Мадмоазел се притесняваше за безопасността му. Но пулсациите на гравитационна радиация се ускоряваха; вече следваха толкова бързо, че бе почти невъзможно да се отделят една от друга. Нямахше как да отгатне след колко време щеше да стреля. Хури подозираше, че от този момент ги делят броени секунди.

— Слушай — обади се отново Мадмоазел. — Искаш ли истината, Хури?

— И още питаш.

— Тогава по-добре събери сили. Предстои ти да научиш всичко.

И тогава, веднага щом се намести, за да бъде засмукана в оръжейното пространство, усети, че я засмукват някъде съвсем другаде. Странното беше чувството, че това всъщност бе самата тя, което продължи почти до последния момент.

Намираха се на бойно поле, заобиколени от камуфлажни палатки-мехури, временно находище на болница или преден команден пост. Небето над тях беше лазурно, изпъстрено с облаци, но загрозено от мръсни, примесващи се следи от изпарения. Сякаш някаква, обхванала света, сепия изпускаше оцветяващата си течност в стратосферата. Между тях се стрелкаха многобройни летателни апарати с подобни на стрели криле. По-долу се виждаха дирижабли, а още по-надолу транспортни хеликоптери с подобни на луковица корпуси се стрелкаха по периферията на сцената, като от време на време се снижаваха, за да пуснат на земята бронетранспортъри или пехотинци, линейки или въоръжени слуги. На едната страна се простираше летателна площадка, покрита с прегоряла трева, и хангар, където бяха паркирани шест летателни апарата на ски, чиито горни повърхности имитираха точно избелялата от слънцето земя, отворени за инспекция.

Хури усети, че се препъва, че пада в тревата под краката си. Беше с камуфлажна униформа, която в момента бе в цвят каки. В ръцете си държеше леко метателно оръжие, чиято дръжка имаше точно формата на дланта ѝ. Носеше шлем, от чийто край висеше монокъл, представящ топлинна карта с фалшиви цветове на зоната на битката, предавана на разстояние от един от дирижаблите.

— Оттук, ако обичате.

Човек с бяла шапка я насочи към една от палатките. Вътре някакъв адютант взе оръжието ѝ, постави му идентифициращ чип и го нареди до други осем оръжия, вариращи по мощта си от метателни като нейното, до годни за стрелба на парти, както и едно с наистина ужасяващ вид, което се поставяше на рамо и което не би трябвало да използвате, ако се намирате на един и същи континент с противника си. Картината, захранвана от дирижабъла, се замъгли и изчезна, възпряна от защитаващата срещу следене обвивка около палатката. Хури протегна свободната си ръка и закачи монокъла обратно на ръба

на шлема си и при същото движение прибра кичур изпотени коси от окото си.

— Оттук, Хури.

Заведоха я в отделената задна част на палатката през стая, пълна с кушетки, ранени и тихо говорещи слуги-медицински работници, надвесени над своите пациенти като механични зелени лебеди. Отвън се чу вой на реактивни двигатели, последван от серия експлозии, но никой от намиращите се в палатката като че ли не забеляза тези звуци.

Най-сетне се озова в малка квадратна стаичка с едно бюро. По стените бяха окачени транснационалните флагове на Северната коалиция и в единия ъгъл на бюрото бе поставен върху бронзов пиедестал глобус на Края на небето. В момента глобусът бе в геоложки режим и показваше само различните земни маси и типове терен на повърхността вместо горещо оспорваните политически граници. Хури обаче го погледна бегло, тъй като онова, което привлече вниманието ѝ, бе човекът, който седеше зад бюрото във военно облекло: мръсно-маслинозелена туника с двойно закопчаване, златни еполети, внушителна изложба от медали на Северната коалиция върху гърдите, прибрана назад лъскава черна коса.

— Съжалявам — каза Фазил. — Че трябваше да стане по този начин. Но сега, след като си тук... — Посочи към свободния стол. — Седни; трябва да поговорим. И то спешно, както се оказва.

Хури си припомни като насън друго място. Спомни си камера, метална, със специален стол, но макар нещо в този спомен да я правеше нервна, сякаш времето бе безценно, той ѝ се струваше нереален в сравнение с настоящето, което бе тази стая. Фазил погълна напълно вниманието ѝ. Изглеждаше точно така, както го помнеше (откъде го помнеше, запита се тя), но на бузата си имаше белег, който не си спомняше и си бе пуснал мустак или поне (не беше сигурна) бе променил нещо в мустака, с който бе последния път: беше го оставил по-дебел.

Направи, както ѝ бе предложил, и се отпусна тежко на един съгваем стол.

— Тя, Мадмоазел, се тревожеше, че не е изключено да се стигне до това — започна Фазил; устните му почти не се движеха или не изглеждаше да се движат под мустака. — Затова взе някои мерки. Докато ти беше все още на Йелоустоун, тя имплантира серия от

спомени за бърз достъп. Бяха програмирани да се задействат — да станат достъпни до съзнателния ти ум — само когато тя сметне за необходимо. — Той се пресегна към другия край на бюрото и завъртя глобуса, след което го спря рязко. — Процесът на отключването на тези спомени всъщност е започнал преди известно време. Спомняш ли си лекия мигренозен пристъп в асансьора?

Хури се опитваше да се хване за някаква точка като за котва, за някаква обективна реалност, на която да може да се довери.

— Какво е това?

— Нещо удобно за използване. Изтъкано частично от съществуващи спомени, които Мадмоазел е сметнала за нужни. Тази среща например — не ти ли напомня донякъде първата ни среща, скъпа? По време на операциите на Седемдесет и осмо възвишение при кампанията в централната провинция, преди втората офанзива на червения полуостров? Изпратиха те, защото се нуждаех от човек, който да бъде инфилтриран, човек, запознат с незащитените сектори, контролирани от Южната коалиция. Създадохме страхотен екип, нали? И то в много отношения. — Той попипа мустака си и тупна отново по глобуса. — Разбира се, не те доведоха... или по-скоро тя не те е довела тук, за да се отдаваме на спомени. Не. Фактът, че имаме достъп до този спомен означава, че трябва да ти бъдат разкрити някои истини. Въпросът е дали си готова за тях.

— Разбира се, че съм готова...

Хури се поколеба. Това, което говореше Фазил, нямаше никакъв смисъл, но се развълнува от спомена за другото място; за бруталния стол в металната стая. Струваше ѝ се, че нещо бе останало неразрешено там... дори, може би, в процес на решаване. Чувстваше, че където и да се намираше въпросната стая, тя трябваше да бъде там, за да даде своя принос в битката. И за каквото и да бе тази битка, имаше усещането, че не разполагаха с много време, определено не за подобни развлечения.

— О, не се притеснявай за това — обади се Фазил, който като че ли четеше мислите ѝ. — Нищо от това тук не се случва в реално време, дори ускореното реално време на оръжейната. Не ти ли се е случвало да мислиш, че някой те е събудил рязко наред съсън и действията му са някак си свързани със случващото се в съня, много преди да те събуди. Знаеш какво имам предвид: кучето те лиже по лицето, за да те събуди

и в съня си ти падаш от борда на някакъв кораб в морето. Но си била на този кораб през целия си сън. — Той направи кратка пауза. — Спомени, Хури. Спомени, които се наслагват моментално в паметта ни. Сънят ти се е сторил истински, но е бил създаден за миг, когато кучето е започнало да те лиже по лицето. Ти всъщност никога не си го преживявала. Същото се отнася и за тези спомени.

Като спомена за оръжейната, Фазил ѝ помогна да избистри идеята за стаята. Сега още по-силно я обзе усещането, че трябва да се върне там, да се включи в някаква битка. Подробностите все още ѝ убягваха, но ѝ се струваше изключително важно да се включи в нея.

— Мадмоазел — продължи Фазил — би могла да избере всеки момент от твоето минало или да изфабрикува нещо от нищо. Но сметна, че в известен смисъл би било от полза да се озовеш сред обстановка, където обсъждането на въпроси от военен характер би изглеждало естествено.

— Въпроси от военен характер ли?

— По-точно — свързани с война. — Тук той се усмихна и върховете на мустаците му щръкнаха за момент нагоре като демонстрация на инженерните принципи на гредов мост. — Но не такава, за която има вероятност да си чела. Не, страхувам се, че се е случила прекалено отдавна, за да бъде възможно. — Той се изправи внезапно, пригладя туниката си, дръпна надолу колана. — Сигурно ще помогне, ако отидем в стаята за получаване на инструкции.

ДВАНАЙСЕТ

Края на небето, 61 Лебед-А, 2483 година (симулирана)

Стаята за получаване на инструкции, в която я заведе Фазил, не приличаше на нито една от онези, в които бе влизала досега. Очевидно бе прекалено голяма, за да се помещава в палатката. И макар Хури да бе ставала свидетел на действието на всевъзможни прожекционни съоръжения, нито едно от тях не би било способно да прожектира това, което ѝ се представяше в този момент. То покриваше целия под, широк около двайсет метра, и бе прорязано от пътека с метални перила.

Това бе карта на цялата галактика.

А невъзможността да бъде прожектирана от познатите и съоръжения се дължеше на един прост факт. Като я гледаше, тя виждаше и някак си забелязваше всяка звезда в галактиката, от най-студеното кафяво джудже до най-яркия, нажежен до бяло свръхгигант. И възможността всяка звезда да бъде забелязана, ако погледът ѝ попадне случайно върху нея, съвсем не беше всичко. Просто успяваше да опознае галактиката само с един поглед. Асимилираше я в нейната цялост.

Започна да брой звездите.

Те бяха четиристотин шейсет и шест милиарда, триста и единайсет милиона, деветстотин двайсет и две хиляди, осемстотин и единайсет. Докато наблюдаваше, един от белите свръхгиганти се превърна в свръхнова, така че намали броя им с едно.

— Това е трик — обясни Фазил. — Галактиката има повече звезди от клетките в главния мозък и за да ги опознаеш всичките, би трябвало да обвържеш нежелано голяма част от цялата си познавателна памет. Кое то, разбира се, не означава, че усещането за всезнание може да бъде симулирано.

Галактиката бе представена с такова съвършенство и в такива детайли, че не можеше да бъде наречена „карта“. Не само яркостта, цветът, размерите, бинарните връзки, положението и пространствената

скорост бяха представени с абсолютна точност, но имаше също така звездообразуващи райони, тънки воали от кондензиращ се газ с меко лъчение, в които се намираше сгорещяващата се жарава на слънца-ембриони. Виждаха се нововъзникнали звезди, обкръжени от дискове прапланетарна материя и, където пожелаеше да ги възприеме, самите планетарни системи, придвижващи се около своите слънца като микроскопични планетариуми със значително увеличена скорост. Виждаха се също така остарели звезди, които изхвърляха в космоса свои фотосфери, обогатявайки разреденото междузвездно пространство — основният протоплазмен резервоар, от който щяха да се създават бъдещите поколения звезди, светове и култури. Имаше правилни или неправилни останки от свръхнова, които се охлаждаха, докато се разширяваха, и предаваха енергията си на междузвездното пространство. Понякога в сърцето на някои от случаите на звездна смърт Хури наблюдаваше новооформен пулсар, излъчващ радиовълни с непрекъснато забавяща се, но стабилна точност, като часовниците в забравен кралски дворец, които са били навити за последен път и щяха да тиктакат, докато умрат, като времето между всеки две тиктакания постепенно нарастваше, водейки към някаква ледена вечност. В сърцата на някои от тези останки съществуваха също така черни дупки и една масивна (макар и в момента спяща) в сърцето на галактиката, заобиколена от рояк обречени звезди, които един ден щяха да достигнат посредством спираловидно движения своя хоризонт на събитието и да послужат като гориво за апокалиптичен взрив от рентгенови лъчи, когато бъдат разкъсани.

Тази галактика обаче не представляваше интерес единствено за астрофизиката. Хури установи, че знае още нещо, сякаш нов пласт от спомени бе наложен върху предишния. Тя знаеше, че в галактиката кипи живот — един милион култури, пръснати уж случайно из огромния ѝ, бавно въртящ се диск.

Но това беше миналото, дълбокото, много дълбоко минало.

— Всъщност — обади се Фазил, — някъде преди около един милиард години. Като се има предвид, че Вселената е само петнайсет пъти по-възрастна от тази цифра, това е доста голям отрязък от време, особено в галактичен мащаб. — Той се бе подпрял на перилата край пътеката до нея, сякаш бяха двойка, дошла да се полюбува на отражението си в тъмните, посипани с парченца хляб води на езеро с

патици. — За да добиеш известна представа, ти напомням, че човечеството не е съществувало преди един милиард години; дори динозаврите не са съществували. Тяхната еволюция започва преди по-малко от двеста милиона години, една пета от времето, за което става дума тук. Не, тук действието се развива много преди камбрийския период. На Земята вече е имало живот, но само едноклетъчен... евентуално може би гъбички, но и това не е сигурно. — Фазил се взря отново в прожекцията на галактиката. — Но не навсякъде е било така.

Въпросните около милион култури (въпреки че можеше да назове с безкрайна точност цифрата, внезапно ѝ се стори проява на детинска педантичност да го направи; това бе като да уточняваш нечия възраст до месеца) не се бяха появили по едно и също време, нито имаха еднаква продължителност. Според Фазил (но тя самата също го разбираше на някакво основно ниво) преди четири милиарда години галактиката бе достигнала състоянието, необходимо за развитие на разумни култури. Но веднъж щом това ниво на минимална галактическа зрелост е било достигнато, културите не са възникнали едновременно. Някои от тях са се породили на места, където поради една или друга причина еволюционните промени са се осъществявали по-бавно от нормата или живите организми са били подложени на по-голяма от обичайната квота катастрофални събития.

Но в крайна сметка, два-три милиарда години след първоначалното зараждане на живота в тази галактика; някои от тези култури започнали да се придвижват из космоса. Когато тази точка била достигната, повечето от тях започнали да се разпространяват бързо из галактиката, макар неизменно да съществували и такива, които предпочитали да колонизират само своите слънчеви системи, а понякога дори само своето околопланетно пространство. Но като цяло скоростта на разпространение била висока, средно между една десета и една стотна от скоростта на светлината. На пръв поглед това изглежда бавно, но всъщност е ослепително бързо, като се има предвид, че галактиката е била на възраст няколко милиарда години и широка само сто хиляди светлинни години. Ако не са били подложени на никакви ограничения, тези космонавти са могли да я прекосят цялата за незначителното време от няколко десетки милиона години. И може би, ако действително бе станало така — империалистично доминиране на една сила — нещата щяха да бъдат съвсем различни.

Вместо това обаче първата култура се намирала в по-бавния край на експанзионисткия скоростен обхват и бе повлияла върху експанзионистката вълна на втора, по-млада култура. И макар и по-млада, втората цивилизация не била на по-ниско технологично ниво от първата, нито по-неспособна да се справи с агресията, когато се налага. Последвало нещо, което поради липса на по-подходящ термин, може да се опише като галактическа война; внезапно се възпламенила искра на мястото на триене между тези две разрастващи се империи. Скоро към конфликта се присъединили и други култури. В крайна сметка, в една или друга степен, в крамолата се включили няколко хиляди космически цивилизации. Те разполагали с много имена за нея на хилядата основни езика на сражаващите се. Някои от тези имена не биха могли да се преведат лесно поради липсата на човешки аналог. Но доста култури я означавали като Войната на зазоряване.

Тази война обхванала цялата галактика (и двете по-малки сателитни галактики, обикалящи около Млечния път) и погубила не само отделни планети, а и цели слънчеви системи, цели звездни системи, цели звездни купове и цели спираловидни рамена. Хури разбра, че доказателствата за тази война можеха да се видят дори сега, стига човек да знае къде да гледа. В някои региони на галактиката се наблюдаваше аномално струпване на мъртви и все още горящи звезди, наредени по странен начин в права линия: откъснали се компоненти от оръжейни системи, широки няколко светлинни години. Съществуваха празни пространства, където би трябвало да има звезди, и звезди, които — според приетата динамика на формиране на слънчеви системи — би трябвало да имат светове, но нямаха. Войната на зазоряване беше продължила дълго, много дълго, по-дълго дори от еволюционния времеви мащаб на най-горещите звезди. Но по времевия мащаб на галактиката тя бе милостиво кратка — само един трансформиращ спазъм.

Възможно бе нито една култура да не бе излязла незасегната от нея; възможно бе нито един от играчите, влезли във Войната на зазоряване да не бе успял да излезе, независимо дали като победител или като победен. Продължителността на войната, макар и кратка по галактическите стандарти, бе ужасно дълга според времевата скала на живите видове. Тя бе достатъчно дълга, за да могат видовете да еволюират, да се разделят, да се съединят с други видове или да ги

асимилират, да се променят до неузнаваемост или дори да преминат от органични към сурогати от живи машини. Някои дори бяха изминали обратния път и, след като веднъж бяха станали машини, се бяха върнали към органичната форма, когато това бе станало необходимо за целите им. Някои бяха сублимирали и изчезнали напълно от театъра на военните действия. Други бяха конвертирали същността си в информация и бяха открили възможност за безсмъртно съхранение в грижливо скрити компютърни матрици. Трети се бяха самопожертвали.

В крайна сметка обаче една култура се бе оказала по-силна от останалите. Може би просто е имала късмет, дребен играч, участвал за кратко в главната схватка, който след това се бе издигнал от руините до първото място. Или може би бе резултат от коалиция, от сливането на няколко, изморени от войната видове. Това нямаше значение, а и те самите надали имаха съвсем точна информация за произхода си. Те бяха — поне тогава — хибриден машинно-химеричен вид с остатъчни характеристики на гръбначни същества. Не си бяха направили труда да си дадат име.

— Но все пак — каза Фазил, — са се сдобили с име, независимо дали това им е харесвало.

Хури погледна съпруга си. Докато той ѝ бе разказвал историята на Войната на зазоряване, тя бе осъзнала донякъде къде се намира и нереалността на всичко това. Онова, което Фазил ѝ беше обяснил за Мадмоазел, най-сетне се свърза с един спомен от истинското настояще. Сега тя си спомни ясно оръжейната и разбра, че това място, тази частица от нейното минало, не беше нищо повече от интерлюдия. И това не беше точно Фазил, въпреки че, тъй като беше възкресен от нейните спомени, беше поне толкова реален, колкото и онзи Фазил, когото помнеше.

— Как са ги нарекли? — попита Ана.

Той изчака и когато най-сетне отговори, го направи с театрална сериозност.

— Инхибиторите. И напълно основателно, както ще се изясни скоро.

И тогава ѝ каза. Знанието се стовари върху нея, огромно и безстрастно като ледник, нещо, което нямаше да забрави никога. И

разбра още нещо, което вероятно беше целта на цялото това занимание. Разбра защо Силвест трябваше да умре.

И защо, дори за подсигуриването на смъртта му да бе необходимо да загине цяла планета, цената бе съвсем разумна.

Пазачите дойдоха точно, когато Силвест започваше да задрямва, изтощен от последната операция.

— Събуди се; поспаланко — извика по-високият от двамата, широкоплещест мъж с увиснал сив мустак.

— За какво сте дошли?

— Това ще развали изненадата — заяви вторият с вид на невестулка, който държеше в ръцете си пушка.

Пътят, по който го поведоха, очевидно беше замислен с цел да го дезориентира — завоите бяха прекалено чести, за да са случайни. Движеха се бързо към целта си. Секторът, в който се озоваха, му беше непознат; или силно променена от хората на Слюка стара част на Мантел, или съвсем нов комплекс от тунели, изкопан след неговото заминаване. Силвест се запита дали нямаше постоянно да го местят в нова килия, но това му се стори малко вероятно — бяха оставили другите му дрехи в първата стая, а току-що му бяха сменили спалното бельо. Но Фолкхъндър бе споменал за възможността статусът му да се промени във връзка с посещенията, за които бе настоял. В такъв случай може би наистина се бе стигнало до внезапна промяна в плана.

Но скоро откри, че нямаше нищо такова.

Стаята, в която го оставиха, имаше също толкова спартански вид, както предишната; тя беше буквално неин двойник до същите голи стени и отвора за подаване на храната, същото потискащо усещане, че стените са безкрайно дебели. Всъщност приликата беше толкова голяма, че за момент той се запита дали сетивата не го бяха излъгали и след дълги обиколки и завои пазачите в крайна сметка не го бяха върнали в старата му килия. Не смяташе, че не са способни на такова нещо... пък и това поне бе някакво движение.

Но когато успя да огледа в подробности съдържанието на стаята разбра, че все пак не беше неговата. На леглото седеше Паскал... и когато тя вдигна очи, разбра по погледа ѝ, че бе не по-малко изумена от него.

— Имате един час — обяви мустакатият пазач и тупна колегата си по гърба.

После затвори вратата.

Последния път, когато я бе виждал, тя носеше сватбената рокля, косата ѝ бе наредена на лъскави пурпурни вълни, ентоптиките я красяха като армия приказни същества. Понякога си мислеше, че само бе сънувал всичко това. Сега тя носеше комбинезон, също толкова безформен и бозав като този на Силвест. Косата ѝ висеше права и черна, очите ѝ бяха зачервени. Стори му се по-слаба и по-дребна, отколкото я помнеше — вероятно защото беше седнала върху свитите под себе си крака, а бялата стая изглеждаше толкова голяма.

Не се сещаше да бе изглеждала някога по-крехка или красива; или някога ѝ е било по-трудно да повярва, че е негова съпруга. Сети се за нощта на преврата, когато бе чакала в края на разкопките със своите търпеливи въпроси, въпроси, които по-късно щяха да отворят рана в самата сърцевина на това, което представляваше той — какво бе направил и какво бе в състояние да направи. Наистина бе много странно как стечението на обстоятелствата ги беше довело до самотата на тази стая.

— Те ми повтаряха, че си жива — промълви Силвест. — Но ми се струва, че нито веднъж не им повярвах.

— Казаха ми, че си пострадал — прошепна Паскал, сякаш се боеше да не се събуди, ако заговори на глас. — Не искаха да ми кажат как и от какво... а и аз не исках да разпитвам прекалено, да не би да ми кажат истината.

— Те ме ослепиха — обясни той, като докосна твърдата повърхност на очите си; правеше го за първи път след операциите.

Вместо изригването на вулкан от болка, към което вече бе привикнал, последва само неопределен дискомфорт, който изчезна веднага щом отдели пръстите си.

— Но сега вече виждаш, нали?

— Да. И ти си първото нещо, заради което си заслужава да виждам.

И тогава тя стана от леглото, мушна се в обятията му, сплете единия си крак с неговия. Силвест усети лекотата и деликатността ѝ, почти се побоя да отвърне на прегръдката ѝ, за да не я прекърши. Но я привлече по-близо до себе си и тя направи същото, очевидно също

толкова уплашена да не го нарани, сякаш и двамата бяха призрци, несигурни в реалността на другия. Притискаха се така един в друг, както им се стори, много повече часове от този, който им бе даден, не защото времето се влачеше мудно, а защото засега то беше без значение; струваше им се, че могат да го държат така настрани само с усилие на волята. Силвест се опиваше от гледката на лицето ѝ; очите ѝ намираха нещо човешко дори в липсата на изражение на неговите очи. Някога Паскал се бе страхувала да го погледне право в лицето, още по-малко да се взре в очите му... но това време бе отминало отдавна. А колкото до Силвест, за него никога не бе проблем да я гледа в очите, тъй като тя нямаше как да разбере това. Сега обаче му се искаше да може да разбере, когато я гледа, искаше да изпита удоволствието от факта, че я намира толкова опияняваща.

Скоро започнаха да се целуват и след това се отпуснаха върху леглото. За миг се освободиха от дрехите си и ги струпаха на куп. Силвест не знаеше дали не ги наблюдават. Не беше невъзможно... беше по-скоро дори вероятно. Както изглежда беше възможно и да не му пука от това. Засега, докато траеше този час, двамата с Паскал бяха сами, стените на стаята бяха безкрайни, а самата стая — единственото помещение в цялата вселена. Не за първи път се любеха, но тези възможности бяха наистина рядкост — когато се бе случвало да останат сами. Сега тази мисъл за малко не го разсмя, бяха женени и вече дори не се налагаше да се крият. Но ето че отново им се налагаше да крадат миг на интимност. Изпълни го чувство за вина и той се запита на какво се дължеше. По-късно, когато легнаха един до друг и той зарови глава в гърдите ѝ, осъзна защо се бе почувствал по този начин. Имаха да си кажат толкова неща, а бяха посветили цялото време на трескавото изучаване на археологията на телата си. Но същевременно знаеше, че трябва да бъде така.

— Искан ми се да имаме повече време — каза Силвест, когато усещането му за време се върна горе-долу към нормалното възприятие и той започна да се пита колко още им оставаше.

— Последният път, като говорихме, ти ми каза нещо.

— За Карин Льофевр, да. Трябваше да ти го кажа, разбираш ли? Звучи смешно, но помислих, че ще умра. Трябваше да ти кажа, да кажа на някого. Бях го държал години наред в себе си.

Усещаше хладното бедро на Паскал, притиснато в неговото. Тя прокара длан по гърдите му.

— Каквото и да се е случило там, нито аз, нито който и да било тук би могъл да те съди.

— Това бе проява на страхливец.

— Не, не е било. Проява на инстинкт. Бил си на най-ужасяващото място на света, Дан, не забравяй това. Филип Ласкай е отишъл там, без да бъде трансформиран от джъглърите... и виж какво се случи с него. Дори фактът, че си запазил разума си, е вече доказателство за смелост. Щеше да бъде много по-лесно за теб да си загубиш ума.

— Тя може би щеше да живее. По дяволите, дори това, че я оставих да умре така... дори това би било приемливо, ако после имах смелостта да кажа истината. Щеше да бъде нещо като изкупление; Господ е свидетел, че тя заслужаваше нещо по-добро от тази лъжа, дори след като я убих.

— Ти не си я убил; Шрауд я е убил.

— Даже не знам това.

— Какво?

Той се надигна на една страна и за момент спря да говори, за да се вгледа в нея. Преди очите му можеха да запечатат образа ѝ за бъдещите поколения. Но тази способност вече не функционираше.

— Искам да кажа... — промълви Силвест. — Дори не знам дали е умряла там... имам предвид в началото. Аз оцелях в крайна сметка, а аз бях този, който изгуби трансформацията си, направена от джъглърите. Шансовете ѝ щяха да бъдат по-добри, но не кой знае колко по-добри. Ами ако и тя бе преминала през всичко това като мен? Ако е успяла да остане жива, но просто не бе могла да ми го съобщи? Напълно е възможно да е прекосила половината Шрауд, преди да съм дошъл на себе си. След като поправих лайтхъгъра, изобщо не ми мина през ума да я потърся. Не предположих и за миг, че може да е останала жива.

— И съвсем основателно — увери го Паскал. — Не е останала жива. Не можеш да поставяш сега под въпрос онова, което си направил; тогава интуицията ти е казала, че тя е мъртва. А и ако не беше умряла, щеше да намери начин да ти се обади.

— Не знам. И може би никога няма да узная.

— Тогава престани да мислиш по този въпрос. Иначе миналото никога няма да те остави на мира.

— Слушай — рече той, като се сети за нещо, което му бе казал Фолкхъндър. — Разговаряш ли понякога с някой друг освен с охраната? Като Слюка например?

— Слюка ли?

— Жената, която ни държи тук. — Силвест осъзна с изумление, че не ѝ бяха казали почти нищо. — Нямам време да ти обяснявам, освен по най-съкратената процедура. Хората, които убиха баща ти, са инундационисти от Истинския път или поне една от издънките на това движение. Намираме се в Мантел.

— Знаех, че трябва да сме някъде извън Кювие.

— Да, и доколкото разбрах от това, което ми казаха, Кювие е бил атакуван. — Въздържа се да ѝ каже останалото, а именно че градът най-вероятно бе станал необитаем над земята. Не беше нужно да го знае, поне не още, тъй като това бе единственото място, което познаваше както трябва. — Не съм сигурен кой го управлява сега — останали верни на баща ти хора или съперническа група от Истинския път. Според това, което чух от Слюка, баща ти не я посрещнал с отворени обятия, след като се сдобил с контрол над Кювие. Както изглежда неприязънта им е била достатъчно голяма, за да уреди убийството му.

— Това е доста дълго време за подхранване на неприязън.

— И именно поради това Слюка вероятно не е най-стабилният човек на тази планета. Не смятам, че нашето пленяване е влизало в плановите ѝ, но сега, след като сме в ръцете ѝ, тя не е сигурна какво да прави. Очевидно потенциално сме доста ценни, за да ни отстрани... но междувременно. — Силвест направи пауза. — Нещо може да се промени. Човекът, който ми оправи очите, каза, че се носели слухове за посетители.

— Кой?

— И аз това питам. Но той не каза нищо повече.

— Не те ли изкушава възможността да правиш предположения?

— Ако има вероятност нещо да промени нещата в Ризургам, това може да бъде пристигане на ултри.

— Малко е рано за завръщането на Ремилиод.

Силвест кимна.

— Ако наистина наближава някакъв кораб, можем спокойно да се обзаложим, че не е на Ремилиод. Но кой друг би искал да търгува с нас?

— Може да не са дошли да търгуват.

Това може би беше признак за арогантност, но Вольова наистина физически не беше в състояние да остави някой друг да върши работата ѝ, колкото и абсурдна да беше алтернативата. Беше щастлива — ако това бе точната дума — да остави Хури да седи в оръжейната, правейки всичко възможно да се справи с оръжието от скривалището. Беше готова да признае също така, че използването на Хури бе единственото разумно решение, с което разполагаше. Но това не означаваше, че е готова да стои спокойно встрани и да чака да види какъв ще е изходът. Онова, от което се нуждаеше, онова, за което копнееше, бе да открие начин да атакува проблема от друг ъгъл.

— По дяволите! — изруга тя, тъй като, въпреки всичките ѝ усилия, умът ѝ не раждаше нищо.

Всеки път, когато помислеше, че е намерила начин да попречи на прогреса на оръжието, друга част от ума ѝ изскачаше напред и намираще задънена улица някъде по-нататък по логическата верига. Фактът, че е в състояние да критикува собствените си решения веднага след зараждането им, в известен смисъл бе доказателство за пластичността и гъвкавостта на ума ѝ. Но същевременно ѝ се струваше, и това я вбесяваше, че прави всичко възможно, за да попречи на шансовете си за успех.

А сега трябваше да се справи и с това отклонение.

Започна да го нарича така, защото думата предаваше смесицата от неразбиране и отвращение, които изпитваше всеки път, когато си наложеше да мисли по тази тема. А темата бе какво ставаше в главата на Хури. И сега, когато Хури се бе потопила в абстрактния ментален пейзаж на оръжейното пространство, отклонението неизбежно включваше и самата оръжейна, и самата Вольова, тъй като тя бе нейно дело. Иля следеше ситуацията отблизо посредством информацията, която течеше непрестанно върху гривната ѝ. В черепа на тази жена вилнееше истинска буря без ни най-малко съмнение.

Вольова знаеше, че всичко това някак си трябваше да е свързано. Целият проблем с оръжейната; в началото — лудостта на Нагорни, работата със Сън Стийлър и най-накрая — активирането на оръжието от скривалището. По някакъв начин и бурята в главата на Хури — отклонението — също съвпаднаше с нещата. Но сигурността, че съществува решение или поне отговор — обединяваща картина, която би обяснила всичко — не ѝ помагаше.

Може би най-досадният аспект беше, че дори в такъв момент, част от ума ѝ не се отделяше от този проблем и не ѝ позволяваше да се отдаде напълно на най-належащия въпрос. Вольова имаше чувството, че мозъкът ѝ представлява стая, пълна с преждевременно развити ученици: умни по свой индивидуален начин, които само трябваше да успеят да се обединят, за да достигнат до разтърсващи прозрения. Но някои от тези ученици не внимаваха; те се взираха замечтано през прозореца и не обръщаха внимание на настояванията ѝ да се съсредоточат върху настоящето, тъй като собствените им интереси им се струваха далеч по-привлекателни от глупавата програма, която опитваше да им наложи тя.

В този момент от дълбините на съзнанието ѝ изплува една мисъл, по-скоро спомен. Ставаше въпрос за поредицата от ограждащи системи, които бе инсталирала в кораба, преди повече от четири десетилетия корабно време. Беше ги замислила като последна контрамярка срещу нахлуването на вируси. Не беше предполагала, че някога ще потрябват, още по-малко — при подобни обстоятелства.

Но все пак си ги спомни.

— Вольова — промълви почти задъхано тя в гривната, напрягайки се да извади нужните команди от спомените си. — Влизане в протоколите за контрабунтовнически мерки, сериозност ламбда-плюс, да се осигури максимална готовност за битка и контрапроверка, напълно автономно отказопотискане, критичност — девет Армагедон, червено алфа-подсигуряване, всички триумвирски привилегии призовани на всички нива; всички нетриумвирски привилегии отменени. — Притаи дъх с надеждата, че цялата тази поредица бе отворила достатъчно врати, за да влезе в сърцето на операционната матрица на кораба. — А сега извади и управлявай изпълнителя с код „Ползи“. — И додаде под носа си: — И го направи дяволски бързо!

„Ползи“ беше програмата, която закрепваше инсталираните от самата Вольова ограждащи системи. Сама я беше написала, но толкова отдавна, че почти не помнеше на какво бе способна тя и върху каква част от кораба се простираше въздействието ѝ. Това бе истински хазарт — искаше да изтегли от играта достатъчно карти, за да възпрепятства оръжието, но не и толкова, че да попречи на опитите си да го възпре.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите...

По екрана на гривната ѝ пробягваха едно след друго послания за извършена грешка. Те ѝ съобщаваха, че различните системи, в които „Ползи“ бе опитала да влезе и да обезвреди, не ѝ бяха вече подвластни; те бяха недостъпни за намесата на програмата. Във всеки случай повечето от тях, особено по-дълбоките корабни системи. Ако „Ползи“ бе функционирала правилно, това щеше да се отрази цялостно върху кораба както удар по главата върху човешко същество — масивно спиране на всички по-маловажни системи и изпадане в състояние на възстановяващо обездвижване. Щеше да бъде причинено сериозно увреждане, но предимно на повърхностно ниво и от такъв род, че Вольова можеше да поправи, да прикрие или да измисли подходящи лъжи преди другите членове на екипажа да се бяха събудили. Но „Ползи“ беше действала другояче. Ако се сравнеше с нанесено на човек поражение, понесеното от кораба можеше да се оприличи на мека парализа, обездвижила само кожните слоеве, и то само частично. Това обаче не влизаше в планове на Иля.

Но, както осъзна тя, то щеше да обездвижи автономните оръжия по корпуса, които не бяха директно подчинени на оръжейната и които вече бяха взривили совалката. Сега поне можеше да опита отново същия гамбит. Разбира се, оръжието бе отишло още по-нататък; вече не можеше да става дума просто да му препречи пътя. Но ако поне успееше да изкара в космоса още една совалка, възможностите пред нея ставаха няколко.

Само секунда по-късно обаче оптимизмът ѝ бе смазан под тежестта на възраженията. Може би „Ползи“ бе създадена, за да работи по този начин, а може би през четирийсетте години от създаването ѝ различните корабни системи се бяха свързали с нея, така че тя убиваше части, до които Вольова изобщо не бе искала да се докосва... но, каквато и да беше причината, совалките не проявяваха готовност за съдействие, затворени зад ограждащите системи. Опитва обичайните

обходни команди на нивото на триумвирите, но все така без успех. И нищо чудно: „Ползи“ бе създала физически прекъсвачи в командната мрежа, пропасти, през които никакво количество софтуерна намеса не би могло да прехвърли мост. Вольова трябваше да се справи с всички тези прекъсвания физически... а за тази цел се налагаше да открие създадената от нея инсталационна карта преди четири десетилетия. Цялата тази процедура щеше да отнеме няколко дни труд.

А тя разполагаше с броени минути.

Усещаше как я всмуква не толкова яма от безнадеждност, а по-скоро бездънен гравитационен кладенец. Но след като се потопи дълбоко в неговите бездни — и няколко от въпросните безценни минути изтекоха — тя се сети за нещо, нещо толкова явно, че трябваше да ѝ хрумне още преди много време.

Вольова се разтича.

Хури рязко се върна в оръжейната.

Погледът, който хвърли върху часовниците я убеди, че, както я беше уверил Фазил, не беше изминало никакво реално време. Това бе някакъв номер; тя беше убедена, че е прекарала почти час в палатката, докато цялото преживяване бе траяло едва частица от секундата. Можеше да се каже, че не бе преживяла всичко това, но ѝ беше почти невъзможно да го приеме. И не можеше да става и дума да се отпусне — събитията бяха критични още преди пробуждането на тези спомени. Положението беше все така спешно.

Оръжието от скривалището трябва да бе почти готово за стрелба: гравитационните му меси вече не се долавяха от кораба, подобно на звуците от свирка, преминали в ултразвуковия диапазон. Може би вече се готвеше да стреля. Дали Мадмоазел не задържаше развитието на нещата? Нима за нея беше важно Хури да застане на нейна страна? Ако оръжието се провалеше, Хури щеше да се окаже отново единственото ѝ средство за действие.

— Откажи се — извика Мадмоазел. — Откажи се, Хури. Вече трябва да си си дала сметка, че Сън Стийлър е нещо чуждо за нас! А ти помагаш на него!

Менталното усилие, необходимо, за да говори нечуто, се оказа прекалено трудно за нея в този момент.

— Да, готова съм да повярвам, че е чужд елемент. Проблемът е, какво си в такъв случай ти самата?

— Хури, нямаме време за това.

— Извинявай, но този момент не е по-малко подходящ от който и да било друг, за да изясним този въпрос. — Докато общуваше по мисловен път, Ана не изоставяше своя дял от борбата, макар част от нея — тази част, която бе разколебана от видяното в спомените ѝ — да я умоляваше да се предаде, да позволи на Мадмоазел да поеме пълния контрол върху оръжието от скривалището. — Ти ме накара да помисля, че Сън Стийлър е нещо, което Силвест е довел от шраудърите.

— Не, ти видя фактите и сама достигна до единственото логично заключение.

— Така ли? — Ана усети прилив на нови сили, но те все още не бяха достатъчни, за да уравни вътрешното си противоречие. — През цялото време ти опитваше отчаяно да ме настроиш срещу Сън Стийлър. Това може да е оправдано — нищо чудно той наистина да е гадно копеле — но все пак се налага един въпрос. Откъде знаеш? Няма как да знаеш. Освен ако ти самата също си извънземна.

— Ако приемем — за момент — че случаят е именно такъв...

Нещо ново привлече вниманието на Хури. Дори като имаше предвид сериозността на предприетата от нея борба, това ново нещо бе достатъчно важно, за да насочи към него част от своето внимание, да позволи на част от съзнанието си да направи преценка на ситуацията.

Нещо друго се присъединяваше към свадата.

Новодошлият не беше в оръжейното пространство; не беше поредната кибернетична единица, а физически обект, който до този момент не беше присъствал — или поне не и забележимо — на бойната арена. В мига, в който Ана го разкри, той вече се намираше много близо до лайтхъгъра, опасно близо според нея... всъщност толкова близо, че изглеждаше съединен към него като паразит.

Имаше размери на съвсем малък космически кораб, дължината на централната му маса не беше повече от десет метра. Приличаше на дебело, ръбесто торпедо, с осем членести крака. Движеше се покрай корпуса на кораба. И, най-изумителното, не предизвикваше никаква реакция от защитната система, унищожила совалката.

— Иля — прошепна Хури. — Иля, нали не смяташ сериозно, че... — Не довърши мисълта си и миг по-късно възкликна: — О, по

дяволите. Беше ти, нали?

— Каква глупост — каза Мадмоазел.

Стаята-паяк се бе отделила от корпуса, тъй като и осемте ѝ крака се бяха пуснали едновременно. И понеже корабът продължаваше да намалява скоростта си, стаята-паяк като че ли избързваше напред с нарастваща бързина. Обикновено, така беше казала Вольова, при това положение тя би трябвало да изстреля куките си, за да възстанови контакта си с кораба. Вольова трябва да ги беше обезвредила, тъй като стаята продължаваше да се отдалечава, докато двигателите ѝ се прибраха. Хури се осведомяваше за сцената посредством различни пътища, някои от които недостъпни за човек без импланти за оръжейното пространство, един малък аспект от този сензорен поток беше посветен на оптичното възприемане, което се осигуряваше от камерите на кораба. Чрез тях тя видя как двигателите изпускат виолетови пламъци през тесните отвори около средната част на стаята-паяк, където торпедовидното тяло бе прикрепено към частта, от която излизаха осемте крака. Сиянието от нажежените двигатели ги осветяваше отдолу с бързо пулсираща светлина. В този момент стаята започна да се издига отново покрай кораба. Но Вольова не използва двигателите, за да се приближи достатъчно близо до корпуса на кораба, за да може да се захване за него. След като увисна за няколко секунди във въздуха, стаята се устреми към оръжието.

— Иля... Наистина не мисля...

— Довери ми се — отговори гласът на Вольова, като прозвуча така, сякаш говореше от другия край на Вселената, а не само на няколко километра. — Имам нещо, което състрадателно би могла да наречеш „план“. Или най-малкото възможност, която би могла да ни спести откритата война.

— Не съм сигурна, че последното ми допада.

— И на мен не ми се нрави, ако все още не си го разбрала. — Иля замълча за момент. — Хури, когато всичко това приключи, и ако и двете оцееем, което признавам съвсем не е гарантирано при това развитие на нещата... мисля, че би било добре да отделим време, за да поговорим.

Може би имаше предвид да се справи така със страха, който сигурно изпитваше?

— Да поговорим ли?

— За всичко това. За целия проблем с оръжейната. Може би това ще даде и на теб възможност да се освободиш от всички... натрапчиви дребни товари, които щеше да бъде най-добре да бе споделила с мен още преди.

— Като например?

— Като например за начало коя си ти.

Стаята-паяк измина дялящото я от оръжието разстояние бързо, забави скорост с помощта на двигателите, но продължаваше да се движи успоредно с кораба. Дори с разпуснати крака, размерите ѝ бяха само една трета от тези на оръжието. Сега тя не приличаше толкова на паяк, а по-скоро — на злочеста сепия, която всеки момент щеше да изчезне в зейналата паст на достолепно движещ се кит.

— За това ще бъде нужно нещо повече от „поговорване“ — отвърна Ана с усещането, при това — напълно основателно, че действително нямаше смисъл да крие повече от Вольова кой знае какво.

— Добре. Сега ме извини за момент; смятам да опитам да направя нещо, което е по-скоро невъзможно.

— По-точно беше да каже „самоубийствено“ — обади се Мадмоазел.

— Всичко това ти доставя удоволствие, нали?

— И то огромно... особено като се има предвид, че нямам никакъв контрол над ставащото.

Вольова разположи стаята-паяк близо до изстрелващата част на оръжието от скривалището, но все още беше прекалено далече, за да могат краката да се вкопчат в повърхността му. Във всеки случай сега оръжието започна да се върти бавно насам-натам, правейки това с рязко увеличаване на мощността на своите двигатели, сякаш опитваше да избегне приближаването на Вольова, но бе ограничено от собствената си инерция. Наистина това оръжие от висока класа изглежда се страхуваше от някакво паяче. Хури чу четири бързо следващи едно след друго изпуквания, толкова бързи, че почти се сливаха.

Видя как четири от захващащите се съоръжения се изстреляха от тялото на стаята-паяк и се вкопчиха безмълвно в подсипа на оръжието. Те имаха способността да проникват на няколко десетки сантиметра в целта си, преди да се разширят, така че веднъж достигнали я, не

можеха да бъдат отделени от нея. Осветени от образувалите волтова дъга двигатели; сега те бяха обтегнати и стаята-паяк започваше да се издърпва по тях натам, макар оръжието да продължаваше тромавото си бягство.

— Страхотно — промълви Хури. — Бях готова да стрелям по копелето... Какво да правя сега?

— Удаде ли ти се възможност — стреляй — отговори Вольова. — Ако можеш да насочиш изстрела така, че да не попадне върху мен, готова съм да поема този риск — стаята е по-добре бронирана, отколкото си мислиш. — И след моментно мълчание добави: — А, добре. Хванах те, гадна железария такава.

Краката на стаята-паяк се обвиха около подсипа. Оръжието като че ли се бе отказало от всякаква надежда да се отърве от нея и може би напълно основателно: на Хури ѝ мина мисълта, че Вольова не беше постигнала кой знае какво въпреки смелия си опит. Най-вероятно близостта на стаята-паяк нямаше да попречи особено на оръжието от скривалището.

Борбата за контрол очевидно бе навлязла в същинския си стадий. От време на време Ана усещаше как отстъпват незабележимо едно от друго, системите на Мадмоазел губеха за момент битката, но никога достатъчно дълго, за да може Хури да се прицели и да стреля. И ако Сън Стийлър ѝ помагаше, тя не усещаше, макар най-вероятно тази липса на видимо присъствие да бе резултат от безкрайната му хитрина. Може би, ако Сън Стийлър не беше тук, тя щеше да изгуби напълно битката и, освободена от този отвличащ вниманието ѝ фактор, Мадмоазел вече щеше да е изстреляла онова, с което боравеше оръжието, каквото и да бе то. Точно сега ѝ се стори, че всичко това нямаше връзка със случващото се. Току-що бе забелязала какво прави Вольова. Двигателите на стаята-паяк работеха в унисон, за да устоят на напора, който им оказваше по-голямото, но по-тромаво оръжие.

Иля дърпаше оръжието към кораба, към синьо-бялото сияние, което се излъчваше от най-близкия му двигател. Възнамеряваше да унищожи проклетото нещо като го изложи на изгарящото въздействие на конджоинърския двигател.

— Иля — обади се Хури. — Сигурна ли си, че това... че това е обмислено?

— Обмислено ли? — Този път нямаше съмнение, че Вольова се изсмя. — Това е най-необмисленото нещо, което съм правила някога, Хури. — Но точно сега не виждам други алтернативи. Освен ако не стреляш по-бързо по оръжието.

— Работя по въпроса.

— Е, порботи още малко и престани да ме притесняваш. Ако все още не си се досетила, държа да те уведомя, че точно сега имам да мисля за много неща.

— Предполагам, че целият й живот преминава пред вътрешния й взор.

— О, пак ли ти.

Хури не обърна повече внимание на Мадмоазел, тъй като си даде сметка, че единствената цел на вмятанията й бе да я отвличат, да променят хода на битката.

Сега на Вольова й оставаха по-малко от петстотин метра, за да домъкне оръжието до пламъците. То се съпротивляваше с всички сили, двигателите му работеха с пълна пара, но общата му мощност бе по-малка от мощността на стаята-паяк. И напълно разбираемо. При замислянето му неговите създатели бяха наблегнали върху други качества, а не върху вероятността, че някой ден ще му се наложи да играе подобни игри.

— Хури — обади се Иля, — след трийсетина секунди ще пусна копелето. Ако изчисленията ми са верни, нищо не би могло да го спре да не продължи нататък към убийствените лъчи от двигателите на лайтхъгъра.

— Това е добре, нали?

— Ами, донякъде. Но мисля, че би трябвало да те предупредя... — Гласът на Вольова ту се губеше, ту се появяваше отново, връзката се влошаваше от изгарящата енергия на лъча от двигателите, към които тя се бе доближила на неразумно за органичната материя разстояние. — Мина ми през ума, че дори да успея да унищожа оръжието... част от взрива, нещо екзотично, може би, може да засегне лъча на двигателя и по него да достигне до самата му сърцевина. — Направи пауза, очевидно умишлена. — Ако се случи такова нещо, резултатите може да не бъдат... оптимални.

— Да, благодаря — отговори Ана. — Цена повдигането на духа.

— По дяволите! — процеди Вольова тихо и спокойно. — Планът ми има незначителен недостатък. Оръжието трябва да е засегнало стаята с някакъв защитен електромагнитен импулс, или пък радиацията от двигателите пречи на хардуера. — Последва звук, напомнящ многократни опити да се завъртят древни метални превключватели. — Искам да кажа — продължи Иля, — че май не мога да се освободя. Хваната съм заедно с копелето.

— Тогава изключи проклетия двигател. Можеш да го направиш, нали?

— Разбира се. Как според теб убих Нагорни? — Но отговорът ѝ не прозвуча оптимистично. — Не... Не мога да се измъкна; трябва да съм блокирала някои от пътеките за връзка, когато пуснах „Ползи“... — Сега вече Вольова дърдореше бързо и неразбрано. — Хури, положението става малко отчаяно... ако онези оръжия са ти под ръка...

В този момент прозвуча самодоволният глас на Мадмоазел:

— Тя е мъртва, Хури. А от ъгъла, от който трябва да стреляш, половината оръжия ще бъдат обезвредени от защитните системи, за да не увредят лайтхъгъра. С това, което остава, в най-добрия случай само ще одраскаш оръжието от скривалището.

Тя имаше право — почти незабелязано се бяха включили цели блокировки, тъй като даваше команда на оръжията да се прицелят опасно близо до критично важни елементи на кораба. На нейно разположение оставаха все още само по-леките оръжия, които не биха могли да причинят особена вреда.

В този момент усети някаква промяна.

Изведнъж се оказа, че контролира в значително по-голяма степен оръжията; осъзна също така, че ограничаването на мощта им на изстрелване действаше всъщност в нейна полза. Планът ѝ се промени. Онова, от което се нуждаеше сега, бе хирургическа точност, а не брутална сила.

Хури побърза да се възползва от тази пролука, преди Мадмоазел да бе обсебила отново оръжията, и даде нареждания за пренасочване на целта. Указанията ѝ бяха изключително прецизни. Оръжията заеха позициите, които им бе избрала. Сега целта им не беше оръжието от скривалището, а нещо съвсем друго...

— Хури — обади се Мадмоазел. — Наистина смятам, че трябва да обмислиш добре това преди да...

В този момент Ана стреля.

Към оръжието от скривалището полетяха капки плазма; всъщност не към самото оръжие, а към стаята-паяк, като прерязаха точно всичките ѝ осем крака и четирите съоръжения за прикачване. Стаята се отдели и полетя в обратна на двигателя на лайтхъгъра посока, с прерязани в коленете крака.

Оръжието от скривалището се устреми право към лъча на двигателя като еднодневка към горяща свещ.

Онова, което се случи след това, стана за нечовешки кратка поредица от мигове, толкова бързо, че Хури осъзна всичко едва по-късно. Физическата външна част на оръжието от скривалището се изпари за една милисекунда. Невъзможно беше да се каже дали това бе резултат от самия лъч или в мига на своето унищожение, оръжието вече бе преминало към акт на обръщането си наопаки.

Така или иначе, нещата не се развиха така, както бяха възнамерявали участниците в събитието.

В същия миг онова, което бе останало от оръжието от скривалището под изпарилата се външна обвивка, изпусна продължително гравитационно изригване от покосяващо пространство-време. Нещо наистина ужасяващо се случваше с тъканта на реалността в непосредствена близост до него, но не по планирания начин. Около сгърчващата се маса плазмена енергия се образува дъга от звездна светлина. За около милисекунда дъгата беше почти стабилна и сферична, но след това започна да се колебае, да вибрира неравномерно като сапунен мехур, заплашващ да се пръсне всеки момент. Частица от милисекундата по-късно, оръжието се сгромоляса навътре и, при експоненциално ускорение, изчезна.

Миг по-късно вече не се виждаше нищо, дори никакви останки, само обичайната, осеяна със звезди, част от Космоса.

Тогава се появи някаква светлина, изчезваща в ултравиолетовия спектър. Тя се увеличи и разшири и се превърна в интензивна, злонамерена сфера. Вълната от разширяваща се плазма се стовари върху кораба с такава сила, че Хури усети удара въпреки дълбоката изолация и омекотяване на връзките на оръжейната. Рукналата като придошъл поток информация я уведоми — макар това да не я интересуваше особено — че ударът не бе повредил сериозно нито една от системите в корпуса и че остатъчната радиация бе в поносимите

норми. Гравиметричните стойности внезапно се бяха върнали в нормата.

Пространство-времето беше пробито, в него бе проникнато на квантово ниво и то им бе позволило да зърнат миниатюрен отблясък от Планкова енергия. Миниатюрен, в сравнение с обикновено изгарящите всичко енергии, присъстващи в пространствено-времевата пяна. Но извън нормалната си среда, това незначително количество имаше въздействие на избухнала у съседите атомна бомба. Пространство-времето се бе затворило моментално, преди да бе станало нещо наистина лошо като бе оставило само няколко допълнителни квантови черни дупки с ниска маса и други аномално-екзотични частици като доказателство за злочестите събития.

— О, много добре — заяви с безкрайно разочарование в гласа Мадмоазел. — Надявам се, че се гордееш с това, което направи.

Но онова, което привлече вниманието на Хури в този момент, беше устремилото се към нея през оръжейното пространство отсъствие. Тя опита да се отдръпне навреме, опита да прекрати връзката...

Но не беше достатъчно бърза.

ТРИНАЙСЕТ

Орбитата на Ризургам, 2566 година

— Стол — каза Вольова, като навлезе в моста.

Един стол се спусна веднага към нея. Тя се закопча с колана му и след това го придвижи и го накара да се върти около огромната холографска сфера, заемаща средната част на помещението.

Сферата представляваше гледка от Ризургам, но човек би могъл да помисли, че това е всъщност консервираната очна ябълка на древен мумифициран труп, увеличена няколко пъти. Вольова обаче знаеше, че образът е нещо повече от точен портрет на Ризургам, извлечен от информационната банка на кораба. Той бе изобразен в реално време, уловен от камерите, излизащи от корпуса на лайтхъгъра.

Ризургам не беше красива планета по ниции стандарти. Като се изключеха мръснобелите шапки на полюсите, преобладаващият цвят беше черепносив, изпъстрен с ръждиви петънца и разхвърляни безцелно тук-там около екватора пепелявосиви зони. По-големите океански маси бяха скрити под леда, а малкото незамръзнали участъци очевидно бяха разтопени изкуствено или чрез термални енергийни решетки, или посредством грижливо осъществени метаболитни процеси. Облаци не липсваха, но те наподобяваха по-скоро пухкава перушина вместо внушителните маси, които можеха да се очакват от планетарните времеви системи. Тук-там те се съгъстяваха и образуваха бели, непрозрачни възли, но само на местата, където имаше селища. Именно на тези места работеха фабриките за пара — там ледът от полюсите се превръщаше във вода и след това — в кислород и водород. Виждаха се петна, достатъчно големи, за да бъдат различени при средно увеличение, а единственото доказателство за човешко присъствие бяха премигващите светлинки на селищата. Но дори зумът не беше достатъчен, за да бъдат видени, тъй като те, с изключение на столицата, се намираха под земята. Често над повърхността не се

виждаше почти нищо друго освен антени, площадки за кацане и парници. Колкото до столицата...

Да, това бе смущаващото.

— Кога се отваря нашият прозорец с триумвир Саджаки? — попита тя, като обходи с поглед лицата на другите членове на екипажа, чиито столове също бяха наредени около пепелявата светлина на изображението на Ризургам.

— Пет минути — отвърна Хегази. — Пет мъчителни минути и тогава ще разберем какви чудеса има да сподели Саджаки с нас за новите ни приятели-колонизатори. Сигурна ли си, че ще понесеш агонията на очакването?

— Опитай да отгатнеш.

— Това не е кой знае какво предизвикателство. — Хегази се бе усмихнал или поне се стараеше много да наподоби усмивка, а това бе истински подвиг, като се имаше предвид количеството химерични аксесоари по лицето му. — Странно, ако не те познавах, щях да кажа, че не си очарована от всичко това.

— Ако не е открил Силвест...

Хегази вдигна скритата си в ръкавица ръка.

— Саджаки още дори не е направил доклада си. Няма смисъл да правим необосновани предполо...

— Значи си уверен, че го е намерил?

— Е, не. Не бих казал.

— Ако има нещо, което мразя — изясни Вольова като изглежда студено другия триумвир, — това е безсмисленият оптимизъм.

— О, я се усмихни. И по-лоши неща са се случвали.

Да, не можеше да не се съгласи с това. И те явно бяха решили да ѝ се случват смущаващо редовно. Нещо повече, лошият ѝ късмет като че ли ескалираше с всяка следваща проява на малшанс. Беше стигнала до там да си спомня с носталгия за струващите ѝ се днес просто досадни проблеми, които бе имала с Нагорни, когато ѝ се бе наложило само да се справи с някой, който иска да я убие. Това я накара да се запита без особен ентусиазъм дали щеше да дойде ден, в който да гледа с копнеж дори на периода, който преживяваше в момента.

Проблемът с Нагорни беше началото, разбира се. Този факт бе станал очевиден сега; тогава тя бе гледала на цялата история като на изолиран инцидент, който обаче се бе оказал първият индикатор за

нещо далеч по-лошо, предстоящо в бъдеще. Беше убила Нагорни, но така не бе проумяла проблема, който го бе побъркал. След това бе наела Хури и проблемът не точно се повтори, а по-скоро премина на по-високо ниво, като втора част на мрачна симфония. Хури очевидно не беше луда... все още. Но се бе превърнала в катализатор за по-лоша, не толкова локализирана лудост. Вольова не беше виждала нищо подобно на бурите, които се вихреха в нейната глава. Да не говорим за инцидента с оръжието от скривалището, който едва не я бе убил и можеше да убие всички в кораба, а може би дори значителен брой от обитателите на Ризургам.

— Време е за някои отговори, Хури — беше казала тя преди другите да се събудят.

— Отговори на какво, Триумвир?

— Остави тази маска на невинност. Прекалено съм уморена за това, а и можеш да бъдеш сигурна, че ще намеря начин да узная истината. По време на кризата около оръжието ти се издаде. А ако си мислела, че ще забравя някои от нещата, които каза тогава, много си се излъгала.

— Какво например?

Намираха се в една от населените с плъхове зони; Вольова знаеше, че с изключение на стаята-паяк това бяха най-сигурните срещу подслушването на Саджаки места в кораба.

Иля блъсна Хури в стената достатъчно силно, за да изкара част от въздуха от дробовете ѝ; целта ѝ беше да ѝ даде да разбере, че не трябва да подценява нейната сила, нито да злоупотребява с търпението ѝ.

— Нека ти изясня нещо, Хури. Аз убих Нагорни, твоя предшественик, защото не оправда доверието ми. Успях да скрия истината за смъртта му от останалите членове на екипажа. Изобщо не се съмнявай, че ще направя същото и с теб, ако ми дадеш достатъчно основание за това.

Ана отлепи гърба си от стената; цветът на лицето ѝ донякъде се възвърна.

— Какво точно искаш да знаеш?

— За начало можеш да ми кажеш коя си. Да започнем оттук — знам, че си инфилтрирана.

— Как е възможно да съм инфилтрирана? Та нали ти ме нае.

— Да — отвърна Иля; вече беше мислила по този въпрос. — Направено е да изглежда така, разбира се... но беше измама, нали? Агенцията, която стои зад теб, която и да е тя, е успяла да манипулира проучвателната ми процедура и да представи нещата така, сякаш аз съм те избрала... докато изборът в крайна сметка изобщо не е бил мой. — Вольова трябваше да признае пред себе си, че нямаше пряко доказателство за това, но то бе най-простата хипотеза, подходяща на конкретните факти. — Е, ще го отречеш ли?

— Защо ти е дошло наум, че съм инфилтрирана?

Иля не отговори веднага, за да си запали цигарата, една от тези, които бе купила от стоунърите в карусела, където бе наела Хури.

— Защото ми се струва, че знаеш прекалено много за оръжейната. Както изглежда знаеш нещо и за Сън Стийлър... и това ме смущава дълбоко.

— Ти сама спомена за Сън Стийлър малко след като ме нае, не си ли спомняш?

— Да, но знанието ти за него е по-дълбоко, отколкото може да бъде обяснено с почерпената от мен информация. Има моменти, когато ти като че ли знаеш повече от мен за цялата ситуация. — Вольова замълча за момент. — Това, разбира се, не е всичко. Активността на невроните в мозъка ти по време на замразения сън... Трябваше да огледам по-внимателно имплантите, с които дойде. Защо не опитах да обясниш всичко това?

— Добре... — Този път тонът ѝ беше различен. Очевидно се бе отказала от всяка надежда да се измъкне чрез блъфиране. — Но чуй ме добре, Иля. Знам, че ти също имаш твоите малки тайни... неща, за които наистина не искаш Саджаки и другите да узнаят. Вече се бях досетила за Нагорни, да не говорим за случая с оръжието от скривалището. Знам, че не желаеш това да стане всеизвестно, иначе не би прибегнала до всичко това, за да прикриеш въпросната случка.

Вольова кимна; безполезно бе да отрича тези неща. Може би Хури се беше досетила дори за връзката ѝ с Капитана.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че каквото и да споделя с теб сега, трябва да си остане между нас. Не смяташ ли, че е разумно?

— Току-що обясних, че мога да те убия, Хури. Положението ти не е такова, че да се пазариш.

— Да, би могла да ме убиеш — или поне да опиташ — но се съмнявам, че би могла да прикриеш истината около смъртта ми така лесно, както си направила с Нагорни, каквото и да говориш. Загубата на един офицер на оръжейната е лош късмет. Когато става въпрос за двама, вече започва да намирисва меко казано на немарливост, не мислиш ли?

В този момент покрай тях притича плъх и ги напръска. Иля насочи раздразнено горящия край на цигарата си към него, но той вече бе изчезнал през някакъв проход в стената.

— Значи предлагаш дори да не казвам на другите, че си инфилтрирана, така ли?

Хури сви рамене.

— Прави каквото искаш. Но как според теб ще приеме това Саджаки? Чия е грешката, че изобщо на кораба е бил нает чужд шпионин?

Вольова не отговори веднага.

— Всичко си подготвила, а?

— Знаех, че ще ми зададеш някои въпроси рано или късно, триумвир.

— Тогава нека започнем с очевидния. Коя си и за кого работиш?

Ана въздъхна и заговори примирено:

— Много от това, което вече знаеш, е истина. Аз съм Ана Хури и бях войник в Края на небето... но двайсетина години по-рано, отколкото мислиш. Колкото до останалото... — Направи кратка пауза. — Знаеш ли, едно кафе наистина би ми дошло добре.

— Тук няма никакво, така че свикни с този факт.

— Добре. Плаща ми друг екип. Не им знам имената, никога не сме имали директен контакт, но от известно време те опитват да се доберат до твоето оръжие в скривалището.

Иля поклати глава.

— Не е възможно. Никой друг не знае за него.

— Искат ти се да мислиш така. Но си използвала части от скривалището, нали? Трябва да има оцелели, свидетели, за които никога не си научила. Постепенно се е разчуло, че корабът ти пренася някаква сериозна гадост. Може би никой не е бил запознат с цялата картина, но е знаел достатъчно, за да поиска своя дял от скритото.

Вольова мълчеше. Казаното от Хури бе шокиращо — като откритието, че най-личните й навици бяха всеобща тайна — но в никакъв случай не и невъзможно. Вероятно бе имало изтичане на информация. Все пак членове на екипажа бяха напускали кораба, при това не всички от тях — доброволно, и макар да се смяташе, че те не бяха имали достъп до нищо значително, и определено не свързано със скривалището, никога не бе изключена вероятността от допускане на грешка. Или може би, както бе казала Хури, някой бе станал свидетел на самото използване на скривалището и бе успял да предаде тази информация.

— Този друг екип... може и да не знаеш имената им, но знаеш ли как се казва корабът им?

— Не. Това би било проява на голяма немарливост от тяхна страна, нали?

— Какво все пак знаеше в такъв случай? Как се очакваше да ни откраднеш скривалището?

— Тук идва мястото на Сън Стийлър. Сън Стийлър е военен вирус, с който са успели да заразят кораба при последното ви отиване в Йелоустоунската система. Много умен и адаптивен инфилтриращ софтуер. Предвиден е така, че да си проправя път сред неприятелските системи и да води психологическа война с хората като ги влудява посредством внушение на подсъзнателно ниво. — Хури спря да говори, за да даде възможност на Иля да смели казаното дотук. — Но вашата защита се оказа прекалено добра. Сън Стийлър е отслабен и стратегията така и не успява. Затова те трябвало да изчакат. Не им се удала друга възможност, преди да посетите отново системата Йелоустоун, почти един век по-късно. Аз бях следващата стъпка: инфилтриране в кораба на човешко същество.

— Как е осъществена първоначалната вирусна атака?

— Чрез Силвест. Знаели са за намерението ви да го отведете на кораба, за да оправи вашия Капитан. Имплантирали са софтуера в него, без той да подозира, след това са го оставили да зарази системите ви, докато е бил включен към медицинската ви апаратура, за да оправи Капитана.

Във всичко това имаше нещо дълбоко и тревожно правдоподобно, помисли си Вольова. Това просто беше пример за друг екипаж, който бе също толкова хищнически настроен, колкото и

нейния. Изключителна арогантност бе да предположи, че единствено триумвиратът на Саджаки бе способен на подобни хитрувания.

— И каква беше твоята функция?

— Да направя преценка на пораженията, нанесени от Сън Стийлър върху системите на вашата оръжейна. И ако е възможно, да взема в свои ръце контрола над кораба. Ризургам беше много подходяща цел на движение — достатъчно отдалечена, за да не достига до нея влиянието на общата правораздавателна система. Ако трябваше да бъде превзет, нямаше да има кой да наблюдава, освен, може би, неколцина жители на колонията. — Хури въздъхна. — Но, повярвай ми, този план се оказа абсолютно негоден. Програмата Сън Стийлър беше дефектна — беше прекалено опасна и прекалено адаптивна. Тя привлече вниманието към себе си като подлуди Нагорни... но, от друга страна, той бе единственият, до когото бе успяла да се добере. След това тя започна да си прави гаргара със самото скривалище...

— Непослушното оръжие.

— Да. Това изкара акъла и на мен. — Хури потрепери. — Тогава вече бях наясно, че Сън Стийлър е прекалено силен. Не можех да направя нищо, за да поема в свои ръце контрола над него.

През следващите няколко дни Вольова продължи да задава въпроси на Хури, тествайки различни аспекти на нейната история с факти, които се смятаха за известни. Сън Стийлър определено можеше да бъде някакъв инфилтриран софтуер... макар да беше по-гъвкав и по-коварен от всичко, за което бе чувала досега. Но това означаваше ли, че може спокойно да престане да мисли за него? Разбира се, че не. Все пак знаеше, че той съществува. Всъщност историята на Хури беше първото звучащо обективно обяснение. То изясняваше защо се бяха провалили опитите ѝ да излекува Нагорни. Той не беше полудял заради някаква непредвидена фина комбинация между нейните импланти за оръжейната. Той чисто и просто бе подлуден от някаква същност, създадена именно с такава цел. Нищо чудно, че ѝ бе толкова трудно да намери някакво обяснение за проблемите около Нагорни. Разбира се, оставаше тягостният въпрос защо именно лудостта на Нагорни се бе изразила така яростно именно по този начин — всички онези трескаво

надраскани рисунки на части на птици и графиките върху ковчега му? Но кой можеше да каже дали Сън Стийлър просто не увеличаваше съществували преди психози, оставяйки подсъзнанието на Нагорни да действа с онези представи, които им съответстваха?

Не можеше да пренебрегне така лесно и тайнствения екип. Корабната документация показваше, че друг лайтхъгър, „Галатея“, бе присъствал в Йелоустоун и при двете им последни посещения на системата. Възможно ли беше на борда му да се намираше екипажът, изпратил Хури при тях?

Засега това обяснение не беше по-лошо от което и да е друго. И едно нещо беше абсолютно ясно. Хури бе напълно права като настоя нищо от тази информация да не бъде представено на останалите членове на триумвирата. Саджаки наистина щеше да обвини Вольова за нещо, което бе всъщност пропуск на системите за охрана. Разбира се, той щеше да накаже Хури... но и на нея самата нямаше да ѝ се размине без неприятни последствия. Като се има предвид колко напрегнати бяха напоследък отношенията им, нямаше да се учуди много, ако Саджаки опитахе да я убие. И нищо чудно да успее — той беше поне толкова силен, колкото Вольова. Нямаше да се смути особено, че губи главния си специалист по оръжията и единствения човек, който имаше истинска представа за скривалището. Доводът му несъмнено щеше да бъде, че тя вече бе демонстрирала своята некомпетентност в това отношение. Но имаше също така и още нещо, нещо, което Вольова не можеше да пренебрегне. Независимо какво бе станало в действителност с оръжието от скривалището, истината не можеше да бъде отречена: Хури бе спасила живота ѝ.

Колкото и неприятна да беше тази мисъл, беше задължена на инфилтрирания сред тях агент.

Единственото, което ѝ оставаше, беше да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Във всеки случай мисията на Хури вече не беше валидна; сега вече нямаше да има опит за превземане на кораба. Нелегалната цел на Ана да се качи на кораба им нямаше нищо общо с техните усилия да привлекат отново Силвест на неговия борд и в много отношения Хури щеше да им бъде необходима просто като член на екипажа. Сега, когато Вольова знаеше истината, и първоначалната цел на Хури вече не беше в сила, тя вероятно щеше да направи всичко зависещо от нея, за да отговори на изискванията на своя пост. Нямаше

почти никакво значение дали обработката с цел изграждане на лоялност към триумвирата, действаше: на Хури щеше да ѝ се наложи да се държи така, сякаш действа, и постепенно това щеше да се превърне в истина. Не беше изключено дори да не пожелае да напусне кораба, когато ѝ се удаде възможност да го направи. Все пак на хората им се налагаше да бъдат и на много по-лоши места. След месеци или години субективно време тя щеше да се превърне в член на екипажа и някогашната ѝ двойственост щеше да остане тайна, известна само на нея и на Вольова. С времето дори Вольова може би щеше да забрави за тази двойственост.

В крайна сметка Иля успя да убеди сама себе си, че въпросът около инфилтрирането е приключен. Проблемът около Сън Стийлър щеше да остане, разбира се, но сега Хури щеше да работи заедно с нея, за да го крият от Саджаки. И това не изчерпваше всичко, което трябваше да крие от триумвира. Вольова си бе поставила задачата да заличи всички доказателства за случилото се с оръжието от скривалището. Искаше да го направи преди Саджаки и другите да са се събудили, но това се оказа доста трудно. Първата ѝ задача беше да оправи повредите, нанесени на самия лайтхъгър, да закърпи участъците от корпуса, пострадали от детонацията. В по-голямата си част това се състоеше в усилия да убеждава системите за самовъзстановяване да работят по-бързо, освен това трябваше да се погрижи всички съществували преди това белези, кратери от сблъсъци или места на по-несъвършена поправка да бъдат дублирани точно. След това трябваше да влезе тайно в паметта за автопоправки и да изтрие информацията за всички тези ремонти. Наложил се да оправи стаята-паяк, въпреки че Саджаки и другите не би трябвало да знаят за нея. Тя обаче предпочиташе да вземе всички предпазни мерки, за да не съжалява горчиво след това, а и последното се оказа най-простото от всички неща. Изтриването на всички доказателства за включването в действие на „Ползи“ щеше да отнеме повече от седмица.

Много по-трудно бе да скрие загубата на совалката. По едно време даже реши да направи нова, като събере по малко материали от целия кораб. За тази цел трябваше да използва едва една деветдесетхилядна от масата на лайтхъгъра. Това обаче беше прекалено рисковано, а и се съмняваше, че ще успее да придаде на новата совалка точно толкова износен от времето и стихииите вид, за да

изглежда така стара, както би трябвало да бъде. Вместо това взе простото решение да направи известна редакция на данните на кораба, за да изглежда, че винаги са имали една совалка по-малко. Саджаки можеше и да забележи, целият екипаж можеше да забележи, но никой нямаше да успее да докаже каквото и да било. Най-накрая се зае да възстанови оръжието от скривалището. Това, разбира се, беше само фасадата; задачата на точното външно копие на унищоженото оръжие беше да стои в скривалището и да изглежда заплашително в редките случаи, когато Саджаки решише да посети царството ѝ. Прикриването на следите ѝ струва шест дни луда работа. На седмия ден тя си почина и опита да се възстанови, така че никой от другите да не се досети каква титанична работа е извършила. На осмия ден Саджаки се събуди и я попита какво е правила през годините, които той бе прекарал в камерата за сън.

— О — отвърна тя, — нищо, за което си заслужава да пиша у дома.

Реакцията му — както всичко останало при Саджаки напоследък — беше трудно да се прецени. Вольова си каза, че ако има късмета да успее този път, не трябва да си позволява друга грешка. Но, макар все още да не бяха осъществили контакт с колонистите, нещата излизаха извън нейното разбиране. Мислите я връщаха към неутриното, което беше открила около неутронната звезда на системата, и безпокойството, което не я оставяше от тогава. Източникът бе все още там и макар да оставаше слаб, вече го бе изучила достатъчно добре, за да знае, че обикаля не само около неутронната звезда, а и около каменистия свят с размери на луна, който придружаваше звездата. То определено не бе присъствало, когато системата бе оглеждана преди няколко десетилетия, и този факт незабавно навеждаше на мисълта, че бе свързано по някакъв начин с колонията на Ризургам. Но как бяха могли да направят това? Колонистите очевидно не бяха в състояние да достигнат своята орбита, камо ли да изпратят някаква сонда в другия край на своята звездна система. Дори корабът, който трябва да ги бе довел, липсваше; бе очаквала да види „Лорийн“ да обикаля около Ризургам, но не откри и следа от него. Затова сега, независимо от всичко, което показваха доказателствата, тя не изключваше вероятността колонистите да са способни на нещо съвсем неочаквано.

Това бе поредната тревога, която ѝ се наложи да прибави към напоследък непрестанно нарастващия си товар от притеснения.

— Иля? — обади се Хегази. — Вече сме почти готови. Столицата ще се появи всеки момент.

Тя кимна. Корабните камери със силно увеличаващо действие, разпръснати по корпуса, щяха да бъдат насочени към едно определено място на няколко километра след границата на града, и да се фокусират върху точката, която бяха идентифицирали и за която се бяха споразумели преди заминаването на Саджаки. Ако с него не се бе случило някакво нещастие, сега той трябваше да чака на това място, застанал на едно високо голо плато, гледащо право към изгряващото слънце. Точността бе от изключително значение тук, но Вольова не се съмняваше, че Саджаки ще бъде прецизен.

— Улових го — обяви Хегази. — Стабилизаторите на образа са във фаза...

— Покажи ни.

На глобуса, близо до столицата, се отвори прозорец, който бързо започна да расте. В началото това, което се намираше в него, беше неясно — мъгливо петно, което наистина можеше да бъде застанал върху скала човек. Но картината се приближаваше бързо, докато във фигурата вече можеше да се разпознае Саджаки. Вместо издутата адаптираща се броня, с която го бе видяла за последно Вольова, той носеше пепелявосив комбинезон, чиито широки крачоли се мятаха около обутите му в ботуши крака, доказателство за лекия вятър на върха на платото. Беше вдигнал яка до ушите си, но лицето му бе голо.

Това не беше съвсем неговото лице. Преди Саджаки да тръгне от кораба, чертите му бяха леко променени в съответствие със средностатистическия идеал, произведен от генетичните профили на първоначалните членове на експедицията, потеглила за Ризургам от Йелоустоун, на свой ред отразяващ франкско-китайските черти на йелоустоунските заселници. Така той нямаше да предизвика нищо повече от любопитен поглед, ако му хрумнеше да се разходи из улиците на града посред бял ден. Нищо не го издаваше като новодошъл, дори акцентът. Лингвистичният софтуер бе анализирал десетината стоунърски диалекти, донесени на планетата от членовете на експедицията, прилагайки сложни лексикостатистически модели, за да слее тези начини на говорене в нов, характерен за целия Ризургам

диалект. Ако Саджаки решише да общува с който и да е от заселниците, видът, измислената му история и начинът на говорене щяха да ги убедят, че идва от някое от по-отдалечените планетарни селища, а не от друг свят.

Такава поне беше идеята.

Саджаки не носеше технологични прибори, които биха могли да го издадат, освен подкожни импланти. Конвенционалната система за комуникация между планетарната повърхност и нейната орбита се долавяше прекалено лесно и наличието ѝ можеше да бъде обяснено прекалено трудно, ако поради една или друга причина се стигнеше до това. Но сега той говореше: повтаряше една и съща фраза, докато инфрачервените сензори на кораба изследваха кръвообращението му в областта на устата, съставяйки модел на движението на мускулите и челюстта. Посредством корелирането на тези движения с богатите архиви от вече записани разговори, корабът можеше да отгатне какви звуци издава. Последната стъпка беше включването на граматически, синтактични и семантични модели за думите, които бе най-вероятно да произнася Саджаки. Звучеше сложно — и наистина беше — но Вольова не долавяше видимо забавяне между движенията на устните му и симулирания глас, който чуваше, неестествено ясен и точен.

— Предполагам, че вече ме чуваш — каза той. — Нека това бъде първият ми доклад от повърхността на Ризургам след приземяването ми. Ще ми простите, ако от време на време се отклонявам от темата или се изразявам с известна липса на елегантност. Не съм писал предварително този доклад; би било прекалено голям риск за сигурността, ако ме намерят с него при излизането ми от столицата. Нещата са много по-различни, отколкото очаквахме.

„Абсолютно вярно“ — помисли си Иля. Жителите на колонията, или поне част от тях, определено знаеха, че край Ризургам бе пристигнал кораб. Тайно бяха насочили лъч от радар към него. Но не бяха направили опит да осъществят контакт с „Носталгия по безкрая“, така както и лайтхъгърът не бе опитал да се свърже с никой на планетата. Това я тревожеше не по-малко от източника на неутрино. То говореше за параноя и прикрити намерения, очевидно не само от нейна страна. Но си наложи да не мисли за това сега, тъй като Саджаки продължаваше да говори и тя не искаше да пропусне нещо.

— Имам да кажа доста по отношение на колонията — обясняваше в момента той, — а този прозорец е кратък. Затова ще започна с новината, която несъмнено очаквате. Локализирахме Силвест; сега остава само да го заведем на кораба.

Слюка наливаше кафе в гърлото си, седнала срещу Силвест край продълговатата черна маса помежду им. Беше ранно утро и слънцето на Ризургам се процеждаше в стаята през полузатворените жалузи и рисуваше ярки контури по кожата ѝ.

— Трябва ми твоето мнение по един въпрос.

— Посетители ли?

— Каква проникателност. — Тя му напълни една чаша с кафе и посочи с длан към стола. Силвест се отпусна върху него и в това положение се оказа по-ниският от двамата. — Смилете се над любопитството ми, доктор Силвест, и ми кажете какво точно сте чули.

— Нищо не съм чул.

— Тогава това няма да отнеме много от вашето време.

Той се усмихна през обгръщащата го мъгла от умора. За втори път за един ден нейните пазачи го будеха и го измъкваха в състояние на полусъзнание и дезориентация от стаята му. Все още усещаше мириса на Паскал — той го обгръщаше. Запита се дали тя спеше все още в своята килия някъде нататък в Мантел. Сега вече чувството му за самота се облекчаваше от радостната новина, че е жива и здрава. Бяха му го казвали и преди срещата им, но нямаше причина да вярва на хората на Слюка. От каква полза бе Паскал за Истинския път? Дори от още по-малка, отколкото бе той самият... а вече беше станало очевидно, че Слюка не е сигурна дали си заслужаваше да го оставя жив.

Но сега очевидно нещата се бяха променили. Бяха му позволили да се види с Паскал и той вярваше, че това няма да бъде единственият подобен случай. Дали това се дължеше на проява на хуманност от страна на Слюка или на нещо съвсем друго — например че в близко бъдеще тя щеше да има нужда от един от двамата и трябваше да започне да печели благоразположението им отсега?

Силвест изгълта кафето, опитвайки да се справи с останалата умора.

— Единственото, което съм чул, е, че е възможно да имаме посетители. Оттук вече направих собствените си заключения.

— Които, предполагам, би си направил труда да споделиш с мен.

— А ще може ли за момент да обсъдим положението с Паскал?

Тя го изглежда над ръба на чашата си, преди да кимне с деликатността на механична марионетка.

— Опитваш да замениш онова, което знаеш, срещу... какво? Известно облекчение в режима ви на задържане?

— Това не би било неразумно, струва ми се.

— Зависи от качеството на твоята хипотеза.

— Хипотеза ли?

— Ами кои може да са тези посетители. — Слюка вдигна очи към изгряващото слънце и ги присви инстинктивно поради рубиненочервения му блясък. — Аз ценя гледната ти точка, макар и да не знам защо.

— Първо трябва да ми кажеш какво знаеш.

— Ще стигнем и до там. — Слюка сдържа усмивката си. — Първо трябва да призная, че ти се намиращ в неизгодно положение.

— В какъв смисъл?

— Кои са тези хора, ако не екипажът на Ремилиод?

Тази забележка означаваше, че разговорите му с Паскал — и следователно всичко, случило се между тях — бе следено. Това го шокира по-малко, отколкото би очаквал. Очевидно бе подозирал през цялото време, че може да е така, но вероятно бе предпочел да не обръща внимание на тези опасения.

— Много добре, Слюка. Наредила си на Фолкъндър да спомене за посетителите, нали? Много умно от твоя страна.

— Фолкъндър просто си вършеше работата. Та кои са те? Ремилиод вече е търгувал с Ризургам. Не е ли разумно да се върне за още един залък?

— Прекалено е скоро за това. Надали е имал време да се добере до друга система, камо ли да свърши нещо с търговска цел.

Силвест стана от стола си и се приближи до прозореца. През железните жалузи виждаше как северните лица на близките плата сияеха в студен оранжев цвят, подобно на струпани на клада книги, които щяха да пламнат всеки момент. Онова, което му направи впечатление сега, бяха по-сините тонове на небето; то вече не беше

румено. Причината за това бе отнемането на мегатонове прах от ветровете и заменянето им с водна пара. Или пък беше трик на ненормалното му възприемане на цветовете.

Той повъртя чашата в пръстите си и каза:

— Ремилиод никога не би се върнал толкова скоро. Той е един от най-проницателните търговци, с много малки изключения.

— Кой са тогава те?

— Мисля си за изключенията.

Слюка повика да отнесат чашите от кафето. Когато всичко от масата бе почистено, тя извика Силвест да се върне на стола си. След това отпечата на принтера някакъв документ и му го подаде.

— Информацията, която ще прочетеш, достигна до нас преди три седмици от една връзка от наблюдателната станция в Източен Некхебет.

Той кимна. Знаеше за тези станции. Лично бе настоявал за тяхното инсталиране. Това бяха малки обсерватории, разположени около Ризургам, които следяха звездите за признаци за аномални излъчвания.

Четенето напомняше в много отношения опитите за разчитане на амарантинското писмо: буквите на думите пълзяха една след друга, докато значението се изясни в ума му. Кал знаеше, че четенето в голяма степен се свежда до механиката — движението на очите по редовете. Беше вградил в очите на Силвест специални механизми, за да задоволи тази нужда, но Фолкхъндър не притежаваше нужната дарба, за да успее да възстанови всичко.

Все пак от документа стана ясно следното:

Наблюдателната станция на Източен Некхебет бе уловила енергиен импулс, много по-ярък от всичко виждано досега. Накратко, съществуваше притеснителната вероятност Делта Павонис да повтори избухването, изстребило амарантинците: изхвърлянето на огромна маса материя от недрата си, известно като Събитието. Но посъсредоточените наблюдения бяха показали, че импулсът не идва от звездата, а от нещо, намиращо се на няколко светлинни часа от нея, в края на системата.

Анализът на спектралния модел на гама-лъчението показваше, че то бе обект на малко, но измеримо доплерово отместване, следователно се движеше с няколко процента от скоростта на

светлината. Заключение не подлежеше на съмнение: излъчването бе дошло от кораб, намиращ се в последен стадий на намаляване на скоростта от тази скорост, с която бе прекосявал междувъзвездното пространство.

— Нещо се е случило — заяви Силвест, осмисляйки новината за края на кораба с мек неутралитет. — Някаква повреда в двигателите.

— И ние предположихме същото. — Слюка потупа по листа с нокът. — Няколко дни по-късно разбрахме, че случаят съвсем не е такъв. Нещото бе все така там — слабо различимо, но невъзможно да бъде объркано с нещо друго.

— Корабът е оцелял след избухването?

— Или каквото и да е било. По това време вече улавяхме ясно различимо синьо изместване на пламъците на двигателите. Намаляването на скоростта продължаваше нормално, сякаш експлозията никога не се бе случвала.

— Предполагам имаш теория за това.

— Половин теория. Мислим, че експлозията е дошла от оръжие. Но нямаме представа що за оръжие. Нищо друго обаче не би могло да освободи толкова енергия.

— Оръжие ли?

Силвест се стараеше да говори с абсолютно спокойствие, позволявайки в тона му да се различи само естественото за подобно събитие любопитство, пречиствайки го от действителните си емоции, които можеха да се обобщят с две думи: чист ужас.

— Странно, не мислиш ли?

Той се приведе напред, а по гръбнака му премина ледена тръпка.

— Тези посетители — които и да се те — предполагам са наясно с положението тук.

— Политическата картина ли имаш предвид? Малко вероятно.

— Но те са осъществили контакт с Кювие.

— Това е интересното. Не сме чули нищо от тях. Нито звук.

— Кой знае за това?

Гласът му сега бе абсолютно беззвучен, дори за него самия, сякаш някой го бе стиснал за гърлото.

— Двайсетина човека от колонията. Хора, имащи достъп до обсерваториите, десетина от нас тук; още по-малко в Ризургам сити... Кювие.

— Това не е Ремилиод.

Слюка остави масата да абсорбира листа; от написаното по него не остана и следа.

— В такъв случай, имаш ли някакви предположения кой може да е?

Силвест нямаше представа дали смехът му не прозвуча истерично.

— Ако не се лъжа — а това по принцип се случва рядко — новината е лоша не само за мен, Слюка. Новината е лоша за всички нас.

— Продължавай.

— Това е дълга история.

Тя сви рамене.

— Не бързам за никъде. Нито пък ти.

— Поне за момента.

— Какво имаш предвид?

— Това е просто едно мое предположение.

— Престани да играеш игрички, Силвест.

Той кимна; знаеше, че няма смисъл да задържа тази информация. Вече бе споделил с Паскал най-дълбоките си страхове и това сега щеше да бъде за Слюка просто възможност да попълни празнините — нещата, които не се бяха изяснили при подслушването. Знаеше, че ако се възпротиви, тя щеше да намери начин да научи това, което иска — от него самия или, още по-лошо, от Паскал.

— Това е една стара история — започна той. — Още от времето, когато току-що се бях върнал в Йелоустоун от шраудърите. Спомняш си, че тогава изчезнах, нали?

— Винаги си отричал, че се е случило нещо.

— Бях отвлечен от ултрите — отвърна Силвест и продължи без да изчака да види реакцията ѝ. — На борда на един лайтхъгър, който обикаляше около Йелоустоун. Един от техните беше ранен и те искаха... да го „поправя“.

— Да го поправиш ли?

— Капитанът беше краен химерик.

Слюка потръпна. Очевидно, че подобно на повечето обитатели на колонията, опитът ѝ с радикалните промени, осъществявани в

обществото на ултрите, се ограничаваше с това, което виждаше в потресаващите холо-драми.

— Те не бяха обикновени ултри — продължи Силвест; не виждаше причина да играе с фобиите на своята събеседничка. — Намираха се в космоса вече много дълго, прекалено дълго за нормалното човешко съществуване според нашите разбирания. Бяха изолирани дори в сравнение с нормалните стандарти на ултрите: параноично и войнствено настроени...

— Но дори при това положение...

— Знам какво мислиш: дори да са разклонение на някаква странна издънка на тази култура, колко лоши могат да бъдат? — Силвест се усмихна изкуствено и поклати глава. — Точно така мислех и аз в началото. Но после научих повече за тях.

— Например?

— Ти спомена някакво оръжие. Е, те имаха предостатъчно. Имат оръжия, които биха унищожили без проблем тази планета, стига само да пожелаят.

— Но те не биха ги използвали безпричинно?

Силвест се усмихна отново.

— Ще разберем, когато дойдат на Ризургам, предполагам.

— Да... — промълви унило Слюка. — Те всъщност са вече тук. Експлозията стана преди три седмици, но... нейното значение не ни се изясни веднага. Междувременно те намалиха скоростта и влязоха в орбитата на Ризургам.

Силвест успокои с усилие на волята дишането си, като се питаше дали това уточнение бе направено умишлено. Дали бе пропуснала да спомене тази подробност или умишлено разкриваше информацията по начин, който трябваше да го държи в постоянна дезориентация?

В такъв случай се справяше забележително.

— Чакай малко — рече Силвест. — Ти каза, че за това знаят шепа хора. Но как е възможно да бъде пропуснато присъствието на обикалящ около планетата лайтхъгър?

— По-лесно, отколкото си мислиш. Техният кораб е най-тъмният обект в системата. Той излъчва в инфрачервения спектър — трябва да е така — но изглежда успява да настрои емисиите си към честотните ленти на нашата атмосферна пара; честоти, които не проникват надолу до повърхността. Ако през последните два века години не се бяхме

старали да обогатим с толкова много вода атмосферата... — Слюка поклати мрачно глава. — Във всеки случай, това е без значение. Точно сега никой не обръща особено внимание на небето. Можеха да се появят светещи като неон и пак никой да не ги забележи.

— Но затова пък те дори не са обявили своето присъствие.

— Още по-зле. Правят всичко възможно, за да не разберем, че са тук. Ако не беше експлозията на проклетото оръжие... — Тя се загледа за миг през прозореца, преди да насочи отново вниманието си към Силвест. — Ако това са наистина хората, за които мислиш, трябва да имаш представа какво искат.

— На това мога да ти отговоря лесно. Те искат мен.

Вольова изслуша внимателно останалата част от отчета на Саджаки от повърхността на планетата.

— Много малко информация е достигнала от Йелоустоун до Ризургам, дори още по-малко, отколкото преди първия бунт. Вече знаем, че Силвест е останал жив, но е бил отстранен от властта при преврата десет години по-късно. Новият режим го тиква в затвора — при доста луксозни условия, бих казал, тъй като гледа на него като на полезна политическа машина. Тази ситуация щеше да ни свърши добра работа, защото нямаше да бъде никакъв проблем да разберем къде се намира Силвест. Освен това щяхме да се намираме в доста изгодно положение, тъй като щяхме да имаме възможност да се договаряме с хора, които най-вероятно нямаше да се колебаят да ни го предадат. Сега обаче положението е несравнимо по-сложно.

Тук Саджаки направи пауза и Вольова забеляза, че се е обърнал леко и така бе разкрил част от гледката, скрита до този момент зад гърба му. Тъгълът, от който го виждаха, се променяше, тъй като прелитаха отгоре и на юг, но Саджаки си даваше сметка за това и правеше нужните леки корекции в позата си, за да бъде през цялото време обърнат с лице към кораба. Той щеше да представлява доста странна картина за случайно намиращ се на някой от съседните плати наблюдател: безмълвна фигура, насочила поглед към хоризонта и нашепваща нещо неразбираемо, която се върти бавно на пети с точността на часовник. Никой не би се досетил, че в момента той осъществяваше едностранна комуникация с намиращ се в орбита

космически кораб; по-скоро би решил, че е потънал в съзерцание на някаква своя лудост.

— Както установихме още щом се доближихме достатъчно, столицата Кювие е поразена от няколко големи експлозии. Както заключихме също така според направените реконструкции, тези събития са се случили съвсем скоро по планетарно време. Проучванията ми доказаха, че вторият преврат — когато са били използвани тези оръжия — е станал едва преди осем месеца. Той обаче не е успял напълно. Стариият режим все още контролира онова, което е останало от Кювие, но лидерът им Жирардио е бил убит по време на метежа. Инундационистите от Истинския път, т.е. отговорните за атаката, контролират много от отдалечените селища, но изглежда не са сплотени и дори не е изключено да са се отдали на крамоли между отделните фракции. През седмицата, откакто съм тук, градът беше атакуван девет пъти и някои подозират, че това е дело на саботьори: инфилтрирани поддръжници на Истинския път, работещи сред самите руини. — Тук Саджаки поспря, за да си събере мислите, и Вольова се запита дали чувстваше някакво далечно родство с инфилтрираните. По изражението му обаче това не можеше да се отгатне. — Колкото до моите действия, първата ми работа, разбира се, беше да наредя на костюма си да се саморазруши. Изкушаваше ме мисълта да го използвам, за да се придвижа по въздух до Кювие, но рискът щеше да е огромен. Пътуването обаче се оказа по-лесно, отколкото предполагах, а когато стигнах до покрайнините на града, група водопроводчици ме взеха с тях; използвах ги като прикритие, за да вляза вътре. В началото те бяха подозрителни, но водката скоро ги убеди да ме качат в превозното си средство. Обясних им, че е дестилирана във Финикс, селището, от което се представих, че идвам. Те не бяха чували за Финикс, но бяха повече от щастливи да изпият алкохола.

Вольова кимна. Водката, заедно с торба дрънкулки, бяха изработени на кораба малко преди заминаването на Саджаки.

— Сега хората живеят предимно под земята, в изровени преди петдесет-шейсет години катакомби. Разбира се, въздухът е поносимо адаптиран за дишане, но мога да ви уверя, че процедурата не е особено комфортна и човек се намира вечно на ръба на хипоксията. За да се кача на това плато положих доста усилия.

Вольова се усмихна. След като Саджаки признаваше това, значи изкачването му трябваше да е било наистина мъчително.

— Казват, че Истинският път разполагал с някаква марсианска генетична технология — продължи той, — която улеснява дишането, но засега не съм видял доказателства за това. Моите приятели-водопроводчици ми помогнаха да си намеря стая в едно общежитие, използвано от миньори и това, разбира се, подходеше чудесно на моята история. Не бих нарекъл условията здравословни, но съвпадаха с целта ми, която, разбира се, беше да събирам информация. Но всичко, което научих до този момент, е противоречиво или, в най-добрия случай — повече от неопределено.

Сега Саджаки се бе обърнал почти с гръб към първоначалното си положение. Слънцето се издигаше над дясното му рамо и затрудняваше невероятно интерпретирането на образа. Корабът, естествено, щеше да премине към инфрачервен режим, и да разчита речта според промяната в кръвния поток по лицето му.

— Присъствалите на мястото на събитието твърдят, че Силвест и съпругата му са успели да избягат при опита за убийство, отнел живота на Жирардио, но оттогава не са се появявали на повърхността. Това е станало преди осем месеца. Хората, с които съм разговарял, и намиращите се под прикритие източници, до които прибягнах, ме наведоха на едно и също заключение. Силвест отново е нечий затворник, само че този път го държат извън града, вероятно представители на Истинския път.

Вольова изпитваше силно напрежение. Виждаше накъде води всичко това; винаги имаше нещо неизбежно. Единствената разлика беше, че в този случай то произлизаше по-скоро от това, което знаеше за Саджаки, отколкото за издирвания от него човек.

— Би било безполезно да преговаряме с официалните власти тук... които и да са те — додаде Саджаки. — Съмнявам се, че биха ни предали Силвест, дори да искаха. За нещастие, в такъв случай ни остава само един изход. — Вольова изтръпна. Моментът бе дошъл. — Трябва да представим нещата така, че в интерес на колонията да бъде да ни предаде Силвест. — Саджаки се усмихна отново и зъбите му блеснаха на фона на потъналото му в сянка лице. — Няма нужда да казвам, че вече започнах да полагам необходимите основи. — А сега

определено се обръщаше директно към нея. — Вольова, можеш да започнеш да водиш нужните преговори по твое собствено усмотрение.

При други обстоятелства вероятно щеше да изпита удоволствие, че е отгатнала така точно намеренията на Саджаки. Но не и сега. Единственото, което усещаше, беше изгарящият я бавен огън на ужаса от факта, че след цялото това време той щеше да я помоли да го направи отново. А най-неприятният компонент на този ужас се дължеше на осъзнаването, че вероятно щеше да направи това, което искаше той.

— Продължавай — каза Вольова. — Няма да те ухапе.

— Запозната съм с костюмите, триумвир — отвърна Хури и със следващата си стъпка се озова сред белотата на стаята. — Просто не мислех, че ще ги видя отново. А още по-малко, че ще нося някой от тях.

Четири костюма бяха подпрени до стената на потискащо белия склад, шестстотин нива под мостика, в съседство с втората камера, където щеше да се осъществи тренировъчният сеанс.

— Чуй я само — обади се една от другите две присъстващи жени. — Човек ще рече, че ще носи проклетото нещо за повече от няколко минути. Няма да идваш долу с нас, Хури, така че не се попикавай от страх.

— Благодаря за съвета, Суджик. Ще го имам предвид.

Суджик сви рамене — ехидната усмивка вероятно би била прекалено емоционално изразходване за нея, предположи Хури — и пристъпи към определения за нея костюм, последвана от Сула Кджарвал. Готовите да ги приемат костюми приличаха на обезкървени, подложени на дисекция жаби, разтегнати и забодени върху вертикална маса. В настоящата си конфигурация те имаха андроформа с добре очертани крака и протегнати встрани ръце. „Ръцете“ нямаха пръсти, всъщност не можеше да се каже, че имаха и видими длани, само нещо като издължени перки, но по желание на използващия ги костюмите щяха да осигурят необходимите манипулатори.

Хури наистина разбираше от костюми. Те бяха рядкост на Края на небето и се купуваха от търговци-ултри, които се отбиваха край раздираната от войни планета. Никой на Края на небето не

притежаваше нужната квалификация, за да ги прави, затова купените бяха приказно ценни, почти равностойни на мощни тотеми, раздавани от боговете.

Костюмът я сканира, за да прецени размерите ѝ и да настрои вътрешната си част така, че да пасне точно на контурите на тялото ѝ. След това Ана му позволи да пристъпи напред и да я обгърне, потискайки пристъпа на клаустрофобия, придружаващ процеса. След секунди костюмът се затвори плътно и се напълни с гел-въздух; това позволяваше на човека в него да извършва безнаказано маневри, които иначе биха го смазали. След това интелектът на костюма я разпита дали би искала да промени някои дребни детайли, за да приспособи спрямо нейните желания и нужди оръжията и автономните му практики. Разбира се, във втора камера щяха да използват само най-лекото оръжие; бойните сценарии, които щяха да бъдат задействани, щяха да представляват смес от реални физически действия и симулирана употреба на оръжие. Важното беше към всеки аспект от това да се отнасят безкрайно сериозно, включително към неограничените възможности, които костюмът предлагаше за удобното справяне с всеки неприятел, имал малшанса да попадне в неговата сфера на действие.

Хури беше единствената от четирите, която не се съревноваваше за операцията на повърхността. Макар от разговорите си с Вольова да бе останала с впечатление, че е родена в космоса, това съвсем не беше първото ѝ посещение на планета и тя бе придобила подходящите, почти инстинктивни рефлексии, увеличаващи шансовете ѝ за оцеляване при една планетарна екскурзия; а не най-маловажният сред тях бе дълбокото ѝ уважение към закона за гравитацията. Същото се отнасяше и за Суджик; тя беше родена в лайтхъгър, но беше посетила достатъчно светове, за да научи правилните движения. Изключителната ѝ слабост, поради която човек оставаше с впечатление, че не би могла да направи и стъпка на някоя по-голяма планета, без да изпочупи всяка костичка в тялото си, не заблуди Хури и за момент: Суджик беше като сграда, проектирана от майстор-архитект, който знае в тънкости точно на какво напрежение ще бъде изложена всяка сглобка и подпора и изпитва естетическа гордост, защото не е допуснал да има нищо излишно. Кджарвал, жената, която беше винаги със Суджик, също бе различна. За разлика от своята

приятелка, тя не бе прекалила с химеричните характеристики; всичките ѝ крайници си бяха нейни. Но не приличаше на нито едно човешко същество, което бе виждала Хури дотогава. Лицето ѝ беше някак изгладено, сякаш оптимизирано от някаква водна среда. Котешките ѝ очи представляваха червени замрежени кълба без мигли. Ноздрите и ушите ѝ бяха тесни отвори, а устата — безизразна цепка, която при говорене почти не помръдваше, но беше постоянно извита в нещо, напомнящо лека екзалтация. Не носеше дрехи, дори в сравнително хладния склад за костюми, но на Хури не ѝ се струваше истински гола. Приличаше по-скоро на гола жена, потопена в някакъв безкрайно гъвкав, бързо съхнещ полимер. С други думи, истинска ултра, с несигурен и определено не с дарвинов произход. Хури бе чувала за човешките видове, създавани със средствата на биоинженерството под ледовете на светове като втория спътник на Юпитер, Европа, или за хората, биоадаптирани да живеят в напълно наводнени космически кораби. Сула приличаше на живо хибридно въплъщение на тези митове. Но можеше да бъде и нещо съвсем друго. Може би беше предизвикала тези трансформации по свое желание. Може би бяха безцелни или служеха единствено, за да прикрият напълно някаква друга идентичност. Каквато и да беше истината, тя познаваше световите и очевидно единствено това имаше значение.

Саджаки също познаваше светове, разбира се, но той вече се намираше на Ризургам и не беше ясно каква роля щеше да играе при похищението на Силвест, ако и когато това се случеше. Хури почти не познаваше триумвир Хегази, но от случайно изпуснати забележки бе научила, че той никога не е стъпвал на нещо, което не е изработено от човешка ръка. Нищо чудно, че Саджаки и Вольова бяха оставили на него по-чиновническите аспекти на работата. Нямаше да му бъде позволено, а и той нямаше подобно желание, да отпътува за повърхността на Ризургам, когато моментът за това настъпеше.

Оставаше Хури. Опитът ѝ бе неоспорим; за разлика от всички останали членове на екипажа, тя беше родена и израснала на планета и, жизненоважен факт, бе гледала как се действа там. Възможно беше — видяното досега я караше да не се съмнява в това — войната на Края на небето да я бе поставяла в далеч по-тежки ситуации, отколкото бе преживявал на кораба който и да е от останалите членове на екипажа. Екскурзиите им бяха свързани с търгуване, купуване на

нужните неща или просто туризъм. От своя страна Хури бе попадала в ситуации, при които бе истинско чудо, че изобщо е оцеляла. Въпреки това, тъй като бе изключително компетентен войник, а и бе имала късмет, се бе измъквала от тях невредима.

Никой на кораба не оспорваше това.

— Не че не бихме искали да бъдеш с нас — заяви Вольова малко след инцидента с оръжието от скривалището. — Нищо подобно. Не се съмнявам, че ще се справиш с костюма не по-зле от който и да е и надали ще замръзнеш от ужас под вражия огън.

— Тогава...

— Но не мога да рискувам да изгубя отново офицера си на оръжейната. — Бяха водили този разговор в стаята-паяк, но въпреки това Иля понижи глас. — Само трима трябва да слезат на Ризургам и това означава, че не се налага да те използваме. Суджик и Кджарвал също се оправят с костюмите. Всъщност вече започнахме тренировките.

— Тогава поне ми позволи да се присъединя към учебните сеанси.

Вольова бе вдигнала ръка, очевидно с намерение да откаже на предложението ѝ. Но веднага размисли:

— Добре, Хури. Ще тренираш с нас. Но това не означава нищо, разбра ли?

О, да, разбираше чудесно. Сега нещата между Хури и Вольова бяха различни... бяха такива, откакто Хури ѝ бе казала лъжата, че е инфилтрирана в полза на друг екипаж. Мадмоазел я бе подготвила отдавна именно за този разговор и както изглежда нещата се бяха развили чудесно, до лукавия начин, по който „Галатея“ — напълно невинна, естествено — не бе спомената умишлено, за да може Вольова да направи сама своите изводи с тихо задоволство. Това бе чиста заблуда, но единственото, което имаше значение бе Вольова да я приеме като нещо напълно вероятно. Тя беше приела също и историята, че Сън Стийлър е изработен от хора и инфилтриран на кораба софтуер, и засега любопитството ѝ изглеждаше задоволено. Двете се намираха в еднакво положение, тъй като имаха да крият по нещо от останалите членове на екипажа, макар онова, което Иля смяташе за вярно, за Хури дори не се доближаваше до истината.

— Разбирам — промълви Ана.

— Все пак е наистина жалко. — Вольова се усмихна. — Имам впечатление, че винаги си искала да се запознаеш със Силвест. Ще имаш тази възможност разбира се, щом го доведем на кораба...

Хури отвърна на усмивката ѝ.

— В такъв случай това ще трябва да свърши работа, нали?

Втора камера беше празен близък на камерата, където се съхраняваха оръжията от скривалището.

За разлика от другата, в тази бе създадено характерното за стандартна атмосфера налягане. Това не беше проява на екстравагантност. Камерата беше най-голямото помещение, изпълнено с годен за дишане въздух в лайтхъгъра и се използваше като резервоар за доставка на въздух за обикновено изпълнените с вакуум части на кораба, когато в тях трябваше да влизат необлечени с костюми човешки същества.

Обикновено двигателите осигуряваха илюзорна гравитация, действаща по протежение на надлъжната ос на кораба, която съвпаднаше отчасти с надлъжната ос на приблизително цилиндричната камера. Но сега, когато те бяха изключени, тъй като корабът се намираше в орбитата на Ризургам, илюзията за гравитация идваше от въртенето на цялата камера, което означаваше, че тя действа при ъгъл деветдесет градуса с надлъжната ос, излизайки радиално навън от средата ѝ. В средата нямаше почти никаква гравитация; там предметите можеха да се носят във въздуха в продължение на минути, докато неизбежното им първоначално отклонение ги отнесе бавно от средната част на помещението. Там увеличаващото се налягане на въртящия се заедно с камерата въздух ги придърпваше все по-бързо и по-ниско. Но тук нищо не „падаше“ по права линия, поне не от гледната точка на седящия на въртящата се стена.

Влязоха в единия край на цилиндъра през армирана врата, чиято вътрешна страна бе покрита със следи от взривове и кратери от огнестрелно оръжие. Всяка видима повърхност на камерата носеше явни следи от времето; доколкото Хури можеше да види (а една от многото възможности, които даваше костюмът, бе да се вижда на желаното разстояние), нямаше и един квадратен метър от облицовката на помещението, която да не бе пострадала, набраздена, насечена,

издълбана, деформирана, изкорубена или обгорена от някакъв вид оръжие. Някога тя може би е била сребърна; сега беше пурпурна като обхващаща всичко метална синина. Осветлението се осигуряваше не от стационарен източник, а от десетки свободно носещи се „търтеи“, всеки един от които избираше някое местенце на стената. Те се движеха непрестанно като рояк възбудени светулки. В резултат, нито едно място в помещението не оставаше в сянка за повече от една-две секунди и беше невъзможно да погледнеш в някоя посока за повече от секунда, преди в него да навлезе ослепителен светлинен източник, отмиващ всичко останало.

— Сигурна ли си, че можеш да се справиш с това? — попита Суджик, щом вратата се заключи автоматично след тях. — Ще си създадеш неприятности, ако повредиш костюма. Чупи — купи, нали разбираш?

— Съсредоточи се върху това да не повредиш своя — отвърна Хури. След това премина на индивидуалния канал, по който можеше да общува само със Суджик. — Може би това е плод на въображението ми, но защо ми се струва, че не ме харесваш?

— Защо ти идват подобни мисли в главата?

— Мисля, че е свързано по един или друг начин с Нагорни. — Ана замълча за момент. Мина ѝ мисълта, че не е изключено каналите за индивидуална комуникация всъщност да работят в повече от две посоки. Но пък това, което смяташе да каже, беше повече от ясно за всеки, решил да ги подслуша, или по-точно — за Вольова. — Не знам точно какво се е случило с него, освен че двамата сте били близки.

— „Близки“ не е точната дума, Хури.

— Тогава любовници. Не исках да го кажа, за да не те обидя.

— Не се притеснявай да не ме обидиш, малката. Прекалено късно е за това.

Гласът на Вольова ги прекъсна.

— Слизайте веднага при стените на камерата и трите.

Подчиниха се на заповедта ѝ, използвайки възможностите на костюмите си, за да отскочат от плочата в този край на цилиндъра. Намираха се в безтегловност от момента, в който бяха влезли в камерата, но сега докато слизаха към стената-под и набираха скорост, чувството им за тегло нарасна. Промяната беше малка, омекотена от

гел-въздуха в костюма, но беше достатъчна, за да създаде чувство за долу и горе.

— Разбирам защо си ми сърдита — продължи Хури.

— Сто на сто.

— Аз застанах на този пост. Заех мястото му. След случилото се с него... каквото и да е било то, изведнъж се е наложило да изтърпяваш моето присъствие. — Ана правеше всичко възможно да представи ситуацията по най-разумния възможен начин, сякаш не приемаше отношението ѝ като нещо лично. — Мисля, че щях да се чувствам по същия начин, ако бях на твоето място. Дори съм сигурна в това. Но това не прави отношението ти правилно. Аз не съм ти враг, Суджик.

— Не се самозалъгвай.

— За какво?

— Че разбираш и една десета от цялата тази работа. — Сега Суджик бе разположила костюма си близо до този на Хури: чисто бяла ризница, изпъкваща на фона на повредените стени на камерата. Хури беше виждала образите на призрочнобели китове, които живееха сега или бяха живели някога — не беше сигурна — в моретата на Земята. В този момент те изплуваха в съзнанието ѝ.

— Слушай — каза Суджик. — Нима ме мислиш за толкова наивна, че да те мразя само защото ти зае мястото, оставено от Борис? Не ме обиждай, Хури.

— Нямам подобно намерение, повярвай ми.

— Ако те мразя, Хури, причината за това е напълно основателна. Защото си свързана с нея. — Последната дума прозвуча изключително неприязнено. — Вольова. Ти си нейна приставка. Аз мразя нея, следователно мразя и това, което ѝ принадлежи. Особено това, което тя цени. И ако намеря начин да навредя на някое от нейните притежания, мислиш ли, че бих се поколебала да го направя?

— Аз не съм ничие притежание — отвърна Ана. — Нито на Вольова, нито на който и да било. — Моментално се намрази заради разгорещените си протести, след това намрази и Суджик, задето я бе накарала да се защитава така глупаво. — Не, че това е твоя работа. Знаеш ли какво, Суджик?

— Умирам от желание да го чуя.

— От онова, което съм чувала, става ясно, че Борис не е бил сред най-нормалните създания, съществували някога. От онова, което съм чула, става ясно, че Вольова не е тази, която го е подлудила, а е опитала да се възползва от лудостта му за нещо конструктивно. — Усети, че костюмът ѝ намалява скорост и я приземява меко върху полусрутната стена. — Но не се получило нищо. Може би вие двамата сте се заслужавали един друг.

— Може би.

— Какво?

— Не е задължително да харесам нещо от това, което каза токущо, Хури. Истината е, че ако няхаме компания и ако не бяхме в костюмите, може би щях да отделя една минутка, за да ти покажа колко лесно бих могла да ти счупя врата. И нищо чудно да го направя някой ден. Но трябва да призная, че не ти липсва злоба. Повечето от нейните марионетки губят това качество веднага.

— Искаш да кажеш, че си ме преценила неправилно? Прости ми, ако не се преизпълня с благодарност.

— Искам да кажа, че може би все пак не си в такава степен нейно притежание, както си въобразява тя. — Суджик се изсмя. — Това не е комплимент, малката... само наблюдение. И веднъж щом тя го разбере, нещата за теб ще се влошат. Но това не означава, че излизаш от моя списък с гадняри.

Всичко, което Хури възнамеряваше да каже, бе заглушено от гласа на Вольова, която заговори отново по общия канал и на трите от мястото си високо над тях, близо до средата на камерата.

— Това упражнение няма определена структура — поясни тя. — Поне не нещо, за което е необходимо да знаете. Единственото ви задължение е да останете живи до приключване на сценария. Това е всичко. Упражнението започва след десет секунди. Докато то трае, няма да можете да ми задавате въпроси.

Тези думи не изпълниха Хури с ненужна тревога. На Края на небето бе имала много неструктурирани упражнения и още повече — в оръжейната. Това означаваше само, че по-дълбоката цел на сценария беше маскирана или че бе упражнение по дезориентиране, предназначено да имитира хаоса, който можеше да възникне, когато изпълнението на задачата се провали.

Започнаха с упражнения за загряване. Вольова ги наблюдаваше от високия си пост, докато различни летящи цели се появяваха на различни точки по стената на камерата. Тези мишени не бяха кой знае какво предизвикателство, поне в началото. В началото костюмите притежаваха достатъчно автономност, за да ги засичат и да реагират преди намиращият се в тях да ги бе забелязал; единственото, което трябваше да направи носещият ги, бе да даде съгласието си целта да бъде поразена. Но след това задачата се усложняваше. Мишените преставаха да бъдат пасивни — и започваха да стрелят в отговор, обикновено напосоки, но с непрекъснато нарастваща огнева мощ, така че дори сляпата стрелба беше опасна. Мишените ставаха също така все по-малки и по-бързи и се появяваха с нарастваща честота. И в съответствие с нарастващата опасност, идваща от неприятеля, костюмите губеха прогресивно своята функционалност. При шестия-седмия рунд от автономността им не оставаше вече почти нищо, а сензорната мрежа, която обгръщаше всеки костюм, се разкъсваше, така че намиращият се в него трябваше да разчита във все по-голяма степен на собствените си сетива. Но макар трудността на упражнението да нарастваше, Хури бе правила толкова много подобни на него, че не губеше самообладание. Не трябваше да забравя за миг каква част от своята функционалност е запазил костюмът: оставаха ѝ все още оръжията, силата на костюма и способността да лети.

Трите не контактуваха по време на първоначалните упражнения; бяха прекалено съсредоточени върху установяването на собствените си ментални възможности. В крайна сметка, това приличаше на възстановяване на дишането; състояние на стабилност, лежащо отвъд онова, което в началото е изглеждало извън рамките на нормалното. Това бе нещо подобно на влизане в състояние на транс. Човек можеше да прибегне до определени трикове за концентриране: повтаряне на мантри, служещи за посредници при прехода. Никога не беше достатъчно да пожелаеш това състояние, за да се озовеш в него; беше по-скоро като изкачване по неудобна скала. Но след като го постигнеш веднъж и след това го направеше още няколко пъти, човек откриваше, че движенията му стават по-плавни и скалата не е вече толкова висока и недостъпна. Но достигането му никога не беше просто и не ставаше без известни усилия.

Именно по време на изкачването към това състояние на Хури ѝ се стори, че зърва Мадмоазел.

Това не беше даже зърване, а по-скоро периферно усещане — само за момент — че в камерата има още едно същество и то би могло да е Мадмоазел. Но усещането изчезна така бързо, както се бе появило.

Възможно ли беше да е тя?

Хури не я беше виждала или чувала от инцидента с оръжието от скривалището. Последното комюнике от Мадмоазел бе по-язвително от което и да било друго; Ана го беше получила, след като помогна на Вольова да довърши оръжието. Тя я бе предупредила, че като остана толкова дълго в оръжейната, бе допуснала Сън Стийлър в себе си. И действително, в мига, в който опита да напусне оръжейното пространство, Хури усети как нещо се втурна към нея. То се бе приближило като уголемяваща се сянка, но тя не усети нищо, когато сянката като че ли я погълна. Все едно в нея се бе отворила дупка и тя бе преминала незасегната през отвора. Съмняваше се обаче, че случаят е такъв. Истината несъмнено не беше толкова приятна. Не смееше да помисли, че сянката може да е била Сън Стийлър, но и не можеше да отрече тази възможност. А приемеше ли я, означаваше да приеме и факта, че Сън Стийлър бе успял да заеме по-голямо пространство в черепа ѝ.

Достатъчно лошо беше да научи, че малка част от това нещо се бе върнала с хрътките на Мадмоазел. По силите на Мадмоазел беше да задържа поне това. Сега Хури трябваше да приеме, че по-значителна част от Сън Стийлър бе достигнала до нея. И любопитното беше, че от тогава Мадмоазел не се бе появявала... ако не се смята тази безмълвна сянка, която можеше да е плод на въображението на Ана, по-малко от частица от въображението ѝ; нещо, което всеки нормален човек би приел като светлинен трик, проявил се в самия край на периферното му зрение.

Но ако все пак беше тя... какво можеше да означава появата ѝ след всичкото това време?

Първоначалният етап от упражнението приключи и костюмите възвърнаха отчасти функционалността си. Не всичко, но достатъчно, за да разберат, че бе отворена нова страница и отсега нататък правилата щяха да бъдат различни.

— Добре — обади се Вольова. — Виждала съм и по-лошо изпълнение от това.

— Приемам го като комплимент — отвърна Хури с надеждата да предизвика поне някакви другарски чувства у двете си колежки. — Проблемът при Иля обаче е, че говори буквално каквото мисли.

— Поне едната от вас го заслужава — продължи Вольова. — Но нека това не те главозамайва, Хури. Особено като се има предвид, че положението ще стане наистина сериозно.

В далечния край на камерата се отваряше бавно друга врата. Поради непрестанно движещата се светлина Ана виждаше случващото се повече като серия от замръзнали, наситени с блясък образи, отколкото като движение. Нещата се разливаха: разширяваща се маса от елипсовидни обекти, всеки дълъг може би половин метър, с металнобял цвят, с повърхност, осеяна с различни издатини, с дула на пистолети, ръчки и отверстия.

Механични часови. Познаваше ги — или нещо подобно — от Края на небето. Наричаха ги „вълците“ заради ожесточеността на атаките им и защото се движеха винаги на глутници. Макар да ги употребяваха главно като средство за деморализиране, Хури знаеше на какво са способни и знаеше, че носенето на костюм не гарантираше безопасност. Вълците бяха направени да са свирепи, а не интелигентни. Носеха сравнително леко оръжие, но пък в голямо количество, и действаха в унисон. Глутница вълци можеше да открие колективно огън по един човек, ако процесорите им преценяха, че това е стратегически полезно. Онова, което ги правеше ужасни, беше единомислието и единоедействието им.

Но това не беше всичко. Измежду тях се виждаха няколко по-големи обекта, също металнобели на цвят, но без сферичната симетрия на вълците. Трудно беше да се видят точно в непрестанното избухване на светлини, но Хури реши, че знае какво представляват. Това бяха други костюми и най-вероятно — неприятелски настроени.

Сега вълците и вражеските костюми се отделяха от централната ос и се насочваха към трите жени. Може би бяха изминали две секунди от отварянето на другата врата, но те се сториха на Хури много повече, тъй като умът ѝ преминаваше лесно към състояние на бързо осъзнаване на обстановката, необходимо при бойни ситуации. Много от по-висшите автономни функции на костюма бяха дезактивирани, но

способността му да засича мишени все още действаше, затова му нареди да не изпуска вълците, така че да бъдат винаги една крачка пред всеки от тях. Знаеше, че нейният костюм ще се съветва с двамата си партньори; помежду си те щяха да съставят обща стратегия за всеки момент и да си поделят мишените. Този процес обаче минаваше почти незабелязано за носещия ги.

Къде, по дяволите, беше Вольова?

Възможно ли беше да се е придвижила от единия до другия край на камерата навреме, за да се появи сред глутницата? Вероятно да — движението в костюм можеше да става толкова бързо, че човекът да изчезне от мястото си и да се появи няколкостотин метра по-нататък буквално докато премигне. Но неприятелските костюми, които Хури бе видяла, определено влязоха през другата врата, което означаваше, че в такъв случай Вольова бе излязла от камерата и стигнала до другия край по нормалните коридори на кораба. Съмнително беше обаче, че дори с костюм, дори маршрутът да бе определен предварително, някой можеше да се справи с тази задача толкова бързо, без да се втечни по пътя. Но може би Иля знаеше някакъв пряк път: шахта, по която би могла да се придвижи значително по-бързо...

По дяволите!

Хури бе улучена.

Вълците стреляха по нея с лазерен огън, излизащ във вид на два еднакви лъча от злите им, близко разположени очи в горното полукълбо на елипсовидните черупки. Междувременно камуфлажната им система бе изпълнила своята задача и сега те се сливаха с пода, прилични на пурпурни ромбове, които като че ли танцуваха под непрекъснатото сменящата се светлина. Обшивката на костюма ѝ се бе превърнала в свършено в оптично отношение огледало, което отразяваше по-голямата част от енергията, но някои от първите изстрели бяха увредили значително целостта му. Щеше да изгуби точки заради това — прекалено се бе увлякла да размишлява как бе изчезнала Вольова, за да обърне внимание на атаката. Повече от сигурно беше, че целта на Вольова бе именно тази — да им отвлече вниманието. Огледа се и се увери, че информацията на костюма ѝ беше вярна — и двете ѝ партньорки бяха оцелели. Суджик и Кджарвал приличаха на андроформи от живак, но не бяха пострадали и отвърщаха на огъня.

Хури настрои костюма и себе си да бъде една офанзивна стъпка пред врага, но да не го унищожава. От раменете му се появиха два лазера, които се въртяха във всички посоки върху купички. Тя виждаше как лъчите им се събираха пред нея, като оставяха лилава следа йонизиран въздух. Когато улучеха, бляскавите, летящи пурпурни вълци се стоварваха от небето, отскачаха от пода или просто експлодираха. Беше изключително неразумно да влизаш в тази камера без костюм.

— Забави се — каза Суджик, докато атаката все още продължаваше. — Ако това бе реално, после трябваше да те изстъргваме от стените.

— Колко пъти си виждала истински действия, Суджик?

Кджарвал, която до този момент не бе казала почти нищо, се намеси:

— Всички сме ги виждали, Хури.

— Така ли? И приближавали ли сте се някога до неприятеля толкова, че да чуете как крещи за милост?

— Онова, което имам предвид е... по дяволите.

Току-що бяха улучили Кджарвал. Костюмът ѝ се сгърчи за момент, по него премина поредица от неправилни камуфлажни режими: космическочерно, снежнобяло и след това — пищно тропическо зелено; Кджарвал заприлича на врата, водеща от камерата в сърцето на някаква отдалечена планетарна джунгла.

След тази засечка костюмът ѝ възстанови отразяващия си блясък.

— Притесняват ме онези костюми.

— Те са точно затова — да те карат да се тревожиш и да оплетеш конците.

— Нима ни трябва помощ, за да оплетем конците? Ето това е вече нещо ново.

— Млъкни, Хури. Просто се концентрирай върху проклетата война.

Тя така и направи. Това поне беше лесно.

Точно една трета от атакуващите вълци бяха свалени, а през все още отворената крайна врата на камерата не се бяха появили подкрепления. Но другите костюми, които бяха три, още не бяха направили нищо, освен да стоят край отвора; едва сега те започнаха бавно да се придвижват към пода, коригирайки слизането с тънките

като игли двигателчета на петите си. Междувременно те също придобиха цвета на пода. Невъзможно беше да се разбере кой и дали изобщо някой от тях беше зает.

— Това е част от сценария, тези костюми; те трябва да означават нещо.

— Казах да млъкнеш, Хури.

Но Ана продължи:

— Нали имаме определена мисия? В такъв случай трябва да направим някои предположения. Трябва да наложим определена структура на проклетото нещо, иначе така и няма да разберем кой, по дяволите, е врагът!

— Добра идея — отвърна Суджик. — Нека си насрочим среща.

Сега вече вълците и техните отвръщащи на огъня костюми използваха лъчи от частици. Може би лазерите бяха реални — това бе все пак в рамките на възможното — но изглеждаше сигурно, че всяко дори малко по-мощно оръжие би трябвало да бъде симулирано. Упражнението щеше да завърши печално, ако някой от воюващите пробиеше дупка в камерата и въздухът ѝ преминеше в космоса.

— Нека предположим, че знаем кои сме и защо сме тук — не се отказваше Хури. — Каквото и да означава това „тук“. Следващият въпрос е: познаваме ли онези копелета в другите три костюма?

— Става прекалено философско за мен — обади се Кджарвал и отскочи встрани, за да избегне насочения срещу нея огън.

— След като водим този разговор — продължи Ана въпреки недоволните вмятания на Суджик, — значи трябва да предположим, че не знаем кои са те. Че са враждебно настроени. А това означава, че трябва ние да ги простреляме, преди да са направили с нас това, което смятат да направят.

— Ъъъ... хора... — Това бе Кджарвал; тя бе забелязала нещо, за чието абсорбиране на Хури и Суджик им беше нужно още малко време. — Това не ми харесва.

А тя бе забелязала, че китките на другите три костюма се променяха, като всяка се издуваше като все още неоформено оръжие. Процесът беше изнервящо бърз — като да гледаш как един балон се надува и приема постепенно формата на животно.

— Стреляй по мръсниците — каза Хури със спокойствие, което почти я изплаши. — Пълен съсредоточен огън по левия костюм.

Пулсационен режим с конично разпространение и двустранно кръстосан обхват.

— Откога ти даваш...

— Просто го направи, по дяволите, Суджик!

Но тя вече стреляше, Кджарвал — също; сега трите стояха на десет метра една от друга, насочили огъня на своите костюми към неприятеля. Ускоряващите се пулсации антимаateria бяха симулирани... разбира се. Ако бяха истински, от камерата вече нямаше да е останало почти нищо.

Лумна светлина, толкова ярка, че сякаш достигна с пръстите си очите на Хури. Стори ѝ се прекалено интензивна, за да е симулирана както трябва... прекалено разтърсваща. Шумът от взрива се стовари със сила, която изглеждаше почти мека в сравнение с него, но шокът бе достатъчен, за да я отхвърли назад в пъстрата стена. Ударът бе като отскачане от матрака в някоя скъпа хотелска стая. За момент костюмът ѝ престана да функционира; дори когато зрението ѝ се проясни информационният му екран остана все така празен, а след това се изпълни с неразбираеми знаци. Останаха в това състояние в продължение на няколко изпълнени с агония секунди, когато резервният мозък на костюма влезе в действие и опита да направи каквото може. Дисплеят се оживи и макар сега да беше по-опростен, поне не приличаше на криптограма. Той уточни какво бе унищожено и какво функционира все още. Повечето главни оръжия бяха излезли от строя. От автономността му бяха останали петдесет процента, личността му беше почти в състояние на машинен аутизъм. Три ставни точки бяха изгубили в голяма степен подвижността си. Способността за летене бе увредена, поне докато системата за авторемонт се включи.

О, и според резултатите от биомедицинските изследвания, сега тя бе без един горен крайник, от лакътя надолу.

Хури седна с усилие — макар инстинктите ѝ да крещяха да отдели време, за да си осигури по-голяма безопасност и да прецени обстановката; трябваше да огледа отрязания от изстрелите крайник. Дясната ѝ ръка свършваше точно там, където казваха медицинските факти: прерязана маса от оголена кост, разкъсана плът и метал. Нагоре по остатъка от ръката гел-въздухът трябваше да се е коагулирал в резултат на шока, за да предотврати загубата на налягане и кръв, но този детайл Хури трябваше да приеме на доверие. Не усещаше болка

разбира се — друг аспект, в който симулацията бе извънредно реалистична, тъй като костюмът даваше команда на центъра за усещане на болка да прекрати временно дейността си.

„Прецени, прецени...”

Ударът от взрива я бе дезориентирал напълно. Огледа се, но движението на главата на костюма бе силно ограничено. Внезапно установи, че всичко е изпълнено с прекалено много дим; той висеше на облаци във въздуха в камерата. Променливото осветление, осигурявано от въздушните търтеи, се беше превърнало в пелтеещ стробо-ефект. Някъде там се валяха останките от два костюма, чиито поражения показваха, че трябва да бяха улучени от комбинирани пулсации. Но те бяха прекалено обезобразени, за да разбере дали в тях имаше или беше имало някога някой. Трети костюм, не толкова критично увреден и може би само зашеметен, както бе нейният, лежеше десет-петнайсет метра по-нататък, покрай голямата извивка на изпъстрената с белези стена. Два вълка си бяха отишли или бяха унищожени; невъзможно беше да се каже какво точно се бе случило.

— Суджик? Кджарвал?

Мълчание; дори собственият ѝ глас не се чуваше добре и определено не последва никакъв отговор. Комуникацията между костюмите също бе пострадала — до този момент не бе обърнала внимание на тази подробност от отчета за състоянието на костюма. „Лошо, Хури. Много лошо.“

Сега нямаше представа кой е врагът.

Междувременно увредената ръка на костюма се поправяше, изгорените части сменяха кожата си, която падаше на земята, а здравата кожа пълзеше напред и обвиваше пънчето. Беше неприятно за гледане, макар да бе виждала това вече много пъти, при други симулационни сценарии на Края на небето. Истински гадното в цялата тази работа беше мисълта, че не можеше да очаква подобно бързо възстановяване и на собствените си рани; че трябваше да изчака, докато бъде изведена от зоната.

Другият костюм, онзи с по-малко увреждания, се раздвижи, надигна се и седна, точно така, както беше направила преди малко и тя самата. Той разполагаше с пълен набор от крайници и много от оръжията му все още бяха на линия и надничаха от различните отвори.

И те сочеха към Хури, като десетина пепелянки, готови за нанасяне на удар.

— Кой е това? — попита тя преди да се сети, че комуникацията беше прекъсната, вероятно завинаги.

С ъгълчето на окото си забеляза другите два костюма, които се появиха иззад гъстия, тъмносив дим. Кой бяха те? Останалите два от първите три костюма, които бяха дошли заедно с вълците, или нейните другарки?

Самотният костюм с оръжието я приближаваше, много бавно, сякаш тя беше бомба, която може да експлодира всеки момент. Костюмът се закова на място. Кожата му опитваше да имитира комбинацията от цвета на стената, оставащ като фон и димните завеси, но с умерен успех. Хури се запита как ли се справяше с тази задача собственият ѝ костюм. Дали плочата пред лицето и беше матова или прозрачна. Отвътре беше невъзможно да се разбере, а сведената до минимум информация върху дисплея не казваше нищо по този въпрос. Дали съзирането на човешко лице щеше да накара другия костюм да стреля или да свали оръжието? Хури бе насочила своето оръжие, което все още можеше да се използва, към него, но нищо не я ориентираше дали пред нея стоеше враг или някоя от немите ѝ другарки.

Тя понечи да вдигне здравата си ръка, за да посочи към лицето и да накара другия да направи плочата пред своето лице прозрачна.

Костюмът стреля.

Хури полетя обратно към стената, нещо невидимо и огромно блъскаше в стомаха ѝ. Костюмът ѝ започна да пищи, пред погледа ѝ преминаваха всякакви неразбираеми писания. Оглушителните звуци, които достигнаха до слуха ѝ точно преди да се блъсне в стената показаха, че собствените и оръжия бяха открили огън.

„По дяволите!“ — помисли си Хури. Наистина болеше и то на такова ниво, което някак си показваше, че не става дума за симулация.

Изправи се отново с усилие, в този момент нов откос от атакуващия мина покрай нея, а третият я засегна в бедрото. Започна да се извърта, видя с периферното си зрение как двете ѝ ръце се размахваха като ветрило. Нещо с тях не беше наред или, по-точно, нещо беше наред, когато не трябваше да бъде. Те бяха недокоснати; нямаше и следа от факта, че едната от тях току-що е била отрязана от изстрели.

— По дяволите! — рече си тя. — Какво става?

Атаката продължаваше, всеки взрив я удряше и я блъскаше назад.

— Говори Вольова — произнесе някакъв глас, който в никакъв случай не беше спокоен и невъзмутим. — Слушайте ме хубаво, всички! Нещо със сценария не е наред! Искам да престанете да стреляте...

Хури се блъсна отново в стената, този път с такава сила, че усети удара през гело-въздушната възглавница като силно плясване по гръбнака. Бедрото ѝ изглежда беше ранено, а костюмът не правеше нищо, за да облекчи дискомфорта.

„Сценарият се превърна в реалност“ — помисли си тя.

Сега оръжията действаха истински; поне тези, които принадлежах на атакуващия я костюм.

— Кджарвал — извика Вольова. — Кджарвал! Трябва да спреш да стреляш! Убиваш Хури!

Но Кджарвал, очевидно това бе нападателят на Хури, не слушаше или не беше в състояние да чуе или, най-ужасното — не беше в състояние да спре.

— Кджарвал — обади се отново триумвирът. — Ако не спреш, ще бъда принудена да те обезоръжа!

Но Кджарвал не спря. Тя продължаваше да стреля, а Хури усещаше всяко попадение като удар с камшик, от който цялото ѝ същество се сгърчваше. Единственото и желание беше да се измъкне от проклетата камера.

И тогава Вольова слезе от средата на камерата, където очевидно бе стояла през цялото време, без да могат да я видят. Докато правеше това, тя откри огън срещу Кджарвал, първоначално с по-лекото оръжие, но с непрекъснато увеличаваща се сила. В отговор Кджарвал насочи част от огъня си нагоре към слизащия триумвир. Попаденията образуваха черни белези по бронята на Вольова, откъртваха парченца от гъвкавата външна обвивка, разрязваха оръжието още докато костюмът ѝ опитваше да го извади, за да го употреби. Но Вольова продължаваше да обстрелва Кджарвал. Костюмът ѝ започна да се спаружва, да губи целостта си. Оръжията му започнаха да пропускат и най-сетне — да стрелят напосоки из цялата камера.

Най-накрая, вероятно не повече от минута след като бе започнала да стреля срещу Хури, Кджарвал се строполи на земята. Костюмът ѝ, там, където не беше очернен от попаденията, бе изпъстрен с петна с всевъзможни цветове и бързо увеличаващи се хипергеометрични фигури, и излезли донякъде различни оръжия и съоръжения. Крайниците ѝ се мятаха трескаво. Краищата им бяха станали напълно неуправляеми, като непрекъснато вадеха и прибираха различни ръчки за манипулация и груби подобия на човешки длани с бебешки размери.

Хури се изправи на крака и едва удържа болезнения вик, когато бедрото ѝ се възпротиви на това движение. Костюмът ѝ се бе превърнал в твърда мъртва маса, която ограничаваше всеки опит да помръдне, но все пак тя успя да се придвижи до лежащата Кджарвал.

Вольова и още една костюмирана фигура, вероятно Суджик, вече бяха там, надвесени над онова, което бе останало от костюма, опитвайки да разчетат медицинската му диагноза.

— Тя е мъртва — обяви Иля.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Мантел, Северен Некхебет, Ризургам, 2566 година

В деня, в който новодошлите обявиха присъствието си, Силвест се събуди от безмилостна бяла светлина. Той вдигна умолително ръка, докато чакаше очите му да преминат през обичайния бавен процес на задействане. В такива моменти беше почти безсмислено да му се говори; най-сетне Слюка бе осъзнала този факт. Сега, когато толкова много от първоначалните функции на очите му липсваха, им бе необходимо много повече време отпреди, докато възобновят нормалната си дейност. Следваше дълга поредица от грешки и предупреждения и болезнени пробуждания, докато те му правеха нещо като „инвентаризация“ на своето състояние.

Силвест усещаше седналата до него на леглото Паскал, вдигнала чаршафа пред гърдите си.

— По-добре се събуждайте — прозвуча гласът на Слюка. — И двамата. Ще изчакам отвън, докато се облечете.

Двамата започнаха да се обличат припряно. Слюка чакаше търпеливо пред стаята заедно с двама пазачи, чието въоръжение не беше очевидно. Те придружиха Силвест и съпругата му до управлението на Мантел, където сутрешната смяна на инундационистите от Истинския път се беше събрала в столовата около заемащия цяла стена екран. По масата се виждаха недокоснати чаши с кафе и порции закуска. Очевидно ставащото бе достатъчно сериозно, за да убие апетита на всички. А екранът изглежда беше ключът към него. Говореше някакъв глас, който звучеше така, сякаш излизаше от високоговорител. Общото ниво на шума от разговорите на присъстващите не му позволяваше да чуе нищо повече от даваните на екрана обяснения освен някоя откъслечна дума. За нещастие тази дума обикновено бе неговото собствено име, повтаряно прекалено често от звучащия глас.

Той си проправи път напред; почувства, че хората се отнасяха към него с по-голямо уважение, отколкото бе усещал от десетилетия насам. Но дали това не беше всъщност просто съжаление към един обречен човек?

Паскал се приближи до него.

— Познаваш ли тази жена? — попита тя.

— Коя жена?

— На екрана. Пред която стоиш в момента.

Онова, което виждаше той, бе само някаква продълговата поредица от точки.

— Очите ми не разчитат видеоизображение — обясни той, колкото на Паскал, толкова и на Слюка. — И не мога да чуя нищо. Може би ще е по-добре да ми кажеш това, което съм пропуснал.

Фолкъндър се бе появил от тълпата.

— Ще те свържа невронно, ако искаш. Ще отнеме само една минута.

И поведе Силвест към една усамотена ниша в единия ъгъл на помещението, последван от Паскал и Слюка. Там отвори чантата си и извади няколко лъскави инструмента.

— Сега ще ми кажеш, че изобщо няма да боли — обади се Силвест.

— Не бих си и помислил подобно нещо — отвърна Фолкъндър. — Все пак това няма да бъде пълната истина. — След това щракна с пръсти, Силвест не разбра дали на някакъв помощник или на Паскал, а зрителното му поле беше прекалено тясно, за да види. — Дайте чаша кафе на този човек; това ще му отвлече вниманието. Във всеки случай, когато бъде в състояние да види това, което показва екранът, мисля, че ще има нужда от нещо по-силно.

— Толкова лошо ли е?

— Страхувам се, че Фолкъндър не се шегува — намеси се Слюка.

— Боже, ама вие наистина си прекарвате добре. — Силвест прехапа устна от първата болезнена атака при манипулациите на Фолкъндър, но тя за щастие не се увеличи. — Е, все така ли ще ме държите в неведение? Както изглежда причината е била достатъчно основателна, за да ме събудите.

— Ултрите заявиха за себе си — отвърна Слюка.

— До този извод успях да стигна сам. Какво са направили? Да не са приземили совалка насред Кювие?

— Нищо толкова нахално. Засега. Може би предстоят по-лоши неща.

Някой пхна чаша кафе в ръцете му; Фолкхъндър спря действията си, за да му даде възможност да отпие една глътка. Не беше особено топло, но все пак успя да го поободри. Чу Слюка да казва:

— Онова, което излъчваме, е тяхното аудио-визуално послание; то се повтаря вече от трийсет минути.

— Излъчва се от кораба, така ли?

— Не, както изглежда те са успели да се включат направо в нашата сателитна решетка и да прибавят своето послание към рутинните ни емисии.

Силвест кимна, но веднага съжали, че направи това движение.

— В такъв случай те все така не искат да бъдат открити.

„Или пък — помисли си той, — просто искат да ни дадат да разберем до каква степен ни превъзхождат в технологично отношение, за възможността си да се включват в съществуващите ни информационни системи и да ги манипулират.“ Това му се струваше по-вероятно; то напомняше не само за арогантния начин, по който действаха по принцип ултрите, а за един конкретен екипаж от ултри. Защо да обявяваш присъствието си по нормален начин, когато можеш да направиш нещо, с което да впечатлиш аборигените? Но всъщност не му беше нужно потвърждение, че познава тези хора. Знаеше го, откакто корабът бе навлязъл в системата.

— Следващ въпрос — додаде той. — До кого е посланието? Мислят ли все още, че съществува единна планетарна власт, с която могат да преговарят?

— Не — отговори Слюка. — Посланието е до гражданите на Ризургам, независимо от политическа или културна принадлежност.

— Много демократично — обади се Паскал.

— Съмнявам се, че това има нещо общо с демокрацията — уточни Силвест. — Не и ако знам с кого си имаме работа.

— Колкото до това — рече Слюка, — ти така и не обясни задоволително защо тези хора биха...

Силвест я прекъсна:

— Преди да навлезем в подробен анализ, не мислиш ли, че бих могъл да видя сам посланието? Особено като се има предвид, че както изглежда аз съм лично засегнат.

— Готово. — Фолкъндър се отдръпна и затвори с решително щракване чантата с инструменти. — Казах ти, че ще стане много бързо. Сега можеш да се включиш направо в екрана. — Хирургът се усмихна. — Би ли ми направил една услуга: обещавай да не убиваш посланика.

— Нека първо видя посланието — отвърна Силвест. — След това ще реша.

Беше много по-лошо, отколкото се бе опасявал.

Проправи си отново път напред, макар гледащите вече да бяха оредели, разпръсквайки се неохотно, за да изпълняват служебните си задължения. Сега беше много по-лесно да чува говорещия. Съобщението не беше дълго. А това звучеше зловещо само по себе си. Кой прекосяваше светлинни години от междузвездното пространство, само за да обяви пристигането си сред някаква колония по един, меко казано, изключително лаконичен начин? Само тези, които нямат никакъв интерес да предразположат отсрещната страна и чиито изисквания са извънредно ясни. И отново тези подозрения съвпадаха чудесно с екипажа, който той смяташе, че бе дошъл за него самия. Те не се отличаваха с приказливост и тогава.

Все още не можеше да види лицето, макар гласът вече да го връщаше години назад. Когато образът се появи, след като Фолкъндър осъществи невралната връзка, Силвест си спомни.

— Коя е тя? — попита Слюка.

— Името ѝ, когато се срещнахме за последен път, беше Иля Вольова — сви рамене той. — Възможно е да е било истинското, а не е изключено и да не е било. Знам само, че каквито и заплахи да отправя, тя е напълно способна да ги изпълни.

— И тя е... какво? Капитана?

— Не — отвърна разсеяно Силвест. — Не, не е.

Лицето на жената не беше забележително. Почти монохроматично бледа кожа, къса тъмна коса и лицева структура, представляваща смесица между елф и скелет, откъдето светеха

дълбоко разположени, тесни, коси очи, които като че ли не бяха способни на състрадание. Тя не се бе променила. Но това бе типично за ултрите. Ако след последната им среща за Силвест бяха изминали субективни десетилетия, за Вольова може би бяха преминали само шепа години: една десета или двайсета от същия период. За нея последната им среща се намираше вероятно някъде в близкото минало, докато на Силвест му се струваше, че тези времена вече принадлежаха на прашните исторически анали. Това, разбира се, го поставяше в по-неизгодна позиция. За Вольова неговият маниеризъм — най-предвидимите аспекти на поведението му — бяха все още свежи в ума ѝ; той щеше да бъде съперник, с когото се бе срещнала неотдавна. Но той самият бе разпознал гласа ѝ едва сега, а когато опита да си спомни дали му се бе сторила повече или по-малко симпатична при предишната среща, паметта му изневери. Разбира се, всичко щеше да се върне, но именно това бавно припомняне ѝ даваше несъмнено предимство.

Странно, наистина. Той беше предположил, може би глупаво, че съобщението щеше да направи Саджаки. Не истинският капитан, разбира се, иначе защо щяха да идват за него Капитанът трябва да се бе разболял отново.

Но къде беше в такъв случай Саджаки?

Налагаше си да не обръща внимание на тези въпроси и да се съсредоточи върху онова, което щеше да каже Вольова.

След две-три повторения сглоби в главата си целия ѝ монолог и беше почти сигурен, че може да го възпроизведе дума по дума. Той беше наистина лаконичен. Тези ултри знаеха какво искат. И какво беше необходимо, за да го получат.

„Аз съм триумвир Иля Вольова от лайтхъгър «Носталгия по безкрая», така се беше представила. Никакви поздравления, нито дори привидна проява на благодарност към съдбата, която им бе позволила да пресекат космическото пространство до Ризургам.“

Силвест знаеше, че подобни любезности не бяха в стила на Вольова. Винаги я бе смятал за мълчалива; по-заинтересована от поддържането на противните си оръжия, отколкото от установяването на някакви светски взаимоотношения. Неведнъж бе чувал другите членове на екипажа да се шегуват — а шегите бяха голяма рядкост при

тях — че Волъова предпочитала компанията на корабните плъхове пред компанията на своите колеги.

Всъщност те може би не се шегуваха.

— Обръщам се към вас от орбита — продължаваше тя. — След като се запознахме със състоянието на технологичния ви напредък, стигнахме до извода, че не представлявате военна заплаха за нас. — Направи пауза, преди да продължи, както се стори на Силвест, с тона на начален учител, отправящ предупреждение към своите ученици да не допуснат никаква лудория като например да се загледат през прозореца. — Ако въпреки всичко бъде направен умишлен опит да ни се нанесе вреда, ние ще отвърнем по несравнимо по-масивен начин. — Тук тя почти се усмихна. — Не по принципа око за око, а по-скоро — град за око, така да се каже. В състояние сме да унищожим което и да е или всички ваши селища от орбита. — Волъова се приведе напред и сивите ѝ лъвски очи сякаш изпълниха екрана. — И, още по-важно, ние сме твърдо решени да го направим, ако се наложи. — Последва нова драматична пауза; тя очевидно бе наясно, че сега вече владее изцяло вниманието на своите слушатели. — Ако реша, това може да се случи за броени минути. И не мислете, че ще се поколебая да го направя. — Силвест усещаше накъде води всичко това. — Но нека не говорим за подобни вулгарни неща, поне засега. — Този път тя се усмихна наистина, но усмивката ѝ бе вледеняваща. — Вероятно се питате защо сме тук.

— Не и аз — промърмори Силвест, достатъчно силно, за да го чуе Паскал.

— Сред вас има един човек, когото издирваме. Желанието ни да го открием е абсолютно и толкова належащо, че решихме да прескочим обичайните... — усмивката на Иля се появи отново; това бе дори още по-студен призрак на нормална усмивка — ... дипломатични канали. Името на този човек е Силвест; не би трябвало да са необходими по-нататъшни разяснения, ако репутацията му не е избледняла от последната ни среща насам.

— Помътняла, може би — отсъди Слюка. А след това се обърна към Силвест: — Наистина ще трябва да ми разкажеш нещо повече за тази предишна среща, знаеш ли. Това надали би ти навредило.

— А запознаването с фактите няма да ти донесе нищо добро — отвърна той и веднага върна вниманието си към екрана.

— При обикновени обстоятелства — продължаваше Вольова, — бихме установили диалог със съответните власти и бихме се договорили с тях за предаването на Силвест. Вероятно такова беше и първоначалното ни намерение. Но беглото сканиране от орбита на главното селище на вашата планета, Кювие, ни убеди, че подобен подход е обречен на провал. Установихме, че вече не съществува власт, с която заслужава да се договаряме. А се опасявам, че нямаме търпение, за да се пазарим с враждуващите планетарни фракции.

Силвест поклати глава.

— Лъже. Никога не са имали намерение да преговарят, независимо в какво състояние се намираме. Познавам тези хора; те са големи негодници.

— Не ни го казваш за първи път — отвърна Слюка.

— Следователно нашите възможности за избор са доста ограничени — додаде Вольова. — Ние искаме Силвест, а нашето разузнаване потвърди, че той не е... как да се изразя — на свобода.

— И всичко това от орбита? — възкликна Паскал. — Ето това се казва добро разузнаване.

— Прекалено добро — съгласи се Силвест.

— В такъв случай ето как ще процедираме — уточни Вольова. — До двайсет и четири часа Силвест трябва да ни уведоми за своето местонахождение. Или да излезе от скривалището си, или онези, които го държат, да го пуснат. Оставяме подробностите на вас. Ако Силвест е мъртъв, тогава трябва да ни бъдат представени неоспорими доказателства за неговата смърт. А дали ще приемем, това зависи напълно от нас, разбира се.

— Добре, че не съм мъртъв, в такъв случай. Съмнявам се, че бихте могли да убедите Вольова по някакъв начин.

— Толкова ли е непримирима?

— Не само тя; целият екипаж.

Но Иля не беше свършила да говори:

— И така — двайсет и четири часа. И ако не получим отговор или заподозрем опит за измама в каквато и да е форма, ще задействаме наказание. Нашият кораб има известни способности — попитайте Силвест, ако се съмнявате. Ако нямаме новини от него в рамките на определения срок, ще използваме тези способности срещу някоя от по-малките ви общности на повърхността на планетата. Вече сме избрали

въпросната мишена, а атаката ще бъде такава, че нито един от намиращите се там няма да оцелее. Ясно ли е? Нито един. Двайсет и четири часа след това, ако все още нямаме никаква вест за неуловимия доктор Силвест, ще се насочим към по-мощна цел. А след още дваайсет и четири часа ще унищожим Кювие. — Тук на лицето на Вольова се появи поредната кратка усмивка. — Въпреки че, както изглежда, сте свършили чудесна работа там.

Тук посланието приключваше, но започваше веднага от началото, с директното представяне на Вольова. Силвест го изслуша изцяло още два пъти, преди някой да се осмели да наруши концентрацията му.

— Те няма да го направят — каза Слюка. — Определено.

— Това е варварство — додаде Паскал, с което предизвика одобрително кимване от страна на жената, която ги държеше в затвора. — Колкото и да се нуждаят от теб... не е възможно да възнамеряват наистина да направят това, което каза тя. Искам да кажа — да унищожат цяло селище?

— Ето тук грешиш — отвърна Силвест. — Вече са го правили. И не се съмнявам, че биха го направили отново.

Вольова никога не се бе чувствала сигурна, че Силвест е жив... но, от друга страна, бе избягвала грижливо да се замисля върху възможността да е умрял, тъй като последствията щяха да бъдат прекалено неприятни. Нямаше значение, че това издирване бе по-скоро на Саджаки, отколкото нейно. Ако то се провалеше, той щеше да я накаже така сурово, сякаш беше замислила лично всичко, сякаш тя ги бе довела на това забравено от Бога място.

Не се бе надявала нещо да се случи през първите няколко часа. Това би било проява на прекален оптимизъм и очакване, че държащите в плен Силвест бяха будни и бяха разбрали веднага нейното предупреждение. Реалистичното бе да измине част от деня, преди новината да премине по командната верига и да стигне до подходящите хора; а след това щеше да бъде необходимо още време, докато бъде проверена. Но когато часовете станаха десет, а след това измина по-голямата част от определеното денонощие, тя бе принудена да стигне до заключението, че ще се наложи да изпълни заплахата си.

Разбира се, обитателите на колонията не бяха останали неми. Няколко часа след нейното предупреждение някаква неназовала се група, представи нещо, което според нейните твърдения бяха останките на Силвест. Бяха ги оставили на върха на едно плато, след това се бяха оттеглили в пещери, през които сензорите на кораба не можеха да проникнат. Вольова изпрати дистанционно управляван робот да огледа останките, но макар да имаха голяма генетична близост, те не отговаряха напълно на тъканите на Силвест, които бяха запазили от предишното му посещение на лайтхъгъра. Изкушаваше си да накаже жителите на колонията заради това, но след като размисли, реши да не предприема нищо: те бяха действали така, водени единствено от страх, а не очаквайки да спечелят нещо друго освен собственото си — и на всички останали — оцеляване, и тя не искаше да уплаши по този начин другите евентуални желаещи да предоставят някаква информация. Поради същата причина се сдържа да накаже и двамата, които се представиха за Силвест, тъй като беше очевидно, че те не лъжеха, а се смятаха действително за него.

Сега обаче не бе останало време дори за измама.

— Изненадана съм — заяви тя. — Мислех, че досега вече трябваше да са го предали. Но очевидно едната страна подценява сериозно другата.

— Сега вече не можеш да отстъпиш — отвърна Хегази.

— Разбира се — отговори изненадано Вольова; явно мисълта за снизходителност изобщо не ѝ бе минавала през ума.

— Не, трябва да отстъпиш — обади се Хури. — Не можеш да изпълниш заплахата.

Това бе първото нещо, което произнасяше за цял ден. Може би ѝ беше трудно да приеме чудовището, за което работеше сега: това внезапно тиранично въплъщение на преди справедливата Вольова. Но не можеше и да не ѝ симпатизира. Когато се вгледаше в себе си, виждаше нещо наистина чудовищно, макар това да не бе напълно истина.

— Отправиш ли веднъж конкретна заплаха — каза Иля, — в интерес на всички е да я изпълниш, ако условията не са спазени.

— Ами ако те не могат да спазят условията? — попита Хури.

Вольова сви рамене.

— Това е техен проблем, не мой.

Тя отвори връзката към Ризургам, за да повтори изискванията си и да изрази своето разочарование, че Силвест не се бе появил. Нямаше представа доколко убедително звучи и дали обитателите на колонията вярваха в заплахите ѝ, когато ѝ дойде вдъхновяваща идея. Отвори гривната си и прошепна заповед да приеме ограниченото сътрудничество на трета страна, вместо да им вреди.

После я подаде на Хури.

— След като искаш да спасиш съвестта си, заповядай.

Ана изгледа съоръжението така, сякаш очакваше всеки момент от него да изскочат остри зъби и да изплюе отрова в лицето ѝ. Най-сетне я приближи до устните си, но без да я постави на китката.

— Давай — насърчи я Вольова. — Говоря сериозно. Кажете каквото искаш — уверявам те, че то няма да промени нещата към по-добро.

— Да говоря с хората от колонията?

— Определено... ако мислиш, че ще можеш да ги убедиш по-добре от мен.

В първия момент Ана не каза нищо. След това заговори неуверено в гривната.

— Казвам се Хури. Искам да знаете, че аз не съм с тези хора. Не съм съгласна с това, което правят. — Големите уплашени очи на Ана се взираха в мостика, сякаш очакваше да бъде наказана всеки момент за това. Но другите проявяваха съвсем слаб интерес към онова, което имаше да каже. — Бях наета от тях — продължи тя. — Нямах представа какво представляват. Те искат Силвест. Не лъжат. Виждах със оръжията, които имат в кораба си и мисля, че ще ги използват.

Вольова се престори на отегчено безразлична, сякаш всичко казано бе точно такова, каквото бе очаквала.

— Съжалявам, че не доведохте Силвест. Според мен Вольова говори напълно сериозно, когато обяснява, че ще ви накаже за това. По-добре ѝ повярвайте. И може би, ако някой от вас може да го доведе сега, няма да бъде прекалено...

— Достатъчно. — Вольова си взе обратно гривната. — Удължавам крайния си срок само с един час.

Но часът изтече. Вольова излая някакви неразбираеми команди в гривната си и над северните ширини на Ризургам се появи съоръжение за прицелване. С мудро, акулородно спокойствие то установи мишената си — точно определено място в близост до северния полюс на планетата. Графиките за статуса информираха Вольова, че корабните елементи за орбитално потискане, почти най-немоцната оръжейна система, с която бе в състояние да работи, бяха активирани, заредени, прицелени и готови за стрелба.

Тогава тя се обърна отново към жителите на колонията.

— Народе на Ризургам — заяви Иля. — Нашето оръжие току-що се прицели към малкото селище Финикс, на петдесет и четири градуса северна ширина и двацет западна дължина от Кювие. След по-малко от трийсет секунди Финикс и най-близките до него околности ще прекратят съществуването си. — Облиза устни с връхчето на езика си, преди да продължи: — Това ще бъде последното ни включване през следващите двацет и четири часа. Ако дотогава все още не сте ни доставили Силвест, ще преминем към някоя по-голяма цел. Смятайте се за късметлии, че започваме с малко селище като Финикс.

Общият тон на съобщението, както си даде сметка Хури, бе като на учител, обясняващ търпеливо на своите ученици защо наказанието, което се готвеше да им наложи, бе едновременно в техен интерес и напълно заслужено. Тя не добави: „От това мене ще ме заболи повече, отколкото вас.“

Но дори да го беше казала, Ана нямаше да се изненада особено. Всъщност не беше сигурна, дали Вольова бе в състояние да я изненада вече по някакъв начин. Очевидно тя не само не я беше преценила правилно; беше я взела за друг вид. И не само Вольова, но и целия екипаж. Обзе я отвращение, потръпна от погнуса при мисълта, че до съвсем неотдавна се бе смятала за една от тях. Все едно, че сега те бяха свалили маските от лицата си и тя се бе озовала сред змии.

Вольова стреля.

За момент — дълъг, изпълнен с напрегнато очакване и неизвестност момент — не последва нищо. Хури започна да се залъгва с надеждата, че може би все пак всичко е само блъф. Но тази надежда умря, когато мостикът потрепери, сякаш корабът бе древен мореплавателен съд, простъргал едната си страна по огромен айсберг. Ана не усети нищо, тъй като столът ѝ веднага предприе необходимото,

за да неутрализира вибрациите. Секунди по-късно чу нещо, напомнящо далечен гръм.

Оръжията от корпуса бяха стреляли.

Върху прожектирания образ на Ризургам течеше непрестанно информация за ставащото и за състоянието на току-що стрелялите оръжия.

— Потискащите елементи са пуснати — обяви Хегази, без да откъсва поглед от екрана пред мястото си. — Насочващите системи потвърждават правилното попадение.

И тогава, с бавно величие, повдигна очи към глобуса. Хури последва погледа му.

Там, където преди не бе имало нищо, близо до края на ледената шапка край северния полюс на Ризургам, сега се виждаше миниатюрно огненочервено петънце, като око на плъх върху кората на планетата. То започна да потъмнява, като нагорещена до червено игла, извадена от огъня. Но все още беше болезнено ярко за очите. Потъмняването му се дължеше не толкова на неговото охлаждане, колкото на факта, че бе затрупано от падащото огромно количество земна маса, вдигнато във въздуха от взрива. В прозорците, които се отваряха наред така предизвиканата тъмна буря, Хури виждаше танцуващи светкавици, осветяващи простиращи се на стотици километри площи. От мястото на атаката навън се разпространяваше почти кръгова ударна вълна. Ана наблюдаваше движението ѝ посредством съвсем лека промяна в отразяващия индекс на въздуха, така както образувалата се в плитки води вълничка създава впечатление, че намиращите се на дъното камъни стават подвижни и гъвкави.

— Ето предварителния отчет — додаде Хегази, който все така успяваше да звучи като отегчен дякон, четящ най-скучната част от Светото писание. — Деветдесет и девет цяло и четири десети процента вероятност мишената да е напълно неутрализирана. Седемдесет и девет процента вероятност никой в радиус двеста километра да е оцелял, освен ако се е намирал зад дебела един километър броня.

— Вероятността е достатъчно добра за мен — обади се Вольова.

Тя се взира още за момент в раната, отворена на повърхността на Ризургам, и най-сетне очевидно се пресити от мисълта за разрушение с планетарен мащаб.

ПЕТНАЙСЕТ

Мантел, Северен Некхебет, 2566 година

— Това беше блъф — заяви Слюка в същия момент, в който североизточният хоризонт внезапно се озари от огнено сияние, на чийто фон издигащите се наоколо скали заприличаха на черни фигури.

Сиянието беше ярко като горящ магнезий, обрамчено в пурпурно. То се оказа прекалено за зрението на Силвест и остави временно безчувствени празнини в това, което бе в състояние да вижда.

— Искаш ли да направиш още едно предположение? — попита той.

За момент Слюка не бе в състояние да каже каквото и да било. Тя се взираше безмълвно в ослепителното сияние, хипнотизирана от неговата сила и от жестокото послание, което носеше.

— Той ти каза, че ще го направят — намеси се Паскал. — Трябваше да го послушаш. Той познава тези хора. Знаеше, че ще направят точно това, което са обещали.

— Никога не съм предполагала, че ще го изпълнят — промълви Слюка така тихо, сякаш говореше на себе си. Вечерта бе все още много тиха, неозвучена дори от обичайната музика на ризургамските ветрове. — Заплахата им беше прекалено чудовищна, за да бъде приета сериозно.

— Нищо не е прекалено чудовищно за тях. — Зрението на Силвест постепенно се връщаше към нормалното си състояние; достатъчно, за да види израженията на седящите до него върху платото жени. — Отсега нататък по-добре вярвай на всяка дума, която каже Вольова. Тя винаги говори каквото мисли. След двайсет и четири часа ще повтори това изпълнение, ако не ме предадеш в ръцете ѝ.

Слюка като че ли не го чу.

— Може би трябва да слезем долу — бе всичко, което каза.

Силвест се съгласи, но преди да слязат от платото те определиха приблизително посоката, от която се носеше сиянието.

— Знаем кога се случи — обобщи Силвест. — И знаем посоката. Когато вълната достигне до нас, ще разберем на какво разстояние е станало. Селищата на Ризургам са все още разположени толкова нарядко едно от друго, че би трябвало да можем да разберем точно кое е засегнатото.

— Тя каза името на мястото — обади се Паскал.

Слюка кимна.

— Но макар да вярвам на всяка заплаха, която отправя Волъова, знам също така, че на нея не може да ѝ се вярва.

— Не знам нищо за Финикс — обяви Слюка, докато слизаха с товарния асансьор. — Мислех, че съм запозната с повечето по-нови селища. Но пък не може да се каже, че бях във вихъра на управлението през последните няколко години.

— Тя трябваше да започне с нещо малко, иначе нямаше как да увеличава — рече Силвест. — Оттук се налага изводът, че Финикс е бил преден геоложки или научен пост, нещо, от което останалата част на колонията не е зависела материално. Само хора с други думи.

Слюка поклати глава.

— Говорим за тях в минало време и изобщо не ги обсъдихме в сегашно. Като че ли единствената причина за съществуването им е била да могат да умрат.

На Силвест му се догади. За първи път в живота му подобно усещане бе предизвикано от външно събитие, от нещо, в което не участваше директно. Не беше се почувствал така дори, когато умря Карин Льофевр. Грешката не бе допусната от него. И макар да бе убеждавал Слюка, че екипажът ще изпълни заплахите си, част от него се бе вкопчила в мисълта, че все пак нямаше да го направи; че той грешеше, а Слюка и другите бяха прави. Може би, ако беше в положението на Слюка, той също нямаше да повярва на предупреждението. Картите винаги изглеждат различно, когато е твой ред да играеш — пълни с възможности, с почти недоловимо разнообразие.

Ударната вълна достигна при тях три часа по-късно. Вече се бе превърнала просто във вятър, но този вятър бе необичайно явление за една толкова спокойна нощ. След нейното преминаване въздухът стана

турбулентен, склонен към внезапни бури, сякаш всеки момент щеше да се разрази пясъчен ураган. Времето на достигането ѝ при тях показваше, че ударът бе на по-малко от три хиляди и петстотин мили оттук (сеизмичните факти също го потвърдиха), почти на североизток, както показваха визуалните факти. След като се върнаха, охранявани, в кабинета на Слюка, те опитаха да прогонят съня със силно кафе, и наизвадиха карти на колонията от архивите на Мантел.

Силвест, който се чувстваше пренапрегнат, изгълта на един дъх кафето си.

— Както каза, напълно е възможно да са ударили някое ново селище. Тези карти осъвременени ли са?

— Бяха осъвременени от централната картографска секция на Кювие преди около година, преди нещата тук да станат прекалено сериозни.

Силвест се вгледа в картата, опъната върху масата на Слюка като призрачна, топографска покривка. Участъкът, изобразен на нея, имаше площ две хиляди квадратни километра, достатъчно голям, за да се намира там унищожената колония, въпреки че бяха установили приблизително местонахождението ѝ.

Но така и не видяха и следа от Финикс.

— Трябва ни по-нова карта — рече той. — Възможно е селището да е било създадено през последната година.

— Това няма да се уреди лесно.

— Тогава намери начин. Трябва да вземеш решение през следващите двайсет и четири часа. Вероятно най-голямото в живота си.

— Не се ласкай. Смятай, че вече съм решила да те предам в ръцете им.

Силвест сви рамене, сякаш това нямаше нищо общо с него.

— Дори да е така, пак би трябвало да си наясно с фактите. Предстои ти вземане-даване с Вольова. Ако няма как да се увериш, че заплахите ѝ са истински, може да се изкушиш да я обвиниш в блъфиране.

Тя го изгледа, продължително и сурово.

— По принцип все още имаме информационни връзки с Кювие благодарение на това, което е останало от сателитната мрежа. Но те

почти не са използвани от взривяването на куполите. Рисковано е да ги отваряме — по тях следите могат да ги доведат до нас.

— Бих казал, че това е най-малкото ни притеснение за момента.

— Той е прав — намеси се Паскал. — С всичко, което става сега, на кой му пука за някакъв незначителен пробив в сигурността на Кювие? Според мен си заслужава да се направи, за да се осъвременяват картите.

— Колко ще отнеме това?

— Един час, два часа. Защо, да не планираш да ходиш някъде?

— Не — отвърна Силвест, без да се усмихне. — Но може би вместо от мен, това се решава от някой друг.

Те излязоха отново на повърхността, докато чакаха ревизирането на картите. На североизток не се виждаха никакви звезди; само сажденочерно нищо, сякаш някаква фигура с гаргантюански размери бе надвиснала над хоризонта. Това можеше да е стена от прах, която бавно се придвижва към тях.

— Ще закрие света за месеци — рече Слюка. — Като след изригване на огромен вулкан.

— Вятърът се усилва — допълни Силвест.

Паскал кимна.

— Възможно ли е те да са го направили — да са променили времето на такова голямо разстояние от мястото на атаката? Ами ако използваното от тях оръжие предизвиква радиоактивно замърсяване?

— Не е нужно да го прави — отвърна Силвест. — Някои видове боравещи с кинетична енергия оръжия са напълно достатъчни. Доколкото познавам Вольова, тя не би направила нищо повече от абсолютно необходимото. Но имаш право да се тревожиш заради радиацията. Това оръжие сигурно е отворило дупка в литосферата. Досетете се какво прониква през нея.

— Не би трябвало да прекарваме много време на повърхността.

— Съгласен съм. Но това сигурно се отнася за колонията като цяло.

На изходната врата се появи един от помощниците на Слюка.

— Готови ли са картите? — попита тя.

— Дай ни още половин час — отговори той. — Получихме информацията, но закодирането е прекалено сериозно. Имаме обаче новини от Кювие. Току-що ги хванахме — излъчват се публично.

— Продължавай.

— Както изглежда корабът е направил снимки... след това. Предали са ги в столицата и сега се разпространяват из цялата планета. — Той извади от джоба си акумулаторен компютърен бележник. — Мога да ги покажа.

— По-добре не се бави.

Помощникът постави компютърния си бележник върху загладената от вятъра повърхност на платото.

— Трябва да са използвали инфрачервени лъчи — заяви той.

Снимките бяха страховити и ужасяващи. От кратера все още изтичаше разтопена скална маса или се сипеше като фонтан от десетките внезапно появили се вулканчета. Всяка следа от съществуващото селище бе заличена, погълната от широкия кратер, чийто диаметър трябва да беше един-два километра. Близко до центъра му се виждаха големи, огледалногладки петна като втвърден катран, черни като нощта.

— За момент посмях да се надявам, че сме се объркали — промълви Слюка. — Че сиянието, че дори ударната вълна... надявах се, че някак си са били имитирани, като театрален ефект. Но не виждам как биха могли да имитират подобно нещо, без да пробият истинска дупка в планетата.

— Ще разберем след малко — отговори помощникът. — Мога ли да говоря свободно?

— Всичко това засяга Силвест — отвърна Слюка. — Така че той също може да слуша.

— От Кювие към мястото на атаката е потеглил самолет. Те ще проверят дали тези снимки не са изфабрикувани.

Когато се върнаха под земята, вместо със старите копия от архива на Мантел, вече разполагаха с нови карти. Отново се оттеглиха в кабинета на Слюка, за да ги разгледат. Придружаващата картата информация показваше, че тя е била осъвременена само преди няколко седмици.

— Справили са се много добре — възкликна Силвест. — Да се занимават с картография, когато градът се е сгромолясвал около тях.

Възхищавам се на усърдието им.

— Няма значение какви са мотивите им — додаде Слюка, като прокара пръсти по един от поставените върху пиедестали глобуси в стаята, сякаш за да възвърне усещането си за опора в планетата, която сега явно бе излязла напълно изпод нейния контрол. — Стига Финикс или както го наричат там, да е тук, това е единственото, което ме интересува.

— Тук е — обади се Паскал.

Пръстът ѝ проникна в прожектирания терен, сочейки към една миниатюрна точица сред безлюдните североизточни територии.

— Това е единственото селище, което се намира толкова на север — промълви тя. — И единственото, което се намира в правилната посока. Освен това пише, че се нарича Финикс.

— Какво още има там?

Помощникът на Слюка — дребен мъж с деликатно намазани с козметична мазнина мустак и козя брадичка, каза тихичко нещо в прикрепеното към ръкава си компютърче; даваше указания на картата да се увеличи в по-едър мащаб на това място. Над масата се появи поредица от демографски иконки.

— Не кой знае какво — отговори той. — Само няколко многофамилни повърхностни постройки, свързани чрез тръби. Няколко подземни работилници. Никаква наземна комуникация, само площадка за приземяване и излитане.

— Население?

— Не мисля, че „население“ е точната дума. Само стотина човека — около осемнайсет семейни единици. Повечето от тях — както изглежда от Кювие. — Помощникът сви рамене. — Всъщност, ако под удар срещу колонията тя разбира това, мисля, че се справихме забележително. Само стотина човека... Е, пак си е трагедия. Но съм изненадан, че тя не удари по някоя по-многолюдна мишена. Почти никой от нас не знаеше за съществуването на това селище... това почти анулира акта, не мислите ли?

— Невероятно тромаво нещо — кимна въпреки себе си Силвест.

— Какво?

— Човешката способност за тъгуване. Тя не е в състояние на съответстваща на действителността емоционална реакция, когато мъртвите надхвърлят няколко десетки. Тя не намалява; просто пада до

нулата. Признайте си. На никой от нас не му пука за тези хора. — Той впери поглед в картата, питайки се какво ли бяха преживели те през секундите преди удара, след като Вольова бе отправила последното си предупреждение. Дали някои от тях си бяха направили труда да излязат от жилищата си, за да погледнат към небето, за да ускорят частично предстоящото унищожение. — Знам обаче едно. Разполагаме с необходимите доказателства, че тази жена не говори празни приказки. А това означава, че трябва да ме пуснете да отида при тях.

— Не ми се ще да те изгубя — отвърна Слюка. — Но като че ли нямам кой знае какъв избор в това отношение. Ти, разбира се, ще пожелаеш да се свържеш с тях.

— Естествено. И, разбира се, Паскал ще дойде с мен. Но първо бих искал да направиш нещо за мен.

— Някаква услуга? — попита почти развеселено Слюка, сякаш това бе последното, което бе очаквала от него. — Е, какво мога да направя за теб сега, след като станавме толкова близки приятели?

Силвест се усмихна.

— Всъщност не става дума толкова за това, което можеш да направиш ти, а за онова, което може да направи доктор Фолкъндър. Имам предвид очите си.

От удобното си наблюдателно място върху носещия се във въздуха стол, триумвирът оглеждаше последствията от своите деяния. Картината, изобразена върху проекционната сфера на мостика, беше абсолютно ясна. През последните десет часа бе наблюдавала как от раната се издигат тъмни, достойни за циклоп мустаци, доказателство, че времето в този регион — и като следствие навсякъде на планетата — щеше да се измести към ново, бурно равновесие. Според събраната на място информация, обитателите на Ризургам наричаха този феномен „пясъчна буря“. Гледаше като омагьосана; все едно наблюдаваше дисекцията на непознат животински вид. Макар да имаше по-голям опит с планетите от повечето си колеги, все още много неща свързани с тях ѝ се струаха изненадващи и не малко смущаващи. Смущаващо беше, че само пробиването на една дупка в кората на планетата можеше да предизвика прекалено бурен ефект и то не само в непосредствено съседство с атакуваното място, но и на

хиляди километри от него. Знаеше, че в крайна сметка нямаше да остане нито една точка на планетата, незасегната в една или друга степен от нейните действия. Прахта, чието издигане бе причинила, в крайна сметка щеше да падне отново на земята и да обвие всичко в леко радиоактивно черно було с различна дебелина. В умерените райони тя скоро щеше да бъде прочистена посредством времеви процес, предизвикан от жителите на колонията, стига, разбира се, тези процеси все още да функционираха. В арктичните райони обаче никога не валише дъжд, така че пелената от фина прах щеше да остане недокосната столетия наред. В крайна сметка върху нея щеше да се насложи нещо друго и тя щеше да се превърне в необратима геоложка памет. Може би, размишляваше триумвирът, след няколко милиона години на Ризургам щяха да пристигнат други същества, все така неимунизирани срещу човешкото любопитство. Те щяха да пожелаят да се запознаят с историята на планетата и за тази цел щяха да вземат проби дълбоко от земната кора, за да проникнат колкото се може по-назад в миналото. Несъмнено този насложил се слой прах нямаше да бъде единствената мистерия, която щеше да им се наложи да разрешават, но така или иначе щяха да се пообъркат покрай нея, дори и само за кратко време. И тя не се съмняваше, че тези хипотетични бъдещи изследователи щяха да достигнат до напълно погрешни заключения за произхода на пласта прах. Никога нямаше да им мине през ума, че той бе следствие от напълно съзнателен волеви акт...

Волвова бе спала само няколко от последните трийсет часа, но в момента нервната ѝ енергия изглеждаше неограничена. Разбира се, в близко бъдеще несъмнено щеше да си плати за това, но засега се чувстваше така, сякаш се носеше неудържимо от силата на махалото, която нищо не можеше да спре. Но дори при това положение не усети веднага Хегази, който насочи стола си към нея.

— Какво има?

— Имам нещо, което може да е от нашето момче.

— Силвест?

— Или някой, който само се представя за него. — Хегази навлезе в една от типичните си фази на уединение, което за Волвова бе знак, че осъществява дълбока връзка с кораба. — Не мога да проследя пътя за комуникация, който използва. Идва от Кювие, но съм готов да се обзаложа, че Силвест не се намира физически там.

— Какво казва?

— Просто моли да говори с нас. Повтаря само това.

Хури чу стъпки, шляпаци в дълбоката два-три сантиметра лапавица, покрила цялото ниво на Капитана.

Нямаше рационално обяснение за идването си тук. Може би това именно бе и смисълът: сега, когато вече не вярваше на Вольова, единственият човек, на когото бе мислила, че може да се довери, и след като Мадмоазел не се бе обаждала от атаката срещу оръжието от скривалището, на Хури не ѝ бе останало друго освен да се обърне към ирационалното. Единственият човек на кораба, който не я бе предал по някакъв начин или не бе заслужил омразата ѝ, беше този, от когото не се надяваше някога да получи отговор.

Разбра почти веднага, че стъпките не бяха на Вольова; целенасочеността им обаче показваше, че човекът знае точно къде отива и не се бе оказал случайно в този район на кораба.

Хури се надигна от тинята. Дъното на панталоните ѝ беше мокро и студено, но платът беше тъмен, така че не личеше особено.

— Спокойно — каза новодошлата, след като се появи неспринудено иззад завоя.

Метални отблясъци излитаха от свободно люлеещите се ръце на жената, украсени с многоцветни холографски изображения.

— Суджик — позна я най-сетне Хури. — Откъде, по дяволите...

Суджик разтърси глава, разтегнала в усмивка стиснатите си устни.

— Как се оправих дотук ли? Съвсем просто, Хури. Проследих те. След като видях накъде тръгваш, ми стана ясно, че трябва да идваш тук. И тръгнах след теб, тъй като признавам, че и двете имаме нужда да си поговорим.

— Да си поговорим ли?

— За положението тук — Суджик направи общ жест. — На този кораб. По-конкретно — за проклетия триумвират. Не може да не си забелязала, че имам зъб на една от тях.

— Вольова.

— Да, общата ни приятелка Иля. — В устата на Суджик името на въпросната личност прозвуча като особено мръсна ругатня. — Тя уби любовника ми, както знаеш.

— Разбрах, че е имало... проблеми.

— Проблеми, а? Добре казано. Ти проблем ли наричаш подлудяването на някого, Хури? — Направи пауза, пристъпи малко по-близо, но все така на почитително разстояние от Капитана. Или може би да те наричам Ана, сега, след като сме... ъъ... малко по-близки.

— Наричай ме както искаш. Това не променя нищо. Сега може да я мразя с цялото си същество, но това не означава, че съм готова да я предам. Даже не би трябвало да водим този разговор.

Суджик кимна мъдро.

— Тя определено е успяла с терапията си за вяроност, нали? Слушай, Саджаки и другите съвсем не са толкова всемогъщи, колкото си мислиш. Можеш да ми кажеш всичко.

— О, това съвсем не изчерпва нещата.

— Например?

Суджик постави скритите си в ръкавиците ръце върху слабите си хълбоци. Тази жена определено беше красива по мършавия начин, характерен за родените в космоса. Физиката ѝ изглеждаше по-скоро призрачна, отколкото материална. Ако скелетно-мускулната ѝ структура не бе химерично подсилена, сигурно нямаше да е в състояние да се движи при нормална гравитация. Но сега, благодарение на тези подкожни допълнения, Суджик беше несъмнено по-силна и по-бърза от което и да е недопълнено по този начин човешко същество. А фактът, че изглеждаше толкова крехка, добавяше още едно предимство към силата ѝ. Тя наподобяваше фигура на жена, направена от остра като бръснач хартия по законите на оригами.

— Не мога да ти кажа — отвърна Хури. — Но ние с Иля... имаме общи тайни. — Веднага съжали за думите си, но искаше да премахне самодоволния вид на превъзходство от лицето на ултрата. — Имам предвид, че...

— Слушай, убедена съм, че тя би искала да чувстваш нещата именно по този начин. Но запитай се следното, Хури. Какво от онова, което помниш, е реално? Не е ли възможно Вольова да се е намесила в спомените ти? Тя опита да го направи с Борис. Опита да го излекува като изтрие миналото му, но не се получи нищо. Той пак трябваше да

се справя с гласовете. И с теб ли е така? Да чуваш нови гласове из главата си?

— Дори да чувам, те нямат нищо общо с Вольова.

— Значи го признаваш. — Суджик се усмихна превзето като доблестна ученичка, признаваща победата си, която обаче се надява да не изглежда прекалено горда. — Е, няма значение дали чуваш или не. Фактът е, че вече не храниш илюзии по неин адрес. По адрес на триумвирата като цяло. Не можеш да се самозалъгваш, че ти харесва това, което направиха преди часове.

— Не съм сигурна, че разбирам какво направиха, Суджик. Има няколко неща, които не съм си изяснила. — Ана усещаше мократа студена тъкан на панталоните си, залепнала за задните ѝ части. — Всъщност точно заради това слязох тук. За да се усамотя на някое спокойно местенце. Да си събера мислите.

— И да видиш дали той би могъл да сподели с теб някоя мъдрост?

Суджик кимна към Капитана.

— Той е мъртъв, Суджик. Аз може да съм единствената тук, която признава този факт, но истината си е истина.

— Може би Силвест ще успее да го излекува?

— Дори да би могъл, дали Саджаки би искал това да се случи?

Суджик кимна разбиращо.

— Разбира се, разбира се. Напълно ми е ясно. Но слушай. — Тя понижи глас до заговорнически шепот, въпреки че нямаше кой друг да ги подслушва освен изпокрилите се плъхове. — Те откриха Силвест. Чух го току-що, преди да сляза.

— Открили са го? Искаш да кажеш, че е тук?

— Не, разбира се, че не. Току-що осъществиха контакт с него. Даже все още не знаят къде се намира, а само че е жив. Но тепърва копелето трябва някак си да се добере до кораба. И ето къде е твоята роля. И моята.

— Какво искаш да кажеш?

— Не претендирам, че знам какво се случи с Кджарвал в тренировъчната камера, Хури. Може би просто се е побъркала, но аз я познавах по-добре от всеки друг на този кораб и съм убедена, че не е от онези, които полудяват така лесно. Каквото и да се случи, то даде

извинение на Вольова да я довърши... макар никога да не съм предполагала, че тази кучка я е мразела чак толкова...

— Вольова не беше виновна...

— Както и да е — поклати глава Суджик. — Това не е важно... точно сега. Но то означава, че тя ще има нужда от теб за тази мисия. Ти и аз, Хури, и може би самата кралица-кучка, ще слезем долу, за да го вземем.

— Все още не знаем какво са намислили.

Суджик разтърси глава.

— Официално не знаем. Но след като бъдеш на този кораб толкова дълго, колкото съм била аз, ще знаеш как да заобикаляш официалните канали.

За момент се възцари мълчание, нарушавано от звука на стичащи се от някакъв проводник капки, някъде по-нататък по наводнения коридор.

— Суджик, защо ми казваш всичко това? Мислех, че ме мразиш с цялото си същество.

— Може би. Някога. Но сега се нуждаем от всеки съюзник. Помислих си, че предварителното предупреждение няма да ти бъде излишно. Особено ако имаш капка здрав разум и ако знаеш на кого да се довериш.

Вольова се обърна към гривната си:

— „Безкрая“, искам да съпоставиш гласа, който ще чуеш, с нашите записи с гласа на Силвест. Ако не установиш съответствие, уведоми ме незабавно чрез секретния канал за информация.

Гласът на Силвест прозвуча наред изречението:

— ... дали ме хващате. Повтарям, трябва да знам дали ме хващате. Изисквам да ме уведомиш, кучко. Настоявам да ме уведомиш, по дяволите!

— Това определено е той — обади се Вольова. — Винаги бих познала сприхавия му тон. По-добре да не го предизвикваме повече. Предполагам все още не знаем нищо повече за него?

— Съжалявам. Ще трябва да се обърнеш към колонията като цяло с предположението, че той има как да те чуе.

— Сигурна съм, че не може да е пренебрегнал тази подробност.
— Иля се консултира с гривната си; според мнението на кораба засега не можеше да се отрече, че чутият от нея глас принадлежи на Силвест. Грешка не беше изключена, тъй като дошлият на кораба Силвест бе значително по-млад от човека, когото търсеха сега, така че не се очакваше гласът да съвпада съвършено. Въпреки всичко ѝ се струваше все по-вероятно, че са го открили и че това не беше поредният злополучен имитатор, дошъл с цел да „спаси“ колонията. — Добре, свържи ме. Силвест? Тук е Вольова. Кажи ми дали ме чуваш.

Сега гласът му прозвуча по-ясно.

— Крайно време беше.

— Мисля, че трябва да приемем това за „да“ — обади се Хегази.

— Трябва да обсъдим вземането ти на кораба и мисля, че би било много по-лесно, ако можем да го направим чрез сигурен канал. Ако ми кажеш къде се намираш в момента, ще можем да направим детайлно проучване на района и да приемаме трансмисията ти от самия източник, като избегнем препредаването, осъществявано от Кювие.

— И защо ще го правите? Да не би да искате да ми кажете нещо, което колонията като цяло не може да чуе? — Силвест направи пауза, но единствената реакция на Вольова беше подигравателната вътрешна усмивка. — Пък и, както показват фактите, досега ти бързаше да ги включиш всичките. — Последва още една пауза. — Знаеш ли, смущава ме фактът, че разговарям с теб, а не със Саджаки.

— Той е неразположен — отвърна Вольова. — Дай ми местоположението си.

— Съжалявам, но това е невъзможно.

— Ще трябва да измислиш някое по-добро оправдание.

— И защо да си правя труда? Вие сте тези, които разполагате с цялата огнева мощ. Вие измислете решението.

Хегази махна с ръка, за да ѝ даде знак да прекъсне аудиовръзката.

— Може би не е в състояние да разкрие местоположението си.

— Не е в състояние ли?

Хегази почука със стоманения си пръст по стоманената обковка на носа си.

— Онези, които го държат в плен, може да не му го позволяват. Те са готови да го пуснат, но не и да издадат местоположението си.

Вольова кимна в знак на съгласие, че предположението на Хегази бе вероятно близо до истината. После възстанови връзката.

— Добре, Силвест. Мисля, че разбирам затрудненото ти положение. Предлагам следния компромис, стига да имаш как да се придвижиш. Твоите, въъ... домакини сигурно биха могли да уредят бързо нещо?

— Разполагам с транспорт, ако това имаш предвид.

— В такъв случай разполагате с още шест часа. Достатъчно време, за да се отдалечиш достатъчно оттам, където се намираш сега. Но ако след шест часа нямаме вести от теб, ще извършим удара срещу следващата цел. Това напълно ли е ясно за всички засегнати?

— О, да — отвърна троснато Силвест. — Напълно е ясно.

— И още нещо.

— Да?

— Доведи Калвин.

ШЕСТНАЙСЕТ

Северен Некхебет, 2566 година

След като първоначално се движи известно време хоризонтално, докато излезе от подземния хангар на Мантел, самолетът започна да набира бързо височина, като направи рязък завой, за да избегне стръмно издигащата се стена на близкото плато. Силвест си направи прозорец, но сгъстяващият се прах му позволи само да хвърли поглед към базата, която се отдалечаваше бързо изпод плазменото крило. Знаеше с абсолютна сигурност, че няма да се върне. Чувстваше, че вижда за последен път не само Мантел, но, макар да не бе в състояние да обясни защо, и самата колония.

Това бе най-малкият и най-ненадежден летателен апарат, с който разполагаше селището, почти толкова малък, колкото и летателните апарати, с които бе прелитал из Казъм сити преди толкова време. Освен това беше достатъчно бърз, за да се вмести в отпуснатите им шест часа като остави достатъчно далече зад себе си Мантел. Беше пригоден за четирима, но сега в него се возеха само двамата с Паскал. Но, доколкото ставаше въпрос за свободата на движението им, те си оставаха пленници на Слюка. Хората й програмираха маршрута на самолета преди излитането му от селището и той щеше да се отклони от предназначения си план, само ако автопилотът прецени, че атмосферните условия изискват избирането на друга траектория. Ако условията за приземяване се окажеха поносими, той щеше да остави Силвест и неговата съпруга точно на посоченото му място, което все още не беше разкрито на Вольова и нейния екипаж. При неподходящи условия, щеше да бъде избрано друго място в същия район.

Самолетът нямаше да се бави там, където щеше да ги остави. След като Силвест и Паскал слезеха от него с достатъчно провизии, за да оцелеят най-много в продължение на няколко часа в бурята, той щеше да се върне незабавно към Мантел, избягвайки малкото налични радарни системи, които биха могли да известят Ризургам сити за

траекторията му. Тогава Силвест щеше да се свърже с Вольова и да я информира за своето местонахождение, но тъй като щеше да контактува директно, за нея нямаше да е проблем да засече незабавно откъде се обаждат. Оттам нататък нещата оставаха в нейни ръце. Силвест нямаше представа как щяха да се развият събитията, как щеше да го прехвърли на кораба. Това бе неин проблем, а не негов. Знаеше само, че е крайно невероятно цялата тази работа да е капан. Макар ултрите да искаха достъп до Калвин, той бе по принцип безполезен без Силвест. По-скоро те щяха да се погрижат много добре за него. И ако същата логика не бъдеше приложена автоматично към Паскал, той бе взел мерки, за да се справи с този недостатък.

Самолетът се снижи. Той летеше под средната височина на платата, за да ги използва като прикритие. На всеки няколко секунди правеше рязък завои, промъквайки се по тесните, подобни на каньон коридори, отделящи платата. Видимостта беше почти нулева. Силвест се надяваше верността на картите, по които бе програмиран полетът, да не е била нарушена от нови свличания на скални маси, в противен случай пътуването щеше да се окаже много по-кратко от шестте часа, определени от Вольова.

— Къде, по дяволите... — Калвин, който се бе появил току-що в кабината, се оглеждаше трескаво. Както обикновено се бе разположил в огромен, помпозно тапициран стол. Тъй като вътре нямаше достатъчно място за него, крайните му части трябваше да изчезват в стените. — Къде, по дяволите, се намирам? Нищо не разбирам! Какво, по дяволите, се е случило? Кажи ми!

Силвест се обърна към съпругата си.

— Първото, което прави той, като бъде събуден, е да подуши кибернетичното обкръжение — това му позволява да се ориентира къде се намира, кое време е и т.н. Проблемът е, че точно сега няма кибернетично обкръжение и той се чувства малко дезориентиран.

— Престани да говориш за мен така, сякаш не съм тук. Къде се намираме, по дяволите!

— В самолет си — обясни Силвест.

— Самолет ли? Ето това е нещо ново. — Кал кимна, очевидно възвърнал донякъде хладнокръвието си. — Наистина ново. Не мисля, че някога съм се возил на нещо такова. Предполагам няма да имаш нищо против да информираш стария си татко за последните факти?

— Точно заради това те събудих. — Силвест млъкна за момент, колкото да заличи прозорците; вече не се виждаше нищо, скрито от гъстата прах, а тя само му напомняше какво ги очаква, щом самолетът ги остави. — Не си въобразявай и за миг, че го направих, подтикван от желание за разговор в семейна обстановка, Кал.

— Изглеждаш остарял, синко.

— Ами, някои от нас трябва да се справят със задачата да живеят в ентропичния свят.

— Уф! От това боли, знаеш ли.

— Няма ли да спрете? — намеси се Паскал. — Нямаме време за подобна размяна на любезности.

— Не знам — отвърна Силвест. — Пет часа; на мен ми се струват предостатъчно. Ти как смяташ, Кал?

— Абсолютно вярно. Какво знае тя, впрочем? — Кал я погледна. — Това е традиция, скъпа. Ние точно така... как да се изразя? Така се ориентираме в обстановката. Ако той прояви дори далечен намек на сърдечност към мен, тогава наистина ще се разтревожа. Това би означавало, че ще иска някаква невъобразимо трудноосъществима услуга.

— Не — отсече Силвест. — За невъобразимо трудноосъществимите услуги просто бих те заплашил с изтриване. Не съм се нуждал от достатъчно голямо нещо от теб, което да оправдае любезността ми, и се съмнявам, че някога ще възникне подобна необходимост.

Калвин кимна на Паскал.

— Той има право, разбира се. Колко глупаво от моя страна.

Беше с пепелявосив редингот с висока яка, с украсени с преплитащи се златни шевици ръкави и с боти. Беше вдигнал единия си крак върху коляното на другия. Брадата и мустакът му бяха превърнати почти в скулптури, подвиг, който можеше да се извърши единствено в резултат на всеотдайните усилия на армия обучени за това слуги. Пред едното му око имаше монокул за разчитане на информация (само имитация, тъй като на Калвин бяха поставени нужните за тази цел импланти още след раждането му), а косата му (вече пораснала) бе издърпана и задържана назад в мазно подобие на дръжка и се свързваше отново със скалпа някъде над врата. Силвест опита да определи на коя епоха принадлежеше целият този ансамбъл,

но не успя. Възможно бе подобна външност да е била на мода в някой период от дните на Калвин на Йелоустоун. Също толкова възможно бе симулацията да бе измислила всичко, за да си запълни времето.

— Та, както и да е...

— Самолетът ще ме закара на мястото на срещата с Вольова — обясни Силвест. — Ти, разбира се, я помниш?

— Как бихме могли да забравим. — Калвин свали монокъла и го избърса разсеяно в ръкава си. — И как точно се стигна до това?

— Дълга история. Тя оказа натиск върху колонията. Те нямаха друг избор освен да ме предадат в ръцете ѝ. Както и теб.

— Тя искаше мен?

— Не се прави на толкова изненадан.

— Не съм изненадан; само съм разочарован. А и всичко това е прекалено, за да го понесе човек така изведнъж. — Калвин постави отново монокъла; окото зад него изглеждаше по-голямо. — Мислиш ли, че иска и двамата ни като предпазна мярка или защото има нещо конкретно предвид?

— Вероятно второто. Не, че тя разкри намеренията си.

Калвин кимна замислено.

— Значи си имал вземане-даване само с Вольова, така ли?

— Това струва ли ти се странно?

— Аз бих очаквал нашият приятел Саджаки също да се появи по някое време.

— Аз също, но тя не спомена нищо за отсъствието му. — Силвест сви рамене. — Това всъщност има ли значение? И двамата са един дол дренки.

— Определено, но със Саджаки човек поне знае какво става.

— А то е винаги неприятно.

Калвин заклати глава.

— Говори каквото искаш за него, но той поне държеше на думата си. И освен това имаше, той или който е управлявал кораба досега, имаше благоприличието да не ти досажда до този момент. Колко време мина, откакто бяхме на борда на онази готическа чудовищност, наречена „Носталгия по безкрая“?

— Около сто и трийсет години. Много по-малко за тях, разбира се — само няколко десетилетия.

— Според мен за предпочитане е да предположим най-лошото.

— И то е? — попита Паскал.

— Че трябва да изпълним някаква работа, свързана с един господин — отвърна Калвин, видимо запазващ търпение с голямо усилие. Погледна към Силвест. — Тя какво знае, между другото?

— Май по-малко, отколкото си мислех — отвърна Паскал, но съвсем не с шеговит тон.

— Казал съм й минималното — обясни Силвест, като местеше поглед между своята съпруга и симулацията. — За нейно добро.

— О, благодаря...

— Разбира се, аз имах някои съмнения...

— Дан, какво точно искат тези хора от теб и баща ти?

— О, опасявам се, че това е поредната дълга история.

— Разполагаш с пет часа, току-що го каза сам. Стига само да успеете да прекъснете сеанса на взаимното си възхищение.

Калвин повдигна вежда.

— Никога не съм чувал да го наричат така преди. Но може би в нея има нещо, а, синко?

— Да — отговори Силвест. — Обхваната е от силно притеснение заради създалата се ситуация.

— Въпреки това може би трябва да й кажеш малко повече... да я ориентираш в обстановката.

В този момент самолетът направи особено рязък завой и това движение не се отрази единствено на Калвин.

— Добре — съгласи се Силвест. — Макар да продължавам да твърдя, че за нея е по-добре да знае по-малко.

— Защо не оставиш аз да преценя това? — попита Паскал.

Калвин се усмихна.

— Започни със скъпия капитан Браниган, това е моят съвет.

И така, Силвест й разказа историята. До този момент бе избягвал умишлено темата за онова, което искаше от него екипажът на Саджаки. Разбира се, Паскал винаги бе имала пълното право да знае... но самата тема беше толкова неприятна за Силвест, че бе правил всичко възможно да я избягва. Не, че имаше нещо лично срещу капитан Браниган или не му симпатизираше за случилото се с него. Капитанът беше уникална личност с уникално ужасяваща болест. Дори вече да не съзнаваше това (доколкото знаеше Силвест), той бе наясно в миналото и може би щеше да бъде наясно и някой ден в бъдещето, ако

все пак, колкото и невероятно да изглеждаше, бъдеше излекуван. Ами ако в тъмното минало на Капитана се криеха престъпления? С настоящото си състояние той със сигурност бе изкупил хилядократно евентуалните си грехове. Не, всеки би желал доброто на Капитана и повечето хора биха били готови да изразходят известно количество енергия, за да му помогнат, стига това да не излагаше на риск тях самите. Дори известен дребен риск би могъл да се приеме.

Но онова, което екипажът искаше от Силвест, бе много повече от поемането на личен риск. Те щяха да изискат от него да предостави тялото си на Калвин, да му позволи да нахлуе в мозъка му и да поеме в свои ръце командването на собствените му движения. Само тази мисъл бе отблъскваща. Сякаш не му стигаше, че трябва да се разправя със симулацията на Калвин на бета-ниво; това бе равносилно да бъдеш преследван от призрака на баща си. Щеше да унищожи симулацията още преди години, ако не се бе оказала толкова полезна в определени моменти, но дори самата мисъл за нейното съществуване го караше да се чувства дискомфортно. Калвин беше прекалено проникателен, прекалено прозорлив в своите... в своите преценки. Знаеше какво бе направил със симулацията му в алфа-ниво, макар никога да не го бе изричал. Но всеки път, когато допуснеше симулацията в главата си, тя като че ли пускаше все по-здрави филизи в него. Като че ли всеки следващ път го опознаваше по-добре, съумяваше да предвижда поточно реакциите му. Какво представляваше в такъв случай той, след като онова, което беше уж собствената му свободна воля, се имитираше така лесно от някакъв софтуер, който теоретично не би трябвало да има дори съзнание? Това бе по-лошо от просто дехуманизиращия аспект на целия този процес. Самата физическа процедура съвсем не беше приятна, тъй като собствените му волеви моторни сигнали трябваше да се блокират от източника си и това се постигаше с бульон от химикали, които потискаха нервните сигнали. Той щеше да бъде парализиран, но въпреки това да се движи — по-близо до демоничното обсебване от това не можеше да има. Преживяването беше неизменно кошмарно и Силвест нямаше ни най-малко желание то да се повтори.

Ако питаха него, Капитанът можеше да върви по дяволите. Защо трябваше да губи собствената си човешка същност, за да спасява някой, който бе живял по-дълго от повечето хора в историята?

Проклетата да е симпатията. Трябваше да позволят на Капитана да умре още преди години и по-голямото престъпление сега беше не страданието, което му причиняваха по този начин, а онова, което екипажът бе готов да накара Силвест да изтърпи, за да облекчи състоянието на първия.

Разбира се, Калвин виждаше нещата другояче... в по-малка степен като мъчение, в по-голяма — като възможност...

— Разбира се, аз бях пръв — обади се Калвин. — Още по времето, когато бях телесен.

— Първи за какво?

— Първия, който да му служи. Той беше силно химеричен дори тогава. Някои от технологиите, благодарение на които се държеше, датираха още отпреди Транспросвещението. Един Господ знае колко стари са телесните му части. — Пръстите му непрекъснато си играеха с брадата и мустаците, сякаш имаше нужда да си напомня колко изкусна беше комбинацията. — Това беше преди Осемдесетте, разбира се. Но дори тогава бях известен като експериментатор, работещ в областта на радикалните химерични науки. Не се задоволявах просто с обновяването на разработени преди Транспросвещението техники. Искях да отида отвъд онова, което беше постигнато. Искях да оставя всички далече зад себе си. Искях да окажа такъв натиск на обвивката, че да се пръсне на парченца и след това от тях да го сглобя отново.

— Така, достатъчно си говорил за себе си, Кал — прекъсна го Силвест. — Май забрави, че ставаше дума за Браниган.

— Това се нарича „запознаване с обстановката“, скъпото ми момче. — Калвин премигна. — Както и да е, Браниган беше извънреден химерик и аз бях готов да прибягна към крайни мерки. Когато той се разболя, приятелите му нямаха друг избор освен да се обърнат към мен. Разбира се, всичко това ставаше под сурдинка... Аз губех все повече интерес към физиологичните модификации за сметка на невронните трансформации, които ме привличаха... не, по-точно ме обсебваха все по-неудържимо. Конкретното ми желание беше да намеря начин да проследя нервната активност до...

Калвин млъкна рязко и прехапа долната си устна.

— Браниган го използва — продължи Силвест. — И в замяна му помогна да установи връзка с някои от богатите на Казъм сити; потенциални клиенти за програмата на Осемдесетте. И ако беше се

справил добре със задачата по лечението на Браниган, историята щеше да приключи тогава. Но той си свърши работата надве-натри, колкото да се отърве от съюзниците му. Ако си беше направил труда да свърши работата както трябва, сега нямаше да се намираме в тази объркана ситуация.

— Искате да каже — поясни Калвин, — че възстановителната работа, която извърших над Капитана, няма постоянен ефект. Неизбежно беше, като се има предвид природата на неговия химеризъм, рано или късно други аспекти от физиологията му да имат нужда от нашето внимание. А като се вземе под внимание сложността на работата, която бях осъществил при него, буквално нямаше кой друг освен мен да се справи с нея.

— И те се върнаха — додаде Паскал.

— Този път той командваше кораба, на който щяхме да се качим. — Силвест погледна към симулацията. — Кал беше мъртъв; Осемдесетте се бяха превърнали в публично извършена жестокост. Единственото, което бе останало от него, беше тази симулация в бета-ниво. Не е нужно да обяснявам, че Саджаки, който вече работеше заедно с Капитана, не остана доволен. Но все пак те намериха начин да се справят.

— С какво?

— Как Калвин да излекува Капитана. Те откриха, че той може да работи чрез мен. Симулацията в бета-ниво осигуряваше познанията в химеричната хирургия, а аз — плътта, необходима, за осъществяването на работата. Ултрите наричаха това „контактъорство“.

— В такъв случай не е било задължително да бъдеш непременно ти — отсече Паскал. — Ако разполагаха със симулацията в бета-ниво или с нейно копие, те би трябвало също да могат да осигурят плътта.

— Не, въпреки че те най-вероятно биха предпочели да стане така: това щеше да ги освободи от зависимостта им от мен. Но контактъорството действаше само при наличие на определено ниво на близост между симулацията и човека, чрез който се проявява. Като ръката, пасваща с ръкавицата. При нас с Калвин се получаваше, защото той ми е баща; имаме много общи гени. Разрежи мозъците ни и вероятно ще ти бъде трудно да ги различиш един от друг.

— И сега.

— Те се върнаха.

— Ех, ако той си беше свършил добре работата последния път — въздъхна Калвин, като удостои забележката си със самодоволна усмивчица.

— Вини себе си; ти стоеше на шофьорското място. Аз правех само това, което ти ми казваше. — Силвест се намръщи. — Всъщност аз дори не бях в съзнателно състояние. Но това не ми пречеше да ненавиждам всяка минута, която прекарах в него.

— И те ще те принудят да го направиш отново — довърши Паскал. — Това ли е всичко? Това ли е причината за случващото се? За атаката върху селището? Само за да те вземат да помогнеш на Капитана?

Силвест кимна.

— Ако ти е убегнало от вниманието, държа да подчертая, че тези, с които ще си имаме вземане-даване в близко време, не отговарят напълно на определението „човешки същества“. Техните приоритети и времеви скали са малко... абстрактни.

— Това вземане-даване, за което говориш, си е чисто изнудване.

— Е, тук грешиш — отвърна Силвест. — Този път Вольова допусна малка неточност в изчисленията си. Тя ми даде предупреждението за пристигането си.

Вольова вдигна поглед към изображението на Ризургам. За момента местонахождението на Силвест върху повърхността на планетата не беше известно, също като функцията на все още неизпаднала в колапс квантова вълна. След малко обаче щяха да разполагат с точна триангулация на излъченото от него съобщение и тази вълнова функция щеше да представи безброй възможности.

— Хвана ли го?

— Сигналът е слаб — отвърна Хегази. — Бурята, която предизвика, поражда много йоносферни влияния. Бас държа, че си извънредно горда.

— Ти само се свържи с копелето.

— Търпение, търпение.

Вольова не се беше съмнявала, че Силвест ще се обади навреме. И все пак, когато това стана, тя изпита огромно облекчение. То означаваше, че бе осъществен още един елемент от нелеката задача по

довеждането му на кораба. Тя обаче изобщо не се заблуждаваше, че работата е приключена. А в исканията на Силвест имаше нещо арогантно, в начина, по който нареждаше как да стават нещата, и това я караше да се пита дали всъщност наистина те владееха положението. Ако Силвест си бе поставил задачата да изпълни съзнанието ѝ с подозрения, определено бе успял. Дяволите да го вземат. Беше се подготвила, тъй като знаеше колко го бива в менталните игри, но очевидно не достатъчно. Тогава тя опита да погледне отстрани цялата ситуация и да си даде реална представа за развитието на нещата до този момент. Силвест скоро щеше да бъде в техни ръце. Той със сигурност нямаше желание за това, особено като знаеше какво очакваха от него. Ако съдбата му зависеше от него, никога нямаше да се качи на кораба им.

— А! — обади се Хегази. — Сигналът се оправя. Искаш ли да чуеш какво има да ни каже копелето?

— Включи го.

Гласът му прозвуча отново, но този път ясно се различаваше от гласа, който бяха чули преди шест часа.

— Аз съм тук, а вие къде сте? Вольова, слушаш ли ме? Чуваш ли ме? Искам отговор! Ето моите координати спрямо Кювие — за вас би било по-добре да ме чувате. — И той изрецитира неколккратно, за по-голяма сигурност, поредица от числа, които указваха местонахождението му с точност до сто метра; излишна информация, тъй като те вече разполагаха с триангулацията. — А сега идвайте! Не можем да чакаме дълго — намираме се наред пясъчна буря и ако не побързате, така и ще си умрем тук.

— Ммм! — промълви Хегази. — Струва ми се, че не е зле да отговорим на бедния човек.

Вольова извади една цигара и я запали. Дръпна с наслада и едва тогава рече:

— Не още. Може би не през първите един-два часа. Мисля да го оставя да се попритесни добре.

Хури чуваше съвсем тихо шумолене, докато отвореният костюм се търеше към нея. Почувства лекия му, но настойчив натиск върху гръбначния си стълб и задната част на краката, ръцете и главата. С

периферното си зрение видя как изглеждащите мокри странични части обгръщат главата и, а после усети как неговите крака и ръце обвиват точно нейните. Кухината, предназначена за гръдния ѝ кош, се затвори със звук, наподобяващ последното сръбване от купичка с пудинг.

Полето на зрението ѝ сега бе ограничено, но все пак бе достатъчно, за да види как крайниците на костюма се затварят по шевовите си. Следите от тях изчезнаха след секунда-две и се сляха напълно с останалата част от кожата му. След това се оформи главата и за момент тя се потопи в пълен мрак, преди пред нея да се появи прозрачен овал. Тъмнината около овала се освети постепенно от различните дисплеи, даващи всевъзможна информация. Малко по-късно костюмът щеше да се напълни с гел-въздух, за да предпазва намиращия се в него от натоварването при летенето, но засега Хури дишаше кислородно-азотен въздух с ментова свежест с налягането, което цареше в кораба.

— Направих всичките си тестове за безопасност и функционалност — уведоми я костюмът. — Моля те, потвърди дали искаш да приемеш пълен контрол върху тази единица.

— Да, готова съм — заяви Ана.

— В такъв случай прекратявам повечето режими на автономен контрол. Персоната ще остане онлайн като съветник, освен ако не изискаш нещо друго. Пълният автоконтрол на костюма може да бъде възстановен чрез...

— Разбрах ситуацията, благодаря. Как се справят другите?

— Всички други единици докладват, че са готови.

Гласът на Вольова ги пресече:

— Всички сме готови, Хури. Аз ще водя екипа. Щом извикам, скачате. И не прави дори движение, без да съм казала.

— Не се тревожи; нямам подобни намерения.

— Виждам, че си я натиснала здраво под чехъла си — обади се Суджик по отворената линия. — Тя и по голяма нужда ли ходи по заповед?

— Млъкни, Суджик. Идваш единствено защото познаваш световите. Една стъпка встрани... — Вольова направи пауза. — Е, приеми го така: Саджаки няма да бъде наблизо, за да се намеси, ако се ядосам, а аз определено съм ти набрала достатъчно, за да избухна.

— Като стана дума за избухване — обади се Хури. — Никъде не виждам информация за оръжието.

— Защото не си оторизирана — отвърна Суджик. — Иля не е сигурна, че няма да стреляш по първото нещо, което видиш да се движи. Нали, Иля?

— Ако се натъкнем на неприятности, ще ви дам възможност да използвате оръжие, можете да ми вярвате — каза Вольова.

— Защо не отсега?

— Защото нямате нужда отсега, ето защо. Вие идвате, за да помогнете, ако нещата не се развият така, както очаквам. Кое то, разбира се, няма да се случи... — Иля пое шумно въздух. — Но ако все пак се стигне до това, ще получите безценните си оръжия. Просто се старайте да бъдете дискретни, ако все пак ви се наложи да ги използвате, това е всичко.

Щом излязоха, въздухът от кораба беше пречистен и заместен с гел-въздух — годна за дишане течност. Първоначално човек имаше усещане, че се дави, но Хури бе преминала през този процес предостатъчно пъти още на Края на небето, за да не изпита особено голям дискомфорт. Нормалният начин на говорене вече беше невъзможен, но каските на костюма имаха специални съоръжения, способни да интерпретират беззвучно изречените команди. Високоговорителите в тях прекарваха идващите звуци през необходимите честоти, за да компенсират предизвиканите от гел-въздуха изкривявания, така че гласовете, които чуваше, звучаха съвсем нормално. Макар слизането по този начин да беше по-трудно, отколкото с каквато и да е совалка, единственото, което усещаше от време на време Хури, бе налягане над очните ябълки. Само информацията, давана от костюма, ѝ даваше да разбере, че увеличават непрекъснато скоростта си. Това се постигаше с двигателите, намиращи се в гръбнака и петите на костюма. Слизането се водеше от Вольова, така че костюмите да образуват делтоподобна форма: непосредствено зад нея се движеха двата пълни костюма, следвани от три празни. През първата част от слизането те запазиха конфигурацията, която бяха приели на лайтхъгъра, съобразена с човешката анатомия. Но когато около тях се появиха първите признаци от горните слоеве на атмосферата на Ризургам, костюмите трансформираха безмълвно екстериора си. Сега, макар това да не се

разбираше отвътре, мембраните, свързващи ръцете с тялото, бяха станали по-дебели, така че вече не беше лесно да бъдат разделени едни от други. Ъгълът на ръцете също се бе променил; сега те бяха леко извити под ъгъл четирийсет и пет градуса с тялото. Тъй като главата бе скъсена и по-плоска, през нея преминаваше гладка дъга от края на всяка ръка и слизаше отново надолу.

Подобните на колони крака се бяха слели в една опашка и всички прозрачни места, определени от използващия костюм, бяха станали отново непроницаеми, за да защитават по-добре намиращия се в тях човек. Те посрещаха атмосферата с гърдите напред, като опашката висеше малко по-ниско от главата. Сложните комбинации от ударни вълни се успокояваха и дори се използваха от специалната геометрична структура на покритието му. Тъй като директното виждане не беше възможно, костюмите бяха преминали към друг режим, посредством честотен диапазон, който адаптираха съвършено към човешките сетива. На Хури ѝ се струваше, че всеки един от движещите се около и под нея костюми бе потопен в леко сияеща розова плазма.

Когато достигнаха двайсеткилометрова височина над повърхността на планетата, костюмите намалиха скоростта до свръхзвукова. Сега в тях настъпиха изменения, които да ги адаптират към съгъстващата се атмосфера — те се превърнаха в самолети с размери на човек. По гърбовете им се появиха стабилизиращи перки, а лицевите части станаха прозрачни. Сгушена в прегръдката на своя костюм, Хури почти не усещаше тези трансформации, а само лек натиск от обгръщащата я материя, която побутваше крайниците ѝ в една или друга позиция.

На петнайсет километра над повърхността единият костюм премина към хиперзвукова скорост, придобивайки оптимална в аеродинамично отношение форма, в която нито едно човешко същество не би могло да се помести без драстични хирургически мерки. Той изчезна от хоризонта само след секунди; вероятно се движеше по-бързо от всеки изкуствен обект, навлизал някога в атмосферата на Ризургам. Хури знаеше, че той бе тръгнал да вземе Саджаки — щеше да се срещне с него на определеното място, където той бе осъществил последния си контакт с кораба, тъй като бе приключил работата си на планетата.

На десет километра над повърхността, все така в пълно мълчание, макар връзката помежду им да беше в пълна изправност, се натъкнаха на първите признаци за пясъчните бури, предизвикани от Вольова. От космоса мястото бе изглеждало черно и непроницаемо, като плато от пепел. Вътре се оказа, че е по-светло, отколкото бе очаквала Хури. Светлината беше мръсна, като при лош ден в Казъм сити. Слънцето бе заобиколено от като че ли кална дъга, която също изчезна, когато се потопиха по-надолу сред бурята. Сега вече светлината не струеше към тях, а по-скоро се движеше спъвайки се надолу, провирайки се между пластовете вдигнала се във въздуха прах като слизащ по стълбище пияница. Хури бързо изгуби представа за горе и долу, но се доверяваше инстинктивно на инерционните системи на костюма. От време на време, макар двигателите да се стараеха да смекчават слизането, тя усещаше рязко накланяне, когато костюмът попаднеше във въздушна яма. Тъй като скоростта падна под звуковата, костюмите отново промениха конфигурацията си. До повърхността оставаха няколко километра и от най-високите плата от планинската система на Ризургам вече ги делиха само неколкостотин метра, макар все още да не можеха да ги видят. Ставаше все по-трудно да различава очертанията на останалите четири костюма от формацията; те ту изплуваха от прахта, ту изчезваха отново в нея.

Хури започна да се тревожи. Никога досега не бе използвала костюм при подобни условия.

— Костюм — рече тя. — Убеден ли си, че можеш да се справиш при тази обстановка?

— Човеко — отвърна той, като успя да прозвучи неодобрително. — Когато прахта се превърне в проблем, ще те уведомя незабавно.

— Добре; само питам.

Сега вече не виждаше почти нищо. Все едно плуваше в кал. От време на време тя се разреждаше за секунди и това даваше възможност на Ана да зърне каньона и издигащите се стени на платата, но през повечето време прахта беше непрогледна.

— Не мога да видя нищо — заяви тя.

— Така по-добре ли е?

По-добре беше. Бурята изведнъж бе престанала да съществува. Виждаше на десетки километри, до относително близкия хоризонт, който бе запрещен от високи скални маси. Все едно летеше в

изумително ясен ден, само дето цялата сцена бе представена в бледозелени нюанси.

— Монтаж — обясни костюмът. — Построен от информацията за онова, което ни заобикаля, получена чрез инфрачервени лъчи, звукови и гравиметрични замервания.

— Много мило, но не се възгордявай от това. Когато ми писне от машини, дори да са най-изтънчените, имам гадния навик да ги малтретирам.

— Надлежно отбелязано — отвърна костюмът и млъкна.

Хури поиска да ѝ бъде представена карта в по-голям мащаб, от която да получи представа къде се намира. Костюмът знаеше къде точно да отиде, но ѝ се струваше, че е по-професионално да прояви активен интерес към ставащото. Бяха минали три часа и половина откакто Вольова бе разговаряла със Силвест и това време не беше достатъчно да се отдалечи кой знае колко от уговореното място на срещата, освен ако нямаше друго средство за придвижване освен собствените си крака. Дори ако, поради една или друга причина, той направеше опит да избегне вземането си на кораба, сензорите на костюма щяха да го открият без проблем, освен ако бе намерил достатъчно дълбока пещера, в която да се скрие. Но и в този случай детекторните системи на костюма щяха да направят най-доброто за възможностите си, за да го открият посредством термалните и биохимичните следи, които несъмнено бе оставил по пътя си.

— Слушайте — обади се Вольова; използваше системата за връзка между костюмите за първи път откакто бяха навлезли в атмосферата. — След две минути пристигаме на мястото. Току-що получих сигнал от орбита. Костюмът на триумвир Саджаки го е открил и го е обгърнал успешно. Сега той е на път към нас, но тъй като костюмът му не може да се движи толкова бързо, ще пристигне десетина минути по-късно.

— Шегуваш ли се? — попита Суджик. — Саджаки е чакал този момент години... десетилетия. Той не би го пропуснал за нищо на света.

— Силвест няма да се съпротивлява, нали?

— Само ако се чувства невероятен късметлия — отвърна Вольова. — Но не приемай нищо за гарантирано. Аз съм имала вземане-даване с това копеле и преди, за разлика от вас двете.

Хури усети, че костюмът ѝ придобива конфигурация много подобна на онази, която бе имал на борда на кораба. Мембраната, превръщаща ръцете му в криле, вече бе изчезнала напълно и крайниците ѝ бяха ясно очертани и подвижни. Краищата на ръцете се бяха раздвоили на подобни на ръкавица с един пръст, но ако ѝ се наложеше да изпълни някоя по-деликатна манипулация, незабавно щеше да се оформи по-развита ръка. Сега тя се намираше в почти вертикално положение. Костюмът поддържаше височината единствено чрез двигателите, без изобщо да се смущава от прахта.

— Една минута — прозвуча отново гласът на Иля. — Височина двеста метра над повърхността. Отсега нататък очаквайте да видите Силвест всеки момент. И не забравяйте, че трябва да бъде със съпругата си; съмнявам се, че са се отдалечили един от друг.

Тъй като се бе изморила от фалшивия бледозелен образ, Хури превключи на нормално зрение. Трудно различаваше другите костюми. Вече се намираха много далече от отвесните скали и каньоните. Теренът беше равнинен на хиляди метри във всички посоки, ако се изключеха мяркащите се от време на време дерета или възвишения. Но дори когато наред бурята се образуваха джобове на спокойствие, като малки оазиси наред бушуващия хаос, пак беше невъзможно да вижда на повече от няколко десетки метра, а от почвата непрестанно се издигаха прашни вихрушки. В костюма обаче беше прохладно и тихо и това даваше на цялата ситуация усещане за нереалност. Ако пожелаеше, костюмът щеше да пропусне до слуха ѝ носещите се около тях звуци, но те нямаше да ѝ кажат нищо повече, освен че навън духа адски силен вятър.

Хури превключи отново към бледозеленото.

— Иля — каза тя. — Все още съм без оръжие. Започвам да се чувствам несигурна.

— Дай ѝ нещо, с което да си играе — обади се Суджик. — Не може да навреди, нали? Така тя ще може да постреля по околните скали, докато ние се погрижим за Силвест.

— Майната ти.

— Хури, не ти ли минава през ума, че може би опитвам да ти услужа? Или мислиш, че ще успееш да убедиш Иля сама?

— Добре, Хури — заяви Вольова. — Задействам режима ти на самозащита с минимално командване от твоя страна. Така добре ли е?

Не, не съвсем. Сега костюмът ѝ бе получил автономната привилегия да се защитава срещу външни заплахи, дори до известна степен да действа активно в тази насока, но Хури все още нямаше възможност да натисне спусъка. А това можеше да се окаже проблем, ако искаше да убие Силвест, нещо, от което не се бе отказала напълно.

— Да, благодаря — отвърна тя. — Извини ме, ако не подскачам от радост.

— За мен беше удоволствие...

Около секунда по-късно се приземиха меко като пет пера. Хури усети потръпване, когато костюмът изключи двигателите си, а след това направи още по-фина настройка към анатомията на тялото ѝ. От дисплеите ставаше ясно, че бе преминал от режим на полет в режим на ходене. Следователно Ана вече можеше, ако желае, да се движи нормално. И ако не беше пясъчната буря, вече можеше дори да свали костюма. В случая обаче бе повече от щастлива да остане в защитната му прегръдка, дори това да означаваше, че не се чувства истинска участничка в ставащото.

— Ще се разделим — обади се Вольова. — Хури, твоят костюм поема контрола върху двата празни; те ще те следват като сенки, където и да отидеш. Трите тръгваме в различни посоки, като всяка прави по сто стъпки в своята. Задействайте сензорите във всички електромагнитни и допълнителни честоти. Ако Силвест е някъде наблизо, няма как да не го намерим.

Двата празни костюма вече се влачеха след Хури като верни кучета. Знаеше, че Вольова я бе оставила да наглежда празните костюми като утешителна награда за дето не бе по-добре въоръжена. Но нямаше смисъл да хленчи. Единственият разумен довод на изискването ѝ да разполага с оръжие, бе възможността, която това ѝ даваше да убие Силвест. Подобен довод обаче със сигурност нямаше да прозвучи особено убедително за Вольова. Струваше си обаче да не забравя, че костюмите можеха да сеят смърт дори без своето въоръжение. При обучението си на Края на небето ѝ бяха показали как носещият костюм може да се справи с врага си само упражнявайки сила и буквално да го разкъса.

Хури наблюдаваше как Суджик и Вольова се движат в своите посоки с измамно тежката и мудна походка на костюмите в режим на ходене. Измамно, защото те можеха да се движат със скоростта на

газели, ако им бъде казано, но за момента не се налагаше да го правят. Ана изключи зеления пейзаж и отново премина към нормално зрение. Сега вече не виждаше Суджик и Вольова и това не я изненада. И макар от време на време в бурята да се образуваха прозорци на спокойствие, тя пак не можеше да види по-далече от протегнатата си ръка.

В този момент си даде сметка, че вижда нещо... някой, който се движи сред прахта. Това продължи толкова кратко, че не можеше да бъде наречено дори „зърване“. Вече започваше да си мисли, че видението е причинено от струпване на прах, придобило за миг човешка форма. И тогава го видя отново.

Сега вече фигурата бе значително по-ясна. И я очакваше предизвикателно.

— Мина доста време — каза Мадмоазел. — Мислех, че така ще бъдеш по-щастлива като ме видиш.

— Къде, по дяволите, беше?

— Човеко — обади се костюмът. — Не успях да интерпретирам последното ти субзвуково изказване. Имаш ли нещо против да го перифразираш?

— Кажи му да не ти обръща внимание — каза пясъчният призрак на Мадмоазел. — Нямам много време.

Хури обясни на костюма да не обръща внимание на онова, което изрича беззвучно, докато му даде кодова дума. Той прие това с явно неудоволствие, сякаш никога досега не го бяха молили да прави нещо толкова необичайно и в бъдеще ще трябва да премисли сериозно условията на работните им взаимоотношения.

— Е, сега сме само двете, Мад. Ще ми кажеш ли къде беше?

— След миг — отвърна проектираният образ. Той вече се бе стабилизирал, но определено нямаше онази стабилност, с която Ана бе свикнала. Приличаше по-скоро на приблизителна скица на Мадмоазел или на замъглена снимка. — Първо, най-добре да направя каквото мога за теб, иначе ще бъдеш принудена да направиш нещо глупаво като да опиташ да стъпчеш Силвест. Сега да видим: как да получим достъп до първичните системи на костюма... да заобиколим ограничителните кодове на Вольова... забележително лесно — разочарована съм, че тази работа се оказа лишена от каквото и да е предизвикателство, особено като се има предвид, че най-вероятно това е последният път, когато...

— За какво говориш?

— За осигуряването ти на оръжие, скъпо момиче. — Още не бе свършила, когато на дисплеите се появи информация, че някои от до този момент блокирани оръжия на костюма вече бяха онлайн. Хури прегледа информацията за оръжието, с което разполагаше, все още без да вярва на очите си. — Ето — додаде Мадмоазел. — Искаш ли да донастроя още нещо, преди да си тръгна?

— Мисля, че би трябвало да ти благодаря...

— Не си прави труда, Хури. Последното, което бих очаквала от теб, е благодарност.

— Разбира се, сега нямам друг избор освен да убия онзи мръсник. Трябва ли да благодаря и за това?

— Ти видя доказателствата. Основанието за обвиненията, ако щеш.

Ана кимна и усети как скалпът ѝ се протърка във вътрешната матрица на костюма. Той не бе предвиден в него да се правят жестове.

— Да, онази история с инхибиторите. Разбира се, все още не знам дали е истина...

— В такъв случай помисли за алтернативата. Въздържаш се да убиеш Силвест, но онова, което ти казах, се оказва истина. Представи си колко зле ще се чувстваш след това, особено ако Силвест... — прашното привидение направи опит да се усмихне — ... изпълни амбицията си.

— Но пак ще бъда с чиста съвест, нали?

— Несъмнено. И се надявам това да бъде достатъчна утеха за теб, докато целият ти вид бъде изтребен от инхибиторните системи. Разбира се, най-вероятно ти също вече няма да си жива, за да съжаляваш заради грешката си. Инхибиторите са невероятно ефикасни. Но когато му дойде времето, ще се убедиш лично...

— Е, благодаря за съвета.

— Това не е всичко, Хури. Не ти ли е минало през ума, че за отсъствието ми до този момент може би има основателна причина?

— И тя е?

— Аз умирам. — Мадмоазел остави тези думи да увиснат в прашния въздух за известно време, преди да продължи. — След инцидента с оръжието от скривалището Сън Стийлър успя да инжектира друга своя част в черепа ти... но ти, разбира се, си наясно с

този факт. Усети го като влезе, нали? Помня виковете ти. Колко странно трябва да се било усещането, колко натрапчиво.

— Сън Стийлър не се е вясвал оттогава.

— А запитала ли си се защо?

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, скъпото ми момиче, че през последните няколко седмици направих всичко възможно да му попреча да продължи да се разпространява в главата ти. Опитите да го спра заемаха цялото ми време и енергия. Сякаш не беше достатъчно, че трябваше да се справям с тази негова част, която допуснах без да искам да се върне с хрътките. Но тогава поне достигнахме нещо като пат. Този път обаче нещата се развиха по съвсем друг начин. Сън Стийлър ставаше все по-силен, а аз отслабвах все повече с всяка следваща негова атака.

— Искаш да кажеш, че все още е тук?

— Да. И единствената причина да нямаш все още вести от него е, че той също бе зает от войната, която водехме в главата ти. Разликата е, че той прогресираше през цялото време, като използваше собствените ми защиты срещу мен. О, много е умел, можеш да ми вярваш.

— И какво ще стане?

— Ще стане това, че аз ще изгубя. Вече съм убедена; доказва се с математическа точност въз основа на скоростта, с която печели. — Мадмоазел се усмихна отново, сякаш изпитваше извратена гордост от тази проява на аналитична отчужденост. — Мога да забавя атаката му с още няколко дни и тогава всичко ще свърши. А може би това ще стане дори още по-скоро. Дори представянето ми пред теб ме отслабва. Но няхах избор, трябваше да го направя. Трябваше да жертвам време, за да възстановя оръжейното ти превъзходство.

— Но когато той победи...

— Не знам, Хури. Но бъди готова за всичко. Най-вероятно няма да бъде толкова любезен квартирант, колкото бях аз. След като знаем какво е направил с твоя предшественик. Беше подлудил бедния човек. — Мадмоазел отстъпи назад и като че ли се обвини частично с прах, сякаш напускаше сцената, минавайки зад кулисите. Съмнявам се, че ще имаме удоволствието да се видим отново, Хури. Мисля, че трябва да ти пожелаая всичко най-добро. Но в момента те моля само за едно. Направи това, за което си дошла. И го направи добре. — Отдалечи се

още, формата ѝ се разтвори от вятъра; сега приличаше на направена с въглен скица на женска фигура. — Вече разполагаш с нужните средства.

Мадмоазел си бе отишла. Ана изчака за момент, не толкова за да събере мислите си, колкото за да ги изрита в един тъгъл с надеждата да останат заедно за повече от няколко секунди. След това изрече кодовата дума, за да върне костюма онлайн. Оръжията, както забеляза без да изпита нищо подобно на облекчение, все още функционираха, точно както бе обещала Мадмоазел.

— Съжалявам, че се намесвам — обади се костюмът. — Но ако възстановиш пълноспектърното зрение, ще видиш, че имаме компания.

— Компания ли?

— Току-що предупредих другите костюми. Но ти си най-близо.

— Сигурен ли си, че това не е Саджаки?

— Не, не е триумвир Саджаки. — Хури може би си въобразяваше, но бе готова да се закълне, че костюмът бе засегнат от недоверието, което бе проявила в преценката му. — Дори да пренебрегне всички обезопасяващи ограничения, костюмът на триумвира ще пристигне най-рано след три минути.

— Тогава това трябва да е Силвест.

Хури вече бе превключила на препоръчаното ѝ сензорно ниво. Сега виждаше приближаващата се фигура... или по-точно фигури, тъй като бяха две, ясно различни. Другите два заети костюма се движеха със същата бавна походка.

— Силвест, предполагам, че можеш да ни чуеш — обади се Вольова. — Приближаваме се към теб от три страни.

Гласът му избумтя по канала на костюмите.

— Мислех, че ще ни оставиш да умрем тук. Много мило от твоя страна да ни уведомиш за идването си.

— Нямам навик да не си изпълнявам думата — отвърна Иля. — Както вече несъмнено си разбрал.

Хури започна да се приготвя за убийството, макар все още да не беше сигурна, че ще бъде в състояние да го извърши. Тя ограда Силвест в мишената и се зае да избере сред не толкова мощните оръжия на костюма. Спря се на вградения в главата лазер със средна мощност. Той беше миниатюрен в сравнение с другото въоръжение на костюма; всъщност бе предназначен да предупреди евентуалните

нападатели да си вървят. Но беше предостатъчен срещу един абсолютно незащитен човек на толкова малко разстояние.

Силвест можеше да умре само след едно премигване с очи, в съгласие с условията на Мадмоазел.

Суджик започна да се движи към Силвест по-бързо от Вольова. Едва сега Хури забеляза нещо странно в костюма ѝ. От ръката и излизаше нещо — малко и металическо. Приличаше на оръжие, на пистолет. Тя вдигна ръка спокойно и без да бърза, като професионалист. За момент Хури се почувства шокирана и напълно объркана. Сякаш виждаше самата себе си извън своето тяло, сякаш се наблюдаваше как вдига оръжие, готова да убие Силвест.

Но нещо не беше наред.

Суджик насочи оръжието към Вольова.

— Предполагам, че имате план — заговори отново Силвест.

— Иля! — извика Хури. — Залегни, тя ще...

Оръжието на Суджик беше по-мощно отколкото изглеждаше. Последва хоризонтален проблясък, кохерентен материален лъч, който проряза полезрението на Хури и се вряза в костюма на Вольова. Различните предупредителни аларми се разпищяха, свидетелствайки за изстрелването в близост на значителен енергиен заряд. Костюмът на Хури моментално премина в състояние на бойна готовност, а различните дисплеи свидетелстваха, че подчинените им оръжейни системи бяха готови да стрелят без нейна команда, ако костюмът бъде заплашен по подобен начин.

Костюмът на Вольова бе зле пострадал; значителна част от повърхността на гърдите липсваше, откривайки плътно обшити с метални листове хиподермални слоеве от бронята и всевъзможни кабели и хранващи линии.

Суджик се прицели и стреля отново.

Този път експлозията достигна по-дълбоко, тъй като попадна във вече направената рана. Гласът на Вольова се разнесе по канала, но звучеше слаб и далечен. Единственото, което успя да различи Хури, бе нещо като въпросително пъшкане, по-скоро изпълнено с шок, отколкото с болка.

— Това беше за Борис — заяви Суджик, чийто глас беше неприятно ясен. — За това, което му причини с твоите експерименти. — Вдигна отново оръжието, с такова спокойствие, сякаш бе художник,

който се готви да нанесе последните краски върху новия си шедьовър.
— А това е задето го уби.

— Суджик — обади се Хури. — Престани.

Костюмът на жената не се обърна да я погледне.

— Защо да спирам, Хури? Нима не съм показала ясно, че съм й набрала много?

— Саджаки ще бъде тук след минута-две.

— И тогава аз ще представя нещата да изглеждат така, сякаш по нея е стрелял Силвест. — Суджик изсумтя презрително. — По дяволите, нима смяташ, че не съм помислила за това предварително? Не бих допуснала да се погубя, само за да си разчистя сметките с тази стара кранта. Тя не струва подобно разхищение.

— Не мога да те оставя да я убиеш.

— Не можеш да ме оставиш ли? О, това наистина звучи забавно, Хури. И с какво смяташ да ме спреш? Не си спомням да е възстановявала възможността ти да използваш оръжие. А тя пък не е в състояние да го направи.

И наистина беше така.

Иля се бе отпуснала на земята, тъй костюмът ѝ бе изгубил целостта си. Може би раната беше достигнала до нея. А ако издаваше някакви звуци, очевидно костюмът беше прекалено увреден, за да ги усилива.

Суджик вдигна отново оръжието и този път се прицели по-ниско.

— Един изстрел, за да те довърша, Вольова... а после ще прехвърля оръжието на Силвест. Той ще отрече всичко, разбира се. Единственият свидетел обаче е Хури, а не мисля, че тя ще си даде особено голям зор, за да подкрепи неговата история. Права съм, нали? Признай си, Хури, така ще ти направя услуга. Ти също би убила кучката, ако имаше с какво.

— Ето тук грешиш — отговори Ана. — В две отношения.

— По-точно?

— Не бих я убила, въпреки всичко, което е направила. И имам с какво. — Беше ѝ нужна по-малко от секунда, за да се прицели с лазера.
— Довиждане, Суджик. Не мога да кажа, че за мен беше удоволствие.

И стреля.

Когато Саджаки пристигна само около минута по-късно, останките на Суджик не ставаха дори за погребение.

Костюмът ѝ, естествено, бе отвърнал на удара, и бе започнал да изстрелва плазма от отворите, появили се от двете страни на главата ѝ. Но костюмът на Хури бе очаквал подобна реакция. Освен че промени външното състояние на бронята си така, че да отблъсква максимално плазмата (трансформирайки строежа на тъканите и прилагайки масивен плазмоотразяващ електрически ток по кожата си), той вече отговаряше на огъня с по-високо ниво на агресия, при което не използваше детски оръжия като плазма и лъчи от частици, а по-сериозни представители от военния си резервоар.

Хури не успя даже да ахне. След като тя изстреля първия залп, костюмът направи всичко останало сам.

— Имахме... неприятности — обясни тя, когато триумвирът слезе.

— Очевидно — отвърна той като оглеждаше клането: раненият костюм с Вольова, щедро пръснатите и вече радиоактивни парчета от онова, което някога представляваше Суджик и, наред всичко това, непострадали от престрелката, но явно прекалено изумени, за да говорят или да опитат да избягат, Силвест и неговата съпруга.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Мястото на срещата, Ризургам, 2566 година

Силвест бе изрепетирал многократно тази среща в главата си.

Беше се постарал да предвиди всички възможности, дори онези, които, според разбирането му за ситуацията, му се струваха фантастично невъзможни. Но през ума му не бе минавало нищо подобно и съвсем основателно. Дори докато екшънът се разиграваше пред очите му, той пак не успя да разбере какво става, а още по-малко защо нещата се бяха отклонили толкова много от нормалното развитие.

— Ако това може да бъде някаква утеха — изгърмя гласът на Саджаки над воя на вятъра, усилен от главата на чудовищния му костюм, — аз също не разбирам кой знае какво от всичко това.

— Този факт не ме утешава изобщо — отвърна Силвест, който говореше на същата радиочестота, която бе използвал за всичките си преговори с екипажа, въпреки че сега той или по-скоро онова, което бе останало от него, се намираха на няколко метра от триумвира. Непрестанният вой на вятъра обаче налагаше този начин на комуникация. — Наречи ме наивен, но при вида на ставащото започнах да се надявам, че ще поемеш нещата в свои ръце с обичайната си безцеремонна ефикасност, Саджаки. Единственото, което мога да кажа, е, че очевидно си охладил работата.

— На мен случилото се също никак не ми харесва — увери го ултрата. — Но по-добре ми повярвай, заради вас самите, че нещата вече са под контрол. А сега ще насоча вниманието си към моята ранена колежка. И силно препоръчвам да не правиш нищо глупаво. Не, че подобна мисъл изобщо ти е минавала през ума, нали, Дан?

— Познаваш ме добре.

— Проблемът, Дан, е, че те познавам прекалено добре. Но нека не се връщаме към миналото.

— Съгласен.

Саджаки пристъпи към ранената. Силвест беше разбрал, че стои пред триумвир Юуджи Саджаки още преди той да проговори. Още щом костюмът се бе появил пред погледите им, изплувайки от бурята, плочката пред лицето бе станала прозрачна и познатата физиономия зад нея се взря угрижено в резултатите от престрелката. Макар да бе трудно да се каже през костюма, Саджаки му се стори непроменен от последната им среща. За него бяха преминали само няколко години субективно време. Затова пък Силвест бе изкарал в космоса два-три човешки живота от старите. Това бе смайващ момент.

Силвест обаче не успя да разпознае самоличността на другите двама от екипажа. Разбира се, имаше и трети... но той или тя вече бе преминал отвъд границата, зад която не можеше да се надява да се запознае с него. От двамата, които не бяха мъртви, единият очевидно бе в опасна близост до това състояние и именно към него сега Саджаки бе насочил своите грижи, а другият стоеше мълчаливо шокиран встрани. Странно, нераненият член на екипажа бе насочил към Силвест оръжието на своя костюм, въпреки че той не беше въоръжен и нямаше намерение, абсолютно никакво намерение да се съпротивлява срещу своето пленяване.

— Тя ще живее — заяви Саджаки; изглежда костюмът му бе установил връзка с другия костюм. — Но трябва бързо да я върнем на кораба. След това вече може да разбере какво всъщност се е случило тук.

— Суджик го направи — обади се непознат за Силвест глас, очевидно женски. — Суджик опита да убие Иля.

Значи раненият беше самата кучка — триумвир Иля Вольова.

— Суджик ли? — учуди се Саджаки. За момент думата увисна във въздуха, тъй като той не можеше да приеме казаното от другата, безименната жена. Но след няколко секунди той произнесе името отново, само че този път се доловиха нотки на примирение. — Суджик. Да, има логика.

— Мисля, че беше планирала...

— Ще ми кажеш след това, Хури. Ще имаме предостатъчно време. Освен това и твоята роля в инцидента трябва да ми бъде обяснена напълно задоволително. Но приоритетите ни в момента са други. — Кимна към ранената Вольова. — Костюмът ѝ ще я поддържа жива още няколко часа, но не е в състояние да стигне до кораба.

— Както разбирам — обади се Силвест, — вие сте предвидили как да ни вземете от планетата?

— Един съвет от мен — заяви Саджаки. — Гледай да не ме дразниш прекалено, Дан. Достатъчно неприятности си имах, докато се добера до теб. Но не си представяй, че бих се поколебал да те убия, дори само за да разбера какво ще бъде усещането.

Силвест не бе очаквал друго от Саджаки — щеше да се разтревожи много повече, ако беше казал нещо съвсем различно. Но ако вярваше и на дума от това, което бе изрекъл, значи бе глупак. Беше дошъл от Йелоустоунската система, ако не и от по-далеч, за да търси Силвест. Нямахше как да разбере колко човешки живота бе струвало това, без да се споменава броят на годините, погълнати от издирването.

— Добре казано — отвърна Силвест, изпълвайки гласа си с цялата неискреност, която съумя да изрази. — Но като човек на науката трябва да уважиш стремежа ми към експериментиране и да определиш границите на търпимостта си. — Измъкна ръка изпод гънките на защитаващата го от вятъра пелерина, стиснал здраво нещо между двата си пръста на покритата с ръкавица длан. Почти очакваше жената с оръжието да стреля по него, мислейки, че той самият също вади оръжие. Беше преценил, че рискът, който поема, е разумен. Онова в ръката му обаче не беше оръжие, а тънка плочица памет в квантово състояние. — Виждаш ли това? — попита Силвест. — Помоли ме да го донеса. Симулацията на Калвин в бета-ниво. Ще ви трябва, нали? И то много ще ви трябва.

Саджаки го наблюдаваше, без да каже нищо.

— Е, майната ти — каза Силвест и смачка в дланта си симулацията, а вятърът я отнесе заедно с останалата прах.

ОСЕМНАЙСЕТ

Орбитата на Ризургам, 2566 година

Издигнаха се над Ризургам и бързо достигнаха ясното небе над бурята. Най-сетне Силвест забеляза над главата си нещо малко, което се виждаше, единствено защото от време на време закриваше звездите зад себе си. Изглеждаше не по-голямо от въгленче, но постепенно започна да расте, докато стана ясно, че има конична форма, а в допреди малко изглеждащия черен силует започнаха да се очертават отделни детайли, недостатъчно осветени от света, около който обикаляше. Лайтхъгърът нарастваше, докато стана невъзможно голям и продължи да расте дори след като закри половината небе. Не се беше променил особено след последното му пътуване с него. Силвест знаеше, без да се впечатлява особено от този факт, че корабите от този тип непрекъснато се пре моделираха, но фино осъществените промени засягаха най-вече интериора им, а в много по-редки случаи се изразяваха в радикални трансформации на екстериора (макар това също да ставаше, може би веднъж на един-два века). За миг се притесни да не би да му липсват уменията, които му бяха необходими сега... но след това се сети какво бе направил корабът с Финикс. Това бе трудно да се забрави, тъй като последствията от атаката бяха много добре видими и оттук: сива разруха във вид на лотосов цвят върху лицето на Ризургам.

В тъмния корпус на кораба се бе отворила врата. Тя изглеждаше прекалено малка, за да приеме дори един от облечените в костюми хора, камо ли всичките, но когато наближиха, стана ясно, че е широка десетки метри и ще приеме без проблем едновременно всички. Силвест, неговата съпруга и другите двама ултри, единият от които държеше ранената Вольова, изчезнаха вътре и тя се затвори зад тях.

Саджаки ги поведе към място, където свалиха костюмите и започнаха да дишат нормално. Нещо във въздуха рязко върна Силвест

към спомените за последното му посещение на кораба. Беше забравил как мирише.

— Изчакайте тук — каза Саджаки, докато костюмите им се почистваха и се нареждаха покрай едната стена. — Трябва да се погрижа за колежката си.

Коленичи и се зае с бронята на Иля. Силвест се бореше с желанието си да му каже да не хвърля толкова усилия, за да помогне на другия триумвир, но се отказа, решил, че това не е най-доброто, което може да направи. И без това най-вероятно бе изчерпал докрай търпението на Саджаки като разруши симулацията на Кал.

— Какво точно се случи там долу?

— Не знам. — Това бе типично за Саджаки; като всички наистина умни хора, които бе срещал Силвест, той никога не се преструваше, че разбира нещо, ако случаят не беше такъв. — Не знам и за момента — но само за момента — това няма значение. — Вгледа се в дисплея на костюма на Вольова. — Раните й, макар и сериозни, не изглеждат фатални. С времето може да се излекува. Освен това сега ти вече си при нас. Всичко останало са подробности. — След това наклони главата си към другата жена, която също се бе измъкнала от костюма си. — Все пак нещо ме смущава, Хури...

— Какво? — попита тя.

— Няма значение... за момента. — Той отново погледна към Силвест. — Между другото, онзи малък номер, който направи със симулацията... не си въобразявай, че се впечатлих от него.

— А би трябвало. Как сега ще се заемем с оправянето на Капитана?

— С помощта на Калвин, разбира се. Забрави ли, че запазих копие последния път, когато го донесе на кораба? Е, то е малко поостаряло, но хирургическата експертиза е там.

— Като стана дума за това... Нима Капитанът е толкова зле, че не може да ме посрещне лично?

— Ще го видиш — обясни Саджаки. — Всичко с времето си.

Другата жена и Саджаки махаха увредена кожа от костюма на Вольова, процес, напomniaщ махане на черупката на рак. Най-накрая Саджаки каза нещо на жената и те прекратиха тази дейност, явно решили, че е прекалено деликатна, за да продължават да я вършат тук. В помещението се бяха появили трима слуги. Две от машините взеха

Волъова и излязоха с нея, придружени от Саджаки и жената. Силвест не я беше виждал при последното си посещение тук, но тя като че ли бе заела доста високо място в корабната йерархия. Третият слуга клекна и загледа Силвест и Паскал с враждебното си око-камера.

— Той дори не ме подкани да си сваля маската и очилата — каза Силвест. — Като че ли почти не му пука, че съм тук.

Паскал кимна. Тя опипваше дрехите си, очевидно убедена, че гел-въздухът трябва да е оставил лепкави следи по тях.

— Случилото се долу трябва да е разбило напълно плановете му. Може би щеше да има по-триумфиращ вид, ако нещата се бяха развили според плана.

— Не и Саджаки; не е в стила му да бъде триумфиращ. Но очаквах да отдели поне няколко минути, за да позлорадства.

— Може би фактът, че ти унищожи симулацията...

— Да, така трябва да е станало. — Говореше с пълното съзнание, че думите му се записват. — В копието, което е направил на Кал, трябва да има някаква остатъчна функционалност въпреки саморазрушителния план, заложен в него, но вероятно недостатъчно за всеки вид контактърство, дори при стопроцентовото нервно сходство между симулацията и получателя на информацията. — Силвест намери два сандъка и ги премести, за да ги използват вместо столове. — Сигурен съм, че вече е опитал да въплъти симулацията в тялото на някой нещастник.

— И опитът сигурно се е провалил.

— Да, най-вероятно по най-грозен начин. Вероятно сега се надява, че ще мога да действам с увреденото копие без контактърство, разчитайки единствено на познанията ми за инстинктите и методологиите на Кал.

Паскал кимна. Беше достатъчно проникателна, за да не зададе очевидния въпрос какъв план можеше да има Саджаки, ако неговото копие бе прекалено увредено дори за това? Вместо това попита:

— Имаш ли представа какво стана там долу?

— Не. И мисля, че Саджаки каза истината, когато отговори по същия начин. Каквото и да е било, явно не е било планирано. Може би борба за власт сред екипажа, изкристализирала на повърхността на планетата, тъй като на борда на кораба засегнатите не са имали възможност да го направят.

Но макар идеята да му се струваше само наполовина допустима, не знаеше какво друго да мисли. Прекалено много време беше изминало, за да може да се довери на обикновено безпогрешната си интуиция.

Трябваше да играе наистина изключително внимателно, преди да разбере какво става сред сегашния екипаж. Стига, разбира се, да му предоставят този лукс — време...

Паскал клекна до съпруга си. Сега вече и двамата бяха свалили маските, но само тя бе махнала предпазващите от прахта очила.

— В голяма опасност сме, нали? Ако Саджаки реши, че не може да те използва...

— Ще ни върне на повърхността невредими — Силвест взе дланите ѝ в своите. Около тях се издигаха редици празни костюми, сякаш двамата бяха нежелани грабители на египетска гробница, а костюмите бяха мумии. — Саджаки не може да изключи напълно възможността един ден в бъдеще да му бъде отново полезен.

— Надявам се да си прав... защото по този начин пое огромен риск. — Погледна го с изражение, което рядко бе виждал преди: спокойно, няма предупреждение. — И с моя живот.

— Саджаки не ми е господар. Просто трябваше да му го напомня; да му дам да разбере, че колкото и умен да стане, винаги ще бъде пред него.

— Но сега е твой господар, не разбираш ли? И може да няма симулацията, но държи теб. Според моите разбирания това го поставя в по-изгодна позиция.

Силвест даде с усмивка отговора, който, освен че беше верен, бе точно каквото бе очаквал от него Саджаки:

— Но не толкова, колкото си мисли.

Саджаки и другата жена се върнаха след по-малко от час, придружени от огромен химерик. Силвест разпозна в него триумвир Хегази, но с доста голямо затруднение. Хегази бе открай време изключителен екземпляр от своя вид, почти толкова киборгизиран, колкото и Капитана, но през изминалия интервал от време той бе потопил в още по-голяма степен човешката си сърцевина под машинни добавки, заменяйки различните си протези с по-нови или по-

елегантни. Освен това се беше заобиколил с нов антураж от ентоптики, повечето от които бяха предназначени да взаимодействат с движението на частите от тялото му, създавайки по този начин изливащ се водопад от призрачни крайници във всички цветове на дъгата, които увисваха във въздуха за една-две секунди, преди да избледнеят напълно. Саджаки носеше непретенциозни корабни дрехи без всякаква украса или обозначение за ранг и това подчертаваше лекотата на телосложението му. Но Силвест беше достатъчно умен, за да не съди за него по липсата на видими доказателства за оръжие или протези. Несъмнено под кожата му имаше разни машинки, които му даваха нечовешка сила и бързина. Той беше поне толкова опасен, колкото Хегази и значително по-бърз, Силвест знаеше това много добре.

— Не мога да кажа, че е удоволствие — обърна се Силвест към Хегази. — Но признавам, усетих лека тръпка на изненада, поради факта че не си се пръснал под тежестта на протезите, триумвир.

— Предлагам да го приемеш като комплимент — обади се Саджаки. — По-близо до комплимент от това няма да чуеш от Силвест.

Хегази опипа мустака, който продължаваше да култивира, въпреки злоупотребата с протези, ограждащи черепа му.

— Ще видим колко умно ще звучи като му покажеш Капитана, Саджаки-сан. Това ще му изтрие усмивката от лицето.

— Несъмнено — съгласи се Саджаки. — А като стана дума за лица, защо не ни покажеш малко повече от твоето, Дан?

И той попипа дръжката на пистолета, поставен в увиснал на хълбока му кобур.

— С радост — отвърна Силвест. Вдигна ръка и свали противопоправите очила. Пусна ги на земята, наблюдавайки изражението или онова, което минаваше за изражение, по лицата на пленилите го хора. За първи път виждаха какво се бе случило с очите му. Може би вече знаеха, но шокът при вида на творението на Калвин никога не трябваше да се подценява. Очите му не бяха подобрене на оригиналите, а брутални заместители, които само се доближаваха донякъде до функционалността на човешкото око. В старите учебници по медицина ставаше дума за далеч по-изтънчени неща... които не се отличаваха особено от дървения крак например.

— Вие, разбира се, знаехте, че изгубих зрението си — заяви той, оглеждайки подред всеки един от тях с безизразния си, лишен от очи

поглед. — Това е всеизвестно на Ризургам... и не си заслужава да бъде споменавано.

— Какъв е спектралният им анализ? — попита с видим интерес Хегази. — Знам, че не са най-съвременното, което съществува в тази област. Обзалагам се обаче, че имаш пълна чувствителност от инфрачервените до ултравиолетовите лъчи. Може би дори акустични образи? А със зум разполагат ли?

Силвест го изгледа продължително и строго преди да отговори.

— Трябва да разбереш едно нещо, триумвир. При подходяща светлина, когато не стои прекалено далеч, мога само да разпозная съпругата си във фигурата, която виждам.

— Толкова добре... — не сваляше от него очарования си поглед Хегази.

Придружили ги по-навътре в кораба. При последното му идване го бяха отвели право в медицинския център. Тогава Капитанът бе в състояние да се движи повече или по-малко, поне на къси разстояния. Но сега не го водеха на някое познато място. Кое не означаваше непременно, че се намира далеч от медицинския център, тъй като лайтхъгърът беше сложно заплетен и трудно запомнящ се като малък град, макар някога да бе прекарал почти месец в него. Чувстваше обаче, че това е съвсем нова територия, че преминаваше през райони на кораба, които не бе виждал никога досега. Ако се ориентираше добре, асансьорът ги отдалечаваше от тесния нос на кораба натам, където коничният корпус достигаше максималната си ширина.

— Незначителните технически дефекти в очите ти не ме притесняват — каза Саджаки. — Можем да ги оправим много лесно.

— Без работеща версия на Калвин? Съмнявам се.

— Тогава ще ти махнем очите и ще ги заменим с нещо по-добро.

— Аз не бих го направил. Освен това... така или иначе сте без Калвин, какъв е смисъл тогава да го правите?

Саджаки каза нещо под носа си — асансьорът намали скорост и спря.

— Значи не ми повярва като ти обясних, че сме се подсигурили за подобен случай? Е, прав си, разбира се. Нашето копие има някакъв странен недостатък. Стана безполезно, преди да можем да поискаме нещо от него.

— Софтуер, какво искаш.

— Да... Може би след това ще те убия.

С плавно движение измъкна оръжието от кобура като даде достатъчно време на Силвест, за да види бронзовата змия, увита спираловидно около дулото му. Начинът, по който убиваше това оръжие, не беше очевиден: може би с някакъв вид лъчи, може би изстрелвайки нещо, но при всяко положение със сигурност се намираше в смъртоносния му обсег на действие.

— Не би ме убил сега, след цялото време, което посвети на издирването ми.

Пръстът на Саджаки легна върху спусъка.

— Подценяваш склонността ми да действам според прищевките си, Дан. Мога да те убия само заради чистата космическа перверзия на този акт.

— Тогава ще трябва да намериш някой друг, който да лекува Капитана.

— Какво бих изгубил?

Под челюстта на змията светлинката за статуса от зелена стана червена. Пръстът на Саджаки побеля.

— Чакай — каза Силвест. — Ти не искаш да ме убиваш. Сериозно ли смяташ, че унищожих единственото съществуващо копие на Кал?

Облекчението на Саджаки беше очевидно.

— Има ли друго?

— Да — Силвест кимна към съпругата си. — И тя знае къде да го намери. Нали, Паскал?

Няколко часа по-късно Кал каза:

— Винаги съм знаел, че си студенокръвно, пресметливо копеле, синко.

Намираха се близо до Капитана. Саджаки бе извел Паскал, но сега тя се бе върнала, заедно с всички останали членове на екипажа, за които знаеше Силвест, и с видението, което се бе надявал да не види никога вече.

— Непоносимо, предателско... нищожество. — Видението говореше спокойно, като актьор, препрочитащ репликата си, просто за

да се ориентира за съдържанието, без да влага емоции. — Немислещ плъх.

— От нищожество до плъх, а? — възкликна Силвест. — От определена перспектива това си е истинско подобрене.

— Не вярвай на това, синко. — Калвин го изгледа и се протегна напред от стола си. — Мислиш се за непоносимо умен, нали? Е, сега те държа за топките, ако изобщо имаш такива. Как само ме уби под претекст, че проваляш плановете им! — Вдигна поглед към тавана. — Искам да кажа, какво жалко оправдание за отцеубийство! Мислех си, че би имал любезността да ме убиеш поради някоя поне що-годе прилична причина. Но не. Искам прекалено много. Бих казал, че съм разочарован, ако това не намекваше, че някога съм очаквал нещо повече от теб.

— Ако те бях убил наистина — отвърна Силвест, — този разговор щеше да ни изправи пред някои онтологични проблеми. При това винаги съм знаел, че има и друго твое копие.

— Но ти уби един от мен!

— Съжалявам, но не съм чувал по-погрешна категория от тази. Ти си просто софтуер, Кал. Копирането и триенето са естествените ти състояния. — Силвест се приготви за друг протест от страна на Кал, но за момента той мълчеше. — Не го направих, за да съсипя плановете на Саджаки. Нуждая се от неговото... сътрудничество толкова, колкото и той — от моето.

— Моето сътрудничество ли? — присви очи триумвирът.

— Ще стигнем и до там. Казвам само, че когато унищожих копието, знаех, че съществува друго и че ти скоро ще ме принудиш да разкрия местонахождението му.

— Значи цялата тази работа е била безсмислена?

— Не, ни най-малко. За известно време имах удоволствието да виждам как мислиш, че плановете ти са провалени, Юуджисан. Заслужаваше си да рискувам, само за да мога да надзърна в душата ти. Гледката не беше хубава.

— Ти откъде... знаеше? — намеси се Кал. — Откъде знаеше, че са ме копирани?

— Мислех, че не можеш да го копираш — намеси се жената, която му бяха представили като Хури. Тя беше дребна и може би на

нея, също като на Саджаки, не можеше да се има пълно доверие. — Мислех, че те имат... защита срещу копиране или нещо от този род.

— Това са симулациите в алфа-ниво, скъпа — обади се Кал. — Каквато, за добро или лошо, аз не съм. Способен да преминавам всички стандартни тестове по Тюринг^[1], но от философска гледна точка непритежаващ действително съзнание. Следователно непритежаващ и душа. И затова няма никакви етични проблеми относно наличието на повече от един мен. Обаче... — той си пое въздух, запълвайки мълчанието, което друг би се изкусил да запълни със своите мисли — ... вече не вярвам в цялата тази невропознавателна глупост. Не мога да говоря за моя аз в алфа-ниво, тъй като азът ми в алфа-ниво изчезна преди около двеста години, но каквато и да е причината, сега съм напълно съзнателен. Може би всички бета-нива са способни на това или пък сложността на невронните ми връзки е станала причина да премина някаква критична маса, нямам представа. Знам само, че мисля и следователно съм изключително ядосан.

Силвест бе чувал всичко това и преди.

— Той е бета-ниво, отговарящо на изискванията на Тюринг. Те са предназначени да говорят такива неща. Ако не твърдят, че са съзнателни, тогава автоматично отпадат от стандартните тюрингови тестове. Но това не означава, че казаното от него... издаваните от него звуци... имат някакво реално покритие.

— Същото може да се каже и за теб — отвърна Калвин. — И ето къде води това, скъпи сине: тъй като не мога да правя предположения за алфата, трябва да заключа, че аз съм всичко, което е останало. Може и да ти е трудно да го разбереш, но самият факт, че съм нещо безценно и уникално ме кара да се противя още повече срещу правенето на мои копия. Всяко копиране обезценява това, което съм. Превръща ме в обикновена стока, нещо, което се създава, дублира и от него се ползва всеки, когато отговори на неадекватното му разбиране за полезност. — Замълча за момент. — И така, макар да не твърдя, че не бих предприел стъпки, увеличаващи шансовете ми за оцеляване, не бих се съгласил доброволно да бъда копиран от когото и да било.

— Но ти го направи. Ти позволи на Паскал да те копира в „Слизане в мрака“.

Беше го направила умно, така че Силвест години наред не бе заподозрял нищо. Беше й дал достъп до Калвин, за да й помогне при построяването на биографията. Тя му бе позволила да се върне към обекта на своята мания, амарантинската култура, с достъп до изследователските инструменти и непрекъснато намаляващите му симпатизанти.

— Това бе негова идея — каза Паскал.

— Да... Признавам — Кал пое дълбоко въздух, сякаш събираше сили преди следващото си изказване, въпреки че симулацията на Калвин „мислеше“ много по-бързо от обикновените хора. — Това бяха опасни времена — не по-лоши от сегашните, разбира се, както се убедих, след като се събудих — но все пак изпълнени с риск. Стори ми се разумно да осигуря оцеляването на част от мен дори след унищожаването на оригинала. Но все пак не мислех за копие... по-скоро за скеч, за някакво подобие, може би дори не напълно отговарящо на тюринговите тестове.

— Какво те накара да си промениш мнението? — попита Силвест.

— След време... месеци, Паскал започна да запечатва части от мен в биографията. Извършваше го изключително фино. Но веднъж щом копира достатъчно части от оригинала, за да започнат да си взаимодействат, те... или по-скоро аз, вече не бяха така очаровани от идеята да извършат кибернетично самоубийство, само за да докажат нещо. Всъщност се чувствах по-жив, по като самия себе си, отколкото когато и да било преди. — Удостои публиката си с усмивка. — Разбира се, скоро осъзнах защо е така. Паскал ме беше копирала в по-мощна компютърна система, правителствената сърцевина в Кювие, където сглобяваше „Слизане в мрака“. Системата беше свързана с повече архиви и мрежи, отколкото си ми позволявал някога, дори в Мантел. За първи път имах нещо, което да бъде в състояние да задоволява вниманието на масивния ми интелект. — Задържа погледа си вперен в лицата им, преди да добави, съвсем тихо: — Това е шега, между другото.

— Копията от биографията се продаваха свободно — додаде Паскал. — Саджаки вече се бе сдобил с едно от тях без да знае, че то съдържа версия на Калвин. А ти как разбра, че той е там? — обърна се тя към Силвест. — Да не би да ти каза копираният вариант на Калвин?

— Не, и дори не съм сигурен, че би искал да го направи, ако съществуваше начин. Сам достигнах до този извод. Биографията беше прекалено голяма за количеството симулационна фактология, която съдържаше. О, знам, че си била умна като си кодирала Кал в най-незначителните цифри на фактологичните файлове, но от Кал е имало прекалено много, за да бъде скрито лесно. „Слизането“ стана с петнайсет процента по-дълго, отколкото трябваше. В продължение на месеци мислех, че съдържа цял скрит пласт от сценарии — аспекти от моя живот, които не би трябвало да бъдат документирани, но които въпреки това си включила, за да бъдат открити от достатъчно настойчивите читатели. Но в крайна сметка съобразих, че липсващият обем бе достатъчно голям, за да побере копие на Кал и тогава всичко си дойде на мястото. Разбира се, не можех да бъда напълно сигурен... — Силвест вдигна очи към прожектирания образ. — Но най-вероятно сега ти ще кажеш, че ти си истинският Кал, а онова, което унищожих, е било само копие.

Калвин вдигна ръка от страничната облегалка на стола си, готов за спор.

— Не, това би било прекалено опростенческа версия на нещата. Все пак аз бях това копие, някога. Но онова, което бях тогава — и което представляваше копие, докато ти го уби — бе само сянка от това, което съм сега. Нека кажем просто, че преживях моментно Богоявление, и да оставим нещата дотук.

— И така — пристъпи напред Силвест, допрял върха на показалеца до устната си. — В такъв случай всъщност никога не съм те убивал, нали?

— Точно така — отвърна с измамно спокойствие Калвин. — От значение е обаче това, което е можело да извършиш. И в такъв случай, опасявам се, скъпо момче, пак си оставащ загрубяло отцеубийствено копеле.

— Трогателно, нали? — обади се Хегази. — Нищо не обичам така, както срещите на членовете на добро старо семейство.

Продължаваха пътя си към камерата на Капитана. Хури бе идвала тук и преди, но макар да познаваше слабо мястото, пак се чувстваше нервна; усещаше с всяка своя клетка заразната материя, която студът, обвинил човека, едва удържаше.

— Мисля, че би трябвало да знам какво искате от мен — рече Силвест.

— Не е ли очевидно? — попита Саджаки. — Или смяташ, че положихме толкова усилия, само за да те питаме как си?

— Не бих сметнал, че е невъзможно. Никога не съм можел да си обясня поведението ви в миналото, не виждам причина за промяна сега. Освен това нека не се заблуждаваме, че случилото се там долу беше това, което изглеждаше.

— Какво имаш предвид? — попита Хури.

— О, само не ми казвай, че все още не си проумяла?

— Проумяла какво?

— Че това всъщност никога не се е случвало. — Силвест вторачи в нея безизразните дълбини на очите си; това ѝ напомни по-скоро сканиране на автоматична система за надзор, отколкото възприятие на човешко същество. — Или може би не — додаде той. — Може би все пак още не си проумяла. Коя си ти, между другото?

— Ще имаш възможност да зададеш всички въпроси, които искаш — обади се Хегази, който вече се чувстваше опънат като струна, тъй като бяха наближили Капитана.

— Не — каза Хури. — Искам да знам. Какво означава, че нищо от това не се е случило в действителност?

Гласът на Силвест прозвуча тихо и спокойно.

— Говоря за селището, което Вольова затри.

Хури, която вървеше отпред, спря и така препречи пътя на всички.

— По-добре обясни какво означава това.

— То може да почака — намеси се Саджаки, като пристъпи напред и я бутна встрани. — И то след като обясниш задоволително своята роля в случилото се, Хури.

Сега триумвирът я наблюдаваше подозрително през цялото време, убеден, че двата смъртни случая в нейно присъствие бяха нещо повече от случайност. И тъй като Вольова, поне временно, не можеше да направи нищо, а Мадмоазел мълчеше, нямаше кой да я защити. Беше единствено въпрос на време, преди Саджаки, воден от своите подозрения, да предприеме нещо драстично.

— Не — настоя Силвест. — Защо трябва да се чака? Мисля, че всички трябва да бъдем наясно за ставащото тук. Саджаки, ти не си

слязъл на Ризургам, само за да се сдобиеш с копие от биографията, нали? Какъв смисъл имаше това? Ти нямаше представа, че „Слизане в мрака“ съдържа копие от Кал, докато аз не ти казах. Взел си биографията единствено с надеждата, че може да се окаже полезна при преговорите ти с мен. Но не това е причината да слезеш долу. Ставало е дума за нещо съвсем друго.

— Събиране на информация — отвърна предпазливо Саджаки.

— Не само това. Ти отиде там, за да събираш информация. И също така — за да оставиш друга информация.

— За Финикс ли? — възкликна Хури.

— Не само за Финикс. Това място никога не е съществувало. — Силвест направи пауза, преди да продължи: — Това е бил признак, поставен там от Саджаки. Това селище не съществуваше даже на старите карти, с които разполагаме в Мантел, но още щом ги осъвременихме от главните копия в Кювие, то се появи. Решихме, че е ново, прекалено ново, за да фигурира на по-старите карти. Това беше глупаво, разбира се — трябваше да се досетя още тогава. Но ние не предположихме, че главните карти са подправени.

— Двойно по-глупаво, като се има предвид, че несъмнено си се чудел къде съм аз — отвърна Саджаки.

— Ако бях помислил върху това по-задълбочено...

— Жалко, че не го направи — каза Саджаки. — Или тогава може би нямаше да водим този разговор. Но пък тогава ние щяхме да прибегнем до друго средство, за да те накараме да се появиш.

Силвест кимна.

— Предполагам следващата ви логична стъпка щеше да бъде да взривите по-голяма мишена-фикция. Но не съм напълно сигурен, че бихте могли да изиграете успешно два пъти един и същи номер. Имам неприятното подозрение, че може би щеше да се наложи да ударите някое реално съществуващо място.

Студът имаше стоманено усещане, сякаш хиляди нишки бодлива тел непрекъснато драцеха лекичко по кожата, заплашвайки с всяко следващо движение да проникнат до костта. Но още щом се озоваха в действителното царство на Капитана, стана невъзможно да усещат студа, тъй като там той бе още по-дълбок.

— Той е болен — обясни Саджаки — от вариант на „смесената чума“. Ти, разбира се, знаеш за нея.

— Слушахме доклади от Йелоустоун — отговори Силвест. — Не мога да кажа, че бяха особено подробни.

Все още не беше погледнал директно към Капитана.

— Не успяхме да я удържим — каза Хегази. — Не и както трябва. Изключителният студ успява да я забави донякъде, но нищо повече. Тя... или по-скоро — той, се разпространява бавно, инкорпорирайки масата на кораба.

— В такъв случай той е все още жив, поне според някои биологични дефиниции?

Саджаки кимна.

— Разбира се, за никой организъм не може да се каже, че е жив при тези температури. Но ако затоплим Капитана сега... някои негови части ще функционират.

— Не звучи особено успокояващо.

— Доведох те тук, за да го излекуваш, а не да слушаш успокояващи приказки.

Капитанът приличаше на статуя, задушена сред подобни на въжета сребърни филизи, простиращи се на десетки метри във всички посоки, красиво проблясваща със злокобна биохимерична злокачественост. Камерата, намираща се в сърцето на студения участък все още се намираше на мястото си, по някакво умишлено постигнато или случайно чудо, функционираща номинално. Но някога симетричната ѝ форма бе разпъната в различни посоки и обзета от вледеняващо бавните, но неотстъпващи сили на израстъците на Капитана. Повечето от системите, следящи състоянието на различни негови части, бяха безжизнени; не ги заобикаляха активни ентоптики. А някои от все още работещите показваха безсмислени йероглифи. Хури беше благодарна, че нямаше ентоптики. Струваше ѝ се, че те също щяха да бъдат покварени: групичка злокачествени серафими или обезобразени херувими, сигнализиращи за изключително напредналото състояние на болестта на Капитана.

— Тук нямате нужда от хирург — заяви Силвест, — а от свещеник.

— Калвин не смяташе така — отвърна Саджаки. — Той нямаше търпение да започне работа.

— Тогава копието, с което са разполагали в Кювие, трябва да е било психически недобре. Вашият Капитан не е болен. Не е дори мъртъв, тъй като не е останало достатъчно, което да е било живо.

— Въпреки това — настоя Саджаки, — ти ще ни помогнеш. Ще можеш да разчиташ също така на помощта на Иля... веднага, щом се почувства достатъчно добре. Тя мисли, че е създала контраагент срещу чумата — ретровирус. Разбрах, че действал на малки проби. Но нейната специалност са оръжията. Прилагането на контраагента върху Капитана трябва да бъде извършено от медик. Тя поне може да ви осигури средството.

Силвест погледна Саджаки и се усмихна.

— Сигурен съм, че вече си обсъдил този въпрос с Калвин.

— Нека кажем, че е бил уведомен. Готов е да го опита... дори мисли, че може и да действа. Как ти се струва?

— Трябва да се подчиня на мъдростта на Калвин — отвърна Силвест. — Той е лекарят, не аз. Но преди да се обвържа с каквото и да било, трябва да се договорим за условията.

— Няма да има нищо подобно — заяви Саджаки. — И ако се съпротивляваш, не мисли, че няма да измислим начин да те убедим чрез Паскал.

— И вероятно ще съжалявате.

Хури настръхна. За десети път този ден нещо ѝ се струваше не както трябва. Усещаше, че другите също го чувстваха, макар да не можеше да прочете нищо по израженията им. Силвест звучеше прекалено самоуверено. Прекалено самоуверено за човек, който е бил похитен и когото щяха да принудят да изтърпи доста мъчително изпитание. Той се държеше по-скоро като човек, който всеки момент ще разкрие печелившите си карти.

— Ще оправя проклетия ви Капитан — каза той. — Или поне ще докажа, че това не може да се направи; едно от двете. Но в замяна трябва да ми направите една малка услуга.

— Извинявай — намеси се Хегази, — но когато някой преговаря от позицията на слабия, не иска услуги.

— Кой е споменавал за слабост? — Силвест се усмихна отново, този път с неприкрита свирепост на лицето и нещо, което приличаше опасно много на радост. — Преди да напусна Мантел, хората, които ме държаха в плен, ми направиха една малка, последна услуга. Според

мен те не смятаха, че ми дължат каквото и да е. Но това бе само по себе си дребно и им даваше възможност да ви направят напук, което им допадна доста. Те ме губеха, но не виждаха причина вие да получите това, което мислите, че получавате.

— Всичко това изобщо не ми харесва — отсъди Хегази.

— Повярвай ми, ще ви хареса още по-малко, като чуете за какво става дума. Сега трябва да задам един въпрос, просто за да изясня позициите ни.

— Давай — насърчи го Саджаки.

— Всички ли сте напълно запознати с идеята за горещата прах?

— Говориш с ултри — отвърна Хегази.

— Да, разбира се. Просто исках да бъда сигурен, че не си правите никакви илюзии. И в такъв случай знаете, че фрагменти гореща прах могат да се съдържат в съоръжения, по-малки от главичка на карфица? Разбира се, че знаете. — Той се тупна с пръст по брадичката, импровизирайки като опитен адвокат. — Несъмнено сте чули за посещението на Ремилиод? Последният лайтхъгър, търгувал със системата на Ризургам преди вашето идване?

— Чухме.

— Е, Ремилиод продаде гореща прах на колонията. Не много фрагменти, но достатъчно за колония, която може да пожелае да пренареди пейзажите на планетата в близко бъдеще. От тях десетина са в ръцете на хората, които ме държаха като свой затворник. Искате ли да продължавам или вече сте наясно за какво става дума?

— Страхувам се, че съм наясно — отговори Саджаки. — Но все пак продължавай.

— Една от тези главички на карфица сега е поставена в зрителната система, която ми направи Кал. Тя не може да бъде различена по никакъв начин, дори да ми демонтирате очите няма да успеете да установите кой техен компонент е бомба. Но вие не бихте го и направили, тъй като и най-безобидното бърникане по тях ще я взриви със сила, достатъчна да превърне фронталния километър на този кораб в много скъпа и безполезна стъклена скулптура. Убийте ме или дори ми навредете до степен да компрометирате някоя от телесните ми функции над предварително кодираната граница, и съоръжението ще се задейства. Това ясно ли е?

— Като кристал.

— Добре. Направете нещо на Паскал и ще се случи същото: аз мога да го задействам умишлено, посредством поредица от нервни команди. Или бих могъл просто да се самоубия — резултатът ще е един и същ. — Той събра длани, сияещ като статуя на Буда. — Така. Как ви се струва сега идеята да се договорим за някои неща?

Саджаки не отговори нищо в продължение на като че ли цяла вечност, несъмнено обмисляйки всичко, което бе чул от Силвест. Накрая каза, без да се консултира с Хегази:

— Можем да бъдем... гъвкави.

— Добре. В такъв случай очаквам, че си готов да чуеш моите условия.

— Изгарям от ентузиазъм.

— Благодаря за последните неприятности — заяви Силвест. — Имам известна представа на какво е способен този кораб. И подозирам, че онази малка демонстрация бе съвсем скромна на фона на неговите възможности. Прав ли съм?

— Имаме... разни способности, но за това ще трябва да разговаряш с Иля. Какво имаш предвид?

Силвест се усмихна.

— Първо трябва да ме отведете на едно място.

[1] Тестове за изкуствен интелект — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Системата Делта Павонис, 2566 година

Оттеглиха се към моста.

Силвест бе посещавал тази стая при предишното си идване на кораба и бе прекарал стотици часове в нея, но тя продължаваше да го впечатлява. С подредените си в кръг редици празни столове, издигащи се към тавана, тя приличаше по-скоро на съдебна зала, където щеше да се води дело и съдебните заседатели всеки момент щяха да заемат местата си. Присъдата като че ли витаеше във въздуха, оставаше само да бъде огласена. Силвест огледа състоянието на ума си и, тъй като не откри нищо подобно на вина, не се постави в ролята на обвиняем. Но усещаше тежест. Това бе тежестта, която вероятно изпитваше юристът; бремето на задача, която трябваше не само да се изпълни публично, ами и според възможно най-високите стандарти на съвършенството. Провалът му нямаше да се отрази само върху собственото му достойнство. Дългата и сложно свързана верига от събития, водеща до този момент, верига, простираща се невъобразимо далеч в миналото, щеше да бъде прерязана.

Огледа се и се спря пред холографската проекция на глобуса, заел геометричния център на помещението; очите му обаче не можеха да различат кой знае какво по него, макар вече да бе видял достатъчно, за да се ориентира, че представлява Ризургам в реално време.

— Все още ли сме в орбита? — попита той.

— Сега, след като вече си при нас? — възкликна Саджаки. — Би било безсмислено. Нямаме повече работа на Ризургам.

— Притеснявали сте се да не би жителите на колонията да предприемат нещо?

— Биха могли да ни създадат неприятности, признавам.

Възцари се мълчание преди Силвест да каже:

— Ризургам никога не ви е интересувал, така ли? Нима сте изминали целия този път само заради мен? Струва ми се ограничено

до степен на мономания.

— Това бе работа само за няколко месеца, ако не и по-малко. — Саджаки се усмихна. — От нашата перспектива, разбира се. Не се ласкай от мисълта, че бих тичал след теб години наред.

— От моята перспектива обаче точно това си направил.

— Твоята перспектива не е валидна.

— А вашата е? Това ли искаш да кажеш?

— Тя е... по-дълга. Това определено е от значение. Сега, за да отговоря на предишния ти въпрос: напуснахме орбита. Увеличаваме скоростта от еклиптиката, откакто се качи на борда.

— Не съм ти казал къде искам да отидем.

— Така е. Нашият план беше да се отдалечим само на около една астрономическа единица от колонията, а след това да се движим с постоянна скорост, докато обмислим нещата. — Саджаки щракна с пръсти и един роботизиран стол до него се наклони. Той се настани на него, след това изчака да се появят още четири стола за Силвест и Паскал, Хегази и Хури. — А през това време се надявахме да помогнеш на Капитана.

— Казвал ли съм, че няма да го направя?

— Не — отговори Хегази. — Но пък излезе с някакви изисквания.

— Не ме обвинявай, че опитвам да извлека най-доброто от една лоша ситуация.

— Не те обвиняваме, не те обвиняваме — намеси се Саджаки. — Но би било по-добре, ако си малко по-ясен в тези изисквания. Така разумно ли е?

Столтът на Силвест се издигаше заедно с онзи, в който се бе настанила Паскал. Сега тя го гледаше със същото очакване, както и всички членове на пленилия го екипаж. Само дето тя знаеше много повече, всъщност почти всичко... или поне толкова, колкото знаеше и той самият, колкото и незначителна част от истината да представляваше в действителност това знание.

— Мога ли да извикам карта на системата от това положение? — попита Силвест. — Знам, разбира се, че мога, но имам предвид дали вие ще ми дадете свободата да го направя и нужните за това инструкции?

— При нашето приближаване бяха съставени най-новите карти — обясни Хегази. — Можеш да ги извадиш от корабната памет и да ги прожектираш върху дисплея.

— Тогава ми покажи как. Известно време ще бъде нещо повече от пасажер — по-добре свикнете отсега с тази мисъл.

Откриването на нужната карта отне около минута, още около половин минута отиде за наместването ѝ на прожекционната сфера в желаната от Силвест форма. Това бе изображение на орбитите на единайсете планети на системата, както и на най-големите измежду второстепенните планети и на кометите, представени от елегантни цветни следи, като положението на самите тела изобразяваше настоящото им относително положение. Тъй като мащабът беше едър, земните планети, в това число и Ризургам, бяха струпани в средата; концентричните им орбити ограждаха звездата Делта Павонис. После идваше ред на по-незначителните планети, следвани от газовите гиганти и кометите, заемащи средата на системата. След това идваха два по-малки субюпитерови газови свята, които трудно можеха да бъдат наречени „гиганти“, после — Плутонув свят, не много по-голям от уловена обвивка на комета с две съпровождащи я луни. Койперовият пояс от първична кометна материя на системата се виждаше при инфрачервен режим като любопитно разкривен рибен пасаж, единият край на който сочеше навън от звездата. И после, в продължение на двайсет астрономически единици, нямаше изобщо нищо, повече от десет светлинни часа от самата звезда. Тук материята — доколкото изобщо я имаше — бе свързана слабо със звездата; тя усещаше гравитационното ѝ поле, но орбитите бяха дълги столетия и лесно се нарушаваха от среща с друго тяло. Защитното було от магнитното поле на звездата не се простираше толкова далече и обектите тук се отблъскваха от непрекъснатите бури на галактичната магнитосфера, великият вятър, в който участваха магнитните полета на всички звезди, като миниатюрни вихри в един по-обширен циклон.

Но това огромно пространство не беше съвсем празно. В началото то приличаше на едно тяло, но само защото мащабът беше прекалено едър, за да покаже двойствеността му. То лежеше в посоката, в която сочеше Койперовият пояс; именно неговото гравитационно привличане бе причината сферичната форма на пояса да се издуе в единия си край, издавайки по този начин неговото

присъствие. Самият обект би бил напълно невидим за невъоръженото око, освен ако човек се намираше на разстояние от няколко милиона километра от него; но тогава пък да го види щеше да е най-малкият му проблем.

— Ще разберете за това — обяви Силвест. — Дори до този момент да не сте му обърнали особено внимание.

— Това е неутронна звезда — каза Хегази.

— Добре. Сещаш ли се още нещо?

— Само че си има другарче — намеси се Саджаки. — Кое то не е нещо необичайно, разбира се.

— Така е. Неутронните звезди често имат планети — предполага се, че са кондензирани останки от изпарили се бинарни звезди. Или пък че планетата някак си е избегнала унищожението, когато пулсарът се е образувал при експлозията на по-тежка звезда в свръхнова. — Силвест поклати глава. — Но не е необичайно. И така, може би ще попитате защо се интересувам от това?

— Разумен въпрос — съгласи се Хегази.

— Защо в нея има нещо странно. — Силвест увеличи образа, докато планетата започна да се вижда ясно; тя препускаше по комично бърза орбита около неутронната звезда. — Планетата е била от изключително значение за амарантинската култура. Тя се появява върху техните произведения с нарастваща честота, колкото повече приближава Събитието — избухването на звездата, което ги заличава.

Усети, че вече владее цялото им внимание. Ако заплахата да ги унищожи бе повлияла на нивото на желанието за самозащита, сега бе привлякъл интелекта им. Не се беше съмнявал, че това ще бъде много по-просто тук, отколкото с обитателите на колонията, тъй като екипажът на Саджаки имаше значителното предимство вече да притежава космическа перспектива.

— И какво е това тогава? — поинтересува се Саджаки.

— Не знам. Ето какво ще ми помогнете да открия.

— Мислиш, че на планетата трябва да има нещо ли? — обади се Хегази.

— Или вътре в нея. Няма да разберем със сигурност, докато не се приближим много повече.

— Може да е капан — намеси се Паскал. — Не смятам, че трябва да пренебрегваме тази възможност... особено ако Дан е прав относно

момента.

— Какъв момент? — попита Саджаки.

Силвест кръстоса пръсти.

— Подозирам... не, по-скоро стигнах до заключението, че амарантинците в крайна сметка са се развили до степен да извършват пътувания в космоса.

— От всичко, което научих на повърхността на Ризургам — обади се Саджаки, — много малко от намереното при разкопките може да потвърди подобно предположение.

— Но те няма как да са достигнали до нас. Технологичните произведения са по природа по-нетрайни от много по-примитивни предмети. Керамиката има дълъг живот. Микропроводниците се стриват на прах. Освен това само една сравнима с нашата технология би съумяла да направи град в земята под обелиска. Ако са били в състояние да направят това, няма причина да не предположим, че са били в състояние да достигнат до края на своята слънчева система... и може би дори до междузвездното пространство.

— Нали не мислиш, че амарантинците са достигнали други системи?

— Не го отхвърлям като възможност.

Саджаки се усмихна.

— Къде са тогава те сега? Мога да приема вероятността една технологична цивилизация да бъде изтрита безследно от лицето на космоса, но не и ако се е разпростряла върху много светове. Тогава все щяха да оставят нещо след себе си.

— Може би са го направили.

— Света около неутронната звезда ли? Мислиш, че там ще откриеш отговорите на твоите въпроси?

— Ако знаех това, нямаше да има нужда да ходя там. Единственото, за което моля, е да ми позволите да го разбера, което означава да ме отведете там. — Силвест подпря брадичка на кръстосаните си пръсти. — Ще ме заведете толкова близо до планетата, колкото е възможно, и същевременно ще подсигурите безопасността ми. Дори това да означава да поставите на мое разположение най-гадните способности на този кораб.

Хегази гледаше едновременно очарован и разтревожен.

— Мислиш ли, че там ще срещнем нещо... нещо, за което ще се наложи да използваме оръжията?

— Не вреди да се вземат всички възможни предпазни мерки, нали?

Саджаки се обърна към другия триумвир. За момент се създаде впечатление, че двамата са сами, когато нещо премина помежду им, може би на нивото на машинната мисъл.

— Онова, което той каза за нещото в очите си... възможно ли е? Тоест, имайки предвид всичко, което знаем за техническите умения на Ризургам, биха ли могли да поставят подобен имплант за времето, което им дадохме?

Хегази не отговори веднага.

— Аз мисля, Юуджи-сан, че би трябвало да помислим сериозно върху тази възможност.

По-голямата част от Вольова се събуди в реанимацията на медицинската част на кораба. Не беше нужно да ѝ казват, че е била в безсъзнание за повече от няколко часа. Беше достатъчно да огледа състоянието на ума си, състоянието, което сънуваше от столетия, за да знае, че както раните, така и възстановяването ѝ не бяха тривиални. Понякога на човек може да му се стори, че е сънувал цял живот, когато всъщност е дремнал само половин час. Но не и сега, тъй като тези сънища бяха толкова дълги и толкова наситени със събития, колкото най-бомбастичните приказки от предтехнологичната епоха. Чувстваше, че бе изживяла прашни, безсмъртни тонове от собствените си скитания.

Но помнеше много малко. Беше на борда на този кораб и след това — не беше на него, а някъде другаде, но къде, още не ѝ беше ясно... и тогава се бе случило нещо ужасно. Единственото, което помнеше в действителност, беше звукът и яростта... но какво означаваха те? Къде се бе озовала?

Смътно, като в началото, осъзна, че това бе просто отделен фрагмент от съня; тя си спомни Ризургам. И тогава събитията започнаха бавно да се връщат, не като заливаща всичко вълна, а като постепенно, забавяно спускане надолу: дисекция на миналото. Те нямаха дори приличието да се връщат в нещо подобно на хронология.

Но когато ги подреди в задоволителен ред, тя си спомни изричането на ултиматума, странно, с нейния собствен глас, от орбита до изтръпналия в очакване свят долу. И после чакането в бурята, и усещането първо на ужасна горещина, а след това — на също толкова ужасяваща студенина в стомаха, и изправената над нея Суджик, предизвикваща цялата тази болка.

Вратата на стаята се отвори; влезе Ана Хури, сама.

— Събудила си се — промълви тя. — Така си и мислех. Настроих системите да ме предупредят, когато нервната ти дейност премине нивото, характерно за съзнателната мисъл. Радвам се, че се върна сред нас, Иля. Тук определено имаме нужда от малко здрав разум.

— Колко... — Вольова преглътна думите си — те й прозвучаха извънредно неясно и немошно, и започна мисълта си отначало. — Колко време стоя тук? И къде сме сега?

— Десет дни от атаката, Иля. Ние сме... ще стигна и до това. Дълга история. Как се чувстваш?

— Чувствала съм се и по-зле. — Интересно защо го каза, след като не се сещаше някога да се бе чувствала толкова зле. Но от човек се очакваше да каже нещо от този род при подобни обстоятелства. — Коя атака?

— Май не си спомняш много, а?

— Аз зададох въпроса, Хури.

Ана се приближи до Вольова и помещението веднага й осигури стол, за да се почувства по-удобно.

— Суджик — поясни тя — опита да те убие, когато слязохме на Ризургам. Спомняш си, нали?

— Не съвсем.

— Слязохме, за да вземем Силвест на кораба.

Вольова помълча за миг; името на този човек зазвънтя в главата ѝ с особен метален звук, сякаш току-що на пода бе паднал скалпел.

— Силвест, да. Помня, че се канехме да го вземем при нас. И наредиха ли се нещата? Саджаки получи ли каквото искаше?

— И да, и не — отвърна Хури след кратък размисъл.

— А Суджик?

— Искаше да те убие заради Нагорни.

— На някои хора никога не можеш да им доставиш удоволствие, нали?

— Мисля, че тя си бе намерила извинение. Освен това мислеше, че ще се присъединя към нея.

— И?

— Аз я убих.

— В такъв случай достига до предположението, че ти дължа живота си. — За първи път Вольова надигна глава от възглавницата; струваше ѝ се, че е прикрепена към леглото с еластични кабели. — Наистина трябва да прекратиш това, Хури, преди да се е превърнало в навик. Но след като е имало друга смърт... вероятно може да се очаква Саджаки да започне да задава въпроси.

Повече от това нямаше да рискува да казва сега; подобно предупреждение можеше да отправи всеки ръководител на екип и то в никакъв случай нямаше да означава — за всеки, който би могъл да ги слуша — че Вольова знае за Хури нещо повече от другите триумвири.

Но предупреждението беше съвсем искрено. Първо убийството в тренировъчната камера... след това още едно, този път на Ризургам. При нито една от ситуациите Хури не бе предизвикала проблема, но ако близостта ѝ и в двете случки бе дала повод за размисъл на нея самата, тогава Саджаки несъмнено бе също смутен. Задаването на въпроси вероятно бе най-меката форма на процеса на разпит на триумвира, ако се стигнеше до това. Той можеше да предпочете мъчението... може би дори да прибегне до опасното бъркане дълбоко в паметта. Тогава, ако не изпържеше ума на Хури при процеса, може би щеше да научи коя е и че се е инфилтрирала на кораба заради скривалището. Следващият му въпрос почти сигурно щеше да бъде какво от това бе известно на Вольова. И ако сметнеше да подложи на същата процедура и нея...

„Не трябва да се стигне до това“ — помисли си тя.

Веднага щом се почувстваше достатъчно добре, щяха да отидат с Хури в стаята-паяк, където да имат възможност да говорят по-свободно. А засега нямаше смисъл да мисли за неща, които бяха извън нейния контрол.

— Какво стана след това? — попита тя.

— След като Суджик излезе от играта ли? Всичко продължи според плана, колкото и да не ти се вярва. Ние със Саджаки не бяхме

ранени и придружихме Силвест до лайтхъгъра.

Помисли си за Силвест, който се намираще някъде в кораба сега.

— Значи Саджаки все пак получи каквото искаше?

— Не — отговори предпазливо Ана. — Той само си помисли така. Но истината се оказа по-друга.

През следващия час тя разказа на Вольова всичко, което се бе случило, откакто бяха докарали Силвест на кораба. Това бяха известни на всички факти, а не нещо, което Саджаки не би очаквал да бъде казано на Иля. Но през цялото време Вольова си напомняше, че това, което чува, бе филтрирано през начина на възприемане на Хури и не беше задължително то да е пълно или даже да може да се разчита на него. Някои нюанси от корабната политика несъмнено бяха убягнали на Ана; и щяха да убегнат на всеки, който не бе прекарал години на лайтхъгъра. Но така или иначе по-голямата част от истината бе тази. И тя определено не беше добра, никак не беше добра.

— Мислиш, че е излъгал? — попита Хури.

— За горещата прах ли? — Вольова почти успя да вдигне рамене. — Напълно е възможно. Ремилиод наистина е продал гореща прах на колонията, вече видяхме доказателствата за нейното използване, но това не е детска играчка. Освен това те не са разполагали с достатъчно дълго време, за да я инсталират в очите му, ако са изчакали да видят дали наистина ще ударим по Финикс, което ми се струва най-вероятно. От друга страна... рискът е прекалено голям, за да предположим просто, че лъже. Никакво сканиране не може да удостовери наличието на гореща прах без да я възпламени... Всичко това поставя Саджаки в много неизгодно положение. Той не може да не реши, че Силвест казва истината. Трябва да му повярва или да рискува всичко. Така поне рискът маргинално се определя количествено.

— Наричаш молбата на Силвест количествено измерим риск?

Вольова бе потънала в размисъл. Никога в живота си не се бе озовавала в подобна ситуация, толкова непозната и чужда на досегашния ѝ опит. Тя със сигурност можеше да я научи на много неща... да ѝ даде множество уроци, които да абсорбира. Почти нямаше нужда Силвест да си прави труда да отправя каквато и да било заплаха...

— Той явно не си дава сметка каква привлекателна примамка е това за нас — рече тя. — Аз самата бях заинтригувана от тази неутронна звезда, още откакто влязохме в системата, знаеш ли? Открих нещо в близост до нея — слаб източник на неутрино. Той обикаля около планетата, която на свой ред обикаля около неутронната звезда.

— Какво би могло да произвежда неутрино?

— Много неща... но с такава енергия? Сещам се само за някаква машина. Много напреднала.

— Оставена там от амарантинците ли?

— Не е изключено, нали? — Вольова се усмихна с видимо усилие. Тя лично точно така мислеше, но нямаше смисъл да заявява открито предположенията си. — Предполагам, че ще открием, когато отидем там.

Неутрино са основни частици, лептони със спин и половина. Съществуват в три форми или вкуса: електрон, мю- или тау-неутрино, в зависимост от това от какви ядрени реакции са породени. Но тъй като имат маса, тъй като се движат с малко по-малка скорост от тази на светлината, докато летят, се колебаят между отделните вкусове. При улавянето им от сензорите на кораба, тези неутрино представляваха смесица и от трите възможни вкусови състояния. Но с намаляване на разстоянието до неутронната звезда и следователно — на времето, през което те имат възможност да се променят от състоянието си при своето създаване — в сместа започваше да доминира във все по-голяма степен един тип неутрино. Енергийният спектър също ставаше по-лесен за разчитане и зависещите от времето варианти в силата на източника вече можеха да се проследяват и тълкуват значително по-просто. Когато разстоянието между кораба и неутронната звезда намаля до една пета астрономична единица или около дваайсет милиона километра, Вольова имаше много по-ясна идея за това какво можеше да причинява постоянния прилив от частици, доминиран от най-тежкия от трите вкуса — тау-неутриното.

И този факт я смути извънредно силно.

Тя обаче реши да изчака да се приближат още преди да сподели страховете си с останалите членове на екипажа. Силвест все пак още

ги контролираше; малко вероятно беше нейните тревоги да го разубедят да последват замисъла си.

Хури започваше да свиква да умира.

Един от повтарящите се аспекти на симулациите на Вольова неизменно водеше до момент, когато някой реален наблюдател бива убит или най-малкото толкова тежко ранен, че не е в състояние да осъзнае последвалите събития, камо ли да им повлияе по някакъв начин. Както и тази път. Нещо бе излетяло от Цербер, неуточно оръжие с произволна разрушителност, и бе направило на парчета целия лайтхъгър. Нищо не би могло да оцелее след подобна атака, но безтелесното съзнание на Хури присъстваше упорито и наблюдаваше как овъглените останки се пръскат в розовото сияние на собствените си йонизирани вътрешности.

— Никога ли не си чувала за т.нар. „поддържане на морала“? — попита Хури.

— Чувала съм — отвърна Иля. — Но не съм съгласна с това. Ти какво предпочиташ — да бъдеш щастлива и мъртва или уплашена и жива?

— Но така или иначе продължавам да умирам. Защо си толкова убедена, че ще се натъкнем на неприятности щом отидем там?

— Просто се подготвям за най-лошото — отговори депресиращо Вольова.

На другия ден Вольова се почувства достатъчно силна, за да разговаря със Силвест и неговата съпруга. Тя седеше в леглото си, когато те влязоха в медицинското отделение; в този момент тя тъкмо измисляше нов сценарий за атака по компютърния бележник в скута си, който след това щеше да приложи срещу Хури. Иля побърза да смени картината на екрана с нещо не толкова зловещо, макар да се съмняваше, че кодът на симулациите и щеше да говори нещо на Силвест. Дори на нея самата тези драсканици понякога й приличаха на таен език, който не владееше особено добре.

— Вече си се излекувала — заяви Силвест и седна до нея, последван от Паскал. — Това е добре.

— Защото милееш за живота и здравето ми, или защото имаш нужда от моята експертиза?

— Заради второто, очевидно. Никога не сме се обичали, Иля, така че защо да се преструваме сега?

— Не бих и помислила да го правя. — Остави компютърния бележник встрани. — С Хури разговаряхме за теб. Аз... или ние решихме, че е по-добре засега да предположим, че всичко, което ни казваш — тя докосна с пръст челото си, — е абсолютна истина. Разбира се, запазвам си правото да преразгледам тази преценка във всеки момент от бъдещето.

— Според мен за всички е най-добре да приемем този начин на мислене — отвърна Силвест. — И, уверявам те, като учен — учен, че е съвсем вярно. Не само онова за очите ми.

— Планетата.

— Цербер, да. Предполагам, че са те информирали?

— Очакваш там да намериш нещо, свързано с унищожението на амарантинците. Да, за това и сама се досетих.

— Знаеш за амарантинците?

— Да. — Вольова взе отново компютърния бележник и бързо премина към документите, взети от Кювие. — Разбира се, много малко от това е твое дело. Но аз разполагам също така и с биографията. Тя запознава с доста от твоите предположения.

— Изразени съобразно гледната точка на един скептик — каза Силвест и погледна към Паскал; Иля го разбра по лекото извиване на главата му, тъй като беше невъзможно да се проследи по погледа.

— Естествено. Но същината на това, което мислиш, все пак става ясна. В рамките на тази парадигма... стигам до извода, че Цербер/Хадес действително представляват известен интерес.

Силвест кимна, видимо впечатлен, че бе запомнила вярната номенклатура на бинарната система планета/неутронна звезда, към която приближаваха.

— Нещо е привлякло амарантинците там в последните им дни. Искам да знам какво.

— А не те ли притеснява вероятността то да е свързано със Събитието?

— Да, притеснява ме. — Това не бе отговорът, който беше очаквала. — Но още повече бих се притеснявал, ако изобщо не му обърнем внимание. Заплахата за сигурността ни може би е все така актуална. Ако научим нещо, поне ще имаме шанс да избегнем същата съдба.

Иля потупа замислено с пръст по долната си устна.

— Амарантинците може би са разсъждавали по същия начин.

— По-добре е в такъв случай да подходим от позицията на силата. — Силвест погледна отново към своята съпруга. — Вие като че ли бяхте изпратени от Провидението. Кювие нямаше как да финансира експедиция дотам, дори да бях успял да убедя колонията в нейната важност. И даже да я бяха подготвили, корабът в никакъв случай нямаше да може да се сравнява с вашия лайтхъгър и особено с офанзивните му способности.

— Малката демонстрация на военната ни мощ бе доста зле изтълкувана, нали?

— Може би... но без нея сигурно никога нямаше да ме пуснат.

Вольова въздъхна.

— Точно това имах предвид и аз.

Почти една седмица по-късно, когато корабът се бе приближил на дванайсет милиона километра от Цербер/Хадес и бе влязъл в орбита около неутронната звезда, Вольова свика събрание на целия екипаж и гостите на корабния мостик. Беше дошъл моментът да разкрие, че най-големите й страхове се бяха оказали оправдани. Беше й достатъчно тежко и без да трябва да се притеснява как щеше да приеме нещата Силвест. Онова, което се готвеше да му каже, не само потвърждаваше, че се приближават към нещо опасно, ами и засягаше нещо с дълбоко лично значение за него самия. Не я биваше в преценките на човешките характери дори в най-благоприятните моменти — а Силвест бе изключително сложен екземпляр за анализиране — но сега бе убедена, че новината й не можеше да бъде друга освен болезнена.

— Открих нещо — обяви Вольова, когато всички насочиха вниманието си към нея. — Всъщност още преди време. Става дума за източник на неутрино близо до Цербер.

— Преди колко време? — попита Саджаки.

— Преди да се доближим до Ризургам. — Лицето му потъмня, затова Иля побърза да добави: — Нямаше нещо, което да си заслужава да ти кажа, триумвир. Тогава все още даже не знаехме, че ще бъдем изпратени натам. А природата на източника беше много неясна.

— А сега? — намеси се Силвест.

— Сега вече имам... по-ясна идея. Когато наближихме Хадес, стана очевидно, че излъчванията от източника са чисти тау-неутрино от особен енергиен спектър, по-точно — уникален за човешките технологии.

— Значи намереното там е с човешки произход? — попита Паскал.

— Това е моето предположение.

— Конджоинърски двигател — обади се Хегази и Вольова кимна едва забележимо.

— Да. Само конджоинърите произвеждат тау-неутриновата сигнатура, отговаряща на източника около Цербер.

— В такъв случай насам има и друг кораб? — възкликна Паскал.

— Това бе първата ми мисъл — отвърна смутено Вольова. — И всъщност не е напълно погрешна. — Тук тя прошепна някакви команди на гривната си; централната сфера се оживи и започна да изпълнява нарежданията на програмата, която ѝ бе задала преди срещата. — Важно беше обаче да изчакам, докато наближим достатъчно, за да бъде възможно да идентифицирам източника визуално.

Сферата показваше Цербер. Светът с размери на луна приличаше на по-негостоприемен вариант на Ризургам: монотонно сив, гъсто осеян с кратери. Освен това беше тъмен: Делта Павонис отстоеше на десет светлинни часа, а другата близка звезда, Хадес, не излъчваше почти никаква светлина. Макар да беше родена невъзможно гореща при експлозията на свръхновата, миниатюрната неутронна звезда се беше охладила отдавна до инфрачервено и беше видима за невъоръженото око, само когато гравитационното ѝ поле привлечеше от някоя намираща се сравнително наблизо звезда дъги пречупена светлина. Но дори Цербер да бе окъпан в светлина, не ставаше ясно какво би могло да привлече амарантинците към него. Дори най-добрите системи за сканиране на Вольова бяха очертали карти на малка част от повърхността, така че на този етап все още не можеше да

се отрече със сигурност почти нищо. Затова пък тя бе изследвала значително по-подробно обекта, който обикаляше около Цербер.

Сега Вольова започна да увеличава картината от въпросния обект. В началото той приличаше на леко издължено сиво-бяло петънце на фона на звездите, като от едната му страна се забелязваше крайната част на Цербер. Точно така Иля го бе виждала преди няколко дни, преди да използва цялата способност за далечно гледане на кораба. Но дори тогава не бе могла да се пребори с подозренията си. И тази задача ставаше все по-трудна, колкото повече наближаваха.

Сега вече петното бе придобило определена форма. Беше конусообразно, като остро парче стъкло. Съответните изчисления дадоха приблизителните му размери на Вольова. Дължината му беше три-четири километра.

— От това разстояние — продължи тя, — стана ясно, че излъчването на неутрино става от два отделни източника.

Тя ги показа: сиво-зелени петна, разположени от всяка страна на удебеления край на коничната форма. Новото увеличаване на образа направи възможно да се видят нови детайли — неясните очертания бяха прикрепени към тялото чрез елегантни рейки.

— Лайтхъгър — промълви Хегази.

И беше прав. Дори при това разстояние нямаше съмнение, че е така. Те виждаха друг кораб много подобен на техния. Двата индивидуални източника на неутрино идваха от двата конджоинърски двигателя, прикрепени отстрани на корпуса му.

— Двигателите не работят — съобщи Вольова. — Но въпреки това излъчват стабилен поток от неутрино.

— Можеш ли да идентифицираш кораба? — попита Саджаки.

— Не е необходимо — обади се Силвест; спокойният му тон изненада всички. — Аз знам кой е този кораб.

На дисплея образът се увеличи дотолкова, че корабът зае почти цялата сфера. Сега вече се виждаше ясно, че той е повреден, изтърбушен. В него зееше огромна сферична дупка и през нея се виждаха множество по-долни слоеве, които не би трябвало да бъдат изложени на въздействието на вакуума.

— Е? — подкани го Саджаки.

— Това са останките на „Лорийн“ — заяви Силвест.

ДВАЙСЕТ

Приближаване към Цербер/Хадес, 2566 година

Калвин се появи в медицинското отделение на лайтхъгъра все така разположен в огромния си фотьойл.

— Къде сме? — попита той като търкаше с пръст ъгълчето на едното си око, сякаш го бяха събудили от дълбок сън. — Все още ли около онази забутана планета?

— Напуснахме Ризургам — обясни Паскал, седнала до Силвест, който от своя страна се бе подпрял на операционната маса, напълно облечен и в съзнание. — Намираме се в края на хелиосферата на Делта Павонис, близо до системата Цербер/Хадес. Откриха „Лорийн“.

— Извинявай, мисля, че не те чух.

— Не, чу ме много добре. Вольова ни го показва — определено е същият кораб.

Калвин се намръщи. Също като Паскал — и като Силвест — той бе мислил, че „Лорийн“ не се намира вече в близост до Ризургам и неговата система. Не и откакто Алиша и другите бунтовници го бяха откраднали още през първите дни от съществуването на колонията на Ризургам.

— Как е възможно да е „Лорийн“?

— Нямаме представа — отвърна Силвест. — Знам само това, което ти казах. Не само ти, всички сме в пълно неведение по въпроса.

В друг случай той щеше да се възползва от тази възможност, за да жегне Калвин; този път обаче нещо го накара да се сдържи.

— Невредим ли е?

— Нещо трябва да го е атакувало.

— Оцелели?

— Съмнявам се. Корабът е силно пострадал... каквото и да се е случило с него, е връхлетяло внезапно, иначе щяха да опитат да се отклонят от пътя му.

Калвин помълча известно време, преди да каже:

— В такъв случай Алиша трябва да е мъртва. Съжалявам.

— Не знаем какво е било това, нито как е осъществена атаката — доуточни Силвест. — Но скоро може би ще научим нещо.

— Вольова изстреля сонда — добави Паскал. — Робот, който е в състояние да прекоси много бързо разстоянието до „Лорийн“. Би трябвало вече да е стигнал. Тя каза, че той щял да влезе в кораба и да открие оцелелите електронни записи.

— И после?

— Ще разберем какво ги е убило.

— Но това няма да бъде достатъчно, нали? Каквото и да научиш от „Лорийн“, то няма да бъде достатъчно, за да те накара да се върнеш, Дан. Познавам те добре.

— Само си мислиш, че ме познаваш.

Паскал се изправи и се изкашля.

— Какво ще кажете да си спестим това за по-късно? Ако не можете да работите заедно, Саджаки няма да има особена полза от вас.

— Няма никакво значение какво мисли той за мен — отвърна Силвест. — Пак ще трябва да направи каквото му кажа.

— Има право — обади се Калвин.

Паскал помоли стаята да им осигури писалище с контролни табла и дисплеи от типа на тези, които използваша в Ризургам. След като си поръча по този начин и стол, тя се настани пред инкрустираното със слонова кост писалище. После извади карта на информационните връзки в медицинското отделение и се зае да осъществява необходимите връзки между модула на Калвин и медицинските системи на отделението. Калвин оглеждаше всяка създадена от нея връзка и ѝ казваше дали да разшири или да стесни лентовия диапазон по едни или други пътеки и дали щяха да имат нужда от допълнителни. Процедурата отне само няколко минути и когато бе приключена, той бе в състояние да използва механичните съоръжения и прислугата на отделението, тъй като от тавана се спуснаха направени от благородни метали ръце, наподобяващи скулптура на медуза.

— Нямах представа какво е усещането — рече той. — За първи път от години имам възможност да въздействам върху част от физическия свят. Всъщност за първи път, откакто ти оправях очите.

Докато говореше, многоставните ръце изпълняваха някакъв искрящ танц, при който остриета, лазери, щипци, молекулярни манипулатори и сензори разсичаха въздуха.

— Впечатляващо — обади се Силвест, усещайки образувалия се от тази активност ветреца в лицето си. — Само бъди внимателен.

— Бих могъл да ти оправя очите само за един ден — заяви Калвин. — Мога да ги направя по-добри, отколкото бяха. При това да изглеждат човешки, по дяволите; с технологиите, с които разполагат тук, бих могъл да ти имплантирам безпроблемно биологични очи.

— Не искам да правиш нищо с тях. Точно сега те са единственият ми коз срещу Саджаки. Оправи само работата на Фолкхъндър.

— А, да. Забравих за това. — Калвин, който най-после застана неподвижно, повдигна вежди. — Сигурен ли си, че тази процедура е разумна?

— Просто внимавай къде пипаш.

Алиша Келър Силвест беше последната му съпруга преди Паскал. Бяха се оженили на Йелоустоун, през дългите години на най-подробно планиране на експедицията до Ризургам. Бяха участвали заедно в създаването на Кювие и бяха работили в хармония през първите години на разкопките. Тя беше много умна, може би прекалено умна, за да се чувства комфортно в неговата орбита. Имаше независим дух и постепенно, когато престоят им на Ризургам навлезе в третото си десетилетие, започна да се отдалечава от него, както в лично, така и в професионално отношение. Алиша не бе сама в убеждението си, че са научили достатъчно за амарантинската култура и че е време експедицията, която никога не бе замисляна като вечна, да се върне в Епсилон Еридани. А и след като не бяха открили нищо разтърсващо за трийсет години, надали следващите трийсет или дори сто щяха да донесат нещо по-обещаващо. Алиша и нейните последователи смятаха, че амарантинците не заслужаваха по-задълбочени изследвания, а Събитието разглеждаха като случайна злополука без космическо значение. Не беше трудно да се види здравият разум в това. Все пак амарантинците не бяха единственият мъртъв вид, известен на човешкия род. И в непрекъснатото

разширяващата се сфера на провеждани в космоса изследвания беше напълно вероятно да открият и други култури, чиито археологически съкровища само чакаха да бъдат изкопани. Групиранката на Алиша смяташе, че е крайно време да напуснат Ризургам; че най-големите умове на колонията трябваше да се върнат в Йелоустоун и да изберат нови изследователски цели.

Разбира се, фракцията на Силвест изразяваше бурно своето несъгласие. По това време Алиша и Силвест вече се бяха отчуждили един от друг, но дори в периода на най-силна взаимна неприязън двамата запазиха хладно уважение към своите способности. Любовта бе умряла, но бе останало безстрастното възхищение.

Тогава пламна бунтът. Групиранката на Алиша направи това, което заплашваше да направи отдавна: изостави Ризургам. Тъй като не успяха да убедят останалите жители на колонията да тръгнат с тях, те откраднаха „Лорийн“ от паркинга му в орбита. Бунтът бе протекъл безкръвно, но чрез тази кражба фракцията на Алиша причини поковарна вреда на колонията. В „Лорийн“ се намираха всички кораби и совалки за пътуване между системите, а това означаваше, че жителите на планетата бяха обречени отсега нататък да не се отделят от повърхността на Ризургам. Те нямаше как да поправят или да обновят сателитната мрежа до пристигането на Ремилиод десетилетия по-късно. След заминаването на Алиша, слугите, копиращите технологии и имплантите станаха кът.

Но в действителност се оказа, че фракцията на Силвест бе имала късмет.

— Влизане в корабния дневник — обяви призрактът на Алиша, който заплува в сферата. — Двайсет и пети ден, откакто напуснахме Ризургам. Решихме, въпреки моето несъгласие, пътъм да се доближим до неутронната звезда. Условиата са благоприятни; това не ни отклонява особено от планирания път до Еридани и забавянето ни ще бъде незначително, в сравнение с годините полет, които ни очакват.

Силвест не си я спомняше такава. Във всеки случай бе минало много време. Тя вече не му се струваше омразна; просто заблудена. Носеше тъмнозелените дрехи, които никой в Кювие не бе носил от въпросния бунт, а прическата ѝ му изглеждаше почти театрална, толкова беше декаде.

— Дан беше убеден, че там има нещо важно, но доказателства все не се намираха.

Това го изненада. Тя говореше във време много преди откриването на обелиска с любопитните му надписи. Нима обсебването му е било толкова силно още тогава? Нищо чудно. Осъзнаването на този факт обаче го накара да се почувства некомфортно. Алиша говореше самата истина — доказателства липсваха.

— Видяхме нещо странно — продължаваше тя. — Сблъсък на комета и Цербер, планетата, обикаляща около неутронната звезда. Подобни сблъсъци трябва да са голяма рядкост толкова далеч от основния Койперов рояк. Естествено, той привлече нашето внимание. Но когато наближихме достатъчно, за да огледаме повърхността на Цербер, не видяхме нито следа от кратер от нов удар.

Силвест усети как косъмчетата на тила му настръхват.

— И? — промълви беззвучно той, сякаш пред тях стоеше самата Алиша, а не нейната проекция, извадена от паметта на повредения кораб.

— Не можехме да пренебрегнем едно такова нещо — заяви тя. — Дори това да беше индиректно потвърждение на теорията на Дан, че в системата Хадес/Цербер има нещо странно. Затова променихме курса си, за да се приближим още. — Тук тя направи пауза. — Ако открием нещо значително... нещо, което не сме в състояние да обясним... Не мисля, че би било етично да не информираме за това Кювие. В противен случай никога повече няма да можем да държим главите си изправени като учени.

— Във всеки случай, утре ще знаем повече. Тогава ще бъдем достатъчно близо, за да направим сондиране.

— Колко от това има още? — обърна се Силвест към Вольова. — Колко още е продължавала да попълва корабния дневник?

— Около ден — отговори Иля.

Най-сетне бяха в стаята-паяк, недостижими — поне на Вольова й се искаше да вярва, че е така — от дебнещите погледи на Саджаки и останалите. Все още не бяха изслушали всичко, което имаше да им каже Алиша, тъй като запознаването с говорната информация

отнемаше много време и същевременно бе емоционално изтощително. Истината обаче започваше да изплува в основни рамки и тя съвсем не бе окуражаваща. Екипажът на Алиша бе атакуван от нещо в близост до Цербер, внезапно и решително. Скоро Вольова и нейните колеги щяха да знаят много повече за опасността, която ги грозеше.

— Ясно ти е — рече тя, — че ако се натъкнем на неприятности, може да се наложи да влезеш в оръжейната.

— Не смятам, че това би било непременно за добро — отвърна Хури и побърза да доуточни: — И двете сме запознати с тревожните събития, станали напоследък с оръжейната.

— Да. Всъщност... докато се възстановявах от раните, стигнах до извода, че знаеш много повече, отколкото казваш. — Вольова се отпусна назад върху кафявия си плюшен фотьойл, като си играеше с месинговите ръчки отпред. — Мисля, че ми каза истината, като призна, че си инфилтрирана. Но останалото е лъжа, чиято цел е да задоволи моето любопитство и да не ми позволи да предам фактите на останалите триумвири... и то, разбира се, подежда. Ти обаче не обясни задоволително много неща. Да вземем оръжието от скривалището например. Защо, когато възникна проблемът с функционирането му, то се насочи именно към Ризургам?

— Това бе най-близката мишена.

— Съжалявам, прекалено е неубедително. Свързано е конкретно с Ризургам, нали? А фактът, че ти се кандидатира за нашия кораб едва след като узна целта на пътуването му... Едно толкова изолирано място като това е подходяща сцена за превземане на скривалището. Подобно намерение обаче не е имало. Колкото и да си изобретателна, Хури, никога не би могла да изтръгнеш контрола на тези оръжия от мен или останалите членове на триумвирата. — Иля постави длан под брадичката си. — И така, идва ред на налагащия се въпрос. Ако историята, която ми разказа, не е вярна, какво точно правиш на този кораб? — Тя гледаше Ана, очаквайки отговор. — По-добре ми кажа сега, тъй като, кълна се, следващият, който ще ти зададе същия въпрос, ще бъде Саджаки. Не може да е убегнало от вниманието ти, че той има своите подозрения... особено след смъртта на Кджарвал и Суджик.

— Аз нямах нищо общо с... — след това убедителността в гласа ѝ изчезна. — Суджик имаше своята вендета срещу теб; аз нямах нищо общо с цялата тази история.

— Но аз бях обезвредила оръжието на твоя костюм. Само аз можех да коригирам това нареждане, а в момента бях прекалено заета с покушението върху живота си, за да го направя. Как успя да отключиш оръжието, за да убиеш Суджик?

— Направи го друг — Хури помълча, преди да продължи: — Би трябвало да кажа „нещо друго“. Същото нещо, което влезе в костюма на Кджарвал и я накара да се обърне срещу мен по време на тренировката.

— Случилото се не бе станало по вина на Кджарвал, така ли?

— Не... не точно. Не мисля, че бях сред любимците й... но съм убедена, че не бе планирала да ме убие в тренировъчната камера.

Това беше наистина прекалено, макар да приличаше много на истина.

— И какво точно се случи тогава?

— Нещото в моя костюм трябваше да нареди нещата така, че да бъда включена в екипа, който ще слезе да доведе Силвест. Изваждането на Кджарвал от картината бе единствената възможност да го постигне.

Да, Вольова почти виждаше логиката във всичко това. Нито веднъж досега не бе поставила под съмнение начина, по който бе умряла Кджарвал. Струваше й се съвсем предвидимо някой от екипажа да се обърне рано или късно срещу Хури... особено Кджарвал или Суджик. Както и че някой от другите не след дълго щеше да се обърне и срещу Вольова. И двете неща се бяха случили, но сега вече тя ги виждаше по съвсем друг начин... като вълнички от нещо, което не се преструваше, че разбира, но които се движеха потайно като акула под повърхността на събитията.

— И защо бе толкова важно да участваш във вземането на Силвест?

— Аз... — В последния момент Ана се отказа да каже това, което възнамеряваше. — Не съм сигурна, че моментът е особено подходящ, Иля... не и когато сме толкова близо до онова, което е унищожило „Лорийн“.

— Не те доведох тук, само за да се възхитиш на гледката, ако случайно си си го помислила. Помниш ли какво ти казах за Саджаки? Избирай, или сега на мен — най-близкото до съюзник или приятел, което имаш на този кораб — или на Саджаки по-късно, но

съпроводено с неприятни изживявания, за които със сигурност не ти се иска да мислиш.

И това не беше преувеличение. Техниките за извличане на информация, които използваше Саджаки, не бяха особено фини.

— В такъв случай ще започна от началото. — Последните думи на Вольова очевидно бяха свършили работа. И слава Богу, иначе щеше да ѝ се наложи да прибегне до някой по-твърд метод за убеждение. — Колкото до войнишкото ми минало... всичко това е вярно. Как стигнах до Йелоустоун... тази история е доста сложна. Дори и сега не съм убедена каква част от нея е резултат на случайността и каква — нейно дело. Знам само, че ме е определила от доста отдавна за тази мисия.

— Коя е тя?

— Не знам. Но разполага с голяма власт в Казъм сити; нищо чудно върху цялата планета. Наричаше се „Мадмоазел“. Внимаваше никога да не използва истинското си име.

— Опиши ми я. Може да я познаваме; може в миналото да сме имали вземане-даване с нея.

— Съмнявам се. Тя не беше... — Хури направи пауза. — Тя не беше една от вас. Може би някога, но не сега. Останах с впечатление, че е от много отдавна в Казъм сити. Но придобива власт едва след епидемията от Смесена чума.

— Имала е власт, а аз не съм чувала за нея?

— Това именно е характерното за властта ѝ. Била е задкулисна и не е трябвало да я познават лично, за да ги кара да играят по свирката ѝ. Дейността ѝ се ограничава предимно в извършване на гадости. Не беше дори богата, но контролираше повече ресурси от който и да било друг на планетата. Но недостатъчно, за да се сдобие с кораб, което обяснява защо стигна до вас.

Вольова кимна.

— Казваш, че някога може би е била една от нас. Какво означава това?

Хури се поколеба.

— Не беше нещо очевидно. Но човекът, който работеше за нея — Манукян, така се представи — очевидно е бил ултра. И изпусна достатъчно реплики, за да стане ясно, че я е открил в Космоса.

— Открил ли? В смисъл — спасил?

— На мен така ми прозвуча. Освен това тя притежаваше едни нащърбени метални скулптури — поне аз ги помислих за скулптури. По-късно започнаха да ми приличат на части от катастрофирал космически кораб. Като че ли ги държеше около себе си, за да ѝ напомнят нещо.

Нещо щракна в паметта на Иля, но тя позволи за момент на мисловния процес да остане в подсъзнателно ниво.

— Добре ли я видя?

— Не. Виждала съм само прожекция, но не е задължително да е била точна. Тя живееше в носилка като останалите херметици.

Вольова беше чувала нещичко за тях.

— Съвсем не е задължително да е била една от тях. Носилката може да е била само средство за изграждане на самоличността ѝ. Ако знаехме повече за произхода ѝ... Този Манукян каза ли ти още нещо?

— Не; искаше му се — това беше очевидно — но въпреки това успя да не изрече нищо полезно.

Иля се наклони към своята събеседничка.

— Защо смяташ, че е искал да ти каже?

— Защото това бе стилът му. Той не спираше да говори. През цялото време, докато ме взеше, не спря да разказва истории за нещата, които е правил, за известните хора, които е познавал. Само не и за това какво го свързваше с Мадмоазел. Тази тема беше табу; може би защото все още работеше за нея. Но се виждаше, че умира от желание да го направи.

Вольова забарабани с пръсти по контролното табло.

— Може би е намерил начин.

— Не разбирам.

— И не очаквам да разбереш. Не става дума за нещо, което ти е казал... но ми се струва, че все пак е намерил начин да ти каже истината. — Процесът на припомняне, който бе потиснала преди малко, действително бе успял да извлече нещо. Той я отведе към наемането на Хури на кораба, към прегледа, на който я бе подложила, след като се бе качила на борда му. — Все още не мога да съм сигурна, разбира се...

Ана я изглежда.

— Открила си нещо по мен, така ли? Нещо, оставено от Манукян?

— Да. Изглеждаше съвсем невинно в началото. За щастие имам странен дефект в характера, широко разпространен сред онези от нас, които си падат по научните изследвания... Никога, абсолютно никога не изхвърлям нищо. — И наистина беше така; изхвърлянето на онова, което бе открила, щеше да изисква по-големи усилия от оставянето му в лабораторията — все пак то бе съвсем дребно — но сега можеше да направи подробен анализ на металната пластинка, която бе извадила от Хури. — Ако съм права и това е било дело на Манукян, може да научим нещо за Мадмоазел. Не е изключено дори истинската ѝ самоличност. Но ти все още не си ми казала какво точно искаше тя от теб. Вече знаем, че е било свързано по един или друг начин със Силвест.

Хури кимна.

— Така е. И се опасявам, че точно тази част наистина няма да ти хареса.

— Осъществихме по-детайлен оглед на Цербер от сегашната си орбита — заяви проекцията на Алиша. — И все още — никаква следа от удара с кометата. Има множество кратери, но нито един от тях не е нов. И това наистина няма никакъв смисъл. — Тя изясни единствената теория, с която разполагаха, а именно — че кометата е била разрушена непосредствено преди удара. Дори това обяснение намекваше за използване на някаква защитна технология, но поне избягваше парадокса за липсата на промени по повърхността. — Не виждаме обаче следи от нищо подобно; по повърхността няма никакви доказателства за наличие на технологични структури. Решихме да изпратим ескадрон от сонди към повърхността. Те ще могат да установят наличието на неща, които може би сме пропуснали като машини, поставени в пещери или в каньони, намиращи се под ъгъла, на който сме в състояние да ги различим. Не е изключено те да успеят да ни дадат някакви отговори, ако там наистина съществуват подобни автоматизирани системи.

„Да — помисли си кисело Силвест. — Наистина са предизвикали даване на отговор. Но не такъв, какъвто е очаквала Алиша.“

Вольова постави следващия сегмент от разказа на Алиша. Сондите бяха изпратени: миниатюрни автоматизирани космически

корабчета, крехки и подвижни като водни кончета. Те започнаха да падат към повърхността на Цербер — нямаше атмосфера, която да ги забавя — спряха падането си едва в последния момент и от двигателите им излязоха пламъчета. За момент, гледани от „Лорийн“, те заприличаха на ярки искри на монотонно сивия фон на Цербер. Но изгасвайки, тези искри напомниха, че мъртвият свят беше от несравнимо по-голяма величина от всичко, създадено някога от човека.

— Влизане в корабния дневник — поднови отново разказа си Алиша. — Сондите дават информация за нещо необичайно — тъкмо пристига. — Тя погледна нанякъде, явно се консултираше с невидим за проекцията дисплей. — Сеизмична активност на повърхността. Очаквахме такова нещо, но досега земната кора изобщо не помръдваше, макар орбитата на планетата да не е съвсем кръгова и би трябвало да има напрежение от приливни и отливни вълни. Човек ще рече, че сеизмичната активност е предизвикана от сондите, ако не беше толкова абсурдно.

— Но не и когато става въпрос за планета, която изтрива всяка следа от удар с комета върху повърхността си — обади се Паскал. После погледна към съпруга си. — Между другото, не съм го мислила като критика към Алиша...

— Може — отвърна той. — Но критиката би била основателна. — След това се обърна към Вольова. — Откри ли нещо друго освен информацията, записана от Алиша в корабния дневник? Трябва да има телеметрични данни от нейните сонди...

— Разполагаме с тях — отговори предпазливо Иля. — Още не съм ги изяснила. Много са натуралистични.

— Свържи ме.

Вольова прошепна поредица от команди на гривната, която не сваляше никога от ръката си, и Силвест се потопи във фактологията на една от сондите на Алиша; доставената на сетивно ниво информация бе съвсем натуралистична, както бе предупредила Вольова. Но той знаеше какво да очаква в по-голяма или по-малко степен; преходът беше по-скоро дразнещ, отколкото предизвикващ агония.

Той се носеше над някакъв пейзаж. Трудно беше да прецени надморската височина, тъй като наземните характеристики — кратери, пукнатини и реки от замръзнала лава — биха изглеждали еднакво на всяко разстояние. Данните обаче сочеха, че се намира само на половин

километър над Цербер. Взря се в почвата, търсейки следи от сеизмичната активност, за която бе споменала Алиша. Цербер изглеждаше съвсем стар и непроменящ се, сякаш с него не се бе случило нищо от милиарди години.

Какво бяха видели сондите? Определено не нещо от видимия спектър. Изпробвайки различните възможности, които даваха сензорните датчици — това му напомняше пъхане на ръката в непозната ръкавица — Силвест откри нервните команди, даващи достъп до различни канали. Включи термалните сензори, но температурата на равнината не даваше признаци за вариации. Не се забелязваше нищо аномално в целия електромагнитен спектър. Неутриното и потоците екзотични частици оставаха стабилни в рамките на очакванията. Но когато превключи на гравитационните датчици, разбра веднага, че нещо с Цербер не е наред. Полезрението му беше осеяно с цветните, полупрозрачни контури на гравитационната сила. Контурите се движеха.

Неща — достатъчно огромни, за да бъдат регистрирани посредством сензорите за маса — се движеха под земята, събирайки се право под точката, над която се носеше. За момент си позволи да повярва, че движещите се форми са просто обширни потоци лава, но тази удобна самозаблуда не трая повече от секунда.

Това не беше нещо естествено.

По равнината се появили линии, които се събираха в общ център, образувайки подобна на звезда мандала. Смътно, с периферното си зрение, той установи, че подобни звездоподобни форми се отваряха и под другите сонди. Цепнатините се разширяваха и се превръщаха в чудовищни черни процеци. През тях Силвест виждаше, както му се стори, километри навътре в някакви бляскави дълбини. Навити механични форми се гърчеха, пускайки незабелязано синьо-зелени ластари, по-широки от каньони. Цялото това движение беше целенасочено, като че ли оркестрирано от обща воля, машиноподобно. Изпълни го особено отвращение, като при отхапване на червена ябълка, от която започват да се издигат гърчещи се червеи. Беше разбрал. Цербер не беше планета.

Беше механизъм.

Тогава навитите като пружини неща изригнаха през дупката с форма на звезда в равнината и се спуснаха като насън към него.

Последва ужасен миг на белота — белота във всички сетива — след което цялата идваща посредством сондата информация секна така внезапно, че Силвест почти изкрещя от екзистенциалния шок, когато самоосъзнаването му се върна рязко обратно в тялото му.

След като дойде на себе си, имаше достатъчно време, за да види как Алиша изговаря беззвучно нещо, а на лицето ѝ бе изписана гримаса, която можеше да означава страх, но можеше да бъде и изумление, и объркване от откритието, миг преди смъртта, че всъщност през цялото време се е лъгала.

А после картината изчезна.

— Сега поне знаем, че е луд — заяви няколко часа по-късно Хури. — Ако и това не успя да го разубеди да не се приближава повече към Цербер, не знам какво друго би могло да го направи.

— Нещо повече, то може да му е оказало точно противоположния ефект — отвърна тихо Вольова въпреки относителната сигурност на стаята-паяк. — Сега Силвест знае, а не само подозира, че там има нещо, заслужаващо да бъде изследвано.

— Неизвестна машинария на неизвестна цивилизация?

— Очевидно. Дори е възможно да се досетим каква е целта на всичко това. Цербер явно не е реален свят. Или, най-малкото, е реален свят, затворен като в черупка от машини, тоест — с изкуствена земна кора. Това обяснява защо не е открито мястото на удара с кометата — предполага се, че кората се е самопоправила преди екипажът на Алиша да успее да се доближи достатъчно.

— Нещо като камуфлаж?

— Така изглежда.

— Защо тогава избират да привлекат вниманието като атакуват тези сонди?

Иля очевидно вече бе размишлявала върху това.

— Илюзията за правдоподобност явно не може да бъде стопроцентова на разстояние под един километър. Предполагам, че сондите са били на косъм от научаването на истината, преди да бъдат унищожени, така че светът не е загубил нищо, а на всичкото отгоре е спечелил някакви суровини.

— Но защо? Защо е необходимо да обвиниш една планета с изкуствена кора?

— Нямам представа и подозирам, че Силвест също няма. Ето защо сега е изпълнен с още по-голяма решимост да продължи нататък. — Вольова понижи глас. — Той всъщност вече ме помоли да измисля стратегията за това.

— За какво?

— За това как да му помогна да влезе в Цербер. — Иля замълча за миг. — Той знае за оръжията от скривалището, разбира се. Смята, че ще бъдат достатъчни за целта му — за да се отслаби машинарията по кората в даден участък. За това, разбира се, ще бъде необходимо нещо повече... — Тонът ѝ се промени. — Мислиш ли, че онази твоя Мадмоазел е знаела открай време, че това ще бъде неговата цел?

— Едно беше от ясно по ясно — че той не трябва да се качи на борда на този кораб.

— Мадмоазел ти го каза, преди да се присъединиш към нас?

— Не, след това. — Разказа ѝ за импланта в главата си, за това, как Мадмоазел бе заредила един свой аспект в черепа на Хури за целите на мисията. — Беше ужасна досада. Но ме имунизира срещу твоите терапии за вяност и ми се струва, че за това вече трябва да ѝ бъде благодарна.

— Терапиите подействаха както трябва — отвърна Вольова.

— Не, аз само се преструвах. Мадмоазел ми казваше какво и кога да говоря и смятам, че не свърши зле работата си, иначе сега нямаше да водим този разговор.

— Но тя не може да отрече вероятността терапията да е подействала частично, нали?

Хури сви рамене.

— Има ли значение? Каква вяност би била разумна сега? Ти сподели, че очакваш Саджаки да направи погрешната крачка. Единственото, държащо този екипаж единен, е заплахата на Силвест да ни убие всички, ако не изпълняваме каквото иска. Саджаки е мегаломаниак... може би е трябвало да направи двойна проверка на терапиите, които е приложил върху теб.

— Ти се изправи срещу Суджик, когато се опита да ме убие.

— Да, така е. Но ако ми беше казала, че смята да направи това със Саджаки или дори с онзи наперен Хегази... не знам как щях да

реагирам.

Иля помълча малко, потънала в размисли.

— Добре — каза най-сетне тя. — Очевидно въпросът за лоялността е спорен. Какво друго направи за теб имплантът?

— Когато ме включи в оръжията, тя използваше връзката, за да се инжектира... или да инжектира свое копие, в оръжейната. Мисля, че желанието ѝ беше да вземе в свои ръце колкото се може по-голяма част от кораба и оръжейната бе единственият ѝ достъп до него.

— Архитектурата нямаше да ѝ позволи да стигне по-далеч от оръжейната.

— Така и стана. Доколкото знам, тя така и не получи контрол над която и да било друго част от кораба освен оръжията.

— Имаш предвид от скривалището?

— Тя контролираше своенравното оръжие, Иля. Тогава не можех да ти го кажа, но знаех какво става. Тя искаше да използва оръжието, за да убие Силвест още преди да пристигнем в Ризургам.

— Струва ми се прекалено да използваш подобно оръжие, за да убиеш един човек — промълви примирено Вольова. — Вече ти казах, че ще трябва да ми обясниш защо тази Мадмоазел желаше толкова силно смъртта му.

— Няма да ти хареса, особено сега, когато той иска да направи това.

— Просто ми кажи.

— Ще ти кажа, ще ти кажа — съгласи се Хури. — Но има още едно нещо... другият усложняващ фактор. Нарича се Сън Стийлър и предполагам, че вече си запозната с него.

Иля я погледна така, сякаш някоя току-що заздравяла вътрешна рана бе зейнала отново, сякаш някакъв болезнен шев се бе отворил в нея като съдрана дреха.

— А — промълви най-сетне тя. — Отново това име.

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Приближаване към Цербер/Хадес, 2566 година

Силвест винаги бе знаел, че този момент ще настъпи. Но досега успяваше да го изолира от мислите си. Той осъзнаваше съществуването му без да съсредоточава вниманието си върху това, до което можеше да доведе, така, както един математик може да не обръща внимание на дадена част от доказателство, докато останалата се тества усилено, за да се установи, че е свободна не само от явни противоречия, ами и от намек за грешка.

Саджаки бе настоял да отидат сами до нивото на Капитана като забрани на Паскал или който и да е член на екипажа да ги придружава. Силвест не оспори решението му, макар че предпочиташе съпругата му да е с него. За първи път от пристигането си на „Носталгия по безкрая“ оставаше насаме с триумвира и докато асансьорът ги отнасяше надолу, той напразно опитваше да измисли обща тема за разговор — всичко друго, само не и ужасът, който ги очакваше.

— Иля казва, че машините и на борда на „Лорийн“ ще имат нужда от още три-четири дни — обади се Саджаки. — Убеден ли си, че искаш да продължава да работи върху това?

— Без капчица съмнение.

— В такъв случай нямам друг избор, освен да се съобразя с твоите желания. Претеглих доказателствата и реших да повярвам на заплахата ти.

— Да не смяташ, че не съм мислил вече върху това? Познавам те прекалено добре, Саджаки. Ако не ми вярваше, щеше да ме принудиш да помогна на Капитана още докато бяхме край Ризургам, а след това тихомълком щеше да се избавиш от мен.

— Не е вярно, не е вярно. — В гласа на Саджаки се долавяха развеселени нотки. — Подценяваш любопитството ми. Мисля, че щях да задоволя желанията ти дотук, за да видя каква част от историята ти е вярна.

Силвест не беше в състояние да повярва на тези думи и за миг, но не виждаше смисъл да спори.

— И в какво от нея не вярваш сега, след като видя посланието на Алиша?

— Но това съвсем лесно би могло да се фалшифицира. Повредата на кораба ѝ може да е причинена от неговия екипаж. Няма да повярвам напълно, докато нещо не изскочи от Цербер и опита да ни атакува.

— Подозирам, че желанието ти ще бъде удовлетворено — отвърна Силвест. — След четири-пет дни. Освен ако Цербер не е умрял.

Не размениха повече нито дума, докато стигнат до целта си.

Разбира се, той не виждаше за първи път Капитана; беше го виждал даже след това си идване. Но все още се шокираше при вида на онова, в което се беше превърнал този човек; всеки следващ път му се струваше, че предишният не бе забелязал както трябва сцената със собствените си очи. От друга страна, това бе първото му посещение, откакто Калвин бе подновил очите му, използвайки медицинската апаратура на кораба, която бе наистина на изключително високо ниво, но впечатлението му съвсем не се дължеше единствено на тази промяна. Капитанът също се бе променил; разрастването на болестта очевидно се ускоряваше, бързайки към някакво невъзможно за отгатване бъдещо състояние. Силвест си помисли, че може би беше дошъл в последния момент... ако изобщо все още бе възможно да се направи нещо за Капитана.

Изкушаваше се да си направи извода, че това ускорение имаше някакво особено значение; че даже беше символично. Все пак този човек беше болен — ако това състояние можеше да се нарече „болест“ — вече от десетилетия, но бе избрал именно този период, за да навлезе в нов стадий. Този възглед обаче бе погрешен. Достатъчно беше да погледнеш времето, в което бе живял Капитанът: полетът на кораба със скорост, близка до светлинната, бе компресирал тези десетилетия до няколко години.

— Е, как ще процедираме? — обади се Саджаки. — Като последния път ли?

— Питай Калвин — той ръководи парада.

Саджаки кимна бавно, сякаш тази мисъл за първи път му идваше в главата.

— Ти също би трябвало да имаш някакъв избор в цялата тази работа, Дан. Все пак той ще работи чрез теб.

— И именно поради това изобщо не би трябвало да се съобразяваш с моите чувства — иначе сега изобщо нямаше да съм тук.

— Не вярвам и за миг на тези думи. Ти ще бъдеш там, Дан — съзнавайки напълно какво става, доколкото си спомням от последния път. Може би няма да контролираш ставащото, но ще участваш. И няма да ти хареса — знаем поне това.

— Изведнъж се превърна в експерт по въпроса.

— Защо щеше да стоиш по-далеч от нас, ако всичко това не ти беше безкрайно неприятно?

— Не стоях. Не бях свободен да ходя където и да било по собствена воля.

— Нямам предвид само времето, когато си бил в затвора. Говоря за идването ти тук, на тази система. С каква цел си го направил, ако не да избягаш от нас?

— Може би имах причини да дойда тук.

Силвест се запита дали събеседникът му щеше да продължи да чопли тази тема, но след малко се убеди, че той очевидно бе решил да прекрати по-нататъшното ѝ разискване, поне засега. Може би тя го отегчаваше. Внезапно го порази мисълта, че Саджаки бе от хората, които живеят в настоящето и мислят предимно за бъдещето и, за които миналото не съдържа почти нищо вълнуващо. Него не го интересуваше да премисля възможните мотивации или възможности, може би защото на някакво ниво Саджаки не бе способен истински да осъзнае тези моменти.

Силвест бе чул, че триумвирът бе посетил Патърн джъглърите, както бе направил и той самият преди мисията си до Шраудър. Посещението при джъглърите се правеше само с една цел — да се подложиш на трансформациите им на невронно ниво, да отвориш ума си за нови режими на съзнание, непостижими чрез човешката наука. Говореше се — може би това бяха само слухове — че нито една от трансформациите на джъглърите не минава без някакъв недостатък; че нямаше как да съградиш отново човешкия ум, без при това да не бъде изгубена някоя преди съществуваща способност. Все пак невроните в

човешкия мозък бяха определено крайно количество и това на свой ред ограничаваше броя на възможните връзки между тях. Джъглърите можеха да свържат отново цялата мрежа, но не и без да унищожат съществуващите преди този момент пътеки. Може би и Силвест бе загубил нещо, но дори да беше така, той не бе в състояние да определи точно какво. В случая на Саджаки това беше може би по-очевидно. На него му липсваше инстинктивно разбиране на човешката природа и то го поставяше почти в състояние на аутизъм. Сухотата в общуването му обаче правеше впечатление, само ако човек ѝ обърне внимание. В лабораториите на Калвин в Йелоустоун Силвест бе разговарял веднъж с една ранна, исторически запазена компютърна система, създадена няколко века преди Транспросвещението, по време на първия разцвет на търсенето на изкуствен интелект. Системата претендираше, че имитира естествения човешки говор и първоначално наистина го правеше, отговаряйки на вложените въпроси с привидна компетентност. Но илюзията трая само докато размениха няколко въпроса и отговора; в крайна сметка ставаше ясно, че машината отдалечава разговора от себе си, отбивайки въпросите с достойно за сфинкс безстрастие. Случаят със Саджаки съвсем не беше толкова краен, но и при него имаше усещане за усукване и бягство. То дори не бе изпълнено особено изкусно. Саджаки не опитваше да прикрие безразличието си към тези неща; липсваше бляскав повърхностен слой на привидно човекоподобие. А и защо да си прави труда да прикрива истинската си природа? Нямаше какво да губи, а и в никакъв случай не бе в по-голяма или по-малка степен по-особен от който и да било от своя екипаж.

Най-сетне стана очевидно, че няма намерение да притиска повече Силвест да сподели причините, поради които бе отишъл да живее на Ризургам: Саджаки се обърна към кораба и го помоли да прожектира симулирания образ на Калвин на Капитанското ниво. Седналата във фотойла фигура се появи почти веднага. Както обикновено, Калвин принуди събеседниците си да станат свидетели на кратка пантомима, представяща пробуждането на съзнанието му, протегна се многократно и се огледа, при това с видим интерес.

— Започваме ли? — попита той. — Ще влизам ли вече в теб? Машините, които използвах при работата върху очите ти, Дан, ми

подействаха като забранения плод — за първи път от години си спомних какво изпускам.

— Не се притеснявай — отвърна Силвест. — Това е само нещо като... как да се изразя — „проучвателни разкопки“.

— Защо тогава си направихте труда да ме призовете?

— Защото се намирам в зловещото положение да искам съвета ти. — В този момент от мрачния коридор се появиха двама слуги. Те придружаваха тежки машини, чиято горна част представляваше всевъзможни манипулатори и сензори. Машините бяха антисептично чисти и излъскани до блясък, но изглеждаха на около хиляда години, сякаш излизаха от музей. — В тях няма нищо, което чумата би могла да поразии — додаде Силвест. — Няма компоненти, които да са толкова дребни, че да бъдат невидими за човешкото око, или нещо, чрез което да се дублират, поправят сами или да си променят формата. Цялата кибернетика се намира другаде, някъде на километри над нас в кораба; те са свързани с инструментите само по оптичен път. Няма да го докосваме с нищо, което се дублира, преди да използваме ретровируса на Вольова.

— Много съобразително.

— Разбира се — намеси се Саджаки, — когато се стигне до деликатната работа, ще трябва ти лично да хванеш скалпела.

Силвест се докосна по челото.

— Очите ми не са толкова имунизирани. Ще трябва да бъдеш много внимателен, Кал. Ако чумата достигне до тях...

— Ще бъда повече от внимателен, вярвай ми. — Както седеше в монолитното си кресло, Калвин отметна назад глава и се засмя като пияница, развеселен от някаква своя мисъл, способна да разсмее единствено него самия. — Ако с очите ти стане нещо, дори аз няма да бъда в състояние да се справя със задачата, която ми предстои.

— Стига рискът да не ти се стори прекалено примамлив.

Слугите се спуснаха от различни посоки към Капитана. Повече от всякога той приличаше на нещо, което бе изпъзляло с ледена мудност от неговата камера и бе избухнало като вулкан, само за да замръзне след това. Капитанът се разпространяваше във всички посоки, успоредно на стената и достигаше далеч напред по коридора от всяка страна. Най-близо до него туморът му се състоеше от дебели като дървесни стволоче цилиндри с цвят на живак, но с консистенция

на вложен в бижу разтвор, непрестанно потрепвайки и проблясвайки на светлината, което говореше за феноменалната активност, кипяща под повърхността. По-нататък, по периферията, разклоненията се разделяха в нещо като мрежа от бронхи. По самите краища мрежата ставаше микроскопично фина и се сливаше неусетно със своята основа — самия кораб. Дифракцията правеше всичко това много красиво, създавайки същия ефект като от слой петрол във вода.

Сребърните машини като че ли се разтвориха в сребърния фон на Капитана. Те се разположиха от двете страни на камерата, на нивото на сърцето, на не повече от метър от силно увредената му плът. Все още беше много студено — ако човек докоснеше която и да е част от камерата на Капитана, кожата му щеше да остане там и скоро щеше да бъде инкорпорирана от химеричната маса на чумата. Когато операцията започнеше, щяха да го затоплят толкова, колкото бе нужно за работата им. Чумата щеше да се възползва от това, за да увеличи скоростта, с която трансформираше всичко около себе си, но те нямаха избор, тъй като при температурата, която бе достигнал в момента, можеха да действат само най-грубите инструменти.

От машините започнаха да се издават рамена, богато снабдени със сензори; монитори, действащи на принципа на магнитния резонанс, които щяха да се взират дълбоко в чумата и да различават машинните от химеричните и органичните слоеве, представлявали някога човек. Онова, което виждаха машините, се предаваше на очите на Силвест във вид на лилав повърхностен пласт по Капитана. Единственото с цената на известни усилия можеше да различи остатъчните очертания на някогашното човешко същество. Но постепенно подробностите ставаха все по-ясни, поразената от чумата човешка анатомия се очертаваше по-добре. И точно тогава настъпи моментът, в който стана невъзможно да се пренебрегва повече ужасът от всичко това. Силвест се взираше, неспособен да говори.

— Откъде ще започнем... ще започнеш, искам да кажа? — успя да изговори най-сетне той. — Човек ли ще лекуваме или ще стерилизираме машина?

— Нито едното, нито другото — отвърна сухо Калвин. — Ще оправим Капитана, но се страхувам, че той не се побира вече нито в едната, нито в другата от споменатите категории.

— Ориентираш се превъзходно — намеси се Саджаки, застанал встрани от студената картина, за да даде възможност на Силвест да я оглежда безпрепятствено. — Вече не става въпрос за лечение, нито дори за поправка. Предпочитам да мисля за това като за реставрация.

— Затопли го — нареди Калвин.

— Какво?

— Чу ме. Искам да го затоплите... само временно, уверявам те. Но достатъчно дълго, за да взема няколко биопсии. Както разбрах, Вольова е ограничила изследванията си до периферните части на чумата. Постъпила е прилежно и осигурените от нея проби са безценен ориентир за начина на развитие и растеж на болестта, а и без тях тя не би могла да разработи своя ретровирус. Но сега трябва да стигнем до сърцевината, където все още съществува жива плът.

Той се усмихна, очевидно му стана приятно като видя отвращението, преминало по лицето на Саджаки. „В такъв случай може би той все пак изпитва някаква симпатия — помисли си Силвест. — Или поне атрофирал остатък от това, което някога е било симпатия.“ За момент почувства близост към триумвира.

— Какво те интересува толкова?

— Неговите клетки, разбира се. — Калвин си играеше със сложната дърворезба по страничната облегалка на фотьойла си. — Казват, че Смесената чума разяжда нашите импланти, смесва ги с плътта и унищожава механизмите им за дублиране. Аз мисля, че това не е всичко. Мисля, че тя опитва да създаде хибриди, да постигне известна хармония между живото и кибернетичното. Във всеки случай точно това прави тя тук — нищо по-злокачествено от опитите да създаде хибрид от Капитана и собствената му кибернетика и кораба. Това е почти доброкачествено, почти артистично, почти целенасочено.

— Не би говорил така, ако сега беше на неговото място — отсъди Саджаки.

— Разбира се. И точно затова искам да му помогна. И затова трябва да надникна в клетките му. Искам да разбера дали чумата е засегнала неговото ДНК... дали е опитала да промени машинарията на собствените му клетки и да се възползва от нея.

Саджаки направи неопределен жест.

— В такъв случай давай. Имаш позволение да го затоплиш. Но само за стриктно необходимото време. Веднага след това искам да

бъде замразен отново, докато стане време за операцията. И не искам пробите да остават тук.

Силвест забеляза, че протегнатата ръка на триумвира потреперва.

— Всичко това има нещо общо с война — заяви Хури, която седеше в стаята-паяк. — Това поне ми е ясно. Войната на зазоряване, така са я нарекли. Станало е много отдавна. Преди милиони години.

— Откъде знаеш?

— Мадмоазел ми даде урок по галактическа история, за да мога да преценя сама какъв е залогът. И се получи както го бе замислила. Не можеш ли да приемеш, че не е добра идея да следваме желанието му?

— Никога не съм била ни най-малко съгласна.

Но Ана знаеше, че Вольова винаги бе изпитвала любопитство към Цербер/Хадес, дори сега, когато разбра, че съдържа нещо опасно. Повече от опасно. Преди мистерията включваше аномално излъчване на неутрино. Сега бе видяла сама неизвестната машина, благодарение на записа на Алиша. Иля бе омаяна от мястото не по-малко от Силвест. Разликата беше, че тя все пак можеше да бъде вразумена. На нея ѝ бе останал някакъв здрав разум.

— Мислиш ли, че имаме шанс да убедим Саджаки за рисковете?

— Не кой знае какъв. Скрихме прекалено много от него. Той ще ни убие само заради това. Все още се притеснявам да не реши да те разпитва. Спомена го отново днес. Успях да го разубедея, но... — Вольова въздъхна. — Във всеки случай сега Силвест е този, който дърпа конците. Какво иска или не иска Саджаки е почти без значение.

— Тогава трябва да опитаме да убедим Силвест.

— Нищо няма да излезе, Хури. Никакви рационални доводи няма да го накарат да се откаже сега... а се опасявам, че онова, което ми каза, дори не може да се класифицира като такова.

— Но ти повярва, нали?

Иля вдигна ръка.

— Вярвам отчасти, Хури... но това не е същото. Бях свидетел на някои от нещата, които твърдиш, че си разбрала, като инцидента с оръжието от скривалището. Освен това знаем, че участват неизвестни сили, затова ми е трудно да отрека напълно твоята история за Войната

на зазоряване. Но все още не разполагаме с нищо, което да прилича на голямата картина. — Тя направи пауза. — Може би като приключва анализа на това парченце...

— Кое парченце?

— Кое то Манукян е имплантирал в теб. — Вольова ѝ обясни как го бе открила при медицинския преглед непосредствено след качването ѝ на борда на кораба. — Тогава помислих, че е парченце от шрапнел от дните ти като войник. После се запитах защо вашите лекари не са го извадили по-рано. Сега се учудвам, че още тогава не осъзнах наличието на нещо странно в него... Но то очевидно не беше функционален имплант, просто назъбено метално парченце.

— И все още не си разбрала какво е?

— Не. Но почти приключих.

И Вольова обясни, че то съвсем не е обикновено. Сплавта от метали беше крайно необичайна, дори за човек, свикнал да работи с какви ли не сплави. Освен това имаше странни производствени дефекти, които обаче спокойно можеха да бъдат акценти, изработени след това.

— Може би то ще ни обясни онова, от което се нуждаем. Но едно няма да се промени. Не мога да направя единственото, което би ни извадило от цялата тази каша, нали? Не мога да убия Силвест.

— Не. Но ако залогът стане по-висок... ако стане повече от ясно, че се налага да бъде убит, тогава ще трябва да започнем да мислим какво можем да направим.

На Ана ѝ бяха необходими няколко секунди, преди да осъзнае какво означава това.

— Самоубийство?

Иля кимна мрачно.

— Междувременно аз ще трябва да направя всичко, зависещо от мен, за да задоволя желанието на Силвест, иначе ще изложам всички ни на риск.

— Ето това не можеш да разбереш — възкликна Хури. — Не казвам, че ще умрем всички, ако атаката срещу Цербер се окаже неуспешна, което явно си разбрала. Казвам, че ще се случи нещо ужасно, дори атаката да успее. Точно заради това Мадмоазел искаше да го убие.

Стиснала здраво устни, Вольова клатеше бавно глава, също като мъмрещ детето си родител.

— Не мога да предизвикам бунт на базата на някакво неопределено предчувствие.

— Тогава може би ще трябва да го предизвикам аз.

— Бъди предпазлива, Хури. Много предпазлива. Саджаки е опасен, отколкото предполагаш. Той само чака извинение, за да ти сцеди главата и да види какво има вътре. Нищо чудно даже да не изчака появата на подобно извинение. Силвест е... Не знам. Аз също бих се замислила сериозно, ако се наложи да му се опълча.

— Тогава ще трябва да подходим към него индиректно. Чрез Паскал. Разбираш ли? Ще ѝ кажа всичко, ако мисля, че може да го накара да се осъзнае.

— Тя няма да ти повярва.

— Може да ми повярва, ако ме подкрепиш. Ще го направиш, нали?

Ана погледна събеседницата си. Триумвирът я съзерцава продължително в отговор и изглежда се канеше да ѝ отговори нещо, когато гривната ѝ зачурулика. Вдигна маншета на ръкава си и се вгледа в дисплея ѝ. Искаха да се качи на едно от горните нива на кораба.

Мостикът, както винаги, изглеждаше прекалено голям за малцината, насядали на него, пръснати сред огромната камера. „Патетично“ — помисли си Вольова и за момент ѝ се прииска да повика някой от любимите си мъртъвци; така поне щеше да позапълни празнините и да придаде известно усещане за церемониалност. Но това щеше да бъде унижително и, във всеки случай, макар да бе мислила толкова много върху този проект, не се чувстваше ни най-малко въодушевена. Дискусията с Хури бе убила и последните положителни чувства, свързани с начинанието, които може би все още ѝ бяха останали. Ана, разбира се, имаше право — те наистина поемаха нечуван риск дори само като се приближаваха към Цербер/Хадес — но тя не можеше да направи нищо по въпроса. Рисуваха не само корабът им да бъде унищожен. Ако се вярваше на Хури, това щеше да бъде за предпочитане пред алтернативата да позволят на Силвест да влезе в Цербер. Корабът и неговият екипаж може би щяха да оцелеят... но

временният им късмет щеше да бъде само прелюдия към нещо много, много по-лошо. Ако всичко, което ѝ бе разказала Ана за Войната на разсъмване бе дори само наполовина вярно, щеше действително да стане много лошо, и то не само за Ризургам, не само за тази система, а и за цялото човечество.

Беше на път да допусне най-ужасната грешка в кариерата си, която нямаше дори да бъде грешка, тъй като не ѝ бе оставен никакъв избор.

— Е — обади се триумвир Хегази като я изгледа от мястото си. — Надявам се да си заслужава, Иля.

Тя хранеше същите надежди... но последното, което би направила, бе да признае противоречивите си чувства пред Хегази.

— Имайте предвид — обърна се към всички присъстващи тя, — че, направим ли го веднъж, няма да има връщане назад. Това не е добра новина, знам. Не е изключено да предизвикаме незабавна реакция от страна на планетата.

— Но не е изключено и да не предизвикаме — допълни Силвест. — Вече ви го повторих многократно — Цербер няма да направи нищо, с което да привлече излишно вниманието към себе си.

— В такъв случай не ни остава друго, освен да се надяваме, че теорията ти е добре подплатена.

— Мисля, че можем да се доверим на добрия доктор — обади се Саджаки. — Той е също толкова уязвим, колкото и всеки един от нас.

Волвова изпита непреодолимо желание да приключи веднъж завинаги с това. Тя освети тъмната до този момент холограма, представяща „Лорийн“ в реално време. Не се забелязваше останките на кораба да са претърпели някакви промени, откакто ги бяха открили — корпусът бе все така осеян с ужасни рани, нанесени, както вече знаеха, незабавно след като Цербер бе атакувал и унищожил сондите. Но роботите на Волвова работеха усилено вътре в кораба. Първоначално те бяха съвсем малко, създадени от робота, който бе изпратила да открие корабния дневник на Алиша. Но се бяха увеличили бързо, консумирайки метала в кораба, за да подхранват растежа си, свързвайки се със системите за самодублираща се реконструкция и поправки, повечето от които не се бяха задействали след атаката на Цербер. Населението щеше да продължи да се увеличава и ден-два след първото внедряване щеше да започне

истинската работа: трансформиране на интериора и обвивката на кораба. Това нямаше да бъде видимо за случайния наблюдател; през последните дни обаче външният слой на разрушения кораб се бе затоплил леко, издавайки кипящата вътре в него трескава активност.

Вольова погали гривната си, докато проверяваше отново, че всички индикации са номинални. След миг процесът щеше да започне; вече не можеше да направи нищо, за да го възпре.

— Боже мой — произнесе Хегази.

„Лорийн“ се променяше — сменяше кожата си, така да се каже. Арки от увредения външен корпус се белеха и корабът се обвиваше с бавно нарастваща какавида от прозрачна твърда обвивка. Той запазваше формата си, но сега черупката му беше гладка като нова змийска кожа. Осъществяването на трансформациите всъщност не беше кой знае колко трудно — за разлика от „Носталгия по безкрая“, „Лорийн“ не водеше битка с нападнали го бързо размножаващи се вируси и следователно не се съпротивляваше срещу ваещата го ръка на Вольова. Ако реконструирането на „Носталгия по безкрая“ напомняше опити да изрежеш някакви форми от огъня, другият кораб бе като мека глина в ръцете ѝ.

Тъгълът на зрителната перспектива се промени, тъй като лющенето на обвивката принуждаваше „Лорийн“ да се върти около дългата си ос. Конджоинърските двигатели бяха все още прикрепени към него и работеха, и сега Иля можеше да ги контролира посредством гривната си. Те вероятно никога нямаше да достигнат степен на функционалност, достатъчна да придвижат кораба със скорост, близка до тази на светлината, но Вольова нямаше подобни намерения. Пътуването, което трябваше да осъществи — последното, което щеше да направи някога, бе обидно кратко за подобен кораб. Сега той бе почти кух, вътрешният му обем бе компресиран в удебелените стени на коничния корпус. Конусът беше отворен в основата и лайтхъгърът напомняше огромен заострен напръстник.

— Дан — каза Иля. — Моите машини откриха тялото на Алиша и на останалите, разбира се. Повечето от бунтовниците са били в състояние на замразен сън... но дори те не са оцелели след атаката.

— Какво означава това?

— Мога да ги докарам тук, ако искаш. Това разбира се ще ни забави — ще се наложи да изпратим совалка, която да ги вземе.

Отговорът на Силвест дойде по-скоро, отколкото бе очаквала. Вольова предполагаше, че той ще поиска да поразмисли по-задълбочено и да поиска може би час за тази цел. Вместо това той заяви:

— Не. Сега вече не може и дума да става за никакво забавяне. Ти си права — Цербер ще забележи тази активност.

— В такъв случай телата?

Отговорът му прозвуча така, сякаш беше единственият разумен начин на действие:

— Ще трябва да останат с кораба и да споделят неговата участ.

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

Орбитата на Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

Започваше се.

Силвест стоеше, събрал върховете на изправените пръсти на двете си длани, загледан в ентоптичната прожекция, заемаща значителна част от жилището му на лайтхъгъра. От Паскал, полускрита в сянка върху леглото им, се виждаше поредица от абстрактни скулптурни извивки. Той седеше по турски върху едно татами, приятно замаян от няколкото милиграма дестилирана на кораба водка, която бе гаврътнал преди минути. След години на наложено въздържание поносимостта му към алкохола бе нищожно малка, което в този случай бе определено предимство, тъй като ускоряваше процеса на откъсване от външния свят. Водката не накара вътрешните му гласове да замлъкнат и оттеглянето служеше само за създаването на ехокамера, в която те придобиваха допълнителна настойчивост. Един от тях се извисяваше особено над общата глъчка. Той го питаше какво точно очаква да намери на Цербер; кое придава обективен смисъл на цялото това начинание. И Силвест не знаеше какво да отговори. Липсата на отговор го караше да се чувства в положението на човек, слизащ в тъмнина по стълбище, който обърква стъпалата; очаквайки да стъпи върху пода усеща само празнина под стъпалото и го обзема внезапен световъртеж, от който сърцето му спира да бие.

Подобно на шаман, оформящ въздушни духове с пръсти, той накара прожектирания пред него планетариум да оживее. Ентоптиката представляваше схема на пространството непосредствено около Хадес, включващо орбитата на Цербер и, в самия си край — приближаващите човешки машини. Геометричният център беше самият Хадес, горящ в яркочервения цвят на възпалено място. Миниатюрната неутронна

звезда беше само няколко километра в диаметър, но доминираше над всичко наоколо; гравитационното ѝ поле напомняше водовъртеж.

Обектите, които отстояха на двеста и дваайсет хиляди километра от неутронната звезда, я обикаляха два пъти за един час. Сега, след като бяха изследвали по-задълбочено записа на Алиша, те знаеха, че близо до тази точка бе унищожена друга от сондите, затова Силвест отбеляза радиуса с червена линия, означаваща „смърт“. Цербер я беше унищожил, явно твърдо решен да брани не само собственото си блаженство, а и тайните на Хадес. Още една мистерия — какво можеше да бъде предимството на всичко това? Силвест така и не бе успял да намери отговор. Но пък бе разбрал друго: нищо тук не беше предсказуемо или поне логично. Ако не забравеше и за момент за тези две истини, може би щеше да има шанс там, където машините — и бившата му съпруга — се бяха провалили.

Цербер обикаляше още по-далеч, на деветстотин хиляди километра от Хадес, като изминаваше орбитата си за четири часа и шест минути. Беше я отбелязал със смарагдовозелено — тя изглеждаше безопасна, поне докато човек не се приближи прекалено много.

Сега оръжието на Волъова — онова, което бе останало от „Лорийн“ — се бе придвижило самостоятелно по-близо, но засега не бе предизвикало реакция от страна на Цербер. Но Силвест не се съмняваше и за миг, че нещо там долу знаеше за тяхното присъствие; че нещо държеше под око чакащото оръжие. То просто изчакваше да види какво ще се случи по-нататък.

Накара планетариума да се свие, докато постигна добра видимост на лайтхъгъра. Той се намираше на два милиона километра от неутронната звезда; някакви си шест светлинни секунди, намиращи се в обсега на енергийните оръжия, въпреки че те трябваше да бъдат наистина много големи, за да си свършат работата. Никое материално оръжие не би могло да достигне целта от подобно разстояние, с изключение на общата атака на група релативистични оръжия, но това също беше малко вероятно — урокът, който бяха получили чрез „Лорийн“ бе, че планетата действа светкавично и дискретно вместо посредством непохватна огнева мощ, която би издала грижливо прикритата земна кора.

„О, да — помисли си той. — Всичко е толкова предвидимо.“ И тук именно се намираще капанът.

— Дан — промълви Паскал, която се размърда; очевидно се бе събудила. — Късно е. Трябва да починеш за утрешния ден.

— Да не би да говорех на глас?

— Като истински луд. — Погледът ѝ преброди нервно стаята и се спря върху ентопичната карта. — Действително ли ще се случи? Всичко това ми се струва толкова нереално.

— За това ли говориш или за Капитана?

— И за двете, вероятно. Струва ми се, че вече е невъзможно да ги отделим едно от друго. Едното зависи от другото. — Паскал престана да говори и той се приближи до леглото, погали лицето ѝ, погребани стари спомени изплуваха на повърхността, спомени, които бе пазил във вътрешното си светилище през всичките години на затворничество на Ризургам. Тя отвърна на ласките му и след минути вече се любеха със страстта на хора, които знаят, че се намират в навечерието на епохални събития, че никога вече може да не им се предостави подобен момент; всяка секунда им се струваше безценна.

— Амарантинците са чакали достатъчно дълго — обади се Паскал. — И бедният човек, на когото искат да помогнеш. Не можем ли да оставим и едните, и другите?

— И защо да го правим?

— Защото това, което ставащото ти причинява, не ми харесва. Не ти ли се струва, че нещо те е докарало тук, Дан? Не ти ли се струва, че нищо от ставащото всъщност не е твое дело?

— Вече е прекалено късно да спирам.

— Не, не е! И ти го знаеш. Кажи веднага на Саджаки да обърне. Предложи да направиш каквото можеш за този Капитан, ако искаш, но съм сигурна, че те вече са достатъчно уплашени от теб, за да приемат всяко твое условие. Откажи се от Цербер/Хадес, преди да е направил с нас това, което е направил с Алиша.

— Те не са били подготвени за атаката. Ние ще бъдем, а това променя всичко. Всъщност ние ще атакуваме първи.

— Каквото и да очакваш да намериш там, то определено не заслужава такъв риск. — Тя обхвана лицето му в дланите си. — Не разбираш ли, Дан? Ти победи. Отмъстен си. Получи това, което винаги си искал.

— Не е достатъчно.

Беше ѝ студено, но остана до него, докато той ту задрямваше, ту се събуждаше, но така и не заспа истински. Паскал беше почти права. Не беше нужно амарантинците да изпълват ума му, поне за една нощ. Тя искаше да ги забрави завинаги. Това обаче никога не бе възможно решение, още по-малко сега. Но да ги отстрани от съзнанието си с усилие на волята поне за няколко часа, щеше да му струва повече сили, отколкото имаше. Сънищата му отново бяха изпълнени с амарантинците. И при всяко свое събуждане, а това ставаше често, зад силуета на съпругата му стените винаги бяха оживели от преплетени криле, пагубни криле, които наблюдаваха в очакване.

На онова, което щеше да се случи.

— Няма да усетиш кой знае какво — обясни Саджаки.

И това бе самата истина, поне в началото. Хури не усети нищо, когато бърникането в съзнанието ѝ започна, освен лекия натиск на шлема, прилепнал плътно по скалпа ѝ, за да осигури максимална точност за свързващите я посредством него сканиращи системи. Чуваше тихи пощракания и виене, но това бе всичко; не чувстваше дори очакваното гъделичкане.

— Това не е необходимо, триумвир.

Саджаки правеше по-фина настройка на параметрите като даваше команди чрез някакъв гротескно остарял пулт. Пред погледа му изникваха един след друг разрези на главата на Ана.

— В такъв случай няма от какво да се страхуваш. Трябваше да приложи тази процедура още като те наехме, Хури. Разбира се, моята колежка беше против тази идея...

— Защо тогава го правиш сега? Какво съм сторила, за да те подтикна?

— Навлизаме в критичен момент, Хури. Не мога да си позволя да не мога да вярвам напълно на всеки един от екипажа си.

— Но ако ми разтопиш имплантите, няма да ви бъда от никаква полза!

— О, не обръщай такова внимание на ужасните истории на Вольова. Тя искаше просто да запази от мен малките си търговски

тайни, да не би да реша, че мога да се справям с работата ѝ така добре, както самата нея.

Сега на мониторите се появиха имплантите ѝ; геометрични островчета на реда наред аморфната супа от невронни структури. Саджаки даде нови команди и образът на един от имплантите започна да се уголемява. Хури усети потръпване по скалпа. От импланта се отделяха пласт след пласт, оголвайки непрекъснато усложняващата се вътрешност в поредица от увеличени снимки, като шпиониращ сателит над голям град, оглеждащ първо кварталите, след това — улиците и най-накрая — подробности от сградите. Някъде сред всичко това, складирана в извънредно малка физическа форма, се намираше информацията, от която изникваше симулацията на Мадмоазел.

От последното ѝ посещение бе изминало доста време. И тогава, наред пясъчната буря, бушуваща на Ризургам, Мадмоазел ѝ бе казала, че умира, тъй като е загубила войната срещу Сън Стийлър. Дали той беше победил окончателно или продължителното ѝ мълчание означаваше, че използва цялата си енергия за удължаване на войната? Нагорни бе полудял веднага щом Сън Стийлър бе станал стопанин на главата му. Същата съдба ли очакваше Хури или този път престоят му в нея щеше да е по-предпазлив? Може би — каква обезпокоителна мисъл — той се бе поучил от грешките, които бе допуснал с Нагорни. Какво от всичко това щеше да види Саджаки с неговото сканиране?

Той бе отишъл да я вземе от стаята ѝ, придружен от Хегази. Сега другият триумвир си бе отишъл, но на Хури не ѝ минаваше мисълта да се съпротивлява на Саджаки. Вольова вече я бе предупредила, че той е по-силен, отколкото изглежда, и е специалист в ръкопашния бой. Макар също да бе обучена за този вид бой, Ана не се съмняваше, че Саджаки е по-добър от нея.

Помещението, в което се намираха, имаше вид на стая за мъчения. Може би не беше използвано за тази цел от десетилетия, но преживеният тук ужас не можеше никога да бъде заличен. Хури не беше виждала нищо толкова обемисто и старо като оборудването за сканиране на мозъка в тази стая. Дори да бе модифицирано, за да работи по-добре, отколкото в първоначалния си вид, то никога нямаше да настигне съоръженията, с които разполагаше тяхното разузнаване в Края на небето. Съоръжението на Саджаки беше от този тип, който оставя поразени неврони по пътя си като крадец, трескаво обиращ

къщата, в която е влязъл с взлом. Надали беше по-нов модел от разрушителните скенери, използвани от Кал Силвест по време на Осемдесетте... нищо чудно да бе дори по-стар.

Но Саджаки я държеше в ръцете си. И научаваше кой знае какви неща за нейните импланти... разкриваше строежа им, разчиташе скритата в тях информация. След това щеше да настрои машината да определи начина на действие на мозъчната ѝ кора, издърпвайки мрежи от невронни връзки в черепа ѝ. В тази топология бяха запечатани спомени и характеристики на личността, преплетени така, че беше почти невъзможно да се отделят. Но макар оборудването на Саджаки да не беше възможно най-доброто, той със сигурност разполагаше с превъзходни алгоритми за разчитане на всичко необходимо. В продължение на векове статистическите модели бяха изучавали модела на складиране на спомени в десет милиарда човешки мозъка, правейки връзка между структура и опит. Някои отпечатъци се отразяваха в подобни структури от неврони, създавайки функционални блокчета, от които се събираха по-сложните спомени. Тези квалити никога не бяха еднакви при отделните хора, освен в много редки случаи, но и не се кодираха по напълно различни начини, тъй като природата никога не се отдалечаваше особено от пътя на най-малкия разход на енергия при решаването на който и да е конкретен случай. Статистическите модели можеха да идентифицират успешно тези невронни структури и след това да направят карта на връзките помежду им, от които се изграждаха спомените. Саджаки трябваше само да идентифицира достатъчно такива структури и след това да остави алгоритмите да действат, и тогава нямаше да има нещо принципно, което да не узнае за нея. Щеше да може да пресява спомените ѝ както си иска.

Прозвуча аларма. Саджаки вдигна поглед към един от дисплеите, на който се виждаше как имплантите на Хури започват да почервяват; червеното преминаваше към съседните участъци от мозъка ѝ.

— Какво става — попита тя.

— Индуцирана топлина — отвърна незаинтересовано той. — Имплантите ти са се посгорещили.

— Не трябва ли да спреш?

— О, не още. Вольова е трябвало да ги заякчи срещу електромагнитни пулсови атаки струва ми се. Малко термално

претоварване няма да им причини необратими увреждания.

— Но главата започва да ме боли... определено нещо не е наред.

— Сигурен съм, че ще го понесеш, Хури.

Мигренозният натиск се бе появил изневиделица, но вече бе наистина непоносим, сякаш Саджаки я бе притиснал в менгеме, което продължаваше да затяга. Горещината в черепа ѝ трябва да бе много по-голяма, отколкото показваха дисплеите. Несъмнено Саджаки, който рядко вземаше присърце интересите на своите клиенти, ги беше настроил така, че да покажат смъртоносната за мозъчните клетки температура, едва когато е вече почти прекалено късно...

— Не, Юуджи-сан. Не може да го понесе. Откачи я от това нещо.

Гласът беше на Вольова. Саджаки погледна към вратата. Трябва да бе усетил влизането ѝ доста преди Хури, но дори сега я погледна с престорено безразличие.

— Какво има, Иля?

— Знаеш точно какво има. Спри машината, преди да си я убил.

Сега вече Вольова се приближи дотолкова, че Ана можеше да я види. Тонът ѝ беше авторитетен, но очевидно не беше въоръжена.

— Все още не съм научил нищо полезно — обясни Саджаки. — Нуждая се от още няколко минути...

— Още няколко минути и тя ще бъде мъртва. — И добави, с типичната си практичност: — А имплантите ѝ ще бъдат увредени до такава степен, че няма да подлежат на поправка.

Втората възможност вероятно разтревожи Саджаки повече от първата. Той промени нещо по командното табло. Червеният цвят избледня до не толкова плашещо яркорозово.

— Мислех, че тези импланти би трябвало да са подobaващо втвърдени.

— Те са само прототипи, Юуджи-сан. — Вольова се приближи още до дисплеите и се взря в тях. — О, не... Какъв глупак си, Саджаки. Проклет глупак. Кълна се, май вече си ги увредил.

Като че ли говореше сама на себе си.

Саджаки стоеше безмълвно. Хури се питаше дали нямаше да скочи внезапно и да убие Иля с едно вбесено движение. Но след това натисна намръщено бутоните, за да изключи съоръжението като наблюдаваше как дисплеите изгасват един след друг, след това вдигна каската от главата на Ана.

— Тонът на гласа ти... беше не на място тук, триумвир — каза той.

Хури забеляза как ръката му се плъзна в джоба на панталона и напипа нещо, нещо, което за момент ѝ заприлича на спринцовка за подкожна инжекция.

— Ти едва не унищожи офицера на нашата оръжейна — отвърна Вольова.

— Не съм приключил с нея. Нито с теб. Ти си бърникала нещо по тази машина, нали, Иля? Нещо, което да те предупреди, когато бъде включена? Много умно.

— Направих го, за да предпазя имуществото на кораба.

— Да, разбира се...

Думите на Саджаки увиснаха заплашително във въздуха и той излезе безшумно от помещението.

ДВАЙСЕТ И ТРИ

Орбитата на Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

Тази ситуация беше със смущаваща симетрия според Силвест. Само след часове оръжията от скривалището на Вольова щяха да започнат да се бият срещу подземните имунологични системи на Цербер; вирус срещу вирус. И сега, в навечерието на тази атака, Силвест се подготвяше за война срещу Смесената чума, която поглъщаше — или, в зависимост от гледната точка, уголемяваше гротескно — Капитана на лайтхъгъра. Тази симетрия говореше за наличието на някакъв, лежащ под повърхността на нещата ред, за който той си даваше сметка само частично. Това усещане определено не му носеше радост; беше като да се включиш в игра и едва след това да осъзнаеш, че правилата са далеч по-сложни, отколкото ти се е сторило в началото.

За да може симулацията в бета-ниво на Калвин да работи чрез него, той трябваше да изпадне в състояние на полусъзнание без да престава да се движи, нещо подобно на сомнамбулизъм. Калвин щеше да го ръководи като кукла на конци, получавайки сетивна информация направо чрез очите и ушите на Силвест, служейки си директно с неговата нервна система, за да се движи. Даже щеше да говори чрез Силвест. Потискащите нервите лекарства вече бяха предизвикали парализа на цялото му тяло и усещането беше толкова неприятно, колкото си спомняше от последния път.

Силвест мислеше за себе си като за машина, в която щеше да се всели призракът на Калвин.

Ръцете му боравеха с инструментите за медицински анализ, движещи се покрай тумора. Беше опасно да се приближава прекалено много до сърцето; това излагаше на голям риск от заразяване собствените му импланти. В даден момент — при този или може би при следващия сеанс — щеше да се наложи да стигнат и до там; това

бе неизбежно, но Силвест не желаше още да мисли за въпросния момент. Засега, когато трябваше да работят по-близо до него, Калвин използваше простите, безмозъчни роботчета от онези, които действаха навсякъде из кораба; но дори те бяха податливи на болестта. Едно от тях по погрешка се бе приближило прекалено до Капитана и вече бе омотано в мрежа от тънки чумни влакънца. Макар машината да нямаше молекулярни компоненти, болестта очевидно имаше какво да вземе и от нея, за да бъде смляно в трансформиращата матрица на Капитана и да захрани треската му. Сега Калвин трябваше да прибегне до по-груби инструменти, но в даден момент, очевидно не след дълго, щеше да се наложи да атакуват чумата с единственото, което би могло да ѝ противодейства: нещо много подобно на нея самата.

Силвест усещаше мисловния процес на Калвин, действащ някъде зад неговия собствен. Това не бе нещо, което можеше да се нарече съзнание — симулацията, която управляваше тялото му, не бе нищо повече от имитация, но някъде във връзките с неговата нервна система... струваше му се, че се е появило нещо, способно да ръководи хаотичната субстанция. Теориите и собствените му предразсъдъци, разбира се, отричаха това; но какво друго обяснение можеше да има за раздвоението на личността, което усещаше? Не смееше да попита Калвин дали изпитва същото, а и най-вероятно нямаше да повярва на отговора му.

— Синко — обади се Калвин. — Изчаках досега, преди да обсъдя нещо с теб. Притеснявам се заради него, но не бих искал да го дискутирам пред, въх... нашите клиенти.

Силвест знаеше, че само той може да чува гласа на Калвин. Трябваше да му отговаря беззвучно, а Калвин от своя страна моментално му връщаше контрола върху говора.

— Моментът и сега не е подходящ. В случай, че не си забелязал държа да ти напомня, че правим операция.

— Именно за операцията искам да говорим.

— В такъв случай давай по-кратко.

— Не мисля, че би трябвало да успеем.

Силвест виждаше, че ръцете му — ръководени от Калвин — не престанаха да действат по време на изричането на тези думи. Усещаше присъствието на застаналата наблизо Вольова, очакваща инструкции.

— За какво, по дяволите, говориш? — попита все така беззвучно Силвест.

— Мисля, че Саджаки е много опасен.

— Страхотно; в такъв случай ставаме двама. Но това не те спря да си сътрудничиш с него.

— Първоначално бях благодарен за тази възможност — призна Калвин. — Все пак той ме спаси. Но след това започнах да се питам как ли изглеждат нещата от неговата гледна точка. И дали не е малко сбъркан. Порази ме мисълта, че всеки здравомислещ човек щеше да остави Капитана да умре още преди години. Но Саджаки, когото видях последния път, беше неукротимо верен, само дето тогава околосветското му пътешествие имаше смисъл. Тогава поне имахме надежда, че ще успеем да спасим Капитана.

— А сега няма такава надежда, така ли?

— Той е заразен с вирус, с който цялата Йелоустоунска система с всичките си ресурси не може да се справи. Вярно е, че въпросната система бе атакувана от същия вирус, но някои нейни изолирани участъци останаха недокоснати месеци наред и хората там използваха не по-малко напреднали от нашите техники, за да намерят лек... и така и не успяха. Не само това, ами ние не знаем дори кои погрешни пътища са следвали и кои може би са щели да дадат резултат, ако бяха разполагали с повече време.

— Аз казах на Саджаки, че за тази работа му трябва вълшебник. Негов проблем е, ако не ми е повярвал.

— Според мен проблемът е, че ти повярва. Това имах предвид като казах, че не би трябвало да успеем.

В този момент Силвест гледаше към Капитана; Калвин бе подготвил благоразумно гледката. Изправен пред картината, която се разкриваше пред очите му, той осъзна, че баща му е абсолютно прав. Можеха да извършат подготвителните движения за лекуването на Капитана — ритуалите около установяването доколко засегната бе плътта му — но работата им не можеше да напредне повече от това. Каквото и да опитаха, колкото и интелигентно да беше, колкото и бляскаво, нямаше как да се увенчае с успех. Или, още по-важно, не можеше да му бъде позволено да се увенчае с успех. Именно последната мисъл бе особено смущаваща, защото идваше от Калвин, а

не от Силвест. Той беше видял нещо, останало все още незабелязано за него, но сега то бе станало очевидно, направо ослепително ясно.

— Мислиш, че ще ни попречи?

— Мисля, че вече го направи. И на двамата ни направи впечатление, че скоростта на развитие на чумата на Капитана нарасна, откакто сме на кораба, но ние не обърнахме внимание на този факт като го приехме или за съвпадение, или за плод на нашето въображение. Но аз не смятам така. Според мен Саджаки му е позволил да се затопли.

— Да... Аз също стигнах до това заключение. Има и още нещо, нали?

— Биопсиите — тъканните проби, за които помолих.

Силвест знаеше накъде бие. Роботът, който бяха изпратили да вземе клетъчните проби, сега бе полуразложен от чумата.

— Не мислиш, че заразяването му е резултат от естествена грешка, нали? Според теб това е дело на Саджаки.

— На Саджаки или на някой друг от екипажа.

— Тя ли?

Силвест усети как погледът му се насочва към жената.

— Не — отговори Калвин. — Не е тя. Това не означава, че й имам доверие, но от друга страна не виждам в нейно лице любимка на Саджаки.

— Какво обсъждате? — пристъпи към тях Вольова.

— Не се приближавай толкова — предупреди я Калвин като говореше посредством Силвест, който в момента не беше в състояние да говори, дори беззвучно. — Нашите манипулации може да са освободили някоя и друга чумна спора, а ти не би искала да ги вдишаш.

— Те няма да ми навредят — обясни Иля. — В мен няма нищо, на което чумата би могла да повлияе.

— Защо тогава изглеждаш толкова неприветлива?

— Защото е студено, *глупчо*. — Вольова направи пауза. — Чакай малко. С кого от вас разговарям всъщност? С Калвин, нали? Струва ми се, че ти дължа малко по-голямо уважение — все пак не ти ни държиш заложници.

— Много си мила — чу се да отговаря Силвест.

— Надявам се, че сте изнамерили някаква стратегия? Триумвир Саджаки няма да остане доволен, ако заподозре, че не удържате вашата част от сделката.

— Напълно възможно е триумвир Саджаки да е част от проблема — отвърна Калвин.

Тя се бе приближила още сега, макар да трепереше видимо, тъй като не си бе сложила термична протекция, която носеше Силвест.

— Не съм сигурна, че разбрах тази забележка.

— Наистина ли мислиш, че той иска да излекуваме Капитана?

Тя го погледна така, сякаш я беше зашлевил през лицето.

— И защо да не иска?

— Той разполагаше с предостатъчно време, за да свикне да командва. Този ваш триумвират е само един фарс. Саджаки е ваш капитан във всяко отношение, освен по титла, и вие с Хегази го знаете много добре. Той няма да се откаже от властта без борба.

Иля отговори прекалено прибързано, за да звучи убедително.

— Ако бях на ваше място, щях да се концентрирам върху работата и нямаше да се тревожа за желанията на триумвира. Все пак той ви доведе тук. Той измина светлинни години, за да потърси услугите ви. Надали някой би постъпил така, ако не иска Капитанът му да се върне.

— Той ще направи необходимото, за да не успеем — отвърна Калвин. — Но в провала ни ще намери друга искрица надежда, нещо или някой друг, който би могъл да излекува Капитана, ако само успее да го намери. И преди да разберете какво става, ще се впуснете в друго едновековно издирване.

— Ако случаят е такъв — промълви бавно Иля, сякаш се опасяваше това да не е капан, — тогава защо още не е убил Капитана? Това ще запази позицията му.

— Защото тогава ще трябва да намери как да те използва?

— Да ме използва ли?

— Да, помисли за това. — Калвин остави медицинските инструменти и отстъпи на няколко крачки от Капитана, като актьор, който се готви да пристъпи на светлината на прожекторите, за да произнесе монолога си. — Това издирване на лек за Капитана е единственият бог, на който си в състояние да служиш. Може би е било време, когато то е имало смисъл... но вече не. На кораба имате доста

оръжие и аз знам за него, дори за онова, за което не обичате да говорите. Засега единствената цел, на която служи то, е играта на сила, когато се нуждаете от някой като мен — някой, който просто да извърши движенията на лекуването, без в действителност да промени кой знае какво. — Силвест се зарадва, когато Калвин спря да говори за няколко секунди, тъй като имаше нужда да си поеме въздух и да овлажни пресъхналата си уста. — Така, ако Саджаки изведнъж стане капитан, каква ще бъде следващата му стъпка? Вие пак ще разполагате с оръжието, но срещу кого бихте могли да го използвате? Ще трябва да си измислите неприятел от нищото. Може би той дори няма да притежава нещо, което искате — все пак вие сте тези, които имат кораб, какво още може да ви трябва? Може би ще си измислите идеологически врагове? Не виждам как ще стане, тъй като единственото, което не съм забелязал между вас, е идеологическа привързаност към каквото и да било, освен може би собственото ви оцеляване. Не, според мен дълбоко в себе си Саджаки знае какво ще се случи. Знае, че ако стане капитан, рано или късно ще трябва да използвате тези оръжия, просто защото съществуват. И нямам предвид минималистичната интервенция, която демонстрирахте на Ризургам. Ще трябва да стигнете до края: да използвате всяка една от тези ужасии.

Вольова беше бърза; и друг път бе успявала да впечатли Силвест с това.

— В такъв случай дължим благодарност на триумвир Саджаки, така ли? Като не убива Капитана, той ни предпазва от падане в пропастта.

Но по начина, по който говореше, беше ясно, че иронизира.

— Да — отвърна неуверено Калвин. — Вероятно си права.

— Не вярвам на нито една дума — обяви с внезапен плам Иля. — И ако беше един от нас, би било равнозначно на предателство дори да имаш подобни мисли.

— Както искаш. Но ние вече видяхме доказателства, че Саджаки иска да провали операцията.

За момент в изражението ѝ проблесна любопитство, но тя го потъпка ефикасно.

— Параноята ти не ме интересува, Калвин... ако разговарям с Калвин. Към Дан имам една уговорка — да го заведе на Цербер. С теб

също имам уговорка — да помогнеш за излекуването на Капитана. Обсъждането на всякакви други теми излиза извън това.

— Значи, както разбирам, разполагаш с ретровирус?

Вольова бръкна в якето си и извади флакона, който носеше.

— Действа срещу чумните проби, които успях да изолирам и от които отглеждах култури. Съвсем друг въпрос е обаче дали ще действа и срещу това.

Силвест усети как ръцете му се протягат напред, за да хванат флакона, който тя подхвърли. Миниатюрното стъкълце му напомни флакона, който бе носил преди сватбата си, но само за момент.

— Удоволствие е да се работи с теб — обяви Калвин.

Вольова остави Калвин или Дан Силвест — така и не беше сигурна с кой от двамата бе общувала — след като му даде точни инструкции как да използва контраагента. Отношенията ѝ с него бяха като между аптекар и хирург, помисли си Иля: тя беше изобретила действащ при лабораторни условия серум и можеше да даде обширни указания за това как трябва да се прилага, само не и отговорите за вземане на окончателните решения, на истинските въпроси на живот и смърт; те бяха в компетенцията единствено на лекаря и тя нямаше желание да се намесва. Ако начинът на прилагане на серума не беше толкова важен, изобщо нямаше да се налага да водят Силвест на кораба. И нейният ретровирус щеше да бъде само един елемент от цялостното лечение, дори да се окажеше наистина много успешен.

Вольова се взеше с асансьора към моста като полагаше големи усилия да не мисли за онова, което Калвин (това определено трябва да беше той) ѝ бе казал за Саджаки. Но тази задача се оказа изключително трудна; думите му бяха прекалено логични. И как трябваше да реагира тя за предполагаемото проваляне на лечението? Почти се бе осмелила да попита, но се страхуваше много да не чуе отговор, който не е в състояние да опровергае. Както беше казала, и това в известен смисъл бе самата истина, дори подобна мисъл бе равносилна на предателство.

Но в много отношения тя вече бе извършила предателство.

Саджаки започваше да става подозрителен към нея; това бе очевидно. Да не се съгласи с него да подложи Хури на мозъчния анализ беше едно. Но да настрои тайно машината, за да я информира, когато я

активира, вече бе съвсем друго нещо — във всеки случай не постъпка на човек, изпитващ известна професионална загриженост към свой колега, а говорещ за тиха параноя, страх и омраза. За щастие беше пристигнала навреме. Машината не бе причинила трайни увреждания и беше съмнително, че Саджаки бе успял да провери достатъчно нервен обем с нужните подробности, за да се сдобие с нещо повече от размазани отпечатыци вместо с пълни спомени. Вероятно Саджаки щеше да бъде по-предпазлив: точно сега бе особено неподходящо да загубят своя офицер на оръжейната. Но какво щеше да стане, ако насочеше фокуса на своите подозрения към Вольова? Тогава можеше да прибегне към същия начин на изследване, който бе приложил спрямо Хури. И надали щеше да има никакви безпокойства, освен че така щеше да унищожи окончателно чувството за равенство помежду им, ако изобщо бе останало такова. Тя, разбира се, нямаше импланти, които можеха да бъдат увредени. И в известна степен сега, когато работата на борда на „Лорийн“ продължаваше самостоятелно, тя самата вече не му беше толкова необходима.

Иля погледна гривната си. Парченцето, което бе извадила от Хури, ѝ причиняваше повече главоболия, отколкото някога бе смятала за възможно. Тъй като вече разполагаше в по-голяма или по-малка степен с информация за неговия състав, тя бе поискала от кораба да го напасне с нещо в паметта си. Предположението ѝ, че то е дело на Манукян, изглеждаше правдоподобно, тъй като родината му определено не беше Краят на небето. Но корабът продължаваше да търси, ровейки все по-дълбоко и по-дълбоко в паметта си. Сега обработваше технологичната фактология отпреди почти две столетия. Абсурдно беше да изследва подобна антика. Но, от друга страна, защо да спира сега? Само след броени часове корабът щеше да стигне до създаването на колонията, до малкото документация от американската епоха, оцеляла до днес. Така поне щеше да може да каже на Хури, че издирването е било изтощително... ако не плодотворно.

Влезе на мостика, сама.

Гигантската камера беше тъмна, осветена единствено от прожекционната сфера, която в момента бе оставена да изобразява схема на целия бинер Павонис-Хадес. Нямаше други членове на екипажа („От малцината, които оцеляха“ — помисли си тя), а вече никой не викаше мъртвите от запазените за идните поколения архиви,

за да споделят мнението си на езици, които почти никой не говори. Самотата бе добре дошла. Вольова нямаше желание да се разправя със Саджаки (особено с него), а компанията на Хегази никога не бе ценела. Не ѝ се говореше даже с Хури; и не само сега. Събеседването с нея пораждаше прекалено много въпроси, караше ума ѝ да се съсредоточава върху теми, с които не желаете да се заема. Сега, поне за няколко минути, Вольова можеше да остане насаме, в своята стихия и, колкото и да беше глупаво, да забрави всичко, което заплашваше да превърне реда в хаос.

Можеше да бъде до своите красиви оръжия.

Преобразеният „Лорийн“ бе слязъл на още по-ниска орбита — само на десет хиляди километра над повърхността, без да предизвика реакция от страна на Цербер. Беше нарекла големия коничен обект „предмостие“, защото точно това беше функцията му. Колкото до другите, за тях това бе просто оръжието на Вольова, ако изобщо си правеха труда да го нарекат някак. То беше дълго четири хиляди метра, почти толкова, колкото лайтхъгъра, от който произхождаше. Много малка част от него беше твърда; дори стените бяха осеяни с пори, в които лежаха щамове военни кибервируси, подобни по строеж на контраагента, който щяха да използват срещу Капитана. По-големите енергийни и огнестрелни оръжия бяха поставени в кухни в стените. Всичко това бе защитено от няколко метра хипердиамант, който щеше да бъде отлющен самопожертвователно при сблъсъка. Ударните вълни щяха да се спуснат нагоре по цялата дължина на предмостията при сблъсъка му с повърхността, но границите от пиезоелектричен кристал постепенно щяха да започнат да пропускат енергия от тях, енергия, която можеше да се пренасочи към оръжейните системи. Скоростта на удара щеше да бъде относително ниска, във всеки случай — по-малко от километър в секунда, тъй като предмостията щеше да намали скоростта си значително, непосредствено преди сблъсъка с кората на планетата. А той щеше да бъде омекотен предварително; освен фронталните оръжия на самото предмостие, Вольова щеше да използва толкова от оръжията в скривалището, колкото се осмели.

Разпитваше оръжието чрез гривната си. Това не беше приковаващият вниманието разговор, който бе водила някога. Контролиращата го персона бе доста рудиментарна; не можеше да очаква нищо повече от нещо, което бе само на няколко дни. В известен

смисъл така бе по-добре. Ако умът му беше по-голям, отколкото на гълъб, можеше да заподозре действителното положение. А Вольова си напомняше непрестанно, че предмостиято най-вероятно нямаше да разполага с достатъчно време, за да започне да се радва на съзнателността си.

Танцуващите в сферата цифри я уведомиха, че то е напълно готово. Трябваше да се доверява на това, което ѝ казваха обобщаващите системи, тъй като оръжието и бе непознато в много отношения. Беше набелязала основните си изисквания, но работата бе извършена от автономни конструкторски програми и те не бяха благоволили да я информират за всички възникнали технологични проблеми, нито за начина, по който ги бяха разрешили. Но колкото и задълбочено да беше познанието ѝ за предмостиято, тя се намираше в положението на майка, създала своето дете без да знае точното местонахождение на всяка артерия и нерв... или дори точната биохимия на неговия метаболизъм. Но това не го правеше по-малко нейно творение... или нейно дете.

Дете, което бе обрекла на ранна, нелепа — но в никакъв случай не и безсмислена — смърт.

Гривната ѝ изписука. Погледна я с очакването, че това е техническо нахалство от страна на предмостиято, кратка информация за направено в последния момент обновяване, осъществено от все още работещите в сърцевината му системи.

Но не се оказа нищо подобно.

Беше сигнал от кораба; известяваше я, че бе намерил аналогия на парченцето, извадено от Хури. За тази цел се беше наложило да се върне в технически файлове от преди повече от двеста години. И, с изключение на шарките, получени чрез натиск, които трябва да бяха направени след производството му, съответствието беше абсолютно.

Вольова беше все още сама на мостика.

— Дай го на дисплея — каза тя.

В сферата се появи увеличен образ на отломката. Последва поредица от зумове, като се започне от електронна микроскопия, на която се виждаше кристалната структура на парченцето и се стигне до изображение на отделните атоми. Рентгеновите кристалографски спектрографи и спектрографите на масата се появяваха в отделни прозорци, придружени от обобщаваща техническа фактология. Иля не

обърна внимание на тези резултати; бяха й напълно познати, тъй като повечето от измерванията бе извършила самата тя.

Затова изчака, докато целият дисплей се премести от едната страна и до него се появи подобна поредица от графики, наредени около някакво парче материя, идентично при атомна резолюция, но без шарките. Съставът, изотопните съотношения и свойствата на решетките бяха еднакви: въглеродни молекули, сплетени в структурни алотропии, преминаващи през смайващо сложна матрица от наредени като сандвичи метални пластове и странни сплави. Шипчета от итрий и скандий с множество трансуранови елементи в почти неизмеримо малки количества добавяха някаква дъговидна устойчивост към свойствата на парченцето. То беше необичайно, но определено бе плод на човешка технология. Нещо повече, виждаха се особености, характерни за демаршистите, а разгарът на модното увлечение по трансурановите елементи бе през дваисет и четвърти и дваисет и пети век.

Тази частица всъщност приличаше много на материала, от който щеше да бъде произведен корпусът на космически кораб през въпросния период.

Лайтхъгърът очевидно бе на същото мнение. Какво правеше това парченце от корабен корпус в Хури? Що за послание можеше да е това от страна на Манукян? Може би все пак се бе излъгала и това съвсем не бе негово дело, а просто злополука. Освен ако не ставаше дума за някой конкретен космически кораб...

Като че ли беше точно така. Технологията беше типична за въпросния период, но от друга страна парченцето беше уникално; беше пригодно да издържа на много по-големи натоварвания, отколкото дори при военни условия. Постепенно, след като размисли над резултатите, Вольова достигна до извода, че то можеше да бъде само от един вид кораби: предназначени за осъществяване на контакт при изследванията на Шрауд, притежавани от института „Силвест“.

По-нататъшното изучаване на изотопното съотношение доведе до извода, че можеше да бъде само от един конкретен кораб: онзи, който бе отвел Силвест до границата на Шрауд на Ласкай. В първия момент това откритие й се стори достатъчно. То доказваше, че въпросната Мадмоазел действително имаше някаква връзка с него. Но

Хури вече знаеше този факт... следователно посланието трябваше да ги уведомява за нещо по-дълбоко. Разбира се, Вольова вече бе разбрала какво трябва да е това. Но то бе наистина невероятно. Беше невъзможно да е тя, нали? Невъзможно бе да е оцеляла след случилото се около Шрауд на Ласкай. Но Манукян бе дал на Хури да разбере, че бе открил своята господарка в космоса. И беше напълно възможно дегизировката ѝ като херметик да прикрива обезобразяване по-сериозно от всичко, което бе в състояние да причини чумата...

— Покажи ми Карин Льофевр — рече Иля, след като извади от паметта на кораба името на жената, която трябваше да е загинала някъде около Шрауд.

Лицето на жената, голямо като на богиня, изгря насреща ѝ. Беше млада и от малкото, което се виждаше под главата ѝ, ставаше ясно, че е облечена по модата на Йелоустоунската Бел епок, бляскавата златна епоха отпреди Смесената чума. И лицето ѝ беше познато — не разтърсващо, но достатъчно, за да разбере, че бе виждала тази жена и преди. Беше виждала това лице в десетки исторически документи и във всеки един от тях се правеше предположението, че е отдавна мъртва, убита от непонятни за хората извънземни сили.

Разбира се. Сега беше ясно кое бе причинило шарките от невероятно силно налягане. Гравитационните сили около Шрауд на Ласкай бяха смазали материята, докато „пусне кръв“.

Всички мислеха, че Карин Льофевр бе умряла по същия начин.

— По дяволите! — процеди под носа си триумвир Иля Вольова, защото вече не можеше да има съмнение по този въпрос.

Още като дете Хури бе забелязала какво се случва, когато докосне нещо прекалено горещо като дулото на огнестрелно оръжие, току-що изстреляло един пълнител. Последвалата болка бе силна, но толкова краткотрайна, че не можеше да се сметне изобщо за болка; тя беше по-скоро предупреждение за истинската болка, която щеше да последва. Между нея и следващата болка имаше миг без каквото и да било усещане и именно тогава тя дръпваше рязко ръката си от прекалено горещия предмет. Но вече бе прекалено късно; истинската болка се появяваше и тя не можеше да направи нищо друго, освен да се подготви за идването ѝ като домакин, предупрежден за предстоящото

пристигане на гост. Разбира се, болката никога не беше толкова силна, а и тя вече бе отдръпнала ръката си от нейния източник; после обикновено не оставаше даже белег. Но това я караше винаги да се пита. Ако предупредителната болка бе достатъчна да я накара да отдръпне ръка, а винаги ставаше така, каква бе целта на цунамито от истинска болка, която следваше? Защо изобщо беше нужна, след като вече бе получила посланието и бе отместила ръка от опасността? И дори когато по-късно откри, че има стабилна физиологична причина за забавянето между двете предупреждения, пак ѝ се струваше прекалено неприятно, за да го приеме.

Точно така се чувстваше сега, докато седеше в стаята-паяк с Вольова, която току-що ѝ бе обяснила на кого според нея принадлежи лицето на Карин Льофевр; точно така се бе изразила. Последва изблик на първоначален шок, като ехо от бъдещето, даване на представа за това какво щеше да представлява истинският шок. Много слабо ехо наистина и след това — нищо за известно време.

А после — истинската сила.

— Как може да е тя? — възкликна Хури малко по-късно, когато шокът не толкова бе отзвучал, колкото се бе превърнал в нормален компонент на емоционалния ѝ фон. — Не е възможно. Няма смисъл.

— Според мен има прекалено голям смисъл — отвърна Иля. — Мисля, че съвпада чудесно с фактите. И не е нещо, което можем да отменим току-така.

— Но всички знаем, че тя е мъртва! И не само в Йелоустоун, а в половината колонизиран космос. Иля, тя умря по жесток начин. Не може да е тя.

— Аз мисля, че може. Манукян е признал, че я е открил в Космоса. Може би я е намерил да се носи безцелно някъде край Шрауд на Ласкай, спасил я е и после я е върнал в Йелоустоун. — Вольова спря, но преди Ана да успее да проговори или дори да пожелае да го направи, побърза да продължи: — Това вече звучи логично, нали? Така поне разполагаме с наличието на някаква връзка със Силвест... и дори обяснение за желанието ѝ да го убие.

— Иля, чела съм какво се е случило с нея. Била е разкъсана от гравитационните полета около Шрауд. Няма как да е останало достатъчно, което Манукян да може да върне в Йелоустоун.

— Не... разбира се, че не. Освен ако Силвест лъже. Спомни си, че единствената информация за случилото се, с която разполагаме, са неговите собствени думи — нито една от записващите системи не оцелява.

— Значи искаш да кажеш, че тя не е умряла?

Волъова вдигна ръка, както правеше винаги, когато Хури не успееше да разчете безпогрешно мисълта ѝ.

— Не... не непременно. Може би е умряла... но не по начина, по който казва Силвест. Може би не е умряла по начина, който сме способни да разберем и може би всъщност не е жива даже сега, въпреки всичко, което си видяла.

— А аз не съм видяла кой знае какво от нея, нали така? Само кутията, с която се придвижваше.

— Решила си, че е херметик, защото се е движела в нещо като техните носилки. Но нищо чудно това да е било нейното средство да те заблуди.

— Но тя трябва да е била разкъсана. Нищо не променя този факт.

— Може би Шрауд не я е убил, Хури. Може би с нея се е случило нещо ужасно, но след това, кой знае как, е останала жива. Може би нещо я е спасило.

— Силвест щеше да знае.

— Дори да не го признава пред самия себе си. Трябва да поговорим с него, струва ми се... тук, където Саджаки няма да ни притеснява. — Иля още не бе довършила мисълта си, когато гривната ѝ изписка и се изпълни с човешко лице, чиито очи се бяха изгубили зад безизразни глобуси. — Говорим за вълка, а той — в кошарата — промълви триумвирът. — Какво има, Калвин? Калвин, ти си, нали?

— Засега — отвърна мъжът. — Макар да се опасявам, че полезността ми за Саджаки ще завърши позорно.

— Какво имаш предвид? — попита Волъова и побърза да добави: — Налага се да обсъдя нещо с Дан, при това — доста спешно.

— Мисля, че онова, което ще кажа, е още по-спешно — отвърна Калвин. — Става въпрос за твоя контрагент, Волъова. Изфабрикуваният от теб ретровирус.

— И какво за него?

— Той изглежда не действа така, както го мислим. — Той отстъпи крачка назад и Хури зърна зад гърба му Капитана, сребрист и

служест, като статуя, покрита със следи от голи охлюви. — По всичко личи, че той го убива още по-бързо.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

На Силвест не му се наложи да чака дълго. Когато пристигна, Вольова беше придружена от Хури, жената, спасила живота ѝ на повърхността на Ризургам. Ако Вольова беше голяма неизвестна в плановите му, положението с Хури бе още по-лошо, тъй като той нямаше представа на кого беше вярна: на Вольова, на Саджаки или на някой друг. Но засега потисна собствените си притеснения в полза на тревогите на Калвин.

— Какво искаш да кажеш с това „убива го още по-бързо“?

— Точно това, което чуваш — накара го да отвърне Калвин, преди събеседничките им да успеят да си поемат дъх. — Приложихме го съгласно твоите указания. Но ефектът е такъв, че все едно бихме енергийна инжекция на чумата. Сега тя се разпространява по-бързо от когато и да било. Налага се един-единствен извод: твоят ретровирус всъщност ѝ помага.

— По дяволите! — процеди Иля. — Съжалявам, извинете ме. Последните няколко часа бяха изтощителни.

— Само това ли ще кажеш?

— Тествах контраагента върху малки изолирани чумни проби — обясни с оправдателен тон тя. — И той се справи добре. Не можех да обещавам, че ще подейства толкова ефикасно срещу главното тяло на чумата... но най-малкото, при най-лошия възможен сценарий... мислех, че все ще има някакъв ефект, макар и ограничен. Чумата трябва да е включила някои от своите ресурси в борбата си срещу контраагента, това не може да се избегне. Трябва да е насочила част от енергията, която при други случаи би използвала за своето разпространение, за да се съпротивлява срещу него. Надявах се той да я убие... да я превърне във форма, с която можем да се справим. Но дори според най-песимистичните ми предположения чумата трябваше поне да се разболее от настинка, а това щеше да я забави видимо.

— Ние обаче не наблюдаваме нищо подобно — отсъди Калвин.

— Но тя има право — намеси се Хури и Силвест усети как се вторачва в нея така, сякаш поставяше под въпрос самата причина за съществуването ѝ.

— Е, какво ще кажеш? — продължи Вольова. — Любопитството ми е напълно разбираемо.

— Престаняхме да го прилагаме — отвърна Калвин. — Така че засега разпространението ѝ се стабилизира. Но когато дадохме контраагента на Капитана, изродените му тъкани започнаха да се разрастват по-бързо. Той като че ли инкорпорираше масата на контраагента в своята матрица по-бързо, отколкото бе в състояние да преобразува субстрата на кораба.

— Но това е абсурдно — настоя Иля. — Корабът дори не се съпротивлява срещу чумата. Ако изродените му тъкани са се разпространявали по-бързо... значи контраагентът се е предал; преобразувал се е сам по-бързо, отколкото би могла да го преобразува болестта.

— Като войници от предната линия, дезертирали още преди да са чули каквато и да било пропаганда — изясни Хури.

— Точно така — съгласи се Вольова и за първи път Силвест усети нещо между двете жени, нещо, подозрително наподобяващо взаимно уважение. — Но това просто не е възможно. За да стане такова нещо, чумата би трябвало да е променила установения му ред на възпроизвеждане почти без да се е опитала да го направи... сякаш ретровирусът го е направил доброволно. Казвам ти, не е възможно.

— Е, опитай тогава сама.

— Не, благодаря. Не че не ти вярвам, но опитай да погледнеш на нещата от моята гледна точка. От гледна точка на човека, изобретил проклетия контраагент, всичко това е лишено от логика.

— А мислиш ли, че става дума за саботаж? — попита Калвин. — Вече ти казах, че според нас някой не желае тази операция да успее. Знаеш кого имам предвид. — Действаше предпазливо, тъй като не му се искаше да казва прекалено много пред Хури или когато съществуваше вероятност приказките му да бъдат уловени от подслушвателните системи на Саджаки. — Възможно ли е някой да си е поиграл с твоя контраагент?

— Ще помисля върху тази вероятност — отвърна Вольова.

Силвест не беше използвал целия флакон, който му бе дала Вольова, така че тя имаше възможност да сравни молекулярния строеж на остатъка с количеството, което пазеше в лабораторията, използвайки същите средства както и при изследването на парченцето, намерено в тялото на Хури. Сравнителните проби показаха, че съдържанието на флакона е идентично с контраагента, който пазеше в лабораторията си, в рамките на квантовата точност. Онова, което Калвин бе дал на Капитана беше точно такова, каквото го бе замислила да бъде, до най-скромната химическа връзка между най-незначителните атоми в най-малкия и несъществен молекулярен компонент...

Иля свери контраагента със своите записки, за да се увери, че не съществува разлика между тях и схемата, която пазеше в главата си. Всичко беше точно такова, каквото го бе планирала. Никой не бе пипал вируса ѝ, никой не бе извадил зъбите му, така да се каже. Толкова за теорията за саботаж на Калвин. Изпълни я облекчение — не ѝ се искаше да вярва, че Саджаки наистина пречи на целия процес; предположението, че е възможно да удължава непрестанно боледуването на Капитана, бе отвратително, затова се зарадва много, когато инспектирането на контраагента ѝ даде достатъчно основание да прогони тази мисъл от главата си. Разбира се, все още не беше напълно спокойна за Саджаки, но поне нямаше доказателства, че се е превърнал в чак такова чудовище.

Съществуваше обаче още една възможност.

Вольова излезе от лабораторията и се върна при Капитана като се проклмнаше, задето не се бе сетила за това по-рано и не си бе спестила това пътуване. Силвест я попита с какво се занимава сега. Тя го изгледа продължително, преди да отговори. Да, съществуваше връзка с Шрауд на Ласкай, вече беше убедена в това. Дали бе чисто и просто отмъщение от страна на Мадмоазел, отплата за неговото малодушие или предателство, или онова, което едва не я бе убило на границата с Шрауд, каквото и да бе то? Или отиваше още по-нататък и бе свързано по някакъв начин със самите извънземни — древните, предпазващи мозъци, до които се бе докоснал Ласкай при своето пътуване? Дали сега си имаха работа с човешка злоба или с някакъв императив, стар и

непонятен като самите шраудъри? Имаше нужда да обсъди много неща със Силвест, но това трябваше да стане в стаята-паяк.

— Имам нужда от друг образец-проба — заяви тя. — От мястото, където приложихте контраагента.

И тя извади своята лазерна кюретка, направи сръчно нужните разрези и пусна мострата, която приличаше на метално парченце, в предварително приготвения херметично затварящ се съд.

— А какви са резултатите? Променен ли е ретровирусът?

— Не беше пипан.

След това обърна лазера към корабната стена и написа с миниатюрни буквички по нея нещо, непосредствено край Капитана; той щеше да се разпространи върху посланието ѝ и да го унищожи завинаги много преди Саджаки да има възможност да го прочете.

— Какво ще правиш? — попита Силвест.

Но тя вече си беше тръгнала.

— Имаше право — заяви Вольова, когато се озоваха на сигурно място извън корпуса на „Носталгия по безкрая“, кацнали върху лайтхъгъра като обичащ приключенията метален паразит. — Било е саботаж. Но не по начина, по който си помислих в началото.

— Какво искаш да кажеш? — осведоми се Силвест, видимо впечатлен от съществуването на стаята-паяк. — Помислих, че си сравнила ретровируса от флакона с образците, които пазиш в лабораторията, същите, които са подействали върху малки мостри от чумата.

— Така и направих. И, както казах, между тях нямаше разлика. В такъв случай оставаше само една възможност.

Възцари се мълчание. Наруши го Паскал Силвест.

— Той... то трябва да е било ваксинирано. Това трябва да се е случило, нали? Някой трябва да е откраднал ретровируса ти и да е променил свойствата му, да е премахнал смъртоносното му въздействие, подтика да се възпроизвежда, а след това го е показал на Смесената чума.

— Това е единственото обяснение — отвърна Вольова.

— Ти мислиш, че го е направил Саджаки, нали? — обади се Хури; беше се обърнала към Силвест.

Той кимна.

— Калвин буквално предсказа, че Саджаки ще опита да провали операцията.

— Не разбирам — отвърна Ана. — Казахте, че Капитанът бил ваксиниран. Това не се ли прави за добро?

— Не и в този случай... Освен това в действителност не е бил ваксиниран Капитанът, а самата чума в него — обясни Вольова. — Винаги сме знаели, че Смесената чума е свръхадаптивна. Това е бил и главният проблем. Всяко молекулярно оръжие, използвано срещу нея, се задушаваше и се променяше от всепоглъщащата ѝ офанзива. Но този път се надявах, че имаме предимство. Ретровирусът беше извънредно мощен и не беше изключено да се справи с нормалните подривни свойства на чумата. Но стана така, че на нея ѝ бе дадена възможност да хвърли скришно поглед към врага, преди да е имала възможност да се срещне на бойното поле с него в активната си форма, и да се подготви предварително за двубоя. По този начин тя е опознала контраагента преди той да се превърне в заплаха за нея. И когато Калвин го приложи, чумата вече бе запозната с всичките му трикове. Въпросната ваксина всъщност обезоръжава вируса и го убеждава да мине на страната на чумата, без да е изразходила никаква енергия. И в резултат Капитанът започна да се разлага още по-бързо.

— Кой може да го е направил? — попита Хури. — Мислех, че ти си единственият човек на този кораб, имащ подобни знания и умения.

Силвест кимна.

— Макар все още да подозирам, че Саджаки опитва да саботира операцията... това ми се струва невъзможно да е негово дело.

— Съгласна съм — отвърна Иля. — Саджаки няма подходящите умения.

— А другият мъж? — попита Паскал. — Химерикът?

— Хегази ли? — Вольова поклати глава. — В случая можете да забравите за него. Не е изключено той да се превърне в проблем, ако някой от нас някога се изправи срещу триумвирата, но подобно действие е толкова далече от неговите възможности, колкото и от възможностите на Саджаки. Не, доколкото разбирам, на кораба има само трима души, способни да направят това, и единият от тях съм аз.

— Кой са другите двама? — поинтересува се Силвест.

— Единият е Калвин. Но смятам, че той също няма причина да бъде подозиран.

— А третият?

— Тук е проблемната част. Единствената друга персона, способна да го направи, е един кибервирус, с който опитваме да се справим безуспешно от доста време.

— Капитана ли имаш предвид? — учуди се Силвест.

— Той би могъл да го направи... теоретично, искам да кажа. Ако вече не беше мъртъв.

Хури наблюдаваше Силвест, за да види как щеше да реагира на тази новина; той като че ли не се впечатли.

— Няма значение кой е бил — ако не е бил Саджаки, значи е някой, който е действал по негово поръчение. — Сега той се обърна към Вольова. — Както разбирам, това те убеждава.

Тя го удостои с кимване.

— За съжаление — да. Какво означава това за вас с Калвин?

— Какво означава за нас ли? — Въпросът ѝ явно го изненада. — Абсолютно нищо. Първо на първо, никога не съм обещавал, че ще можем да излекуваме Капитана. Обясних на Саджаки, че тази работа ми се струва невъзможна. Калвин беше съгласен с мен. Честно казано, не съм сигурен, че имаше нужда Саджаки да саботира операцията. Съмнявам се, че ретровирусът ти щеше да създаде особени главоболия на чумата дори да не бе модифициран. Какво тогава се е променило? С Калвин ще продължим да се преструваме, че лекуваме Капитана, и рано или късно ще стане ясно, че няма как да успеем. Няма да позволим Саджаки да разбере, че знаем за саботажа му. Не желаем да се конфронтираме с него, особено сега, с предстоящата атака срещу Цербер. — Силвест се усмихна ведро. — И не вярвам Саджаки да се разстрои особено като научи, че усилията ни са били напразни.

— Искаш да кажеш, че нищо не се променя, така ли? — Хури погледна към другите за подкрепа, но израженията им бяха непроницаеми. — Не мога да повярвам.

— Капитанът няма значение за него — обади се Паскал Силвест. — Нима не разбирате? Той прави това, само за да спази своята част от уговорката със Саджаки. Единственото, което има значение за Дан, е Цербер. Той му действа като магнит.

Говореше така, сякаш съпругът ѝ не присъства.

— Да — промълви Иля. — Е, радвам се, че повдигнахте тази тема, защото с Хури трябва да обсъдим нещо с вас. Става въпрос за Цербер.

Силвест ги погледна презрително.

— Какво знаете вие за Цербер?

— Страшно много. Дори прекалено — отвърна Ана.

Тя започна разказа си оттам, откъдето изглеждаше логично — от началото: със събуждането ѝ на Йелоустоун, работата ѝ като наемен убиец в Шадоуплей и как Мадмоазел я бе наела, като се бе погрижила да затрудни извънредно отказа ѝ.

— Коя е тя? — осведоми се Силвест. — И какво искаше от теб?

— Ще стигнем и до там — отговори Вольова. — Само имай търпение.

Хури продължаваше да разказва. Тя повтори за Силвест историята, която неотдавна бе разказала и на Вольова, макар да ѝ се струваше, че оттогава бе изминала цяла вечност. Как се беше инфилтрирала в кораба и как, в същото време, бе измамена от Вольова, която се нуждаеше от нов Офицер на оръжейната. Как Мадмоазел бе в главата ѝ през цялото това време, разкривайки само толкова информация, колкото бе нужно да знае Хури. Как Вольова я бе свързала с оръжейната и как Мадмоазел бе открила нечие тайно присъствие там, нещо, някаква софтуерна единица, която се наричаше Сън Стийлър.

Паскал погледна към съпруга си.

— Това име — рече тя. — То... значи нещо. Чувала съм го и преди, готова съм да се закълна. Ти не си ли спомняш?

Силвест я погледна, но не каза нищо.

— Та това нещо — продължи Ана, — каквото и да е то, вече бе опитало да се измъкне от оръжейната, влизайки в главата на последния нещастник, нает от Вольова. И го побъркало.

— Не виждам какво ме засяга всичко това — обади се Силвест.

— Мадмоазел прецени точно по кое време се е озовало в оръжейната това нещо — продължи Ана.

— Много добре. Давай нататък.

— Става въпрос за времето, когато си бил за последен път на кораба.

Беше се питала какво е нужно, за да накара Силвест да млъкне или поне да изтрие изражението на самодоволство и чувство за превъзходство от лицето му. Сега вече разбра и същевременно си даде сметка, че въпреки цялата тази каша, то бе едно от малките и неочаквани удоволствия в живота. Той обаче прекъсна вълшебния миг и заяви с достоен за възхищение самоконтрол:

— Какво означава това?

— Означава това, което мислиш, но над което не желаш да се замисляш. — Думите изхвъркнаха сами от устата ѝ. — Каквото и да е то, донесъл си го ти.

— Някакъв нервен паразит — додаде Вольова като пое товара на обяснението от Хури. — Добрал се е до кораба с теб и е останал на него. Нищо чудно да се е „возил“ на някой от твоите импланти или в самото ти съзнание, независимо от всякакъв хардуер.

— Това е абсурдно.

Но тонът му не беше убедителен.

— Нищо чудно да си го носил години наред без да си даваш сметка. Може би още откакто си се върнал.

— Върнал откъде?

— От Шрауд на Ласкай — намеси се Хури и за втори път думите ѝ се стовариха върху него като ураганен вятър. — Направихме справка с хронологията; всичко съвпада. Това нещо е влязло в теб някъде около Шрауд и те е напуснало тук. Може би даже не те е напуснало, просто се е разделило на две части и едната е останала тук, на кораба.

Силвест се изправи и даде знак на съпругата си да направи същото.

— Няма да стоя и да слушам повече тази лудост.

— Мисля, че би трябвало — обади се Ана. — Все още не сме ти казали нищо за Мадмоазел, нито какво искаше да направя тя.

Той я изгледа с безкрайно отвращение, все така без да помръдне. Но после, може би минута по-късно, се върна на мястото си и застана в очакване на по-нататъшния ѝ разказ.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

— Съжалявам — заяви Силвест. — Но не мисля, че този човек може да бъде излекуван.

Освен Капитана, единствените му слушатели бяха другите двама членове на триумвирата, без Вольова.

По-близкият от тях, Саджаки, стоеше със скръстени ръце пред Капитана, сякаш изучаваше предизвикателно модерна фреска. Той наклони леко глава на една страна. Хегази стоеше на почтително разстояние от чумата, отказвайки да приближи на по-малко от тричетири метра от напоследък още по-бързо разрастващите се патогенни тъкани на Капитана. Полагаше видими усилия да изглежда безгрижен, но макар от лицето му да се виждаше сравнително малка част, страхът бе изписан ясно на него, като татуировка.

— Мъртъв ли е? — попита Саджаки.

— Не, не — побърза да го увери Силвест. — Ни най-малко. Просто всичките ни терапии се провалиха, а онова, на което разчитахме най-много, изглежда по-скоро му навреди, отколкото да го излекува.

— Онова, на което разчитахте най-много ли? — повтори като папагал Хегази и гласът му отекна в стените.

— Контраагентът на Иля Вольова. — Силвест знаеше, че сега трябваше да бъде още по-предпазлив. Саджаки не трябваше да усети, че са разбрали за саботажа му. — Каквато и да е причината, той не действа така, както тя мислеше, че трябва. И не я виня — откъде е можела да предположи как ще се държи основното тяло на чумата, след като до този момент е работила само с малки частици от него?

— Как наистина? — възкликна Саджаки и в този момент Силвест разбра, че го мрази с безвъзвратна като смъртта ненавист.

Но разбра също така, че може да работи с него и че нищо от случващото се тук нямаше да се отрази върху атаката срещу Цербер.

Всъщност положението беше дори по-добро, много по-добро. Сега, когато бе сигурен, че Саджаки не иска Капитана да бъде излекуван, а даже изпитва точно противоположното желание, нищо не можеше да попречи на Силвест да насочи цялото си внимание към предстоящата атака. Може би щеше да се наложи да изтърпи присъствието на Калвин в главата си още малко, до края на пиесата, в която участваха, но това не беше висока цена, а се чувстваше в състояние да изпълни тази задача. Освен това сега приветстваше натрапеното му присъствие на Калвин. Беше се случило прекалено много, трябваше да асимилира твърде много информация, така че за момента беше по-добре в ума му да паразитира втори ум, за да му даде възможност да се занимава със своите неща, докато той се справи с външния свят.

— Голям лъжец е — прошепна Калвин. — И преди имах съмнения, но вече съм сигурен. Надявам се чумата да погълне всеки атом от кораба, в това число и него. Той не заслужава друго.

Силвест се обърна към Саджаки:

— Това не означава, че сме изгубили всяка надежда. С твое позволение двамата с Кал ще продължим да...

— Направете каквото можете — съгласи се триумвирът.

— Оставяш ги да продължават? — учуди се Хегази. — След всичко, което за малко не му причиниха?

— Имаш ли някакъв проблем с това? — обърна се към него Силвест с усещането, че всички са герои от пиеса, изричащи написаните от друг думи. — Ако не рискуваме...

— Силвест е прав — прекъсна го Саджаки. — Кой може да каже как би реагирал Капитанът дори на най-невинната интервенция? Чумата е като жив организъм — тя не се подчинява непременно на всяко логическо правило, така че всяко наше действие носи известен риск, дори нещо привидно толкова безобидно като въздействието върху нея с магнитно поле. Чумата може да го интерпретира като стимул и това да породи следваща фаза на растеж, но не е изключено и да стане причина само за секунди да се превърне в прах, разпиляван от вятъра. Съмнявам се, че Капитанът би издържал на който и да е от тези сценарии.

— В такъв случай бихме могли да се откажем още сега — отвърна Хегази.

— Не — възпротиви се Саджаки, но толкова спокойно, че Силвест започна да се опасява за сигурността на неговия колега. — Това не означава, че се предаваме. Означава, че се нуждаем от нова парадигма — нещо отвъд хирургическата интервенция. Та сред нас е най-добрият кибернетик, раждан от Транспросвещението насам, а никой не борава с молекулярните оръжия по-умело от Иля Вольова. На кораба разполагаме с най-модерните медицински системи, които съществуват. И въпреки всичко се провалихме поради простата причина, че имаме работа с нещо по-силно, по-бързо и по-адаптивно от онова, което можем да си представим. Това, което винаги сме подозирали, е вярно: Смесената чума има извънземен произход. Затова винаги ще ни побеждава. Разбира се, ако продължаваме да водим войната срещу нея, придържайки се към нашите разбирания, вместо към нейните.

„Така — помисли си Силвест. — Ето че пиесата достигна самостоятелно до свой, ненаписан епилог.“

— Каква нова парадигма имаш предвид?

— Единственият логичен отговор — отвърна Саджаки, сякаш онова, което се готвеше да разкрие, е било винаги повече от очевидно. — Единственото ефикасно лекарство срещу една извънземна болест би било извънземното. И точно това трябва да търсим сега, независимо колко време ще ни отнеме или докъде ще трябва да стигнем.

— Извънземно лекарство — повтори Хегази, сякаш, за да претегли фразата. Може би реши, че в близко бъдеще ще я чува доста често. — И какво извънземно лекарство имаш предвид?

— Ще опитаме първо с Патърн джъглърите — заяви Саджаки отвлечено, сякаш бе сам и просто си играеше с тази мисъл. — И ако те не могат да го излекуват, ще продължим нататък. — Внезапно насочи отново вниманието си към Силвест. — Ние ги посетихме веднъж, знаеш ли, двамата с Капитана. И съвсем не сме единствените, опитали вкуса на техния океан.

— Нека не прекарваме нито секунда повече от необходимото в компанията на този побъркан — обади се Калвин и Силвест кимна в знак на безмълвно съгласие.

Вольова погледна отново към гривната си, за шести или седми път през последния час, макар изписаната върху дисплея ѝ информация почти да не се бе променила. А тя я уведомяваше нещо, което Вольова вече знаеше — че бедствената среща между предмостieto и Цербер трябваше да се осъществи само след половин ден и, както изглежда, никой нямаше намерение да изрази несъгласие с това, камо ли да направи нещо, за да го предотврати.

— Колкото и да я гледаш, нищо няма да се промени — обади се Хури, която беше заедно с Вольова и Паскал в стаята-паяк.

Вече от няколко часа се намираха извън корпуса на лайтхъгъра и бяха излезли от нея само колкото да върнат Силвест в кораба, за да се срещне с другите триумвири. Саджаки не бе направил въпрос от отсъствието на Иля; несъмнено предполагаше, че е заета покрай уточняването на последните подробности около стратегията на предстоящата атака. Но след час-два все пак трябваше да се появи, за да не предизвика подозренията му. А малко след това щеше да се наложи да се заеме с насочването на оръжията от скривалището към онези точки на Цербер, където бе предвидено да пристигне предмостieto. Тя погледна отново към гривната си, този път неволно, и Хури я попита:

— Какво очакваш?

— Нещо ненадейно от страна на оръжията — някоя фатална повреда би била добре дошла.

— Значи наистина не искаш това да успее, така ли? — намеси се Паскал. — А само преди няколко дни говореше за това като за най-щастливото преживяване в живота си. Доста голяма промяна.

— Това беше преди да разбере коя е Мадмоазел. Ако по-рано имах някаква представа...

Вольова установи, че няма какво повече да каже. Сега вече беше очевидно, че използването на оръжието би било проява на смайващо безразсъдство... но дали ако беше информирана за въпросния факт по-рано, щеше да има възможност да промени нещо? Щеше ли да се чувства задължена да направи оръжието, само защото можеше; само защото то беше елегантно и тя искаше другите да видят какви приказни неща е в състояние да произведе умът ѝ, какви изтънчени военни приспособления? Догади ѝ се при мисълта, че е способна да извърши нещо толкова противно, но от друга страна — така

внушаващо доверие. Тя щеше да създаде предмостията и да се надява, че ще успее да предотврати използването му. С други думи, и тогава щеше да се озове в съвсем същото положение, в което се намираше сега.

Предмостията, преобразеният „Лорийн“, приближаваше Цербер и намаляваше скоростта си. В момента на докосването си до повърхността му, то нямаше да се движи по-бързо от куршум, но щеше да бъде куршум с маса милиони тонове. Ако се удареше в обикновена планетарна повърхност с тази скорост, кинетичната му енергия щеше да се преобразува доста ефикасно в топлинна; щеше да последва колосална експлозия и играчката ѝ щеше да бъде унищожена светкавично. Но Цербер не беше нормална планета. Нейното предположение, подкрепено от безкрайни симулации, беше, че оръжието е достатъчно голямо, за да проникне през тънкия пласт изкуствена кора, покриваща вътрешността на този свят. Но Вольова нямаше представа на какво щеше да се натъкне, щом стигнеше до там.

А сега тази мисъл я плашеше неописуемо. Именно интелектуалната суета бе докарала Силвест дотук — и още нещо, може би — но и тя не бе останала безразлична към същия подтик. Искаше ѝ се да не бе приела проекта толкова сериозно; тогава шансовете за успех на предмостията щяха да бъдат по-малки. Ужасяваше се при мисълта какво щеше да стане, ако творението ѝ не я разочароваше.

— Ако знаех... — промълви най-сетне тя. — Не знам. Но не знаех, така че какво значение има това сега?

— Само ако ме беше послушала — каза Хури. — Казах ти, че трябва да прекратим тази лудост. Но моята дума не беше достатъчно добра; трябваше да позволиш нещата да стигнат дотук.

— Как си представяш да се изправя срещу Саджаки въз основа единствено на някакво видение, което си имала в оръжейната? Щеше да убие и двете ни, убедена съм.

Но сега най-вероятно пак щеше да им се наложи да тръгнат срещу Саджаки; можеха да го направят единствено от стаята-паяк, но съвсем скоро това най-вероятно щеше да се окаже недостатъчно.

— Можеше да вземеш решение да ми се довериш — отвърна Ана.

Ако обстоятелствата бяха по-различни, сега Вольова може би щеше да удари Хури. Вместо това тя отговори меко:

— Щеше да имаш право да ми говориш за доверие, ако не беше мамила и лъгала, за да се добереш до този кораб, но не и при дадените обстоятелства.

— Ти какво очакваш, че трябваше да правя? Мадмоазел държеше съпруга ми.

— Така ли? — Иля се приведе напред. — Сигурна ли си в това, Хури? Искам да кажа, срещна ли се с него или това е поредната заблуда на Мадмоазел? Спомените могат да се имплантират доста лесно, както знаеш.

Този път гласът на Хури прозвуча тихо, сякаш не бяха спорили само допреди миг.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че той може би никога не е попадал в ръцете на Мадмоазел, Хури. Замисляла ли си се за това? Може би никога не е напускал Йелоустоун, както си си мислила.

Паскал застана между двете.

— Слушайте, престанете да спорите. Предстоят ужасни събития и последното, от което се нуждаем, е разделение помежду ни. Ако все пак е убягнало от вниманието ви, ще ви припомня, че аз съм единственият човек на този кораб, който не е молил или искал да се качи на борда му.

— Е, да, в твоя случай става дума за лош късмет — отвърна Хури.

Паскал я изгледа.

— Е, може би това, което казах, не е съвсем вярно. Аз също искам нещо. Все пак и аз имам съпруг и не желая да пострада, нито пък някой около него, само защото той иска толкова много неща. Ето защо имам нужда от вас сега, и от двете, тъй като вие изглежда единствени споделяте моето мнение.

— А какво е твоето мнение? — поинтересува се Вольова.

— Че цялата тази работа не е добра. И мисля така откакто спомена онова име.

Иля нямаше нужда да я пита за кое име говори.

— Ти реагира така, сякаш ти е познато.

— И на двамата ни е познато. Сън Стийлър е амарантинско име, едно от техните божества или митични фигури, може би дори реално

съществувала историческа фигура. Но Дан е прекалено твърдоглав — или може би изплашен — за да го признае.

Вольова погледна за пореден път гривната си; все така нямаше новини. А след това се заслуша в историята на Паскал. Тя я разказа добре — без предисловия, без описания на сцената, само с няколко, грижливо подбрани факти, и Иля усети, че успява да види във въображението си всичко необходимо; събитията следваха, изкусно и икономично подредени. Вече разбираше защо бяха поверили на нея написването на биографията на Силвест. Онова, което имаше да каже, бе свързано с амарантинците, унищожените птицеподобни същества, живели на Ризургам. Екипажът вече бе научил достатъчно от Силвест, за да разположи историята на мястото ѝ, но пак бе смущаващо да открие връзката между ставащото в кораба и тях. На Вольова ѝ бе достатъчно трудно да приеме, че проблемите ѝ са повлияни по някакъв начин от шраудърите. Там поне причинно-следствената връзка бе достатъчно ясна. Но какво можеше да бъде общото между два напълно различни извънземни вида, отдавна престанали да участват в галактическите дела? Дори времевите таблици бяха в абсолютно несъответствие. Според онова, което Ласкай бе обяснил на Силвест, шраудърите бяха изчезнали, може би като се бяха оттеглили в своите сфери на преструктурирано пространство-време, милиони години преди еволюирането на амарантинците, като бяха отнесли своите произведения и технологии, които бяха прекалено опасни, за да бъдат оставяни там, където някой неопитен вид би могъл да ги достигне. Все пак именно това бе привлякло Силвест и Льофевр към границата на Шрауд: примамката, която представляваше това складирано знание. Шраудърите имаха изключително непозната и чужда за хората форма — бяха черупчести същества с много крайници, като че ли излезли от нечий кошмар. Затова пък амарантинците със своя птичи произход, четири крайника, два от които — крака, нямаха толкова разтърсващо извънземен вид.

Сън Стийлър обаче представляваше именно такава връзка. Корабът никога досега не бе посещавал Ризургам; никога не беше пренасял на борда си някой, очевидно запознат с който и да е аспект на амарантинците, и въпреки това Сън Стийлър беше част от живота на Вольова субективни години наред и няколко десетилетия планетарно

време. Очевидно ключът към всичко това беше Силвест, въпреки че Иля не успяваше да осъзнае каква е логическата връзка.

Паскал продължаваше да разказва, докато някаква част от съзнанието на Вольова препускаше напред и опитваше да подреди нещата. Паскал говореше за погребания град, огромна амарантинска структура, открита по времето, когато Силвест се бе намирал в затвора. За това как върху централната забележителност на града, огромен шпил, се издигаше статуя на някаква същност, която не изглеждаше напълно амарантинска и наподобяваше амарантинския аналог на ангел, само дето този ангел бе изваян от някой, който се бе съобразявал дословно с анатомичните ограничения. Ангел, който изглеждаше така, сякаш всеки момент ще полети.

— И това беше Сън Стийлър? — попита Хури, изпълнена със страхопочитание.

— Не знам — отговори Паскал. — Знаем само, че оригиналният Сън Стийлър е бил обикновен амарантинец, образувал ято ренегати. Според нас това са били експериментатори, изучаващи природата на света и поставящи под въпрос митовете. Дан има теория, че Сън Стийлър се е интересувал от оптика, че правел огледала и лещи, тоест че откраднал слънцето. Възможно е също така да е правил опити за летене с прости машини и безмоторни самолети. Каквото и да е правел, очевидно се е смятало за ерес.

— И какво представляваше тази статуя?

Паскал им разказа също така, че групата ренегати станала известна като „Прокудените“ и изчезнала от амарантинската култура за хиляди години.

— Ако ми е позволено да вмъкна една теория — обади се Вольова, — възможно ли е Прокудените да са се оттеглили в някое спокойно ъгълче на планетата и да са изобретили технологиите?

— Дан смята така. Мисли, че не са се отказали от своите изследвания и в крайна сметка са се сдобили със силата да напуснат окончателно Ризургам. И един ден, не много преди Събитието, са се върнали, но тогава вече приличали на богове в сравнение с онези, които били останали. И точно това представлява статуята — издигната е в чест на новите богове.

— Богове, които са се превърнали в ангели? — попита Хури.

— Генетично инженерство — отвърна убедено Паскал. — Те не биха могли да летят, дори с крилете, с които са се сдобили, но от друга страна, вече са били оставили гравитацията зад гърба си; превърнали са се в космически същества.

— И какво е станало?

— Много по-късно, след столетия или дори хилядолетия, хората на Сън Стийлър се връщат на Ризургам. Това бил почти краят. Не можем да определим продължителността на периода въз основа на археологическите разкопки, тъй като е изключително кратък, погледнат от тази перспектива. Но те като че ли са го довели със себе си.

— Какво са довели? — поинтересува се Хури.

— Събитието. Онова, което слага край на живота на Ризургам, каквото и да е било то.

Докато газеха из стигащия до глезените поток в коридора, Хури каза:

— Има ли начин да спрем твоето оръжие, преди да е стигнало до Цербер? Искам да кажа, все още го контролираш, нали?

— Млъкни! — изсъска Вольова. — Всичко, което говорим тук...

Не довърши мисълта си и посочи към стените, явно за да напомни за вероятността в тях да са скрити съоръжения за шпиониране, мрежата за следене, която според нея се контролираше от Саджаки.

— Може да достигне до останалите членове на триумвирата — довърши вместо нея Ана. — И какво от това? — Тя говореше тихо, тъй като нямаше смисъл да се поема излишен риск, но все пак говореше. — Като гледам как вървят нещата и без това съвсем скоро ще трябва да им се противопоставим открито. Според мен подслушвателната мрежа на Саджаки не е чак толкова всеобхватна, колкото мислиш; поне така твърдеше Суджик. Но дори и да е, точно сега той най-вероятно си има предостатъчно други грижи.

— Опасно, много опасно. — Но вероятно съгласила се с логиката на казаното от Хури, че съвсем скоро тайните приказки трябваше да преминат в открит бунт, Вольова вдигна маншета на якето си, за да открие гривната; на екрана ѝ светеха схеми и цифри. — С това мога да

контролирам почти всичко. Но каква е ползата за мен? Саджаки ще ме убие, ако реши, че опитвам да проваля операцията. Освен това да не забравяме, че всички сме заложници на Силвест — не знам как ще реагира той.

— Зле, подозирам... но това не променя нищо.

Този път думата взе Паскал.

— Той няма да направи каквото заплашва. В очите му няма нищо; сам ми го каза. Но тъй като Саджаки никога няма да бъде сигурен, защото подобна възможност изобщо не е изключена, Дан беше сигурен, че този номер ще свърши работа.

— И си убедена, че не те е излъгал?

— Що за въпрос е това?

— Напълно основателен при дадените обстоятелства. Страхувам се от Саджаки, но мога да му се противопоставя със сила, ако се наложи. Но не и на твоя съпруг.

— Това никога не се е случвало — увери я Паскал. — Имай ми доверие.

— Сякаш имаме друг избор — измърмори Хури. Бяха стигнали пред някакъв асансьор; вратата му се отвори и те влязоха. Ана изрита тинята от ботушите си и каза: — Иля, трябва да спреш това. Ако предмостиято стигне до Цербер, всички ще умрем. Мадмоазел го знаеше отдавна; затова искаше да убие Силвест. Защото знаеше, че той ще опита да се добере дотам, по един или друг начин. Все още не съм си изяснила всичко, но знам едно: Мадмоазел бе наясно, че на всички ни се пише лошо, ако той успее. Имам предвид наистина лошо.

Асансьорът започна да се изкачва, макар Вольова да не бе казала къде отиват.

— Като че ли Сън Стийлър го подтикваше през цялото време — обади се Паскал. — Вкарваше идеи в главата му, оформяше съдбата му.

— Идеи ли? — попита Хури.

— Ами например като да дойде тук, в тази система — Вольова се беше оживила. — Хури, не се ли спомняш как изтеглихме оня запис на Силвест от паметта на кораба, от последното му пребиваване тук? — Ана кимна; помнеше много добре как се бе вгледала в очите на мъжа от записа и си бе представила, че убива истинския. — И как от думите му стана ясно, че вече е мислил за експедицията до Ризургам? А това ни смути, тъй като нямаше логично обяснение откъде е можел да знае

за амарантинците. Е, сега всичко си идва на мястото. Паскал е права. Сън Стийлър вече е бил в главата му, той го е подтиквал да дойде тук. Съмнявам се, че той самият е знаел за ставащото, но въпреки всичко Сън Стийлър е контролирал нещата през цялото време.

— Както изглежда Сън Стийлър и Мадмоазел водят война — рече Ана, — но за тази цел се нуждаят от нас. Сън Стийлър е нещо като софтуерна същност, а тя не може да напуска Йелоустоун, затворена в своята носилка... така че те ни движат на конци като марионетки, като ни настройват едни срещу други.

— Мисля, че си права — отвърна Иля. — Сън Стийлър ме притеснява. И то много. Не сме чували нищо за него от инцидента с оръжието от скривалището.

Хури не отговори. Онова, което знаеше, бе, че Сън Стийлър е влязъл в главата и по време на последния сеанс в оръжейната. По-късно, при последната си поява, Мадмоазел бе съобщила, че той я унищожава, че неизбежно ще приключи с нея след часове, най-много — дни. Но оттогава бяха изминали седмици. Според изчисленията на Мадмоазел, тя трябваше вече да е мъртва, а Сън Стийлър да е победител. Но нищо не се бе променило. Откакто се бе събудила край Йелоустоун, в главата ѝ никога не бе имало такова спокойствие. Мадмоазел бе престанала да се появява, Сън Стийлър като че ли бе умрял при триумфа си над нея. Хури обаче не вярваше да е така и пълното му отсъствие ѝ действаше още по-стресиращо, правейки очакването все по-напрегнато. Беше сигурна, че той ще се появи и ще бъде още по-неприятен компаньон от предишната ѝ квартирантка.

— Защо да си показва лицето? — попита Паскал. — Той почти победи.

— Почти победи — съгласи се Вольова. — Но това, което ще направим тази нощ, ще го накара да се намеси. Мисля, че трябва да бъдем готови за това... особено ти, Хури. Както знаеш той се всели в Борис Нагорни и, можеш да ми повярваш, не беше приятно да познаваш който и да било от тях.

— Може би ще е най-добре да ме заключиш още сега, преди да е станало прекалено късно. — Това предложение ѝ дойде спонтанно, но го изрече абсолютно сериозно. — Наистина, Иля. Предпочитам да направя това, отколкото да бъдеш принудена да ме застреляш по-късно.

— Иска ми се да го направя — увери я Вольова. — Но не може да се каже, че превъзхождаме кой знае колко другите по численост. За момента сме трите срещу Саджаки и Хегази... и един Господ знае чия страна ще избере Силвест, ако се стигне до това.

Паскал не каза нищо.

Озоваха се във военния склад, целта, за която Вольова така и не каза нищо, преди да пристигнат. Хури никога досега не бе идвала в тази част на кораба, но не беше необходимо да ѝ се обяснява къде се намират. Беше виждала предостатъчно складове за оръжие и познаваше мириса им, така да се каже.

— Затънали сме до ушите в лайна, нали? — попита тя.

В обширното помещение бяха наредени около хиляда оръжия, готови да бъдат използвани незабавно. Десетки хиляди други екземпляри можеха да бъдат произведени в кратък срок по схемите, разпространявани холографски из лайтхъгъра.

— Да — промълви Иля с нещо тревожно напомнящо наслада. — И в такъв случай е за предпочитане да разполагаме с колкото се може по-впечатляваща оръжейна мощ. И така, Хури, използвай твоите умения и дискретност, и ги комплектувай. И действай по-бързо — нали не искаме Саджаки да ни заключи, преди да сме взели това, за което дойдохме.

— Теб всичко това май наистина те забавлява?

— Да. И знаеш ли защо? Най-после правим нещо, дори да е самоубийствено. Може да ни убият, може от това да не излезе нищо добро за нас, но поне няма да им се дадем без бой, ако се стигне до това.

Ана кимна бавно. Ако нещата бъдеха представени по този начин, да, Вольова имаше право. Войнишки прерогатив беше да не се оставят събитията да определят сами хода си без да се намесят в тях, колкото и безрезултатна да беше тази намеса. Иля ѝ показва набързо как да използва функциите на по-ниските нива на оръжейния склад — за щастие това ставаше почти интуитивно — след което хвана Паскал за ръката и се обърна с намерение да излезе.

— Къде отиваш?

— На мостика. Саджаки ще иска да бъде там за подготовката на операцията.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

Силвест не беше виждал съпругата си от часове и както изглеждаше тя дори нямаше да присъства на кулминацията на всичко, към което се бе стремил. Оставаха само десет часа до мига, в който оръжието на Вольова трябваше да удари Цербер, а след по-малко от час бе планирано да започне подготовката на нападението. Това само по себе си беше от голямо значение, но както изглежда трябваше да стане негов свидетел сам, без Паскал.

Камерите на лайтхъгъра не бяха изпускали за секунда оръжието и сега то пак се виждаше на дисплея на мостика, сякаш се намираше само на няколко, а не на повече от милион километра. Нито корабът, нито оръжието се намираха в истински орбити, но гравитационното поле на Цербер бе толкова слабо, че тези изкуствени траектории можеха да се поддържат с минимален разход на коригираща енергия.

Саджаки и Хегази бяха с него, окъпани в червеникавата светлина, която се лееше от дисплея. Сега вече всичко беше червено; Хадес се намираше достатъчно близо, за да изглежда ален, а Делта Павонис, колкото и да не бе ярка, също хвърляше червеникава светлина върху всичко, което обикаляше около нея. И тъй като дисплеят беше единственият източник на светлина в помещението, част от тази червенина достигаше до мостика.

— Къде, по дяволите, е тази отвратителна крава Вольова — поинтересува се Хегази. — Мислех, че вече трябваше да ни демонстрира своята стая на ужасите в действие.

„Да не би тази жена все пак да е извършила неизречимото? — помисли си Силвест. — Да не би все пак да реши да съсипе атаката, макар да е замислила всичко около нея?“ Ако беше станало така, значи преценката му за нея бе съвсем неправилна. Беше му предала опасенията си, подхранвани от онази Хури, но бе невъзможно да е

приела сериозно нещо от тях. Тя несъмнено просто изпробваше границите на собствената му увереност.

— По-добре се надявай, че случаят е такъв, синко — обади се Калвин.

— Сега вече мислите ми ли започна да четеш? — отвърна на глас той, тъй като не виждаше причина да го крие от двамата — триумвири. — Забележителен трик, Калвин.

— Наречи го прогресивна адаптация на съгласуваност на невроните — отговори гласът. — Всички теории твърдят, че ако ми позволиш да остана достатъчно дълго в главата ти, ще се получи нещо подобно. Онова, което се случва в действителност, е, че изграждам значително по-реалистичен модел на нервните ти процеси. В началото можех само да осъществявам корелация между онова, което разчитам, и твоите реакции. Но сега вече не ми се налага да изчаквам реакциите ти, за да знам какви ще бъдат.

„Тогава прочети това — помисли Силвест. — Чупката.“

— Ако искаше да се отървеш от мен — продължи Калвин, — можеше да го направиш преди часове. Но ми се струва, че започва да ти харесва да си стоя там, където съм.

— Засега — увери го Силвест. — Но не свиквай с тази ситуация, Калвин. Защото не възнамерявам да те търпя постоянно.

— Съпругата ти ме притеснява.

Силвест погледна към триумвирите. Внезапно изгуби желание неговата половина от разговора да става публично достояние, затова премина към мислена изява на онова, което искаше да каже.

— Аз също се тревожа за нея, но това не е твоя работа.

— Видях как реагира, когато Вольова и Хури опитаха да й влияят.

„Да — помисли Силвест, — и кой би могъл да я вини за това?“

И на него му беше невероятно трудно, когато Вольова изрече името Сън Стийлър. Разбира се, Вольова нямаше представа колко важно беше това име и за момент той се изпълни с надеждата, че Паскал няма да се сети къде го е чувала или че изобщо го е чувала. Но тя беше прекалено умна за такова нещо, и това вероятно бе породило в голяма степен любовта му към нея.

— Това не означава, че са успели, Кал.

— Радвам се, че си толкова сигурен.

— Тя не би опитвала да ме спре.

— Зависи. Ако си въобрази, че така може да си навредиш, и ако те обича толкова, колкото мисля, тогава желанието ѝ да те спре ще бъде породено колкото от любовта ѝ към теб, толкова и от логиката. Може би дори в по-голяма степен от любовта ѝ. Това не означава, че внезапно е решила да те намрази или ще ѝ бъде приятно да ти отнеме възможността да удовлетвориш тази своя амбиция. Точно обратното. То най-вероятно ѝ причинява по-скоро болка.

Силвест погледна отново към дисплея, към коничната маса на предмостията на Вольова.

— Аз мисля — продължи след малко Калвин, — че тази ситуация съвсем не се изчерпва с онова, което виждаме. И че трябва да действваме предпазливо.

— Не можеш да кажеш, че не съм предпазлив.

— Знам и ти симпатизирам. Самият факт, че това може да крие някаква опасност, е пленителен — почти стимул да продължаваме. Ти се чувстваш така, нали? Всеки довод, който биха могли да използват срещу теб, само би подсиллил още повече решимостта ти. Защото си вечно гладен за знания и не можеш да устоиш на този глад, дори да знаеш, че храната може да те убие.

— Не бих могъл да се изразя по-добре — отвърна Силвест и се поколеба, но само за миг. След това се обърна към Саджаки и заговори на глас: — Къде, по дяволите, е проклетата жена? Не знае ли, че ни чака работа?

— Тук съм — обяви Вольова и се появи в стаята, последвана от Паскал.

Безмълвно призова два стола, които ги издигнаха до централната част на стаята, близо до другите, където спектакълът, който се разиграваше върху дисплея, можеше да се наблюдава най-добре.

— В такъв случай нека битката да започне — заяви Саджаки.

Вольова се обърна към скривалището. За първи път след инцидента с непослушното оръжие се обръщаше към намиращите се в него страшилища.

Не я напускаше опасението, че в даден момент някое от тези оръжия можеше да постъпи по същия начин като излезе извън контрол и поеме командването на своите действия. Не можеше да изключи подобна възможност и психически бе подготвена за този риск. А ако

казаното от Хури беше вярно и онази Мадмоазел, която бе контролирала разбунтувалото се оръжие, беше мъртва, безжалостно погълната от Сън Стийлър, тогава поне не можеше да очаква подривни действия от нейна страна.

Иля подбра няколко оръжия от скривалището, онези (както предполагаше и се надяваше) с най-малката разрушителна мощ. Шест оръжия се оживиха и ѝ съобщиха, посредством гривната, че са готови, страховитите иконки-черепи запулсираха. Бойните съоръжения се придвижваха по мрежа от релси, като бавно преминаха от скривалището към по-малката междинна камера и оттам излязоха извън корпуса, превръщайки се в подобни на роботи космически кораби. Нито едно от тях не приличаше на останалите, освен по общия дизайн, характерен за всички останали от тази достойна за ада класа. Две бяха релативистични огнестрелни оръжия и затова имаха известна прилика, но не по-голяма, отколкото ако бяха съревноваващи се прототипи, конструирани от различни екипи, в съответствие с някакви общи изисквания. Напомняха древни гаубици — с издължено дуло, тръбовидни допълнения и ракообразни спомагателни системи. Сред другите четири оръжия имаше лазер на гама-лъчи (с по-голям магнитуд от агрегатите на самия кораб), свръхсиметричен лъч и съоръжение за освобождаване на кварки. Нищо не можеше да се сравнява с уменията на непокорното оръжие да разрушава планети, но това определено не бяха неща, които някой би пожелал да насочат срещу него... или планетата, на която се намира. Освен това, помни си Вольова, планът не беше да се нанесе унищожителен удар на Цербер, а просто в него да се пробие отвор, а за това се изискваше известен финес.

О, да... това се наричаше финес.

— Сега ми дай нещо, което може да използва и един новобранец — каза Хури, застанала разтреперана пред пункта за раздаване на оръжия в склада. — Но все пак да не е някоя играчка — трябва да има силата да спре нежелания посетител.

— С лъчи ли да действа или на метателен принцип, мадам?

— Нека да бъде лъч с ниска мощност. Последното ни желание е Паскал да направи с него дупки по корпуса на лайтхъгъра.

— О, превъзходен избор, мадам. Защо не си починете, докато аз потърся нещо, отговарящо на вашите изисквания, мадам?

— Мадам ще остана права, ако нямате нищо против.

Обслужваше я персоната в гама-ниво, която се състоеше от глуповато усмихната холографска глава, прожектирана в отвора на пункта за раздаване на оръжие. В началото Хури бе ограничила избора си до оръжието, което бе наредено покрай стените зад стъклени витрини и лъскави метални плочки, където в подробности бяха изписани характеристиките му, епохата на зараждане и историята на употребата. Това бе много добра подредба и тя скоро избра леко оръжие за себе си и за Вольова — две електромагнитни пушки-иглянки, подобни по дизайн на онези, с които бе боравила в Шадоуплей.

Иля бе споменала мрачно и за по-тежка артилерия и Ана се погрижи и за това, но този път не ограничи избора си само сред изложените неща. Спря се на плазмена пушка с бърз цикъл, произведена три века по-рано, която обаче в никакъв случай не бе морално остаряла, а нервно хранената ѝ система за прицелване беше особено полезна, когато противниците се намираха близо едни до други. Освен това беше лека, а когато я взе в ръце разбра веднага, че познава това оръжие. Имаше също така нещо мрачно привлекателно в черния ѝ кожен калъф: изпъстрен и лъснат до блясък, изрязан така, че да се виждат местата за контрол и даване на информация. Беше подходяща за нея самата, но не знаеше какво да вземе за Вольова. Взира се в полиците толкова дълго, колкото посмя (не повече от пет минути), и въпреки изключителното разнообразие на оръжие така и не видя точно онова, което имаше предвид.

Затова се обърна към паметта на склада. Тя я информира, че той разполага с повече от четири милиона екземпляра ръчно оръжие, рожба на дванайсетвековен опит, от най-простите възпламенявани с искра метателни широкоцевки до най-заплашително компактната концентрация на усилията на предназначения за сеене на смърт технологии, които може да си представи човек.

Но дори този необятен асортимент не беше всичко, с което разполагаше складът, тъй като притежаваше също така творчески способности. При дадени указания той можеше да прерови документацията си и да обедини оптималните характеристики на вече съществуващи оръжия, за да създаде нещо ново по поръчка на клиента. И да го синтезира само за минути.

Когато то беше готово, както стана с малкия пистолет, който Хури бе изобретила за Паскал, на масата се появи отвор и готовото оръжие излезе на покрит с филц поднос, блестящо от суперстерилност и все още топло от процеса на производство.

Ана взе пистолета на Паскал, огледа внимателно дулото, изпробва баланса му, прегледа възможностите за настройка на лъчите.

— Подхожда ви, мадам — каза персоната на гишето на раздавателния пункт.

— То не е за мен — отвърна Хури.

Шестте оръжия от скривалището на Вольова включиха двигателите си и бързо се отдалечиха от кораба, следвайки сложен път, в края на който щяха да ударят определената точка. Междувременно предмостията продължаваше да скъсява разстоянието до повърхността на Цербер, намалявайки непрекъснато скоростта си. Беше сигурна, че там вече бяха засекли приближаването на изкуствен обект, при това голям. Светът може би дори бе разпознал, че въпросният обект е някогашният „Лорийн“. Несъмнено някъде долу в тази осеяна с машинария кора се водеха дебати. Едни компоненти настояваха да атакуват веднага, докато приближаващото нещо не се е превърнало в реален проблем. Други компоненти несъмнено бяха за предпазливостта и наблюдаваха върху факта, че обектът се намира все още далеч от Цербер и всяка атака срещу него сега би трябвало да бъде изключително масивна, за да го унищожи, преди да успее да отвърне на удара и че подобна открита изява на сила би могла да привлече внимание от някъде другаде. Пацифистки настроените системи може би наблюдаваха върху факта, че това нещо не бе проявило враждебност. То може би даже не подозираше, че в Цербер има нещо изкуствено. Нищо чудно да иска само да подуши света и след това да си продължи по пътя.

Вольова не искаше пацифистите да победят. Искаше привържениците на масивната офанзивна атака да надделеят и това да стане още сега, преди да е минала дори минута. Искаше да види как Цербер напада предмостията и го унищожава. Това щеше да сложи край на проблемите им и, тъй като нещо подобно вече се беше случило със сондите на Силвест, нямаше да се озоват в по-лошо положение от

това, в което вече се намираха. Може би простото предизвикване на контраудар от страна на Цербер нямаше да породи сблъсък, който Мадмоазел бе опитала да предотврати. Все пак никой нямаше да е влязъл там. А после можеха да се признаят за победени и да си тръгнат.

Само дето нищо такова нямаше да се случи.

— Тези оръжия от скривалището — обади се Саджаки като кимна към дисплея. — Оттук ли възнамеряваш да стреляш с тях, Иля?

— Няма причина да не го правя.

— Очаквах, че Хури ще ги насочва от оръжейната. Все пак именно това е нейната роля. — Той се обърна към Хегази и прошепна, достатъчно силно, за да го чуят всички: — Започвам да се чудя защо изобщо я наехме... или защо позволих на Вольова да спре претърсването на съзнанието ѝ, което предприех.

— Предполагам, че има за какво да бъде използвана — отвърна химерикът.

— Хури е в оръжейната — излъга Вольова. — Като предпазна мярка, разбира се. Но няма да се обърна към нея, ако не стане абсолютно наложително. Така е справедливо, нали? Това все пак са и мои оръжия — няма причина за недоволство, че ги използвам, когато ситуацията е под пълен контрол.

Надписите върху гривната ѝ, частично отразени върху сферата в центъра на моста, я информираха, че след трийсет минути оръжията от скривалището ще стигнат до определената си за стрелба позиция, отстояща на почти двеста и петдесет хиляди километра от лайтхъгъра. Тогава вече нямаше да има приемлива причина да не се стреля с тях.

— Добре — каза Саджаки. — За момент се притесних, че не можем да разчитаме на твоята всеотдайност в дадения случай. Но това ми напомня подозрително за старата Вольова.

— Каква радост — измърмори Силвест.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

Черните иконки на оръжията от скривалището се скупчиха около позициите си за стрелба, в очакване да изсипят страховитата си мощ върху Цербер. През цялото това време не бе последвала никаква реакция от негова страна, нито намек, че не е това, което изглежда. Той просто си висеше там, сив и напомнящ сведен в молитва череп.

Когато най-сетне настъпи мигът, от прожекционната сфера тихичко пропя камбанка, появи се нула и започна броенето нагоре от нулата.

Пръв наруши мълчанието Силвест. Обърна се към Вольова, която не бе направила видимо движение от минути.

— Не трябва ли да се случи нещо? Проклетите ти оръжия не трябва ли да стрелят?

Иля вдигна глава от дисплея на гривната си, който поглъщаше цялото ѝ внимание, като човек, изваден от транса си.

— Не съм давала заповед — промълви тя толкова тихо, че околните трябваше да се напрегнат, за да я чуват. — Не съм казвала на оръжията да стрелят.

— Моля? — намеси се Саджаки.

— Чу какво казах — отвърна тя като изговаряше по-силно всяка следваща дума. — Не го направих.

За пореден път решителното спокойствие на Саджаки успя да изглежда по-заплашително от всякаква реакция.

— Остават няколко минути, през които атаката все още може да бъде осъществена — каза той. — По-добре се възползвай от тях, преди положението да стане необратимо.

— Мисля — намеси се Силвест, — че положението стана такова още преди известно време.

— Това е въпрос на триумвирата — обади се Хегази и покритите му със стомана кокалчета на пръстите блеснаха на ръба на стола му,

който бе стиснал конвулсивно. — Иля, ако дадеш нареждането сега, може би ще...

— Нямам такова намерение — отговори тя. — Наречете го бунт, ако искате, или предателство; не ме интересува. Но участието ми в тази лудост беше дотук. — Погледна с внезапно озлобление към Силвест. — Ти знаеш какви са причините, така че не се преструвай на несведущ.

— Тя има право, Дан — към разговора се бе включила и Паскал и за момент привлече всеобщото внимание. — Знаеш, че тя казва истината; просто не можем да поемем подобен риск, колкото и да ти се иска.

— Слушала си какво говори и Хури — промълви Силвест, преминаването на съпругата му на страната на Вольова не беше изненада за него и породила по-малко горчивина, отколкото можеше да се очаква.

Нещо повече, изпълни се с възхищение към нея, задето постъпваше така, макар същевременно да си даваше сметка колко перверзни са всички тези чувства.

— Тя знае неща, които ние не знаем — поясни Паскал.

— Какво общо има с всичко това Хури, дяволите да го вземат? — възкликна Хегази и погледна раздразнено към Саджаки. — Тя създава само неприятности. Не може ли да не я включваме в дискусията?

— За жалост — не — отговори Вольова. — Всичко, което чухте, е вярно. И най-голямата грешка, която бихме могли да допуснем, е да продължим да осъществяваме този план.

Саджаки насочи стола си към Иля.

— Ако не смяташ да даваш заповед за нападение, тогава поне предай контрола на оръжията от скривалището на мен.

И протегна ръка в знак, че очаква да му подаде гривната си.

— Мисля, че трябва да направиш каквото ти казва — допълни Хегази. — В противен случай може да стане крайно неприятно за теб.

— Не се съмнявам и за миг — отвърна Вольова и със сръчно движение свали гривната от ръката си. — Тя е абсолютно безполезна за теб, Саджаки. Тези оръжията слушат само мен и Хури.

— Дай ми гривната.

— Ще съжаляваш, предупреждавам те.

Все пак му я подаде. Саджаки я грабна така, сякаш беше ценен златен амулет, опипа я и я постави на китката си. Видя как тя се включи отново и дисплеят ѝ се изпълни със същата схематична информация, която бе святкала от китката на Иля допреди минута.

— Тук е триумвир Саджаки — произнесе той, като облизваше устни след всяка дума, наслаждавайки се на своята власт. — Засега не съм сигурен какъв е точният протокол, затова ви моля за сътрудничество. Но искам шестте извадени оръжия от скривалището да започнат...

Спря наред изречението. Сведе поглед към китката си, в началото озадачено, миг по-късно — с нещо силно наподобяващо страх.

— А, стара хитруша такава — обади се учудено Хегази. — Очаквах да направиш някой номер, но се надявах все пак да не действаш чак толкова буквално.

— Аз си падам по буквалните изпълнения — обясни Иля.

Сега лицето на Саджаки бе сгърчено от болка, а гривната видимо се бе впила в китката му. Ръката му беше безкръвна, като восъчна. Свободната му ръка правеше неистови опити да свали гривната, но те бяха напразни; Иля се бе погрижила за това. Полимерните вериги в нея се впираха все по-силно в китката, давайки начало на болезненото ѝ и бавно ампутирание. Гривната бе разбрала в мига, в който Саджаки я бе поставил на ръката си, че ДНК-то не е това, което трябва. Но беше започнала да се свива около нея едва след като той опита да даде заповед, което бе проява на снизходителност от страна на Иля.

— Накарай я да спре — успя да каже Саджаки. — Накарай я да спре... проклета кучко... моля те...

Вольова пресметна, че оставаха една до две минути, преди гривната да му откъсне китката; една-две минути, преди помещението да се изпълни със звуци на чупещи се кости, стига разбира се, те да не бъдат заглушени от стенанията на Саджаки.

— Маниерите ти не струват — отвърна тя. — Така ли се моли? Човек би помислил, че поне сега би могъл да се държиш малко по-учтиво.

— Спри я — намеси се Паскал. — Умолявам те... моля те, каквото и да се е случило, не си заслужава да се стига до това...

Иля сви рамене и се обърна към Хегази.

— Ти би могъл да я свалиш, триумвир, преди положението да се е оплескало съвсем. Убедена съм, че имаш начин да го направиш.

Хегази вдигна стоманената си ръка за оглед, сякаш искаше да се увери, че не беше вече от плът и кръв.

— Хайде! — извика Саджаки. — Махнете я от мен!

Хегази разположи стола си до другия триумвир и се зае с гривната. Този процес изглежда причиняваше на Саджаки на моменти по-голяма болка, отколкото самото впиване около китката му.

Силвест не каза нищо.

Хегази свали гривната; когато приключи, металните му ръце бяха изцапани с кървава пяна. Онова, което бе останало от гривната, падна от пръстите му и тупна на пода двајсетина метра по-долу.

Саджаки, който продължаваше да стене, погледна с отвращение към увредената си китка. Костите и сухожилията бяха оголени, кръвта избликваше на червени капки и падаше на тънка алена нишка към далечния под. Той притисна агонизиращия крайник към корема си, опитвайки да потуши болката. Най-сетне престана да издава каквито и да било звуци и, след доста време, обърна побелялото си лице към Вольова и каза:

— Ще си платиш за това. Кълна се.

Точно тогава Хури влезе и започна да стреля.

Разбира се, винаги бе имала план в главата, макар и не особено подробен. И когато направи първите си стъпки в стаята и забележа очевидно кървавата струйка, не отдели време, за да направи подробен преглед в последния момент. Вместо това реши да започне да стреля към тавана, за да привлече вниманието на всички.

Това не отне много време.

Използваше плазмената пушка на възможно най-ниската ѝ мощност и на единична стрелба, така че трябваше да натиска спусъка за всеки изстрел. Първият направи еднометров кратер в тавана и от там започнаха да падат нацърбени, обгорени парчета от материала, от който бе направен. Хури насочи следващия си изстрел малко по-вляво, а после — по-надясно. Едно от парчетата се сгромоляса върху светещата сфера и за секунда тя премигна и се деформира, преди да се стабилизира отново. Тогава, тъй като вече бе обявила доста разбираемо

своето присъствие, Ана свали оръжието и го преметна през рамо. Вольова, която очевидно бе предвидила следващия ѝ ход, насочи стола си към нея и когато разстоянието помежду им намаля до пет метра, Хури ѝ подхвърли едно от оръжията, които бе намерила покрай стената на оръжейния склад.

— Вземи за Паскал — каза тя и ѝ подхвърли това, което бе изобретила за съпругата на Силвест.

Иля хвана и двете оръжия майсторски и бързо предаде онова, което беше за Паскал.

Хури, която вече се бе ориентирала в ситуацията забеляза, че кървавият дъжд, който междувременно бе спрял, се сипеше от Саджаки. Той не изглеждаше добре, бе притиснал едната си ръка към тялото така, сякаш беше счупена.

— Иля — рече тя. — Май си започнала забавлението без мен. Разочарована съм.

— Събитията го наложиха — отвърна Вольова.

Ана се вгледа в дисплея, опитвайки да разбере какво става извън кораба.

— Оръжията стреляха ли?

— Не, не съм давала такава заповед.

— А сега не може да я даде — допълни Силвест. — Защото Хегази току-що унищожил гривната ѝ.

— Това означава ли, че той е на наша страна?

— Не — отговори Иля. — Означава само, че не понася кръвта. Особено когато е на Саджаки.

— Той има нужда от помощ — обади се Паскал. — За Бога, не можете да го оставите да му изтече всичката кръв.

— Няма да изтече — увери я Вольова. — Той е химерик като Хегази, просто не толкова очевиден като него. Специалните вещества в кръвта му вече са задействали възстановителните работи в много ускорено темпо. Дори гривната да му беше откъснала ръката, щеше да му порасне нова. Нали така, Саджаки?

Когато я погледна, на лицето му бе изписано такова безсилие, че изглеждаше съмнително някога да му пораснат дори нокти, камо ли нова ръка. Но все пак кимна.

— Въпреки това някой трябва да ми помогне да отида до амбулаторията — в лекарствените ми вещества няма нищо магическо;

те също имат своите ограничения. А рецепторите ми за болка са живи и здрави, повярвай ми.

— Той има право — подкрепи го Хегази. — Не трябва да надценяваме възможностите на лечебните му вещества. Да умре ли искаш? По-добре решавай веднага. Аз мога да му помогна да стигне до амбулаторията.

— И пътъом да се отбиете до оръжейния архив ли? Не, благодаря.

— Тогава аз — намеси се Силвест. — Аз ще го заведа. Дотолкова ми вярваш, нали?

— Вярвам ти, колкото да ти тегля една майна — увери го Вольова. — Но пък ти няма да знаеш какво да правиш във военния архив на кораба, дори да се добереш до него. А Саджаки не е в състояние да ти дава особено свързани указания.

— Това „да“ ли е?

— Действай по-бързо, Дан. — Вольова подчерта думите си с движение на оръжието, без да отделя показалец от спусъка му. — Ако не се върнете до десет минути, изпращам Хури да ви намери.

Двамата мъже излязоха от помещението, Саджаки облегнат тежко на ръката на Силвест. Ана се съмняваше, че раненият щеше все още да е в съзнание, когато се доберат до амбулаторията, но установи, че това не я вълнува особено.

— Колкото до оръжейния архив — рече тя, — не мисля, че има повод за тревоги дали някой друг няма да го използва. Разбих всичко веднага, щом получих каквото искам.

Иля се замисли над тази информация и след това кимна доволно.

— Проявила си тактическо здравомислие, Хури.

— Тактиката няма нищо общо с това. Просто реших да разпоря копелето, което проверява архива, и да го изпепеля.

— Това означава ли, че победихме? — поинтересува се Паскал. — Искам да кажа, постигнахме ли наистина онова, което си бяхме поставили за цел?

— Така ми се струва — отвърна Ана. — Саджаки е извън играта и не мисля, че сега, когато остана сам, приятелят ни Хегази ще ни създава кой знае какви проблеми. А както изглежда, съпругът ти няма да изпълни думата си да ни избие всички, ако не изпълним желанието му.

— Какво разочарование — обади се Хегази.

— Аз ви казах — рече Паскал. — Той блъфираше през цялото време. Значи всичко свърши? Все още ли имаме възможност да върнем обратно онези оръжия?

Тя погледна към Вольова, която кимна в отговор.

— Разбира се. — Бръкна в джоба на якето си, извади оттам нова гривна и я постави на китката си, сякаш това бе най-естественото нещо на земята. — Мислите ли, че бих постъпила толкова глупаво и да не нося запасна гривна?

— Не и ти, Иля — произнесе се Хури.

Вольова приближи гривната до устните си и заговори; това бе мантроподобна поредица от команди, предназначени за преминаване през различните осигурителни нива. Най-сетне, когато вече всички бяха вперили поглед в нея, тя каза:

— Всички оръжия от скривалището да се върнат в кораба. Повтарям, всички оръжия от скривалището да се върнат в кораба.

Но не се случи нищо, дори след като изминаха достатъчно секунди. Тоест, нищо друго, освен че представляващите оръжията иконки промениха цвета си от черен на червен и започнаха да пресвяткат със злокобна равномерност.

— Иля — обади се Хури. — Какво означава това?

— Означава, че се готвят да стрелят — отвърна Вольова с равен тон, сякаш ставащото не я изненадва. — Означава, че ще се случи нещо много лошо.

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

Отново беше изгубила контрол. Вольова наблюдаваше безпомощно как оръжията от скривалището откриха огън по Цербер. Използващите лъчи оръжия улучиха първи целта си и първата индикация за това беше искрицата синкавобяла светлинка, разсякла безплодния свят точно там, където скоро предмостието щеше да достигне повърхността. Релативистичните метателни оръжия бяха незначително по-бавни и резултатите от техните успехи станаха видими няколко секунди по-късно във вид на пулсации, когато снарядите заваляха по повърхността на Цербер. През цялото това време тя продължаваше да дава команди в гривната си, но с все по-малка надежда, че ще успее да повлияе на оръжията. За миг си въобрази глупаво, че неуспехът ѝ се дължи на някакъв дефект в новата гривна. Веднага обаче си даде сметка, че това не можеше да е причина за независимото им поведение. Те стреляха с определена, единна цел, така, както не бяха обърнали внимание на нареждането ѝ да се върнат в лайтхъгъра.

Защото някой — или *нещо* — сега бе поело контрола над тях.

— Какво става? — попита Паскал с тон на човек, който не очаква понятен отговор.

— Това трябва да е Сън Стийлър — отвърна Иля, която най-сетне се отказа от опитите да въздейства на оръжията посредством гривната. — Защото не би могла да е Мадмоазел на Хури. Дори ако все още беше в състояние да въздейства върху скривалището и неговото съдържание, тя би направила всичко, на което е способна, за да предотврати това.

— Част от него трябва да е останала в оръжейната — промълви Хури. И побърза да добави: — Искам да кажа — винаги сме знаели, че може да контролира оръжейната... затова се и възпротиви на Мадмоазел, когато опита да убие Силвест с другото оръжие.

— Но чак с такава точност? — Вольова поклати глава. — Не всичките ми команди до оръжията от скривалището се изпращат през оръжейната. Знаех, че рискът е прекалено голям, за да го поемам.

— Да не искаш да кажеш, че дори те не действат?

— Така изглежда.

Сега от дисплея стана ясно, че оръжията бяха прекратили своята атака, останали без енергия и муниции и се понесоха в безсмислена орбита около Хадес, където щяха да останат милиони години, докато случайно възникнали гравитационни смущения не ги отклонят в траектории, в резултат на които да се разбият в Цербер или далеч нататък в Делта Павонис, където щяха да надживеят червените гиганти на системата. Известна утеха на Вольова достави мисълта, че никой повече нямаше да може да ги използва; нямаше опасност един ден да бъдат насочени срещу нея самата. Стореното обаче беше сторено и вече почти нямаше какво да спре предмостията, когато пристигне. Тя вече виждаше доказателствата за тяхната атака по дисплея: пулверизираният реголит се разпространяваше като ветрило около мястото на удара.

Силвест пристигна в медицинския център на кораба. Саджаки натежаваше все повече върху раменете му. Този човек тежеше неочаквано много за елегантните си форми. Силвест се чудеше дали ефектът не се дължеше на количеството лечебни вещества, препускащи в момента из кръвта му. Те чакаха търпеливо в полуспящо състояние във всяка клетка и се оживяваха при подобна криза. Освен това Саджаки бе вдигнал температура, направо имаше треска — това от своя страна можеше би доказваше, че лечебните вещества бяха започнали да се увеличават, обединявайки сили, за да се справят със ситуацията, мобилизирайки молекула от „нормалните“ тъкани на човека, докато опасността отминеше. Когато погледът му попадеше върху пострадалата китка на триумвира, виждаше, че кръвта е спряла и сега страховитата рана бе обвита в нещо като мембрана. През тъканта прозираше почти незабележимо кехлибарено сияние.

Щом наближиха, от медицинския център се появиха слуги, които поеа товара му и го разположиха върху една кушетка. Машините се суетиха около него в продължение на няколко минути, леглото му бе

заобиколено от всевъзможни монитори, няколко от тях заобикаляха скалпа му. Раната му като че ли не ги впечатли особено. Може би медицинските съоръжения вече бяха влезли във връзка с лечебните вещества в Саджаки и засега не виждаха нужда от кой знае какви интервенции. Силвест забеляза, че въпреки слабостта си, той бе все още в съзнание.

— Не трябваше да се доверяваш на Вольова — заяви ядосано той. — Сега всичко пропадна, защото тя разполагаше с прекалено голяма власт. Това бе фатална грешка, Саджаки.

— Разбира се, че й имахме доверие — отвърна едва чуто той. — Та тя е една от нас, глупак такъв! Част от триумвирата! — Гласът му заприлича на грачене, когато додаде: — Ти какво знаеш за Хури?

— Тя е инфилтрирана на кораба, за да ме открие и убие.

Този отговор очевидно не впечатли особено Саджаки, който попита:

— Това ли е всичко?

— Това е всичко, което знаех. Не знам нито кой я е изпратил, нито защо... но тя има някаква абсурдна причина, която Вольова и моята съпруга явно са приели за самата истина.

— Все още не сме приключили — заяви Саджаки; широко отворените му очи бяха пожълтели по краищата.

— Какво означава това?

— Просто знам — отвърна триумвирът и затвори очи, като се отпусна върху кушетката. — Нищо не е приключило.

— Той ще оцелее — заяви Силвест, когато влезе в помещението с мостика, явно незапознат с междувременно случилото се.

Огледа се, Вольова си представи объркването му. На повърхността нищо не се бе променило от момента, в който бе напуснал помещението, за да заведе Саджаки в медицинския център — същите хора със същото оръжие в ръка, но настроението бе претърпяло драстична трансформация. Хегази например, макар да се намираше пред дулото на оръжието на Хури, нямаше вид на представител на победената страна. Но и не изглеждаше особено ликуващ.

„Сега вече не държим положението и Хегази го знае“ — помисли си Иля.

— Нещо не е както трябва, нали? — попита Силвест, който междувременно бе видял върху дисплея разбитата кора на „кървящия“ в космоса Цербер. — Значи вашите оръжия в крайна сметка са открили огън, точно както искахме.

— Съжалявам — поклати глава Вольова. — Това не бе мое дело.

— По-добре я послушай — обади се Паскал. — Каквото и да става там, ние не желаем да участваме по никакъв начин в него. Това е по-голямо от нас, Дан. Във всеки случай по-голямо е от теб... колкото и да е трудно за вярване.

Той я погледна презрително.

— Още ли не си го разбрала? Точно така искаше да стане Вольова.

— Ти си луд — заяви Иля.

— Сега ти се удаде възможност — продължи той. — Трябваше непременно да видиш съоръжението си за проникване в планетите в действие, като същевременно спасиш съвестта си с тази удобно неуспяла проява на предпазливост в последната минута. — Плесна два пъти с длани. — Наистина съм впечатлен.

— Наистина ще умреш — отвърна Вольова.

Но макар да го мразеше за това, което бе казал, част от нея отказваше да отрече току-така думите му. Беше готова да направи всичко, зависещо от нея, за да попречи на оръжията да изпълнят мисията си... по дяволите, беше направила всичко, зависещо от нея, но нищо не бе помогнало. Дори да не беше заповядвала да излязат от лайтхъгъра, Сън Стийлър сигурно щеше да намери начин да го направи, убедена беше. Но сега, когато атаката вече бе осъществена, я бе обзело нещо като фаталистично любопитство. Пристигането на предмостиято щеше да стане според плана, освен ако не намереше начин да го спре, но тя вече бе опитала всичко, което знаеше. Следователно, тъй като нямаше как да предотврати ставащото, някаква като че ли независима нейна част започваше да очаква с нетърпение събитието, развълнувана не само от перспективата да научи нещо, а и от очакването да разбере как ще се справи със задачата си нейното творение. Каквото и да се случеше, колкото и страховити да бяха

последствията, това пак щеше да бъде най-смайващото събитие, на което е ставала някога свидетел. И може би най-ужасното.

Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака.

Часовете минаваха нито бавно, нито бързо, тъй като тя с еднаква сила се страхуваше от това събитие и копнееше за него. Щом се озова на хиляда километра над Цербер, предмостиято навлезе в последната фаза на изпълнение на своята задача. Двата конджоинърски двигателя блестяха като миниатюрни слънца, като осветиха внезапно целия околел пейзаж; кратерите и клисурите изведнъж изпъкнаха неестествено ясно. За момент, под тази безмилостна светлина, светът действително изглеждаше изкуствен, като че ли неговите създатели се бяха постарали специално да придадат на Цербер такъв вид, сякаш бе смлян от безчетно количество бомбардировки.

Сега вече на гривната ѝ се появили картини, предавани от гледащите надолу камери по предмостиято. На всеки сто метра по целия четирикилометров конус бе разположена камера, така че, колкото и дълбоко да достигне, някои от камерите винаги щяха да се намират над и под кристалния слой. Сега тя гледаше през тази кора, през все още незаздравялата рана, отворена от оръжията от скривалището.

Силвест не лъжеше.

Там долу имаше някакви неща. Огромни, органични и тръбовидни, като гнездо от змии. Горещината, причинена от атаката на оръжията, вече се бе разнесла и макар от дупката все още да се носеха сивкави кълба дим, Иля подозираше, че те бяха резултат по-скоро на овъглена машинария, отколкото на сварена кристална материя. Нито една от тръбовидните змии не помръдваше и по сребристите им хълбоци, състоящи се от десетки по-малки части, се виждаха черни петна и дълбоки стотици метри дупки, през които се подаваше наподобяваща черва маса от по-малки змии.

Волвова беше наранила Цербер.

Не знаеше дали раната е смъртоносна или щеше да зарасне след дни, но определено го беше ранила, и осъзнаването на този факт я изпълваше с тръпка. Беше наранила нещо непознато, извънземно.

Скоро обаче извънземното отвърна.

Тя подскочи, когато това стана, въпреки че го бе очаквала, ако не емоционално, то поне интелектуално. То се случи, когато

предмостиято се намираше на два километра, т.е. на половината от своята дължина от повърхността му.

Самото събитие стана прекалено бързо, за да бъде осъзнато. Само между тези два светкавични мига кората претърпя невероятна трансформация. Образува се поредица от сиви вълнички, наредени концентрично около широката километър рана, набъбвайки като каменни пустули. Почти в същия момент, в който Иля забеляза съществуването им, те се спухаха, изпускайки бързоподвижна спора, сребърни искри, които се струпаха около предмостиято като рояк светулки. Тя нямаше представа какво представляват, дали бяха частици гола антиматерия, много малки бойни глави, вирусни капсули или миниатюрни батареи; ясно бе само едно — не бяха добронамерено настроени към нейното творение.

— Давай — прошепна Вольова. — Давай...

И не остана разочарована. Може би на определено ниво щеше да бъде по-добре нейното оръжие в този момент да бъде унищожено, но тогава щеше да ѝ бъде отнето ликуването от възможността да го види в действие, да види как реагира с цялата ефикасност, която бе вложила в него. Оръжията в корпуса на предмостиято оживяха и поразиха по един или друг начин всички искри, преди много от тях да се докоснат до черупката от свръхдиамант на коничното оръжие.

То увеличи скоростта си и измина оставащите два километра за по-малко от двайсет секунди, докато кората около раната продължаваше да се подува и да изпуска искри, чиито удари предмостиято парираше. В корпуса му се виждаха кратери, там, където някои от искрите бяха успели да изпуснат своята яркорозова радиация, но засега това не се отразяваше върху функционалността му. Острият като игла връх премина под нивото на кората, точно в средата на раната.

Изминаха секунди и тогава постепенно разширяващият се корпус на оръжието започна да се допира в назъбената и периферия. Раната започна да се пропуква, фрактурните линии се разширяваха навън. Мехурите продължаваха да изникват на повърхността, но вече на по-голямо разстояние, сякаш намиращите се под нея механизми бяха повредени. Сега вече предмостиято беше навлязло на неколкостотин метра навътре в Цербер, от мястото на влизането му се излъчваха ударни вълни и се издигаха нагоре по цялата дължина на

оръжието. Буферите от пиезоелектричен кристал, които Иля бе разположила в свръхдиаманта, щяха да омекотяват ударите, превръщайки енергията им в топлина, която след това щеше да бъде канализирана в защитното въоръжение.

— Кажи ми, че побеждаваме — обади се Силвест. — За бога, кажи ми, че побеждаваме!

Тя изчете набързо подробните отчети, които се изливаха от гривната ѝ. Като никога помежду им нямаше антагонизъм, само общо любопитство.

— Справяме се — отвърна Вольова. — Оръжието вече е навлязло на един километър дълбочина, поддържайки постоянна скорост на слизване от един километър на деветдесет секунди. Мощността му е на максимално ниво, най-вероятно признак, че се натъква на механична съпротива...

— През какво преминава?

— Не мога да кажа. Според информацията, останала от Алиша, изкуствената кора не е по-дебела от половин километър, но в обвивката на оръжието има малко сензори; по-голямото им количество би увеличило уязвимостта му при атаки в кибернетичен режим.

Сега камерите на кораба показваха нещо подобно на абстрактна скулптура: срязан през средата конус, чиято по-тясна част бе поставена върху неравна сива повърхност. Наоколо се очертаваха тревожни картини, мехурите отделяха спори в произволни посоки, сякаш изгубили способността си да се прицелват. Оръжието забавяше скорост и макар сцената да се разиграваше в пълна тишина, Вольова си представяше ужасното стържещо триене; как би звучало, ако имаше въздух, който да пренася звука, и уши, които да бъдат оглушени от този титаничен стържещ рев. Сега, както показваше гривната ѝ, натискът беше спаднал драстично, сякаш оръжието най-сетне бе пробило цялата кора и вече си проправяше път през сравнително кухата вътрешна част: царството на змиите.

Забавяйки скорост.

Върху гривната ѝ затанцува символът, състоящ се от череп и две кръстосани кости, сигнал за начало на атака срещу предмостия с молекулярно оръжие. Иля бе очаквала подобно нещо. По черупката му вече трябваше да се процеждат антители, за да пресрещнат атакуващите.

То продължаваше да забавя скорост... и най-сетне спря.

По-дълбоко от това нямаше да проникнат. Един километър и триста метра от конуса все още стърчаха от пропуканата повърхност на Цербер, наподобяващи разширяващо се нагоре цилиндрично укрепление. Периферното оръжие продължаваше да отбива кристалните контрамерки, но сега от разстояние десетки километри, ѝ бе ясно, че не е изправено пред незабавна заплаха, освен ако кората не беше способна на невероятно бързо регенериране.

Предмостиято щеше да започне да се закрепва, да затвърждава постигнатото, да анализира формите на използваното срещу него молекулярно оръжие, да замисля съответните ответни стратегии.

То не бе разочаровало Вольова.

Завъртя стола си така, че да застане с лице към другите и чак сега забеляза, че продължаваше да стиска оръжието.

— Влязохме — обяви тя.

Това приличаше на урок по биология за богове или снимка на този вид порнография, която би доставила удоволствие на усещащите планети.

През първите часове непосредствено след застопоряването на оръжието Хури се консултира с Вольова за непрестанно променящия се статус на водената от тях битка. Геометричните форми на двата протагониста ѝ напомняха коничен вирус, изглеждащи по-дребни на фона на много по-голямата сферична клетка, която разрушаваше. Тя обаче си напомняше непрестанно, че дори този незначителен конус имаше размери на планина, а клетката бе цял свят.

Сега като че ли не се случваше кой знае какво, но това бе само привидно, тъй като конфликтът се водеше предимно на молекулярно ниво по невидим фронт, простиращ се на десетки квадратни километри. Първоначално без успех Цербер бе опитал да отблъсне натрапника с ентропично оръжие, да го превърне в мегатонове атомна пепел. Сега обаче бе предпочел стратегията на храносмилането. Той все още опитваше да разруши врага атом по атом, но систематично, като дете, което разглобява някаква сложна играчка, вместо да я изпочупи на парчета, и усърдно поставя всеки елемент на определеното му за тази цел място, така че да може да се използва

отново в бъдеще, в някой проект, който не се е появил все още даже в мечтите. Във всичко това имаше логика; няколко кубични километра от света бяха унищожени от оръжията от скривалището, а се предполагаше, че съоръжението на Вольова се състои от материя с горе-долу същото елементно и изотопно съотношение като разрушената. Врагът беше огромен потенциален резервоар от нужен за ремонтни работи материал и това премахваше необходимостта при този процес Цербер да консумира собствените си крайни ресурси. И може би той търсеше непрестанно подобни начини за попълване на запасите си, разяждани от хилядите удари на метеорити и постоянната аблация в резултат на бомбардирането с космически лъчи. Може би беше сграбчил първата сонда на Силвест по-трескаво, просто защото беше гладен, а не поради усещането, че така предпазва сигурността си; бе действал, воден от сляп стимул, без мисъл за бъдещето.

Но оръжието на Вольова не беше замислено да бъде ханосмелено току-така, без съпротива.

— Вижте, Цербер се учи от нас — обяви тя от мястото си.

Върху сферата се изобразяваха една след друга схемите на десетките различни компоненти в молекулярния арсенал, който сега светът използваше срещу нейното оръжие. Това приличаше на страница от учебник по ентомология: поредица от метални насекоми с различна специализация. Някои от тях разграждаха на съставните части; това бе предната линия на амарантинската защитна система. Те щяха да атакуват физически повърхността на предмостията, да отделят атоми и молекули със своите манипулатори, разкъсвайки химическите връзки. Те щяха също така да започнат ръкопашен бой със защитните сили от предната линия на Вольова. Материята, която успееха да откъснат, щяха да предават на по-охранени буболечки, намиращи се непосредствено зад фронтовата линия. Подобно на неуморни чиновници, тези бойни единици категоризираха и сортираха получаваната материя. Ако беше с прост строеж като отделно парче чисто желязо или въглерод, те го предаваха за рециклиране по-нататък на други, дори още по-големи преработващи буболечки, които произвеждаха още буболечки в зависимост от вложения вътре в себе си шаблон. А ако бяха организирани така, че да имат в себе си истинска структура, парченцата материя не се предаваха за рециклиране, а на други буболечки, които ги разглобяваха, опитвайки

да преценят дали въплъщават някакви полезни принципи. Ако случаят се окажеше такъв, принципите се изучаваха, изследваха се и се предаваха на произвеждащите буболечки. По този начин се подсигуряваше следващото поколение да бъде малко по-напреднало от предхождащото го.

— Учат се от нас — повтори Иля, сякаш тази перспектива ѝ се струваше колкото смущаваща, толкова и прекрасна. — Вземат нашите контрамерки и влагат в техните сили собствената си дизайнерска философия.

— Не е нужно да проявяваш такъв ентусиазъм по този повод — заяви Хури, която ядеше отгледана на кораба ябълка.

— И защо? Това е елегантна система. Мога да науча нещо от нея, разбира се, но не е същото. Онова, което става там, е методично, безкрайно... и зад него няма и следа от съзнателност.

Изрече го с истинско страхопочитание.

— Да, изключително впечатляващо — отвърна Ана. — Сляпо имитиране — в това няма никакъв интелект, но тъй като се извършва едновременно на милиард и кусур места, те ни бият чисто и просто с бройка. Няма ли да се случи именно това? Ти ще стоиш тук и ще си пръскаш главата от мислене, но това няма да промени изхода. Рано или късно те ще научат всичките ти номера.

— Но все още не са го направили — Вольова наклони глава към схемата. — Да не мислиш, че съм толкова глупава, че да ги ударя с най-напредналите контрамерки, с които разполагаме? По време на война никога не се прави така, Хури. Никога не изразходваш повече енергия — или интелект — срещу врага, отколкото са абсолютно необходими за дадената ситуация, така както никога не вадиш най-добрата си карта още в началото на играта на покер. Изчакваш, докато залогът стане достатъчно голям, за да оправдае това. — След това тя обясни, че използваните от оръжието ѝ контрамерки са всъщност извънредно стари и не особено съвършени. Беше ги адаптирала от холографски представяната фактология във военния архив. — Става дума за неща отпреди триста години — доуточни Вольова.

— Но Цербер наваксва бързо.

— Вярно, но тази скорост на техническо усвояване е по-скоро стабилна — вероятно поради необмислеността, с която се използват нашите тайни. Не са възможни интуитивни скокове, така че

амарантинските системи еволюират линейно. Това е като да опитваш да дешифрираш код само чрез пресмятания. Поради това знам доста точно колко време ще им бъде нужно, докато преодолеят сегашното ни ниво. В момента те напредват с десетилетие за всеки три-четири часа корабно време. Следователно разполагаме с малко по-малко от седмица, преди нещата да станат интересни.

— А това не е интересно, така ли? — Хури поклати глава с усещането, при това съвсем не за първи път, че не проумява много неща във Вольова. — И как се осъществяват тези ескалации? Твоето оръжие да не носи копие от военния архив?

— Не. Прекалено е опасно.

— Така е. Все едно, че изпращаш отвъд неприятелската линия войник, носещ всички известни на неговата страна тайни. Как ще го постигнеш? Ще предаваш тайните на оръжието едва когато стане нужно ли? Това не е ли също толкова рисковано?

— Точно така ще стане, но е много по-безопасно, отколкото си мислиш. Трансмисиите са кодирани посредством случайно генерирана цифрова поредица; тя уточнява промяната, която трябва да се извърши с всеки бит от суровия сигнал, дали да прибавиш единица или нула към него. След като кодираш сигнала по този начин, неприятелят не би могъл да открие значението, без да притежава собствено копие от въпросната поредица. Оръжието, разбира се, се нуждае от такова копие, но то се намира дълбоко в него, зад десетки метри солиден диамант, с хиперподсигурени оптични връзки към сборната контролна система. Само ако бъде подложено на масирана атака, съществува риск цифровата поредица да попадне в ръцете на врага. Но в такъв случай аз просто ще се въздържам да предавам каквото и да е.

Хури доизяде ябълката до самата ѝ сърцевина без семки.

— Значи има начин — заяви тя след кратък размисъл.

— Начин за какво?

— За да се сложи край на това. Нали това искаме?

— Не смяташ ли, че белята вече е направена?

— Не можем да знаем със сигурност. Нека тогава да предположим, че не е. Все пак досега не сме видели нищо повече освен камуфлажното ниво и намиращият се под него пласт, предназначен да го защитава. Изумително е, съгласна съм, и самият факт, че това е извънземна технология, ни дава възможност да научим

нещо ново, но засега все още не знаем какво крие тя. — Ана удари силно по стола, за да подчертае думите си, и изпита удоволствие като видя потрепването на Иля. — Това е нещо, до което все още не сме се докоснали; дори не сме надникнали в него и няма да го направим, преди Силвест да отиде там.

— Няма да му позволим да го направи — Вольова тупна пистолета, който бе пхнала в колана си. — Сега ние контролираме положението.

— И ще поемем риска да бъдем убити всички от онова нещо в очите му ли?

— Паскал каза, че това е блъф.

— Да, и очевидно си вярва. — Не беше нужно да казва нищо повече; бавното ѝ кимване бе достатъчно за Вольова, която разбра. — Има по-добър начин — продължи Хури. — Нека Силвест тръгне, щом иска, но ние ще се погрижим да не му бъде лесно.

— Имаш предвид, че...

— Ще го кажа, дори ти да нямаш намерение да го кажеш. Ще трябва да го оставим да умре, Вольова. Трябва да оставим Цербер да победи.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

— Единственото, което знаем — заяви Силвест, — е, че оръжието на Вольова проникна под външната обвивка на планетата, може би до нивото, заето от машините, които видях при първото си изследване.

Откакто предмостие то се бе застопорило, бяха изминали петнайсет часа, през които Вольова не бе направила нищо, отказвайки да изпрати механичните си шпиони.

— Както изглежда тези машини са предназначени да поддържат земната кора, да я поправят, когато бъде пробита, да поддържат илюзията за реализъм и да събират суровини, когато им се представят такива. Те са също така първата линия на защита.

— Но какво има отдолу? — попита Паскал. — Нямахме ясна видимост през нощта, през която те атакуваха, а аз не мисля, че те са поставени направо върху скална маса, че под тази механизирана фасада съществува реална каменна планета.

— Ще разберем съвсем скоро — отвърна лаконично Иля.

Шпионите ѝ бяха смехотворни в своята простота; дори още по-груби от роботите, които Силвест и Калвин бяха използвали при първоначалната си работа върху Капитана. Всичко това бе резултат от философията ѝ да не позволява на Цербер да види по-изтънчена технология от тази, която бе абсолютно необходима за извършване на съответната задача. Предмостие то можеше да изработва подобни работи в почти неограничено количество и броят им щеше да компенсира липсата на интелигентност. Всеки беше с размери на юмрук, екипиран с толкова крайници, колкото бяха нужни за самостоятелно придвижване, с толкова очи, колкото изискваше съществуването им. Те няхаха мозък, няхаха дори най-проста мрежа от няколко хиляди неврона, няхаха дори зачатъци на мозък, в сравнение с който среднестатистическото насекомо би изглеждало

гений. Затова пък имаха малки жлези, които отделяха оптична нишка със защитен слой. Роботите щяха да бъдат управлявани от нейното оръжие; всички команди и всичко, което видеха, щеше да се пренася напред-назад по този кабел с гарантирано запазване на квантовата тайна.

— Мисля, че ще открием друго ниво на автомати — каза Силвест. — Може би друг защитен пласт. Но все трябва да има нещо, което пазят.

— Така ли? — попита Хури, която държеше неизменно насочена към него заплашителната си плазмена пушка от самото свикване на тази среща. — Вече не направи ли няколко необосновани предположения? Продължаваш да твърдиш, че там има нещо ценно, върху което не би трябвало да слагаме мазните си длани, и камуфлажът има единствено тази цел: да държи нас, любопитните маймуни, по-надалеч. Ами ако не е така? Ако там има нещо лошо?

— Тя може да е права — обади се Паскал.

Силвест се взря в оръжието.

— Не се ласкай с мисълта, че си се сетила за възможност, която вече не съм обмислил — отвърна той, явно без да се интересува дали думите му щяха да бъдат приети като отговор от Ана или от съпругата му.

— Не бих си и помислила подобно нещо — заяви Хури.

Деветдесет минути след като първият разузнавач разви своя кабел и се спусна през отвора в субкристалната камера, Силвест зърна за първи път онова, което го очакваше. В началото не проумя какво вижда. Гигантските змиеподобни форми, увредени и, доколкото разбираше — мъртви, се извисяваха над роботите като безразборно заплетени крайници на паднали богове. Невъзможно беше да се отгатне какви функции изпълняваха тези огромни машини, но най-вероятно основната сред тях беше доброто състояние на повърхностната кора; сигурно пак в тях се активираше молекулярното оръжие, преди да атакува новодошлите. Самата кора също бе някаква машинария, разбира се, но бе ограничена от нуждата да прилича на планета. Змиите нямаха подобни ограничения.

Не беше толкова тъмно, колкото бе очаквал, макар сега през раната да не влизаше никаква светлина, тъй като тя бе запушена от оръжието. Самите змии като че ли излъчваха някакво сребристо сияние, като вътрешностите на някакво фосфоресциращо създание, обитаващо морските дълбини. Невъзможно беше да се отгатне каква функция изпълнява тази светлина и дали изобщо имаше някаква функция. Може би тя просто беше неизбежен страничен продукт от амарантинските нанотехники. Във всеки случай се виждаше на разстояние десетки километри, дотам, където таванът на намиращата се отгоре земна кора се извиваше надолу, за да се срещне с хоризонта на пода, върху който лежах навити змиите. Подобия на възлести дървесни стволоче с корени поддържаха покрива на неравни интервали. Все едно надничаше в осветените от луната дълбини на голяма гора, толкова гъста, че не беше възможно да се види нито небето, нито земята. Корените на стволоче се сплитаха и разплитаха, докато образуват матрица от неразривно сплетени корени с тъмносив цвят. Това беше подът.

— Интересно какво ще намерим отдолу — промърмори Силвест.

Вольова беше принудена да прибегне до детеубийство. Като отказваше на предмостиеото информацията, която му беше нужна, за да продължава да разработва контраагенти срещу използваната от Цербер машинария, тя го обричаше на бавна смърт. Без необходимото обновяване от кораба, шаблоните за молекулярното оръжие в сърцевината на предмостиеото нямаше как да бъдат преработвани и подобрявани. Те щяха да си останат замразени, способни да генерират само спори, морално остарели с повече от две столетия, неспособни да парират неуморния прогрес, характерен за извънземната защита. Прекрасното й брутално творение щеше да бъде изядено до последния си използваем атом и размазано на тънък слой по цялата корова матрица, където останките му щяха да послужат за изпълнението на някаква коренно различна функция в продължение на милиони години.

Нямаше как, трябваше да го направи.

Хури имаше право: провалянето на предмостиеото бе единственият останал им начин да въздействат. Те не можеха дори да унищожат оръжието, тъй като това се намирало под юрисдикцията на

Сън Стийлър. Той щеше да предотврати всеки подобен опит. Не оставаше друго освен да го убие като го остави да умира бавно от глад за знание. Наистина жестока съдба. Макар другите да не виждаха, дисплеят на гривната ѝ пулсираше неуморно от повтарящите се молби на предмостията за допълнителна информация. Оръжието бе забелязало липсата ѝ още преди час, когато планираното обновяване не бе осъществено. Първото запитване бе чисто техническо; проверка, за да се увери, че комуникационният лъч е все още онлайн. След това оръжието бе станало по-настойчиво, но се придържаше към учтивостта. Сега вече поведението му не можеше да се определи като дипломатично; то правеше машинен еквивалент на сцена. Все още не бе пострадало, тъй като системите на Цербер засега не бяха надскочили собствените си ответни способности, но предмостията се вълнуваха все повече и повече, дори я информираше колко минути му остават, правейки изчисленията си въз основа на скоростта на наблюдаваната до този момент ескалация. Не бяха много. След по-малко от два часа Цербер щеше да достигне нужното за тази цел ниво и след това съдбата му щеше да бъде предопределена, варирайки само в съответствие с размерите на противниковите сили. Цербер щеше да победи с абсолютна математическа сигурност. „Умирай по-бързо“ — помисли си Иля. Тази молба още звучеше в ума ѝ, когато се случи нещо невъзможно. Малкото самообладание, което ѝ бе останало, я напусна внезапно, и това се изписа върху лицето ѝ.

— Какво има? — попита Хури. — Изглеждаш така, сякаш си видяла...

— Видях — прекъсна я Вольова. — Призрак. Нарича се Сън Стийлър.

— Какво е станало? — намеси се Силвест.

Тя вдигна поглед от гривната си, чувствайки се безсилна.

— Той току-що възобнови трансмисиите до предмостията.

И отново сведе очи към гривната, сякаш се надяваше онова, което бе видяла преди малко, да се окаже мираж. От изражението ѝ стана ясно обаче, че зловещото чудо, което бе съзряла, съществува в действителност.

— Има ли изобщо нещо за възстановяване, първо на първо? — възкликна Силвест. — Предпочитам да ми кажеш.

Хури стисна още по-силно плазмената си пушка. Цялата тази ситуация я бе карала да се чувства некомфортно и преди, но сега вече я държеше в постоянен ужас.

— Оръжието няма протокол за разпознаване на собствената си атрофия — отвърна Вольова и потрепери. — Не... имам предвид, че... има неща, които оръжието не може да бъде оставено да знае, освен когато се налага да ги знае... — Тя млъкна и огледа тревожно събеседниците си, несигурна, че говори свързано. — Не трябва да му се позволи да знае как да развива собствената си защита преди момента, когато тази еволюция трябва да се задейства; определянето на точния момент за подмяната е от жизнена важност и...

— Опитвала си да го умориш от глад за информация — заключи Силвест.

Седналият до него Хегази не каза нищо, но потвърди съгласието си с казаното с едва забележимо поклащане на главата, като деспот, издаващ присъда.

— Не, аз...

— Не се извинявай — отсече Силвест. — Ако аз исках това, което искаш ти — да проваля тази операция — щях да направя нещо подобно. Избрала си безупречно и момента — изчакала си, докато получиш удовлетворение, като първо видиш, че оръжието действа; удовлетворението от мисълта, че играчката ти работи.

— Копеле — извика Хури и се изплю. — Тесногръдо, егоистично копеле.

— Поздравления — произнесе се Силвест. — Сега вече можеш да преминеш към по-интелигентни думи. А междувременно би ли имала нещо против да насочиш този неприятен хардуер някъде другаде, вместо към лицето ми?

— С удоволствие — съгласи се Ана. — Точно се бях сетила за друга част от твоята анатомия.

Хегази се обърна към другия присъстващ член на триумвирата.

— Би ли обяснила какво става?

— Сън Стийлър очевидно контролира комуникационните системи на кораба — отвърна Вольова. — Това е единственото обяснение. Само така заповедта ми за спиране на трансмисиите е могла да бъде анулирана. — Но още докато говореше, заклати глава. — Кое не е възможно. Знаем, че е затворен в оръжейната и не

съществува физическа връзка между оръжейната и комуникационните системи.

— Вече може да има — намеси се Хури.

— Но ако е вярно... — Иля се бе ококорила така, че бялото на очите ѝ се виждаше. — Между комуникациите и останалата част на кораба няма логически бариери. Ако Сън Стийлър се е добрал до тях, значи няма нещо в лайтхъгъра, до което да няма достъп.

Възцари се продължително мълчание, сякаш всички присъстващи, дори Силвест, се нуждаеха от време, за да приемат сложността на положението. Хури опита да разчете мислите му, но беше невъзможно да се разбере какво от всичко приемаше. Тя подозираше, че той все още гледа на това като на параноични фантазии, изтъкани от подсъзнанието ѝ, които някак си бяха заразили и Вольова, и Паскал.

Може би част от него все така отказваше да повярва, въпреки доказателствата.

Какви всъщност бяха доказателствата? Освен възстановения сигнал и всичко, което означаваше това, нищо не навеждаше на мисълта, че Сън Стийлър бе получил възможност да действа извън оръжейната. Но ако го бе направил...

— Ти — извика Вольова, която първа наруши мълчанието. Бе насочила оръжието си срещу Хегази. — Ти, мръснико. Ти имаш пръст в тази работа, нали? Саджаки е извън играта, а Силвест няма нужните познания, така че оставаш само ти.

— Не съм сигурен, че разбирам за какво говориш.

— Ти помагаш на Сън Стийлър. Ти го направи, нали?

— Овладей се, триумвир.

Ана се чудеше накъде да насочи плазмената си пушка. Силвест изглеждаше не по-малко разтърсен от Хегази, не по-малко изненадан от внезапното пренасочване на подозренията.

— Слушай — обади се Хури. — Той наистина ближе постоянно задника на Саджаки, поне откакто аз съм на кораба, но това не означава, че би направил нещо толкова глупаво.

— Благодаря — обади се Хегази. — Струва ми се.

— Изобщо не се смятай за поставен извън подозрение — каза Вольова. — Хури е права; подобна постъпка е проява на невероятна глупост. Но това изобщо не означава, че ти не си способен да я

извършиш. Имаш нужните за това възможности. И освен това си химерик — може би Сън Стийлър е и в теб. Страхувам се, че в такъв случай е прекалено опасно да те държим край нас. — Кимна към Ана. — Хури, отведи го в една от херметичните камери.

— Ще ме убиеш — каза Хегази, когато Хури го смушка за пореден път с дулото на плазмената си пушка, докато се движеха по наводнения коридор, а плъховете-разсилни се разбягваха пред тях. — Нали това ще направиш? Ще ме пуснеш в космоса.

— Тя иска просто да бъдеш някъде, откъдето няма да можеш да вредиш — отвърна Ана, която нямаше особено желание за дълги разговори със затворника.

— Каквото и да си мисли тя, аз не съм го направил. Съжалявам, че трябва да го кажа, но не притежавам нужните възможности. Това задоволява ли те?

Сега вече започваше да ѝ досажда, но чувстваше, че единственият начин да го накара да млъкне бе като му отговаря.

— Не съм убедена, че си го направил ти — каза тя. — В такъв случай е трябвало да подготвиш нещата преди да си знаел, че Вольова ще реши да попречи на своето оръжие. След изстрелването му няма как да си го направил; беше на мостика през цялото време.

Бяха стигнали до най-близката херметична камера. Беше голяма колкото да побере човек в костюм. Като всичко останало в тази част на лайтхъгъра, контролното табло на вратата бе потънало под мръсотия, корозия и гъбички. Но по някакво чудо все още действаше.

— Защо тогава правиш това? — попита Хегази, когато вратата се отвори и тя го блъсна в малкото, мрачно осветено помещение. — След като смяташ, че не съм способен да го извърша?

— Защото не те харесвам — отвърна Ана и затвори вратата.

ТРИЙСЕТ

Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

Когато най-сетне останяха сами в стаята си, Паскал каза:

— Не може да минеш през това, Дан. Разбираш ли какво имам предвид?

Той беше уморен; всички бяха, но мислите препускаха в главата му така, че последното, до което му беше сега, бе сънят. Но ако предмостиято оцелееше достатъчно дълго, за да навлезе в Цербер и да действа според плана, сега му се предоставяше последната възможност за истински сън през следващите няколко десетки часа, може би дори дни. Необходимо беше да е в състояние да функционира така енергично, както бе правил през целия си живот, когато се озоваваше в свят на извънземни. Но сега очевидно Паскал щеше да направи всичко възможно, за да му попречи.

— Вече е много късно — отвърна уморено той. — Съобщихме за себе си; нанесохме вреда на Цербер. Светът е известен за нашето присъствие, вече знае нещичко и за природата ни. Моето влизане в него няма да промени кой знае колко положението оттук нататък, само дето ще науча много повече, отколкото ще ми кажат някога глупавите работи на Вольова.

— Няма как да знаеш какво те чака там, Дан.

— Напротив, има. Отговор на случилото се с амарантинците. Нима не разбираш, че човечеството се нуждае от тази информация?

Ясно беше, че Паскал също го разбира, поне теоретично. Но тя продължи:

— Ами ако същият тип любопитство, който проявяваш сега, е довел до унищожаването им? Видя какво се случи с „Лорийн“.

За кой ли път той се сети за Алиша, умряла при тази атака. Какво точно го караше да се съпротивлява срещу предложението да отделят време, за да извадят тялото ѝ от корабните останки. Отново се изуми от вледеняващо персоналната си заповед трупът ѝ да остане завинаги с

предмостиято; за момент му се стори, че сякаш не той бе дал това нареждане, даже не Калвин, а нещо, което се криеше зад двамата. Тази мисъл го накара да се сепне, затова побърза да я натика някъде в гънките на подсъзнанието си, като предварително я смачка като досадно насекомо.

— Но тогава ще научим, нали? — възкликна той. — Най-после ще разберем каква е истината. И дори това да ни убие, някой друг ще научи какво се е случило, някой от Ризургам или даже от друга система. Разбери, Паскал, според мен рискът е напълно оправдан.

— Тук има нещо повече от любопитство, нали? — Тя го погледна, явно очаквайки отговор. Той я погледна на свой ред със съзнанието колко плашеща бе липсата на фокус на очите му. — Хури е дошла на борда на този кораб, за да те убие — продължи Паскал. — Тя сама го призна. Според Вольова не е изключено да е изпратена тук от Карин Льофевр.

— Това е не само невъзможно; то е оскърбително.

— Но не пречи да е истина. Освен това е възможно да включва нещо повече от лично отмъщение. Може би Льофевр наистина е умряла, но нещо е приело нейната форма, наследило е тялото ѝ или не знам какво друго, нещо, което знае с каква опасност си играеш. Не можеш ли да го приеме поне като слаба вероятност?

— Нищо от случилото се край Шрауд на Ласкай не може да е свързано по какъвто и да е начин с онова, което е сполетяло амарантинците.

— Откъде си толкова сигурен?

— Защото бях там! — отвърна вече ядосан Силвест. — Защото отидох там, където е бил Ласкай, в Пространството на откровенията, и онова, което са показали на Ласкай, показаха и на мен. — Опитва да успокои тона си и взе двете ръце на своята съпруга в дланите си. — Те бяха древни, толкова чужди за нашите представи, че ме побиха тръпки. Докоснаха ума ми. Видях ги... и изобщо не приличаха на амарантинците.

За първи път, откакто бяха напуснали Ризургам, той си спомни този миг на крещящо разбиране, сякаш повреденият му модул за контакти се бе докоснал до Шрауд. Стари като изкопаеми, умовете на шраудърите се бяха побрали в собственото му съзнание; това бе момент на бездънно познание. Казаното от Ласкай се оказа истина. Те

може и да бяха извънземни по биологически показатели и да вдъхваха вътрешна погнуса поради простия факт, че нямаха нищо общо с онова, което човешкият ум смяташе за правилна форма на съзнание, но по динамиката на своите мисли бяха много по-близо до хората, отколкото можеше да се предположи по формата им. За миг тази двойственост го смути... но нямаше как да бъде другояче; как иначе Патърн джъгълърите щяха да го променят така, че да мисли като шраудър, ако основните режими на мислене не бяха подобни? Внезапно спомените го заляха и той като че ли надзърна за момент в дългата история на шраудърите. В продължение на милиони години те бяха бродили из една по-млада от сегашната галактика, в търсене и събиране на захвърлени и опасни играчки на други, дори още по-стари цивилизации. Сега тези приказни неща бяха почти на една ръка разстояние, зад булото на Шрауд... и той почти бе успял да се промъкне от другата му страна. И тогава нещо друго...

Нещо като разделяне на завесата или пролука между облаците, нещо толкова краткотрайно, че почти го беше забравил. Нещо, което трябваше да остане скрито, но което му бе показано... скрито зад пластове идентичност. Идентичността и спомените на отдавна умряла раса... носени като камуфлаж...

И нещо напълно друго в Шрауд; и напълно различна причина за неговото съществуване...

Но самият спомен му убягваше, като че ли се изплъзваше от опитите на ума му да се добере до него, докато най-сетне остана отново насаме с Паскал и с остатъчния вкус на съмнението.

— Обещай ми, че няма да отидеш — каза Паскал.

— Ще поговорим за това утре — отвърна Силвест.

Събуди се в стаята си; малкото сън, който бе успял да открадне, не беше достатъчен, за да прочисти кръвта му от умората.

Нещо го бе събудило, но за момент той не успя да види или чуе нищо. Тогава Силвест забеляза, че екранът край леглото излъчваше мека светлина, като огледало, отразяващо лунната светлина.

Пресегна се, за да активира връзката, като внимаваше да не събуди съпругата си. Не че това му се струваше вероятно; тя спеше изключително дълбоко. Разговорът, който бяха провели преди лягане, очевидно й бе дал менталното спокойствие, от което се нуждаеше.

На екрана се появи лицето на Саджаки, а зад него се виждаше медицинската апаратура на корабната клиника.

— Сам ли си? — попита тихо той.

— Съпругата ми е тук — отвърна шепнешком Силвест. — Спи.

— Тогава ще бъда кратък. — Той протегна увредената си ръка за инспектиране. Лъскавата ѝ обвивка вече се бе запълнила и китката му бе възвърнала нормалния си профил, макар подкожният възстановителен процес очевидно все още да не бе приключил. — Вече съм достатъчно добре, за да изляза оттук. Но нямам намерение да се окажа в същото положение като Хегази.

— В такъв случай държа да те уведомя, че цялото оръжие е във Вольова и Хури и те се погрижиха ние да не можем да си подсигуриш наше. — Той понижи още глас. — Не мисля, че ще бъде трудно да бъде убедена да заключи и мен. Заплахите ми срещу кораба явно не я впечатляват.

— Предполага, че ти никога не би стигнал дотам.

— Ами ако е права?

Саджаки поклати глава.

— Това вече няма значение. След броени дни, най-много пет, оръжието ѝ ще започне да излиза от строя. Разполагаш само с това време, за да влезеш в Цербер. И не опитвай да ми кажеш, че ще можеш да научиш нещо от нейните роботчета.

— Това ми е пределно ясно.

Паскал се размърда в леглото до него.

— Тогава приеми следното предложение. Аз ще те заведа вътре. Ще бъдем само двамата, никой друг. Можем да вземем два костюма от същия тип, с който дойде в кораба от Ризургам. Не ни е нужен даже кораб. Ще стигнем до Цербер за по-малко от един ден. Така ти остават два дни, за да влезеш: един — за да огледаш каквото можеш и още един — за да напуснеш по същия начин, по който си влязъл. Тогава, разбира се, вече ще знаеш пътя.

— А ти?

— Аз ще те придружа. Вече ти казах как смятам, че би трябвало да действаме с Капитана.

Силвест кимна.

— Мислиш, че ще намериш нещо вътре в Цербер, нещо, което може да го излекува.

— Отнякъде трябва да започна.

Силвест се огледа. Гласът на Саджаки напомняше шума на преминаващ през клоните на дърветата вятър и стаята изглеждаше неестествено притихнала; по-скоро като картина, видяна през вълшебен фенер, отколкото като нещо реално. Той си помисли за бясната активност, която цареше в същия този момент на Цербер, за активността на машините, макар повечето от тях да бяха по-малки от бактерии и глъчката от техния конфликт да бе недоловима за човешките сетива. Но това не променяше фактите и Саджаки имаше право: разполагаха с броени дни преди безбройните машини, врекли се във вярност на Цербер, да започнат да ерозират мощното оръжие на Вольова. Всяка секунда, с която отлагаше влизането си в това място, означаваше една секунда по-малко вътре в него и приближаваше излизането му оттам с още една секунда към края, като следователно го правеше много по-рисковано. Паскал се размърда отново, но очевидно спеше все така дълбоко. Присъствието ѝ не се отличаваше особено от присъствието на изобразените по мозайката птици.

— Всичко това е толкова внезапно — промълви той.

— Но ти си очаквал този миг цял живот — отвърна Саджаки като повиши глас. — Не ми казвай, че не си готов за него. Не ми казвай, че се страхуваш от онова, което може да откриеш там.

Силвест знаеше, че трябва да вземе решение преди моментът да се е проточил неестествено дълго.

— Къде ще се срещнем?

— Извън кораба — отговори Саджаки и обясни защо се налагаше да постъпят по този начин; иначе рискуваше да се натъкне на Вольова или Хури, или дори на Паскал. — Те мислят, че все още съм болен — додаде той и потърка мембраната, обвила ранената му ръка. — Но ако ме открият извън клиниката, ще постъпят с мен по същия начин, по който се отнесоха към Хегази. Оттук мога да се добера до костюм само след минути, без да минавам през участъци от кораба, които могат да регистрират присъствието ми.

— А аз?

— Отиди до най-близкия асансьор. Ще уредя да те отведе до някой костюм, който се намира по-близо до теб. Той ще се погрижи за всичко.

— Саджаки, аз...

— Чакам те отвън след десет минути. Твоят костюм ще те доведе при мен — усмихна се Саджаки и добави: — И ти препоръчвам горещо да не будиш съпругата си.

Саджаки удържа думата си: асансьорът и костюмът явно знаеха точно къде трябва да отведат Силвест. Той не срещна никого и никой не го притесни, докато костюмът му взе мерките, приспособи се в най-големи подробности към тялото му и след това се обви внимателно около него.

Нищо не показваше, че корабът забеляза отварянето на люка и още по-малко, че Силвест излезе в открито пространство.

Вольова се събуди внезапно и това сложи край на безцветните й сънища, населени с бушуващи армии от насекоми.

Хури блъскаше по вратата на стаята ѝ и викаше нещо, но Иля бе прекалено сънена, за да разбере за какво става дума. Когато отвори вратата, Ана съзерцаваше дулото на плазмената си пушка. Тя се поколеба за частица от секундата, преди да го свали към земята, сякаш до последния момент не е била сигурна какво да очаква от другата страна на вратата.

— Какво има? — попита Вольова.

— Паскал — отвърна Хури. Челото ѝ беше покрито с капки пот. — Събудила се и Силвест не бил там.

— Не бил там ли?

— Оставил това. Тя е сразена, но поиска да ти го покажа.

Хури пусна пушката, която увисна на ремъка върху рамото ѝ, и извади от джоба си някаква хартия.

Иля потри очи и я пое. Дактилният контакт активира посланието в него; появи се лицето на Силвест, открояващо се на фона на изобразени върху мозайка птици.

— Страхувам се, че те излъгах — заяви от листа той. — Паскал, съжалявам... имаш право да ме мразиш за това, но се надявам да не го направиш, не и след всичко, което преживяхме заедно. — Сега гласът му беше съвсем тих. — Ти ме помоли да обеща, че няма да вляза в Цербер. Но аз все пак отивам и по времето, когато ще прочетеш това, ще бъде прекалено късно, за да спра. Нямам друго обяснение за ставащото, освен че е нещо, което би трябвало да направя; според мен

ти винаги си била наясно, че ще го направя, ако някога се приближим толкова много. — Той направи пауза или за да си поеме въздух, или за да помисли какво да каже по-нататък. — Паскал, ти си единствената, която се досети какво се случи всъщност около Шрауд на Ласкай. Възхищавах ти се за това. Затова не се страхувах да ти призная истината. Кълна ти се, казах ти онова, което мисля, че се случи, а не поредната лъжа. Но сега онази жена, Хури, казва, че е изпратена от някой, който може да е Карин Льофевр, и то, за да ме убие заради нещо, което може да направя.

Хартията замълча отново.

— Държах се така, сякаш не вярвам на нито дума от казаното, Паскал, и може би тогава точно така си мислех. Но трябва да се освободя от тези призраци и да убедя сам себе си, че нищо от случващото се сега не е свързано със станалото около Шрауд. Разбираш ме, нали? Трябва да измина тази допълнителна миля, да направя това последно усилие, само за да накарам тези призраци да млъкнат. Може би дължа благодарност на Хури за това. Тя ми даде причината да предприема тази крачка, въпреки че никога не съм се страхувал толкова от онова, което може да открия. Не смятам, че тя — или другите — са лоши хора. Нито пък ти, Паскал. Знам, че си се повлияла от казаното от тях, но вината не е твоя. Ти опита да ме разубедиш, защото ме обичаш. И това, което правех, което се готвя да правя, ми причинява още по-голяма болка, защото така предадох тази любов. Нещо от казаното дотук звучи ли ти логично? И ще можеш ли да ми простиш като се върна? Раздялата ни няма да продължи много, Паскал, не повече от пет дни, може би и по-малко. — Силвест млъкна отново, преди да добави финала на писмото си: — Взех Калвин. Той е в мен сега, докато говоря. Ще излъжа, ако твърдя, че двамата с него не сме постигнали някакво ново... равновесие. Но мисля, че ще ми бъде полезен.

Образът върху хартията избледня.

— Знаеш ли — рече Хури, — имаше моменти, когато почти му симпатизирах. Но той провали всичко.

— Казваш, че Паскал приела зле новината?

— Ти не би ли я приела зле?

— Зависи. Може би той е имал право: може би тя винаги е знаела, че ще се стигне дотук. Може би е трябвало да помисли по-

добре, преди да се омъжи за този мръсник.

— Мислиш ли, че е стигнал далеч?

Иля се взря в хартията, сякаш се надяваше да получи съвет от гънките ѝ.

— Може би някой му е помогнал. Не са много тези от нас, които биха могли да го направят. Всъщност никой, ако не смятаме Саджаки.

— Може би трябва да го смятаме. Може би лековитите му вещества и механизми са го излекували по-бързо, отколкото очаквахме.

— Не — отсече Вольова. След това потупа вълшебната си гривна. — Знам къде се намира триумвиратът във всеки момент. Хегази е все още в херметическата камера, а Саджаки е в клиниката.

— Имаш ли нещо против да проверим за всеки случай?

Иля грабна още една дреха, достатъчно топла, за да може да влезе с нея в който и да е от студените участъци на лайтхъгъра, без да получи хипотермия. Мушна оръжието си в колана, после праметна през рамо тежката пушка, която Хури бе донесла от военния архив, рожба на двайсет и третото столетие и първата Европейска демаршия, обвита в черен неопрен, украсена отстрани с китайски дракони, изработени от злато и сребро, с очи от червени рубини.

— Ни най-малко — отвърна тя.

Стигнаха до херметическата камера, където Хегази бе прекарал цялото това време, без да има друго забавление освен съзерцаването на стоманените стени на помещението. Поне така си го представяше Вольова в редките моменти, когато изобщо си правеше труда да се сети за затворения триумвир. Не можеше да каже, че го мрази или дори че не го харесва особено. Той беше прекалено слаб за това; ясно бе, че едно такова здание не би могло да съществува другаде, освен в сянката на Саджаки.

— Създавал ли ти е проблеми? — попита тя.

— Не, само дето продължава да настоява, че е невинен и да повтаря, че не той е пуснал Сън Стийлър от оръжейната. И като че ли говори истината.

— Това е една стара техника, известна като лъжа, Хури.

Иля постави длани върху дръжката, която трябваше да отвори вътрешната врата към херметичната камера. Бе заела стабилна поза, с

раздалечени стъпала. Опитите ѝ се оказаха безуспешни.

— Не мога да я отворя.

— Нека опитам аз. — Ана я избута внимателно встрани и се зае на свой ред с дръжката. — Не — заяви тя след известно сумтене и пъшкане. — Не мога да я помръдна.

— Не си я заварявала, нали?

— О, каква глупачка съм. Как можах да забравя?

Вольова почука по вратата.

— Хегази, чуваш ли ме? Какво си направил с вратата? Не може да се отвори.

Никакъв отговор.

— Той е вътре — заяви Вольова, след като се консултира отново с гривната си. — Но може би не успява да ни чуе през бронята.

— Това не ми харесва — отвърна Хури. — С вратата всичко беше наред, когато си тръгнах. Мисля, че е по-добре да простреляме ключалката. — Без да изчака съгласието на Иля, тя извика: — Хегази? Ако можеш да ни чуеш, имай предвид, че ще стреляме, за да отворим вратата.

След секунда плазмената пушка бе вече в ръката ѝ, тежестта изопна мускулите. Тя закри лице с другата си длан като отмести поглед встрани.

— Чакай — обади се Вольова. — Прибързваме. Ами ако външната врата е отворена? В такъв случай вакуумът заключва вътрешната врата.

— Ако случаят е такъв, Хегази няма да ни създава повече проблеми. Освен ако не е в състояние да задържи дъха си в продължение на няколко часа.

— Няма две мнения по въпроса. Но и при това положение не бихме искали да пробием дупка в тази врата.

Хури се приближи още.

Дори да имаше панел, показващ състоянието на налягането от другата страна, той бе добре скрит под мръсотията.

— Мога да настроя лъча към най-тесния му обхват. Ще направя дупка като от игла във вратата.

— Давай — рече Вольова след кратко колебание.

— Промяна на плана, Хегази. Ще пробия дупка в горната част на вратата. Ако си прав, най-добре е да седнеш, може би да помислиш как

да си подредиш нещата.

Отново никакъв отговор.

Беше почти оскърбително да иска подобна дреболия от плазмената пушка, помисли си Вольова, все едно да използваш индустриален лазер за срязване на сватбена торта. Но въпреки това Хури го направи. Последва проблясване и пукот, когато пушката изплю издължен куршум-светкавица към вратата. За миг от голямата колкото направена от червей дупчица, която бе пробила, се изви дим.

Но само за секунда.

След това нещо избликна от вратата, образувайки тъмна свистяща дъга.

Без да губи време, тя проби по-голяма дупка във вратата. Сега вече нито Хури, нито Вольова вярваха, че от другата ѝ страна може да има някакъв живот. Хегази или беше мъртъв, макар да нямаха представа от какво, или вече бе напуснал изолационната херметическа камера и тази струя течност под високо налягане беше неговата объркана представа за послание към тези, които го държаха затворен.

Ана продължи да стреля и струята се превърна в дебело колкото ръка изригване на възсолена течност с такава експлозивна сила, че я изблъска назад и тя падна в дълбоката до глезените тиня и мръсотия на кораба, а плазмената пушка се стовари с трясък в същата мръсотия, която издаваше съскащи звуци при допира си с горещото ѝ дуло. Когато Хури се изправи на крака, силата на струята вече бе намаляла значително и скоро течността започна да се процежда през надупчената като решето врата. Тя вдигна пушката и я изтръска от тинята, като се питаше дали някога щеше да проработи отново.

— Това е корабна мръсотия — обясни Вольова. — Същото, в което газим. Мога да разпозная тази воня навсякъде.

— Ключалката беше пълна с корабна тиня?

— Не ме питай как. Просто направи по-голяма дупка във вратата.

Ана така и стори, докато дупката стана достатъчно голяма, за да може да провери през нея ръката си и да действа по контролното табло от вътрешната ѝ страна, за да деблокира ключалката, без да се докосва до нагорещените от плазмата краища на срязания метал. Очевидно Вольова имаше право — именно превключвателите за налягането бяха

блокирали заключващия механизъм. Камерата трябва да бе препълнена до пръсване с корабна тиня.

Вратата се отвори и пропусна останалата гъста течност в коридора.

Заедно с онова, което бе останало от Хегази. Не беше ясно дали това се дължеше на налягането, на което е бил подложен, или на експлозивното му намаляване, но неговите метални и телесни компоненти определено не се бяха разделили приятелски.

ТРИЙСЕТ И ЕДНО

Цербер/Хадес, система Делта Павонис, 2566 година

— Мисля, че тази ситуация просто плаче за една цигара — обяви Вольова, но в първия момент не можа да се сети къде бе оставила пакета последния път.

Когато го откри в един рядко използван джоб на якето си, не побърза да го отвори или да измъкне от него едно от изпомачканите, жълтеещи цилиндърчета. Вършеше всичко бавно и методично и, когато най-последно постави цигарата в устата си и я запали, пое бавно дима в дробовете си, като позволяваше на нервите си да се поуспокоят, като вдигнати от вихрушка пера, които бавно се стелят по земята.

— Корабът го е убил — заяви тя, загледана в останките на Хегази, като същевременно полагаше усилия да не мисли какво всъщност гледа. — Това е единственото разумно обяснение.

— Убил? — учуди се Хури, все така насочила дулото на плазмената си пушка към съставните елементи на триумвира, които плуваха из тинестата утайка около краката им, сякаш очакваше те всеки момент да се съединят отново. — Искаш да кажеш, че не е било злополука?

— Не, не е било злополука. Знам, че той беше със Саджаки и следователно — със Силвест. И въпреки това Сън Стийлър го е убил. Кара те да се замислиш, нали?

— Да, така ми се струва.

Може би Ана вече си бе обяснила положението, но въпреки всичко Иля реши да изрече заключенията си на глас.

— Силвест е заминал. Пътува към Цербер и тъй като аз не успях да унищожа оръжието, почти нищо не би могло да му попречи да влезе в него. Разбираш ли? Това означава, че Сън Стийлър спечели. Няма какво повече да постига. Останалото е само въпрос на време и на поддържане на сегашното статукво. И какво го заплашва?

— Ние — отвърна Хури, колебливо, като умен ученик, който иска да впечатли своя учител, но без да привлече подигравките на съучениците.

— Не само. Не само ти и аз, дори не само ние трите, като включим и Паскал. Сън Стийлър е виждал заплаха също и в Хегази. И то само защото беше човек. — Тя правеше предположения, разбира се, но очевидно те ѝ се струваха напълно обосновани. — За нещо като Сън Стийлър човешката лоялност е непостоянна и хаотична, може би даже не напълно разбираема. Той привлече на своя страна Хегази... или поне тези, на които Хегази бе вече верен. Но дали успя да проумее какво управлява тази лоялност? Съмнявам се. Хегази беше компонент, който той бе използвал доколкото може и който можеше да се развали в някой бъдещ момент. — Иля усещаше леденото спокойствие, което идваше от съзерцаването на ситуацията някак си отстрани, сякаш тя самата не се намираше в нея. — Затова е трябвало да умре. И сега, когато почти е постигнал целта си, Сън Стийлър ще поиска да направи същото с всички нас.

— Ако искаше да ни убие...

— Щеше вече да го направи ли? Не е изключено да е опитал, Хури. Цели части от кораба вече не се контролират централно и това означава, че Сън Стийлър е ограничен във възможностите си за действие. Все едно се е сдобил с тяло, което вече е полупарализирано, полуразядено от проказа.

— Много поетично. Но какво означава всичко това за нас?

Волъова запали нова цигара; беше изпушила първата до самия и край.

— Означава, че ще опита да ни убие, но е трудно да се предвиди по какъв начин. Той не може просто да премахне налягането в целия кораб, тъй като няма командни канали, които да позволяват подобна манипулация; дори аз не бих могла да го постигна по друг начин, освен чрез отваряне на всички люкове, водещи към космоса, а за тази цел би трябвало да обезвредя хиляди електромеханични подсигуровки. Вероятно би му било трудно да наводни пространство, много по-голямо от тази херметична камера. Но все ще измисли нещо, сигурна съм.

Внезапно, почти без да се замисли, тя хвана пушката си и я насочи към тъмния наводнен коридор, водещ към вратата.

— Какво има?

— Нищо — отвърна Иля. — Просто съм уплашена. И то много. Предполагам нямаш предложения по въпроса?

Но Хури имаше.

— По-добре да потърсим Паскал. Тя не може да се оправя из кораба така добре като нас. А ако положението стане напечено...

Иля смачка остатъка от цигарата си в дулото на своята пушка.

— Имаш право; трябва да бъдем заедно. И точно така и ще направим. Още щом...

Нещо се измъкна шумно от мрака и спря на десетина метра от тях.

Волъова насочи незабавно оръжието си натам, но не стреля; някакъв инстинкт ѝ подсказа, че това нещо не бе дошло да ги убие, поне засега. Това бе един от слугите, които бе видяла Силвест да използва при неуспешните си опити да излекува Капитана, една от тези единици, които не се отличаваха с особена вътрешна изтънченост. С две думи, един от тези, които се контролираха предимно от кораба, вместо от собствения си мозък.

Очите му се насочиха към двете жени.

— Не е въоръжен — прошепна Иля, макар в същия момент да осъзна, че шепненето беше безполезно. — Мисля, че е изпратен само, за да разузнае къде сме. В момента се намираме в една от частите на лайтхъгъра, където корабът не може да вижда; една от неговите слепи точки.

Сензорите на слугата извършваха леки въртеливи движения от едната към другата страна, сякаш изчисляваше точната им позиция. След това започна да се връща заднешком, докато изчезна в мрака.

Хури го застреля.

— Защо го направи? — попита Волъова, когато ехото от изстрелите заглъхна и не ѝ се налагаше повече да примижава, за да предпази очите си от блясъка на огъня, в който бе унищожен слугата. — Онова, което видя той, бе предадено моментално на кораба. Безсмислено беше да стреляш.

— Не ми хареса начинът, по който ме гледаше — обясни Хури. И се намръщи. — Освен това... така ще трябва да се тревожим за един по-малко.

— Да — съгласи се Иля. — А като се има предвид скоростта, с която корабът може да произведе един толкова прост робот, ще изминат някъде около десет-двайсет секунди, преди да бъде заменен с нов.

Ана я гледаше, сякаш току-що ѝ бе казала виц, в който не е в състояние да види нищо смешно. Но Волвова беше сериозна. Онова, което бе видяла току-що, я смрази много по-ефикасно от появата на слугата. Все пак беше напълно логично лайтхъгърът да прибегва до помощта на роботите за своите операции по събирането на информация; логично беше също така да изследва начини, по които би могъл да приспособи своите машини за убийството на останалите хора. Тя самата щеше да го предскаже, рано или късно. Но не и това. Не и това, което току-що се бе подало над тинята, бе насочило към нея черните си очички и след това се бе завъртяло и отплувало в мрака.

Спомни си, че корабът контролираше и плъховете-разсилни.

Когато дойде в съзнание — и за момент Силвест не можа да се сети точно кога го бе загубил — установи, че е заобиколен от публика от размазани звезди. Те изпълняваха някакъв много сложен танц и ако вече не му се гадеше, без никакво съмнение тази гледка сама по себе си щеше да бъде достатъчна, за да му прилошее. А какво въпреки правеше тук? И защо се чувстваше така странно, сякаш във всяка клетка на тялото му бе притисната вата? Защото беше в костюм, ето защо. В един от специалните костюми, които притежаваше екипажът, от тези, които бяха взели двама им с Паскал от повърхността на Ризургам. Костюмът бе принудил белите му дробове да приемат течността, с която бе изпълнен, вместо въздух.

— Какво става? — попита той по беззвучния начин, който, както знаеше, костюмът бе в състояние да разчита посредством простото устройство, вградено в каската.

— Променям посоката на движение — информира го костюмът. — И мощността.

— Къде сме, дяволите да го вземат?

Все още му беше много трудно да се оправи в спомените си. Напомняше търсене на края на заплетено въже. Нямаше представа

откъде да започне.

— На повече от милион километра от кораба и на малко по-малко от същото разстояние от Цербер.

— Изминали сме цялото това разстояние, следователно... — Не довърши мисълта си. — Не, чакай. Нямам представа колко време е минало.

— Потеглихме преди седемдесет и четири минути. — „Малко повече от час“ — помисли си Силвест. Но ако костюмът му беше казал, че е изминал един ден, щеше да приеме и тази информация. — Движехме се с огромно ускорение. Триумвир Саджаки ме инструктира да бързам.

Да, сега си спомни повече неща. Среднощното обаждаване на Саджаки и припряното спускане към костюмите. Помнеше, че остави писмо за Паскал, но не и подробностите. Това бе единственият лукс, който си позволи. Но дори да бе разполагал с дни за подготовката на заминаването си, нямаше да може да промени кой знае какво. Нямаше нужда от допълнителна документация или записваща апаратура, тъй като имаше достъп до библиотеките и интегралните сензори на костюма. Знаеше, че костюмите са въоръжени и са в състояние да се защитават самостоятелно срещу атаки, подобни на тези, на които бе подложено сега оръжието на Вольова. Те можеха също така да осигуряват инструменти за правене на научен анализ и да създават в себе си отделения за съхраняване на различни образци. И бяха независими, като който и да е космически кораб. Внезапно осъзна, че не е прав; костюмите бяха космически кораби, само че много гъвкави и с място само за един човек — космически кораб, който си беше и атмосферна совалка, и устройство за придвижване по повърхността. Това бе единственият начин, по който би могъл да влезе в Цербер.

— Радвам се, че съм проспал въпросното ускорение — заяви Силвест.

— Нямаше избор — отвърна костюмът, проявявайки пълна липса на интерес. — Съзнанието ти бе потиснато. А сега, ако обичаш, подготви се за фазата на намаляване на скоростта. Когато се събудиш отново, ще сме наближили целта си.

В главата на Силвест започна да се оформя нов въпрос; възнамеряваше да попита костюма защо Саджаки все още не се бе обадил въпреки уверенията си, че ще го придружава. Но преди да

успее да конкретизира мисълта си в неизреченото състояние, което разчиташе устройството в каската, костюмът го приспа отново и той потъна пак в сън без сънища.

Хури отиде да търси Паскал Силвест, а Вольова се отправи обратно към мостика. Сега вече не смееше да взема асансьор и, слава Богу, трябваше да изкачи по-малко от двайсет нива; това бе поносимо физическо натоварване. Освен това то бе относително безопасно: корабът не можеше да изпрати роботи по стълбищата, дори летящите машини, които се носеха из нормалните коридори по свръхпроводими магнитни полета. Въпреки това държеше пушката си в готовност, с насочено напред дуло, докато изкачваше безкрайното спираловидно стълбище, като от време на време спираше и затаяваше дъх, ослушвайки се да чуе дали нещо не я следва или причаква някъде напред.

Опитваше да се сети за безбройните начини, по които корабът би могъл да я убие. Това бе интересно интелектуално предизвикателство; да тества познанията си за лайтхъгъра по начин, за който преди дори не се беше сещала. Така започваше да вижда нещата в нова светлина. Веднъж, при това съвсем не чак толкова отдавна, се бе намирала в същото положение, в което се намираше корабът сега. Искаше да убие Нагорни или поне да не позволи той да се превърне в заплаха за нея, което практически водеше до същото. В крайна сметка го беше убила, тъй като той пръв опита да я убие, но онова, което се въртеше в ума и сега, бе начинът на неговата екзекуция. Беше убила Нагорни като накара кораба да ускори и след това да забави скоростта си така рязко, че той бе смазан. Рано или късно корабът непременно щеше да се досети за това. Много добра идея бе, когато това станеше, вече да не е на борда му.

Стигна до мостика безпрепятствено, но това не ѝ попречи да провери дали на по-тъмните места не се крие някоя машина или, още по-лошо — плъх. Не знаеше какво можеха да ѝ направят тези гризачи, но предпочиташе никога да не узнае.

Мостикът беше празен, в същото положение, в което го бе оставила. Нанесените от Хури поражения стояха непокътнати, по пода на голямото сферично помещение се виждаха петна от кръвта на

Саджаки. Холографският дисплей светеше и продължаваше да я държи в течение за състоянието на намиращото се на Цербер предмостие. За момент не се сдържа да прояви собственически интерес към своето творение, което все още се държеше срещу антибиотичните сили, развихрени от непознатия свят. И заедно с чувството на гордост се появи и желанието ѝ оръжието да се провали, така че Силвест да няма как да влезе. Ако вече не беше пристигнал.

— За какво си дошла? — попита някакъв глас.

Тя се извъртя рязко; на едно от извитите нива на мостика стоеше фигура, която гледаше към нея. Не беше някой, когото познава, просто някакъв мъж с черно наметало, с мършаво лице и стиснати длани. Стреля по фигурата, но тя не помръдна, дори след като зарядите на оръжието ѝ преминаха през нея и оставиха йонни следи във въздуха.

Друга фигура, различно облечена, се появи до първата.

— Времето ви за използването на кораба изтече — заяви тя на най-стария вариант на нортски език.

Преводът на Иля беше толкова бавен, че тя не разбра веднага смисъла на думите му.

— Трябва да разбереш, триумвир, че това имение не е вече ваше — обади се трета фигура, която се раздвижи в противоположната част на помещението, облечена с невероятно стар космически костюм, осеян с охлаждащи бразди.

Тя пък използваше най-стария руски диалект, който Вольова беше в състояние да проумее.

— Какво се надяваш да постигнеш тук? — попита първата фигура. В този момент до нея се появи още една фигура и започна да ѝ говори, и после още една; фигурите от миналото я заобикаляха от всички страни. — Това е възмутително...

Гласът премина в гласа на друг призрак, който ѝ говореше отдясно:

— ... липса на мандат тук, триумвир. Трябва да ви кажа...

— ... сериозно надхвърли властта си и сега трябва да се подчиниш на...

— ... горчиво разочарован, Иля, и сега трябва учтиво да те помолим да...

— ... анулиране... привилегии...

— ... абсолютно недопустимо...

Тя закрепця, тъй като бъркотията от гласове се превърна в постоянен рев, сборището от мъртъвци изпълни докрай стаята, докато накъдето и да погледнеше виждаше само маса от отдавна несъществуващи лица, чиито устни се движеха, сякаш всеки един от тях бе единственият говорещ и си въобразяваше, че тя го слуша с цялото си внимание. Те като че ли й се молеха, като че ли я мислеха за всемогъща. Молеха се и същевременно се оплакваха, в началото заядливи, сякаш бяха разочаровани, но с всяка следваща секунда се изпълваха с все по-силна омраза и презрение, като че ли Вольова не само ги бе изоставила в най-тежкия възможен момент, ами и бе извършила такава невероятна жестокост, за която бе невъзможно да се говори дори сега и за която можеше само да се загатне чрез отвратеното извиване на устните и оголения срам в очите им.

Иля вдигна оръжието си. Изкушението да изпразни един пълнител по призраците беше неустойимо. Разбира се, нямаше да може да ги убие, но пък щеше да увреди сериозно прожекционните им системи. Но пък трябваше да пази амуниците си, тъй като военният архив беше недостъпен.

— Махайте се! — изкрещя тя. — Оставете ме на мира!

Един след друг мъртъвците замлъкваха и изчезваха. На тръгване всеки един от тях поклащаше разочаровано глава, сякаш се срамуваше да остане и секунда повече в нейно присъствие. Най-сетне Вольова остана сама. Дишаше тежко и неравно и имаше нужда да се успокои. Запали цигара и я изпуши бавно, за да даде неколкominутна почивка на ума си. Опипваше оръжието, доволна, че не бе изхабила пълнителя заради преходното удоволствие, което щеше да й достави разрушаването на мостика. Хури бе направила добър избор. От двете страни на оръжието бяха изобразени от сребро и злато мотиви на китайски дракони.

От дисплея заговори глас.

Иля вдигна поглед към лицето на Сън Стийлър.

Беше такава, каквото бе знаела винаги, че трябва да бъде, след като Паскал й бе обяснила значението на името му. И същевременно беше много по-лошо. Защото тя виждаше не само как изглежда извънземният. Тя виждаше как изглежда той на самия себе си... а умът на Сън Стийлър очевидно имаше сериозни проблеми. Спомни си за Нагорни и този път разбра как беше полудял. Не можеше да го вини

сега, не и след като бе живял с това нещо в главата през цялото време, при това без да има представа откъде се бе появило или какво иска от него. Определено симпатизираше горещо на мъртвия офицер на оръжейната, бедния, бедния човек. Може би тя също щеше да психяса, ако това видение започнеше да нахлува във всеки неин сън, във всяка мисъл в будно състояние.

Някога Сън Стийлър може би наистина е бил амарантинец. Но се бе променил, може би умишлено, благодарение на селекцията, осигурявана от генното инженерство, докато се бе превърнал, заедно със своите прокудени братя, в напълно нов вид. Те бяха променили формата и анатомията си така, че да могат да летят при нулева гравитация; бяха се сдобили с огромни криле. Сега виждаше тези криле, извисяващи се зад извитото, слабо лице, гледащо към нея.

Главата беше череп. Очните кухини не бяха съвсем празни, не съвсем кухи, а изглеждаха пълни до ръба с резервоари от нещо безкрайно черно и безкрайно дълбоко, толкова тъмно и бездънно, колкото си представяше воала около някой от Шраудите. Костите на Сън Стийлър светеха с безцветен блясък.

— Въпреки онова, което казах по-рано — каза тя, когато първоначалният шок от видяното премина или поне намаля до поносимо ниво, — мисля, че досега можеше да намериш начин да ме убиеш. Ако това бе твоето желание.

— Ти не можеш да отгатнеш какво искам.

Когато той говореше, съществуваше само някакво беззвучно отсъствие, което някак си имаше смисъл, сякаш бе изсечено от тишината. Сложните челюстни кости на съществото не помръдваха изобщо. Иля си спомни, че речта никога не е била важно средство за общуване за амарантинците. Тяхното общество се е базирало около зрителните усещания. Нещо толкова основно несъмнено е било запазено, дори след като ятото на Сън Стийлър напуснало Ризургам и започнало своята трансформация, толкова радикална, че когато по-късно се върнали в света, от който произхождали, ги помислили за крилати богове.

— Знам обаче какво не искаш — отвърна Вольова. — Не искаш нищо да попречи на Силвест да стигне до Цербер. Ето защо сега ние трябва да умрем; да не би да открием начин да го спрем.

— Неговата мисия е изключително важна за мен. — Сън Стийлър очевидно размисли и добави: — За нас. За тези от нас, които оцеляха.

— Оцеляха след какво? — Може би това беше единственият й шанс, ако не да проумее, поне да се приближи до това състояние. — Не, почакай; след какво друго е възможно да си оцелял, освен след кончината на амарантинската култура? За това ли става дума? Да не би да сте намерили начин да не умрете?

— Вече знаеш на кое място влязох в Силвест.

Това бе по-скоро изказване на факт, отколкото задаване на въпрос. Иля нямаше представа с каква част от разговора им бе запознат Сън Стийлър.

— Трябва да е станало на Шрауд на Ласкай — отговори тя. — Това е единственото логично заключение... макар и не особено логично, трябва да призная.

— Точно там потърсихме убежище; за деветстотин и деветдесет хиляди години.

Съвпадението беше прекалено голямо, за да не означава нищо.

— Откакто на Ризургам няма живот.

— Да. Шраудите^[1] са наша идея, най-отчаяното начинание на нашето ято, дори след като онези, които останаха на повърхността, бяха изпепелени.

— Не разбирам. Това, което е казал Ласкай и Силвест е открил на свой ред...

— На тях не им беше показана истината. На Ласкай му показаха измислица — нашата идентичност бе заместена от много по-стара култура, коренно различна от нашата. Истинската цел на Шраудите не му беше разкрита. Беше му показана лъжа, която да насърчава и други да идват.

Иля започваше да проумява как беше действала тази лъжа. Бяха казали на Ласкай, че Шраудите са хранилища на опасни технологии, неща, за които човечеството тайно копнееше, като например методи за пътуване по-бързо от светлината. Когато Ласкай бе разкрил това на Силвест, то само бе увеличило желанието му да се добере до Шрауд. Той бе успял да спечели подкрепата на цялото демаршистко общество на Йелоустоун на страната на тази цел, тъй като възнаграждението

щеше да бъде необозримо за онези, които разкриеха първи някоя от мистериите.

— Но ако това е било лъжа, каква е била истинската функция на Шраудите?

— Изградихме ги, за да се скрием вътре, триумвир Вольова. — Това същество като че ли си играеше с нея, наслаждаваше се на объркването ѝ. — Те бяха нашите убежища. Зони на преструктурирано пространство-време, в което можехме да се приютим.

— Да се приютите от какво?

— От оцелелите от Войната на зазоряване. От онези, на които бе дадено името „инхибиторите“.

Иля кимна. Не разбираше много неща, но поне едно ѝ се бе изяснило. Казаното от Хури — фрагментите, които си спомняше от странния сън, наложен ѝ в оръжейната — бяха нещо като истина. Хури не си спомняше всичко и не всички части бяха предадени на Вольова в правилния ред, но сега ставаше ясно защо бе станало така. От Ана очакваха да поеме прекалено необятна информация, прекалено неразбираема и чужда, прекалено апокалиптична, за да бъде задържана комфортно от ума ѝ. Тя бе направила всичко възможно, но това всичко възможно не беше достатъчно добро. И ето сега на Вольова се разкриваха части от същата картина, макар и от странно различна перспектива.

Хури бе научила за Войната на зазоряване от Мадмоазел, която не искаше Силвест да успее. Сън Стийлър обаче желаше този успех повече от всичко друго.

— За какво става дума всъщност? — попита Иля. — Знам какво правиш тук — отвличаш ме, за да ме забавиш, караш ме да чакам, тъй като си наясно, че ще направя всичко, за да чуя отговорите, с които разполагаш. И си прав, в известен смисъл. Аз трябва да знам. Трябва да науча всичко.

Сън Стийлър изчака мълчаливо и след това продължи да отговаря на всичките ѝ въпроси.

Когато приключиха, Вольова реши, че би могла да използва оръжието си. Стреля в дисплея; огромният стъклен глобус се пръсна на милиарди парченца и лицето на Сън Стийлър се разпиля в същата експлозия.

Хури и Паскал поеха по обиколния път към клиниката като избягваха асансьорите и добре поддържаните коридори, през които роботите можеха да се придвижват без затруднения. Не изпускаха оръжието си и за секунда и предпочитаха да стрелят по всичко, което им се стори макар и леко подозрително, дори да се окажеше, че е само по-тъмна сянка или по-особено оформено петно от корозия по стената.

— Нещо в поведението му предупреди ли те, че се готви да тръгне толкова скоро? — попита Ана.

— Не, не толкова скоро, искам да кажа. Мислех, че ще опита да го направи рано или късно, но се опитвах да го разубедя.

— Какво изпитваш към него?

— А ти какво очакваш да чуеш? Той ми е съпруг. Бяхме влюбени един в друг. — Тук силите напуснаха Паскал и тя се отпусна на земята; Хури се спусна да я хване. Паскал триеше сълзите от зачервените си очи. — Мразя го заради това, което стори... и ти би почувствала същото. И не го разбирам. Но въпреки всичко все още го обичам. Все си мисля... може би вече е мъртъв. Възможно е, нали? Но дори да не е мъртъв, няма гаранция, че ще го видя отново.

— Там, където отива, определено не е от най-безопасните места — отвърна Хури и в същия момент се запита дали Цербер беше опасен, отколкото бе за тях корабът сега.

— Знам. Според мен дори той не си дава сметка в каква опасност е... нито останалите от нас.

— Твоят съпруг обаче не е кой да е. Става дума за Силвест. — Ана й припомни, че Силвест бе действително невероятен късметлия и би било странно, ако шансът го напуснеше точно сега, когато онова, към което се бе стремил най-силно, бе само на една ръка разстояние. Той е от тези, които винаги се изплъзват и аз мисля, че ще е твърде вероятно да намери начин да се измъкне.

Това като че ли успокои Паскал поне донякъде.

Тогава Хури й съобщи, че Хегази е мъртъв и корабът очевидно опитва да избие всички останали на борда му.

— Саджаки не може да е тук — каза Паскал. — Имам предвид, че Дан не знае как да се добере до Цербер. Той има нужда от някой от

вас.

— Така смяташе Вольова.

— Защо тогава сме тук?

— Струва ми се, че Иля не вярва на собствените си изводи.

Ана отвори вратата, която водеше от частично наводнения коридор в медицинското отделение, като при това скрива един плъх-разсилен. Веднага усети, че миризмата в клиниката не е каквато трябва.

— Паскал, тук се е случило нещо лошо.

— Ще... какво би трябвало да кажа? Да те прикривам ли?

Тя държеше не особено мощното си оръжие в ръка, но с вид на човек, който няма представа какво да прави с него.

— Да, прикривай ме. Идеята е много добра.

Хури влезе в медицинското отделение, предшествана от плазмената си пушка.

Стаята забеляза присъствието ѝ и увеличи осветлението. Ана бе идвала тук, след като Вольова бе ранена, и ѝ се струваше, че е запозната с геометрията на мястото.

Погледна към леглото, където бе убедена, че трябва да се намира Саджаки. Над леглото се носеше всевъзможна медицинска апаратура, разпространяваща се от една централна точка като мутирала стоманена ръка с прекалено много пръсти, всеки един от които завършваше с нокът на хищна птица.

Нямаше и сантиметър от метала, който да не бе покрит със съсирена кръв.

— Паскал, не мисля...

Но тя също бе видяла онова, което лежеше в леглото под машинарията; онова, което някога трябва да е било Саджаки. И от леглото не бе останал и сантиметър, който да не е украсен в червено. Трудно беше да се определи къде свършваше Саджаки и къде започваха изкормените му вътрешности. Той ѝ напомни за Капитана, само дето тук сребърната безбрежност на Капитана бе трансформирана в алено; сякаш някакъв художник бе преработил една и съща тема в различни, по-телесни краски. Две половини на един и същ злокобен диптих.

Издутият му гръден кош се издигаше над леглото, сякаш през него все още преминаваше поток галванизирало електричество. Но

гърдният му кош бе кух; в него зееше дълбок кратер, който се простираше от гърдната кост до корема, сякаш някакъв ужасяващ стоманен юмрук го бе разкъсал на две. Може би точно така и бе станало. Може той дори не е бил буден, когато се бе случило това. За да провери тази теория, Хури се взря в лицето му, опитвайки да различи изражението му под червеното було.

Не, триумвир Саджаки почти с пълна сигурност е спял.

Усети присъствието на Паскал недалеч зад гърба си.

— Не забравяй, че и аз съм виждала смърт — промълви тя. — Убиха моя баща пред очите ми.

— Но такова нещо не си виждала никога.

— Не — съгласи се тя. — Права си. Никога не съм виждала нещо подобно.

Гърдите му се пръснаха. Нещо изскочи от тях, първоначално така добре скрито от фонтана от кръв, че бе невъзможно да се види какво е то... докато се приземи върху хлъзгавия от кръв под на помещението и побягна нататък, последвано от подобната си на червей опашка. Тогава още три плъха надигнаха муцуни от вътрешностите на Саджаки, подушиха въздуха, изгледаха двете жени с еднаквите си черни очички. След това и те на свой ред се измъкнаха от гърдния му кош, приземиха се на пода и последваха първия. Изчезнаха из тъмните ъгли на стаята.

— Да излизаме оттук — предложи Ана.

Но още преди да довърши изречението си стоманеният юмрук се активира с ослепителна бързина и протегна към нея два от хищните си пръсти с диамантени наконечници, толкова бързо, че тя успя само да закрепци. Пръстите се докопаха до якето ѝ, разкъсаха го и тогава тя започна да се дърпа с всички сили.

Отскубна се, но не преди машината да успее да хване оръжието ѝ и да го измъкне с брутална сила от ръката ѝ. Хури се строполи върху изцапания под, забеляза, че якето ѝ се покри с кръвта на Саджаки. Не беше сигурна дали по-яркочервените струйки, които се стичаха по него, не бяха от собствената ѝ кръв.

Хирургическата машина вдигна оръжието така, че да го видят, сякаш се хвалеше с придобивката си. Сега два от най-ловките му манипулатори се промъкнаха по местата и започнаха да разучават оръжието като галеха кожения му кобур в неестествена омая. Бавно, все така бавно, манипулаторите го насочиха към Ана.

Паскал вдигна своето оръжие и изпразни целия му пълнител към машината; метални парчета със спечена кръв се пръснаха върху останките на Саджаки. Плазмената пушка падна с трясък, очернена и вдигаща дим, от разбития ѝ кобур излитаха синкави искри.

Хури се надигна, забравила за мръсотията, с която бе обилно покрита.

Съсипаната ѝ плазмена пушка бръмчеше ядосано, искрите танцуваха все по-бурно.

— Ще избухне — извика Ана. — Трябва да се махаме оттук.

Двете се обърнаха към вратата, за да се натъкнат на онова, което препречваше изхода им. Те трябва да бяха не по-малко от хиляда, струпани по три един върху друг в корабната мръсотия. Никой от тях не се интересувахе от личната си съдба, а действаше в името на общото добро на цялата маса. Отзад още плъхове, стотици и хиляди плъхове, задръстваха коридора; това бе прилив от гризачи, готови да се излеят напред като поглъщащо всичко по пътя си цунами от апетит.

Хури извади единственото оръжие, което ѝ бе останало — малкия интелектуален пистолет, който бе взела единствено заради точността му. Започна да обстрелва плъховете, докато Паскал ги обливаше със своето лъчево оръжие, което не бе с нищо по-подходящо за тази работа. Гризачите експлодираха и изгаряха, но веднага биваха замествани от все нови и нови и сега първата редица започна да прониква в клиниката.

В другия край на коридора избухна ярка светлина, последвана от поредица гърмежи, толкова близо едни до други, че почти се смесваха в единен рев. Шумът и светлината се приближаваха. Плъховете вече се носеха из въздуха, изхвърляни от силните експлозии. Миризмата на изгорелите гризачи беше непоносима, по-лоша от миризмата, която вече започваше да изпълва клиниката. Постепенно вълната от плъхове започна да оредява и да се разпръсва.

Волвова застана на вратата, от оръжието ѝ се вдигаше дим, дулото му имаше цвят на лава. Зад тях съсипаното оръжие на Хури внезапно и злокобно замлъкна.

— Моментът е подходящ да се махаме — каза Иля.

Те хукнаха към нея, препъвайки се в мъртвите плъхове и онези, които все още търсеха убежище. Ана усети, че нещо я блъсна в

гръбнака. Това бе вятър, по-горещ от всичко, което бе усещала някога. Усети, че губи контакт с пода и след това политна.

[\[1\]](#) Шрауд (англ.) — покров, покривало, було — Б.пр. [↑](#)

ТРИЙСЕТ И ДВЕ

Приближаване към повърхността на Цербер, 2566 година

Този път объркването бе по-краткотрайно, въпреки че никога досега не се беше озовавал на толкова чуждо и непонятно изглеждащо място.

— Слизаме към предмостията в Цербер — уведоми го костюмът, с приятно изчистен от всякакви емоции глас, сякаш това бе най-обикновена цел.

Графики пробягваха по прозорчето на лицевата част на костюма, но очите му не можеха да се фокусират както трябва върху тях, затова му каза да спуска образите направо в мозъка му. Така беше значително по-добре. Изкуствените контури на повърхността — вече огромни, запълващи половината небе — бяха очертани в лилаво; криволическата имитация на геоложки черти правеше света по-нагънат и подобен на мозък, отколкото бе изглеждал до този момент. Естественото осветление тук бе съвсем оскъдно, като се изключат двата фара-близнаци, излъчващи смътна червеникава светлина: Хадес и, малко по-нататък — самият Делта Павонис. Но костюмът компенсираше това, като превръщаше почти инфрачервените фотони във видими.

Сега на хоризонта се появи някакъв стърчащ обект, оброчен в зелено.

— Предмостията — промълви Силвест, зажаднял да чуе човешки глас. — Виждам го.

То беше миниатюрно. Приличаше на връхчето на незначителна отломка в каменната статуя на самия Бог. Цербер имаше диаметър две хиляди километра, дължината на предмостията беше едва четири километра и повечето от тях сега се намираха под кората на планетата. В известен смисъл именно незначителните размери на съоръжението в сравнение със света, бяха най-доброто доказателство за уменията на Иля Вольова. То може и да беше малко, но това не му пречеше да бъде като трън в петата на Цербер. Това се виждаше дори оттук; кората

около него изглеждаше възпалена. По протежение на километри около оръжието тя се бе отказала от всякакви опити да изглежда естествена. Беше се превърнала в това, което според Силвест беше истинското ѝ състояние — шестоъгълна решетка, чиито неясни очертания в краищата преминаваха в камък. След няколко минути щяха да бъдат над отворения край на конуса. Силвест вече усещаше гравитационното привличане, макар да бе все така потопен в течния въздух на костюма. То определено беше слабо — една четвърт от нормалната гравитация на Земята, но падането от височината, на която се намираше в момента, пак щеше да бъде фатално, независимо дали беше със или без костюма, за да го предпазва.

Сега, най-сетне, още нещо се появи в близкото пространство. Той видя абсолютно същия като своя костюм, който проблясваше ярко в нощта. Намираше се малко по-напред, но следваше същата траектория. „Две парчета носеща се по течението морска храна — помисли си той — които всеки момент ще бъдат всмукани в огромната чакаща фуния на моста, храносмилан в сърцето на Цербер.“

Вече нямаше връщане назад.

Трите жени тичаха по коридора, застлан с трупове на плъхове и овъглени обекти, които може би някога са били плъхове, но определено не предразполагаха към по-внимателно вглеждане. Сега триото разполагаше само с едно голямо, сериозно оръжие, едно оръжие, способно да се справи с всеки слуга, изпратен от кораба срещу тях. Малките пистолети можеха да свършат същата работа, но само ако бъдат използвани умело и с известен късмет.

От време на време подът се изместваше изнервящо изпод краката им.

— Какво е това? — попита Хури, която куцаше в резултат на натъртването при експлодирането на медицинския център. — Какво означава?

— Означава, че Сън Стийлър експериментира — отговори Вольова, спирайки на всеки две-три думи, за да си поеме въздух. Едната ѝ страна бе пламнала от болка; раните, които бе получила на Ризургам, като че ли бяха на път да се разтворят. — Засега той предприемаше ходовете си срещу нас с по-маловажните системи, като

роботите и плъховете. Но знае, че ако успее да разбере как действат двигателите и как може да ги манипулира безопасно, може да ни счупи вратовете само като даде супер рязко ускорение и след това — намаляване на скоростта за няколко секунди. — Иля направи няколко крачки, дишайки шумно. — Точно така убих Нагорни. Но Сън Стийлър не познава кораба толкова добре, въпреки че го контролира. И сега опитва това-онова, за да го разучи. Направи ли го...

— Има ли място, където да бъдем в безопасност? — прекъсна я Паскал. — Някъде, където плъховете и машините не могат да достигнат?

— Да, но няма място, където ускорението да не ни достигне и да не ни убие.

— Значи трябва да напуснем кораба, това ли искаш да кажеш?

Волъова спря, огледа коридора, в който се намираха, и реши, че не беше от онези, където корабът можеше да ги чуе.

— Вижте — рече тя. — Не си правете илюзии. Напуснем ли лайтхъгъра, силно се съмнявам, че ще намерим начин да се върнем. Но от друга страна, ние сме длъжни да спрем Силвест, дори да има съвсем незначителна вероятност да го направим. Дори това да ни коства живота.

— Как можем да се доберем до Дан? — осведоми се Паскал.

Очевидно за нея спирането на Силвест все още се изразяваше в това да бъде настигнат и разубеден да продължава по-нататък. Иля реши да не я лишава от тази илюзия, поне засега; но тя имаше предвид нещо съвсем друго.

— Мисля, че съпругът ти е взел един от нашите костюми — обясни тя. — Според моята гривна всички совалки все още са налице. Освен това той не би могъл да ги пилотира.

— Това не се отнася, ако Сън Стийлър му помага — обади се Хури. — Слушайте, защо не продължаваме да се движим? Знам, че нямаме конкретна цел, но ще се чувствам много по-щастлива, ако не стърчим като пънове на едно място.

— Трябва да е взел костюм — додаде Паскал. — Това е напълно в негов стил. Но не би го направил сам.

— Възможно ли е да е приел помощта на Сън Стийлър?

Паскал поклати глава.

— Забрави за такава вероятност. Та той дори не вярва в него. Ако само подозираше, че някой го води, подтиква го да направи нещо, тогава в никакъв случай не би приел.

— Може да не е имал избор — каза замислено Ана. — Но това в момента няма значение. Да предположим, че е взел костюм; има ли начин да го настигнем?

— Не и преди да стигне на Цербер. — Нямаше нужда да мисли за това. Знаеше колко бързо могат да се изминат хиляда километра в космоса, ако човек е в състояние да издържи ускорението. — Много е опасно, ако вземем костюми не от онези, които използва съпругът ти. Ще трябва да отидем там с една от совалките. Ще бъде малко по-бавно, но пък вероятността Сън Стийлър да се инфилтрира в контролната матрица е по-малка.

— Защо?

— Клаустрофобия. Совалките са с около три столетия по-малко напреднали от костюмите.

— И това би трябвало да ни бъде от помощ?

— Повярвай ми, убедила съм се, че когато се налага да имаш вземане-даване със заразни извънземни ментални паразити, по-примитивното е винаги за предпочитане.

След това, напълно спокойно, сякаш това бе разпространена форма на словесната пунктуация, тя се прицели с пистолета и изкорми плъха, който се бе осмелил да се отклони в коридора.

— Помня това място — обади се Паскал. — Точно тук ни доведохте, когато...

Ана накара вратата, белязана с едва различим паяк, да се отвори.

— Влизай — каза тя. — Разполагай се като у дома си. И започвай да се молиш да си спомня как Иля управляваше това нещо.

— Тя къде ще се срещне с нас?

— Отвън — отвърна Хури. — Искрено се надявам.

Вече бе затворила вратата на стаята-паяк и се взираше в месинговите и бронзовите ръчки и бутони, надявайки се в главата ѝ да проблеснат някакви спомени.

ТРИЙСЕТ И ТРИ

Орбитата Цербер/Хадес, 2566 година

Вольова измъкна пистолета, щом наближи Капитана.

Знаеше, че трябва да се добере до хангара колкото се може по-скоро; всяко отлагане можеше да даде на Сън Стийлър времето, което му бе необходимо, за да открие как да я убие. Но имаше нещо, което трябваше да направи първо. В него нямаше никаква логика, никаква рационалност... но беше убедена, че трябва да го свърши. Тръгна по стълбите, водещи към нивото на Капитана, в убийствения студ, който като че ли втвърдяваше въздуха в гърлото ѝ. Тук долу нямаше плъхове — беше прекалено студено. А слугите нямаше как да се доберат до него, без да рискуват да се превърнат в негова част, победени от чумата.

— Можеш ли да ме чуеш, копеле? — Каза на гривната си да го затопли достатъчно, за да извършва съзнателен мисловен процес. — Ако е така, слушай ме внимателно. Корабът е превзет.

— Все още ли сме край Блоутър?

— Не... вече не сме край Блоутър. Оттогава мина известно време.

След малко Капитанът попита:

— Превзет ли каза? От кого?

— Нещо извънземно с извънредно неприятни амбиции. Повечето от нас вече са мъртви — Саджаки, Хегази, всички членове на екипажа, които познаваше... а малцината, които останахме, бързаеме да се измъкнем, докато все още имаме възможност. Не очаквам някога отново да се върна на кораба; нищо чудно това, което смятам да направя, да ти се стори драстично в една или друга степен.

Тя насочи оръжието си към пропукания, обезформен корпус на замразяващата камера, обгръщаща Капитана.

— Ще те оставя да се затоплиш, разбираш ли? През последните няколко десетилетия правехме всичко възможно, за да те поддържаме в

колкото може по-студено състояние. Но не се получи каквото искахме, така че не е изключено това изобщо да не е бил верният подход. Може би онова, което трябва да направим сега, е да те оставим да завземеш проклетия кораб по начина, по който си в състояние да го направиш.

— Не мисля...

— Не ми пука какво мислиш, Капитане, така или иначе ще го направя.

Показалецът ѝ се притисна към спусъка на пистолета. Наум тя вече пресмяташе с колко ще се увеличи скоростта му на разпространение като го затоплят, и цифрите, които получи, ѝ се сториха невероятни... И нищо чудно, никога досега не бяха мислили за подобен вариант.

— Моля те, Иля.

— Слушай, копеле — рече най-сетне тя. — От това може да излезе нещо, може и да не излезе. Но ако смяташ, че някога съм ти била вярна — ако изобщо вече ме помниш — направи това, за което те моля — стори каквото можеш за нас.

Вольова беше готова да стреля, да изпразни пълнителя на пистолета в ковчега за замразяване, но в последния момент се поколеба.

— Трябва да ти кажа още едно нещо. Мисля, че знам кой, по дяволите, си ти или по-скоро в кой, по дяволите, си се превърнал.

Усещаше остро сухотата в устата си, даваше си сметка, че губи ценно време, но нещо я караше да продължава.

— Какво имаш да ми казваш?

— Ти пътува със Саджаки до Патърн джъглърите, нали? Знам. Екипажът е говорел често за това, дори самият Саджаки. Онова, което никой не споменаваше, е случилото се там: какво са направили с двама ви джъглърите. О, чувала съм слуховете, но те бяха дело на Саджаки, който искаше да ме заблуди и отклони от вярната посока.

— Нищо не се е случвало там.

— Не, ето какво се е случило. Ти си убил Саджаки преди всички онези години.

Отговорът му прозвуча развеселено, сякаш Капитанът се съмняваше, че я е чул добре:

— Убил съм Саджаки ли?

— Накарал си джъглърите да го направят; накарал си ги да изтрият неговите нервни модели и върху неговия ум да разположат твоя. Ти си станал той.

Сега вече трябваше да поспре, за да си поеме въздух, въпреки че почти беше свършила.

— Едно съществуване не ти беше достатъчно, а и може би тогава вече си усещал, че това тяло няма да изтрае още дълго, не и при всички тези летящи наоколо вируси. Затова колонизира твоя адютант, а джъглърите изпълниха желанието ти, защото са толкова странни и извънземни, че дори не са в състояние да проумеят идея като „убийство“. Но това е истината, нали?

— Не...

— Млъквай. Ето защо Саджаки не искаше да се излекуваш — защото той вече беше ти и не се нуждаеше от лекуване. И затова Саджаки успя да денатурира моето лекарство срещу чумата — защото имаше целия ти опит. Би трябвало да те оставя да умреш заради това, копеле... макар всъщност вече да си мъртъв, тъй като онова, което е останало от Саджаки, сега украсява медицинския център.

— Саджаки е мъртъв?

Като че ли вестта за смъртта на другите изобщо не беше достигнала до него.

— И това ако не е справедливост! Сега си сам. Съвсем сам. Така че единственото, което можеш да направиш, е да предпазваш собственото си съществуване от Сън Стийлър като се разрастваш. Като позволиш на чумата да прави каквото иска с теб.

— Не... моля те.

— Уби ли Саджаки, Капитане?

— Беше... толкова отдавна...

Но нещо в тона му показваше, че не отрича думите й. Вольова изпразни пистолета в замразяващата камера. Видя как малкото останали индикатори по него премигнаха и угаснаха и след това усети как студът започва да намалява с всяка изминала секунда, ледът започна да блести, по него се появиха първите капки.

— Тръгвам си — обяви тя. — Искях само да разбера истината. Струва ми се, че трябва да ти пожелаая късмет, Капитане.

И след това побягна, ужасена от онова, което щеше да се случи всеки момент.

Костюмът на Саджаки се движеше непрекъснато пред Силвест, когато започнаха да слизат във фунията на предмостие. Полускритият обърнат конус, който бе изглеждал миниатюрен само допреди няколко минути, сега закриваше целия хоризонт пред погледа му във всички посоки. От време на време оръжието потреперваше и това напомняше на Силвест, че то водеше постоянна битка със защитните сили на кората на Цербер и че не би трябвало да разчита сляпо на неговата протекция. Ако се провалеше, щеше да бъде консумирано за часове; раната в кората щеше да се затвори и заедно с това и пътят му за отстъпление.

— Нужно ли е да се попълни реакционната маса? — попита костюмът.

— Какво?

Саджаки се обади за първи път, откакто бяха напуснали кораба:

— Използвахме голяма маса, за да дойдем дотук, Дан. Трябва да я попълним, преди да навлезем във враждебна територия.

— Откъде?

— Огледай се. Има колкото искаш маса за реакции, която само чака да бъде използвана.

Разбира се; нищо не можеше да им попречи да извлекат ресурси от самото предмостие. Съгласи се и остана в бездействие, докато Саджаки се погрижи и за неговия костюм. Една от стръмните, извити стени надвисна съвсем близо. Сега вече мащабите на оръжието му се струваха потискащи; напомняше му язовирна стена, която се извива, докато двата и края се срещнат. „Някъде в тази стена — помисли си Силвест, — се намират телата на Алиша и другите бунтовници...“

Усещането за гравитация беше достатъчно силно, за да предизвика силен световъртеж, а начинът, по който предмостие се стесняваше надолу, приличайки на безкрайно дълбока шахта, допринасяше още повече за това. Намирацията се на повече от половин километър напред костюм с форма на звезда на Саджаки осъществи контакт с далечната част на главолмно спускащата се стена. Секунди по-късно Силвест докосна някакъв тесен ръб, който се издигаше на не повече от метър отвъд стената. Стъпалата му се допряха меко до

земята и внезапно той стоеше прав, готов да се спусне в нищото до себе си.

— Какво трябва да правя?

— Нищо — отвърна Саджаки. — Костюмът ти знае точно какво да прави. Предлагам да започнеш да му се доверяваш; той единствен те поддържа жив.

— Тези думи трябва да ме успокоят ли?

— Мислиш ли, че успокоенията имат място тук, където сме стигнали? Ти се готвиш да влезеш в едно от най-извънземните обкръжения, в които е попадало човешко същество. Според мен последното, от което се нуждаеш, е успокоение.

Докато Силвест наблюдаваше, от гърдите на костюма му започна да се проточва нещо като хобот, докато достигна до стената на оръжието. След секунди той започна да пулсира, по цялата му дължина се образуваха буци, водещи към костюма.

— Гадост — отсъди Силвест.

— Той се храни с тежки елементи от предмостиято — обясни Саджаки. — Предмостиято не се съпротивлява, тъй като разпознава костюма като приятелски настроен.

— Ами ако изчерпим мощта си, докато сме вътре в Цербер?

— Ще бъдеш мъртъв много преди липсата на мощност се превърне в проблем за костюма ти. Но той трябва да попълва запасите си от реакционна маса за своите двигатели. Той притежава цялата енергия, която му е необходима, но освен това се нуждае от атоми за ускоряване.

— Не съм сигурен, че последното ми допадна; става въпрос за изказването, че ще бъда мъртъв.

— Все още не е прекалено късно да се върнеш.

„Тества ме“ — помисли си Силвест. За момент подложи тези думи на рационален размисъл, но само за момент. Да, действително беше уплашен, сериозно уплашен. Но още от преживяванията си около Шрауд бе научил, че единственият начин да се справи със страха си бе да продължава да върви напред с още по-голям устрем. Да се изправи срещу това, което водеше до страха, каквото и да бе то. Но когато процесът на зареждане с гориво приключи, трябваше да прибегне до цялата смелост на света, за да прекрачи ръба и да продължи слизането, сега вече в празнината, затворена в предмостиято.

Спускаха се все по-надолу и по-надолу в продължение на безкрайно дълги секунди. Сега вече Саджаки позволи на спътника си да има известен волеви контрол над своя костюм и продължи бавно да намалява автоматичното надмощие на костюма, докато Силвест започна да контролира почти всичко. Преходът стана почти незабележимо. Вече слизаха със скорост трийсет метра в секунда, но усещането беше, че ускоряват, поради стесняващите се стени на фунията. От Саджаки го делиха само неколкостотин метра, но безликият му костюм не създаваше чувство за човешко присъствие. Силвест продължаваше да се чувства ужасяващо самотен. И основателно според него — напълно възможно беше мислещо същество да не се бе приближавало толкова до Цербер, откакто бе посетен за последен път от амарантинците. Кой знае какви призраци бяха бродили тук през изминалите хиляди столетия.

— Наближаваме последната инжекционна тръба — уведоми го Саджаки.

Сега коничните стени се стесниха до диаметър само от трийсет метра, след това се спуснаха вертикално надолу в мрака, докдето поглед стига. Костюмът му зави към средната линия на приближаващата дупка без неговата намеса. Костюмът на Саджаки изостана малко.

Няма да ти отнема честта да бъдеш пръв — обясни триумвирът. — Все пак ти си чакал този момент достатъчно дълго.

Вече бяха в шахтата. Усетили присъствието им, стените се осветиха с приглушени червени светлини. Създаваше се впечатление за огромна вертикална скорост и на Силвест силно му прилоша; усещането беше сякаш го инжектират надолу по голяма спринцовка. Силвест си спомни първия път, когато Калвин му показва преминаването на ендоскопа през един от неговите пациенти; дългият древен хирургически инструмент имаше малка камерка, прикрепена в единия му край. Помнеше как той се спускаше по дължината на една артерия. Спомни си нощния полет до Кювие, след като го арестуваха по време на изравянето на обелиска, как се бяха носили през каньоните на Ризургам към политическото му падение. Не знаеше дали някога в живота си бе знаел със сигурност какво го чака в края на тези бързо препускащи стени.

Тогава шахтата изчезна и те започнаха да падат в празнината.

Вольова стигна до хангара, спря пред едно от наблюдателните прозорчета, за да се увери, че совалките наистина са по местата си, и че информацията, която бе получила по гривната си, не бе манипулирана от Сън Стийлър. Трансатмосферните кораби с плазмени крила бяха все още там, спретнато подредени като шишенца в аптека. Можеше да включи моторите на един от тях още сега, посредством гривната си, но това бе прекалено опасно, тъй като най-вероятно щеше да привлече вниманието на Сън Стийлър и да го предупреди за плановите си. За момента беше в безопасност, тъй като се намираше в част на лайтхъгъра, където сензорите на Сън Стийлър не можеха да проникнат. Поне така се надяваше.

Не можеше просто да се качи в някоя от совалките. Обичайният начин за влизане щеше да я преведе през части на кораба, в които не смееше да минава, места, където слугите имаха пълна свобода на действие, а плъховете-разсилни имаха директна биохимична връзка със Сън Стийлър. Сега тя разполагаше само с едно оръжие — пистолета. Беше оставила пушката на Хури и макар да не се съмняваше във вещината си, онова, което можеше да се постигне с голи умения и решителност, имаше своите граници. Особено като се има предвид, че корабът вече бе имал достатъчно време, за да синтезира въоръжени роботи.

Вольова влезе в една от херметическите камери, не от тези, които водеха навън към космическото пространство, а от имащите достъп към лишения от налягане свод на хангара. Помещението беше пълно до коленете с отпадни води и всичките му осветителни и отоплителни системи бяха развалени. Добре. В такъв случай Сън Стийлър нямаше как да я наблюдава от разстояние или дори да знае, че е тук. Иля отвори едно шкафче и установи с облекчение, че лекият костюм, който трябваше да се намира в него, си е на мястото и не е повреден, поне видимо, от корабната тиня. Той не беше толкова обемист като костюма, с който трябва да бе заминал Силвест; също така не беше и толкова интелигентен и нямаше системи за самообслужване или интегрално движение. Преди да облече костюма, тя изрецитира поредица от добре оттренирани думи в гривната си, която след това настрои да реагира на

гласовите команди, изречени в комуникатора на Вольова, вместо в акустичните сензори на гривната. После постави раничката с двигателя и се вгледа напрегнато в контролното му табло, сякаш се надяваше знанието да изплува от паметта ѝ единствено благодарение на силата на волята. Реши, че щеше да си спомни основните неща, когато стане необходимо, и внимателно закрепил пистолета на вътрешния колан за екипировката на костюма. Излезе от херметическата камера без излишна суетня, използвайки постоянна слаба мощност. Лайтхъгърът не обикаляше около Цербер, а се поддържаше изкуствено неподвижен в пространството благодарение на мощта на своите двигатели.

Иля избра совалката, която щеше да използва — сферичната „Меланхолия при отпътуването“. Щом се появи от едната страна на камерата, двама тъмнозелени слуги се отделиха от местата, където стояха като закотвени и се запътиха към нея. Те представляваха сфери с клещи и съоръжения за рязане, създадени, за да осъществяват нужните поправки по совалките. Очевидно бе преминала в наблюдаваната от Сън Стийлър зона, когато влезе в хангара. Е, не можеше да го избегне и не беше взела оръжието си, за да служи като мотивация при деликатните ѝ преговори с лишени от съзнание машини. Затова просто ги застреля, за всеки ѝ бяха нужни по два изстрела, за да прекъсне някоя от жизненоважните им системи.

И двете машини започнаха да се носят без посока из хангара, изпускайки дим.

Вольова натисна контролните бутони в раничката, молейки ги да я придвижат по-бързо. Сега вече „Меланхолия при отпътуването“ изглеждаше значително по-голяма; вече се виждаха дребните предупредителни знаци и технически фрази, но повечето от тях бяха на излезли от употреба езици.

Изад извивката на совалката се появи друг робот. Той беше по-голям, охреножълтото му тяло представляваше елипса, осеяна с всевъзможни манипулатори и сензори.

Той бе насочил нещо към нея.

Всичко стана яркозелено, болезнено яркозелено; обзе я желание да изтръгне очните си ябълки от кухините. Нещото я атакуваше с лазер. Тя изруга — костюмът ѝ беше станал непрозрачен навреме, но сега пък тя беше сляпа.

— Сън Стийлър — произнесе Вольова, предполагайки, че той я чува. — Правиш огромна грешка.

— Не мисля така.

— Започнал си да се държиш по-добре. Беше малко скован при последния ни разговор. Какво е станало? Да не си се добрал до преводачи на естествени езици?

— Колкото повече време прекарвам сред вас, толкова по-добре ви опознавам.

Костюмът започваше да губи постепенно непрозрачността си, докато Иля говореше.

— Поне по-добре, отколкото в случая с Нагорни.

— Не съм имал намерение да предизвиквам кошмари у него.

Гласът на Сън Стийлър напомняше както и преди за празнота, като шепот, чут наред електростатичен шум.

— О, съмнявам се, че си имал — изсмя се Иля. — И не искаш да ме убиеш, нали? Другите може би, но мен не; поне засега. Не и докато съществува вероятност предмостията да има нужда от моите знания.

— Това време вече отмина — увери я Сън Стийлър. — Силвест вече влезе в Цербер.

Това не беше добра новина, определено не беше, но от друга страна, на рационално ниво, тя знаеше вече от няколко часа, че най-вероятно ще стане точно така.

— Тогава трябва да има друга причина — рече Вольова. — Друга причина да искаш предмостията да остане отворено. Не защото ти пука дали Силвест ще успее да се върне. Но така няма да разбереш дали е проникнал по-дълбоко в структурата. А ти трябва да знаеш, нали? Трябва да разбереш до каква дълбочина ще стигне, дали ще извърши това, което си намислил.

Прие липсата на отговор от негова страна като признание, че не е много далече от истината. Може би извънземният все още не бе усвоил всички начини за хитруване, изкуство, което беше може би чисто човешко и следователно — ново за него.

— Остави ме да взема совалката — рече тя.

— Кораб с подобна конфигурация е прекалено голям, за да влезе в Цербер, дори да възнамеряваш да отидеш при Силвест.

Наистина ли смяташе, че тя не се бе досетила за това? За миг я изпълни съжаление, задето Сън Стийлър проумяваше така зле начина

на функциониране на човешкия мозък. На едно ниво той действаше много добре — когато изготвяше примамки посредством страх или изкушение, примамки, зависещи от емоциите. Не можеше да се каже също така, че логиката му беше слаба, а по-скоро, че надценяваше значението ѝ в човешките дела; смяташе например, че като посочи на Вольова самоубийствения характер на замислената от нея мисия, щеше да я разубеди и да я привлече доброволно на своя страна. „О, нещастно, достойно за съжаление, чудовище“ — помисли си тя.

— Имам да ти кажа нещо, само една дума — додаде Иля и тръгна към херметическата камера, като предизвикваше с поглед робота да опита да ѝ попречи да го направи.

И тогава изрече въпросната дума, след като вече бе измънкала предхождащите я изречения, които бяха необходими, за да може да доведе до желания ефект. Никога не беше очаквала, че някой ден ще ѝ се наложи да използва тази дума в дадения контекст. Беше достатъчно изненадана, че веднъж вече бе трябвало да я употреби, почти толкова изненадана, колкото от откритието, че изобщо си я спомня. Но Вольова бе решила, че времето да разчита на очакванията отдавна бе отминало.

Думата беше „Ползи“.

Тя оказа интересно въздействие върху слугата. Машината не направи опит да ѝ попречи, когато стигна до херметическата камера и от нея влезе в „Меланхолия при отпътуването“. Вместо това се помота безцелно в продължение на няколко секунди и след това се спусна към една от стените, внезапно изгубила контакт с кораба; сега вече разчиташе единствено на ограничения си резервоар от независими поведенчески режими. Нищо не се бе случило със самия слуга, тъй като командата „Ползи“ засягаше само корабните системи. Но една от първите, които щяха да се сгромолясат, бе радио-оптичната командна мрежа, обслужваща всички работи. Само автономните сред тях щяха да продължат да функционират, без да бъдат засегнати... а тези машини никога не бяха попадали под влиянието на Сън Стийлър. Сега хилядите ръководени и наблюдавани работи из целия лайтхъгър щяха да се устремят към терминалите за достъп, където можеха да се включат директно към контролната система. Дори плъховете щяха да се почувстват объркани, тъй като аерозолите, които разпръскваха във въздуха биохимичните им инструкции, щяха да се окажат сред засегнатите системи. Освободени от постоянния контрол на машините,

гризачите щяха да започнат да се връщат към характерния за дивите им предци архетип.

Волъова затвори люка и се зарадва като установи, че совалката се оживи в мига, в който я усети. Отправи се към кабината, чиито контролни табла вече светеха и се пренастройваха според нейните предпочитания: повърхностите се видоизменяха почти незабележимо и много гъвкаво в съответствие с новия за тях модел.

Сега ѝ оставаше само да се измъкне от тук.

— Усети ли го? — попита Хури, настанена сред метално-плюшеното великолепие на стаята-паяк. — Целият кораб се разтrese.

— Мислиш, че е била Иля?

— Каза да се отделяме, щом получим сигнал. И добави, че щял да бъде адски очевиден. Това бе много очевидно, нали?

Знаеше, че ако изчака още малко, ще започне да се съмнява в собствените си сетива, да се пита дали наистина е имало сътресение и тогава щеше да стане прекалено късно, тъй като Иля бе подчертала дебело, че когато сигналът дойде, Ана трябва да започне да действа бързо. „Няма да има много време“ — предупреди тя.

Затова Хури си плю на ръцете.

Завъртя две от месинговите контролни ръчки до крайното им положение, не както бе гледала да прави Волъова, но с простата надежда, че нещо толкова драстично, произволно и напълно възможно — глупаво, непременно ще доведе до нещо толкова нежелано при нормални обстоятелства като излитането на стаята-паяк от местенцето и на корпуса, което изчерпваше цялото ѝ желание в момента.

Стаята-паяк изпадна от корпуса.

— През следващите няколко секунди или ще умрем, или ще оцелеем — обяви Ана, чийто стомах се сви от внезапно започналото падане надолу. Ако това е сигналът, който е имала предвид Иля, е безопасно да напуснем кораба. Но ако не е бил, след няколко секунди ще се озовем покрай газовете, които изхвърля лайтхъгърът.

Тя наблюдаваше как корабът се отдалечава, как отминава бавно нагоре и встрани, докато се принуди да замижа, заслепена от блясъка на конджоинърските двигатели, които работеха на най-бавни обороти, но въпреки това бяха ярки като слънца. Знаеше, че има начин щорите

по прозорците на стаята-паяк да се спуснат, но не бе запомнила как се осъществява тази подробност.

— Защо не ни довърши веднага? — попита Паскал.

— Има прекалено голяма опасност да навреди на себе си. Иля каза, че тези ограничения са в самия хардуер; на Сън Стийлър не му остава нищо друго, освен да се примири с тях. Струва ми се, че стигнахме до въпросната линия.

— Какво според теб означаваше този сигнал?

Явно Паскал предпочиташе да говори.

— Програма — отвърна Хури. — Погребана дълбоко в кораба, където Сън Стийлър няма да я намери никога. Разпратена до хиляди прекъсвачи в мрежата из лайтхъгъра. Когато я е задействала — ако изобщо я е задействала — е възможно да е убила едновременно хиляди системи. Това породило раздрусването според мен.

— И изважда от строя и оръжието?

— Не... не точно. Не, ако си спомням какво ми каза Иля. Някои от сензорите и може би някои от системите за прицелване, но не и оръжейната, това поне го помня. Но мисля, че останалата част от кораба е толкова пострадала, че на Сън Стийлър ще му се наложи да се потруди доста, докато възстанови поне най-важните за него системи, докато се координира и се окопити. Тогава ще може да започне да стреля отново.

— Но оръжията могат да се използват всеки момент?

— Точно заради това трябва да бързаме.

— А това означава ли...

— Така мисля. — Хури си наложи да се усмихне, но се получи доста неестествено. — Струва ми се, че изтълкувах сигнала правилно и ние сме в безопасност... поне засега.

Паскал изпусна дълбока въздишка.

— Какво ще правим?

— Трябва да намерим Иля.

— Не би трябвало да бъде трудно. Тя каза, че няма да се налага да правим нищо, освен да чакаме сигнала. А след това тя ще...

Ана не довърши мисълта си. Бе вперила поглед в лайтхъгъра, увиснал над тях като левитиращ шпил на катедрала. Нещо с него не беше както трябва.

Нещо нарушаваше симетрията му.

Нещо се отчупваше от него.

Това започна с едва забележимо пропукване, като излюпващо се пиленце, което изважда човката си от черупката на яйцето. Бяла светлина, последвана от серия от експлозии. Парчета от корпуса се разлетяха и почти веднага бяха хванати от ръката на гравитацията, така че воалът на разрушението бе отнесен, за да разкрие пораженията. В корпуса зееше мъничка дупка.

Изглеждаше мъничка обаче, само защото корабът беше огромен; диаметърът ѝ сигурно беше около сто метра.

И сега совалката на Вольова излетя от отвора, който бе направила, покръжа няколко секунди край лайтхъгъра, преди да направи пирует и да се насочи към стаята-паяк.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Орбитата на Цербер/Хадес, 2566 година

Хури остави на Вольова сложната работа около безопасното навлизане на стаята-паяк в „Меланхолия при отпътуването“. Операцията беше по-сложна, отколкото изглеждаше; не защото корпусът на стаята-паяк бе прекалено голям, за да се побере в обема, с който разполагаха, а защото висящите ѝ крака отказваха да се сгънат както трябва и пречеха на затварянето на вратите. Накрая — от началото на операцията не можеше да е минала повече от минута — Иля трябваше да изпрати ескадрон слуги, които да съберат краката в нужното положение. За външния наблюдател — не, че имаше такъв, разбира се, освен мрачно надвисналата, полупарализирана маса на лайтхъгъра — процедурата наподобяваше усилията на екип феи да напъхат насекомо в кутийка за скъпоценности.

Най-сетне Вольова успя да затвори вратите като по този начин блокира последния видим стесняващ се четириъгълник от звездното поле. Вътрешното осветление се включи, последвано от бученето на създаващите нужното атмосферно налягане машини. Слугите се появиха отново, пъргаво застопориха стаята-паяк, а след не повече от минута се появи Иля, без костюм.

— Последвайте ме — извика тя и гласът ѝ иззвънтя. — Колкото по-скоро излезем от обсега на оръжията, толкова по-добре.

— Докъде точно се простира обсегът им? — осведоми се Хури.

— Не съм сигурна.

— Ти му нанесе удар с своята програма — каза Ана, докато трите се качваха към кабината на совалката. — Добра работа свърши, Иля. Усетихме го много силно.

— Мисля, че това му нанесе сериозен удар — отвърна Вольова. — След неприятното преживяване с оръжието от скривалището вкарах отново в действие „Ползи“ с няколко допълнителни прекъсвания. Този път парализата трябва да е засегнала много по-дълбоки нива.

Съжалявам само, че не инсталирах разрушителни съоръжения около конджоинърските двигатели. Тогава щяхме просто да възпламеним кораба и да си тръгнем.

— Това няма ли да позатрудни връщането ни вкъщи?

— Повече от вероятно. Но пък щеше да сложи край на Сън Стийлър. — И след кратък размисъл добави: — И не само това. Без лайтхъгъра предмостиято щеше да се скапе бързо, тъй като нямаше да получава повече новини от военния архив. Щяхме да спечелим.

— Този ли е най-оптимистичният изход, за който се сещаш?

Волвова не отговори.

Хури остана доволна от това, което виждаше — соваката беше сравнително съвременна. Всичко беше бяло и стерилно като в зъболекарски кабинет.

— Виж — рече Иля, като погледна Паскал. — Не знам доколко си си дала сметка, но ако предмостиято се скапе сега, а ние именно това и искаме, на съпруга ти не му се пише нищо добро.

— При положение че вече е стигнал до него.

— О, мисля, че можем да бъдем сигурни в това.

— От друга страна — намеси се Ана, — ако вече е вътре, развалянето на предмостиято сега няма да промени нищо, освен че ще ни попречи да стигнем до Силвест. — Замълча за миг и додаде: — Ние това планираме, нали? Искам да кажа, поне трябва да опитаме.

— Някой трябва да го направи — отговори Волвова, която вече закопчаваше колана на един от столовете пред контролното табло и се пресегна, за да докосне с пръсти сензорните бутони. — Така, горещо ви препоръчвам да седнете някъде. На път сме да се отдалечим значително от лайтхъгъра за не особено много време.

Още не бе довършила последните си думи, когато моторите се съживиха, завиха в знак на готовност и допреди малко не съвсем определено очертаните под, таван и стени внезапно придобиха съвсем конкретна реалност.

Когато шахтата изчезна и те започнаха да падат през празнината, усещането за внезапно секване на вертикалната скорост стана толкова силно, че Силвест почувства как тялото му се напъва в очакване на предстоящия удар. Но това бе само илюзия; продължаваха да падат, по-

бързо от преди, но наблизно нямаше нищо, благодарение на което да имат чувството за движение.

Той беше вътре в Цербер.

— Е — обади се Калвин, както му се струваше, за първи път от дни, — това ли е всичко, което очакваше?

— Това не е нищо — отвърна Силвест. — Само прелюдия.

Но определено това бе най-странната изкуствена структура, която бе виждал; най-странното място, в което се бе озовавал. Кората се извиваше някъде отгоре като закриващ цял свят покрив, пробит от тесния край на предмостието. Всичко бе осветено със слабата луминесцентна светлина, очевидно генерирана от огромните змии, които лежаха на сложно навити спирали върху това, за което той бе започнал да мисли като за „под“. Грамадните подпори, наподобяващи възлести дървесни стволлове, стигаха чак до тавана и имаха явно органичен произход. Картината беше далеч по-ясна от образите, които бяха получавали посредством механичните сонди, така че сега Силвест забеляза един изплъзнал му се преди факт — дърветата изглеждаха така, сякаш растат от тавана, който на свой ред като че ли имаше кристална структура. Внезапно той проумя, че подът е по-стар от тавана, че таванът е построен около света, след като подът вече е бил приключен. Те сякаш водеха началото си от различни фази на амарантинската наука.

— Нагласи си падането — обади се Саджаки. — Не е добре да се приземим с прекалено висока скорост. Нито пък да се отклоним в някоя защитна система, която предмостието не е неутрализирано.

— Мислиш, че може да има враждебни елементи?

— Може би не на това ниво. Но по-ниско... според мен почти със сигурност. Тези защитни системи обаче вероятно не са били използвани кой знае колко през последните няколко милиона години, така че нищо чудно да са... — триумвирът спря, очевидно търсейки подходящата дума — поръждявали.

— От друга страна, може би не би трябвало да разчитаме на това.

— Прав си.

Сега Силвест бе отделен от откритото пространство от цял километър, километър, който трябваше да измине отново, ако искаше да си тръгне оттук. Разбира се, под краката му имаше още хиляда километра от планетата, но той нямаше представа докъде трябваше да

стигне, преди да открие онова, което търси. Надяваше се да не е далеч: номиналните пет дни, с които разполагаше за пътуването и връщането си вече му се струваха опасно близо към края си. Отвън му беше по-лесно да приеме, че в уверенията на Вольова за печалбата и загубата има известна истина. Тук, където силите, представени от нейните уравнения, бяха кристализирали в мащабни и заплашителни структури, той изпитваше много по-малко доверие в продуктивната им мощ.

— Ще изцапаш гащите от страх, а? — рече Калвин.

— Сега вече разчиташ емоциите ми, така ли?

— Не. Просто предполагам, че твоите емоции отразяват моите. Двамата с теб мислим доста еднакво. Сега, повече от всякога. — Калвин направи кратка пауза. — И нямам нищо против да призная, че съм страшно, ужасно уплашен. Вероятно по-уплашен, отколкото има право да бъде един софтуер. Не е ли дълбока тази мисъл, Дан?

— Остави дълбочинните си изказвания за по-късно; сигурен съм, че ще имаш тази възможност.

— Предполагам, че се чувстваш незначителен — намеси се Саджаки, сякаш бе подслушвал разговора им. — Е, с пълно основание. Ти действително си незначителен. На фона на величието на това място. Ти би ли се изразил другояче?

Подът се приближаваше стремглаво към него, осеян с подредени в геометрични фигури камънаци. Алармата на костюма, съобщаваща за близостта му, пропя. Оставаше по-малко от километър, макар да изглеждаше толкова близко, сякаш човек може да го докосне. Силвест усети как костюмът започна да се пре моделира около него, подготвяйки се за приземяването. Сто метра. Слизаха към плоска, кристална плоча, вероятно паднало парче от тавана. Беше с размерите на малка бална зала. Виждаше ослепителното отражение на двигателите на своя костюм в мраморната и повърхност.

— Спри двигателя пет секунди преди допира с повърхността — съобщи Саджаки. — Вероятно не желаеш топлината да предизвика отбранителна реакция.

— Това определено е последното ми желание — увери го Силвест.

Предполагаше, че костюмът ще го защити от падането, но трябваше да направи усилие на волята, за да изпълни инструкциите на

Саджаки и да се остави да пада свободно пет секунди преди, както се очакваше, краката му да докоснат кристала. Костюмът се изду леко, като се покри с предпазни омекотяващи приземяването плочки. Плътноста на въздуха-гел нарасна и за момент Силвест едва не изгуби съзнание. Но пък приземяването стана толкова меко, че почти не го забеляза.

Премигна и осъзна, че е паднал по гръб. „Страхотно — помисли си той. — Изключително достойно.“ След това костюмът се изправи и така вдигна и него на крака.

Беше стъпил вътре в Цербер.

ТРИЙСЕТ И ПЕТ

Вътрешността на Цербер, 2567 година

— Колко ни остава?

— Навън сме от един ден. — Гласът на Саджаки звучеше някак си далечен, макар костюмът му да се намираше само на няколко десетки метра от Силвест. — Имаме все още предостатъчно време; не се тревожи.

— Вярвам ти. Поне част от мен ти вярва. Другата част не е толкова сигурна.

— Би могло другата част да съм аз — промълви Калвин. — Определено не вярвам, че разполагаме с още много време. Може и така да е, но според мен не би трябвало да разчитаме на това. Не и когато знаем толкова малко.

— Това трябва ли да вдъхва увереност...

— Не, не трябва.

— Тогава млъквай и не се обаждай, ако нямаш нещо конструктивно за казване.

Бяха навлезли на километри във втория слой на Цербер, добър прогрес според някои статистики, тъй като бяха изминали по-голямо вертикално разстояние, отколкото бе височината на най-високите планини на Земята... но въпреки това се движеха прекалено бавно. С тази скорост никога нямаше да успеят да се върнат навреме, ако изобщо някога достигнеха целта, към която се движеха. Дотогава предмостията със сигурност щеше да се поддаде на неуморните експулсивни енергии, насочени срещу него от кристалните защиты, и щеше да бъде изядено и смляно или изплюто обратно в Космоса като нежелана семка.

Вторият слой, основата, върху която се гърчеха змиите и върху която забиваха корените си поддържащите тавана дървета, имаше кристална топография, видимо различаваща се от органично изглеждащите горни структури. Бяха принудени да си пробиват път

надолу по тесните процепи между гъсто наредените кристални форми като мравки, промъкващи се по улеите между отделните тухли в зидария. Това бе бавна работа и тя бързо изчерпи реакционните резервоари на костюмите, тъй като движението надолу трябваше да се поддържа непрестанно от двигателите. В началото Силвест предложи да използват едножичните куки, които костюмите можеха да извадят (или да направят, той не се затормозяваше с подробностите), но Саджаки го убеди да не го правят; така щяха да спестят реакционна маса, но същевременно слизането им щеше да се забави значително, тъй като под тях се простираха стотици километри. Освен това щеше да ги ограничи към строго вертикално движение и това щеше да ги превърне в лесни мишени за хипотетичните системи за нанасяне на контраудар. Така че те летяха през повечето време като спираха, когато се налагаше да се снабдят с малко от материала на Цербер. До този момент Цербер не се беше възпротивил срещу вампирските им прояви, а кристалите съдържаха достатъчно тежки олигоелементи, за да захранват резервоарите на двигателите.

— Той като че ли не знае, че сме тук — рече Силвест.

— Може би не знае — отговори Калвин. — Не е възможно да си спомня много неща да са достигали толкова надолу. Системите, предназначени да долавят присъствието на натрапници и да защитават срещу тях, може да са атрофирали поради неупотреба... ако изобщо някога са съществували.

— Защо ми се струва, че изведнъж си решил да ми повдигнеш духа?

— Вероятно защото вземам прекалено присърце твоите интереси. — Представи си, че Калвин се усмихва, макар симулацията да бе без визуалния си компонент. — Във всеки случай вярвам в това, което ти казах току-що. Мисля, че колкото по-дълбоко слизаме, толкова по-малко вероятно е да бъдем разпознати като нещо нежелано. Същото е с човешкото тяло — рецепторите за болка са разположени най-гъсто в кожата.

Силвест си спомни стомашните крампи, които го бяха обзели веднъж, когато бе пил прекалено много студена вода при една разходка по повърхността извън Казъм сити, и се запита дали в думите на Калвин има поне частица истина. Те обаче действаха успокояващо, в това нямаше съмнение. Но означаваше ли това, че всичко, което се

намира по-дълбоко, е полузаспало, че мощната защитна система на кората вече бе изгубила смисъла си, тъй като намиращото се под тях вече не работеше така, както го бяха замислили амарантинците? Дали Цербер не беше сандък със скъпоценности, който, макар и добре заключен и силно излъскан и лакиран, не съдържа нищо друго освен ръждясали боклуци... или може би дори не и това?

Нямаше смисъл да мисли в тази посока. Ако поне частица от всичко това означаваше нещо, ако последните петдесет години от живота му (а може би дори повече) не бяха една напълно безпочвена мания, все трябваше да има нещо, което да си заслужава да намери. Това бе някакво неопределено чувство, но той бе по-сигурен в него, отколкото в което и да било друго нещо досега.

Измина още един ден в слизане; от време на време Силвест заспиваше за известен интервал и костюмът му го будеше, само когато се случи нещо ужасно или външната сцена се променеше повече от програмираната му търпимост и той решеше, че е по-добре да го събуди, за да види за какво става дума. Саджаки може би също спеше, но дори да бе така, Силвест не беше разбрал. Отдаваше го на доста странната му физиология; кръвта му се съсирваше от постоянно намиращите се в нея лечебни вещества, които я пречистваха постоянно; конфигурираният му от джъглърите ум беше в състояние да се справя без задължителните за другите часове нормален сън. Когато придвижването беше по-лесно, те слизаха с максимална скорост от един километър в минута, но това се случваше обикновено, когато пред тях се изпречеше някоя бездънна шахта. Връщането щеше да бъде по-бързо, разбира се, тъй като костюмите щяха да познават пътя, по който бяха дошли, ако не се смятаха промените, които Цербер можеше да направи междувременно в своята структура. Неведнъж им се случи да слизат няколко километра, за да се натъкнат на дъно или на прекалено тясна шахта, и в такъв случай се връщаха до най-близкото място, откъдето можеха да опитат да слязат от другаде. Напредваха единствено на базата на опитите и грешките, защото костюмите не виждаха по-далеч от неколкостотин метра, тъй като гледката се препречваше от масивната солидност на кристалните елементи. Въпреки всичко те напредваха бавно, километър след километър, все така окъпани в бледата тюркоазенозелена светлина от кристалите.

Постепенно характерът на обстановката около тях започваше да се променя: появиха се нещо като скални образувания, простиращи се на разстояние от много километри, безстрастни и неподвижни като ледници. Кристалите бяха прикрепени едни към други, но сводоподобните пространства и главозамайващите процеци помежду им създаваха впечатлението, че се носеха свободно, сякаш отричайки безмълвно гравитационното поле на света. Силвест не можеше да определи какво представляваха те. Мъртва материя или нещо по-странно? Това компоненти ли бяха, части от някакъв обгръщащ света механизъм, прекалено голям, за да се види или дори, за да си го представи човек? Ако бяха машини, те трябва да развиваха някакво неопределено състояние на квантова реалност, където концепции като топлина и енергия се разтваряха в несигурността. Определено бяха студени като лед (знаеше го от термалните сензори на костюма), но под полупрозрачната им повърхност понякога усещаше мащабно подсъзнателно движение като тиктакащ часовников механизъм, зърнат под капаче от леко прозрачна пластмаса. Но когато помоли костюма да изследва със своите сензори, резултатът беше прекалено многозначителен, за да му бъде от някаква помощ.

След четирийсетчасово безсистемно слизване направиха значително откритие, което щеше да им помогне. Кристалната матрица изтъняваше в една транзитна зона, дълбока само около километър, разкривайки по-дълбоки и по-широки шахти от онези, които бяха срещали досега. Всяка от десетте шахти, които изследваха, беше широка два километра и се спускаше към нищото в продължение на двеста вертикални километра. Стените им излъчваха същото зеленикаво сияние като кристалните елементи. Всичко навеждаше на мисълта, че са част от същия механизъм, но изпълняват съвсем различна функция. Силвест си припомни онова, което знаеше за египетските пирамиди, как бяха осеяни с шахти и това бе продиктувано от използваната строителна техника; те бяха път за бягство на работниците, които запечатваха намиращите се в тях гробници. Може би и тук ставаше въпрос за нещо подобно или пък шахтите бяха служили някога за излъчването на топлината на сега замлъкналите двигатели.

Откритието им беше Божия благословия, тъй като ускори невероятно скоростта на слизване, но този дар не беше лишен от своите

опасности. Ограничени между правите стени на шахтата, те нямаше къде да се подслонят, ако бъдеха нападнати и имаха само две възможни посоки за бягство. Но ако отлагаха още малко, щяха да се окажат затворници на Цербер, когато съпротивата на предмостиято бъдеше сломена. Подобна съдба не бе по-приемлива. Затова избраха да рискуват и да ги използват.

Не можеха просто да падат. Това бе възможно преди, когато вертикалното разстояние беше около километър, но тук самите размери на шахтите създаваха непредвидени проблеми. Откриха, че се носят мистериозно към стените им и трябваше да форсират от време на време двигателите на костюмите, за да не се блъснат в нефритената маса. Това беше силата на Кориолис, разбира се, същата сила, която изкривяваше ветровите вектори в циклони на повърхността на която и да е въртяща се планета. Тук Кориолисовата сила се възпротивяваше срещу строго линейното слизване, тъй като Цербер се въртеше и Силвест и Саджаки трябваше да се избавят от излишния ъглов импулс при всяко движение по-близо до сърцевината. Но в сравнение с досегашния им бавен прогрес, вече напредваха наистина бързо.

Бяха изминали сто километра надолу така, когато атаката започна.

— Движи се — обяви Вольова.

Минаха десет часа, откакто напуснаха лайтхъгъра. Чувстваше се изтощена, макар да бе дремнала малко, защото знаеше, че скоро щеше да има нужда от цялата си енергия. Но това не бе достатъчно; нуждаеше се от нещо повече от кратките паузи почивка за съзнанието си, за да се справи с физиологичния и ментален стрес на последните дни. Сега обаче беше напълно разбудена, сякаш тялото ѝ, намиращо се в крайна фаза на преумора, бе прибегнало неохотно към последните си запаси, складирани в някакъв известен само нему резервоар от енергия. Несъмнено това състояние нямаше да продължи дълго и после, когато изразходеше и него, щеше да ѝ се наложи да плати още по-висока цена... но за момента се радваше на будността си, колкото и преходна да беше.

— Какво се движи — попита Хури.

Вольова кимна към ослепително белия пулт за управление на совалката и по-точно към информационните прозорчета, които ги държаха в течение на ставащото.

— Какво друго, ако не проклетият кораб?

Паскал отвори очи, размърда се и се прозя.

— Какво става?

— Става това, че имаме неприятности — обяви Иля, докато пръстите ѝ танцуваха по клавиатурата, за да извикат към живот друга информация, макар да не се нуждаеше от по-нататъшно потвърждение. — Лайтхъгърът е отново в движение. Това означава две неща и нито едно от тях не е добро. Сън Стийлър трябва да е преинсталирал главните системи, които обезвредих с „Ползи“.

— Е, десет часа не са малко време... поне успяхме да се отдалечим доста.

Паскал кимна към дисплея, от който ставаше ясно, че совалката е изминала повече от една трета от разстоянието до Цербер.

— А второто? — обади се Хури.

— От всичко това се налага изводът, че Сън Стийлър е придобил достатъчно опит, за да манипулира двигателите. Преди той ги изследваше съвсем предпазливо, да не би да навреди на кораба.

— И какво означава това?

Вольова посочи към същия дисплей, на който се виждаше положението им.

— Да предположим, че той вече има пълен контрол над двигателите и знае докъде точно се простират възможностите им. Векторът на движение на лайтхъгъра в момента се пресича с нашата траектория. Сън Стийлър се опитва да се добере до нас, преди да сме стигнали до Дан или предмостията. От това разстояние сме прекалено дребна мишена — лъчевите оръжия ще се разпръснат много и няма да ни улучат, а с подходящи маневри можем да избегнем удара на метателните субрелативистични оръжия. Не след дълго обаче ще се окажем в смъртоносния му обсег.

— Колко дълго е това не след дълго? — намръщи се Паскал. Според Вольова тази не бе сред най-приятните ѝ привички, но се въздържа да даде израз на мнението си. — Нямаме ли вече значително предимство?

— Имаме, но сега нищо не може да спре Сън Стийлър да даде огромно ускорение на кораба, ускорение, което ние не можем да си позволим, тъй като ще ни размаже. Това обаче не е проблем за него. На този кораб не е останало живо нищо, което да не тича на четири крака и да не писука.

— И може би Капитанът — додаде Хури. — Но не мисля, че той би се съобразявал с него.

— Попитах колко време ни остава? — обади се Паскал.

— Ако имаме късмет, може да стане точно, когато стигнем до Цербер. Но няма да имаме време да разузнаваме и да размишляваме. Ще трябва да влезем вътре, за да избегнем оръжията на лайтхъгъра. При това ще трябва да влезем доста надълбоко. — Някъде от гърдите ѝ се изтръгна сух нерадостен смях. — Може би съпругът ти ще се окаже най-прав. Той май ще се окаже в много по-безопасно положение от нас. Поне за момента.

По стените на шахтата започнаха да се образуват някакви шарки, определени области от кристала засветиха по-силно от останалите. Шарките бяха толкова големи, че в първия момент Силвест не ги разпозна; бяха амарантински графични изображения. Всъщност причината не беше само в размерите им, а и фактът, че бяха предадени по-различно от онези, които бе виждал досега; това бе почти друг език. Интуитивно дойде прозрението, че това всъщност бе езикът на Прокудените, ятото, последвало Сън Стийлър в неговото заточение и в крайна сметка — към звездите. Десетки хиляди години делиха тези писания от примерите, които бе виждал, затова му се стори още по-голямо чудо, че изобщо може да извади някакъв смисъл от всичко това.

— Какво ни казват те? — попита Калвин.

— Че не сме желани — отвърна Силвест, учуден донякъде, че графичните изображения му говорят нещо. — Меко казано.

Саджаки трябва да бе доловил безмълвния им разговор.

— Какво точно?

— Пише, че те са направили това ниво. Че те са го изработили.

— Предполагам, че най-после си доволен, тъй като доказва правотата си — мястото действително е дело на амарантинците.

— При всякакви други обстоятелства това щеше да е направо за наздравица — отговори Силвест, но сега вече вниманието му бе само отчасти ангажирано в разговора; беше омагьосан от онова, което четеше, от мислите, които се пораждаха в ума му.

Неведнъж го бе спохождало подобно чувство, когато бе потъвал в превода на амарантинските писмена, но никога досега не го бе правил с подобна лекота или усещане за пълна сигурност. Беше едновременно очарователно и доста плашещо.

— Моля те, продължавай — обади се Саджаки.

— Ами, това е, което казах: предупреждение. Пише, че не трябва да продължаваме нататък.

— Това вероятно означава, че не сме далече от онова, за което сме дошли.

Силвест имаше същото чувство, макар да нямаше доказателства за верността му.

— Предупреждението казва, че там долу има нещо, което не би трябвало да виждаме — продължи той.

— Да виждаме? Така ли пише, ама буквално?

— Амарантинската мисъл е изключително визуална, Саджаки. Каквото и да е това, те не искат да го доближаваме.

— Кое то означава, че каквото и да е, е много ценно, не смяташ ли?

— Ами ако това е действително предупреждение? — намеси се Калвин. — Нямам предвид заплахата, а истинска, сърдечна молба да стоим по-надалеч. Можеш ли да разбереш от контекста дали случаят е такъв?

— Ако беше традиционната амарантинска писменост — може би.

Не добави, че според личното му усещане посланието бе именно такова, каквото предполагаше Калвин, но нямаше как да обясни логически това усещане. То обаче не го разколеба. Напротив, започна да се пита какво би могло да накара амарантинците да напишат подобно предупреждение, какво можеше да е толкова лошо, че да трябва да бъде затворено в имитация на свят и защитавано от най-ужасните оръжия, познати на която и да било цивилизация? Какво беше толкова неизразимо, че да не може просто да бъде разрушено? Що за чудовище бяха създали?

Или открили?

Тази мисъл като че ли намери празно място в пъзела на ума му, където се намести с най-голяма точност. Сякаш бе създадена именно за него. „Те са открили нещо, ятото на Сън Стийлър. В края на системата са открили нещо.“

Все още опитваше да обоснове тази мисъл, когато най-близкото графично изображение се отдели от стената и на мястото му остана вдлъбнатина. Последваха го и други. Цели думи, фрази и изречения се обелваха от шахтата и се издигаха край него, големи като сгради; те обикаляха около Силвест и Саджаки с търпение на хищна птица. Носеха се свободно във въздуха, поддържани от някакъв неизвестен механизъм, невидим за защитата на костюма, без гравитационни или магнитни колебания. За момент Силвест остана смаян от тази невероятна реакция, но след това осъзна, че зад нея се криеше неопровержима логика. Нима не беше логично пренебрегнатото предупреждение да започне да ти се натрапва?

Но изведнъж стана ясно, че няма време за свободни размисли.

— Защитата на костюмите на автоматичен режим — каза Саджаки и гласът му се извиси с една октава над обичайното му непоклатимо спокойствие. — Струва ми се, че тези неща опитват да ни смажат.

Сякаш имаше нужда да го казва.

Летящите думи вече бяха образували около тях сфера и бяха започнали да се приближават спираловидно. Силвест остави костюма си да прави каквото трябва, зрителните щитове се спуснаха, за да предпазят очите му от способния да разтопи ретината им блясък от плазмените откоси, режимът за ръчен контрол временно бе прекратен. Това ставаше за добро; последното, от което се нуждаеше костюмът му, бе да остави човешко същество да опитва да свърши работата по-добре от него самия. Въпреки защитния екран, зрителното поле на Силвест бе пламнало от фотонните събития, резултат от стрелбата и той разбра, че радиацията извън защитната кожа на костюма трябва да е изпепеляващо силна. Усещаше резки движения нагоре-надолу (поне така му се струваше), толкова интензивни, че той ту губеше съзнание, ту го възвръщаше, като влак, преминаващ през поредица от къси тунели в планината. Предположи, че костюмът му опитва да си пробие път и да избяга, но все безуспешно.

Най-накрая изгуби съзнание за доста дълго време.

Вольова даде нужните команди за ускорение, докато достигнаха максималната скорост, която бяха в състояние да издържат без защитни костюми или брони. Усещането не беше комфортно, особено за Паскал, която бе свикнала с този род неща дори по-малко, отколкото Хури. Това означаваше, че не можеха да се отделят от местата си и че движението на ръцете им трябваше да се ограничи максимално. Но бяха в състояние да говорят и дори да водят нещо подобно на дискусия.

— Ти говори с него, нали? — обади се Ана — Със Сън Стийлър. Разбрах го по изражението ти, когато ни спаси от плъховете в медицинския център. Права съм, нали?

Гласът на Вольова прозвуча леко задавено, сякаш някой я душеше, затягайки изключително бавно примката около врата ѝ.

— Ако имах някакви съмнения относно твоята история, те изчезнаха, щом го погледнах в лицето. Не можеше да има никакво съмнение, че е на някаво извънземно същество. И започвам да разбирам поне донякъде какво е преживял Борис Нагорни.

— Какво го е побъркало имаш предвид.

— Мисля, че и с мен щеше да стане нещо подобно, ако това ми се бе наместило в главата. Онова, което ме притеснява също така, е, че нещо от Борис може да е изопачило Сън Стийлър.

— А как тогава се чувствам аз според теб. Това нещо е и в моята глава.

— Не, не е.

Иля поклати глава, жест, който граничеше с невъздържаност при скоростта, с която се носеха.

— Той е бил в главата ти известно време, Хури, колкото да сломи онова, което е останало от Мадмоазел. Но след това е излязъл оттам.

— И кога е излязъл?

— Когато Саджаки те включи към машините за изследване на мозъка. Вината е моя, струва ми се. Не трябваше да му позволявам дори да ги включва. — В гласа ѝ обаче не се усети никакво разкаяние, наистина забележително за признаващ вината си човек. Може би за Вольова признанието бе достатъчно само по себе си. — При

сканирането на моделите на действие на твоите неврони Сън Стийлър се добра до машините и се кодира в информацията. Оттам вече не беше проблем да се добере до останалите системи на кораба.

Паскал и Хури попиваха фактите в мълчание, което най-сетне бе нарушено от Хури:

— Като позволи на Саджаки да направи това с мен, ти определено не направи един от най-умните си ходове, Иля.

— Да — съгласи се Вольова, сякаш тази мисъл ѝ мина за първи път през ума. — И аз така мисля.

Когато дойде на себе си — десетки секунди или десетки минути по-късно — усети, че пада безпрепятствено надолу в шахтата. Погледна нагоре и макар това място да бе останало вече на километри, видя остатъчното сияние от схватката им, белезите по стените, оставени от енергийните удари. Някои от думите продължаваха да се въртят, но части от тях бяха нацърбени, така че вече бяха лишени от смисъл. Сякаш разбрали, че предупреждението им е вече безнадеждно разрушено, думите изглежда се бяха отказали да действат като оръжия. Силвест ги видя как се връщат по празните си места.

Но нещо не беше наред.

Къде беше Саджаки?

— Какво, по дяволите, е станало? — попита той, като се надяваше, че костюмът му ще интерпретира успешно въпроса. — Къде е той?

— Проведе се схватка срещу една автономна защитна система — информира го костюмът така, сякаш коментираше времето през изминалия следобед.

— Благодаря, това го разбрах. Но къде е Саджаки?

— Костюмът му претърпя критично увреждане при опита за бягство. Кодираните телеметрични фактологични потоци говорят за екстензивно и вероятно — непоправимо увреждане както на основния, така и на спомагателния двигател.

— Попитах къде е той?

— Костюмът му не може да е бил в състояние да ограничи скоростта на падане или да уравнивесява Кориолисовото отклонение към стената. Телеметричните серии показват, че е петнайсет километра

под нас и продължава да пада като изместването на синята част от видимия спектър спрямо твоето положение е едно цяло и един километра за секунда и се увеличава.

— И той продължава да пада?

— Най-вероятно, като се има предвид преустановяването на функциите на двигателите му и невъзможността да използва едножичното спиране при тази скорост, той ще продължи да пада, докато по-нататъшният му прогрес не бъде възпрепятстван от достигането на дъното на шахтата.

— Искаш да кажеш, че ще умре?

— При предсказаната терминална скорост, оцеляването е изключено при всички модели освен като някакъв изключителен статистически изход.

— Шанс едно на милион — намеси се Калвин.

Силвест се отмести така, че да може да погледне право надолу. Петнайсет километра — повече от седем пъти лишената от ехо широчина на шахтата. Той се взираше ли взираше, докато падаше на свой ред... и му се стори, че съзря някакъв проблясък един-два пъти в самия край на зрителното си поле. Нямаше представа дали искрата се дължеше на триенето, когато Саджаки се отъркваше в стените при неспирното си падане. Ако изобщо бе видял такова нещо, то ставаше все по-слабо всеки следващ път и скоро Силвест престана да вижда каквото и да било освен еднообразните стени на шахтата.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТ

Орбитата на Цербер/Хадес, 2567 година

— Научила си нещо — каза Паскал. — Сън Стийлър ти е казала нещо. Ето защо оттогава опитваш така отчаяно да го спреш.

Говореше на Вольова, която се чувстваше по-малко уязвима, след като совалката премина точката, лежаща по средата на разстоянието между Цербер и мястото, където бе увеличила скоростта. Сега вече нямаше да представляват толкова удобна мишена за лайтхъгъра. Неприятното в случая бе, че пламъците от действащите с пълна мощност двигатели бяха насочени към Цербер и той можеше да ги изтълкува като враждебен знак, ако вече не бе получил съобщение, че неотдавна посетилите го хора нямаха непременно най-добри намерения.

Но никой от тях не можеше да направи нищо по този въпрос.

Лайтхъгърът поддържаше без усилие скорост, с която лесно щеше да преодолее дялящото ги разстояние и само след пет часа те щяха да се озоват в опасния обсег на неговите оръжия. Нещо повече, Сън Стийлър можеше да увеличи още скоростта и това показваше, че той все още изпробва предпазливо ограниченията на двигателите. Но надали защото се притесняваше за собственото си оцеляване, а по-скоро, защото гибелта на лайтхъгъра скоро щеше да бъде последвана от края на предмостията. И макар Силвест вече да се намираше вътре в недрата на планетата, извънземният може би трябваше да разбере дали целта е постигната, а за това вероятно се изискваше по-продължително поддържане на отвора на планетарната кора, за да могат сигналите да се върнат до външното пространство. Не вярваше и за момент, че завръщането на Силвест жив и здрав влиза в плановите на Сън Стийлър.

— За това, което ми показва Мадмоазел, ли става дума? — обади се Хури. След поддържаната в продължение на часове висока скорост, гласът ѝ звучеше така, сякаш бе прекарала нощ в тежко пиянство. —

Онова, което така и не успях да подредя както трябва в главата си? За това ли?

— Не мисля, че някога ще разберем със сигурност — отвърна Иля. — Знам само това, което той ми показва. Мисля, че това е истината... но се съмнявам, че някога ще разберем със сигурност.

— Защо като начало не ми кажете за какво става дума — намеси се Паскал. — Аз съм единствената от трите, която определено не знае нищо. А после ще можете да спорите помежду си за подробностите колкото искате.

Контролното табло пропя, както бе правило вече един-два пъти през последните няколко часа, сигнал, че през тях току-що е преминала радарна вълна, идваща от лайтхъгъра. За момента това не бе особено важна информация, тъй като разстоянието помежду им все още бе такова, че соваката можеше да се отмести от доловената от радара позиция само с едно движение. Но това беше изнервящо, тъй като потвърждаваше, че корабът действително ги преследва и опитва да установи точно позицията им, за да може да открие огън по тях. От тази ситуация ги деляха часове, но намерението на машината беше повече от ясно.

— Ще започна с това, което знам — заяви Вольова като пое щедра глътка въздух. — Било е време, когато галактиката е била много по-населена, отколкото е сега. Милиони култури, макар и само шепа големи играчи. Всъщност, точно както предсказват днес моделите за развитие на една галактика, въз основа на честотата, с която се срещат звездите тип *G* и земните планети в подходящи орбити за наличие на вода в течно състояние. — Беше се отклонила от темата, но двете ѝ слушателки решиха да не ѝ обръщат внимание върху този факт. — Това винаги е било голям парадокс. На хартия животът изглежда много по-разпространен, отколкото показват фактите. Теориите за развитието във времето на използващия оръдия на труда разум страдат в голяма степен от същия проблем. Те предсказват наличието на прекалено много култури.

— Оттук и парадоксът на Ферми — обади се Паскал.

— Какво? — възкликна Хури.

— Старата двойственост между относителната леснота на междузвездните полети, особено за роботизирани пратеници... и пълното отсъствие на подобни пратеници от нечовешки култури.

Единственото логично заключение е, че няма кой да ги изпраща в цялата галактика.

— Но галактиката е доста обширно място — рече Ана. — Не е ли възможно да съществуват култури, за които просто все още не знаем?

— Не се получава — отвърна натъртено Вольова и Паскал кимна в знак на съгласие. — Галактиката наистина е голяма, но не чак толкова голяма... и освен това е много стара. Реши ли веднъж една култура да изпрати сонди, всички останали в галактиката биха научили за тях в рамките на няколко милиона години. А галактиката по една случайност е няколко хиляди пъти по-стара от споменатия период. Наистина, няколко генерации звезди е трябвало да живеят и да умрат, за да се създадат достатъчно тежки елементи за поддържане на живота, но дори да се зараждат само веднъж на милион години, строящите машини култури са имали хиляди възможности да доминират цялата галактика.

— И за това винаги е имало два отговора — додаде Паскал. — Първо, че те са тук, но ние дори не ги забелязваме. Може би това е било възможно преди няколко хиляди години, но днес никой не го приема сериозно, не и след като всеки квадратен сантиметър от всеки астероиден пояс в около хиляда системи е бил изследван и нанесен върху карта.

— В такъв случай те може би никога не са съществували? — предположи Хури.

Паскал я погледна и кимна.

— Това твърдение се държеше над водата много добре, преди да научим повече за галактиката, която започва да изглежда подозрително приспособена за живот, поне що се отнася до най-важните неща. Вольова го каза преди малко — подходящият тип звезди и подходящият тип планети на подходящите места. И биологичните модели продължаваха да настояват в полза на по-висок процент населени места, в това число и с разумни култури.

— Значи тези модели са били неверни — отсъди Ана.

— Само дето най-вероятно не са — обади се Вольова. — Веднъж щом излязохме в Космоса, веднъж щом можахме да излезем от първата система, започнахме да намираме мъртви култури на всяка крачка. От гибелта на нито една от тях не бяха минали по-малко от един милион

години, като това се бе случило с тях много по-рано. Но всички те сочеха едно нещо. В миналото галактиката е била много по-плодовита. А защо не и сега? Защо внезапно в нея е станало толкова самотно?

— Войната — промълви Хури и за момент никой не каза нищо.

Най-сетне мълчанието бе нарушено от Вольова, която заговори тихо и почтително, сякаш обсъждаха нещо свещено.

— Да. Войната на зазоряване. Така са я нарекли, нали?

— Дотолкова си спомням.

— Кога е било това? — попита Паскал и за момент Иля се изпълни със симпатия към нея, тъй като досега тя бе трябвало да се задоволява с изпуснатите тук-там намеци от двете ѝ събеседнички, които се интересуваха по-малко от нахвърлянето на цялостната картина, отколкото от възможността да изследват незнанието една на друга и да подкрепят съмненията и неправилното си разбиране.

Паскал обаче не знаеше нищо от това; засега.

— Станало е преди един милиард години — отвърна Хури и Вольова я остави да говори за малко, без да я прекъсва. — И е разказало играта на всички тези култури и ги е изплюло в много по-различни форми от онези, с които са влезли във войната. Не мисля, че бихме могли да разберем наистина какво е било или какво е оцеляло в крайна сметка... освен факта, че са приличали по-скоро на машини, отколкото на живи същества; само дето са били толкова далеч от всичко, което сме в състояние да си представим, колкото нашите машини са над каменните оръдия на труда. Те обаче са имали име, или са им го дали, не си спомням подробностите. Но помня името.

— Инхибиторите — обади се Вольова.

Ана кимна.

— И са го заслужили.

— Защо?

— Заради това, което са направили после — отговори Хури. — Не по време на войната, а след нея. Разумният органичен живот е предизвикал Войната на зазоряване. Онова, в което са се били превърнали след нея, било вече съвсем различно; постразумен живот, може би. Във всеки случай то улеснява значително това, което са направили.

— И то е?

— Превърнали са се в инхибитори. Буквално. Възпрепятствали са зараждането на разумни култури в галактиката, за да не се случи никога повече нещо подобно на Войната на зазоряване.

Сега думата взе Иля.

— Не става въпрос само за унищожаване на всички съществуващи култури, оцелели от войната. Те се заемат също така да развалят условията, които биха могли да доведат някога до зараждане на разумен живот. Не звездно инженерство — струва ми се, това би било прекалено голямо вмешателство, би противоречало прекалено на разбиранията им — но затормозяване на развитието на едно по-ниско ниво. Можели са да го постигнат без да променят еволюцията и на една звезда, освен в екстремални ситуации, като променят орбити на комети например, така че епизодите на бомбардиране на планетите да траят много по-дълго, отколкото е нормално. Животът вероятно е намирал ниши, за да съществува — дълбоко под земята или около хидротермалните отвори — но никога не е успявал да достигне по-сложни форми на развитие. Така че нищо да не заплашва Инхибиторите.

— Обяснихте, че всичко е станало преди един милиард години — рече Паскал. — Въпреки това ние сме изминали целия този път — от едноклетъчните организми до хомо сапиенс. Да не искате да кажете, че сме се измъкнали от мрежата?

— Точно така — съгласи се Вольова. — Защото мрежата започнала да се разпада.

Хури кимна.

— Инхибиторите осеяли галактиката с машини, които трябвало да долавят възникването на живот и да го унищожават в зародиш. Доста време изглеждало, че действат според плана — именно поради това галактиката днес не е населена, макар условията да изглеждат благоприятни. — Ана поклати глава. — Говоря така, сякаш наистина знам всички тези неща.

— Може би ги знаеш — промълви Паскал. — Във всеки случай, искам да чуя всичко, което можеш да кажеш. Всичко.

— Добре, добре. — Хури се размърда на кушетката си, предназначена именно за периодите на ускоряване, опитвайки да направи това, което Вольова правеше вече от около час: избягваше да притиска натъртванията си. — Машините им действали добре в

продължение на няколкостотин милиона години. Но след това положението се променило — те престанали да работят така ефикасно, както били замислени. Започнали да се появяват разумни култури, които преди щели да бъдат смачкани още в зародиш.

Изражението, което се появи върху лицето на Паскал, показваше, че тя започва да прави връзката.

— Като амарантинците...

— Точно така. Те не са единствената култура, изплъзнала се от мрежата, но по една случайност са се намирали близо до нас в галактиката и затова случилото се с тях... се отразява така силно и върху нас. — Сега думата бе взела Вольова. — Може би е съществувало съоръжение-инхибитор, държащо под наблюдение Ризургам, но в такъв случай е престанало да действа дълго преди да се превърнат в разумна цивилизация, от която по-късно се появяват пътуващите в Космоса подвидове... все така без да привлекат вниманието на Инхибиторите.

— Сън Стийлър.

— Да. Той извежда Прокудените в Космоса, променя ги на биологично и на умствено ниво, докато единственото, което остава да ги свързва с останалите вкъщи амарантинци, са произходът и езикът. И, разбира се, те изследват Космоса, първо в рамките на своята система, а след това — и в нейната периферия.

— Където откриват... — Паскал кимна към изображението на Хадес и Цербер. — Това. Него ли имаше предвид?

Ана кимна в знак на съгласие и после продължи да обяснява останалото, което не беше много.

Силвест продължаваше да пада почти без да си прави труда да отбелязва изминаващото време. Най-сетне дойде моментът, в който над главата му се издигаха повече от двеста километра от шахтата, докато под краката му оставаха само няколко. Долу се виждаха мигащи светлинки, подредени във форми, напомнящи съзвездия, и за момент в него се породиха идеята, че бе стигнал много по-далеч, отколкото изглеждаше възможно, а тези светлини бяха в действителност звезди и след малко той щеше да излезе от Цербер. Но тази мисъл умря почти едновременно със своето зараждане. Светлините бяха подредени

прекалено равномерно, прекалено целенасочено; издаваха прекалено ясно наличието на разум и замисъл.

От шахтата Силвест се озова в празно пространство, също както бе станало преди време, когато бе отминал предмостиято. Както тогава, така и сега започна да пада в някакъв неизмерим незает от нищо обем, но този път като че ли значително по-обширен, отколкото намиращият се непосредствено под кората. Нямаше издигащи се от кристален под възлести дървесни стволоче, за да поддържат тавана над главата му, и той се съмняваше, че изобщо има такива и отвъд извивката на хоризонта. Но под него определено имаше под, следователно таванът беше без подпори и обгръщаше целия обем на света отдолу, намиращ се в планетата, поддържан единствено от абсурдното контрабалансиране на собствената си гравитация или от нещо, което Силвест не бе в състояние да си представи. А междувременно той продължаваше да пада към осеяния със звезди под, от който го деляха още няколко десетки километра.

Не беше трудно да открие костюма на Саджаки. Собственият му, все още действащ костюм, правеше всичко необходимо. След като установи къде се намира падналият му събрат (което показваше, че в него все още функционира нещо), той насочи слизането на Силвест натам и се приземи само на трийсетина метра от мястото, където се бе сгромолясал Саджаки. Триумвирът се бе ударил в пода с голяма скорост; това бе очевидно. Нямаше кой знае какви други варианти, ако се приемеше, че бе преживял неконтролируемо спускане от двеста километра височина. Както изглежда първоначално бе направил дупка в металния под, преди да отскочи и да падне окончателно с лицето надолу.

Силвест не очакваше Саджаки да е оцелял, но въпреки това обезобразените контури на костюми го шокираха; все едно гледаше порцеланова кукла, станала жертва на пристъп на особено лошо настроение от страна на непослушно дете. Костюмът беше целият в дупки и белези и с променен цвят, поражения, най-вероятно причинени по време на битката и последвалото падане, при което Кориолисовата сила бе станала причина да се удрия многократно в стените на шахтата.

Силвест го обърна по гръб, възползвайки се от възможностите на костюма си, за да улесни този процес. Знаеше, че гледката няма да е приятна, но тъй като това бе нещо, от което не можеше да избяга, нямаше защо да го отлага; така поне щеше да сложи край на една глава в ума си. Рядко бе изпитвал към Саджаки нещо друго освен антипатия, балансирана от уважението към неговия ум и невероятната упоритост, с която бе търсил Силвест в продължение на десетилетия. Тези чувства не напомняха в никакъв случай приятелство, по-скоро положителна оценка от страна на специалист за някакво съоръжение, свършило добре своята работа. Това именно представляваше Саджаки за Силвест: безупречен инструмент, оформен възхитително за изпълнението на само едно нещо.

Плочката върху лицето имаше цепнатина с дебелина на палец. Нещо привлече Силвест напред; той коленичи, така че главата му се доближи до главата на мъртвия триумвир.

— Съжалявам, че трябваше да приключи по този начин — промълви той. — Не мога да кажа, че някога сме били приятели, Юуджи... но ми се струва, че в крайна сметка ми се искаше и ти да видиш онова, което ни чака напред. Мисля, че щеше да го оцениш.

И тогава видя, че костюмът е празен, че през цялото време е бил само една куха черупка.

Това бе всичко, което знаеше Хури.

Прокудените бяха стигнали до края на своята слънчева система, хиляди години след началото на изгнаничеството си от основния поток на амарантинската култура. Забавянето на прогреса им е било нещо естествено, тъй като не се дължало само на технологичните ограничения. Те се сблъскали също така със задръжките на собствената си психология, едни също толкова трудно преодолими бариери.

Първоначално Прокудените запазили груповите инстинкти на своите братя. Те се превърнали в общество, силно зависимо от зрителната комуникация, високо организирано в големи колективи, където индивидът не бил така важен, както цялото. Изместен от позицията си в дадено ято, самотният амарантинец ставал жертва на нещо като психоза, еквивалент на масивна загуба на сетивни

способности. Дори малките групи не били достатъчни за справяне с този ужас, което означава, че амарантинската култура била изключително стабилна, извънредно устойчива срещу вътрешни заговори и предателство. Но това означава също така, че Прокудените, поради своята изолация, били обречени на нещо като полудяване.

И така, те приели това и работели с него. Променяли се, култивирали социопатия. Само за няколко поколения Прокудените престанали да бъдат ято и се подразделили на десетки специализирани подвидове, всеки от които бил податлив на определен вид лудост. Или каквото е щяло да се възприеме като лудост от онези, които останали на Ризургам...

Уменията да функционират в по-малки групи давало възможност на Прокудените да изследват места, все по-отдалечени от родната им планета. Все повече психически неуравновесени индивиди отивали дори по-далеч от слънцето, докато най-накрая открили Хадес и странната, смущаваща планета, обикаляща около него. По това време Прокудените вече били преминали през същите философски търсения и достигнали до същите изводи, които Вольова и Паскал бяха разяснили преди малко на Хури. А именно че галактиката би трябвало да бъде много по-оживено място, отколкото е в действителност, ако идеите им са правилни... но фактите показвали обратното. Те прослушвали радио-, оптични-, гравитационни и неутрино честотни обхвати за гласове от други култури, но така и не чували нищо. Някои от най-авантюристично настроените сред тях — или най-побърканите, в зависимост от гледната точка — дори напуснали напълно системата, но така и не открили нещо, за което да си заслужава да съобщят у дома, освен някакви руини тук-там (загадъчен) и смайващ, тинеподобен организъм, намекващи за наличието на някаква организация, който срещнали на шепа акватични планети и който сякаш е бил поставен там.

Но всичко това останало на второ място, когато открили обикалящото около Хадес нещо.

То, без никакво съмнение, имало очевидно изкуствен произход, поставено там от друга цивилизация преди неизброим брой милиони години. И като че ли ги подканвало активно да влязат и да се запознаят с неговите мистерии. И така, те започнали да го изучават.

И тогава започнали проблемите.

— Това е било съоръжение на Инхибиторите — заключи Паскал.
— Нали?

— То чакало там милиони години — отвърна Хури. — През цялото време, докато те еволюирали от нещо, което ние сигурно бихме определили като динозаври или птици. През цялото време, докато се приближавали към интелигентността, докато се учили да използват сечива, откривали огъня...

— Просто стояло и чакало — додаде Вольова. Тактическият дисплей зад нея пулсираше в червено вече от доста минути, указание, че совалката се намира в теоретичния максимален обсег на лъчевите оръжия на лайтхъгъра. Да бъдат смъртоносно улучени от това разстояние беше трудно, но не и невъзможно, и определено нямаше да стане бързо.

— Чакало нещо разпознаваемо интелигентно да се окаже близо до него — продължи Иля. — Но тогава то не поразява безсмислено, не го унищожава. Смисълът не е в това. То подканва разумните същества да влязат, за да научи колкото е възможно повече за тях. Откъде са. С какви технологии разполагат, как мислят, как си взаимодействат и как общуват.

— Разузнава.

— Да. — Гласът на Вольова звучеше скръбно като църковна камбана. — Както виждаш то е много търпеливо. Но рано или късно настъпва моментът, когато решава, че разполага с необходимата информация. И тогава, но едва тогава, действа.

— И това обяснява гибелта на амарантинците — промълви замислено Паскал. — То е направило нещо на слънцето им, предизвикало масивно изригване на маса от неговата сърцевина, колкото да унищожи живота на Ризургам и да предизвика дъжд от комети през следващите неколкостотин хиляди години.

— Обикновено Инхибиторите не прибегват до подобни драстични мерки — допълни Иля. — Но в този случай били изпуснали положението и грешката не можела да бъде поправена с по-меки средства. Но дори това се оказало недостатъчно, разбира се; Прокудените вече летели в Космоса. Те трябвало да бъдат

преследвани, дори и за целта да се изминели десетки светлинни години.

Сензорите по корпуса звъннаха — предупреждаваха за насочен към тях сканиращ радар. Последвалото малко след това ново звънтене бе доказателство, че преследващият ги кораб стеснява фокуса си.

— Инхибиторското съоръжение край Хадес явно е предупредило други подобни съоръжения, намиращи се в други точки — каза Хури, опитвайки да не обръща внимание на механичните предсказания за приближаващо нещастие. — Машините трябва да са преминали от пасивно в по-активно състояние... в съоръжения за преследване например, програмирани с информация за Прокудените. Накъдето и да се обърнали да бягат те, светлината неизменно ги надбягвала и инхибиторските системи винаги били една стъпка пред тях, предупреждени и в очакване.

— При това положение те не са имали никакъв шанс.

— Но унищожението явно не е извършено мигновено — отсъди Паскал. — Прокудените са имали време да се върнат на Ризургам, да запазят каквото могат от старата култура. Макар да са знаели, че ги преследват и че слънцето се готви да унищожи родната им планета.

— Това е отнело може би десетина години, може би — столетие. — От начина, по който говореше Вольова, ставаше ясно, че според нея това не променя кой знае какво. — Знаем само, че едни са успели да стигнат по-далече от други.

— Но никой не е оцелял — допълни Паскал. — Нали?

— Някои оцеляват — отвърна Хури. — В известен смисъл. Тактическият дисплей зад Иля запищя.

ТРИЙСЕТ И СЕДЕМ

Вътрешността на Цербер, 2567 година

Последната черупка беше кука.

За да стигне до нея му бяха необходими три дни; един ден, откакто бе оставил безтелесния костюм на Саджаки на пода на третата черупка, която сега намираще на повече от петстотин километра над него. Знаеше, че ако се замисли върху тези разстояния, ще полудее, затова грижливо не ги допускаше до съзнанието си. Само фактът, че се намира в толкова чуждо и необяснимо обкръжение, бе достатъчно смуцаващ; не желаше да прибавя към страховете си допълнителна доза клаустрофобия. Наложената от волята му карантина над забранените мисли обаче не беше абсолютна, така че всяка негова мисъл съществуваше на фона на парализиращ ужас; даваше си много добре сметка, че всяко следващо действие можеше да наруши крехкото равновесие на това място и да причини катастрофално раздвижване, в резултат на което необятният, невъзможен таван щеше да се сгромоляса върху му.

С всеки вътрешен пласт той като че ли преминаваше през малко по-различна фаза на амарантинската строителна методология. Вероятно и през определена историческа фаза. Нивата не му изглеждаха системно повече или по-малко напреднали, успоредно с проникването му все по-дълбоко в Цербер, а по-скоро даваха изява на различни философии, на различни подходи. Като че ли първите пристигнали тук амарантинци бяха намерили нещо (нямаше представа какво) и бяха взели решение да го оградят в изкуствена черупка, бронирана и способна да се защитава. След това се бе появила друга група и бе предпочела да огради вече изградената черупка, защото са вярвали, че тяхното укрепление ще бъде по-сигурно. Последните бяха отвели процеса една логическа стъпка по-нататък, като бяха маскирали творението на своите предшественици, за да прикрият изкуствения му вид. Невъзможно беше да се отгатне в рамките на какъв период бе

извършено това натрупване на пластове, затова Силвест грижливо избягваше да се нагърбва с тази задача. Може би различните слоеве бяха поставени почти едновременно... или пък процесът се бе проточил в продължение на хилядите години между тръгването на Сън Стийлър с Прокудените и завръщането му като бог.

Естествено, онова, което бе открил в костюма на Саджаки, изобщо не му поддейства успокояващо.

— Той изобщо не е идвал тук — обади се Калвин, допълвайки мислите му. — През цялото време, докато мислеше, че е в костюма, той е бил другаде. Костюмът е бил празен. Нищо чудно, че така и не ти позволи да се приближиш до него.

— Хитро копеле.

— Абсолютно вярно. Но хитрото копеле всъщност не беше Саджаки, нали?

Силвест опитваше отчаяно да намери друго обяснение за този парадокс, но се проваляше при всеки опит.

— Но ако не е бил Саджаки...

Не довърши мисълта си, тъй като внезапно си припомни, че всъщност не бе видял лично триумвира преди потеглянето си. Саджаки му се бе обадил от клиниката, но нищо не доказваше, че е бил наистина той.

— Слушай, нещо ръководеше този костюм преди да бъде разбит.

— Както обикновено, Калвин изпълняваше любимия си номер, а именно — да звучи абсурдно спокоен въпреки напечената ситуация. Този път обаче му липсваше обичайното перчене. — Ако питаш мен, има само един възможен виновник...

— Сън Стийлър. — Силвест произнесе двете думички, за да експериментира дали интуицията му ще отблъсне тази идея. Горчивината от осъзнаването на истината обаче не стана по-малка от това. — Бил е той, нали? Значи Хури е била права през цялото време.

— Смятам, че би било глупаво да продължаваме да отхвърляме тази хипотеза при такова развитие на нещата. Искаш ли да продължа?

— Не — отговори Силвест. — Не още. Дай ми малко време, за да обмисля нещата, след това ще можеш да ме залееш с цялата мъдрост, която сметнеш за необходима.

— Какво има за обмисляне?

— Мислех, че е очевидно — дали да продължаваме по-нататък.
— Решението не бе сред най-лесните, които бе вземал в живота си. Сега знаеше, че през цялото или поне през част от времето, е бил манипулиран. Колко дълбоко бяха достигнали тези манипулации? Дали бяха засегнали способността му да разсъждава трезво? Нима мисловният му процес бе воден от друг към тази цел почти през целия му живот, откакто се бе върнал от Шрауд на Ласкай? Дали всъщност не бе умрял там и не се бе върнал в Йелоустоун като автомат, действайки и чувствайки като предишния Силвест, но в действителност насочван към една-единствена цел, която бе на път да осъществи? И дали това наистина имаше значение?

Все пак, независимо как бе достигнал до този извод, независимо колко фалшиви бяха тези чувства или колко ирационална логиката, именно на това място бе искал да дойде винаги.

Не можеше да се върне, не още.

Не и преди да разбере.

— Мръсна свиня! — процеди Вольова.

Първият гразерен^[1] удар улучи носа на совалката трийсет секунди след като сирената за тактическа атака започна да пищи. Времето не беше достатъчно, за да се изстреля облак аблативно метално фолио, предназначено да разпръсне първоначалната енергия на идващите фотони на гама-лъчите. Непосредствено преди прозорците на кабината да станат непроницаеми, Иля зърна сребърната светкавица, предизвикана от изчезването на защитната броня и превръщането ѝ в развълнувани метални йони. Ударът премина през целия корпус. Още сирени се присъединиха към погребалната песен, а голяма част от тактическия дисплей премина към офанзивен режим, показвайки данни за готовността на оръжията.

Безполезно, всичко беше безполезно. Защитните способности на „Меланхолия при отпътуването“ бяха прекалено дребномащабни и с прекалено малък радиус на действие, за да имат шанс срещу лайтхъгъра. И в това нямаше нищо изненадващо; някои от оръжията на „Носталгия по безкрая“ бяха по-големи от цялата совалка, а тях най-вероятно Сън Стийлър все още не си бе направил труда да използва.

Цербер се издигаше като огромна сива маса пред тях, запълвайки една трета от небето в перспективата на совалката. Вече трябваше да намаляват скоростта, но от друга страна не можеха да си позволят да губят безценни секунди. Дори ако отбиеха атаката, с тази скорост...

По-голямата част от защитния корпус се изпари.

Волвова остави пръстите си да говорят; те набираха върху клавиатурата програмата за бягство, която несъмнено щеше да ги отклони от сегашния фокус на гразеровата атака. Единственият проблем бе, че тази програма бе възможна само при извънредно голямо ускорение.

Иля даде останалите нужни команди и почти веднага изгуби съзнание.

Камерата беше кухня, но не и празна.

Беше широка триста километра, но това бе измерване на око, тъй като радарът на костюма му отказваше упорито да се заеме с тази задача. Несъмнено затрудненията му се пораждаха от онова, което се намираше в центъра на камерата. То причиняваше затруднения и на него самия, макар и не съвсем по същия начин. Причиняваше му главоболие.

Всъщност нещата бяха две и Силвест не можеше да определи кое изглежда по-странно. Едното се движеше в орбитата на другото. Това, което се движеше, наподобяваше скъпоценен камък, но толкова сложен и постоянно променящ се скъпоценен камък, че беше невъзможно да се опише формата му или цветът и блясъкът дори в даден момент. Виждаше се само, че е голям — широк като че ли десетки километри. И отново, когато поиска потвърждение от костюма, така и не получи смислен отговор. Със същия успех можеше да го помоли да изтълкува някое хайку^[2] в свободна форма. Опита да го уголеми със зума на очите си, но то като че ли не се поддаваше на увеличение и дори сякаш се смаляваше от тези опити. Нещо наистина странно ставаше с пространство-времето в близост до това бижу.

След това опита да го заснеме, използвайки способността на очите си да задържат образи, но и от това не излезе нищо; на картината се виждаше нещо парадоксално по-замъглено, отколкото в реално време, сякаш обектът се променяше по-бързо при дребен времеви

мащаб, отколкото при измерване в секунди или в по-дълги периоди. Опита да задържи тази идея в главата си и за момент помисли, че ще успее, но илюзията не трая дълго.

Колкото до другото нещо...

Другото нещо, неподвижното... беше още по-лошо.

То беше като разрез в реалността, зееща дупка, от която, като че ли от устата на безкрая, изригваше бяла светлина. Светлината беше интензивна, по-интензивна и чиста, отколкото бе виждал или си бе представял — като светлината, за която говореха хората, имащи близък до смъртта опит, мамеща ги към живота след смъртта на физическото тяло. Той също усети, че светлината го мами. Беше толкова ярка, че трябваше да го ослепи. Но колкото повече гледаше в сияйните ѝ дълбини, толкова по-малко ослепителна му се струваше; толкова повече се превръщаше в умиротворяваща, безбрежна белота.

Светлината се пречупваше в обикалящия около нея скъпоценен камък, и хвърляше многоцветни, непрекъснато променящи се отблясъци върху стените на камерата. Беше красиво, невероятно красиво и примамливо.

— Тук, струва ми се — обади се Калвин, — е време да проявим малко смирение. Впечатлен си, нали?

— Разбира се.

Дори да бе проговорил, Силвест не чу думите си, но Калвин очевидно ги чу.

— И това е достатъчно, нали? Искам да кажа, сега вече знаеш какво е трябвало да скрият от нас. Нещо толкова странно... Един Господ знае какво е...

— Може би е точно това — Господ.

— Като гледам тази светлина, съм почти готов да ти повярвам.

— Значи и ти го чувстваш, това ли имаш предвид?

— Не съм сигурен какво чувствам. Не съм сигурен също, че това ми харесва.

— Мислиш ли, че са го направили или са го открили?

— Това се случва за първи път — да ме питаш за мнение. — Калвин очевидно размишляваше и отговорът му не изненада Дан. — Не са го направили, Дан. Били са умни, може би дори по-умни от нас. Но амарантинците никога не са били богове.

— Значи някой друг го е направил.

— Някой, който се надявам никога да не срещнем.

— Тогава затаи дъха си, тъй като, доколкото разбирам, точно това е на път да ни се случи.

Когато Вольова дойде на себе си, първото, което чу, бе предупреждаващата за радара сирена, което означаваше, че „Носталгия по безкрая“ се готви да използва отново гразерите си. Това нямаше да отнеме повече от няколко секунди, дори при маневрирането на совалката. Погледна към индикатора, отчитащ състоянието на обвивката на корпуса и видя, че бяха изгубили само няколко милиметра от предназначения за тази цел метал, че устройствата за хвърляне на предпазен облак метално фолио бяха изчерпани и, реално, нямаше да издържат на повече от още един-два гразерови залпа.

— Все още ли сме тук? — попита Хури, очевидно учудена, че даже е в състояние да изрече въпроса си. Още един удар и корпусът щеше да се пропука на десетина места, ако не започнеше да се изпарява спонтанно. Вече беше силно загрял и то видимо. Горещината от първите няколко попадения бе разпръсната успешно, но последното не беше парирано толкова лесно и смъртоносните му затоплящи енергии бяха проникнали навътре.

— Отивайте в стаята-паяк — извика Вольова, която продължаваше да изписва команди. — Изолацията ѝ ще ви позволи да издържите още няколко удара.

— Не! — извика на свой ред Хури. — Не! Тук поне имаме някакъв шанс!

— Тя е права — съгласи се Паскал.

— Ще го имате и в стаята-паяк — настоя Иля. — Дори по-голям. Първо, мишената е по-малка. Предполагам, че лайтхъгърът ще предпочете да насочи ударите си срещу совалката или дори няма да си даде сметка, че стаята-паяк не е отломка.

— Ами ти?

Сега вече Вольова се ядоса.

— Нима мислиш, че съм от типа хора, склонни към героизъм, Хури? Аз също идвам, със или без вас. Но първо трябва да програмирам маршрут за полета на совалката... освен ако мислиш, че можеш да го направиш ти.

Ана се поколеба, сякаш идеята не ѝ се стори съвсем абсурдна. След това разкопча колана на дивана си, даде знак на Паскал и се устреми към целта си така, сякаш животът ѝ зависи от това.

И най-вероятно беше точно така.

Вольова направи, каквото бе обещала: създаде най-страховитата програма, която бе в състояние да си представи, такава, каквато не беше сигурна, че трите с нейните спътнички са в състояние да преживеят, като в някои моменти ускорението в продължение на секунди достигаше немислими стойности. Но нима това наистина имаше значение сега? Някак си мисълта, че ще умрат, докато са в безсъзнание, в топлата безчувственост, причинена от високата скорост, бе за предпочитане пред вероятността да изгорят живи, във вакуум, в невидимата горещина на гама-лъчите.

Грабна шлема, с който се бе качила в совалката и се приготви да се присъедини към другите две като преброи наум, за да установи кога точно ще се задейства моделът за бягство.

Хури бе на половината път до чакащата стая-паяк, когато усети горещата вълна върху лицето си. Последва ужасният звук, известяващ, че защитната обвивка на корпуса бе лишена от последния си призрачен слой. Осветлението в товарното отделение бе прекъснато, тъй като енергийната решетка на „Меланхолия при отпътуването“ бе станала жертва на атаката. Но интериорът на стаята-паяк все още се охраняваше с енергия и плюшената ѝ декорация се виждаше през наблюдателните прозорчета.

— Влизай! — извика тя и макар шумът от предсмъртната агония на совалката вече да бе оглушителен като концерт, изпълняван с помощта на купчина старо желязо; съпругата на Силвест, който знае как, успя да я чуе и се покатери с усилие в стаята-паяк.

В същия момент огромна ударна вълна се стовари върху корпуса (или това, което бе останало от него) и стаята-паяк се изплъзна от мястото, където бе застопорена от слугите на Вольова.

Сега навсякъде в совалката зазвуча ужасяващият вой на излизания през пробитите дупки въздух и внезапно Ана усети как течението му я грабна, пречейки ѝ да се движи напред. Стаята-паяк се завъртя и се обърна, краката ѝ се мятаха диво и безразборно. Виждаше

Паскал през наблюдателния прозорец, но тя не можеше да направи нищо, за да помогне; познаваше дори по-зле от Хури контролното ѝ табло.

Ана погледна назад като се надяваше и се молеше да види там Вольова и тя да знае какво да правят, но нямаше нищо друго освен празен коридор и ужасния, засмукващ поток от излизащ въздух.

— Иля...

Проклетата глупачка беше направила точно това, от което се бяха опасявали: беше останала въпреки енергичното си отричане.

На малкото останала светлина Ана видя как корпусът потреперва като резонираща мембрана. И тогава внезапно течението, което я засмукваше от стаята-паяк изгуби силата си, контрирано от не по-слабата декомпенсация в средата на товарното отделение. Хури погледна натам, очите ѝ вече се затваряха от връхлетелия върху им студен въздух, и след това падна към процепа, където само допреди секунда бе имало метал...

— Къде по...

Но почти в същия миг, в който отвори уста, Хури разбра къде се намира — беше в стаята-паяк. Нямаше как да обърка това място; не и след като бе прекарала толкова време в него. И вътре се чувстваше комфортно: беше топло, тихо и безопасно, не като в товарното отделение, където бе изгубила съзнание. Дланите и китките я боляха и то доста силно... но като се изключи това, се чувстваше по-добре, отколкото смяташе, че има право да се чувства, след като последният ѝ спомен беше как пада в зейналата към Космоса дупка от утробата на умиращата совалка...

— Успяхме — обяви Паскал, макар в гласа ѝ да не звучеше нищо подобно на триумф. — Не опитвай да се движиш; не още — изгори си зле ръцете.

— Изгорих ли ги? — Ана лежеше на един от кадифените дивани покрай стената на стаята, с глава върху меката му странична облегалка. — Какво стана?

— Удари се в стаята-паяк; течението те придърпа към нея. Не знам как, но успя да се качиш до люка. Беше дишала вакуум поне пет-шест секунди. Металът изстина толкова бързо, че получи изгаряния от замръзване навсякъде, където ръцете ти се докоснаха до него.

— Не си спомням нищо от това.

Но беше достатъчно да погледне ръцете си, за да се убеди, че трябва да е истина.

— Изгуби съзнание веднага щом влезе. И нищо чудно.

Тонът ѝ все така бе лишен от каквито и да било ликуващи нотки, сякаш стореното от Хури е било напразно. И най-вероятно имаше право. Най-доброто, което можеше да им се случи отсега нататък, бе да намерят начин да се приземят успешно на Цербер и след това да видят колко време ще бъдат пощадени от коравата му защита. Ако не друго, щеше да бъде интересно. А ако все пак не ги сполетеше такава съдба, им оставаше мъчително чакане, докато бъдат открити от лайтхъгъра или умрат от студ и задушаване, когато резервите им привършат. Ровеше из паметта си, опитвайки да се сети колко дълго според Вольова стаята-паяк е в състояние да се справи самостоятелно.

— Иля...

— Не успя да стигне навреме — отвърна Паскал. — Умря. Видях го с очите си. В секундата, в която ти се качи тук, совалката просто се взриви.

— Мислиш, че Вольова е оставила това да се случи умишлено, така че поне ние да имаме някакъв шанс? За да ни объркат с отломки от совалката, както каза тя?

— Ако е така, значи ѝ дължим благодарност.

Хури съблече якето си, свали ризата, сложи отново якето и след това разкъса ризата на тънки ленти, с които превърза почернелите си, покрити с мехури длани. Болката беше много силна, но не по-силна от тази, която я бе съпровождала при тренировките, от ожулване, от катерене по въже или носене на тежка артилерия. Скърцайки със зъби, тя я извади от списъка с най-належащите си тревоги, макар и без да забравя за нея.

След кратък размисъл ѝ се стори, че е за предпочитане да се потопи отново в болката. Но устоя. Трябваше поне да си даде сметка за истинското състояние на нещата, въпреки че не виждаше какво би могла да направи, за да го промени. Трябваше да знае как щеше да се случи, тъй като то със сигурност щеше да се случи.

— Ще умрем, нали?

Паскал Силвест кимна.

— Но не и по начина, по който мислиш, готова съм да се обзаложа.

— Искаш да кажеш, че няма да се приземим на Цербер?

— Не, дори да знаехме как да управляваме това нещо. Няма и да се блъснем в Цербер, а ми се струва, че скоростта ни е прекалено висока, за да влезем в орбита около него.

Сега, когато стана дума за това, Ана установи, че виждащата се през наблюдателните прозорци полусфера на Цербер изглежда по-отдалечена, отколкото бе изглеждала преди атаката срещу совалката. Трябва да бяха прелетели светкавично покрай света със скорост стотици километри в секунда.

— И какво ще правим сега?

— Мога само да гадая, но ми се струва, че падаме към Хадес. — Паскал кимна към предния наблюдателен прозорец и червената светлина, която се виждаше през него. — Изглежда, че посоката е точно тази, нали?

Не беше нужно да се обяснява на Ана, че Хадес е неутронна звезда и че не съществува такова нещо като безопасно приближаване към нея. Човек или стоеше на почтително разстояние, или умираше, такива бяха правилата, и не съществуваше сила във Вселената, способна да ги анулира. Гравитацията управляваше, а тя не се съобразяваше с обстоятелствата или несправедливостта на нещата, нито пък се вслушваше в отправени в последния момент горещи молби, за да отмени заради тях своите закони. Гравитацията смазваше, а в близост до повърхността на неутронна звезда гравитацията смазваше абсолютно, докато диамантът потече като вода, докато планината се свие в една милионна от своята височина. Дори не беше нужно да се приближаваш, за да изпиташ на гърба си тези сломяващи сили.

Няколкостотин хиляди километра бяха достатъчни.

— Да — промълви Хури. — Мисля, че си права. А това никак не е добре.

— Да, и на мен така ми се струва.

[1] Гразер — лазер на гама-лъчи — Б.пр. ↑

[2] Вид японско стихотворение — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ОСЕМ

Вътрешността на Цербер, 2567 година

Силвест мислеше за нея като за камерата на чудесата.

Струваше му подходящо: беше тук от по-малко от час (така предполагаше, въпреки че отдавна бе престанал да обръща особено внимание на времето) и през този период не бе видял нещо, което да може да бъде окачествено по друг начин освен като „чудотворно“, а в някои случаи дори това определение не беше достатъчно. Някак си знаеше, че цял един живот не би бил достатъчен, за да обгърне и частица от онова, което съдържаше мястото, да проумее какво представлява то. И преди се бе чувствал по подобен начин, когато бе зървал потенциал за безбрежно знание, което все още не бе научено, кодирано и оформено в теория. Но беше наясно, че предишните случаи не бяха и бледа сянка на това, което чувстваше сега.

Нямаше възможност да прекара тук повече от няколко часа без да изгуби и последния си шанс да се завърне. Какво можеше да направи за някакви си часове? Много малко на рационално ниво, но поне разполагаше със записващите системи на костюма и на очите си и знаеше, че трябва да опита. Историята нямаше да му прости, ако направеше по-малко от това. И, още по-важно, той самият никога нямаше да си го прости.

Насочи костюма си към центъра на помещението, към двата обекта, погълнали вниманието му: празнината с полупрозрачна светлина и подобното на скъпоценен камък нещо, което се въртеше около нея. Щом наближи, стените на камерата се раздвижиха, сякаш всмукани от ротационната рамка на обектите; сякаш самото пространство бе привлечено във вихър, сякаш природата на пространството беше в прилив. Костюмът му го информираше с най-големи подробности и анализи за начина, по който субстратът променяше квантовите индикации, отиващи постепенно към нови, неизследвани светове. Силвест си спомни, че вече бе виждал нещо

подобно на път за Шрауд на Ласкай. Както и тогава, се чувстваше достатъчно нормален, сякаш цялото му същество се намираше в процес на транскрибиране, на транслитерация, колкото повече се приближаваше до бижутото и сияйния му партньор.

Бяха му нужни часове, докато стигне до тях, и той започна да се съмнява, че първоначалната му преценка за диаметъра на камерата е правилна. Но неумолимо привидната скорост на въртене на бижутото падна до нула, затова пък стените на камерата вече се въртяха с главомайваща скорост. Тогава Силвест разбра, че трябва да е близо, макар скъпоценният камък да не изглеждаше много по-голям, отколкото преди да тръгне към него. Той бе все така в постоянно движение и му напомняше детски калейдоскоп, с непрестанно променящите се симетрични фигури от многоцветни светлини, но в три (а най-вероятно и в повече) измерения. От време на време нещото изхвърляше някакви остриета, които се приближаваха заплашително до него и макар да го караха да потръпва, той не се отказваше и дори се приближаваше още в миговете, когато то като че ли преминаваше във фаза на относително по-слаба трансформация. Усещаше, че оцеляването му не зависи от непрекъснатото разчитане на информацията върху дисплеите на костюма. Беше прекалено опростенческо, а той бе преминал в друго ниво.

— Какво мислиш, че е това? — попита Калвин толкова тихо, че гласът му почти се сля с мислите на Силвест, сякаш бе една от тях.

— Надявах се ти да имаш някакво предположение.

— Съжалявам. Изчерпан съм от всякакви разтърсващи прозрения. Прекалено много ги имах, предостатъчно за един живот.

Волвова се носеше в Космоса.

Не беше умряла при експлозията на „Меланхолия при отпътуването“, макар да не успя да стигне навреме до стаята-паяк. Затова пък си бе сложила каската непосредствено преди покритието на корпуса да се изпари за момент, като крилце на едnodневка в пламъка на свещта. Лайтхъгърът не бе усетил отделянето ѝ от отломките на совалката, както не бе установил присъствието и на стаята-паяк.

Не можеше да умре просто така. Това не беше в стила ѝ. И макар да знаеше, че шансовете ѝ за оцеляване бяха статистически

пренебрежими и онова, което правеше — лишено от всякаква логика, тя изпитваше нужда да удължи оставащите ѝ часове. Прегледа запасите си от въздух и енергия и установи, че не са обнадеждаващи и то никак. Бе грабнала костюма набързо, с мисълта, че нямаше да ѝ трябва за нищо повече освен да достигне до совалката в другия край на хангара. Дори не се бе досетила да го включи към някой от презареждащите модули в нея по време на полета им. Така поне щеше да си осигури още няколко дни вместо няколкото часа, с които разполагаше сега. Знаеше обаче, че резервите ще ѝ стигнат за по-дълго време, ако спи, когато съзнателното ѝ присъствие не бе необходимо (ако изобщо някога вече имаше нужда от него).

Затова програмира костюма да се носи и да я събуди, само ако се случи нещо интересно, или по-вероятно — заплашително. И тъй като сега се бе събудила, очевидно случаят бе именно такъв. Попита костюма какво има. И той ѝ отговори.

— По дяволите! — изруга Иля.

Радарът на „Носталгия по безкрая“ току-що бе преминал през нея, същият радар, който бе използвал срещу совалката непосредствено преди да употреби оръжието с гама-лъчите. А интензивността му означаваше, че корабът се намира някъде съвсем близо, на не повече от трийсет-четирийсет хиляди километра, което не представляваше никакъв проблем, когато трябваше да се улучи една толкова голяма, беззащитна, статична и очебийна мишена като нея.

Надяваше се лайтхъгърът да бъде така милостив, че да я довърши по най-бързия възможен начин. Все пак най-вероятно беше каквото и да избере да използва, да е програмирано и свързано от нея самата.

Не за първи път прокле изобретателността си.

Вольова задейства системата на костюма за наблюдение и се взря в посоката, откъдето бяха излъчени вълните на радара. В началото не видя нищо друго освен чернилка и звезди, но след малко различи кораба, подобен на миниатюрна отломка от въгленче, която обаче приближаваше с всяка изминала секунда.

— Не е амарантинско творение, нали? И двамата сме единодушни в това отношение.

— Скъпоценния камък ли имаш предвид?

— Каквото е там. Не смятам също така, че те са отговорни и за светлината.

— Да. Тя също не е тяхно дело. — В този момент Силвест осъзна, че е дълбоко благодарен за присъствието на Калвин, колкото и илюзорно да беше, в колкото и голяма степен да бе измама. — Каквито и да са тези неща, каквато и да е връзката помежду им, амарантинците само са ги намерили. Мисля, че си прав. Може би даже не са разбрали какво са открили... поне не в пълна степен. Но поради една или друга причина е трябвало да го затворят, да го скрият от останалата част на света.

— Ревност?

— Може би. Но тя не обяснява предупрежденията, които видяхме, идвайки насам. Може би са го затворили като благодеение за останалата част от Сътвореното, тъй като не са могли да ги унищожат или да ги пренесат другаде.

Силвест се замисли.

— Който и да ги е поставил тук първоначално, близо до неутронна звезда, трябва да го е направил с цел да привлече нечие внимание. Не мислиш ли?

— Като примамка?

— Неутронните звезди са достатъчно разпространено явление и въпреки това са екзотични, особено от гледната точка на култура, за която междузвездните полети са все още нещо ново. Абсолютно сигурно е, че амарантинците са щели да бъдат привлечени от чисто любопитство.

— И не са били последните, нали?

— И на мен така ми се струва. — Силвест си пое въздух. — Мислиш ли, че трябва да се връщаме, докато все още можем?

— На рационално ниво — да. Този отговор достатъчен ли ти е? — Продължаваха да се движат напред. — Нека отидем първо при светлината — обади се след няколко минути Калвин. — Искам да я видя по-отблизо. Изглежда... ще прозвучи глупаво, но изглежда някак си по-странна от другото нещо. Ако съм готов да умира, само за да видя отблизо нещо, това струва ми се е тази светлина.

— И аз се чувствам по същия начин — отвърна Силвест.

Той вече правеше това, което бе предложил Калвин, сякаш намерението бе възникнало от собствената му воля. Калвин беше прав: в странността на светлината действително имаше някаква по-голяма дълбочина, нещо по-древно. Не можеше да изрази това усещане с думи, нито дори да го определи както трябва сам за себе си, но сега, след като заговориха за него, то му се струваше напълно нормално. Светлината беше това, при което трябваше да отидат. Беше сребриста, диамантена дупка сред реалността, едновременно интензивна и спокойна. Когато наближиха, им се стори, че обикалящият около светлината скъпоценен камък (при това развитие на нещата стационарен) се смалява. Хомогенно перлено лъчение обкръжи костюма. Според всяка логика тази светлина трябваше да увреди очите, но Силвест не усещаше нищо друго освен топлина и чувство за бавно нарастващо знание. Постепенно престана да вижда останалата част от помещението и бижутото, докато му се стори, че е обвит в буря от сребро и белота. Нямахме усещане за опасност, само примирение... при това радостно примирение, абсолютно естествено. Бавно, като по магия, самият костюм започна да става прозрачен, сребристото лъчение премина през него, докато стигна до кожата му и след това — още по-дълбоко, в плътта и костите. Определено не беше очаквал такова нещо. След това, когато възвърна съзнание (или слезе до него, тъй като му се струваше, че междувременно се бе намирал някъде по-горе), имаше единствено разбиране.

Отново беше в камерата, на известно разстояние от бялата светлина, все още в рамките на орбитата на обикалящия около нея скъпоценен камък.

И знаеше.

— Е — обади се Калвин; гласът му бе най-неочакваното и неуместно нещо след безмерния покой, все едно бе надут с всичка сила тромпет. — Това се казва пътуване, нали?

— Ти... изпита ли всичко това?

— Може и така да се каже. Определено никога досега не съм изпитвал по-странно нещо. Задоволява ли те този отговор?

Да, задоволяваше го. Нямахме нужда да рови по-надълбоко, за да се убеди, че Калвин бе имал нещо подобно на собствените му преживявания или че за момент — или за по-дълго — мислите им се бяха втечнили и заплували невидими, заедно с трилиони други мисли.

И че той също разбираше прекрасно какво се бе случило, тъй като в мига на споделената мъдрост бяха получили отговор на всичките си въпроси.

— Бяхме прочетени, нали? Тази светлина е сканиращо съоръжение, машина за изтегляне на информация. — Думите звучаха съвсем разумно преди да ги изрече, но докато ги произнасяше, усети, че изразяват зле онова, което иска да каже, че омаловажават онова, за което говори, поради липсата на достатъчно фини изразни средства в езика. Но въпреки всички прозрения, които бе имал на това място, речникът му не се бе увеличил достатъчно, за да ги обхване. А те вече като че ли започваха да избледняват, така, както вълшебните качества на съня се оттеглят през първите няколко секунди след събуждането. Въпреки това трябваше да го каже, поне за да даде възможност на чувствата си да изкристализират; за да бъдат записани от паметта на костюма за идните поколения, ако не заради друго. — Струва ми се, че за момент бяхме превърнати в информация и в този миг се свързахме с всяка друга информация, която е била известна някога, с всяка мисъл, която е била помислена някога или дори някога улавяна от светлината.

— Точно така го почувствах и аз — съгласи се Калвин.

Силвест се запита дали Калвин усеща същата увеличаваща се амнезия като него самия; бавното избледняване на познанието.

— Бяхме в Хадес, нали? — Силвест усещаше, че думите му тичат панически към портите на изразяването, в отчаяното си желание да бъдат изречени, преди да са се изпарили. — Това изобщо не е неутронна звезда. Може би някога е било, но сега вече не е. Било е трансформирано, превърнато в...

— Компютър — додаде Калвин, като завърши изречението вместо него. — Ето какво представлява Хадес. Компютър, направен от ядрена материя, масата на една звезда, обречена да обработва информация, да я складира. И тази светлина е входът към него, начин за влизане в компютърната матрица. Мисля, че за момент всъщност се озовахме вътре в нея.

Но в действителност беше много по-странно.

Някога една звезда, с трийсет-четирийсет пъти по-тежка маса от Слънцето на планетата Земя, бе достигнала края на жизнения си цикъл, тъй като бе изгорила цялата си ядрена маса. След няколко милиона години разсипническо изразходване на енергията си, звездата

се бе взривила в свръхнова и в сърцето ѝ невероятното гравитационно налягане бе смачкало на топка материята в рамките на Шварцчайлдовия си радиус, докато се бе образувала черна дупка. Този тип образуване се нарича така, тъй като нищо, дори светлина, не може да се отскубне от въпросния критичен радиус. Материята и светлината могат само да падат в черната дупка, като по този начин увеличават както масата, така и силата ѝ на привличане; така се образува истински порочен кръг.

Но се бе зародила култура, която изнамерила как да използва подобни обекти. Те знаели техника, чрез която черната дупка се трансформирала в нещо далеч по-екзотично, далеч по-парадоксално. Първо, те изчакали Вселената да стане значително по-стара, отколкото е била по времето на образуването на черната дупка; докато преобладаващата звездна популация започне да наброява много стари червени звезди-джуджета, чиято маса едва стига за поддържане на собствения разтопяващ огън. След това събрали десетина такива джуджета в акреционен диск около черната дупка и бавно позволили на диска да я захранва, обсипвайки със звездно вещество нейния поглъщащ светлината хоризонт на събитието.

Това поне Силвест бе в състояние да разбере или най-малкото да се заблуждава, че разбира. Но следващата част, същината на всичко, се побираше далеч по-трудно в ума му, като противоречив коан^[1]. А ето какво бе успял да проумее. Веднъж щом се озовавали в хоризонта на събитието, частиците продължавали да падат по свои траектории, индивидуални орбити, които ги въртели около ядрото от безкрайна плътност, каквото представлявала сингулярността в сърцето на черната дупка. При това падане, времето и пространството започвали да се сливат в едно, докато вече не могли да бъдат разделени. И, особено важен момент, съществували определени траектории, в които те разменяли напълно местата си, където траекторията в пространството се превръщала в траектория във времето. А част от тези пътеки позволявали на материята да премине като през тунел в миналото, в по-ранната история на черната дупка.

— Получих достъп до текстове от двайсети век — промълви Калвин, очевидно способен да следва мислите му. — Този ефект е бил известен... предсказан дори още тогава. Той изглежда следвал от

математическото описание на черните дупки. Но никой не знаел доколко сериозно да го приема.

— Създателите на Хадес не са имали подобни опасения.

— Очевидно.

Светлината, енергията, притокът на частици преминавали през тези траектории, прониквайки даже още по-дълбоко в миналото с всяка обиколка около сингулярността. Нищо от това не било „очевидно“ за външния свят, тъй като било скрито зад непроницаемата бариера на хоризонта на събитието и следователно не се наблюдавало открито нарушение на причинността. Според математическите доказателства, до които бе получил достъп Калвин, можело изобщо да не се стигне до подобно нарушение, тъй като въпросните траектории е можело никога повече да не минат отново през външния свят. Но те го бяха направили. Математиците не бяха обърнали внимание на специалния случай на съвсем малкото подразделение на друго подразделение, разделящо на свой ред още по-голямо подразделение на съвсем малкото подразделение траектории, които пренасят квантите обратно към зараждането на черната дупка, когато тя преживява своя колапс в детонацията при раждането на своята звезда-наследница, свръхновата.

В този момент съвсем лекият натиск навън на пристигащите от бъдещето частици послужил за забавяне на гравитационното падане навътре.

Забавянето било толкова малко, че даже не можело да се измери; било незабележимо по-дълго от най-малкото теоретично подразделение на квантовото време. Но съществувало. И, колкото и малко да било, било достатъчно, за да предизвика вълнички от каузален шок, разпространяващи се обратно в бъдещето.

Тези вълнички от каузален шок се срещали с идващите насреща им частици и така създали решетка от каузална интерференция като една стояща вълна се разпространявала симетрично в бъдещето и в миналото.

Заплетен в тази решетка, изпадналият в колапс обект вече не бил сигурен дали е предназначен да бъде черна дупка. Първоначалните условия през цялото време са били гранични, крайни, и може би тези заплитания са щели да бъдат избегнати, ако бе останал в равновесно положение над Шварцчайлдовия си радиус; вместо това той падал

надолу и образувал стабилна конфигурация от непознати кварки и изродени неутрони.

Черната дупка прескачала непрестанно между двете състояния. Неопределеността кристализирала и се получило нещо уникално в цялата Вселена... само дето на други места в нея подобни трансформации са били предизвикани и с други черни дупки, създавайки подобни каузални парадокси.

Обектът се установил в стабилна конфигурация, затова парадоксалната му природа не станала веднага явна за външния свят. Външно той приличал на неутронна звезда, поне на първите няколко сантиметра от своята кора. Под нея ядрената материя се катализираща в сложни форми, способни на светкавично бързи изчисления, автономно организиране, възникнало спонтанно от разрешението на двете му противоположни състояния. Кората се вълнувала и обработвала, съхранявайки информация при теоретично максималната плътност за складиране на материя където и да е във Вселената.

И освен това обектът мислел.

Отдолу кората се смесвала с буря от неразрешени възможности, тъй като вътрешността на изпадналия в колапс обект танцувала под музиката на акаузалността. Докато кората правела безкрайни симулации, безкрайни изчисления, сърцевината създавала мост между миналото и бъдещето, давайки възможност на информацията да тече без усилие между тях. Всъщност кората се превърнала в елемент на масивен паралелен процесор, а другите елементи станали бъдещите и миналите версии на самия обект.

И той знаеше.

Знаеше, че въпреки цялата тази обработваща мощ, простираща се през еоните, той е само част от нещо много по-голямо.

И имаше име.

Силвест трябваше да позволи на ума си да си почине за малко. Неизразимата значимост на всичко това започваше да отзвучава малко по-малко, оставаха да звучат само остатъчните тонове като последното ехо от финалния акорд на най-великата симфония, изпълнявана някога. Съмняваше се, че след още няколко минути ще си спомня кой знае какво. В главата му просто нямаше достатъчно място за всичко това. И

странно защо не усещаше никаква тъга от този факт. През тези няколко мига бе прекрасно да вкуси това трансчовешко познание, но то просто бе прекалено много, за да се знае от един човек. По-добре беше да живее, да носи спомен от спомена, отколкото да трябва да търпи непосилния товар на познанието.

Не беше предназначен да мисли като бог.

След няколко минути погледна часовника на костюма си и почти не се изненада като установи, че е изгубил няколко часа, стига, разбира се, последната му справка с времето да е била вярна. Все още имаше време да се измъкне, да стигне до повърхността преди предмостията да се е затворило.

Погледна към скъпоценния камък; не му се струваше по-малко загадъчен въпреки всичко, което бе преживял. Вътрешното му движение все така не спираше и той продължаваше да усеща как го мами. Усещаше, че вече знае повече за него, че времето, което бе прекарал в матрицата на Хадес, го бе научило на нещо... но за момента спомените бяха прекалено плътно смесени с другите му преживявания и не можеше да ги доведе до съзнанието си, за да ги изследва.

Знаеше само, че има лошо предчувствие, което бе липсвало преди.

Въпреки това тръгна към него.

Агонизиращото червено око на Хадес вече беше забележимо по-голямо, но неутронната звезда в сърцето на тази горяща точка никога нямаше да стане по-голяма от проблясък; диаметърът ѝ беше само няколко десетки хиляди километра и те щяха да бъдат мъртви много преди да се доближат достатъчно, за да я видят както трябва, разкъсани от интензивната диференциална гравитационна сила.

— Струва ми се, че би трябвало да ти кажа — обади се Паскал Силвест. — Не мисля, че това, което ще се случи с нас, ще стане бързо. Освен ако сме големи късметлийки.

Хури се постара да не издаде раздразнението си от нотките на превъзходство поради съзнанието за собствената си недостижима информираност, което усети в тона на своята спътничка; най-вероятно Паскал имаше право да има подобно сомнение.

— Откъде знаеш толкова много? Ти не си астрофизик.

— Не, но помня разказа на Дан за това как тези сили ограничавали приближаването на всички сонди, които изпращал тук.

— Говориш така, сякаш той е вече мъртъв.

— Не мисля, че е мъртъв. Не изключвам и възможността да оцелее. Ние обаче няма да оцелеем. Съжалявам, но резултатът е същият.

— Ти май все още обичаш това копеле, а?

— Той също ме обичаше, колкото и да не ти се вярва. Разбиха го от начина, по който действаше... по който се държеше. Но това сигурно се забелязва трудно от външни хора, тъй като на преден план изпъква манията му за изследване на едно или друго. Но той наистина ме обичаше. Повече, отколкото си мислят другите.

— Може би хората няма да го съдят толкова строго, като разберат по какъв начин е бил манипулиран.

— Мислиш, че някой ще го разбере? Ние сме единствените, които знаят, Хури. За целия останал свят той е маниак, обсебен от фиксидея. Не са наясно, че той е използвал хората, защото е нямал избор. Защото нещо по-голямо от който и да е от нас го е прищипвало непрекъснато.

Ана кимна.

— Някога исках да го убия... но само защото това бе начинът да си върна Фазил. Никога не съм изпитвала омраза към него. И дори не мога да кажа, че не го харесвах. Възхищавах се на всеки, способен да бъде толкова арогантен, сякаш му е рождено право или нещо от този род. Повечето хора не парадират с това. Той обаче носеше арогантността си царствено. Така че тя преставаше да бъде арогантност и се превръщаше в нещо друго. Нещо, на което можеш да се възхитиш.

Паскал предпочете да не отговори, но Хури остана с впечатление, че е съгласна поне отчасти с нея. Може би просто не беше готова да го изрече на глас. Да признае, че бе обичала Силвест, защото бе копеле, изпълнено с усещане за собственото си величие и бе направил нещо благородно от това, и то с такъв апломб, че го бе превърнал в подобие на добродетел, като носенето на власеница.

— Слушай — обади се най-сетне Ана. — Имам една идея. Искаш ли, когато тези силови вълни започнат да атакуват, искаш ли да

бъдеш в пълно съзнание или предпочиташ да подходиш към въпроса с малко подкрепление?

— Какво имаш предвид?

— Иля ми е казвала, че тази стая е създадена, за да се развеждат клиенти около кораба, онези клиенти, които искаш да впечатлиш, за да запазиш контрактите си с тях. В такъв случай някъде трябва да има барче. Вероятно добре заредено, след като не е било пресушавано през последните няколко столетия. Нищо чудно даже да попълва само запасите си. Следиш ли мисълта ми?

Паскал не отговори, а в това време разстоянието, което ги делеше от Хадес, продължаваше да се топи. Най-накрая, тъкмо когато Хури реши, че спътничката ѝ е предпочела да не чуе направеното предложение, Паскал стана от мястото си и тръгна да изследва изобилието от плюш и месинг на стаята-паяк.

[1] Използвана в дзенбудизма загадка, целяща да демонстрира неадекватността на логическите разсъждения — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ДЕВЕТ

Вътрешността на Цербер, последната камера, 2567 година

Сега скъпоценният камък блестеше със забележимо синкаво сияние, сякаш приближаването му беше поуспокоило непрестанните му спектрални преобразувания и ги бе принудило да постигнат известна временна стабилност. Силвест продължаваше да усеща, че не е добре да се приближава към него, но любопитството му, както и чувството за предопределеност, като че ли сами местеха краката му натам. Може би това бе рожба на базисните части на мозъка му, необходимост да се изправи лице в лице срещу опасното и да го опитоми. Вероятно именно този инстинкт даваше импулс за първото докосване на огъня, първото болезнено трепване и на породената от болката мъдрост.

Бижутото претърпяваше пред очите му геометрични трансформации, на които той не смееше да отдели прекалено много внимание от страх, че проумяването им щеше да отвори ума му за прозрението и на други неща.

— Сигурен ли си, че това е разумно? — попита Калвин; изказванията му вече се бяха превърнали в естествен фон на вътрешния диалог на Силвест.

— Вече е прекалено късно за връщане — обади се някакъв глас.

Глас, който не принадлежеше нито на Силвест, нито на Калвин, но който изглеждаше много познат, сякаш дълго е бил част от самия него, само че мълчаливо.

— Сън Стийлър, нали?

— Той е бил с нас през цялото време — допълни Калвин. — Нали?

— По-дълго, отколкото предполагате. Откакто се върна от Шрауд на Ласкай, Дан.

— Тогава всичко, което каза Хури, е вярно — рече той, макар вече да бе разпознал истината в думите и. Ако празният костюм на

Саджаки не я бе потвърдил, тогава откровенията, които бе получил в бялата светлина, бяха сложили окончателно край на съмненията му.

— Какво искаш от мен?

— Само да влезеш в... скъпоценния камък, както го наричате. — Гласът на съществото, а това бе единственото, което чуваше, беше съскащ, ужасяващо съскащ. — Няма от какво да се страхуваш. Той няма да ти стори нищо лошо, нито ще ти попречи да си тръгнеш.

— Би го казал независимо дали е истина, нали?

— Само дето е истина.

— Ами предмостиято, какво става с него?

— Съоръжението все още действа. И ще продължава да действа, докато напуснеш Цербер.

— Няма начин да се разбере дали е така — каза Калвин. — Каквото и да казва той... то... би могло да е лъжа. Той ни е мамил и манипулирал на всяка крачка, само и само да те доведе тук. Защо сега изведнъж ще започне да говори истината?

— Защото сега това не би променило нищо — отвърна Сън Стийлър. — Сега, когато стигнахте дотук, вашите желания вече нямат значение.

И Силвест усети как костюмът се спусна напред, право към отворения скъпоценен камък, по коридора с бляскави фасетки, водещ към него.

— Какво... — започна Калвин.

— Аз не правя нищо — отговори Силвест. — Копелето явно контролира костюма ми!

— Звучи логично. Той контролираше и костюма на Саджаки. Очевидно досега е предпочитал да стои и да наблюдава отстрани. Какъв мързеливец.

— На тази фаза не мисля, че като го обиждаме ще променим кой знае какво — каза Силвест.

— Имаш ли по-добра идея?

— Ами, всъщност...

Сега коридорът го обгръщаше напълно, блестящ тунел, който имаше толкова завои и чупки, че им се стори невъзможно да се намира все още в бижута. Но веднага си напомни, че така и не бе успял да стигне до някакъв извод за истинските му размери — диаметърът му можеше да бъде от неколкостотин метра до десетки километри.

Непрестанните вълнообразни колебания на формата му правеха тази задача невъзможна и може би означаваха, че няма смислен отговор.

— Ъъъ, какво каза?

— Казах... — Силвест млъкна за момент. — Сън Стийлър, слушаш ли ме?

— Както винаги.

— Не разбирам защо трябваше да дойда тук. След като успя да оживиш костюма на Саджаки и през цялото това време си контролирал съзнанието ми, защо изобщо трябваше да идвам? Ако в този скъпоценен камък има нещо, което искаш, нещо, което искаш да изнесеш навън, можеше да го направиш, без да трябва да идвам тук.

— Съоръжението реагира само на органичен живот. Празният костюм би се интерпретирал като машинно съзнание.

— Това... нещо... е съоръжение? Така ли каза?

— Това е съоръжение на Инхибиторите.

За момент думите му се сториха безсмислени, но само за момент. После се свързаха с някои от спомените, които бе запазил от времето, прекарано в бялата светлина, портала към матрицата Хадес. Тези спомени се присъединиха към други, докато се получи безкрайна върволица от асоциации.

И той доби известно разбиране.

Повече от всякога му стана ясно, че не трябва да продължава; че ако стигнеше във вътрешната част на този скъпоценен камък, на съоръжението на Инхибиторите, както вече знаеше, нещата щяха да станат много, много лоши. Всъщност беше трудно да си представи как нещата можеха да станат по-лоши.

— Не можем да продължаваме — обади се Калвин. — Вече ми стана ясно какво е това.

— На мен също, макар и твърде късно.

Съоръжението бе оставено тук от Инхибиторите. Бяха го сложили да обикаля около Хадес, до бляскавия бял портал; нещо по-старо дори от самите Инхибитори. Не ги притесняваше фактът, че не разбират напълно функцията му, нито че нямат представа кой го бе оставил там, до неутронната звезда, която, според някои озадачаващи индикации, които бяха позволили да останат неизследвани, не беше съвсем такава, каквато трябваше да бъде. Но, ако се изключеше загадката около произхода му, то служеше напълно на плана им.

Техните съоръжения бяха конструирани така, че да привличат съзнанието, и с поставянето им до някой дори още по-смущаващ обект, посетителите им бяха гарантирани. Тази стратегия те следваха из цялата галактика: оставяха подобни инхибиторски съоръжения в близост до обекти от астрофизичен интерес или до останки от изчезнали култури. Навсякъде, където имаше най-голяма вероятност да привлекат вниманието.

И амарантинците бяха дошли. Бяха го изследвали и съоръжението ги бе опознало. Беше ги изучило и се бе запознало с техните слабости.

И ги беше помело от лицето на галактиката, всички, освен шепа потомци на Прокудените, които бяха намерили два начина, за да избягат от хищническите нокти на Инхибиторите. Някои бяха използвали самия портал и бяха оставили своя отпечатък в коравата матрица, където продължаваха да съществуват като симулации, пазени в непроницаемия кехлибар от ядрена материя, поробена за компютърни цели.

„Това надали може да се нарече живот — помисли си Силвест, — но поне нещо от тях е било запазено.“

А другата група, която бе намерила начин да избяга от Инхибиторите... Бягството им не беше по-малко драстично, по-малко необратимо...

— Станали са шраудърите, нали? — Сега проговори Калвин... или може би Силвест, давайки глас на своите мисли, както правеше понякога сред най-силната си концентрация? Не можеше да определи, а и не му пукаше. — Това е станало през последните дни, когато Ризургам вече го е нямало, а повечето от родените в Космоса са били догонени и унищожени. Една фракция отишла в матрицата Хадес. Друга научила, каквото може за манипулирането на пространство-времето, вероятно от трансформациите близо до портала. И намерили решение: начин да се барикадират срещу оръжията на Инхибиторите. Намерили начин да се увият в пространство-време, начин да го коагулират и втвърдяват, докато образува непроницаема черупка.

— Но това поне е било по-добро, отколкото да умрат.

За миг всичко се изясни в главата му. Как онези зад Шраудите бяха чакали и чакали, почти без да знаят нищо за външния свят, почти

без да могат да общуват с него, толкова сигурни били стените, които издигнали около себе си. И бяха дочакали.

Бяха знаели, още по времето, когато се бяха затворили, че изоставените от Инхибиторите системи бавно западат, бавно губят способността си да потискат разума. Не достатъчно бързо за тях, но след милион години, прекарани в чакане, затворени в своя пространствено-времеви мехур, те започнали да се питат дали заплахата не е намаляла...

Не можели просто да свалят Шраудите и да се огледат — това би било прекалено опасно, особено като имали предвид, че най-изявеното качество на машините на Инхибиторите, е търпението. Привидното им мълчание можело да е просто част от капана, игра на изчакване, целяща да привлече амарантинците, които се бяха превърнали в шраудърите, извън предпазната им черупка, на откритата арена на Космоса, където можели да бъдат унищожени с лекота и да сложат край на продължилото един милион години прочистване на вида им.

След време обаче дошли други същества.

Може би в този регион на Космоса имаше нещо, което поощряваше еволюцията на гръбначния живот или това бе просто съвпадение, но в наскоро излезлите в Космоса човеци шраудърите видели ехо от онова, което били някога те самите. Нещо от същата психоза, почти едновременният копнеж за усамотение и компания, нуждата от комфорта, който дава обществото и откритите степи на Космоса, вътрешен конфликт, който ги водел ту навътре, ту навън, до преобладаването ту на центробежните, ту на центростремителните сили.

Филип Ласкай бе първият, който се бе срещнал с тях около Шрауда, който сега носеше неговото име.

Изопаченото пространство-време около Шрауд бе разкъсало съзнанието му, беше го изкривило и сглобило отново, превръщайки го в лигава пародия на онова, което е било някога. Но тази пародия не бе лишена от свой блясък. Те бяха сложили нещо в него: знанието, от което се нуждаеше някой друг, за да се доближи още повече... и лъжата, която щеше да го накара да го стори.

Непосредствено преди да умре, Ласкай бе съобщил тази информация на младия Дан Силвест.

— Отиди при джъглърите — бе казал той.

Тъй като амарантинците ги бяха посетили веднъж, те бяха оставили отпечатък на своя нервен модел в океана на джъглърите. Този модел стабилизираше пространство-времето около Шрауд и така даваше възможност на посетителя да проникне по-дълбоко в гънките му без да бъде разкъсан от гравитационните сили. Именно така Силвест, след като бе трансформиран от джъглърите, бе успял да оцелее въпреки бурите на Шрауд и да проникне до неговите дълбини.

И се върна от това преживяване жив.

Но променен.

Нещо се бе върнало заедно с него, нещо, което се наричаше Сън Стийлър, макар сега да знаеше, че това е само едно митично име, че е по-добре да мисли за намиращото се в него като за сборен продукт, изкуствена личност, втъкана в черупката на Шрауд, поставена там от намиращите се вътре, които искаха Силвест да действа като техен емисар, да разшири влиянието им отвъд завесата на непроницаемостта на пространство-време.

Сега, като се върнеше назад в спомените си, ставаше ясно, че онова, което искаха от него, бе съвсем просто.

Да отиде до Ризургам, където бяха погребани костите на телесните им предци.

Да открие съоръжението на Инхибиторите.

Да се озове в положение, когато ако съоръжението все още действа, да го активира, за да го идентифицира то като член на новозародила се разумна култура.

Ако Инхибиторите все още съществуваха, човечеството щеше да бъде разпознато като следващия вид, който трябва да бъде унищожен.

Ако не съществуваха, шраудърите щяха да могат да излязат от заточението си, сигурни в своята безопасност.

Сега синкавата светлина, която го заобикаляше, му се стори зла, макар да не можеше да обясни защо. Знаеше, че само с влизането си в това място вече може би беше направил предостатъчно; вече бе проявил достатъчно очевидна интелигентност, за да убеди апарата на инхибиторите, че е представител на вид, който трябва да бъде унищожен.

Мразеше онова, в което се бяха превърнали амарантинците; мразеше и себе си, защото бе посветил толкова голяма част от живота

си на техните изследвания. Но какво можеше да стори сега? Прекалено късно бе да променя нещо.

Тунелът се разшири и той се озова, все така без да може да контролира костюма си, в помещение с безчет фасетки, все така окъпано в ужасното синкаво сияние. Камерата бе изпълнена със странни висящи форми, напомнящи му за реконструкциите, които бе виждал да се извършват вътре в човешката клетка. Фигурите представляваха сложно свързани помежду си правоъгълници, квадрати и ромбоиди, образуващи висящи скулптури, които Силвест не можеше да отнесе към нито една от познатите му естетически тенденции.

— Какво е това? — попита той.

— Мисли за тях като за пъзели — отвърна Сън Стийлър. — Идеята е, че като интелигентен изследовател, ще изпиташ любопитство и желание да ги довършиш, да раздвижиш формите в рамките на геометричните конфигурации, за които намекуват.

Разбираше какво има предвид Сън Стийлър. Очевидно беше например, че само с няколко размествания можеше да превърне следващия ансамбъл в... изкушаваше се...

— Няма да го направя — заяви той.

— Не е и нужно. — За да демонстрира какво има предвид, Сън Стийлър накара краката на костюма да се приближат до първия ансамбъл, който се оказа много по-близо, отколкото бе предположил Силвест. Пръстите на костюма сграбчиха първата форма и я поставиха без усилие на място. — Ще има и други тестове, други камери. Умствените ти процеси, а след това — и биологичният ти строеж, ще бъдат подложени на изчерпателен оглед. Не очаквам последната процедура да бъде особено приятна. Но няма да е и фатална. Това ще разубеди другите, така че няма да може да се направи по-обемна и всеобхватна картина на врага. — В гласа на извънземния прозвуча нещо, почти наподобяващо хумор; сякаш бе прекарал достатъчно време в човешка компания, за да добие представа за техните обноски. — Уви, ти ще бъдеш единственото човешко същество, влязло в това съоръжение. Но бъди сигурен, че ще се окажеш превъзходен екземпляр.

— Ето тук грешиш — отвърна Силвест.

В неумолимия, беззвучен глас на Сън Стийлър се доловиха първите нотки на безпокойство.

— Моля те, обясни се.

Силвест не удовлетвори веднага молбата му.

— Калвин — каза той. — Налага се да разкрия нещо. — Но още докато говореше не знаеше защо точно го прави, към кого всъщност се обръща. — Когато бяхме в бялата светлина, когато поделихме всичко, докато се намирахме в матрицата Хадес, открих едно нещо, нещо, за което трябваше да разбере още преди много години.

— Нещо за теб, искаш да кажеш.

— За мен, да. За това, което съм. — На Силвест му се искаше да заплаче, тъй като знаеше, че това щеше да бъде последната му възможност да го направи; но очите му не го позволяваха, никога не го бяха позволявали. — За това защо не мога да те мразя, освен ако искам да обърна тази омраза срещу мен самия. Ако изобщо някога действително съм те мразил.

— Не се получи както трябва, нали? Това, което направих от теб. Не стана така, както го планирах. Но и не мога да кажа, че съм разочарован от това, което излезе от теб — отвърна Калвин и побърза да се поправи — От това, което излезе от мен.

— Радвам се, че го разбрах, макар и чак сега.

— Какво смяташ да правиш?

— Вече знаеш. Споделихме всичко един с друг, нали? — Силвест сам се изненада, че се засмя. — Сега ти също знаеш моите тайни.

— А-а! Онази малка тайна ли имаш предвид?

— Какво? — изсъска Сън Стийлър; гласът му напомняше прашене на радиовълни от далечни квазари.

— Мисля, че чу разговора, който проведохме на кораба — сега Силвест се обърна към извънземния. — Когато ги оставих да мислят, че блъфирам.

— Блъфираш ли? За какво?

— За горещата прах в очите ми — отвърна Силвест.

И се разсмя, този път по-силно. После изпълни поредицата нервни импулси, които бе запаметил отдавна, за да предизвика водопад от събития в очите си, който най-сетне да достигне до прашинките антиматерия в тях.

Бликна светлина, по-чиста от всичко, което бе виждал, дори в портала, водещ към Хадес.

И след това вече нямаше нищо.

Вольова я видя първа.

Очакваше „Носталгия по безкрая“ да я довърши всеки момент. Не отделяше поглед от коничната форма на кораба, тъмен като нощта, видима само защото блокираше звездната светлина, който се приближаваше все повече към нея с предпазливост на акула. Несъмнено някъде в огромното му тяло системите размишляваха как да причинят смъртта ѝ по най-интересния възможен начин. Нямаше друго обяснение защо още не я бе убил, тъй като се намираше в обсега на действие на всичките му оръжия. Може би присъствието на Сън Стийлър на борда на лайтхъгъра го бе изпълнило с болно разбиране за хумор; с желание да я умъртви садистично бавно, започвайки от убийственото очакване да се случи нещо. Сега нейният най-лош враг бе собственото ѝ въображение; то ѝ припомняше безспир за всички системи, които можеха да свършат работа на Сън Стийлър, за онези от тях, които можеха да я пекат на бавен огън в продължение на часове или да я лишат от някои части на тялото ѝ, без да я убият веднага (лазери, които бяха настроени да обгарят плътта така, че да спрат кръвотечението например), или да я смачат (чрез взвод външни слуги). О, процесите, които ставаха в ума ѝ, бяха наистина невероятни. Те бяха израз на същата плодовитост, дала живот на толкова разнообразни начини за езекутиране.

И тогава я видя.

Светкавицата, която се появи от повърхността на Цербер като маркира за момент мястото, където се намираше предмостиято. Като че ли, за частица от секундата, в планетата се бе запалила невероятна по размерите си светлина, само за да бъде изгасена веднага.

Или невероятна експлозия.

След това в пространството се разлетяха камъни и парчета от машинария.

На Хури ѝ трябваше малко време, за да се убеди, че не е мъртва, колкото и уверена да беше в това. Очакваше най-малкото да се събуди от болка и това да бъдат последните ѝ съзнателни мигове, преди Хадес да я засмуче с душа и тяло, раздрани от чудовищните токове на

гравитацията около неутронната звезда. Беше очаквала също така да се събуди с най-силното главоболие, което бе имала, откакто Мадмоазел бе извикала погребаните си спомени за Войната на зазоряване. Този път обаче болката щеше да има химически произход.

Бяха открили барчето в стаята-паяк.

И бяха пресушили цялото му съдържание.

Главата ѝ обаче не проявяваше никакви признаци дори на слаба интоксикация и мисълта ѝ беше ясна като току-що лъснат прозорец. На всичкото отгоре бе дошла в съзнание бързо, без преходен период, в който да се чувства гроги. Но не беше в стаята-паяк. Сега, като се замисли за това, си спомни, че се бе събуждала, спомни си ужасното начало на тези вълни, как двете с Паскал бяха изпъзели към центъра на стаята, за да намалят диференциалното налягане. Тогава бяха разбрали, че не е възможно да оцелеят, че единственото, което можеха да сторят, бе някак си да намалят болката...

Къде, по дяволите, беше тя?

Беше се събудила с гръб, залепен в някаква твърда повърхност, напомняща цимент. Отгоре звездите се движеха с луда скорост по небето; нещо в начина им на движение не беше наред; все едно ги гледаше през дебели лещи, простиращи се от хоризонт до хоризонт. Установи, че може да се движи, и се изправи с усилие на крака, като се задържа с мъка права.

Беше с костюм.

В стаята-паяк не беше с костюм. Беше от същия вид, който бе използвала при изпълнението на мисията на повърхността на Ризургам, същия тип, с който Силвест трябва да бе отпътувал до Цербер. Как бе възможно? Ако всичко това бе сън, той бе съвсем различен от сънищата ѝ до този момент, тъй като можеше да постави съзнателно под въпрос неговите противоречия, без цялата постройка да се сгромоляса около нея.

Намираше се на някаква поляна, с цвят на изстиващ метал, много ярък, но не достатъчно, за да увреди зрението ѝ. Беше плоска като плаж след отлив. Сега, като се вгледа по-внимателно, установи, че равнината имаше някакви шарки, не произволни, а в сложен ред, напомнящ персийски килим. Между всяко ниво от шарки бе разположено друго, докато се стигнеше до почти микроскопични размери, които вероятно продължаваха и след това, макар и вече

невидими за невъоръженото око, към субядреното и квантовото ниво. И се движеше; ту заставаше на фокус, ту се размазваше, като нямаше два момента, в които да е еднакво. Най-сетне започна да ѝ става зле, затова тя отмести вниманието си към хоризонта.

Изглеждаше съвсем близък.

Тръгна. Стъпките ѝ скърцаха в блещукащата земя. Шарките се пренареждаха, образувайки каменни стъпала, където можеше да стъпва.

Нещо лежеше отпред.

То се издигаше до близката извивка на хоризонта: леко възвишение, плинт, открояващ се на фона на разбъркания звезден пейзаж. Щом го наближи, забеляза някакво движение. Издигнатата част напомняше вход към метро, три ниски стени обграждаха поредица от водещи надолу стъпала.

Движението идваше от фигурата, появила се от неговите дълбини; жена. Тя изкачваше стъпалата със сила и търпение, сякаш поемаше утринния въздух за първи път. За разлика от Хури, не носеше костюм. Всъщност беше облечена точно така, както си я спомняше и Ана от последния път, когато я бе видяла.

Това беше Паскал Силвест.

— Чаках дълго — обяви тя и гласът ѝ се разнесе из безвъздушното черно пространство помежду им.

— Паскал?

— Да — отвърна тя и доуточни: — В известен смисъл. О, Боже; няма да е лесно да обясня... а толкова дълго репетирах...

— Какво се е случило, Паскал? — Щеше да бъде проява на безочие, ако я пита защо е без костюм, защо не е мъртва. — Къде сме?

— Още ли не си се досетила?

— Съжалявам, че ще те разочаровам.

Паскал се усмихна със симпатия.

— Ние сме на Хадес. Спомни ли си? Неутронната звезда, която ни привличаше. Е, тя не беше. Неутронна звезда, имам предвид.

— На нея ли сме?

— Да, на нея. Сигурно не си очаквала такова нещо.

— Може да се каже.

— Аз съм тук толкова време, колкото и ти — додаде Паскал. — Тоест — от няколко часа. Но ги прекарах под кората, където нещата се

развиват малко по-бързо. Така че на мен ми изглеждат значително повече от няколко часа.

— Колко повече?

— Да речем няколко десетилетия... въпреки че времето всъщност тук в известен смисъл не тече.

Хури кимна, сякаш всичко това звучеше напълно логично.

— Паскал... струва ми се, че трябва да обясниш...

— Добра идея. Ще го направя по пътя надолу.

— По пътя към какво?

Тя повика с жест Ана към стъпалата, водещи във вишневочервена равнина, сякаш канеше съседката си вкъщи на чаша коктейл.

— Вътре — отвърна Паскал. — В матрицата.

Смъртта все така не идваше.

През следващия час, използвайки зума на костюма, Иля наблюдаваше как предмостиято бавно губи формата си като неумело оформен грънец. Постепенно то започна да се разтваря в кората. Най-сетне бе изгубило битката срещу Цербер и сега той го поглъщаше бавно.

Прекалено рано, прекалено рано.

Мисълта, че нещо не е наред, не й даваше мира. Може и да й оставаха само минути живот, но не й харесваше да гледа как едно от творенията ѝ загива, при това, дяволите да го вземат, преждевременно.

Най-сетне, неспособна да понася повече това, Волвова се обърна към кораба, сочещ към нея като кама и очевидно — с типичните за една кама намерения, и разтвори ръце в цялата им ширина. Нямаше представа дали лайтхъгърът можеше да разчита гласовите ѝ трансмисии.

— Хайде де, копеле, ела. Довърши ме. Не искам да гледам повече това. Нека да приключваме.

Някъде долу в коничната форма на кораба се отвори люк и за момент тя зърна оранжевото осветление на интериора му. Очакваше оттам да се появи някакво отвратително и почти забравено оръжие; може би нещо, което бе сътворила в пристъп на пианско вдъхновение.

Вместо това оттам излезе совалка и бавно се насочи към нея.

От думите на Паскал излизаше, че неутронната звезда всъщност няма нищо общо с неутронна звезда. Тоест, някога е била или е трябвало да бъде неутронна звезда, но поради намесата на трета страна, за която Паскал не прояви желание да говори с подробности, не беше. Те бяха превърнали неутронната звезда в гигантски, ослепително бърз компютър, който, по неизвестен начин, бе в състояние да общува както със своето минало, така и с бъдещето си.

— Какво правя тук? — попита Хури, докато слизаха по стълбището. — Не, по-добър въпрос: какво правим с теб тук? И как така изведнъж знаеш толкова повече от мен?

— Казах ти: престоях в матрицата по-дълго — Паскал спря на едно от стъпалата. — Слушай, Хури, това, което ще ти кажа, може би няма да ти хареса. А именно че си мъртва... поне засега.

Ана се изненада по-малко от тази новина, отколкото бе очаквала. Подобно развитие на нещата изглеждаше почти предсказуемо.

— Ние умряхме в гравитационните вълни — продължи простиичко нейната спътничка. — Приблжихме се прекалено до Хадес и вълните ни разкъсаха. Не беше приятно... но повечето ти спомени за това така и не се възстановиха, така че ти вече ни се спомняш преживяното.

— Да се възстановят ли?

— Според всички нормални закони, би трябвало да бъдем разделени на съставните си атоми. И в известен смисъл точно така и стана. Но информацията, която ни описва, се е запазила в прилива от гравитони между онова, което е останало от нас, и Хадес. Силата, която ни уби, също ни записа и предаде тази информация на кората...

— Така — промълви бавно Хури, готова за момента да приеме това като даденост. — И веднъж щом бяхме предадени на кората?

— Бяхме... тъъ... върнати към живота посредством симулация. Разбира се, изчисленията в кората се осъществяват много по-бързо, отколкото в реално време, и именно заради това прекарах няколко десетилетия субективно време в нея.

Тонът ѝ беше почти извинителен.

— Не помня да съм прекарвала няколко десетилетия където и да било.

— Защото не си ги прекарвала. Беше върната към живота, но не пожела да останеш тук. Не си спомняш нищо от случилото се; всъщност ти предпочете да бъде така. Нямаше какво да те държи тук.

— Намекваш, че тук е имало нещо, което да задържи теб?

— О, да — промълви възхитено Паскал. — О, да. Ще стигнем и до там.

Стигнаха до подножието на стълбището и тръгнаха по осветен с фенери коридор, с достойни за приказка светлини. Когато се вгледа в стените, Ана установи, че те също са оживени от проблясъците и шарките, които бе видяла на повърхността. Те създаваха впечатление за невероятна заетост, за необозримо сложна машинна алгебра, кипяща на една ръка разстояние от нея, но въпреки това — недостижима.

— Какво съм аз? — попита Хури. — Ами ти? Каза, че аз съм мъртва. Не го чувствам. И не се чувствам така, сякаш съм симулация в някаква матрица. Бях горе на повърхността, нали?

— Ти си плът и кръв — обясни Паскал. — Ти умря и беше пресътворена. Тялото ти беше изградено отново от химическите елементи, присъстващи вече във външната кора на матрицата, после ти бе вдъхнат живот и бе върната в съзнание. Костюмът, който носиш... той също е от матрицата.

— Искаш да кажеш, че някой, който е носил костюм, се е приближил достатъчно, за да бъде убит от вълните ли?

— Не... — проточи предпазливо Паскал. — Не, матрицата действа по друг начин. Много по-лесен... поне някога беше такъв.

— Би трябвало все още да съм мъртва. Нищо не може да живее на неутронна звезда. Или в нея.

— Казах ти; това не е неутронна звезда.

След това тя обясни как бе станало възможно това, как самата матрица бе създала ниша от поносима гравитация, в която тя можеше да живее; как това бе постигнато от циркулацията по-дълбоко в кората на невероятно количество дегенеративна материя, може би като страничен продукт от дейността на компютъра, а може би не. Но, подобно на разпръскваща леща, притокът фокусираше гравитацията встрани от нея, докато също толкова умопомрачителни сили не позволяваха на стените да се сгромолясат със скорост, незначително по-малка от скоростта на светлината.

— А ти?

— Аз не съм като теб — обясни Паскал. — Тялото, което нося... то е просто нещо като марионетка, нещо, с което да се срещна с теб. Образувано е от същия ядрен материал като кората. Неутроните са свързани от страни кварки, за да не се разлетя на всички страни под собственото си квантово налягане. — Докосна се по челото. — Но не мисля. Това се осъществява навсякъде около теб, в самата матрица. Ще ме извиниш — това ще прозвучи страшно неучтиво — но би ми било побъркващо скучно, ако се фокусирам единствено върху разговора си с теб. Както казах, компютърните ни скорости имат невероятна разпръскваща мощ. Нали не се обиди? Искам да кажа, в това няма нищо лично. Надявам се, че ме разбираш.

— Изобщо не се притеснявай за това — отвърна Ана. — Сигурна съм, че и аз бих се чувствала по същия начин.

Коридорът се разшири в нещо, напomniaщо добре оборудван научен кабинет, който можеше да е от всяко време от последните пет-шест столетия. Преобладаващият цвят на стаята беше кафявият, кафявото на годините: в дървените полици около стените, в покафенелите корици на древните хартиени книги, наредени по тези полици, в лъснатото до блясък махагоново бюро и в златистокафявия метал на античните научни инструменти, наредени по периферията на бюрото за по-голям ефект. Дървените шкафчета подпираха стените, по които нямаше полици, и в тях висяха пожълтели кости; кости на извънземни, които на пръв поглед можеха да бъдат взети за кости на динозаври или големи, изчезнали нелетящи птици, ако не се обърнеш достатъчно внимание на обема на черепите им, на големината на мозъка, който очевидно бяха съхранявали.

Беше изложена също така съвременна апаратура, съоръжение за сканиране, напреднали в технологично отношение режещи инструменти, рафтове за съхранение на холографски отпечатыци. Един средно съвременен слуга чакаше инертно в ъгъла, леко свел глава, като верен васал, заслужил напълно правото да подремне на крак.

Прозорците на едната стена гледаха към сух, обвеян от вятъра терен, осеян с плата и опасно изглеждащи скални образувания, окъпани в червеникавата светлина на залязващо слънце, което вече изчезваше зад хаотичния хоризонт.

А на бюрото седеше Силвест, който се изправи при тяхното влизане с вид на човек, изваден от дълбока концентрация.

Тя се вгледа в очите му, човешки очи, за първи път.

За момент той ѝ се стори недоволен, задето го бяха прекъснали, но изражението му се смекчи веднага и на него се появи полуусмивка.

— Радвам се, че отдели време, за да ни посетиш — каза той. — И се надявам, че Паскал ти е обяснила всичко, за което си я питала.

— Дори повече — отвърна Хури и пристъпи по-напред в кабинета, очарована от изтънчеността на симулацията му. Естествено, това съвсем не беше първата симулация, която виждаше. Но — и тази мисъл бе колкото впечатляваща, толкова и ужасяваща — всяко едно от нещата в тази стая бе направено от ядрена материя, с толкова голяма плътност, че при нормални обстоятелства и най-малкият нож за рязане на хартия върху бюрото му би имал фатално гравитационно привличане, дори да ги делеше повече от половин стая. — Но не всичко. Как се озова тук?

— Паскал сигурно е споменала, че до матрицата има още един път. — Силвест разтвори длани. — Намерих го, това е всичко. Препминах по него.

— А какво се случи с твоето...

— Истинското ми аз ли? — Сега усмивката му издаваше лека самоирония, сякаш се наслаждаваше на някаква, известна само на него шега, прекалено фина, за да бъде споделена. — Съмнявам се, че е оцелял. И, честно казано, това не ме интересува особено. Сега аз съм истинският си аз. Аз съм всичко, което съм бил някога.

— Какво се случи на Цербер?

— Това е много дълга история, Хури.

Но все пак ѝ я разказа. Как бе пътувал във вътрешността на света; как се бе оказало, че костюмът на Саджаки е празен; как този факт само бе усилил още повече решимостта му да продължи нататък и най-сетне, какво бе открил в крайната камера. Как бе преминал в матрицата и тогава спомените му се бяха отклонили от другото му аз. Но когато сподели с нея убедеността си, че другото му аз е мъртво, прозвуча толкова убедено, че Хури се запита дали не съществува и друг начин да се разбере; дали някаква друга, не така материална и осезаема връзка, не ги бе свързвала до самия край.

Имаше неща, които даже Силвест не разбираше истински; това се усещаше. Не беше достигнал божествената същност... или поне, не за повече от един миг, когато се бе окъпал в светлината на портала.

Дали не беше направил този избор впоследствие? Ако матрицата излъчваше неговата симулация и ако беше безкрайна в компютърните си възможности... какви ограничения му бяха наложени освен онези, които бе избрал съзнателно?

Онова, което научи, бе следното: Карин Льофевр бе запазена жива от част от Шрауда, но в това нямаше нищо случайно.

— Като че ли е имало две фракции — отсъди Силвест като си играеше с един от месинговите микроскопи върху бюрото, извивайки огледалцето му ту на една, ту на друга страна, сякаш опитвайки да улови последните лъчи на залязващото слънце. — Едната е искала да ме използват, за да разберат дали Инхибиторите все още съществуват, дали все още представляват заплаха за шраудърите. И другата фракция, на която ѝ е пукало за човечеството, колкото и на първата. Но нейните представители са по-предпазливи. Те смятат, че има по-добър начин от това да се предизвиква съоръжението на Инхибиторите, за да се види дали все още е способно да реагира.

— Но какво стана с нас сега? Кой спечели в действителност? Сън Стийлър или Мадмоазел?

— Никой — отговори Силвест като върна микроскопа на мястото му и покритата му с кадифе основа изтропа меко в повърхността на бюрото. — Поне такава е интелектуалното ми усещане. Мисля, че ние... аз... за малко не задействах съоръжението, за малко не му дадох необходимия стимул, за да предупреди останалите подобни съоръжения и да започне война срещу човечеството. — Засмя се. — За да бъде наречено „война“ се подразбира, че става въпрос за двустранно събитие. Но според мен изобщо нямаше да се стигне дотам.

— Не смяташ обаче, че се е стигнало дотам?

— Надявам се и се моля, това е всичко. — Силвест сви рамене. — Разбира се, може и да греша. Имах навик да казвам, че не греша никога в нищо, но случилото се ми даде добър урок.

— Ами амарантинците, шраудърите?

— Единствено времето ще покаже.

— Това ли е всичко?

— Аз нямам всички отговори, Хури. — Той огледа стаята, сякаш преценяваше томовете по рафтовете, за да се успокои, че са все още тук. — Дори тук ги няма.

— Време е да тръгваме — обади се внезапно Паскал.

Тя се появи до съпруга си с чаша, пълна с нещо прозрачно; може би водка. Постави я върху бюрото, до лъскавия череп с цвят на пергамент.

— Къде?

— Да се върнем в пространството, Хури. Нали това искаше? Със сигурност не ти се ще да прекараш останалата част от вечността тук.

— Няма къде да отида — промълви Ана. — Би трябвало да го знаеш, Паскал. Корабът беше срещу нас; стаята-паяк е унищожена; Иля е убита...

— Тя оцеля, Хури. Не е била убита при разрушаването на совалката.

И така, беше успяла да се озове в костюм... но каква ѝ бе ползата от това? Хури понечи да продължи с въпросите си към Паскал, когато изведнъж осъзна, че каквото и да ѝ отговореше тя, най-вероятно щеше да бъде вярно, колкото и невероятно да изглеждаше... и колкото и безполезна да беше истината, колкото и малко да би могла да промени.

— Какво ще правите двамата?

Силвест посегна към чашата с водка и дискретно отпи.

— Не си ли се досетила още? Тази стая не е създадена само заради теб. Ние я обитаваме, само дето обитаваме симулирания ѝ вариант в матрицата. И не само тази стая, а и останалата част от базата, както е било винаги, само дето сега всичко е само за нас.

— Това ли е всичко?

— Не... съвсем.

И тогава Паскал се приближи до него, и той я прегърна през кръста, и двамата се обърнаха към прозореца, към просмукания с червено извънземен залез и простиращия се докъдето поглед стига сух и лишен от живот ризургамски пейзаж.

И тогава той се промени.

Започна от хоризонта; като преобразуваща всичко по пътя си вълна, носеща се към тях със скоростта на настъпващия ден. На небето се появиха облаци, обширни като империи; сега небето беше по-синьо, макар слънцето да продължаваше да потъва зад хоризонта. Пейзажът не беше вече сух, а покрит с пищна зеленина, зелена приливна вълна. Ана виждаше езера и дървета, извънземни дървета, пътища, виещи се между яйцеподобни къщи, струпани в квартали, а в далечината — по-голяма населена общност, събрана около издигащия се в центъра ѝ

шпил. Тя се взираше ли взираше в далечината, изгубила ума и дума от онова, което виждаше — цял свят, възвърнат към живот. И не беше изключено това да бе зрителна измама, но ѝ се стори, че видя и тях, как се движат между къщите, движат се със скоростта на птици, но без да се отделят от земята, без да се издигат във въздуха.

— Всичко, което са били някога — обади се Паскал, — или повечето, във всеки случай, е съхранено в матрицата. Това не е археологическа реконструкция, Хури. Това действително е Ризургам, какъвто го обитават сега. Възвърнат към съществуване единствено със силата на волята на оцелелите. Това е цял свят, до най-малките подробности.

Ана огледа стаята и сега вече разбра.

— И вие ще го изучавате, така ли?

— Не само ще го изучаваме — отвърна Силвест и отпи още малко от водката си. — Но ще живеем в него. Докато ни дотегне, което, подозирам, няма да стане скоро.

И тогава тя ги остави в кабинета им, за да продължат разговора, който бяха прекъснали, за да я посрещнат.

Изкачи догоре стълбата и се озова отново на повърхността на Хадес. Кората светеше с червени отблясъци, все така оживена от компютърната дейност. Сега, след като бе стояла тук достатъчно дълго, за да могат сетивата ѝ да се приспособят към новата обстановка, Хури си даде сметка, че през цялото време кората бе барабанила под краката ѝ, сякаш някаква титанична машина ревеше непрестанно в някакво подземие. И вероятно това предположение не беше далеч от истината. Ставаше дума за машината на симулациите.

Мислеше си за Силвест и Паскал, започващи поредния си ден на изследвания на своя приказан нов свят. Откакто ги бе оставила, за тях вероятно бяха минали години. Но това като че ли нямаше почти никакво значение. Подозираше, че те щяха да предпочетат смъртта, само ако всичко останало престане да съдържа онова, което ги очароваше. Кое то, както се бе изразил Силвест, нямаше да се случи скоро.

Хури включи комуникатора на костюма.

— Иля... чуваш ли ме? По дяволите, глупаво е, но те казаха, че може да си жива.

Отвърна ѝ само статичен шум. С разбити надежди, тя огледа горещата долина и се запита какво щеше да прави.

— Хури, ти ли си? — достигна в този момент до слуха ѝ. — От къде на къде си още жива?

В гласа ѝ имаше нещо много странно. Той ту се ускоряваше, ту се забавяше, сякаш бе пияна, но същевременно беше прекалено равен, за да е така.

— Аз мога да те питам същото. Последното, което си спомням, бе как совалката се обърна с корема нагоре. Искаш да кажеш, че си все още някъде там, носейки се по течението?

— О, в по-добро положение — отговори Вольова, като гласът ѝ профучаваше нагоре-надолу по целия спектър. — На борда на совалка съм, представяш ли си? На борда на совалка съм.

— Как по...

— Корабът я изпрати. „Носталгия по безкрая“. — За първи път чуваше вълнение в гласа на Иля; сякаш бе изпитвала отчаяно желание да сподели това с някого. — А мислех, че ще ме убие. Нищо друго не очаквах, освен финалната атака. Но тя не дойде. Вместо това корабът ми изпрати тази совалка.

— Всичко това е лишено от какъвто и да било смисъл. Сън Стийлър би трябвало все още да го управлява и все още да опитва да ни довърши...

— Не — отвърна Вольова, все със същото детинско ликуване. — Не, и звучи напълно смислено. Стига това, което направих, да е подействало, както изглежда е станало...

— Какво е станало, Иля?

— Аз, въъ... оставих Капитана да се затопли.

— **Какво** си направила?

— Да, това бе доста краен подход към проблема. Но си помислих, че ако един паразит опитва да завладее кораба, най-сигурният начин да се справим с него е като пуснем юздите на друг, дори още по-могъщ паразит. — Вольова направи пауза, сякаш очакваше събеседничката ѝ да потвърди, че постъпката ѝ е била наистина единствено възможното разумно решение. Но тъй като не последва ответна реакция, тя продължи: — Това се случи едва преди

един ден... Даваш ли си сметка, какво означава то? Чумата трябва да е трансформирала доста голяма част от лайтхъгъра само за броени часове! Скоростта на преобразуването трябва да е била невероятна, сантиметри за секунда!

— Сигурна ли си, че е било разумно?

— Хури, това е вероятно най-неразумното нещо, което съм правила в живота си. Но както изглежда то свърши работа. Най-малкото заменихме един мегаломаниак с друг... но той поне не изглежда така обсебен от фиксидеята за нашето унищожение.

— Струва ми се, че това е стъпка в правилната посока. Къде си сега? Връщала ли си се на кораба?

— Не. Последните няколко часа ви търсих. Къде, по дяволите, си, Хури? Неизвестно защо не получавам смислена информация за местонахождението ти.

— Не ти трябва да знаеш.

— Искам те на борда на този кораб колкото се може по-скоро. Няма да се върна сама в лайтхъгъра, ако имаш някакви съмнения по въпроса. Не мисля, че ще изглежда така, както го помним. Ти... тъъ, можеш да се добереш до мен, нали?

— Да, така смятам.

Ана направи това, което ѝ казаха, че би трябвало да направи, когато пожелае да напусне повърхността на Хадес. Колкото и нелогично да ѝ се струваше, Паскал бе настояла горещо, че матрицата ще разбере, че ще изнесе мехура със слаба гравитация в пространството; нещо като бутилка, в която щеше да пътува в безопасност.

Разпери ръце широко, сякаш имаше криле, сякаш можеше да лети.

Червената земя, все така развълнувана и проблясваща, започна меко да се отдалечава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.